

# Giới thiệu Our Destiny

Truyện Our Destiny của tác giả Linhvipno121 là một câu chuyện teen xuyên không, cổ trang, hiện đại, hài. Sakura nàng từng có một cuộc sống tuyệt vời ở một nơi như Thiên đường, mà thực tế thì nó đúng là Thiên đường thật, ngoài việc bị bắt học hơi dã man ra thì mọi thứ coi như chấp nhận được. Cho đến khi...

Đang yên đang lành, tự nhiên phụ hoàng thân mến của nàng hạ đùng xuống một thánh chỉ ban hôn. Sau năm phút đầu tranh không đạt được kết quả gì, Sakura điên tiết "bỏ nhà đi bụi" Không ngờ chỉ trong một phút giây lơ lửng, trấu tre mà bị cuốn vào một cánh cổng rơi xuống đến Hạ giới.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 1: Haruno Sakura

Thiên đế có hai người con gái được Thiên dân xưng tụng là thánh nữ, lai giữa dòng máu phượng hoàng cao quý của cha, Thiên đế, và những tinh hoa của Thiên nhiên từ Nữ thần mùa.

Người chị cả được sinh ra vào mùa đông, sở hữu một vẻ đẹp dịu dàng, tinh lặng, mái tóc trắng như tuyết, mắt trong như băng. Nàng sống trong một cung điện tráng lệ được bao phủ quanh năm bởi băng tuyết và một vườn hoa tuyết quý giá đẹp rực rỡ. Phụ hoàng đặt tên nàng là Fuyuno Yuki, có nghĩa là tuyết mùa đông. Nàng mang một vẻ thanh cao, quý phái, đoan trang và là một người chị hết mực yêu thương em gái.

Còn cô em gái, đứa con thứ hai của Thiên đế cũng là một mỹ nhân. Nàng sở hữu mái tóc hồng phấn mềm mượt, đôi mắt xanh ngọc lục bảo, sống trong một cung điện quanh năm ngập tràn nắng hồng và hơn hết là một vườn hoa anh đào bốn mùa nở rộ ngập tràn sức sống. Nàng ra đời vào mùa xuân, được đặt tên là Haruno Sakura, tức hoa anh đào mùa xuân.

Tuy nhiên, đừng có đại nhìn vào bề ngoài mà đoán tính cách nữ nhân. Tính cách Sakura thì... ngược 180 độ với chị, nghịch ngợm, khá lầy, thực ra là rất lầy, nhầy, đùa dai, lì lợm, hơi năng động nếu không muốn nói là tăng động nặng, ham chơi, siêu quậy, mà một khi đã quậy thì phải quậy cho tới bến, quậy tung cả Thiên cung với không thiếu một trò nào.

Không ai làm trong Thiên cung mà không biết cái cung này đã bị xây lại 5 lần, trong đó, 3 lần bị đốt trụ và 2 lần bị đốt gần trụ. Mà “hung thù” không phải ai xa lạ, đương nhiên là Sakura nàng đây chứ ai!

Sau những “phi vụ thế kỷ” đó, mọi người đặc biệt “kính yêu” gọi nàng là quý cái tái thế, ác mộng của Thiên cung, đến quý ở ngục giới còn phải bái nàng làm sư cụ!

Nghĩ ra được mấy trò đốt “nghệ thuật” đó thì chắc chắn là Sakura không hề ngu, có điều, chất xám không bao giờ áp dụng vào học hành mà chỉ được bộc lộ triệt để trong việc phá phách và tính kế chuồn, miệng lưỡi sắc bén và chỉ giỏi cãi lý, hay theo cách nói của Sakura là giải thích.

Ngoài Yuki ra không ai trị nổi nàng, chính vì vậy, dân chúng càng thêm “yêu thương” tôn thờ Yuki là “Vị cứu tinh” của bọn họ.

Học thì không học tử tế, riêng mấy cái môn liên quan đến sách vở thì cực lười, còn mấy môn hoạt động chân tay như đấu kiếm, phi đao, cung tên thì oánh ngang với Thiên bồng nguyên soái, phá đảo luôn rồi!

Cả hai chị em đều mang trong mình khả năng Thiên phú về phép thuật. Mỗi người còn có thể hoá thành phượng hoàng và mang nét riêng biệt của mỗi người. Như phượng hoàng của Yuki thì có bộ lông trắng muốt và mắt xanh, hơi thở băng giá và phun ra băng tuyết.

Còn của Sakura thì có bộ lông màu hồng giống mái tóc, mắt xanh lục bảo, hơi thở của lửa, phun ra lửa hồng có thể cháy cả ngàn năm không lụi tắt, đặc biệt hơn lúc nàng nổi giận và bị đe dọa trong trận chiến thì bộ lông và mắt sẽ biến sang màu đỏ, bộ lông đỏ đó được coi như một loại giáp giúp mình không bị thương khi chiến đấu.

Ngoài ra, nàng còn có khả năng chữa lành vết thương và tự chữa dù nặng hay nhẹ đều chữa được, có điều phải luyện tập nhiều thôi. Mà Sakura đây thì là chúa lười, không có Yuki bắt ép thì chắc còn lâu mới chịu luyện tập, bằng chứng là đây:- Haruno Sakura, em có chịu luyện tập y thuật không thì bảo? - giọng nói rất thiếu nhẫn nại của Yuki vang lên.

- Không thích đâu, cho em học cái khác đi, học y thuật toàn đọc sách thôi, chán chết! Hay là mình học thêm mấy thuật chiến đấu đi chị? – Sakura mắt chom chớp mồm đớp đớp kì kèo.

Yuki không những không mềm lòng, trái lại còn dã man hơn.

- Không là không, em học thế là quá thừa rồi, học thêm có mà phá cả Thiên cung à?

- Đẳng nào cũng không phải chưa từng phá bao giờ.... – Sakura nhỏ giọng lầm bầm, nghĩ tới điều gì đó, mắt nàng sáng quắc lên, hồ hởi ôm tay Yuki.

- Hay là chị dạy thêm đê em sau này đi phá cho nhanh, đỡ tốn sức. Em hứa sau này trong đợt kỉ niệm lần thứ 10 xây lại Thiên cung sẽ vinh danh công lao to lớn của chị!

Khỏe môi Yuki co giật, trên trán phủ kín vạch đen. Sợ là Yuki không hứng nổi cái “vinh danh công lao to lớn” này, chưa biết cái danh này có ích gì nhưng có hại thì nhiều lắm, ít nhất là 10 năm lao động công ích ở bãi phế thải Thiên giới, nhiều nhất là xuống Ngục giới quét rác cả đời. Mà cái Ngục giới thì e là quét cả đời cũng không sạch nổi....

Tổng kết lại thì có dân cũng không dạy bà cô này, nàng đây chưa muốn cống hiến cả đời mình đi quét rác ở Ngục giới nhé! Yuki phũ phàng gỡ tay Sakura, nghiêm mặt chống lại ánh mắt lấp lánh cầu xin của Sakura.

- Không là không! Bây giờ chị cho em chọn, một là học y thuật, hai là học lịch sử! Thích chọn một trong hai hay là khuyến mãi chọn một tặng một?

Sakura vừa nghe thấy môn lịch sử xong thì khỏi cần đắn đo so thiệt nhiều, chọn ngay y học, chứ học lịch sử cuốn sách nào cũng trên 2000 trang, đọc có mà vỡ mắt. Hơn nữa nàng cũng chưa ngu tới mức chọn khuyến mãi, cân luôn cả hai môn.

Sakura ngồi đọc cuốn sách các loại thảo dược dày cộp trước mặt mà chỉ muốn gục ngay xuống bàn mà ngủ, mắt dán vào từng chữ mà đầu óc thì ở tận đầu tận đuôi. Thấy vậy, Yuki đành buông lời dỗ ngọt:

- Sakura, nếu bây giờ em học nhanh thì tí nữa chị sẽ kể chuyện cho em

Sakura vừa nghe thế liền sáng mắt lên, đầu óc lập tức nhập lại với bản thể. Yuki dạo này rất bận nên không mấy khi kể chuyện cho Sakura như hồi bé nữa nên như vớ phải vàng, có ngu mới không đồng ý, mà Sakura đây còn tỉnh chán.

Chỉ mất vùn vùn 25 phút nàng đã thuộc nguyên cuốn sách và đọc vanh vách cho chị kiểm tra. Thực ra cũng không hẳn là thuộc hết, nàng có sử dụng một chút “mánh khéo” nhân lúc Yuki không để ý, mà nói trắng ra thì cái “mánh khéo” này là phao chứ là gì!

Yuki mặc dù giỏi nhưng vẫn chưa theo kịp thời đại và thủ đoạn nham hiểm của em gái “đề mển” này, thế nên đối với sự “chăm chỉ” của Sakura liền mừng rỡ, tấm tắc khen:

- Giỏi lắm! Rất tốt! Rất xuất sắc! – Sakura bỗng nhiên cảm thấy thật tội lỗi, nhưng mà chỉ một chút chút thôi - Rồi, giờ chị kể cho em nghe về câu chuyện con quỷ mất đồ dưới hạ giới nhé!

Sakura ngồi chống tay gật đầu lia lịa chăm chú lắng nghe, quăng hết ăn năn hối lỗi ban nãy đi, để đạt được mục đích không thể không có thủ đoạn. Xin chị thông cảm!- Em còn nhớ trước đây Thần đế khi lấy đi toàn bộ sức mạnh của người hạ giới đã để lại sức mạnh cho đúng các tộc là Uchiha, Uzumaki, Nara, Yamanaka, Hyuuga đúng không? Mỗi tộc đều có một thuật riêng biệt nhưng tộc mạnh nhất vẫn là Uchiha. Tộc Uchiha nổi danh với các thuật về hỏa và lôi, và một thứ đặc biệt khác..... đó là đôi mắt đỏ, huyết kế giới hạn, Sharingan.

- Sharingan?

- Phải, khác với Byakugan của Hyuuga, Sharingan không được xuất hiện ngay từ khi sinh ra mà nó chỉ được thức tỉnh bởi nỗi đau, sự tức giận vô cùng sâu sắc.

- Trông nó như thế nào chị?

Yuki nhớ lại hình ảnh mình đọc trong sách hiếm ở thư viện, dùng cách dễ hiểu nhất miêu tả.

- Đồng tử là màu máu và có các vòng xoáy đen nhỏ xuất hiện trong đồng tử theo từng bậc. Bậc 1 là có 1 xoáy, bậc 2 là 2 xoáy và bậc 3 là 3 xoáy, là loại hoàn thiện. Sức mạnh cũng từ đó tăng lên, các bậc đơn thuần chỉ là nhìn thấu ảo thuật và quan sát chakra của đối thủ, càng về sau thì có khả năng điều khiển tâm trí, gieo ảo thuật, và thậm chí là đọc cả suy nghĩ đối phương.

- Trông thế cũng đầu đến nỗi, cũng hay mà! Nhưng em không hiểu thế thì liên quan gì đến con quỷ mất đồ? - Sakura nhún mày khó hiểu gờ tay nêu ý kiến.

- Người tộc Uchiha nổi tiếng là máu lạnh vô tình, giết người không gớm tay và vô cùng tàn nhẫn, dã man. Căn bản là do họ phải chịu quá nhiều nỗi đau mới có thể khai nhãn. Chưa kể cho em, tộc nhân Uchiha một số người còn vì quá tham lam, mong muốn đạt được sức mạnh tối cao còn sẵn sàng giết hại người thân, anh em ruột của mình - giọng kể Yuki trầm xuống, tạo cảm giác áp lực, rùng mình.

Sakura nghe xong mà mặt có phản hồi tái lại, không tin vào tai mình, giết hại cả người thân sao? Chỉ để đạt được sức mạnh. Nhưng là sức mạnh gì mới được?

Thấy vẻ thắc mắc trên mặt em gái, Yuki tiếp tục.

- Mangekyo Sharingan. Đây là Sharingan cấp cao và có các khả năng riêng tùy từng người như dịch chuyển đến một không gian khác, amaterasu (hắc diễm). Nhưng tất cả đều có khả năng thi triển một thuật là Susano. Để đạt được đến cấp độ này, họ phải.....

- ..... Giết hại người thân yêu..... - Sakura nuốt ực một cái, run run tiếp lời.

- Không sai, nhưng cái gì cũng có giá của nó. Nếu sử dụng nhiều sẽ gây ra mù loà. Chỉ có duy nhất một cách để chữa là thể mắt, dùng mắt của người khác để thay vào đôi mắt của mình, đồng thời đạt được Mangekyo Sharingan vĩnh cửu, và điều kiện là mắt thể cũng phải là Sharingan.

- Thế khác gì lấy mắt của người thân trong tộc, tức là.... móc mắt nhau ra..... – Sakura tưởng tượng ra cảnh hai người móc hai cầu mắt ra khỏi hốc, máu me be bét, hốc mắt trống rỗng, đen sì, sống lưng lạnh toát - Thật tàn nhẫn....

Tâm trạng Yuki không kích động như Sakura, trái lại nàng rất bình tĩnh, thản nhiên vỗ nhẹ lên vai cô em gái đang thất thần của mình.

- Thế nên câu chuyện này mới tên là con quỷ mắt đỏ, Sakura. Tộc Uchiha được mọi người coi như là quỷ dữ, hoặc ít ra là các cuốn sách viết vậy! Sakura từ nãy nghe mà càng thấy man di mọi rợ. Thật kinh khủng, giết người thân để đạt được sức mạnh, ai lại làm vậy chứ?

- Làm gì mà căng thẳng vậy! – Yuki buồn cười nheo má em gái, đùa giỡn – Trừ khi em yêu phải một người trong tộc Uchiha mới cần lo lắng như vậy, mà khả năng này chỉ xấp xỉ 1/10000 thôi! Thực tế là cả đời này chắc gì đã gặp nổi một người, nói gì đến yêu chết đi sống lại!

Chỉ là một câu nói đùa vui vẻ nhưng Yuki không ngờ rằng sau này, tất cả, từng chữ một nàng nói lúc này lại có thể trở thành hiện thực, thực đến đáng sợ..... Dĩ nhiên, đây là chuyện của sau này!

Đang mãi suy nghĩ mà nàng không để ý rằng Yuki đã rời đi từ lâu và có một người đang gọi âm ỉ bên tai nàng.

- Thánh nữ!

Tiếng gọi thất thanh làm nàng giật bắn cả mình, tay chống cằm suýt nữa trượt khỏi bàn, hai khuôn mặt lửa tình đẹp ngời ngời của Sakura có khả năng tiếp xúc thân mật với mặt đất.

- Có chuyện gì mà hò hét kinh thế? Tại ta không điếc nhưng mà nhờ ơn người sắp điếc luôn rồi đấy! - Sakura vừa vuốt xoa khuôn mặt chuyên đi lừa tình của mình, bực mình liếc xéo tên to mồm ban nãy.

- Thánh nữ, xin người thứ tội nhưng Thiên đế cho gọi người tới gấp! - người lính giọng khản đặc bấm báo, chắc do ban nãy hét hơi quá.

"Thì ra là lão cha cho gọi, đã thế bà đây còn lâu mới đến luôn!"

- Rồi rồi, ta đến ngay!

Ngoài miệng thì nói là đến ngay nhưng Sakura cực lực câu giờ. Đi như lết, vừa đi vừa dừng lại ngắm mây ngắm trời ngắm đất, thỉnh thoảng ngửa tay bẻ cành, hái lá, ngắt hoa, chán thì lại nhổ vườn hoa quý giá lên.

Thị vệ truyền tin đi phía sau nhìn thấy những hành động “phá hủy môi trường” này của Sakura vừa xót xa vừa sợ. Từng cọng lá, cánh hoa, gốc rễ của những cây cối nàng tàn phá toàn là đồ trân quý, bảo vật ngàn năm hiếm thấy đấy nha, thật là xót quá đi! Cơ mà hấn cũng không dại lên ngăn cản nàng, ai cũng biết vị Thánh nữ này tính tình quái gở, hấn mà ý kiến ý cò vớ vẫn biết đầu Thánh nữ lại lên con..... “bút gốc rễ, hoa lá” của hấn thì có mà vỡ mặt!

Cuối cùng, sau hai tiếng để mọi người trong điện mòn mỏi chờ đợi đến phát chán, Sakura cũng chịu lết đến, còn bày ra vẻ mặt vô tội, ngây thơ thốt lên:

- Ô! Mọi người vẫn chờ à? Ngại quá, ngại quá, trên đường ùn tắc giao thông, đứng cả giờ mới đi được nửa quãng đường! Vội lại con đi qua vườn thượng uyển thấy cây cối bị người ta “tàn phá” quá nên tiện tay tốt bụng dừng lại “cứu giúp”. Tới rồi, mọi người chờ lâu quá a!

Mọi người trong điện nghe xong tức hộc máu, thị vệ truyền tin choáng váng quay sang nhìn Sakura! Cả cái Thiên cung này, không, phải là cả cái Thiên giới này có ai không biết Thánh nữ Sakura đây..... “tốt bụng” thế nào. Cái vườn thượng uyển kia coi như xác định phải xây lại rồi!

Thiên đế trên ngai vàng dù tức phát điên lên nhưng cũng không quát Sakura, trái lại còn nhẫn nhịn, hạ giọng nói:

- Con đến rồi, Sakura. Hôm nay ta có chuyện muốn thông báo, mau ngồi đi! Sakura nhú mày, không nhúc nhích nhìn chăm chăm phụ hoàng, trong đầu có tiếng chuông cảnh báo.

Có vấn đề! Chắc chắn có vấn đề!

Lão cha nàng bình thường mà bị nàng chọc tức thì đứng ra phải đứng dậy xắn tay áo, hùng hổ đấu võ mồm với nàng chứ! Sao tự nhiên hôm nay hiền lành, từ tốn dễ sợ thế? Liếc mắt thấy Thiên bồng nguyên soái cũng ở trong điện, sắc mặt lại không được tốt lắm, Sakura càng thêm chắc chắn! Có biến rồi!

Quả nhiên.....

“Phụng Thiên thừa vận Thiên đế chiếu viết. Sau khi đã suy nghĩ kỹ về quan hệ thân thiết giữa thánh nữ tức con gái ta, Haruno Sakura và Thiên bồng nguyên soái, ta quyết định sẽ tiến hành hôn lễ gả thánh nữ cho nguyên soái, ngày cử hành hôn lễ sẽ là....”

Thái giám còn chưa kịp đọc xong thì Sakura đã kích động trợn mắt la toáng lên, làm chim chóc đậu trên Thiên cung sợ hãi co cánh mà bay đi.

- Cái gì cơ??? Rất xin lỗi, tại con thỉnh thoảng hay bị điếc nặng! Là con nghe nhầm phụ hoàng bảo con cưới Nguyên Soái hay là tại con điếc thật rồi??? O\_o?

Hôn lễ cái khi gió gì, nàng mới 18 tuổi thôi chứ mấy, rảnh đâu mà kết hôn rồi đeo xích vào cổ. Hôn nữa, việc này tuyệt đối không thể bởi....

Vốn đã dần thích nghi với thái độ ngang ngược bất thường của đứa con gái bất trị này, Thiên đế vẫn rất điềm tĩnh, cố hết sức nhẹ nhàng khuyên răn:

- Sakura, con đã 18 tuổi rồi, đã đến lúc phải yên bề gia thất chứ..... – 'Nếu không ta sợ sau này đồ thằng nào dám lấy con, lại ế đến già thì khổ nhất là ta đây chứ ài!' Lời này Thiên đế chỉ nói trong lòng, giết ông ông cũng không nói ra, biết đâu nó nổi điên đốt bỏ nó Thiên cung thì khổ!

Yên bề gia thất cái nỗi, chẳng qua là phụ hoàng muốn gấn buộc nàng với cái xích nào đó để khỏi như bò tót chạy loạn khắp nơi phá phách thôi, kẻ này nàng còn lạ gì nữa, dám cá rằng gần như toàn dân Thiên giới đều ngày ngày mong nàng bị “xích” lại cho họ đỡ bị hành thương xuyên!

Giương vẻ mặt cứng đầu lì lợm lên, ưỡn ngực, Sakura không khách khí cãi:

- Con không thích, con đây tuổi đời phơi phới, đến chị “già” thế kia rồi còn chưa kết hôn thì tội gì con phải lấy chồng trước? Nếu phụ hoàng thích thì sao không gả chị cho nguyên soái?

Nàng có tình nhấn mạnh câu cuối, giọng đầy khiêu khích. Bây giờ bao nhiêu công phu lì lợi hết ra đây là bia đỡ đạn.

Nhưng phụ hoàng nàng đâu phải dạng vừa, thấy nàng hất mặt ông cũng hất mặt lên, ra vẻ “chưa biết ai hơn đâu” mà giảng đạo:

- Chị con không hay thân thiết với nguyên soái như con sao dễ nảy sinh tình cảm được. Hôn nhân mà không có tình yêu sao bền được, người đời có khi lại nghĩ xấu rằng ta ép hôn con gái dù không yêu cũng phải lấy. Hôn nữa chẳng phải con và nguyên soái có tình cảm sao?

'Có thì con đã không rảnh tốn enzym ở đây cãi nhau với phụ hoàng....' Sakura thật sự chỉ muốn nói thẳng vào mặt ông như thế. Mà chị và nguyên soái mà không có tình cảm á? Sai bét bên bẹt rồi còn nói. Nàng từ lâu đã biết Yuki và nguyên soái có tình cảm với nhau. Bây giờ nàng mà chấp nhận hôn lễ thì khác nào cướp chồng của chị.

- Người hiểu nhầm rồi, con và nguyên soái hoàn toàn không có tình cảm nam nữ gì hết, cùng lắm chỉ là tình cảm bằng hữu thôi!

- Vẫn gọi là có tình cảm, sống chung rồi sẽ sinh ra tình yêu.

- Có khi còn ghét nhau hơn cho mà xem....

- Ý ta đã quyết, hôn lễ vẫn sẽ tiến hành!

- Ý con đã quyết, không là không! Miễn bình luận!

- Sakura!!! - Lúc này ông đã thực sự tức giận, ánh mắt uy nghiêm của bậc đế vương chiếu xuống - Đừng nghĩ ta chiều con mà lên giọng cãi. Nếu con không đồng ý thì hãy rời khỏi đây! Không tiến!

- Vậy thì chào phụ hoàng, con đi!!! - Sakura giận dữ phất tay chào tạm biệt.

Không chân chừ, nàng liền quay lưng hướng ra phía cửa. Trên lưng mọc ra một đôi cánh lông rồi vỗ cánh bay đi. Mọi người định đuổi theo nhưng Thiên đế đã ngăn lại.

- Cứ kệ nó! Rồi nó sẽ về thôi!

Trên bầu trời, Sakura sải đôi cánh lông hồng to lớn bay, những nét vui vẻ hàng ngày không còn trên khuôn mặt nữa, thay vào đó là những bất mãn, sự tức giận ngút trời chưa có chỗ xả còn đây. Vừa bay nàng vừa lăm bầm cầu nhàu.

- Lão cha chết tiệt, muốn ép hôn á, ở đây mà mơ đi! Sông có thể cạn, núi có thể mòn, song, ta đây không bao giờ lấy chồng! Ế muôn năm!

Đang tự kỉ thì bỗng dừng ở phía trước mắt cách đây không xa có một thứ ánh sáng xanh lục xuất hiện mờ mờ ảo ảo sau làn mây. Không ngăn được bản tính tò mò, đôi cánh vỗ mạnh lướt gió bay thật nhanh đến ánh sáng đó. Càng bay gần thì ánh sáng đó càng hiện ra rõ ràng và càng tăng thêm trí tò mò của nàng. Cuối cùng cũng đến nơi, Sakura đáp xuống đất rồi hoá phép cho đôi cánh tan biến.

- WOWW.... - Nàng há hốc mồm trước nguồn ánh sáng trước mắt.

Không phải cái gì khác mà chính là một cánh cổng vàng được điêu khắc tinh xảo với khung cảnh Thiên giới ở nửa trên và ở phía dưới là khung cảnh....

- Hạ giới?

Không khó để nhận ra biểu tượng của mỗi thế giới khắc trên cánh cổng. Nối liền giữa hai thế giới là một con đường đi từ trên xuống.

- Như vậy mà nói thì đây chính là cổng không gian của thần đế tạo ra để mối liên trước đây. Cứ 1000 năm phong ấn yếu đi và cánh cổng giữa Thiên giới và hạ giới sẽ mở ra. - nàng nhớ lại câu chuyện hồi bé Yuki hay kể cho nàng nghe về cánh cổng này.

Khẽ đặt bàn tay lên cánh cổng thì lập tức hai cánh cửa từ từ mở ra, bên trong là không gian vô định, một vòng xoáy màu lục kì ảo.

Như vô thức, nàng chậm rãi tiến lại gần nó, đôi mắt lục bảo như bị thôi miên nhìn chăm chăm vào bên trong không gian vô định đó. Tiếp theo nàng không biết gì nữa, chỉ nhớ mỗi một màu trắng trước mắt và tiếng cánh cửa nặng nề đóng lại.....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 2: Gặp gỡ

Tại doanh trại quân binh Hoà Quốc.

Lúc này đang là đêm khuya thanh tĩnh, bầu trời tối đen như mực điểm chút ánh sáng nhỏ của những vì sao. Tất cả các trại từ lớn đến nhỏ đều đã tối om, chỉ trừ có một trại lớn nhất ở trung tâm doanh trại vẫn còn ánh sáng chiếu. Bên trong là một chàng trai tóc đen tuyền khoác áo choàng đen vẫn đang thức, trên bàn là mấy chồng tấu chương cao ngất xếp ngăn nắp. Ánh đèn sáng làm rạn ngời làn da trắng kèm theo khuôn mặt đẹp mê hồn. Nét chữ đang viết bằng nguyền một đường trên trang giấy, hần khẽ nhíu mày, trong người xuất hiện cảm giác quái dị.

Không khí đêm dần mất đi về yên lặng vốn có, thay vào đó là tiếng người to nhỏ, âm ỉ vọng đến tai nam nhân trong trại.

- Hoàng thượng, có chuyện cấp báo!- Một người lính hốt hải chạy vào quỳ xuống trước mặt hần.

- Chuyện gì? - thanh âm lãnh khốc vang lên làm tên lính đang quỳ bất giác run rẩy cúi thấp đầu. Thông cảm, đây là lính mới đến.

- Khởi bẩm..... Trời.....bỗng dưng có xuất hiện hiện tượng lạ...

Người bên trên không trả lời, chậm rãi đứng dậy bước ra ngoài, gạt tấm màn chắn bước ra, ánh mắt đen thẳm vụt qua một tia ngạc nhiên trong chốc lát.

Bầu trời đêm nay đã bừng sáng lên, giữa trời mây mù xoáy lại, gió lốc thổi cuộn cuộn. Một cột sáng màu xanh lục đâm thẳng từ trung tâm vòng xoáy xuống giữa khu rừng, ngay tại vị trí hồ Sento.

- Nhìn kia! - một người lính hô lớn, chỉ tay vào một đốm màu hồng nhỏ xuất hiện giữa cột sáng đang lao xuống.

Hiện tượng kì lạ này chỉ kéo dài tầm 5 phút, cho đến khi đốm hồng đó đã hoàn toàn đáp cánh xuống mặt đất, cột sáng lạ đó thu hẹp lại rồi biến mất, bầu trời trở lại với vẻ yên tĩnh ban đầu. Có điều, không gian doanh trại không còn yên ắng như trước nữa.....

Qua một lúc, một vị tướng tóc vàng mũ giáp chỉnh tề cấp tốc dắt hai con ngựa một đen tuyền, một nâu đến trước hần.

- Hoàng thượng, một đội kỵ binh và hai đội bộ binh đã sẵn sàng, mời người hạ lệnh.

- Xuất phát! - Hần khoác áo bào đen uy nghi lên người, tức tốc leo lên hắc mã thúc ngựa dẫn đầu đoàn quân tiến nhanh về hướng cột sáng ban nãy, hồ Sento.

Quay về Sakura hiện giờ, lúc này nàng vừa mới lấy lại được ý thức từ sau khi đi qua cánh cổng đó. Chông tay khó nhọc đứng dậy, nàng giương đôi mắt nhìn xung quanh, khắp nơi chỉ là cây cối rậm rạp, không thấy bóng dáng ai cả.

'Có lẽ nên bay lên cao quan sát thì hơn' nghĩ là làm, Sakura liền hoá thân thành một con phượng hoàng khổng lồ với bộ lông màu hồng mượt phát cánh bay vút lên cao, kêu một tiếng rồi sai đôi cánh lông bay đi. Sở dĩ nàng phải hoá thân thành phượng hoàng thay vì mọc mỗi đôi cánh ra là vì lo rằng nếu bị người khác nhìn thấy trong bộ dạng hơi..... biến dị thì sau này sẽ rất khó sống.

- Bệ hạ nghe thấy gì không? - Vị tướng tóc vàng lúc trước quay sang hỏi người tóc đen bên cạnh, hai con ngựa vẫn lao vun vút trong rừng. Hần không nói gì, đôi mắt đen tuyền bỗng xoáy lại biến đổi thành màu huyết và 3 vòng xoáy tròn.

Gần như không tin nổi vào thứ mình thấy phía trước, đôi mắt huyết sắc không che giấu sự kinh ngạc, hần giục ngựa phi nhanh về phía trước, bỏ mặc đoàn quân phía sau. Con ngựa hần cưỡi là hắc mã, loài ngựa nhanh nhất của Hoà Quốc và cũng là loài hiếm và khó thuần phục nhất, tốc độ của nó thậm chí còn vượt cả của loài báo. Chẳng mấy chốc đã đuổi kịp thứ kì lạ phía trước, là một con phượng hoàng hồng....

Nghe thấy tiếng vó ngựa đằng sau, Sakura ngoái đầu lại xem và bắt gặp một nam nhân đang cười trên một con hắc mã đuổi sát theo nàng.

'Chết tiệt, bị phát hiện rồi!' Nàng vỗ cánh mạnh hơn tăng tốc độ và độ cao, cứ bay thấp thế này không an toàn chút nào.

Nhận thấy ý định của nàng, hần khẽ nhếch mép cười, lấy ra bộ cung tên giắt bên yên, lên tên rồi nhắm vào cánh con phượng hoàng mà bắn. Tất nhiên là với khả năng bắn tên siêu phàm kèm theo đôi mắt nhìn xuyên thấu đó, mũi tên đã bắn trúng huyết động trên cánh nàng. Không cử động được cũng như vỗ cánh, Sakura mất đà lao thẳng xuống phía dưới, đôi cánh rộng lớn quét qua, tàn phá một phần khu rừng, khói bụi mù mịt.

Lông cánh dần thu lại rồi biến mất, nàng quay trở lại với hình người ban đầu. Đang bay tốc độ cao mà lại va chạm mạnh thế này, cả người trở nên xây xát, cánh tay bị thương vào trũng huyết nên không cử động được, máu bắt đầu chảy.

Cố gắng đứng dậy, tay xoa xoa cái đầu đang nhức, miệng cầu nài cầu chửi thề.

- Bỏ khi, tổ sư cụ thẳng nào ban nãy dám bắn bắn cô nương ta đây! Muốn chết sớm rồi sao!? Để bà đây tìm được thì... ʘ>~€\$

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 3: Mình chết chắc rồi!

- Đây là...

Sakura nhìn thấy một khung cảnh quen thuộc, mặt đất trải một lớp tuyết trắng mịn. Hai bên lối đi là hai vườn cây hoa tuyết luôn khoe sắc lấp lánh dưới trời tuyết. Men theo lối đi sâu vào trong là cung điện rộng lớn được làm hoàn toàn bằng băng và bao phủ trong tuyết.

- Fuyu! Là cung Fuyu, cung của chị! - Sakura reo lên trong vui mừng, vậy là nàng đang ở trên thiên giới.

Đôi chân thoăn thoắt chạy thật nhanh vào vườn hoa, chắc chắn là chị nàng đang ở đó.

- Chị... - Sakura mừng rỡ chạy lại ôm chặt lấy Yuki không muốn buông tay.

- Sakura, em đang ở đâu vậy? - Yuki kéo nàng ra, khuôn mặt lo lắng nhìn em gái.

Hơi bất ngờ với câu hỏi, nàng nghiêng đầu mờ mịt.

- Chị nói gì vậy? Em đang ở đây, ở Thiên giới mà.

- Không, Sakura - Yuki buồn bã lắc đầu - Em đã biến mất suốt 1 ngày trời rồi, chị đã tìm khắp thiên giới nhưng không thấy em.

- Chị đừng đùa em nữa, không phải em đang ở với chị đây sao?

- Sakura, đây là giấc mơ, từ khi em biến mất chị đã cố liên lạc với em qua giấc mơ. Rốt cuộc thì em đang ở đâu? Đã có chuyện gì xảy ra - khuôn mặt nàng đầy những lo âu, mệt mỏi đủ thấy Yuki đã vất vả tìm kiếm em gái như thế nào.

- Không thể nào - mặt Sakura bỗng dưng trắng bệch - Nói như vậy... em... Đang ở hạ giới sao?

- Em đã đi qua cánh cổng phải không?

- Vâng, chị, có cách nào để trở lại không? Em không muốn ở đó, em muốn về nhà, về nhà - Đôi mắt nàng bỗng dưng mờ đi, lệ bắt đầu rơi, khuôn mặt trở nên rầu rĩ.

Bỗng dưng khung cảnh xung quanh mờ dần đi rồi tan thành mây khói, chỉ còn lại mỗi hai chị em. Sakura càng thêm hoảng hốt, nắm chặt lấy tay chị như sợ Yuki cũng sẽ tạm biến mất. Nhận thấy thời gian không còn nhiều nữa, Yuki khản trương nhắc nhở.

- Sakura, bình tĩnh nghe chị này, cánh cổng sẽ mở ra một lần nữa vào cuối tháng hai trước khi đóng lại 1000 năm nữa. Vào tối hôm đó em phải đến...

Đã quá muộn, Yuki liền tan biến thành mây khói, bỏ lại nàng một mình sợ hãi la hét gọi chị.

- CHỊ.... - Sakura hét hoảng mở to mắt, khuôn mặt thanh tú đầm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, tay bấu thật chặt ga giường.

Vẫn chưa hết hoàn hồn từ giấc mơ ban nãy thì một khuôn mặt ngây ngô với mấy cái ria mèo đã áp sát lại với nàng làm nàng giật mình. Theo phản xạ, Sakura vùng tay lên dòn hết sức cho một đấm trời giáng vào mặt làm y văng xa cả chục mét.

- Cút! Tên biến thái!!! - Sakura vừa tức vừa hải lớn tiếng quát, tay kéo chăn lên che kín người.

Nạn nhân của cú đấm đó, vâng, hiện đang nằm bất tỉnh nhân sự trong một tư thế không được đẹp mắt lắm, hai chân chống lên trời xoè ra hình chữ V, mặt áp xuống đất, đặc biệt hơn, khuôn mặt một má bị móp lại và đỏ lừ lên, máu từ hai lỗ mũi theo dòng chảy ra, hai con ngươi đen đã biến mất từ lúc nào. Người ngoài nhìn vào không ai dám nghĩ đây là địa tướng quân vĩ đại, uy nghiêm. Còn Sakura sau khi đã kiểm tra quần áo cũ vẫn còn nguyên trên người thì thở phào nhẹ nhõm. Đôi mắt lục bảo mở to liếc một vòng xung quanh từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. Nhìn qua loa thôi đã thấy căn phòng dù được bày trí khá đơn giản nhưng đồ đạc lại rất đẹp, tủ gỗ được chạm khắc tinh xảo, trên tường có treo vài bức tranh phong cảnh, chiếc giường nàng đang nằm phải nói là rất to, chăn đệm rất êm nữa,...

'Mà khoan, sao mình lại ở đây???' Sakura giật mình nghĩ, rồi lại nhìn sang cái tên vừa bị ăn đấm đang lồm cồm bò dậy. Y chính là tên hôm trước. Mà nhớ tới hôm trước thì nhớ luôn cả toàn bộ mọi chuyện nữa, hôm đó khi nàng chuẩn bị phun lửa vào tên tóc đen thì tự nhiên bất động khi... nhìn vào đôi mắt màu huyết sắc của hắn.

'Sharingan... Như vậy, hắn là tộc nhân Uchiha' Sakura nhớ lại câu chuyện mà Yuki kể cho nàng nghe, rằng tộc nhân Uchiha là kẻ máu lạnh vô tình, giết người không gớm tay. Sakura dù có sức mạnh siêu phàm nhưng mà nàng đâu thể oánh nhau mà không cần nhìn.

Trong 36 kế, kế chuồn là thượng sách. Không đấn đo nhiều, thừa dịp tên tóc vàng đang đầu óc không được tỉnh, Sakura rón rén bước lại gần ra chỗ tấm bình phong, đồng thời là lỏ ra rồi lẳng lặng lượn ra ngoài.

Nào ngờ, nàng vừa đặt chân qua tấm bình phong thì một giọng nói vang lên:

- Đi đâu đấy?

Nàng giật mình quay sang bên phải, nơi giọng nói phát ra. Và nàng thấy hắn đang ngồi trên bàn chăm chú đọc cái gì đó, bên cạnh là mấy chồng tấu chương cao ngất. Thế nhưng nàng chẳng thêm quan tâm, cất giọng nói:

- Ta đi đâu là quyền của ta, liên quan gì tới ngươi.

- Không liên quan gì tới ta? - Hắn cười khẩy - Ngươi giờ đã là tù binh của ta, nói thẳng ra ngươi còn chẳng có quyền hành gì ở đây.

- Tù binh? Nực cười! Ngươi tưởng dùng ảo thuật không thôi là bắt được ta á? Đừng mơ!

Theo thói quen cũ, Sakura giờ tay định cho hắn một quả đấm lửa vào mặt, nhưng không hiểu sao, nàng không thể điều khiển nổi sức mạnh của mình mà tạo ra lửa phượng hoàng.

'Có chuyện gì vậy? Sao mình không thể tạo ra lửa được nữa?' Mặt nàng hoá xanh mét, hoang mang nhìn xuống bàn tay trống rỗng của mình.

- Sao? Không tạo lửa được nữa à? - Hắn giễu cợt, mắt lúc này đã rời khỏi đồng tấu chương hướng về nàng đầy ý bồn cợt.

Nghe cái giọng đều dặt của hắn thôi là nàng biết ngay là hắn dở trò gì rồi. Trừng mắt nhìn hắn, nàng tức giận quát:

- Ngươi đã làm gì?

- Không có gì nhiều, chỉ là một phong ấn thôi mà.... - Hắn điềm nhiên nâng tách trà lên thưởng thức.

- Phong ấn? Ngươi phong ấn sức mạnh của ta? - Sakura kinh ngạc trợn mắt nhìn hắn.

'Sao hắn làm được? Sức mạnh của một người hạ giới đâu thể phong ấn được của thiên giới, huống hồ là sức mạnh phượng hoàng của mình?'

- Bất ngờ lắm à? Thắc mắc ta phong ấn kiểu gì đúng không? - Hắn đặt tách trà xuống lạnh lùng nhìn nàng.

- ..... - Sakura nghiêm nghị nhìn hắn thay cho câu trả lời.- Hàng ngàn năm trước, thần đế khi giao lại sức mạnh cho 7 tộc đã ban cho mỗi lãnh đạo của tộc một chiếc vòng làm từ loại đá lấy từ ba thế giới, chiếc vòng này có khả năng phong ấn bất kể loại sức mạnh nào dù cho có lớn thế nào đi nữa...

Nghe tới chiếc vòng, Sakura liền kéo cổ tay áo trái lên xem và thấy một chiếc vòng đá màu hồng nhỏ trên tay. Toan bỏ nó ra nhưng khi ngón tay vừa chạm nhẹ vào thì một dòng điện truyền đến tay làm Sakura thu tay lại vì đau. Lúc này hắn mới tiếp lời.

- .....Chỉ có người đeo nó vào mới có thể gỡ bỏ nó ra, nếu kẻ bị phong ấn cố gỡ bỏ thì..... Ừm.... ngươi tự thấy rồi đấy.

- Tên chết tiệt! Sao ngươi không nói sớm hơn hả? - nàng cầu nhàu, xoa xoa cái tay ê buốt vừa bị giật.

- Ai bảo ngươi không hỏi.

- Ngươi...

Sakura tay chỉ trỏ, tức không còn từ gì để nói. Không có sức mạnh, người tộc Uchiha, phen này nàng chết chắc rồi. Biết thế lúc đấy bay đi, không đánh nhau với hắn làm gì để mà trúng ảo thuật rồi bị phong ấn nữa. Nhưng.... biết thế nó đã không thể.....

Tên vừa bị ăn đấm ban nãy lúc này mới từ từ đi ra. Y đã nghe hết mọi chuyện ban nãy mà trong lòng đầy thắc mắc, hôm nay bệ hạ có ăn nhầm phải cái gì không mà bị một tù binh, một cô gái mắng là đồ chết tiệt, tỏ ra vô lễ, xem thường mà mặt mũi vẫn điềm tĩnh như vậy? Lại còn sau khi ngắt đưa cô ta về trại của mình chứ không tống vào nhà lao.

Thấy tên tướng quân bất tài vô dụng mặt mũi méo mó bước ra cười hề hề, hắn chán không còn từ gì để nói nữa, thăm phực mình tại sao có thể làm bạn, lại còn là bạn thân với tên này nữa.

- Hoàng thượng, thần đã có mặt..... - Y gãi đầu cười xoa.

- Thế à? Ta còn tưởng ngươi vì gái mà chết ở cái xó xinh nào rồi - Nói xong rồi hắn mới chột giật mình nhưng đã lỡ miệng, phen này điếc tai rồi đây.

Y như rằng, hắn vừa dứt lời thì tên tóc vàng đã kêu gào thảm thiết, mắt mũi rung rung nước ăn vạ.

- Hoàng thượngggg... Hức hức... Người lơ lảo nghĩ thần... Hức... như vậy... Bộ thần đáng ghét đến vậy sao? - nghe giọng điệu bi thương, ai oán vô cùng.

Nhưng mà hắn cũng chả thèm quan tâm, còn thăm nghĩ:

'Bây giờ mới biết à?'

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ thôi, có ngu mới nói ra rồi rước họa vào thân, một đồng tấu chương này đã đủ một rồi.

Sakura đứng quan sát mọi chuyện mà á khẩu luôn, đây mà là đại tướng quân mà bọn quân lính bái phục á? Người hạ giới có mắt nhìn người kém thậm tệ. Đôi ánh mắt khỏi tên đang diễn tuồng này, đôi mắt xanh lục bảo hướng đến cửa trại. Một ý nghĩ loé lên trong tâm trí nàng, tại sao không nhân dịp bọn chúng mất tập trung vào nàng mà lựa lựa đánh bài chuồn?

Nghĩ là làm, Sakura mon men lại gần tấm bạt là lối ra. Đi được hơn nửa quãng đường nàng thấy hắn không để ý gì, nàng mới vững tinh thần bước tiếp. Nhưng mà Sakura ơi, nàng lầm to rồi, nghĩ hắn là ai cơ chứ mà không biết, chẳng qua là hắn cố tình quan sát xem nàng gan to đến cỡ nào thôi. Ngay khi Sakura chỉ còn 1 bước nữa là thoát ra ngoài thì hắn mới lên tiếng, đứng bật dậy đập mạnh tay lên bàn, giọng đầy phẫn nộ đến mức mà tên đang ăn vạ ầm ĩ kia giật mình ngậm miệng.

- Đứng lại!

Sakura nghe giọng hắn mà thót cả tim, hồn phách sợ quá mà bật cả ra ngoài.

- To gan, ngươi là tù nhân phạm tội mà dám nhân lúc ta lơ là mà trốn sao? - Hắn lớn tiếng quát, không khỏi tức giận khi người con gái bé nhỏ này năm lần bảy lượt xem thường hắn. Hắn đã chưa trừng phạt nàng thì thôi mà còn dám tiếp tục như vậy.

- Phạm tội? Ngươi nói thử xem ta phạm tội gì? - Sakura lúc này không chịu nổi nữa, quay phắt ra đối mặt trừng mắt nhìn hắn.

- Ngươi ám sát ta, tấn công lính của ta, gây nhiều thiệt hại, còn nói là không có tội! - Hắn nhàu mày, vạch tội nàng ra.

- Ngươi bị thiếu muối à, nói có lý một chút đi! Ta vốn không phải quân dân gì của ngươi, ta thậm chí còn chẳng biết ngươi là thằng nào, ngươi lấy đâu ra quyền mà nói ta phải lễ phép với ngươi!? Còn nữa, không phải là các người tấn công ta vô cớ trước sao!? Không đánh lại chẳng lẽ ngồi chờ bị thiếu sống! Gieo gió gặt bão, các người tự làm tự chịu! - Sakura nổi giận, không chịu thua kém cái một lèo, riêng về khoản này nàng đã luyện tập rất nhiều, không giới cũng siêu.

- Ngươi... - đến lượt hắn cứng họng.

Tên tóc vàng từ nãy đến giờ chứng kiến hai người cãi nhau tay bo mà người không khỏi run cầm cầm, mặt mày tái mét lại. Hiểu rõ tính cách của thằng bạn, hắn biết chắc rằng Sakura đã chọc hắn điên tiết rồi. Trong lòng dù lo thật nhưng mà hắn thăm cảm phục, ngưỡng mộ cô gái này, không sợ chết mà dám đối co đối công lý với tên này.

Sakura thừa thắng tiến tới, hất mặt hăng giọng:

- Sao, cứng họng rồi phải không? Ta nói quá đúng phải không? Mà ta nói luôn, ngươi không có cái quyền gì mà cấm ta đi đâu cả, ta thích đi đâu thì mặc xác ta, ảnh hưởng gì tới kinh tế nhà ngươi!

- Nếu ngươi dám bước chân ra khỏi đây thì sau này đừng trách ta ác độc! - Hắn thấp giọng đe dọa, sát khí tỏa ra ngút trời, người này càng ngày càng vượt quá giới hạn chịu đựng của hắn. Trước đây chưa có kẻ nào dám trái lệnh hắn cả, giờ thì có rồi đây.

Sakura vốn không coi hắn ra cái gì, tội gì phải sợ hắn đe dọa. Thách nàng á? Thách nhằm đối tượng rồi cung ả! Giương ánh mắt khiêu khích, xem thường nhìn hắn, nàng không sợ sệt đặt nguyên một chân ra ngoài.

Rồi thôi xong, nàng đã đi quá xa giới hạn chịu đựng của hắn rồi, sát khí đã kinh khủng rồi nay còn nhiều và đáng sợ hơn, đôi mắt màu huyết nhìn nàng như muốn phanh thây con mồi.

Sakura tự nhiên thấy hơi sợ, quái, ban nãy nàng cao hứng lắm cơ mà, sao tự nhiên thành ra thế này. Nhìn thoáng vào mắt hắn mà bao nhiêu khí thế của nàng lần lượt tụt xuống không phanh.

'Bỏ cha, định ra về ta đây tí thôi ai ngờ lại chọc hắn sôi máu tới thế! Thôi thì phóng lao thì theo lao vậy.....' Không chút sợ sệt, đôi mắt lục bảo đầy cương quyết nhìn hắn, thành công làm con giận của hắn như núi lửa phun trào mãnh liệt.- Ta cho ngươi cơ hội cuối, rút chân lại! - thanh âm lãnh khốc tuyệt tình vang lên làm Sakura có phần rợn tóc gáy.

Nhưng bản tính li lợm đâu phải một hai ngày là hết, nàng không những không rút chân lại mà còn tiến ra xa hơn như khiêu khích.



Con giận vừa nén lại được một chút lại theo hành động vừa rồi mà trào ra kinh khủng hơn. Nàng ta muốn khiêu khích, được, hấn sẽ cho nàng ta lãnh hậu quả.

Sakura bắt đầu nổi da gà khi mà nhiệt độ cứ tụt như điên thế này, đang định ngẩng mặt lên xem thế nào thì đột nhiên ánh mắt hướng đến cái đầu vàng đang ngo ngoáy đằng kia, nhắc mắt lên nhìn, nàng thấy tên biến thái ban nãy đang làm đủ các kí hiệu và nàng đã đọc được theo miệng.

'Chạy đi'

Liếc mắt sang nhìn đối tượng nàng chọc tức thì thấy hấn đang từ từ dời khỏi bàn, tiến lại phía nàng, sát khí tỏa ra không có dấu hiệu giảm mà còn tăng đáng kể. Bộ não nàng nhanh chóng tiếp nhận ý tốt của tên ban nãy, không suy nghĩ gì nữa, nàng quay đầu chạy thẳng cẳng ra ngoài.

'Chạy à? Đầu dễ thế' hấn nghĩ, con cừu non này quá ngây thơ rồi mà dám nghĩ có thể chạy khỏi hấn.

Sakura chạy thục mạng ra ngoài và giật mình khi phát hiện có nhiều quân lính ở đây. Số nhỏ là nàng không có sức mạnh nên oánh sao nổi lượng này. Nhưng mà may thay, quân lính không hề biết nàng bị phong ấn sức mạnh, lại nhớ tới chuyện tối qua nên lần lượt tránh đường cho nàng đi. Vừa mới tho phào được một tí thì đã lạnh sống lưng khi hấn từ trong lều xuất hiện.

- Bắt lấy cô ta! - Hấn lớn giọng ra lệnh cho binh lính xung quanh.

Binh lính dù sợ nàng thật nhưng đâu dám kháng chỉ nên bắt đắc dĩ cầm đao kiếm xông vào.

Sakura thì lo lắng mặt cắt không còn giọt máu, mình nàng tay không oánh sao nổi đồng này. Cứ lùi lại thì tự nhiên nàng va phải dàn binh khí. Nhìn thấy bộ cung tên và thanh kiếm, lại thấy con ngựa ở gần bên cạnh nữa, nàng mừng như vớ phải phao cứu sinh. Sakura xoay người vớ thật nhanh bộ cung tên, dắt thanh kiếm vào người rồi ba chân bốn cẳng chạy ra phía con ngựa leo lên, thúc ngựa chạy đi. Con ngựa vốn là ngựa chiến nên rất thuộc đường ở đây, không cần nàng điều khiển cũng tự biết chạy ra lối ra.

- Đóng cổng lại!

Tức thì quân lính liền chạy lại ra khép hai cánh vào.

Tự biết mình phải làm gì, nàng nấp tên vào, vốn là một thiện xạ, Sakura thậm chí không cần ngắm cũng bắn trúng tên lính đang khép cổng vào. Sakura cố tình không bắn trúng chỗ hiểm vì hấn dù sao cũng chỉ biết nghe lệnh thôi, nàng không muốn giết người vô tội.

Thúc ngựa qua cánh cổng, nàng đã thành công chạy thoát. Con ngựa tăng tốc chạy một mạch vào rừng sâu.

- Cảm ơn nhé, ngựa! - Nàng không nhận được mừng rỡ hôn chụt nó một cái. Thật tình thì nếu không nhờ nó biết đường ra thì giờ nàng đang chết tươi ở đây rồi.

Chạy được một quãng dài không thấy ai đuổi theo nàng mới thấy yên tâm. Nhưng mà sự yên tâm đó cũng chẳng được bao lâu khi mà nàng nghe thấy tiếng vó ngựa ở đằng sau đang tiến đến. Sakura vừa chậm chậm quay đầu ra đằng sau vừa chấp tay khăn vãi.

'Ôi con lạy 9 phương trời lạy mười phương Phật, con ăn ở hiền lành tốt bụng nên cầu xin người mở lòng từ bị bao dung độ lượng cho con thấy người đằng sau không phải là hấn'

Quay ra sau, toàn bộ hy vọng của nàng lần lượt bay hơi lên trời hết khi nhìn thấy hấn đang cười hắc mã lao như điên đến đây.

- Còn không mau dừng ngựa! - giọng hấn như gió mùa Đông Bắc thổi đến làm nàng có chút sợ sệt.

'Chết mày rồi, Sakura, con ngựa của hấn nhanh lắm, bay nó còn đuổi kịp huống hồ mình đang cười ngựa thường đây! Chẳng lẽ đầu hàng?' Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã lập tức bị nàng gạt phắt đi.

'Đầu hàng cái con khỉ. Bây giờ mà đầu hàng thì cầm chắc cái chết. Thông minh nhất là tiếp tục, biết đâu ăn hôi thế nào lại thoát!'

Và Sakura thúc mạnh ngựa làm nó chạy nhanh hơn, dù không thể thoát được nhưng cũng đủ câu giờ. Nấp tên lên, nàng quay đầu lại nhắm bắn vào chân con ngựa. Tin tưởng vào tài năng của mình nàng nhắm bắn. Thêm một lần đen đầu nữa, nàng không hề hay biết rằng con ngựa mà nàng nhắm bắn đâu phải ngựa thường, nó khôn lắm chứ, biết mình đang là mục tiêu nên tự động né tránh như đúng rồi. Hại Sakura dùng gần nửa bình tên cũng không trúng phát nào.

- Chết tiệt! Cái con ngựa điên này sao không đứng yên cho ta bắn! Lì như thằng chủ! - nàng lăm bằm trong miệng chửi thề.

Có chết nàng cũng không ngờ rằng hấn lại nghe thấy không sót một chữ nào, mặt mày đã đen càng thêm đen. Hấn không thể tin được trên đời này ngoài mấy người thân cận lại có người dám vô lễ với hấn đến vậy.

Sakura lần này tức quá hoá khủng khi mũi tên thậm chí đến suýt qua cũng không suýt. Con ngựa này coi như ăn ở tốt nên mới né được, không đánh được tó thì chuyển sang chủ vậy. Nàng giương cung di chuyển tầm ngắm lên phía trên, hướng cái tên đĩa đôi kia mà bắn.

- Người thử bắn xem! - hấn nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt sắc như đao. Con tiểu yêu nữ này càng ngày càng quá đáng rồi đấy!

- Không phải thách! - Đáng tiếc Sakura không phải loại người biết trời đất, càng thách nàng càng làm tới.

Sợi dây căng cung theo đà tạo lực bắn thật mạnh đưa mũi tên bay như xé gió hướng về phía hắn. Bây giờ muốn tránh cũng không kịp, Sakura thầm nghĩ, khuôn mặt trở nên đặc trắng, có chút tự mãn. Nhưng khuôn mặt đó cũng chỉ giữ được giới lắm là 2 giây rồi lập tức tắt ngúm đi khi thấy hắn rút ra một thanh kusanagi và.... chém dọc mũi tên làm đôi từ đầu tới đuôi. Hai nửa mũi tên bị chém văng sang hai bên găm vào hai thân cây bên đường

Sakura thì... uhm... Khòì nói luôn, trợn trắng mắt, cầm tí nữa rơi xuống đất, mặt mũi méo xệch, khóc không ra nước mắt nữa.

'Hức hức... ôi mẹ ời, lần này con chết rồi, chết là cái chắc rồi....' Thằng nào không chọc lại chọc đúng thẳng cao thủ giỏi võ, lại còn là hoàng thượng nữa..... Lần này chết không có chỗ chôn thân, chết không toàn thây rồi....' Nàng khóc thầm trong lòng, hận vì phải chết quá sớm trong khi còn bao nhiêu hoài bão chưa thực hiện, bây giờ sắp chết rồi mà đến giây để viết di chúc cũng không có nổi....

Mãi than khóc trong lòng mà nàng không để ý rằng hắn đã phi ngựa đến bên cạnh từ khi nào rồi và giật lấy dây cương thẳng con ngựa của nàng lại....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Đẳng nào chẳng chết!

Con ngựa bị thắng lại hí lên một tiếng rồi nhảy lên. Sakura mất đà ngã ngửa ra đằng sau, mông đập bốp xuống đất.

- Hic! Đau quá má ơi... - Sakura nước mắt rung rung kêu lên, mặt nhăn lại vì đau.

Nàng chống tay từ từ ngồi dậy xoa xoa cái bàn tọa đang đau ê ẩm. Vừa ngẩng đầu dậy thì đập ngay vào mắt Sakura là khuôn mặt hầm hè sát khí của hắn....

Sakura lại thêm một lần nữa bị dọa khiếp vía, theo bản năng lùi dần về phía sau, người không khống chế được run cầm cập. Mà hình như ông trời ghét nàng lắm thì phải, lùi được 5 bước quay lưng lại thì trước mặt nàng là vực thẳm sâu hun hút, phía dưới tối om như mực. Nhìn đã thấy ghê rồi chứ đừng nói là rơi xuống, đảm bảo là tan xương nát thịt.

Quay đầu lại thì nhìn thấy hắn xuống ngựa, chậm rãi tiến lại đây với khuôn mặt đặc trắng và nụ cười không thể đều hơn được nữa.

- Có giỏi thì nhảy đi xem nào!

Sakura loay hoay không biết làm thế nào, hết nhìn phía trước lại nhìn phía sau. Nhìn thấy hắn lại gần thì nàng giương cung lên hét to:

- Không được lại gần đây. Nếu không.... Nếu không ta bắn chết ngươi đó! - bây giờ nàng đang trong thế bị, muốn tiến không được mà muốn lui cũng không xong.

- Cứ việc! - Và với thân thủ siêu phàm, hắn dễ dàng né tránh các mũi tên của nàng.

Sakura bắn tên như xối xả, cho đến khi nàng sờ vào gió tên, và thấy nó.... trống rỗng (= \_=')

- Thế nào? Hết tên rồi à? - Hắn lớn tiếng châm chọc. Không hiểu sao chọc tức nàng lại làm hắn thấy vui vui, bao nhiêu tức giận bị nàng khơi dậy ban nãy cứ dịu dần rồi biến mất luôn.

- Tên khốn, sao ngươi cứ tránh thế? - Sakura tức giận hét vào mặt hắn, chân vẫn cứ lùi lại như cách xa hắn thêm được vài milimet thì càng tốt.

Hình như ai đó tức quá hoá đồ luôn rồi, chẳng lẽ không né, cứ để nàng bắn cho chết tươi à? Quay đầu nhìn xuống vực thẳm, nàng có hai sự lựa chọn: một là đầu hàng, đồng nghĩa với việc chịu thua hắn, mà ai biết hắn sẽ dờ dẫm gì hành hạ nàng, hai là... nhảy xuống. Như thế có nghĩa là nàng chấp nhận xuống chơi với diêm đết. Tuy là chết nhưng ít nhất nàng cũng tự bảo toàn được danh dự cho mình. Vậy là nàng đã có quyết định.

- Ngươi định nhảy sao? Vực sâu thế này sẽ chết đấy! - Hắn đã theo dõi nhất cử nhất động của nàng và đã mơ hồ đoán ra được quyết định của nàng. Có điều, hắn không tin nàng đủ bản lĩnh làm vậy.

Quay đầu lại, mái tóc hồng phất xoã bay trong gió, đôi mắt xanh lục bảo mở to, ánh mắt cương quyết, giọng nói nhẹ nhàng tràn đầy châm biếm, khiêu khích:

- Ngươi cho là ta sợ? Ừ thì sợ thật, nhưng đẳng nào chẳng phải chết, vấn đề là chết sớm hay chết muộn! Coi như kiếp này ta xui xẻo, gặp phải ngươi! Kể cả ta có chết cũng không đến lượt ngươi ta tay!

Khuôn mặt đó, vẻ mặt đó trong phút chốc đã làm trái tim hắn lỡ nhịp. Ngay khi nàng lao mình xuống vực thẳm, hắn không suy nghĩ đến bất cứ thứ gì khác mà nhảy xuống theo nàng. Cả hai bóng hình dần biến mất trong bóng tối đáy vực sâu thẳm-----

- Mình đang ở đâu đây? - Sakura cố lết cái thân tàn tạ này dậy, cả người mệt mỏi, đầu óc choáng váng.

Đưa mắt nhìn xung quanh, trước mặt nàng là ngọn lửa đỏ đang cháy bập bùng, còn xung quanh thì tối om chẳng thấy bóng người.

"Thôi xong! Mình chết rồi.....?"

- Nằm im đấy đi, nguoi chưa khỏe hẳn đâu - một bóng người bước tới, trên tay là một ít củi.

Không khó để nhận ra cái giọng của tên đã hại nàng phải xuống thăm diêm để hết một kiếp. Mặt nàng bỗng dung méo xệch cả đi.

Vừa ném đồng củi vào ngọn lửa, quay sang nhìn nàng thì đã bắt gặp ánh mắt uất ức hướng đến mình. Hắn đã nói gì sai sao???

Đang định lên tiếng hỏi nàng ban nãy có đập đầu vào đâu không, nào ngờ lời chưa thốt đã bị tiếng khóc của nàng chặn họng.

- Hu hu..... Nguoi là tên khốn, tên băng đá chết tiệt, tên địa đái dai dẳng, ta có làm gì nguoi đâu mà sao nguoi cứ bám ta như vôi bạch tuộc thể. Ta chết rồi mà nguoi cũng không để ta yên, còn ám quẻ ta dưới tận ngục giới nữa. Hu hu....

Hắn cứng họng.....

Vẫn chưa hả giận, Sakura tiếp tục trút...

- Oá oá oá... Ta chỉ muốn về nhà với chị thôi mà nguoi cũng dờ dờ ức hiếp ta, cạy đông hiếp yếu, phong ấn sức mạnh của ta. Ta mà thoát khỏi đây thì sẽ chạy đi tìm rồi méc bác diêm để tội của nguoi, bác nhất định sẽ đòi lại công bằng cho ta, cho nguoi sống không bằng chết, chết không bằng sống, muốn hoá kiếp cũng không xong.... Muahahaha.....!!! - Tiếp đó nàng xỏ ra một tràng la đại hải, mặc kệ cho hắn có nghe hay không nàng cũng cứ chửi, chửi cho sưng cái miệng, hét cho thỏa nỗi buồn.

Cứ ầm ỉ như thế suốt nửa tiếng đồng hồ nàng mới bắt đầu đuối sức, khóc cũng hết nước mắt rồi, mắng nhiều cũng thấy khát. Đến lúc này hắn mới mở mồm hỏi:

- Xong chưa?

- Xong rồi.....- nàng gạt đầu, lấy tay lau nước mắt còn dính trên mặt.

- Cuối cùng.... - hắn thở phào, từ nãy đến giờ lỗ tai bị tra tấn không ngừng nghỉ nên cứ ong ong, bây giờ mới bắt đầu bình thường lại.

Sakura chống tay đứng dậy mới chợt phát hiện trên người mình chỉ mặc độc một bộ nội y mỏng manh màu trắng. Mặt lập tức đỏ ửng lên không khác gì quả cà chua, tay vớ lấy cái áo choàng đen đắp lại lên người. Một nam một nữ ở cái nơi khi ho cò gậy này, nữ thì bị ngắt, tỉnh dậy thì thấy trên người mình còn mỗi thế này. Hỏi xem là ai làm?

Vâng, ánh mắt hình đại bác lại một lần nữa ngăm thẳng đến hắn, cái miệng vừa mới đóng lại xong liền ngoác ra lần nữa, volume không thua kém gì ban nãy, thậm chí còn đáng sợ hơn, làm chim chóc ở tí trên vực cao hoảng loạn bay đi.

- CÁI TÊN DÂM DÊ ĐÊ TIỆN, BIẾN THÁI BỆNH HOẠN, THẦN KINH KHÔNG RUNG RING KIA!!! NHÌN MẶT MŨI ĐẸP TRAI THẾ KIA MÀ HOÁ RA LẠI LÀ TÊN HÁO SẮC CUỒNG DÂM.....

Sakura không ngăn ngại mà quát thẳng vào mặt hắn, đằng nào thì cũng chết rồi, hắn còn làm gì nàng được nữa.

Sasuke nghe xong không những không tức giận mà còn cười, cười to là đằng khác. Lâu lắm rồi hắn mới được cười thoải mái như vậy. Hắn cười cười, còn nàng thì cứ nhìn hắn với ánh mắt "thẳng chập mạch" và cái thờ dài mang ý "uổng một đời zai đẹp". Một lúc sau, hắn mới lấy lại phong thái lạnh lùng ban đầu. Nhìn mà không ai nghĩ hắn của 5 phút trước và hắn của 5 phút sau là một. Ho khan một tiếng, hắn lãnh đạm nói:

- Để tránh vài hiểu lầm, ta sẽ nói luôn. Ta bỏ y phục ướt của nguoi ra để hong khô, nếu tiếp tục mặc nó thì nguoi sẽ cảm...

- Nguoi LO cho ta cơ đấy? Không biết phước hay họa nữa mà kẻ GIẾT ta LO cho ta, tên HÁO SẮC?- Nàng đảo mắt, giễu cợt nhấn mạnh từng từ.

- Đừng có ảo tưởng rằng ta lo cho nguoi, chỉ là nếu để nguoi chết Naruto sẽ không để yên cho ta đâu.

- Naruto? - nàng nhướn mày - Là tên tóc vàng đó sao?

- Phải!

- Ít ra trong cái thế giới tham lam này vẫn còn người lo cho ta..... Thật là một con người tuyệt vời, tấm gương sáng của đất nước!

- ..... - hắn câm nín nhìn nàng.....

- Nhìn cái gì mà nhìn! Nói tiếp đi - Sakura liếc xéo hắn, xua xua tay bảo hắn tiếp tục.

- Ta không phải là kẻ háo sắc. Có cần ta cũng không cần ngươi, ta chưa mù.

- Ngươi... - Núi lửa lại sắp phun trào, tên khốn này sao dám nói thế với nàng.

Nhận thấy mình vừa đổ thêm dầu vào lửa, hắn nói tiếp để ngăn không cho nàng có cơ hội trút giận.

- Ngươi chưa chết.

- Ha... Rời từ vách núi cao xuống mà chưa chết. Ta là thần thánh chắc? - Nàng cao giọng mỉa. Nhưng mà nói xong rồi nàng mới ngẫm lại, thì nàng là thánh thật mà, nhưng đó chỉ là mệnh danh thôi, dù gì thì dưới này nàng cũng chỉ là người thường thôi, sức mạnh bị THĂNG NÀO ĐÓ phong ấn hết rồi còn đâu.

- Ta nói lại, chúng ta chưa chết. Dưới vực là một con sông.

A, ra là vậy, thâm nào quần áo lại chẳng ướt. Nhưng mà như vậy có nghĩa là nàng không ở ngục giới. Haizzz... Uống thật, nàng vừa mới nghĩ ra 101 cách hành hạ hắn rồi nhờ bác làm là xong, thế mà... Về mặt lộ rõ về tiếc nuối của Sakura đã được thu hết vào tầm mắt của hắn.

Không cần dùng khả năng đặc biệt gì hắn cũng có thể đoán chắc chắn nàng ta đang nghĩ cách trả đũa hắn đây mà. Con tiểu yêu nữ này thật là... Nhưng không hiểu sao khi ở bên nàng, hắn lại cảm thấy như trái tim mình đang được sưởi ấm, kể từ lúc thấy khuôn mặt bất khuất đó khi ở trên vách núi, trái tim hắn... đã lỡ một nhịp rồi. Nàng khác hẳn với những người con gái khác, không những không hò hét ầm ĩ lên khi thấy hắn mà ngược lại còn tỏ ra không thêm quan tâm. Nàng khác những người bình thường khác, không run sợ khi thấy hắn mà lại tỏ ra mạnh mẽ, không chút e sợ. Ít ra khi ở bên nàng, hắn không phải đeo cái mặt nạ lạnh lùng, uy nghi của một vị vua nữa. Nghĩ như vậy nhưng hắn quyết không thừa nhận rằng mình đã chót yêu nàng rồi, tất cả chỉ là lòng cảm phục thôi.

Cứ trầm tư suy nghĩ từ nãy đến giờ mà hắn không hề biết rằng mình đã nhìn nàng từ nãy đến giờ. Sakura vừa ngẩng mặt lên đã bắt gặp ánh mắt của hắn dán vào mình, bất giác nàng đỏ mặt cúi gằm mặt xuống dụi dụi mũi vào cái áo choàng đen làm chắn. Mà cái áo choàng này... đâu phải của nàng, là của hắn mà. Trong đầu bắt đầu hình thành nên các suy nghĩ. 'Chẳng lẽ hắn tốt vậy sao? Vớ vẩn, làm gì có ai lại đối xử tốt với tù binh của mình bao giờ. Chẳng qua là thương hại thôi. Là thương hại....' Kiểm được cái lí do phù hợp, nàng mới ngẩng đầu lên, tránh ánh mắt hắn, nói to:

- Vậy nếu chúng ta chưa chết thì tức là vẫn còn ở đây vực. Ngươi tính lên mặt đất kiểu gì? Bay chắc? - nhắc tới bay, đôi mắt nàng sáng rực lên. Hê hê, cơ hội đến rồi đây.

Đang định mở miệng phun ra suy nghĩ của mình thì đã bị hắn chặn họng.

- Đi men ngược chiều dòng chảy con suối này sẽ dẫn ra hồ Sento, gần đó có một con đường mòn.

Chỉ một câu nói của hắn đã đập tan hy vọng của nàng. Không hiểu mấy thằng sắp xếp số mệnh ở ngục giới thấy số nàng chưa đủ nhọ hay sao mà còn xếp kiểu này. Cứ đợi đấy, bao giờ bốn cô nương đây về thiên giới sẽ hót bác Diêm vương dần cho chúng một trận.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Ngươi... làm tì nữ cho ta

Với tốc độ siêu phàm của hắc mã, chỉ trong phút chốc đã về tới doanh trại. Tốc độ đã giảm đáng kể xuống bình thường nhưng Sakura vẫn không buông tay ra mà còn dụi đầu vào sâu hơn trong ngực hắn.

Không phải là vì nàng không muốn buông tay mà là vì hàng trăm cặp mắt kèm theo bao nhiêu lời xì xào bàn tán hướng về phía nàng và hắn. Hắn thì vẫn trung trung bộ mặt lạnh lùng kiểu "I don't care!", còn nàng thì ngược lại chỉ mong sao có cái hố để nàng chui xuống hay cái gì che mặt đi. Vừa hay mình đang rúc sẵn trong ngực hắn, thôi thì đành cũng rúc rồi, rúc thêm tí nữa cũng có làm sao đâu! =))

- Xuống! Định ăn bám ta đến bao giờ nữa? - hắn nhếch môi châm chọc nhìn nàng.

Nghe đến từ "ăn bám", máu nóng trong người nàng lại sôi lên. Tức giận đẩy hắn ra, gân xanh trên trán Sakura nổi cuộn cuộn.

- Bám cái đầu ngươi! Ta chẳng qua là bắt đắc dĩ mới làm thế thôi! Tại ngươi cười ngạo nhanh quá đấy chứ tưởng ta muốn động vào ngươi lắm chắc! Bà chưa rãnh!

Tiến sát mặt lại gần khuôn mặt đang ửng đỏ vì tức của nàng, tay nâng cằm nàng, hắn cất giọng đầy tà mị nói:

- Bao nhiêu thiếu nữ mơ động vào ta còn chả được, ngươi nên lấy làm vinh hạnh.

- Đừng có so sánh ta với lũ đui mù, chập cheong đấy! - Nàng hất tay hắn ra, giọng không chút kiêng nể, khinh thường nhìn hắn - Dính vào loại như ngươi

chính là bất hạnh lớn nhất đời ta đây!

Nàng vừa nhảy tót xuống ngựa cũng là lúc đoàn người và Naruto chạy về. Ai cũng thờ hồn hèn vì học tốc đuổi theo hoàng thượng và đại tướng quân.

Chuyện là như thế này: Naruto phóng ngựa học tốc đuổi theo hắc và Sakura, còn binh lính thì vất chân lên cổ đuổi theo Naruto. Kết quả là nhìn mặt mũi ai cũng trông như bị ma đuổi, mặt tái mét, mồ hôi mồ kê như suối, nằm phịch xuống đất thờ hồn hèn.

- Hoàng thượng.... sao người phóng nhanh vậy? - Naruto thờ hồng học, nhìn hắc khóc không ra nước mắt.

- Thì? Ý kiến? - Giọng hắc phải tụt xuống -20° là còn cao, ba từ ngắn gọn nhưng khí thế áp bức lại cực lớn.

Naruto nghe xong mà lạnh sống lưng, liền im phăng phắc không dám nói câu nào nữa.

- Bệ hạ, người đã mệt rồi, mời người đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi! - Một người lính đi đến, cung kính nói.

Mặc kệ Naruto và Sakura ở đó hắc cứ thế đi về trại, hôm nay lăn lộn đủ kiểu bản cả người.

Sau khi đã nhìn thấy hắc bước vào lều rồi thì Sakura đứng đó mới lam mặt quý lè lưỡi lêu lêu chửi hắc cho sướng miệng.

- Đồ dờ hoi, bệnh hoạn, đồ %}!¥\$~€s}%>\*>?|.....

Nhìn những biểu hiện rất chi là trẻ con của nàng, Naruto không khỏi dờ khóc dờ cười. Sao nàng ra có thể vừa đáng yêu vừa ngu đến chán sống thế chứ? Thằng mà nàng chửi nó nghe được phát thì sao?

- Cười gì? - Sakura quay phắt đầu lại trừng mắt nhìn Naruto.

- Không có gì đâu. Mà... nàng cũng đã mệt rồi, hay để ta sắp xếp cho nàng nơi trại tắm rửa, nghỉ ngơi - Y tốt bụng đề nghị.- Làm sao ta biết được ngài không đưa ta đến trại quân kỷ? - nàng xoa xoa cằm nhìn hắc đầy nghi vực, bây giờ nàng đã mất khả năng tự vệ, không thể quá tin bất cứ ai được.

- Ta xin thề trên danh dự của một đại tướng quân sẽ không có bất kì hành động lừa đảo hay bán người bất hợp pháp! - Y hùng hổ giơ tay thề thốt - Với lại..... ở đây không có quân kỷ.....

\*\*\*Quân kỷ: gần giống với lâu xanh nhưng là để cho quân lính đến “giải quyết“.

- Được rồi, đi luôn thôi! - Cảm thấy đối phương không có ác ý, nàng sáng khoái đồng ý.

- Đàng kia có trại trống! Đi, để ta sai người chuẩn bị một chút.

Y quả nhiên rất chu đáo, sai người chuẩn bị cho nước nóng để tắm, chuẩn bị cả y phục, thuốc men để chữa mấy vết xước ở chân nàng do lúc trước bị thằng khốn nào đó đẩy xuống ngựa nữa. Sakura đã bị phong ấn sức mạnh nên khả năng tự hồi phục cũng bị mất, quả nhiên là phong ấn của thần đế nó phải khác, xịn và chất lượng hơn là cái chắc.

Y cũng rất giữ lời nữa, nói không lừa đảo nàng là lừa đảo, thậm chí còn rất tận tình, chu đáo. Gặp được người tốt bụng, cởi mở như y giữa cái thế giới tham lam này đúng là thật quá may mắn. Có lẽ con người hạ giới không phải ai cũng tham lam, mưu mô như trong những câu chuyện Yuki kể cho nàng nghe.

Ngay sau khi đã xong xuôi mọi thứ, Sakura với nụ cười tươi như hoa trên mặt nhìn Naruto, nói:

- Rất cảm ơn ngài đã giúp đỡ và quan tâm đến ta trong thời gian khó khăn qua. Khi nào có dịp ta nhất định sẽ tìm cách trả ơn ngài! - như nghĩ đến gì đó, nàng đặc biệt nhấn mạnh - Nhưng ta không bán thân đâu nhé!

Naruto dờ khóc dờ cười từ chối.

- Không..... Không cần..... Chỉ cần cho ta biết quý danh của tiểu thư là được rồi.....

- Tiểu thư gì chứ? - Sakura ngại ngùng đỏ mặt xua xua tay - Ta đây cũng chỉ là người thường thôi, không dám nhận lời khen của đại tướng quân ngài!

- Nàng không cần khách khí gọi đại tướng quân làm gì. Ta họ Uzumaki tên Naruto, nàng cứ gọi là Naruto thôi cũng được.

- Tiểu nữ họ Haruno, tên Sakura, rất vui được gặp ngài - Nụ cười của nàng đẹp đến mức làm y sững người lại.

- Có chuyện gì sao? - Sakura hơi lo khi nhìn thấy Naruto hơi dờ mặt lại, nhìn mình chằm chằm từ trên xuống dưới, cười một cái không biết là ý gì....

- À, không có gì! Tên nàng làm ta hơi bất ngờ thôi!

- Bất ngờ? - nàng nhướn mày.

- Ta bất ngờ vì tên nàng hợp với nàng quá, người đẹp mà tên cũng đẹp, hoa anh đào mùa xuân có khác!!! Đúng là mỹ nhân hiếm có nha! - Y sáng khoái

khen, khua môi múa mép tăng bốc Sakura lên tận chín tầng mây.

- Quá khen, quá khen!!! - Quả nhiên, Sakura đỏ mặt, e thẹn cười lấy cười để. Tên này khéo miệng thật a! Nàng thích chú này rồi đấy!

Cả hai tâm đầu ý hợp trò chuyện với nhau khá vui vẻ. Cũng đúng, vì Sakura suốt ngày ở thiên cung, từ nhỏ đến giờ thì tiếp xúc với chị là nhiều nhất, nhiều nhì là thiên bồ nguyên soái. Mà cả hai là người thế nào thì nàng còn lạ cái nỗi gì. Còn Naruto thì lớn lên với cái thằng mặt lạnh đấy, may mà vẫn giữ được tính ba hoa lăm mồm, thích tán phét. Người khác giới thì chẳng mấy ai như nàng, đa số đều gặp không hò hét thì cũng ngất. Giờ gặp được người đúng ý như vậy thì bản tính y bộc phát, buồn đủ mọi chuyện trên trời dưới biển trên mặt đất cũng không thấy đủ!

Cuộc trò chuyện sẽ còn tiếp nữa nếu không có một tên lính vào phá đám.

- Tướng quân, hoàng thượng cho gọi người và..... - ánh mắt tên lính đầy ẩn ý lướt qua nàng.

- Biết rồi! Lui ra! - Naruto phát tay nhanh chóng đuổi hẳn đi tránh làm Sakura tụt hứng khi nghe tới từ hoàng thượng. Không chỉ nàng, y nghe xong còn thấy nản.

Quả nhiên 2 chữ đó vừa lọt vào tai nàng, Sakura đã thấy ngứa tai vô cùng. Tên lính vừa lui ra, không để Naruto nói gì, nàng đã thẳng thừng từ chối.

- Không!

Thấy thái độ chống đối của Sakura, y đành nhẹ giọng khuyên can.

- Thôi nào, Sakura.... Nàng nên đi đi.....kẻo hoàng thượng nổi giận sẽ không hay đâu.

- Cho hẳn nổi giận! Hẳn càng giận càng dễ đứt mạch máu càng dễ suy tim càng chết sớm càng tốt! Hoan hô! Kỷ niệm ngày thế giới này bớt một kẻ vô dụng, vừa bớt một miệng ăn, lại còn đỡ chật đất!

- ..... - Khoé miệng y giật giật, hẳn mà nghe được lời này thì nát cả lưỡi đấy - Coi như nể mặt ta mà đi đi. Nếu không có nàng đi cùng thì hoàng thượng sẽ giận cá chém thớt lên ta mất..... Hẳn sẽ đánh ta cho mà xem... Hức hức..... Nhớ hồi 3 tuổi.....

Vừa nói, Naruto rút ra cái khăn tay chấm chấm nước mắt đang trực tuôn trào, bộ dạng như Sakura không đi thì y sẽ bị ai đó đánh chết ngay cho mà xem

Dù gì Naruto cũng đã giúp đỡ nàng rất nhiều, nàng không đành lòng thấy người tốt vì nàng mà chịu thiệt, cực bất đắc dĩ đồng ý.

- Đi thi đi! Việc quái gì bà đây phải sợ thằng nhãi đó chứ! - nàng hùng hổ xắn tay áo đứng phắt dậy đi theo Naruto đến trại của tên chết tiệt đó. Để xem tên khốn đó làm gì được nàng!

Vừa vào trong nàng đã nhìn thấy bộ dạng thành thoi xoi nước theo đúng nghĩa đen của hẳn. Hẳn ngồi trên bàn vàng cao, ngồi trên ghế tựa lưng thoải mái nhâm nhi tách trà nóng hổi. Nhìn mà thấy chương tai gai mất!

- Hoàng thượng, hôm nay người gọi chúng thần đến có chuyện gì? - Naruto cung kính khom lưng thi lễ, không để ý thấy Sakura mặt hơi nhẩn lại.

- “Chúng Thần” gì chứ? Ta có phải người của hẳn đâu!

Lờ đi câu nói của nàng, hẳn đặt cốc trà xuống, như vô tình nói:

- Theo như ta biết thì làm gì có quốc gia nào để “phạm nhân” chưa “xét xử” chạy lông nhông thế này!

"Thôi xong rồi..." Naruto mặt tái mét....

Quả nhiên vừa nghe hẳn nói vậy Sakura giận đến bốc hỏa, ngoạc miệng ra hung dữ mắng:

- Ngươi nghĩ mình là ai mà đòi cái quyền “xét xử” ta? Đừng có tưởng mình là vua mà muốn làm gì thì làm, đến cha ta còn không dám dùng hai từ đấy với ta, ngươi nghĩ mình là ai!? - Ta là hoàng đế Hoà quốc đời thứ 20 và ngươi đang đứng trên đất của ta. Ta có toàn quyền xử lí ngươi theo đúng luật của Hoà quốc.

- Ồ..... thì cứ cho là ngươi có quyền..... “xử” ta đi thì ngươi cũng đâu thể tùy tiện bắt giữ ta làm tù binh! Định lạm dụng quyền hành bắt người vô tội à!? Ở đâu ra cái luật vô lý đấy!!!

- Ngươi đã bại dưới tay ta nên bị bắt làm tù binh. Đây là đạo lí thông thường có gì sai!

Lời này đã đụng đúng đến chỗ đau của Sakura, thành công làm nàng nổi đóa.

- Đừng có điều! Ta bại dưới tay ngươi khi nào? Đó chẳng qua là ngươi chơi bản giấu sức mạnh ngay từ đầu. Có giỏi thì bây giờ gỡ phong ấn ra rồi ta với ngươi đánh nhau một trận công bằng xem ai bại dưới tay ai! - Sakura lớn giọng thách thức. Sức mạnh của thiên giới không thể thua của hạ giới, chẳng qua là lần trước nàng..... chưa chuẩn bị thôi.

- Cơ hội chỉ có một lần, và ngươi đã thua rồi, chấp nhận sự thật đi!

Không phải nàng không muốn thừa nhận nhưng căn bản là không thể nuốt nổi cái nhục này! Vì có gì mà bao nhiêu nàng năm tập luyện đến gần như bất khả chiến bại, giờ lại thua trong tay một người phạm!?

- Ta không chấp nhận đây! Ồ! Làm gì được nhau! - Sakura khí thế bùng bùng ưỡn ngực, hất cái mặt lên thách thức.

Lần đầu tiên hấn gặp phải một người lì lợm như nàng ta, đã sai lẽ là ra đây cong bày đặt cãi cổ. Đối với người này thì có nói cũng bằng thừa. Chi bằng...

Một ý nghĩ loé sáng trong đầu hấn. Lớn giọng ra lệnh cho người ở ngoài chạy vào, hấn nói:

- Mau đưa hết những kẻ tới mấy hôm trước bại dưới tay cô ta vào đây.

- Tuân lệnh.

Chỉ trong phút chốc, 20 tên lính ngày hôm trước ăn chương của nàng bị triệu tập đến đây không thiếu một ai.

Nhìn vào đám người quỳ rạp phía trước mặt mình, hấn lãnh khốc nói:

- Ngươi nói ngươi không chấp nhận bại phải không? Được, vậy ta cũng không chấp nhận những kẻ bại dưới tay ngươi. Đem chôn sống chúng cho ta.

- Cái gì? - Sakura giật mình tròn mắt nhìn hấn.

Hấn nhần tâm.... chôn sống tất cả những người này chỉ vì bại dưới tay nàng thôi sao? Nàng có sức mạnh, họ thì không nên thua có gì sai chứ?

Đám người nó vừa nghe xong thì van xin rối rít, lạy lên lạy xuống xin hoàng thượng mở lòng từ bi tha mạng.

Naruto nghe thấy câu phán của hấn cũng không thể đứng không mà nhìn, liền chạy ra trước quỳ xuống nói.

- Hoàng thượng, xin người hãy suy xét lại, chuyện này tuyệt đối kh... - Naruto bỗng nhiên khựng người lại, nhìn thẳng vào mắt hấn. Là sharingan, hấn đã trúng ảo thuật rồi. Bây giờ đến cử động một ngón tay còn không được, nói năng thế nào đây.

'Sakura à, chúc nàng may mắn..... Ta đây bất lực rồi.....'

Sakura lớn tiếng bất bình nói to, lấy tay chỉ thẳng vào mặt hấn giận dữ:- Uchiha, ngươi là tên nguy quân tử, cậy quyền hiếp yếu! Ngươi chỉ làm được đến thế thôi sao? Không còn trò gì mới mẻ một chút à!?

Hấn cười lạnh, lạnh đến thấu xương, ánh mắt tàn khốc, lãnh huyết quét qua lúc binh lính thua trận, rồi đến nàng.

- Ngươi nói đúng, làm như vậy đúng là quá tổn hại danh tiếng của ta rồi! Với lại, mấy chiêu này đúng thật là đã quá lỗi thời rồi.....

Sakura bị hấn nhìn như vậy, bất giác rùng mình nuốt ực một cái. Hấn..... là đang muốn làm gì vậy?

- Người đâu, lột da, moi hết lục phủ ngũ tạng bọn chúng ra rồi đem quảng thi thể vào rừng cho điều hâu, quạ mỏ! Không kẻ nào được phép chôn cất, nếu phát hiện, giết không tha!

Lần này không chỉ Sakura kinh sợ mà những người xấu số kia cũng bị dọa đến câm nín, mặt trắng bệch. Những kẻ xung quanh dù không đành lòng nhưng không dám kháng chỉ, chỉ có thể tuân theo, lúi húi ra ngoài.

Sakura cắn chặt răng, quay đi không nỡ nhìn ánh mắt van xin thảm thiết của họ. Nếu bây giờ nàng chịu thua, hấn sẽ nắm bắt được nhược điểm của nàng. Thời gian ở đây còn dài, không thể bị nắm thóp mà làm trâu làm ngựa cho hấn như vậy được. Hơn nữa, một vị vua thông minh sẽ không làm vậy để đánh mất lòng dân - quân chỉ vì một tên tội phạm như nàng!

Quả nhiên.....

- Khoan đã.....

Quân lính lập tức quay lại, hướng ánh mắt đầy hy vọng đến người sẽ quyết định sinh mạng của họ.

Sasuke nhủ mày, bỗng có chút ngoài ý muốn. Hấn vốn tưởng nàng sẽ vì mềm lòng mà chịu thua, không ngờ nàng ta lại không có phản ứng gì như hấn mong đợi.

- Sao tự nhiên ngừng lại như vậy? Aizzz..... Tiếc thật, ta còn đang định xem kỹ năng lột da của người Hạ giới cao siêu đến thế nào..... - Sakura làm bộ chán nản tiếc nuối, thấy chưa đủ, còn như vô ý nói - Không biết kỹ thuật lột da, moi ruột này truyền ra ngoài có được coi là điều tốt hay không a!?

'Cố ý làm như không quan tâm, định gây mất lòng dân chúng, đồn tiếng ác về hấn. Hừ! Xem như nàng ta cũng có đầu óc, nếu giữ lại bên người coi như cũng có ích!'

Hắn vốn đang phân vân không biết giải quyết nàng ta thế nào, xem ra giờ đã có cách hay rồi....

- Ta cảm thấy vì ngươi mà mất đi nhiều linh tinh như vậy kể ra cũng không đáng - Hắn phát tay hờ hững ra lệnh - Thả bọn chúng ra.

Khỏi cần nói bọn người suýt chết kia sung sướng thế nào, rồi rít đập đầu tạ ơn rồi biết điều nhanh chóng cáo lui, tránh ở lại rồi thành cái thót bị hoàng thượng giận chém lằn nữa thì khổ.

Ngược lại với bọn họ, Sakura vui không nổi, nàng ngửi thấy mùi âm mưu nồng nặng đầu óc trong này.

- Ngươi không cảm thấy trên người thiếu thứ gì sao? - Hắn bỗng cười như không cười hỏi.

- Hừ! Có gì nói nhanh lên! Còn chiêu gì dở nốt ra đây xem nào!

Nghe nàng kích động như vậy, hắn cũng không lảng nhảng nữa, lấy trong tay áo một chiếc mè day chạm khắc tinh xảo dâng lên.

Vừa thấy vật kia, Sakura đầu tiên là giật mình, theo bản năng đặt tay lên cổ kiểm tra, rồi sững sờ nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi quát.

- Tên khốn nhà ngươi, dám ăn cắp đồ của ta trong lúc ta hôn mê!

- Nó rơi ra trong lúc đưa ngươi vào, ta chỉ.... tiện tay nhặt lên thôi - Hắn hờ hững trả lời, thích thú nhìn vật trong tay, thần nhiên quăng một câu - Vật này trông có vẻ rất quý thì phải, không biết nếu ta..... sợ ý làm hỏng thì sao?

- Đồ khốn, ngươi dám!?!

Hắn không trả lời, nụ cười như có như không nhìn nàng, bàn tay hơi buông lỏng tấm mè day.....

Sakura nàng rất muốn tỏ vẻ thơ ơ mà lơ đãng, nhưng lần này e là nàng lơ không nổi. Vật kia có giá trị vô cùng quan trọng với nàng, là vật bất ly thân, là biểu tượng của nàng, không thể bị địch phá hủy được.

Vậy cuối cùng, hắn đã nắm bắt được ngược điểm của nàng. Nàng..... thua rồi.

- Rốt cuộc ngươi muốn gì?

'Cuối cùng cũng chịu khuất phục' hắn thầm nghĩ mà không giấu nổi nụ cười của kẻ chiến thắng trên gương mặt.

- Ngươi..... làm gì nữ cho ta!

- Cái gì? Ngươi điên à? - Sakura trợn ngược mắt nhìn hắn, kinh ngạc hô to.

- Giờ cái mè day này còn nguyên hay tan thành cát bụi tùy thuộc vào quyết định ngươi đây! - Hắn nhếch mép, đôi mắt chăm chú quan sát mọi cử chỉ, biến đổi cảm xúc trên gương mặt nàng.

Làm gì nữ của hắn đồng nghĩa với việc mất đi hết quyền tự do? Nhưng, thà mất đi tự do còn hơn là mất đi danh dự, biểu tượng thiêng liêng của dòng máu này.....

- Được, ta đồng ý!

Lần này câu trả lời của nàng hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn. Hắn hài lòng thu lại tấm mè day, thấp giọng cảnh cáo.

- Tốt nhất ngươi nên biết điều nghe lời chủ nhân một chút, thu lại cái thái độ ngang ngược đó đi..... nữ tử!

Sakura hận đến muốn học máu, nhưng là vẫn phải cúi đầu im mồm. Bộ dạng nàng lúc này thậm chí không còn từ gì để tả!

Vậy là những ngày tháng sau nàng khó mà yên ổn được rồi đây..... Đời nàng còn có thể khốn nạn hơn được nữa không!?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 6: Có đau lắm không?

Bắt đầu một chuỗi ngày dài làm osin, Sakura bắt đầu có dự cảm không lành về hôm nay. Tên tăng tăng đó không biết còn nghĩ ra bao nhiêu trò để hành nàng đây. Tại sao trên đời lại có loại người như vậy được chứ? Đã bảo người ta làm nô tì mà lại còn đuổi ra ngoài mặc kệ nàng muốn ăn muốn ngủ ở đâu thì làm chứ? May mà có Naruto tốt bụng đưa nàng về trại của hắn, còn sai người làm đủ thứ ngon cho nàng ăn nữa chứ! Haruno Sakura nàng đúng là



không nhìn lầm người tốt. Chả bù cho cái tên kia, đúng là thất bại của tạo hoá!

Hít một hơi thật sâu và thở ra, nàng chuẩn bị sẵn tâm lý để đối phó với mấy trò hấn bầy ra. Gạt phất tấm màn ra bước vào trong, không thèm chào hỏi gì nàng nói thẳng luôn:

- Người muốn ta làm gì thì nói thẳng ra luôn đi, đỡ mất thì giờ.

Không cần ngẩng đầu lên cũng biết là giọng của ai rồi, người dám dùng giọng này với hấn đến giờ chỉ có mình nàng. Không buồn nhìn nàng, hấn ném cho nàng cuộn giấy.

Bắt lấy cuộn giấy và mở ra xem, nàng gần như rơi cằm luôn. Dụi mắt đi dụi lại chữ vẫn nguyên si như thế. Ôi má ơi, cái danh sách này phải dài cả kilomet chữ ít gì. Đã vậy lại còn toàn chữ là chữ nữa, nàng nhìn mà hoa cả mắt, nào là rửa bát, giặt quần áo, tắm cho ngựa, quét dọn trại,... Hấn là muốn trả thù nàng vụ mấy hôm trước và hôm qua đây mà. Còn chưa kịp định thần thì hấn quảng thêm câu:

- Làm hết tất cả trong hôm nay.

Trong hôm nay, tên này thần kinh à!? Bao nhiêu việc này làm đến năm sau chắc gì đã xong!

- Người bị điên à? Đổng này làm hết trong hôm nay có mà bằng niềm tin và hy vọng à?

- Ta không quan tâm, đó là việc của người, không làm hết thì không được ăn, thế thôi.

- Người... Cái đồ... - Tức, nàng tức nghẹn cả cổ, loại người này chửi từ gì cũng không đáng, có chửi cũng bằng thừa.

Thôi thì nàng đành nuốt cục tức xuống bụng vậy. Có trách cũng chỉ trách nàng số nhỏ nòi thôi. Nhiều lúc nàng phân vân không biết mình số chó hay số người nữa, đến 8-9 phần thiên về số chó rồi. Uất ức cầm cuộn giấy ra mà nàng hận sao nàng không thể phi nguyên cả cuộn giấy vào mắt hấn rồi chửi rửa một phen cho bố tức. Nhưng mà nếu làm thế thì ai biết hấn ném cho nàng bao nhiêu cuộn giấy giống thế này nữa đây?

'Nhìn. Nhìn nào. Một điều nhìn là chín điều lành. Đợi bao giờ tìm ra cách trở về nàng nhất định sẽ trả thù hấn sau'

Và thế là Sakura phải lột cái thân này đi làm đủ thứ. Khốn khổ nhất là lúc tắm cho ngựa và giặt quần áo. Cái con ngựa điên đầy chắt chắt nghe hấn xúi giục thế nào nên cứ chạy đi chạy lại đủ kiểu không chịu đứng yên cho nàng tắm. Đến khi nó thấy là nàng đã thấm mệt vì đuổi theo nó từ nãy đến giờ rồi mới chịu đứng yên. Còn lúc giặt quần áo thì... vừa đau vừa mệt. Đau ở chỗ là hôm qua tức quá nên nàng có siết tay hơi mạnh, móng nàng lại thuộc kiểu móng phượng hoàng, vừa sắc vừa nhọn vừa cứng, đâm vào bàn tay thì thôi rồi. Hôm nay lại còn giặt xà phòng nữa chứ, xót vãi cả xót. Còn mệt là ở chỗ nàng phải giặt đi giặt lại cả chục lần do người kiểm tra bảo không sạch. Nàng cá tiền cái này là chủ ý của tên chết tiệt kia, nàng còn lạ gì mấy cái trò này. Thoáng chốc trời đã tối từ khi nào... hic hic... mà nàng mới làm xong có một nửa danh sách. Mới có một ngày mà nhìn bộ dạng của nàng thậm không còn từ gì để nói, người lấm lem, vấy dính đầy bùn, đất, lại còn ướt sũng nữa. Bàn tay thì có vài chỗ thâm tím, vết cào trên lòng bàn tay thì đã rách da chảy máu, nay miệng vết thương còn rộng ra thêm, máu không chảy nhiều nhưng vẫn còn rỉ. Nàng thực sự chịu hết nổi rồi. Được rồi, không ăn thì không ăn, nàng lo gì, sáng nàng đã tính sẵn được chuyện này rồi nên đã ăn no căng cả bụng rồi. Nhìn bữa tối nay có chết ai.

Ung dung bước về trại của Naruto định đánh một giấc, nào ngờ chưa đủ đen hay sao mà vừa gạt tấm màn ra một bên thì đập ngay vào mắt nàng đã là cái mặt bình thân của tên đã hại nàng ra nông nỗi này. Nàng thật sự chỉ muốn lượn ngay khỏi chỗ này thôi, nơi nào hấn đến thì đều để lại cảm giác cực kì khó chịu cho nàng. Đang định chuẩn bị đi thì đột nhiên bị hấn gọi lại.

- Đứng lại. Làm hết việc chưa?

- Chưa đấy - nàng hắng giọng lên đáp.

- Chưa hết thì khỏi ăn.

- Không ăn thì không ăn. Thèm vào. - nàng lè lưỡi, tưởng trò này dọa được nàng á. Ở đấy mà mơ.

- Không ăn thì đi làm nốt việc đi.

- Cái tờ hội gì mà ta phải đi làm hả, ta ăn của người miếng nào đâu mà phải làm - nàng giận dữ tròn mắt hét.

- Nếu người không làm thì chuẩn bị hốt vụn tắm mà đi là vừa - hấn vẫn điềm nhiên thờơ trả ra lệnh.

- Người... Bộ người không còn trò nào hay hơn sao mà chỉ biết uy hiếp người khác? - Tên khốn này, sao nàng càng nhìn thì hấn càng lẩn tới thế.

- Thế tóm lại người có làm không?

- Làm thì làm - nàng quay lưng bỏ đi rồi mà hấn còn cố nói vọng cho câu:

- Nội trong vòng hôm nay phải xong, nếu không tự biết.

Naruto này giờ ngồi đó không nói nổi câu nào. Khổ quá, hôm nay là hấn mời hoàng thượng sang đây định lựa lời xin tha cho Sakura, ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Bây giờ có xin dứt lưỡi hoàng thượng cũng không cho.

Sakura vừa tức vừa tủi vừa oán vừa hận, tức là vì thế nào thì khỏi cần nói, tủi là vì một người từng được cung phụng như nàng đây nay lại phải đi cung phụng người khác, oán là vì hôm đó nếu nàng chịu che giấu đi sức mạnh thì hẳn đã không biết đề mà phong ấn. Còn hận là nàng hối hận vì đã rời khỏi thiên cung mà chạy xuống đây rồi thành ra bộ dạng như thế này. Sakura bây giờ chỉ muốn tìm đại một xó xỉnh nào đó mà khóc thật to, chửi rửa thật đã cho thỏa nỗi buồn. Nàng nhớ chị Yuki của nàng lắm!!!

Lúc này đã là nửa đêm, trời tối mịt, cả doanh trại vắng tanh không một bóng người, chỉ có một mình thân ảnh nhỏ lọ mọ đi lại trong đêm, trên tay là một chông tấu chương cao đến tận mũi. Chẳng cần nói cũng biết nàng đang đi đâu. Tìm tòi một hồi nàng mới thấy cái trại to tướng vẫn còn ánh đèn của hắn.

Thờ dài nảo nề, nàng thật sự không muốn vào nhìn cái mặt đều của hắn tí nào, nhưng mà đành cố nót cho xong việc thôi. Nốt việc này và rót trà thôi là nàng thoát. Bước vào trong, nàng chẳng thèm nhìn hắn mà đặt phịch tập tấu chương đó cạnh bàn hắn rồi ra bàn rót trà. Liếc mắt nhìn sang tập tấu chương bên cạnh, quét mắt từ trên xuống dưới như để kiểm tra xem có thiếu quyền nào không mà moi tội nàng ra phạt tiếp. Bỗng nhiên ánh mắt dừng lại ở mép mấy quyền cuối ở đấy.

"Máu?"

Vết máu vẫn còn ướt và màu đỏ thẫm, chắc chắn là vừa mới dính vào thôi.

"Cách" Sakura đặt tách trà xuống trước, thờ phào nhẹ nhõm

'Cuối cùng cũng xong' nàng hạnh phúc nghĩ.

Xoay người rồi đi thì đột nhiên một bàn tay nắm lấy cổ tay nàng giữ lại. Giận dữ quay ra, nàng gắt:

- Cái gì nữa đây? Không phải ta làm xong hết mọi việc ngươi giao rồi còn gì?

Hắn không nói gì, tay xoay cổ tay nàng, giữa bàn tay nàng lên nhìn và sững lại khi nhìn trên lòng bàn tay nàng vết thương toác miệng ra, chảy máu be bét.

- Khi nào? - Hắn mắt vẫn nhìn vào vết thương hỏi.

- Liên quan gì đến ngươi - nàng nói, cố rút tay lại nhưng mà hắn giữ chặt quá, rút mãi không nổi.

- Ngươi đâu, đem thuốc và băng băng lại đây. - hắn ra lệnh cho người hầu ở bên ngoài.

Sakura nghe xong liền nhìn hắn đầy nghi ngờ.

'Lại định dờ dò gì nữa đây? Hành mình tới bên như thế rồi tự nhiên lại tốt bụng. Định vừa đắp xoa, giết người rồi xin lỗi à?'

Nàng dồn hết sức rút tay ra nhưng mà cả ngày vừa làm lụng quần quật ra, nàng quả thực không còn sức nữa.

Thấy nàng đã đuối rồi, hắn kéo nhẹ tay lại, tức thì Sakura mất đà ngã thẳng xuống ghế, nói chính xác hơn là ngã vào người hắn, đập mặt vào lồng ngực rắn chắc kia.

- Đau! Ngươi làm c...

Sakura ngẩng đầu lên toan trách móc hắn thì đập thẳng vào mắt nàng đã là khuôn mặt đẹp mê hồn của hắn cận kề sát khuôn mặt nàng, khoảng cách chỉ vèn vèn chừng 3cm và rất có nguy cơ rút ngắn lại khi mà cả hai cứ nhìn chăm chăm nhau như thế. Mặt Sakura thoáng đỏ lên, hàng trăm suy nghĩ chạy đi chạy lại trong đầu nàng, một cuộc đấu tranh nội tâm diễn ra:

'Ôi mẹ ơi hắn đẹp trai quá'

'Mày nghĩ vớ vẩn gì thế? Hắn là người hại mày ra nông nỗi này mà'

'Nhưng mà hắn đẹp trai thật mà'

'Ừ thì đẹp thật. Nhưng mà có sắc mà không có đức thì chỉ đáng cho vào sọt rác'

'Có lí. Thông minh đấy'

'Chuyện! Tao mà lịn'

'Tao là mày mà =\_='

'....'

'....'

'Thôi, nghĩ cách thoát đi'

'Mày quay mặt đi là xong, ngu thế!'

'Ờ nhờ. Đợi tao tí....'

Nghe lời nội tâm, nàng quay mặt đi né tránh cái nhìn của hắn. Số chó thể nào vừa xoay được 1° thì hắn đã đưa tay lên giữ cằm của nàng, buộc nàng phải nhìn vào mặt hắn. Không những vậy, hắn còn từ từ tiến sát mặt lại.'Bỏ cha rồi mày ơi, hắn giữ cằm tao rồi, không xoay mặt được'

'Từ từ để tao tính tiếp' cô nàng nội tâm xoa xoa cằm suy nghĩ, trong khi đó nàng kia đang khóc thét âm ỉ lên.

'Nhanh lên mày ơi, mặt hắn sát quá, tao không muốn bị cướp đi nụ hôn đầu đầu. ToT'

'Có cách rồi, la lên đi'

'Mày bị ngu à, hắn giữ cằm chặt thế kia tao nuốt nước bọt còn chả nổi huống chi là la'

'Tao chịu, hết cách rồi. Thôi, chúc mày may mắn nhé! Tao phần đây' nói rồi Inner biến mất, còn nàng thì gào thét trong lòng.

'Con kia, mày chui đâu rồi, chạy ngay ra đây cho tao. Hu hu hu...'

Ngay khi hai đôi môi chỉ còn cách nhau 1mm nữa thì tiếng thái giám vọng vào nói to:

- Hoàng thượng, thần đã đem thuốc và bông băng đến rồi ạ.

Cả hai giật bắn cả mình, hắn lập tức lùi mặt ra xa, tay cũng buông cằm nàng ra, ánh mắt lộ rõ vẻ tức nuối.

Sakura thì thở phào nhẹ nhõm.

'Vậy là thoát rồi, chắc là do ăn ở quá tốt nên trời thương đây mà. Hắc hắc...'

- Vào đi.

Vị thái giám đó bước vào, trên tay là khay thuốc, bông băng và còn cả nước nóng nữa. Không hiểu sao vừa bước vào thì nàng thấy vị thái giám đó cứ cười tủm tỉm nhìn nàng làm nàng tưởng rằng ông này thân thiện có vấn đề. Nhìn lại mình bây giờ nàng mới chợt nhận ra rằng mình không chỉ đang ngồi cạnh hắn mà còn đang tựa vào hắn, còn hắn thì đang giữ tay mình. Đang định đứng phắt dậy tránh xa khỏi người hắn thì vừa nhấc mông khỏi ghế được 15 tíc tắc thì bị hắn kéo lại sát cạnh mình, còn vòng tay qua eo kéo sát nàng lại. Sakura thì căng đờ mặt hơn khi vị thái giám đó cứ cười cười không khác gì thằng bệnh hoạn. Cười cười cái mông. Cả cái tên chết tiệt này nữa, tự nhiên kéo sát nàng lại làm gì, đồ dờ người, biến thái.

Đặt cái khay lên bàn xong, lão thái giám lập tức vắt chân lên cổ chạy toé khói ra khỏi đây. Vừa chạy vừa nghĩ không hiểu trước khi mình vào có chuyện gì xảy ra mà vừa bước vào đến giữa đường đã nhận được ánh mắt như muốn lột da xẻo thịt của hoàng thượng. Ban nãy hắn cười cười nhiều quá hay là hoàng thượng hiểu nhầm hắn có tình ý gì với cô gái đó. Thôi, bây giờ lo chạy cái thân đã, nhờ thằng khác trực vậy.

Bên trong trại, sau khi tên thái giám đó đã phần được một lúc rồi, ánh mắt sát khí của hắn mới trở về bình thường. Ban nãy hắn nghi tên thái giám liếc mắt đưa tình với nàng ta nên mới tuyên bố chủ quyền, đồng thời nghiêm khắc răn đe chớ có động vào cái gì của hắn. Mà... của hắn khi nào chứ, chẳng hiểu sao từ khi nào nhìn thấy thằng khác bên cạnh nàng là hắn lại thấy khó chịu? Thôi quên đi. Rút tay lại khỏi người nàng, hắn ngửa bàn tay nàng lên, thấm bông thấm nước vào, thừa lúc nàng không để ý thấm vào vết thương trên tay.

- Đau - Sakura giật mình nhăn mặt, rất quá.

Thấy nàng kêu đau, hành động của hắn nhẹ nhàng đi, cố gắng nhất để không làm nàng đau. Bàn tay vụng về lau đi máu trên tay nàng, vết thương vừa sâu vừa rộng thế này lại còn phải làm bao nhiêu việc nữa lại chẳng ra thế này. Bỗng hắn cảm thấy có chút ần ần, day dứt, lẽ ra hắn không nên bắt nàng làm quá nhiều việc, không nên bảo hắc mã cố phá đám nàng, không nên sai người làm khó nàng, không nên bắt ép nàng thì tay nàng đã thành ra như thế này.

Lau sạch vết thương, hắn bôi thuốc cho nàng rồi tận tình băng bó vết thương. Sakura thở phào, đang định đứng bật dậy chuồn đi nhưng bị hắn giữ chặt tay lại.

- Đưa tay kia đây.

- Tay đây có làm sao đâu. - Nàng nói dối mà mắt cứ chom chớp liên tục.

- Người nói dối tệ lắm.

- Ta đã nói không sao là không sao mà. Làm gì mà... Oái... - Sakura bị kéo lại một lần nữa. Khó quá, nàng có phải con búp bê đâu mà cứ lòi đi lòi lại thế.

Cầm bàn tay kia ngửa lên, hắn trách móc nàng.

- Thế này mà nói không sao, tay này còn tệ hơn cả tay kia.

Thật không hiểu nổi, vết thương lở loét thế này mà nói là không sao. Nhìn nó, hấn lại càng cảm thấy tội lỗi.

- Có đau lắm không? - hấn nhẹ nhàng nói. NHE NHÀNG đấy.

- Tất nhiên là đau rồi - Sakura phồng má, bĩu môi.

- Xin lỗi.

'RUỖNH' tựa như sét đánh ngang tai, Sakura há hốc mồm nhìn hấn như thể nhìn lợn có cánh. Tai nàng bị lãng rồi à, quái, nàng còn trẻ lắm cơ mà. Hay là do mệt quá nên nghe nhầm? Miệng lắp bắp nhìn hấn hỏi.

- Ng... Người... Vừa... Ủa... nói... X... Oái...

Chưa kịp nói nốt thì đau đốn từ dây thần kinh ở bàn tay truyền đến tuỷ rồi truyền đến não làm nàng giật mình. Vãi cả đau.

Hấn thì biết mình lời mình vừa nói ra cũng chẳng rút lại được nữa nên chỉ còn cách đánh lạc hướng, dí bông vào tay, quả nhiên kế này thành công rực rỡ, nàng ta kêu đau xong lập tức im luôn. Cũng may, nếu mà nàng ta hỏi thì hấn cũng trả biết trả lời thế nào, ngay cả bản thân hấn còn không tìm được lí giải. Từ khi nàng xuất hiện đến giờ đã làm hấn không ít lần ngạc nhiên vì những hành động và lời nói mà hấn CỰC KỲ ít, hiếm khi làm và nói. Thậm chí hấn còn làm rồi mới nghĩ nữa, hoàn toàn khác hấn của ngày thường.

Cuối cùng việc băng bó cũng hoàn tất. Hấn vừa ngẩng đầu lên định bảo nàng gì đó thì đã thấy Sakura ngủ từ lúc nào rồi. Đầu nàng tựa nhẹ vào ghế, khuôn mặt nhìn có vẻ đã thấm mệt, cũng phải, làm nhiều việc thế cơ mà. Không muốn đánh thức nàng dậy, hấn nhẹ nhàng bế nàng lên đưa vào trong, đặt lên long sàng, kéo chăn đắp cẩn thận cho nàng.

Ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ, thánh thiện của nàng lúc ngủ sao mà khác một trời một vực với lúc thức vậy, ngoan cố, cứng đầu, bướng bỉnh, lì lợm. Lúc ngủ nhìn nàng ta đáng yêu hơn nhiều. Không cảm được lòng, hấn khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng rồi rời đi.

Hấn không hề biết rằng, kể từ khi đó, hình bóng nàng đã chính thức in thật sâu vào trong trái tim băng giá của hấn. Sẽ phải rất lâu nữa hấn mới nhận ra được rằng mình đã yêu.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 7: Uchiha Tenten

- Ê này, dậy đi!

- 5 phút nữa..... - Sakura lè nhè đáp, chồm chần kín mặt ngủ tiếp.

Cô gái vẫn kiên trì lay gọi nàng đủ kiểu, nào là kéo chăn, véo má, lấy bút lông cù chân,... nhưng mà khổ nỗi Sakura cứ bám dính chặt cái chăn, 10 đầu móng tay ghim thật sâu vào đó, kéo bằng niềm, véo má đến in nguyên hai ngón tay lên đó rồi vẫn không dậy, chả là ngày xưa nàng bị Yuki nhéo má như com bữa nên quen rồi. Lấy bút lông cù chân thì cù nửa tiếng rồi mới phát hiện là nàng không có máu buồn (= \_ =).

Bực rồi đấy, cô gái đó quyết định dùng chiêu cuối cùng: nũng nịu thần chường.

~~~~Muộn rồi dậy thôi, tẩu tẩu iu quý của em~~~~ không dậy nhanh là em méc hoàng huynh đi gọi tẩu tẩu dậy đấy~~~~ - vừa nói mà mắt chớp chớp long lanh lóng lánh, giọng ngọt như vừa ăn cả tấn đường.

Sakura vừa nghe xong đập ngay chăn ra bật dậy, mặt trắng không thể bệch hơn được nữa, không khác gì xác chết sống lại, khiếp sợ nhìn cô gái trước mắt.

- Cô vừa gọi tôi là cái gì? “Tẩu tẩu”? Ai là “tẩu tẩu” của cô?

Cô nàng đang dương dương tự đắc vì uy quyền của “những nữ thần chường” thì tự nhiên mặt mày sa sầm lại khi nghe câu hỏi của Sakura. Hoá ra dậy là vì từ tẩu tẩu chứ không phải vì chường của nàng à? Thôi đã dùng thì dùng cho chót, đỡ tốn sức, và thế là đôi mắt to chiếm 3/4 khuôn mặt xuất hiện.

~~~~ Tất nhiên rồi, tẩu là phu nhân của hoàng huynh Sasuke, không gọi là tẩu tẩu thì gọi là chi???~~~~

- Sasuke? - Sakura ngây người tròn mắt nhìn cô gái một lúc rồi phun ra một câu - Sasuke là thằng nào?

- .....

Cô nàng tóc nâu kia thì SỐC nặng luôn

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 8: Lại thi thố

Sakura đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài nhìn Tenten bắn cung, tập bắn thì đúng hơn. Nhưng mà bắn từ sáng đến chiều một mũi cũng không chạm nổi tấm bia. Chỉ toàn rơi xuống trước đấy, thậm chí còn thần kỳ bắn cả ra đằng sau Tenten. Hức hức, làm gì thì không làm, sao không phải là ném dao phi đĩa gì đi mà cứ phải là bắn cung, cái môn mà Tenten ghét cay ghét đắng, vừa ghét vừa sợ, như mèo gặp nước, như voi gặp chuột, như người gặp ma,...

Sakura đã mấy lần yêu cầu giúp đỡ nhưng mà nàng cứ hết chối lần này lại đến lần khác, hại Sakura phải ngồi đây ngủ gật.

Bắn phải gần trăm mũi rồi mà một mũi cũng không trúng, mà đừng nói là trúng, đến chạm còn không nổi. Quá chán nản và thất vọng về bản thân mình, nàng ngồi phịch xuống thảm cỏ, quăng hết cung tên đi, ngửa mặt lên trời than khóc:

- Tại sao? Tại sao cơ chứ? Môn quái quỷ gì cũng được, cho dù là đấu vật con cũng không quan tâm, sao cứ phải là bắn cung?

NANIIIIII....

Nghe thấy tiếng rống thảm thiết của Tenten, Sakura muốn ngủ cũng không ngủ được nữa, liền chạy ra an ủi.

- Không sao đâu mà, Tenten. Tập không được thì tập lại, có sao đâu. Còn những một tuần nữa cơ mà! Có ai giỏi ngay lần đầu được đâu.

- Một tuần, còn mỗi một tuần nữa. Cậu phải biết là tớ đã tập bắn cung hơn 2 tháng trời rồi mà đến chân cái bia tớ còn không bắn được, huống chi là hồng tâm....

'Thế này thì có vấn đề đấy.....'

- Mà cậu bắn trượt cũng có ai trách phạt đâu mà lo. Chỉ là tập cho vui thôi, phải không? - Sakura cứ nghĩ câu này sẽ làm giảm áp lực hơn nhưng mà hình như hơi phản tác dụng.

- Cậu đùa à? Nếu tớ không tập được trong vòng 1 tuần nữa thì hoàng huynh sẽ giết tớ chứ không đùa. Mà giết là còn rất nhân từ ấy chứ, huynh ấy sẽ xích tớ lại nhốt trong lãnh cung, tạt nước lạnh vào mùa đông, bỏ đói cho chết mòn chết mỏi, rồi tớ sẽ chỉ biết làm bạn với không khí và mấy bức tường. Hức hức..... - Tenten nức nở rồi oà khóc dữ dội. Hình như nàng tưởng tượng hơi quá rồi, đâu đến mức đấy.

- Tớ sẽ giúp cậu là được mà, không giỏi lắm nhưng tớ cũng biết ít nhiều về môn này.

- Thật chứ? - Tenten ngẩng khuôn mặt đang long tròng nước mắt nước mũi.

- Thật. Giờ thì đứng dậy đi nào - Sakura nắm tay kéo nàng đứng dậy, nhặt bộ cung tên lên đưa cho Tenten, còn mình thì lấy một bộ khác, nạp tên lên nhắm bắn.

- Quan sát kĩ đi, Tenten.

“Phập” mũi tên bay theo đúng đường thẳng, cắm phập vào chính giữa hồng tâm.

- WOAAA... Sakura giỏi quá, thế mà không chịu nói, hại tớ phải đứng từ sáng đến chiều tập một mình.

- Tớ chẳng bảo cậu là để tớ giúp rồi còn gì? Ai cứ chối đưa chối đấy.

- Hi hi... Ai biết là cậu giỏi vậy! - Tenten gãi đầu cười trừ.

- Giờ thì cậu bắn thử xem nào -

Tenten gật đầu chuẩn bị tư thế.

'Thảm nào không bắn trúng được' Sakura thở dài lại gần cô bạn.

- Thẳng lưng lên, căng cung hết cỡ ra, mắt nhìn thẳng, đừng có liếc zai, ở đây toàn zai xấu thôi. Nâng cao khuỷu tay lên thẳng với vai, tay căng dây cung sát vào cằm làm điểm tựa. Và bắn....”Phập” mũi tên bay thẳng trúng hồng tâm.

- A... Trúng rồi. Trúng rồi. Há há há... - Tenten vui sướng bắt đầu tròng cười ghê rợn.

- Thấy chưa? Chỉ cần chinh chút thôi mà.

- Mua..... Chút chút!!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Thánh nữ đã xuất hiện

Cả đêm Sakura chần chọc không ngủ nổi, căn bản là bởi vì cái chuyện lúc trước cứ ám ảnh trong đầu nàng không chịu buông. Dù Tenten đã đưa ra cho nàng đủ các gợi ý như uống sữa nóng, đếm từ 1 tới 10000, đi dạo hít thở không khí, ngửi hương hoa để ngủ,... nhưng mà đến một cách nhỏ cũng không thành công. Uống sữa thì phải nốc cả chục cốc rồi, đếm cũng đã đếm, đi dạo được 10 vòng quanh doanh trại, ngửi hương hoa thì cứ hắt xì liên tục,... Cuối cùng do não hoạt động quá công suất và người cũng đã thấm mệt, cả hai ngồi ôm gối tựa thành giường thờ hồng hộc, mồ hôi lã chã như tắm.

- Trời ạ, đã thử hết các cách rồi đến ngập còn chẳng có - Sakura thở dài rầu rĩ.

- Có thể là do cậu có chuyện gì bí bách trong đầu chăng? Sakura, cậu có muốn tâm sự với tớ chuyện gì không?

'Chà lẽ nói cho cậu ấy chuyện ban nãy? Không không... Tuyệt đối không thể, nhờ cậu ấy nói với hấn thì sao?'

- À... Không có gì đâu mà. Tớ hay bị mất ngủ như thế lắm - nàng nói dối, nhưng nào qua nổi mắt cú vọ của Tenten.

- Sakura, đã có ai nói rằng cậu nói dối cực kì tệ chưa?

- Ặc... Rồi - Là hấn, hấn là người nói vậy.

Leo tót sang bên giường, ngồi đối diện với Sakura, Tenten hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Để tớ đoán nhé, có phải chuyện hoàng huynh... hôn cậu lúc chiều làm cậu mất ngủ đúng không?

- Kh... Ông... Tớ... không... H... iều... Cậ...u... đang... nói...ôi...gi cả... - Sakura đỏ mặt hột lép bấp, đừng nói là cậu ấy nhìn thấy nhé!

- Chém gió vừa thôi. Cậu nghĩ tớ là con nít lên ba chắc. Khôn hồn thì gạt đầu nhận tội đi.

- Hức... Rồi tớ nhận - Sakura gục đầu xuống gối, bị bạn thân, lại còn là em của cái tên chết dẫm đấy nhìn thấy, nàng chỉ ước sao có cái hố nào để nàng chui cho đỡ thẹn.

Thấy vậy, Tenten bò ra ngồi cạnh bạn, vỗ vai an ủi:

- Không sao, chuyện qua rồi, chỉ là hôn má thôi mà, có phải hôn môi đâu mà cậu đau khổ vậy.

- Không sao là không sao thế nào, hấn cướp mất nụ hôn đầu trên má của tớ. Tớ đã để dành nó cho người tớ yêu, vậy mà.... Hức hức.... - Nghĩ tới đây bao nhiêu uất ức liền biến thành nước mắt.

Nhắc đến "người yêu", mặt Tenten bỗng trở nên đỏ ửng, nhìn lên trần rồi lại nhìn xuống đất, cuối cùng cũng nhìn sang Sakura đang gục mặt xuống gối kia gắng hỏi.

- Cậu có người yêu chưa?

- Chưa. Sao cậu lại hỏi vậy? - Nàng ngẩng mặt dậy, tay lau nước mắt rồi ngược đôi mắt to nhìn Tenten.

- Ừm thì... Cậu thấy... hoàng huynh thế nào?

- Này này... Không phải cậu định... - Sakura hí mắt nghi ngờ nhìn Tenten.

- Ấy chết... Hiểu nhầm rồi! - Tenten khua chân múa tay loạn xạ lắc đầu chối - Tớ chỉ là thắc mắc không biết cậu nghĩ gì về hoàng huynh thôi, hoàn toàn không có ý gì đâu.- Hừm... Tên đó thế nào á? Là một tên tăng băng, không, lạnh hơn cả băng nữa, tên đều cứng, chấp vật, chỉ giỏi soi mói, bản tính, bựa nhân, thù dai hơn đĩa, chuyên ức hiếp nữ nhân chân yếu tay mềm, ngụy quân tử, xấu xa, cậy quyền hiếp yếu, suốt ngày cạnh khoe người khác hay nói đúng hơn là tớ,... - Sakura cứ thế tuôn ra một tràng mà không để ý rằng sắc mặt Tenten đang xuống cấp nặng nề.

'Tch... Tch... Thế này nặng hơn mình tưởng. Phen này khó rồi đây...'

- Sakura nè, thế cậu có thấy ở hoàng huynh điểm tốt nào không? Dù chỉ một chút chút thôi cũng được - Tenten cố gắng hỏi thử xem thái độ của Sakura thế nào, có thật là vô phương cứu chữa không.

Câu hỏi của Tenten đã khơi gợi lại một phần kí ức đẹp trong nàng về hắn. Nhớ lại cái lúc mà hắn nhảy xuống vực cứu nàng, lúc hắn khoác áo cho nàng rồi khuyên bảo. Nhớ cái lúc mà hắn tự tay băng lại vết thương cho nàng, cả cái lúc mà hắn đã cứu nàng thoát khỏi con ngựa đang đâm đầu xuống vực nữa, cách mà hắn nhìn nàng, ánh mắt ấm áp, quan tâm không chút lạnh lẽo. Càng không thể thiếu mỗi khi hắn ôm nàng cười trên ngựa, lúc đó không hiểu sao Sakura lại cảm thấy ấm áp đến vậy. Có thể hắn không thực sự tồi đến vậy, và có lẽ, lần đầu tiên trong đời, nàng thực sự thấy rung động trước một người khác giới, đó là theo cách nàng nghĩ. Nhưng lòng tự trọng cao vút trời không cho phép nàng thừa nhận điều đó. Hắt mặt ra chỗ khác, nàng khẳng định:

- Không hề!

- Thế cậu.... có bất kì... cảm giác gì trước huynh ấy không?

- Càng không!

Sakura không hề biết rằng câu nói của mình đã vô tình làm tổn thương người bên ngoài. Là Sasuke, thì ra hắn đã ở bên ngoài nghe từ đầu câu chuyện đến giờ. Chẳng là ban nãy thấy khó ngủ nên đi dạo bên ngoài, hắn đã bắt gặp Tenten và Sakura và đã lên bám theo hai người từ nãy giờ.

Tại sao khi nghe nàng nói như vậy, tim hắn lại nhói đau như bị ai dùng kim đâm vào vậy? Hắn đã thừa nhận rằng mình đã có những cảm giác với nàng, nói đúng hơn là tình cảm, có điều hắn không ngờ là nó lại lớn tới vậy. Nhưng mà tất cả có là gì cơ chứ khi mà nàng không có lấy một cảm giác với hắn, là hắn yêu đơn phương. Lặng lẽ bỏ đi không ai biết, cũng như khi hắn xuất hiện.

Ông trời hay nói cách khác là cái lũ sắp xếp số phận ở ngục giới lại thổi thây đều cẳng thế nào mà lại cho hắn đi ngay khi chuyện hay vừa mới bắt đầu. Người ngoài cuộc chỉ nghe không thôi thì sẽ tin chắc rằng điều nàng nói là sự thật, còn người trong cuộc như Tenten đây, chỉ cần nhìn thoáng qua nét mặt cũng biết là Sakura nói dối. Giọng thì có vẻ thật đấy nhưng mà cái mặt thì vẫn còn non lắm, mắt liếc tí lên tận trần nhà, mặt thoáng đỏ như thế thì lừa được ai?

Tenten liền nở một nụ cười hết sức đều làm Sakura khẽ rung mình lạnh sống lưng.

- Sakura ơi là Sakura, cậu tưởng cậu lừa được ai hả? Nếu là tớ thì nhầm đối tượng rồi. Tớ cho cậu 3 giây thành thực khai báo, không thì... Tớ sẽ kể hết cho hoàng huynh nghe... Hắc hắc...

1

.

.

2

.

.

3

.

.

- HOÀNG HUY.... Ừm... - Tenten đang định hét to lên thì bị Sakura nhanh tay bịt miệng lại. - Rồi rồi, cậu thắng được chưa? Đúng là tớ có cảm giác với hắn - không thể tin được là nàng vừa thừa nhận điều đó. Quá xấu hổ, Sakura chỉ biết vùi mặt vào gối mà than thở.

- Không việc gì phải xấu hổ cả, thừa nhận không có gì là sai trái cả. Ai cấm cậu yêu đâu - Tenten bình thản nói.

- Ai bảo là yêu, mới chỉ có một chút chút cảm giác thôi mà, nhỏ chừng này thôi.... - vừa nói Sakura vừa lấy hai ngón tay ép lại tạo thành khoảng cách nhỏ tí xíu.

- Ừ ừ... Không yêu đâu... - Tenten cứ gạt đầu cho qua thôi chứ trong lòng lại nghĩ khác.

'Rồi xem...'

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Ta hứa

- Tenten, mọi lo mấy chuyện ở đây nhé! Ta sẽ đi tìm Sakura.

- Huynh yên tâm, cứ để mọi. Huynh mau đi tìm cậu ấy đi - Tenten hốt hoảng thúc giục.

Sau khi đã giao lại việc cho Tenten, hắn sai người đi lấy ngựa và nhanh chóng thúc ngựa theo hướng của Sakura bỏ đi.

Đôi mắt màu huyết sắc được kích hoạt để tìm kiếm năng nhưng hiện giờ Sakura đã nằm ngoài phạm vi tìm kiếm của Sharingan. Giận dữ đưa mắt khắp nơi tìm kiếm dù chỉ là một dấu hiệu nhỏ nhất thôi cũng được nhưng đã không có gì cả. Hắn không thể ngừng được việc thăm trách móc mình rằng đã quá bất cẩn mà để nàng chạy mất, đây là rừng rậm lại nhiều thú dữ mà nàng chân yếu tay mềm, đến vũ khí phòng thân cũng không có thì biết làm sao? Bây giờ hắn không chỉ tức giận mà còn rất, cực kì lo lắng cho nàng nữa. Từ khi người con gái bí ẩn này bước chân vào cuộc đời của hắn, nàng đã làm tan chảy trái tim băng giá của hắn, cho hắn một lần nữa nếm lại được hương vị tình yêu. Nếu người con gái này gặp mệnh hệ gì, hắn quyết không tha cho bản thân.

“Hiiii...” Hắc mã bỗng nhiên hí lên một tiếng thu hút sự chú ý của chủ nhân, mặt hất về phía dấu chân ngựa còn in trên đất.

- Giỏi lắm, đi thôi - Con ngựa lao như gió chạy song song với dấu chân còn sót lại đến một nơi.

Khi thấy dấu chân ngựa mờ dần tức là nàng đang ở gần đây, hắn giảm tốc độ lại, cuời ngựa lại gần và thấy một mái đầu hồng lấp ló ở bên cạnh con suối đằng kia.

Bao nhiêu giận dữ cùng lo lắng khi nhìn thấy nàng đằng kia làm hắn chỉ muốn lại gần lôi nàng về trách mắng, nhưng khi lại gần hắn nghe thấy tiếng thút thít nức nở, bao nhiêu giận dữ đã không cánh mà bay. Xuống ngựa nấp sau bụi cây, hắn thấy Sakura đang ngồi bó gối, gục xuống mà khóc. Váy áo lấm lem bùn đất, lại thêm vết xước trên tay chân, chắc là nàng bị ngã ngựa, vì ngay cả con ngựa cũng không thấy đâu.

Đang định lại gần xem nàng như thế nào thì một thứ roi ngay trước mặt hắn sừng người lại.

"Tuyệt? Bây giờ mới là tháng hai, mùa đông không phải đã qua lâu rồi sao?" Tại sao đang mùa xuân lại xuất hiện cái hiện tượng quái gở này?

Từng bông tuyết lạnh chạm vào làn da của nàng làm Sakura giật mình ngược khuôn mặt đầm lệ lên nhìn. Nhìn thấy tuyết ngày một nhiều đang rơi trắng xóa cả bầu trời, Sakura vốn buồn lại còn buồn hơn, nước mắt vừa ngưng lại trong khoảnh khắc ngăn ngui lại lập tức trào ra, thậm chí còn nhiều hơn.

Sasuke đây trên đời ghét nhất là nhìn thấy nước mắt nữ nhi, đặc biệt là của những người mà hắn yêu thương. Sakura từ lúc nào đã chiếm một vị trí đang ngày lớn dần trong tim hắn nên nhìn nàng khóc là việc không thể chấp nhận được. Nhẹ nhàng bước lại gần Sakura ngồi xuống cạnh nàng.

Nghe thấy tiếng sột soạt bên cạnh, nàng ngẩng đầu lên xem đây là cái gì và bắt gặp hắn đang điềm nhiên ngồi cạnh nàng, nét mặt vẫn lạnh lẽo, bình thản như không có gì xảy ra. Nhìn thấy cái mặt đấy làm Sakura tức sôi máu, giận dữ đứng bật dậy định bỏ đi nhưng đến đứng dậy còn chưa nổi thì đã bị hắn giữ chặt, kéo ngồi lại xuống. Tất nhiên là nàng có vùng vẫy kịch liệt nhưng mà tất cả đều vô dụng, mãi đến cuối nàng mới chịu ngồi im mặc kệ, coi hắn là không khí. - Tại sao khóc? - hắn lạnh te hỏi.

- ....

- Làm thần thánh được tôn thờ khổ đến thế sao?

"Làm thần thánh được tôn thờ khổ đến thế sao? Hắn đùa à?"

Quay phắt lại trừng mắt đầy căm phẫn nhìn hắn.

- Được tôn thờ thì sao chứ? Người trông sung sướng lắm chắc khi mà lúc nào cũng có kẻ bắt người phải làm cái này cái nọ thật hoàn hảo? Xung quanh thì đầy rẫy những kẻ nịnh hót, đến cả bạn bè cũng không thể có nổi. Sống như thế khác nào đi chết đi cho rồi.

- Nằm trong tay quyền lực tối cao nhất, quyết định vận mệnh của cả thế giới, người không muốn sao?

- Quyền lực? Thật nực cười, quyền lực có cao đến mấy cũng không cho ta được tình bạn chân thành. Nếu cho ta được lựa chọn giữa hai thứ đó, ta thà chết cũng không chọn cái quyền lực vô nghĩa đó. Còn vận mệnh... - nhắc tới hai chữ “vận mệnh”, giọng nàng trầm xuống, khuôn mặt thanh tú trong phút chốc lại vương đầy nước mắt.

Sasuke từ nãy đã nghe hết những lời Sakura nói, có thể hiểu được cảm xúc của nàng lúc này đang rối bời thế nào. Nhìn thấy những giọt lệ lại một lần nữa trào ra, hắn vội kéo nàng vào lòng, bàn tay vụng về lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt nàng. Nữ nhi dù bên ngoài có tỏ vẻ mạnh mẽ đến đâu thì lúc nào cũng cần một bờ vai nương tựa, Sakura không phải là ngoại lệ.

- Nằm trong tay vận mệnh của cả thế giới nhưng không thể điều khiển nổi vận mệnh của chính mình.



- Người nói thế là sao?

- Làm thánh nữ đồng nghĩa với việc phải hy sinh toàn bộ tự do, hạnh phúc của bản thân cho thế giới. Chúng ta không có quyền được chọn ngay từ khi sinh ra.

- Tại sao người không kháng cự lại?

- Ta đã cố gắng chứng tỏ rằng mình không xứng đáng nhưng quyết định của thần đế vẫn không thay đổi. Ta cho rằng chuyển xuống hạ giới bắt đầu một cuộc sống mới là quyết định tốt nhất, sẽ được sống như một người thường. Có lẽ ta đã sai. Sau cùng mà nói thì vận mệnh của ta đã được sắp đặt từ trước rồi.

- Ai nói vậy chứ? -hắn lên tiếng phản đối.

- Hà? - Sakura ngược đôi mắt long lanh đắm nước lên nhìn hắn.

- Đúng là định mệnh đã được sắp đặt từ trước nhưng mỗi việc chúng ta làm, mỗi sự lựa chọn của chúng ta đều có thể thay đổi nó. Chúng ta không có quyền quyết định nhưng có quyền được thay đổi nó.

- ...

- Ai nói làm thần thánh thì không được hạnh phúc. Mỗi con người đều có quyền được hạnh phúc, chỉ là để tìm được nó sẽ khó hơn thôi. Hạnh phúc người mong ước là gì? - Hắn cúi xuống nhìn nàng.

- .... Được ở bên gia đình ta.

- Cái đấy đâu khó đến vậy. Ta sẽ đưa người về nhà mà.

- Người nhầm rồi, điều đó khó hơn người tưởng đó. Người không thể đưa ta về được đâu bởi vì... - nàng buồn rầu nói - ... ta không đến từ thế giới này.- Người nói vậy là sao? - hắn không hề tỏ ra ngạc nhiên tí nào bởi hắn ngay từ đầu đã nghi ngờ về thân phận của nàng nhưng vẫn chưa có cơ hội hỏi.

- Nếu ta nói chắc chắn người sẽ nghĩ ta bị điên cho xem. Chúng ta chỉ là truyền thuyết thôi mà - nàng cười gượng.

- Truyền thuyết luôn gắn liền với sự thật. Nói thử xem nào.

Hít một hơi thật sâu, nàng nói:

- Ta... là người của thiên giới - nói xong nàng ngược lên nhìn biểu hiện của hắn.

- Vậy là ta đoán đúng.

- Người... Người biết sao? - Sakura ngạc nhiên nói.

- Ngay từ đầu ta đã nghi ngờ người không phải là người hạ giới rồi. Trên hạ giới này không ai có sức mạnh kiêu như người cả. Khi thần hồ nói người là con gái của thiên đế thì ta tin chắc rằng tiên đoán của ta là đúng.

- Nói vậy người biết cách đưa ta trở về đúng không? - Sakura nét mặt thoáng hy vọng.

- Ta không biết nhưng người yên tâm, ta sẽ tìm cách đưa người trở về với gia đình. Ta hứa - hắn siết chặt vòng tay ôm nàng vào lòng.

Nghe câu nói của hắn, lòng Sakura bỗng thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, linh tính mách bảo rằng nàng có thể tin tưởng hắn. Tựa đầu trên vai hắn, được hắn vỗ về che chở khiến nàng thấy ấm áp lạ thường. Tộc Uchiha đâu có lạnh lùng vô cảm như chị nàng kể, họ cũng có cảm xúc, có tình yêu thương như những người thường mà. Chỉ là họ hiếm khi bộc lộ nó ra thôi. Cảm giác yên bình này gọi cho nàng nhớ tới chị mình, lòng nàng lại thoáng buồn.

Khẽ đưa tay ra hứng một bông tuyết trắng rơi, đôi môi hé mở thốt lên thành tiếng.

- Chị....

- Sao vậy? - giọng hắn đầy quan tâm hỏi.

- Không có gì, ta chỉ nhớ tới chị thôi - Sakura không để ý rằng một giọt lệ lăn dài trên khuôn mặt nàng.

Vẫn là bàn tay đó lau đi giọt lệ đó.

- Tại sao khi nhìn thấy tuyết người lại khóc?

- ... Chị ta cũng là thánh nữ, nhưng là thánh nữ mùa đông. Mỗi khi chị khóc là trời lại đổ tuyết bất kể là mùa nào, chị rất yêu thương và luôn che chở, chăm sóc cho ta. Có lẽ vì chuyện của ta mà chị phải buồn phiền không yên tâm.

- Vậy ta sẽ thay chị người chăm sóc cho người, chị người sẽ yên tâm thôi.

Sakura hơi sốc nhìn hán một lúc, thật không giống hán tí nào. Nở một nụ cười rạng rỡ trên môi, nàng rướn người hôn lên trên má hán, dịu dàng nói.

- Cảm ơn.

Những lời nói, hành động của hán hôm nay đã làm những rung động trong tim nàng càng lớn. Những cảm giác trước kia nay càng rõ rệt, có lẽ nàng đã yêu rồi.

Tuyệt bỗng nhiên ngừng rơi, trời quanh mây tạnh hán. Có lẽ ở trên thiên giới, Yuki đã phần nào yên tâm hơn khi biết rằng cô em gái nhỏ bé của mình hoàn toàn không cô đơn dưới hạ giới kia đâu.

Kể từ buổi tối hôm đó, quan hệ giữa hai người dần được cải thiện, không tồi tệ như trước, cứ gặp là cãi nhau tùm lum lên nữa. Ngay đến cả Tenten và Naruto còn sốc nặng khi thấy hai người... bình thường như vậy. Quá tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng hai nhân vật chính không chịu khai báo, cả hai đành tìm đến nhân vật phụ: hắc mã. Sau một hồi đe dọa làm thịt, tổng cô không cho ăn bánh ngọt, món ưa thích của nó, nó cũng đã chịu khai toàn bộ mọi chuyện bằng cách vẽ hình tự hiểu. -----

3 ngày sau, vào tầm buổi chiều, 3 người chia tay Naruto khởi hành trở về Hoả thành Konoha. Tenten và Sakura ngồi riêng một xe ngựa để tiện buôn chuyện. Còn Sasuke ngồi riêng một xe dát vàng 8 ngựa kéo. Dọc đường xe của quận chúa lúc nào cũng ồn ào ríu rít tiếng nói chuyện vui vẻ dù chẳng hiểu là buồn cái gì mà lâu thế. Sau 4 tiếng ngồi mòn mông trên xe, cuối cùng cũng đã đến hoả thành. Sakura vén rèm ra xem.

- Oaaaa... Đẹp quá... - nàng tấm tắc khen.

Cổng thành to cao hùng vĩ, bức tường phải dày đến 6-7m chứ ít gì. Bên trong toàn nhà cao cửa rộng, đường xá rộng rãi sạch đẹp. Hai bên đường, hàng người đông đúc cúi rạp khi xe ngựa của hoàng đế, quận chúa và thánh nữ đi qua. Đi qua phố xá, ở trung tâm Konoha chính là hoàng cung.

Phải nói là đi qua cánh cửa sơn đỏ có chạm khắc những con rồng vàng là cả một sân lát gạch rộng mênh mông. Chắc chỗ này là để tổ chức các sự kiện trong hoàng cung. Các cung điện đồ sộ, rực rỡ tráng lệ hiện ra. Đủ các bức tượng dát vàng, trên ngọn của đại điện, nơi thiết triều và đón các sứ giả từ các quốc gia khác, là một lá cờ, trên đó là gia huy tộc Uchiha.

Xe ngựa dừng lại, Sasuke và Tenten vừa bước xuống thì hàng người phía trước quỳ xuống.

- HOÀNG THUỘNG VẠN TUẾ VẠN TUẾ VẠN VẠN TUẾ... QUẬN CHÚA THIÊN TUẾ THIÊN THIÊN TUẾ....

- Bình thân - hán lãnh đạm nói.

Tenten thò đầu vào trong xe nói:

- Sakura, sao cậu không xuống xe đi?

- À... Ủ... Tớ xuống đây - Sakura giật mình đáp. Mãi ngắm cảnh quá mà nàng không biết xe đã dừng từ lúc nào.

Chần chừ một lúc, Sakura vừa bước xuống xe thì đã bị hàng trăm con mắt soi mói tò mò hướng đến. Đây là lí do tại sao nàng muốn ở luôn trên xe cho rồi. Không ai dạy bọn họ rằng nhìn chăm chăm là bất lịch sự à?

Senju Tsunade, vị nữ tể tướng trong triều hơi bất ngờ nhìn Sakura hỏi:

- Bệ hạ, người này là...

- Là thánh nữ mới được thần đế chọn, Haruno Sakura - hán trả lời, đôi mắt liếc nhìn sang Sakura đang đứng nói chuyện với Tenten.

- Ra là vậy, vậy mà thần cứ tưởng là phi tần nào đó bệ hạ mới đưa về - bà che miệng cười châm chọc.

- Hừ..... Không có đâu! - hán lườm lạnh Tsunade, thấp giọng ra lệnh - Mau đi chuẩn bị bữa tiệc tối nay đi.

- Vâng vâng, thần xin cáo lui - trước khi lui đi, bà không quên nhìn sang Sakura, môi khẽ nhếch lên thành hình vòng cung.

Sực nhớ ra cái gì đó, Tenten kéo Sakura chạy lại chỗ hoàng huynh.

- Hoàng huynh, Sakura sẽ ở đâu?

- Cô ta là nô tì của ta, đương nhiên là ở cung của ta! - hán không do dự trả lời.

Tenten bỗng dưng cười gian, ái chà, thích ở riêng với Sakura à? Dễ ă thế! Đúng ra là Tenten phải gật đầu ủng hộ, đằng này nàng lại lên tiếng phản đối.

- Huynh à, người ta nói nam nữ thụ thụ bất thân, ở chung như thế thì... Chẹp chẹp... E là ảnh hưởng đến danh tiếng của cả huynh và Sakura.- Muốn ở cùng với Sakura để có người chơi cùng thì nói thẳng ra đi. Không cần phải vòng vo nói lí với ta làm gì cho mất thì giờ.

Chưa gì đã bị nói trúng tim đen rồi, Tenten chỉ biết cười hề hề cho qua. Sợ hoàng huynh không cho “hoàng tẩu” ở cùng với mình, nàng liền nói liến thoắng...

- Vậy là huynh đồng ý cho Sakura... À nhầm... hoàng tẩu ở cung Bạch Hổ với muội rồi chứ gì? Rồi, muội đi đây - rồi chạy toé khói kéo theo Sakura.

Sasuke chỉ biết lắc đầu thờ dãi nhìn theo bóng dáng hai người rồi hạ lệnh hồi cung.

Sakura còn chẳng kịp nhận thức được cái gì thì lúc lấy lại ý thức xong đã bị kéo đến vào tận trong cung Bạch Hổ rồi.

- Tenten, chỉ một lần trong đời thôi, đừng có lời tở xềnh xệch như lời búp bê thế.

- Hề hề... Xin lỗi nha. Đây là phòng của cậu. Cậu vào nghỉ ngơi một chút đi, để tớ sai người đi chuẩn bị quần áo và nước tắm cho cậu.

- Ừ... - Sakura mở cửa bước vào căn phòng Tenten vừa chỉ.

Căn phòng cũng không đến nỗi nào, rộng rãi thoáng mát, đồ đạc gọn gàng, sạch sẽ. Lại toàn đồ xịn nữa, Tenten chu đáo quá.

Một lúc sau, một cung nữ bước vào thông báo là nước tắm đã chuẩn bị xong và mời nàng đi tắm. Bước đi theo cung nữ đó đến một căn phòng, bên trong là ngút ngàn hơi nước, ở giữa là một bể tắm nước nóng to, nhìn thôi đã thấy thoải mái rồi. Trút bỏ y phục lấm lem bụi bặm vì bị lôi cả quãng đường dài kia, nàng ngâm mình xuống bể nước nóng. Bao nhiêu mệt mỏi cứ lần lượt theo dòng nước mà trôi đi.

Phải đến khi bàn tay hơi sun lại vì ngâm nước lâu, nàng mới chịu leo lên vớ lấy khăn tắm lau người. Đưa mắt nhìn bộ y phục đang treo trên giá kia, nàng nheo mắt lại nhìn.

Trên giá là bộ váy vải màu trắng, bên ngoài là phủ lụa màu đào, trên đó có thêu những bông hoa anh đào đẹp tuyệt vời, ở nhụy có đính đá quý nhỏ lấp lánh. Lụa được nhuộm màu rất đặc biệt, ở trên phần vai là màu trắng, càng xuống phía dưới bắt đầu chuyển sang màu đào với nhiều sắc độ. Bộ y phục này không lấp lánh, quá rực rỡ nhưng lại mang vẻ thanh lịch, tao nhã, không lòe loẹt.

Đẹp thì đẹp thật nhưng Sakura không có ấn tượng tốt với nó cho lắm. Thứ nhất là nàng không thích mặc váy áo dài lê thê quét đất, mà bộ này lại có phần đuôi quét đất tương đối dài. Thứ hai là, nhìn nó trông phức tạp quá, thế này thì mặc đến Tết mới xong à. Thứ ba là, không biết Tenten có âm mưu gì không mà bắt nàng mặc cái này.

Nhìn xung quanh xem còn bộ khác không và kết quả là không. Ôi lạy trời, nàng phải mặc cái khi gió này sao? Mà nếu không mặc thì có mà trần truồng ra ngoài chắc. Thôi thì đành nhận vậy, đợi sau này nàng trả thù sau cũng chưa muộn. Nào nề nhìn bộ y phục treo đằng kia, Sakura hết sức bất đắc dĩ vớ lấy.

Hoá ra nó cũng không khó mặc như nàng tưởng, và mặc cũng rất thoải mái nữa, không chết ngốt như mấy bộ của mấy tiểu thư kia.

Xong xuôi mọi thứ, nàng bước ra ngoài vườn, nơi Tenten đang chờ. Thực ra không phải Tenten đang chờ mà là Sasuke. Hắn đang ngồi thưởng trà ngoài vườn chờ hoàng muội và nàng.

Bước ra trong bộ y phục nàng đã thành công làm binh lính lần lượt vỡ cằm vì rơi ở tốc độ cao, mắt lồi ra quá xa nên rơi xuống lăn lông lốc trên đất. Tất cả binh lính đều chung một suy nghĩ:

'Ôi mẹ ơi, tiên nữ giáng trần kia

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Gậy ông đập lưng ông

Sau tràng cười bá đạo của Yumi và Tenten, Yumi liền lập tức bám theo Sasuke và Sakura, mắt tai hoạt động hết công suất mong thấy được cảnh hay.

Về phần Sakura và Sasuke thì không hiểu là do ngại hay định giữ khoảng cách tôn trọng mà từ lúc đi đến giờ, hai người cách nhau tầm 4m và con số đó đang tăng dần.

Hơi bức mình khi cứ thấy Sakura tránh xa mình như tránh dịch không bằng, Sasuke bắt chợt dừng lại. Sakura đang mãi nghĩ ngẩn ngơ nên không để ý rằng hắn đã dừng lại từ khi nào, đến khi chỉ còn cách hắn vài bước nàng mới ngẩng đầu lên và để ý thấy hắn nhìn nàng chăm chú như đang đọc xem nàng nghĩ gì trong đầu. Hơi mất tự nhiên, Sakura cười gượng vội lùi lại vài bước.

Nhưng vừa co chân chuẩn bị bước lùi thì hắn đã nắm lấy tay nàng lôi đi.

- Này, ngươi làm gì vậy? Dờ hơi à? - Sakura tự nhiên bị lôi đi nên hơi bức, hét em rồi đến anh lôi, bộ nàng là con chó chắc mà cứ lôi đi lôi lại?

- Người đi chậm quá, trễ hết cả việc của ta - hấn chém đại ra lí do.

- Việc của người thì người cứ đi trước đi. Ta đến muộn mấy phút chết à? - nàng càu nhàu.

Thật là... Bao nhiêu suy nghĩ tích cực về hấn từ sau hôm vừa rồi lập tức không cánh mà bay. Hoá ra hấn vẫn là tên cục cằn thô lỗ như trước, chỉ giỏi ức hiếp thiếu nữ bé nhỏ đáng thương như nàng....

Cái thật đấy, nàng càng kéo tay ra thì hấn càng nắm chặt, tính bóp nát xương nàng ra chắc?

Thấy Sakura nhăn mặt vì đau, hấn mới nới lỏng tay ra cho tay nàng “thở”.

Một lúc sau cả hai người đã đến đại điện, nơi diễn ra bữa tiệc. Sau mà chào hỏi quý lạ như mọi khi, Sakura đưa mắt xung quanh tìm chỗ ngồi cách xa cái tên chết tiệt kia hết mức có thể. Vừa tìm thấy chỗ ngồi vừa có view super đẹp, lại không lo phải chịu hàn khí tỏa ra từ hấn, Sakura lon ton chạy ra nhanh kéo mắt chỗ phong thủy.

Khốn nạn ở chỗ là nàng đã quên mất tiêu rằng hấn vẫn đang cầm chặt tay nàng. Đã quá muộn để hối hận, hấn đã đọc được ý định của nàng và tất nhiên là còn lâu mới để nàng ngồi đấy, không hề tốn sức lôi Sakura lên thẳng ngai vàng rồi kéo nàng xuống ngồi cạnh mình.

Sakura bắt mắt nhìn người cách xa hấn được milimet nào thì càng tốt, nhưng mà nhìn được chưa nổi 1mm thì bị kéo lại sát cạnh hấn. Rồi thôi hay, nàng vừa bước vào chưa được nổi 5 giây thì đã nghe đủ thể loại xì xào bàn tán rồi, bây giờ còn ngồi cạnh hấn thế này nữa thì nàng không khác gì nam châm hút sắt, vừa ngại vừa ngán.

Hôm nay mừng dịp thánh nữ tái thế, Sasuke đã hạ lệnh tổ chức bữa tiệc mừng, các vị quan trong triều đều xuất hiện, còn có các vị sứ giả từ các quốc gia đem theo đủ các lễ vật, vàng bạc châu báu, gấm vóc lụa ngà,... Đến tặng thánh nữ.

Thế là chỉ trong phút chốc, từ một người trắng tay từ trên trời rơi xuống, theo đúng nghĩa đen, đã trở thành đại gia tẩm trong tiền vàng.

Thế nhưng Sakura đây đến một chút vui mừng còn chẳng có. Căn bản là ánh mắt của mấy tên sứ giả kia nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng không bằng, mặt gian không tả nổi, cứ cười cười. Cười cười cái mẹ! Làm như bà đây là thằng hề không bằng chắc! Thật muốn rút dép ra cho một dép thần chưởng vào mặt bọn chúng, lại phải ngồi cạnh tên chết tiệt kia nữa là nàng thấy cực kì khó chịu. Vậy nên thấy Tenten đến làm nàng mừng khôn xiết, tưởng tìm được người bạn nói chuyện cho đỡ chán thì....

Nào ngờ trời hành nàng vẫn chưa đủ, Tenten vừa bước vào nhìn thấy hoàng huynh và “hoàng tẩu” thân mật ngồi cạnh nhau, nàng không nỡ ra tay phá hoại nên lờ đi ánh mắt cầu cứu của Sakura lùi ngay chỗ khác. Vâng, bạn bè thế đấy....

Sau màn chào hỏi và quà cáp đủ kiểu, đến màn giải trí. Mà đã gọi là giải trí thì phải có nhảy múa, có gái đẹp!

Ánh sáng từ từ giảm đi, những vũ cơ xinh đẹp thân mình thon thả, quyến rũ yếu điệu tiến vào, đi đầu là một nữ nhân trong bộ trang phục lụa mỏng manh, thướt tha màu xanh lam, ăn mặc mát mẻ hơn hẳn với những vũ cơ còn lại. Khuôn mặt được che mất một nửa, mái tóc màu đen được buông xoã ra, trên tay là những dải lụa mỏng bay phất phơ.

(tạm tượng tượng trang phục múa kiểu như người ba tư, có điều không mặc quần mà mặc váy).

Từng bước đi uyển chuyển theo nhạc, những dải lụa màu lam theo động tác múa duyên dáng, mê hoặc, bay lượn xung quanh.

Ai cũng như đắm chìm trong vũ khúc, tất nhiên là trừ 2 người: Sasuke và Tenten, một người lúc nào cũng vũ khí với chả đâm chém cắt cổ giết người như nàng không mấy hứng thú với cái này. Điều duy nhất nàng thần phục là “bà già” này cũng thật đủ dũng cảm để mặc cái trang phục..... sặc xỉ kia lượn lờ trước mặt hoàng huynh.

Tiếng nhạc vừa dứt, mọi người ai cũng trầm trồ khen ngợi rằng người đầu mà vừa đẹp lại vừa giỏi, tiếng vỗ tay và lời khen vang lên không dứt.

Quan Tổng Đốc liền đứng lên cung kính chấp tay, cúi đầu hỏi:

- Hoàng thượng, người thấy vũ khúc của con gái thần như thế nào?

Thì ra đây là con gái của ông ta, thậm nào nhìn giống giống. Nàng ta tên là Noyasu Kiri, con gái độc của quan tổng đốc Noyasu Shigasa. Nàng ta nổi danh trong Hoá thành là một nữ nhân với tài múa không ai đo nổi.

Tất nhiên, đây cũng chỉ là những gì Tenten nghe dân tình đồn thổi. Chứ tự nàng đánh giá thì “bà già” này đẹp lắm, đẹp gần bằng bà già 50 tuổi, múa cũng đẹp, đẹp gần bằng vũ cơ múa xấu nhất Hóa thành. Rõ ràng là dân tình đồn thổi quá chớn rồi...

Sasuke nhui mày, ánh mắt lạnh băng liếc nhìn Kiri, rồi bỗng dưng phần nộ vỗ mạnh lên bàn, quát:

- Hồn xược! Dám ăn mặc thô thiển thế này diện trước mặt trẫm!

Mọi người đồng loạt giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn, ngay cả Sakura cũng không nén nổi khó hiểu quay sang, trên đầu là ba dấu hỏi chấm. Ăn mặc thế này thì sao? Thế nào gọi là thô thiển, trang phục người ta mềm mại, quyến rũ thế mà? Làm gì mà tức thế, người ta mặc thế nào ảnh hưởng tới

kinh tế nhà người chắc!

- Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! – Kiri còn chưa hiểu mình sai ở đâu nhưng vẫn thức thoir quỳ rạp xuống van xin tha mạng, tránh chọc giận tới Hoàng thượng thì chỉ còn đường chết. Rất nhanh sau đó, các vị đại thần cũng vội quỳ rạp xuống, đồng thanh hô:

- Hoàng thượng bớt giận!

Sắc mặt Sasuke không khá thêm được chút nào, cặp mắt lạnh lẽo, sắc bén quét qua một loạt đại thần phía dưới rồi rời đến nhìn Kiri đang run rẩy, trầm giọng quát:

- Đường đường là Thiên kim tiểu thư được giáo dục đằng hoàng lại dám ngông nghênh ăn mặc phóng túng như vậy trên điện! Để các sứ thần biết thì còn ra thể thống gì nữa, các nước láng giềng sẽ đánh giá thế nào về văn hoá Hóa quốc chúng ta!

- Liên quan.....? – Sakura nhỏ giọng lầm bầm, quên mất là mình đang ngồi cạnh ai.

Cái giọng khinh khỉnh này lọt vào tai Sasuke, làm hắn đang giận còn tức điên hơn, hung hăng nhéo mạnh vào đùi nàng một cái, hại nàng giữa đại điện trang nghiêm đang im phăng phắc kêu oái một tiếng.

Chà.... Cái tiếng này mờ ám biết bao....

Tất cả các đại thần, ngay cả Kiri cũng tò mò muốn ngẩng đầu nhưng bị sát khí từ hắn toát ra làm cho khiếp vía đồ mờ mờ, nghiêm chỉnh cúi đầu. Vẫn chỉ có Tenten đang ngồi nhắm nháp ly rượu, nhìn về phía hai người đang “thân mật âu yếm” kia, khinh bỉ một cái.

'Làm như huynh tử tế lắm! Giữa nơi công cộng dám sàm sỡ con gái nhà lành.... Tch Tch.... Hư hỏng!'

Sakura bị nhéo đau, uất ức trừng mắt nhìn hắn, lại ngoài ý muốn bị hắn nhéo cho cái nữa, còn lườm cảnh cáo nàng.

'Lườm cái đầu nha người! Người gây sự trước mà còn dám dùng cái ánh mắt đấy là sao! Muốn oánh nhau à?' Tất cả những suy nghĩ này vô tình thể hiện rõ nét trên mặt nàng. Kết quả.... ăn thêm cái nhéo nữa....

Kì thực Sasuke cũng không thích chơi ác thế đâu, nhưng mà tự nhiên hắn nổi hứng muốn trêu chọc nàng, nhìn cặp mắt rung rung ụy khuất của Sakura với cặp má hồng mềm mại kia làm hắn càng muốn chọc tức nàng hơn!

Đáng tiếc, chỗ này không phù hợp để có những hành vi như vậy, với lại, vẫn còn có chuyện cần xử lí....

- Lôi ra ngoài chém làm gương cho kẻ khác!

Cái gì?

Sakura khiếp sợ quay sang. Tên này bị cuồng chém giết hay sao, hờ tí là đòi chém người, bị rối loạn tâm lý à?

- Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Nó thì biết tội rồi! Hoàng thượng tha mạng! – Kiri hoảng sợ quỳ xuống, dập đầu van xin, khuôn mặt vốn trang điểm xinh đẹp đã giàn dụa nước mắt, khóc lóc ỉ ôi.

Thấy hoàng thượng ra tay tuyệt tình như vậy, các đại thần cũng không đành lòng, cúi xin thay cho Kiri.

- Hoàng thượng, tài nhân Kiri cũng chẳng qua là vì muốn góp vui cho buổi tiệc mới ăn mất có chút thất thố như vậy. Mong bệ hạ tha cho tài nhân một con đường sống. Với lại, hôm nay là ngày vui của Thánh nữ, không nên để cảnh chém giết làm ảnh hưởng không khí! Bệ hạ minh xét!

“Bệ hạ minh xét!” Chúng thần đồng loạt hô.

Sasuke cau mày, lửa giận dâng cao. Hắn vốn định hạ lệnh lôi hết lũ đại thần này ra chém, không ngờ cô nàng bên cạnh hắn bỗng đứng ôm chặt lấy tay hắn. Ông ta nói đúng đấy, dù gì cũng là ngày vui của ta, người không thể làm mất hứng của ta được, Sasuke.... – Một tiếng “Sasuke” ngọt ngào của Sakura kèm theo đôi mắt lục bảo long lanh của nàng thành công làm ai đó mất hồn trong giây lát.

Tức giận của Sasuke lập tức vơi đi một nửa, lại thêm cánh tay mềm mại ôm chặt lấy tay hắn, tức giận cứ thế không cánh mà bay. Có người đẹp ôm mình, tội gì không hưởng thụ! Giữa đại điện, hắn ngang nhiên duỗi cánh tay ra ôm nàng vào lòng, tay còn lại không đứng đắn nhéo má nàng một cái.

- Được rồi, lần này chiều theo ý người!

Sakura nén đau nhức trên mặt, miễn cưỡng nở một nụ cười khó coi, trong lòng khổ sở kìm nén tức giận muốn nổi bão.

'Cứ đợi đấy, thù bị sàm sỡ công khai này nhất định bà sẽ báo!'

Sasuke không nói gì, phất tay cho hai thị vệ đang giữ Kiri lui ra, giọng lạnh lẽo đầy cảnh cáo Kiri đang dập đầu tạ ơn phía trước.

- Khôn hồn về ăn mặc lại cho tử tế! Nếu còn có lần sau, chém đầu không tha!

Sau khi Kiri lui ra ngoài, Sakura bực mình giãy khỏi vòng tay cứng như sắt thép của Sasuke, đèn đui thay, càng bị siết chặt hơn, làm nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Trái lại, Sasuke lại đang rất hưởng thụ, thỉnh thoảng nhéo yêu mà nàng một cái, làm ai tức muốn học máu...

Bề ngoài người khác nhìn vào thì trông cả hai rất ân ái, hòa thuận, chứ chỉ có người trong cuộc biết khối lửa chiến tranh đang tung tóe cả lên đây....

Tenten nhìn thấy hai kẻ “bất lịch sự” này lại diễn trò ôm ôm ấp ấp, cộng thêm cái mặt hờn hờ, sung sướng của ai đó nữa, lần thứ N coi thường.

'Khiếp! Trông cái mặt kia! Sàm sỡ người ta thế kia còn dám khoe ra cái mặt sung sướng như vớ phải vàng! Mặt thể diện hoàng tộc quá đi!'

Sau khi Kiri rời khỏi, bữa tiệc lại tiếp tục như thường, chỉ có điều không khí có chút e ngại, không còn náo nhiệt như trước nữa. Bỗng xuất hiện một sự kiện làm người ta tung bừng cả lên. Vị quan Khâm thiên cạnh Tente đứng lên tâu:

- Bệ hạ, ngôi hoàng hậu đã lâu chưa có chủ. Vị trí Quốc mẫu không thể một ngày không có, chi bằng tổ chức cuộc thi tuyển tú nữ khắp Hòa Quốc. Bệ hạ cũng cần lập gia đình nhanh để còn có người sớm nối dõi tông đường. Ý người thế nào?

“Phụt...” Tenten nghe xong mà bao nhiêu rượu trong mồm lần lượt theo gió mà bay. Thấy mọi ánh mắt hướng về hành động không mấy lịch sự của mình, Tenten vội chỉnh đốn lại tư thế, cầm cái khăn lau lau miệng.

Quận chúa đã bình thường lại rồi thì hàng trăm ánh mắt lại nhắm thẳng đến hắc đang ung dung ngồi đằng kia. Tenten nhìn hắc với ánh mắt “huynh mà đồng ý thì phần đời còn lại không xong với muội đâu”.

Nàng không muốn có mấy bà chị dâu đồng đánh choảnh chó như Kiri phiên bản 2 đầu, nàng chỉ muốn Sakura làm chị dâu thôi.

Sắc mặt Sasuke mới tốt lên được chút lập tức sa sầm lại, giọng nói lãnh khốc vang đến tai quan Khâm thiên.

- Đến chuyện gia đình trăm người cũng muốn can thiệp sao?- Nô tài không dám! – Quan Khâm thiên vội vàng phủ nhận - Chỉ là.... hoàng thượng cũng đã đến tuổi nên lập phi, yên bề gia thất....

- To gan! Các người không lo chăm sóc dân chúng đang đói khổ, lại suốt ngày nghĩ đến chuyện đưa con gái vào làm phi tâu mong trèo cao!

Một câu này của Sasuke đã đâm trúng tim đen của quan Khâm thiên, đúng là ông đang định tiến cử con gái mình vào làm phi, nếu chiếm được sủng ái của hoàng đế thì sau này còn ai dám không nể mặt ông nữa. Tiếc là, ông không ngờ hoàng thượng vạch trần ông như vậy....

- Nô tài biết tội! Hoàng thượng bớt giận!

'Lại là câu này.... các người nói hoài không thấy chán à?' Sakura lười biếng phải để ý mấy chuyện này, cũng kệ xác bàn tay đang khóa chặt eo nàng, cứ ăn đã rồi tính sau!

- Quan khâm thiên to gan, dám cạy quyền làm càn! Lôi xuống đánh 50 đại trượng, tước hết chức quan, đuổi ra khỏi Hòa đô, vĩnh viễn không được quay lại! – Sasuke không chút nhân từ hạ lệnh, những kẻ dám can thiệp vào truyện của hắc đừng mơ được kết cục tốt đẹp, trừ một người....

Sasuke khẽ liếc nhìn nữ nhân đang thản nhiên ăn uống như thường kia, ánh mắt lóe lên một tia dịu dàng, yêu chiều không rõ....

Mọi người còn tưởng được xem kịch hay, còn đang định nhân thời cơ này góp vui, thử tiến cử con gái mình lên xem có cơ may làm hậu không. Ai ngờ, hoàng thượng lại phản ứng dữ dội như vậy, nếu ban nãy bọn họ mà hứa cùng với lão già kia, không phải lúc này ngồi chờ bị đánh chết sao....

Sakura vẫn điềm nhiên không quan tâm, chỉ cần ông già không chết là được rồi, còn lại nàng không cần để ý nhiều làm chi, mất cả khẩu vị....

Sau hai lần biến cố bất ngờ xảy ra, bữa tiệc vẫn cứ thế tiếp tục.

Nhạc nổi lên, các vũ cơ quyền rũ vào nhảy múa, các thiên kim tiểu thư cũng tham gia hiến vũ, đánh đàn,.... còn có để góp vui không thì chắc chắn là không rồi.

Toàn con ông cháu cha đủ kiểu thế này, cứ như đây là lễ xem mắt không bằng, vui cái nỗi niềm gì. Từ đầu vào đến giờ nàng đã nhìn và nghe đủ thể loại giọng ngọt phát ói, ánh mắt hấp dẫn, quyến rũ hướng đến tên “sáng nắng chiều mưa trưa bão tố” bên cạnh nàng, rồi còn ánh mắt đố kị, ghen ghét bắn về nàng.

Sakura xin thề, xin hứa, xin đảm bảo rằng nếu nàng không bị phong ấn thì nàng sẽ thiêu rụi mấy cái mặt bôi son chút cả hộp phấn lên mặt kia.

Mà nàng cũng không phải dạng vừa đâu, nó trừng mình, mình quắc mắt trừng lại.

'Tưởng chỉ có cung biết trừng mắt thôi á! Chị mày đây ba năm đoạt giải quán quân trừng mắt suốt 3 tiếng không chớp mắt! Hạng tép riu như chú địch sao nổi chị!'

'Mày rảnh vừa thôi! Con điên!' Inner coi thường mắng.

- Trừng vừa thôi! Lôi mắt ra bây giờ! – Sasuke buồn cười xoay mặt nàng lại, không quen lạnh lùng quét mắt qua đám thiên kim kia, rồi nhanh tay đút quả nho vào cái mồm bên cạnh đang chuẩn bị ngoác ra mắng hắc kia.

Cứ mỗi khi Sakura nhai xong muốn mở miệng mắng người liền bị hấn tổng ngay quả nho hoặc táo vào mồm. Dần dần nàng cũng lười không muốn nói, ăn xong lại há mồm ra cho hấn dứt ăn. Tạm thời sau hai biến cố không có nhiều chuyện gì to tát xảy nữa, cho đến khi...

- Hoàng thượng, nô tỳ xin mời người và thánh nữ chén rượu coi như tạ tội vì sự lỗ mãng lúc trước.

Có vẻ như Kiri vẫn quyết tâm mời chài cho bằng được Sasuke, suýt bị chém chết rồi mà vẫn còn muốn câu dẫn hấn. Sakura thật bội phục bản mặt dày vô đối của ả.

Kiri uốn éo, yêu điệu cầm bình rượu đi đến chỗ bọn họ, rót ra hai chén rượu rồi che mặt làm bộ e thẹn mời mọc.

Sakura: “.....” Con rảnh!

Sasuke không trả lời, cảm thấy loại đàn bà này thật phiền toái, hấn cũng biết trừ khi hấn giết ả thì cho dù hấn có đuổi thể ào ả cũng như đĩa bám dính cho mà xem. Sasuke không tin nguyện, nâng ly lên uống cạn một hơi. Nàng không thích chém giết, vẫn là mình chịu thiệt tí vậy....

Còn Sakura thì nặn ra nụ cười cảm tạ rồi nâng ly lên uống trước ánh mắt vui mừng của Kiri. Rượu mà ả rót là loại rượu cực mạnh, nam nhi sức khoẻ tốt uống quen không sao, còn nữ nhân mà mới uống thì sẽ bị choáng váng đầu óc, hoa mắt chóng mặt, ngất xỉu.

Kiri cho rằng Sakura gây cản trở ả quyến rũ hoàng thượng nên cần loại bỏ ngay vật cản khỏi bữa tiệc. ả cho rằng Sakura không quen uống rượu vì là thánh nữ, lí do hết sức vớ vẩn. Nếu dùng nó với Yuki thì sẽ thành công, còn với Sakura thì phản tác dụng là cái chắc.

Sasuke uống rồi mới biết là rượu mạnh, định bảo Sakura đừng uống thì ai ngờ nàng đã nốc cạn rồi.

- Sakura, ngươi có sao không? - Sasuke lo lắng nhìn khuôn mặt đỏ bừng bừng của nàng, lắc nhẹ vai gọi.

Sakura im lặng chớp chớp miệng một chút, rồi bỗng nhiên cười hớn hờ, hưng phấn đưa ly ra đòi thêm.

- Không sao! Không sao! Rượu ngon phết đấy! Cho ta ly nữa!

Kiri hơi bất ngờ trước Sakura, không những không mệt mỏi mà còn rất phấn chấn đòi uống tiếp. Kế hoạch thay đổi, chuốc say nàng.

Và ả tiếp tục rót hết chén này đến chén nọ đến gần hết bình rồi mà nàng vẫn còn rất tỉnh, tỉnh đến đáng sợ. Cầm chén rượu lên định nốc tiếp thì không ngờ bị hấn giật mất chén rượu đặt ra xa.

- O..... ơ..... - Sakura ngờ ngác, đơ mặt nhìn hấn.

- Uống thế đủ rồi! - Sasuke nghiêm mặt nói, phát tay đuổi Kiri - Ngươi lui xuống!

ả đành bất đắc dĩ lui xuống bực mình, ai mà ngờ từ lượng của Sakura tốt vậy.

- Trả cho ta. Sao ngươi vô duyên, bất lịch sự thế, ta đang uống mà..... - Sakura lâu bầu, rướn người vớ lấy ly rượu nhưng bị Sasuke giữ tay lại.

- Uống gần hết cả bình rượu nặng rồi mà ngươi vẫn còn tỉnh. Ngươi có bình thường không đấy?

- Xời, cái bình bé tẹo đấy ăn nhằm gì. Ngày xưa ta còn chơi cả vại rượu như thế uống thì với phụ hoàng cơ mà.....

Quả thật bây giờ là mặt mũi nàng chán đời thật, đỏ lừ cả lên do nốc nhiều quá. Mặt mũi lơ đãng buồn ngủ, hết ngáp ngắn rồi lại ngáp dài.

Haizzz.... Bỏ tay...

Kiri nhìn thấy tình trạng của Sakura thì vui như vớ phải vàng, liền bước lên nói:

- Bệ hạ, thánh nữ có vẻ đã mệt rồi, nên đưa người về nghỉ ngơi.

Nghe ả nói có lý, hấn quay sang định bảo Tenten đưa Sakura về thì Tenten đã chạy mất tiêu từ lúc nào rồi. Quay lại nhìn Sakura định hỏi xem nàng tự đi một mình được không thì thấy nàng đã tựa đầu vào hấn ngủ ngon lành cạnh đào rồi. Thở dài, hấn nói với Tsunade gần đấy.

- Tsunade, phiền bà thay ta tiếp tục bữa tiệc....

Nhìn Sasuke rồi lại nhìn sang Sakura bên cạnh, Tsunade cười một cách mờ ám...

- Không phiền, không phiền! Hoàng thượng mau nhanh nhanh đưa hoàng hậu ả nhằm thánh nữ về “nghỉ ngơi vui vẻ”. Còn lại cứ để ta lo!

- .....

Hấn quay sang bế Sakura trong vòng tay rồi đi, coi như không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn mình. Kiri thì tức ói máu, vốn định đuổi Sakura đi thôi, ai ngờ hoàng thượng lại đưa cô ta về. Không những hỏng cả kế hoạch mà còn tạo cơ hội cho hai người kia ở bên nhau nữa. Đây gọi là

gậy ông đập lưng ông.

Sakura ngoan ngoãn nằm trong vòng tay hắn, rúc đầu vào người hắn. Không biết là do say hay ngủ mơ nữa mà nàng lại vòng tay ôm cổ hắn, tựa đầu lên vai hắn ngủ ngon lành.

Nhìn nàng ngủ yên trong vòng tay mình, hắn khẽ mỉm cười, tay ôm nàng chặt hơn như sợ nàng sẽ đi mất. Giờ thì hắn đã chịu thừa nhận rằng người con gái này đã trở nên cực kì quan trọng đối với hắn. Hắn sợ rằng một ngày nàng sẽ rời xa hắn mãi mãi để trở về thế giới của nàng, nơi nàng thật sự thuộc về. Trân trọng từng khoảng khắc bên cạnh người mình yêu là tất cả những gì hắn có thể làm bây giờ, bởi ai biết ngày mai sẽ có những chuyện bất ngờ nào xảy ra.

Bế nàng về cung Bạch Hổ, nhẹ nhàng đặt Sakura lên giường, đắp chăn cho nàng, bảo vệ khỏi cái lạnh vẫn còn vương lại của mùa đông. Cúi đầu hôn lên vầng trán nàng rồi lặng lẽ rời đi.

Ngay khi cánh cửa vừa khép lại cũng là lúc Sakura mở mắt. Hoá ra ngay khi hắn đặt nàng xuống giường nàng đã tỉnh rồi, chẳng qua là giả vờ ngủ để xem hắn có định làm trò gì sàm sỡ nàng không.

Sakura khẽ đưa tay chạm nhẹ lên trán, đôi mắt lục bảo lơ lơ nhìn ra cửa, môi khẽ nở một nụ cười rạng rỡ, ấm áp như mùa xuân....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Ôi... 14 Nụ hôn đầu của tôi

Sáng hôm sau, Sakura tỉnh dậy trong tình trạng không thể tệ hơn được nữa. Mắt đỏ sọc, xung quanh có vết thâm quầng y như con gấu trúc, da trắng nhợt nhạt, đầu tóc bù xù dựng ngược cả lên. Đã vậy đầu còn đau như búa bổ, nàng khó khăn lắm mới lết được cái xác đến phòng dùng bữa với Tenten.

Vừa loạng choạng bước vào, không những không nhận được câu hỏi thăm mà đã bị tra tấn lỗ tai.

- ÁAAAAA.... MAAAAA... - Tenten mặt cắt không còn giọt máu, lông tóc lần lượt dựng ngược lên trời.

Đây là may Tenten còn có dây thần kinh tốt chứ cung nữ quanh đây lần lượt ngã lăn ra sàn bất tỉnh nhân sự.

Sakura khó nhọc lên tiếng trước khi Tenten xỉu nốt.

- Là..... tớ đây mà.....

- Ngươi... Ngươi đừng chém gió... Sakura đẹp hơn ngươi nhiều chứ lấy đầu ra bộ dạng..... thầy ma sống lại thế này. Nói, ngươi làm gì Sakura rồi? - Tenten tay run run cầm đầu chỉ trỏ vào nàng.

Bộ nhìn nàng thảm hại đến thế sao mà không ai nhận ra nỗi thế? Sự thật phũ phàng rằng đúng là vậy. Nhìn thầy ma hồi sinh nó còn đẹp gấp trăm lần nàng bây giờ.

Bò lại chỗ ghế ngồi xuống, nàng thều thào lên tiếng:

- Thôi đừng có lên cơn nữa, hôm nay tớ nhức đầu đủ rồi.

- Ôi trời ơi, là cậu à, Sakura? Sao lại ra nông nỗi này? - Lúc bấy giờ Tenten mới giật mình nhận ra, hốt hoảng nhìn bạn mà gần như không tin vào mắt mình.

- Đừng hỏi..... - Sakura gục ngay xuống bàn.

- Không, Sakura, đừng chết chứ! Sao cậu lờ lảo mà bỏ tớ cô đơn lạnh lẽo ở lại? Hoàng huynh biết sống ra sao khi không có cậu chứ? Oa oa oa... - Tenten ngửa đầu kêu gào rồi ôm mặt nức nở khóc lóc.

Nghe Tenten kêu khóc thảm thiết mà Sakura từ từ ngóc đầu dậy, khoé mắt giật giật nói:

- Tenten, tớ chưa chết và cũng không muốn chết, cậu không cần phải rủa tớ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.



## Chương 13: Rời đi

'Sasuke?' Sakura kinh ngạc nhìn hắn. 'Hắn làm gì ở đây?'

Sakura bắt đầu nghĩ rằng mình không nên ở đây, nàng xoay người định bỏ đi nhưng lại nghe thấy tiếng hắn nói chuyện nên nán lại ở đó nghe lỏm.

Bên trong căn phòng, Sasuke vẫn không hề biết Sakura vẫn đang đứng ở ngoài nghe.

- Con đến thăm người đây... mẫu hậu.

'Mẫu hậu? Hỡi nhà nó, đừng nói là lại đến lượt tai lên con chứ?'

Sakura cảm thấy tai mình như sắp lòi ra, tại sao một người phụ nữ trông đẹp và hiền lành thế kia lại có một đứa con lạnh hơn cả băng và chuyên ức hiếp phụ nữ chân yếu tay mềm như nàng đây?

- Con và Tenten vẫn khỏe, mẫu hậu không cần phải lo lắng cho con bé đâu. Nếu có lo con chỉ lo không hiểu nó học ở đâu cái bản tính lì lợm và khôn lỏi thôi?... Chắc là do ở chung với Sakura.

Khoé mắt Sakura bỗng giật giật, miệng trượt xuống tận cằm, trán nổi gân xanh.

'Sao hắn dám bảo mình lì lợm và khôn lỏi?'

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14: Quyết định

Cưỡi ngựa xuống núi, trời bắt đầu tối dần, màn đêm buông xuống bao phủ lên khi rừng rậm. Nàng cứ ung dung phi ngựa xuống núi mà không hề biết rằng mình đang bị bám theo không phải bởi một mà rất nhiều thứ.

Xuống đến gần hồ, nàng giảm tốc độ lại để ngó nghiêng xung quanh xem hắn có ở quanh đây không.

“Sột soạt” có tiếng động phát ra từ bụi cây đằng sau. Giật mình quay đầu lại rút tên ra bắn vào đó. Sau đó nàng nghe thấy tiếng ư ử gì đó, nheo mắt nhìn kĩ vào trong bóng tối, Sakura nhìn thấy hàng chục đôi mắt đỏ khát máu nhìn mục tiêu không ai khác là nàng.

- Là chó sói! Thôi ngu rồi! Chạy thôi! - Sakura hét hoảng thúc ngựa chạy hết tốc lực.

Lũ sói thấy miếng mồi ngon bỏ chạy nên lần lượt kéo nhau đàn đàn lũ lũ đuổi theo. Trời ơi là trời, nhìn đàn sói thế kia sơ qua cũng phải 40 con chứ ít gì. Ặc, chạy đâu không chạy được đứng vào ổ sói hoang mới nhọ. May mà nàng theo thói quen luôn mang theo vũ khí phòng thân bên người, rút tên ra bắn liên tục vào bọn chúng.

Nhìn vào lượng cung tên ít ỏi còn trong lọ bây giờ, lại nhìn đàn sói hoang đang đuổi theo, nàng không trụ nổi lâu được nữa. Bây giờ không còn cách nào khác là chạy và cầu trời là nàng đến kịp hồ mà vẫn còn nguyên mạng thôi.

Trời đúng là đáp ứng cho nàng thật, phía trước là hồ Sento lấp lánh ánh sáng, và tính đến giờ nàng vẫn chưa chết. Đen đui là trời không hiểu ý nghĩa ẩn dụ của Sakura, nghĩa đầy đủ là cho nàng sống sót trở về.

'Cảm ơn trời... chẳng vì cái gì cả....'

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Chuyển đến Long cung ở với ta.

Sau hôm đó, lúc nào Sakura cũng túc trực bên Sasuke dù hắn đã khỏe rồi nhưng vẫn giả vờ để được người đẹp chăm sóc. Cái này gọi là hội chứng chim

son ca. Nếu không phải vì việc triều chính bận rộn thì hẳn đã ăn và thêm vài ngày nữa rồi. Sakura lúc nào cũng ở trong trại chăm sóc cho hân mãi cũng chán. Được hôm hân ra ngoài có việc tí liền chạy đi chơi với Tenten và Naruto. Ăn chơi tới trời tối ở ngoài chán chê rồi thì đến chiều muộn mới chịu về. Thấy Sasuke chưa về tự nhiên Tenten liền nảy ra ý hay, nở một nụ cười gian xảo không lẫn đi đâu được.

- Ê này Sakura, tớ có trò này hay cực.

- Nói đi - nàng ghé tai lại nghe, Naruto cũng chồm tai vào nghe.

Tenten kể ra trò của mình, càng kể mặt càng thêm đều. Naruto nghe xong thì xoa tay lắc đầu đủ kiểu, mồ hôi chảy ròng ròng, mặt tái mét.

- Không được, Tenten, muội đừng làm càn! Thăng teme nó mà biết thì cả lũ chết không có chỗ chôn thây đó!

- Huynh làm gì mà nhát như cáy thể. Yên tâm không sao đâu - Tenten trấn tĩnh bộ xương đang run cầm cập kia. Đại tướng quân gì mà nhát thế không biết.

- Sakura, khuyên Tenten vài câu đi. Nếu bị bắt hai người thì không sao nhưng phải nghĩ cho ta chứ, ta chưa muốn xuống gặp ông bà tổ tiên đâu, còn chưa có người nối dõi, xuống đây biết ăn nói thế nào..... - Naruto ngược đôi mắt van xin khẩn thiết nhìn Sakura.

Buồn thay, biểu hiện của Sakura sau đó làm hân rơi cằm. Nàng vỗ vai Naruto cười nói:

- Không việc gì phải sợ, có ta bảo kê cho ngài không phải lo. Tenten, chơi luôn!

- Có thể mới là bạn tốt chứ... Há há há... - vẫn là tràng cười bá đạo bán gạo của chị Tenten.

Mọi người lập tức đi kiếm đồ, Naruto dù không muốn vẫn bị ép tham gia, Haruka được phái đi theo dõi địch tức Sasuke, khi nào hân gần đến nơi thì ra hiệu cho mọi người trốn.

Sau khi đã chuẩn bị xong cũng là lúc nhận được tín hiệu từ Haruka, liền tức tốc đi trốn sau đồng gỗ xếp chồng đặng kia nhìn qua khe hở nhỏ theo dõi.

Sasuke từ nãy đến giờ cứ thấy Haruka bay lượn xung quanh trên trời, chắc chắn là có gì bất thường. Quả nhiên hân đoán không sai, vừa gạt bước một chân đã dẫm phải sợi dây, ngẩng đầu lên trên thấy một xô nước đá đổ ập xuống. 3 cặp mắt kia căng lòi hết cỡ để xem qua khe hở nhỏ. Cứ đinh ninh rằng hân sẽ bị tẩm trong nước đá là cái chắc, ai ngờ phản xạ của hân tốt quá, nhanh như cắt, hân xoay người né dòng nước từ trên đổ xuống như thác. Ấy, đến một giọt còn chẳng bắn trúng, hân có phải là người không đấy. Ba kẻ đặng kia sợ tái cả mặt, hức, ai ngờ hân cao siêu đến vậy.

Trùng mắt tức giận nhìn xung quanh, đôi mắt chuyển sang màu huyết sắc tìm kiếm thủ phạm ẩn nấp xung quanh. Và chỉ với một cái liếc mắt hân đã tìm ra 3 hung thủ qua dòng chakra, hai cái màu xanh lam kia là của Tenten và Naruto. Còn cái màu xanh lục ở bên trái kia không lẫn đâu được, chắc chắn là của Sakura, trên đời này ngoài nàng ra không còn ai có chakra màu đó.

'Mấy người được lắm, dám chơi ta à.' Hân nhếch mép từ từ tiến lại gần chỗ nấp của ba người.

Nhìn qua khe hở thấy Sasuke đang tiến đến, Sakura hốt hoảng nói nhỏ:- Nguy rồi, Tenten! Kế hoạch không những thất bại thảm hại mà còn bị phát hiện nữa. Làm sao bây giờ?

- Ta đã bảo là đừng dại mà trêu hân mà, ngày xưa ta cũng thử đầy rồi nhưng có thành công bao giờ đâu, còn bị đánh cho phù mủ, nằm liệt giường một tháng....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16: Bạn mới và Rắc rối

Mới sáng sớm mà Tenten đã chạy đến Long cung vẫn cho Sakura phải tỉnh mới thôi, rồi lúi đi đến cung Bạch Hồ dùng bữa sáng. Sakura vừa ăn vừa nhai vừa ngáp làm Tenten và Haruka ăn mất ngon.

- Con gái con đưa ăn cho đàng hoàng một chút chứ - Tenten nói.

- Ốppppp... Người ta đang mơ đẹp mà cậu lại dội cho cả xô nước lạnh vào thế, còn cầu nhàu gì nữa - nàng ngái ngủ trách móc.

- Mơ đẹp à? - Tenten chống cằm mặt trở nên gian xảo - Chà chà... Được zai đẹp ôm ấp cả đêm ngủ lại chả không ngon

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 17: Chiến tranh lạnh

“Hoàng thượng giả đảo”

Mọi người vừa nghe thấy hai chữ “hoàng thượng” thì liền tự động tránh ra làm hai bên đường và quỳ xuống khấu đầu, tất cả không trừ một ai, hô to:

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

- Miễn lễ.

“Tạ ơn hoàng thượng”

Sasuke bước vào đến trước mặt Shigasa trầm giọng hỏi.

- Có chuyện gì?

- Dạ, khởi bẩm hoàng thượng, ả tiện tì này dám vô lễ với con gái thần nên thần hạ lệnh trừng trị nó làm gương.

Quay sang nhìn cô gái tóc đen đang bị lính giữ kia, hắn bỗng thấy nàng có chút quen quen.

Sakura nhận thấy Sasuke nhìn mình thì lập tức quay đi, thôi rồi, hắn mà nhận ra nàng thì chết là cái chắc.

Nấp sau Ino mà Tenten không ngừng run bần bật, mồ hôi đổ ra như suối, răng cắn gãy hết cả móng tay.

“Bỏ cha rồi, hoá ra hoàng huynh đi ăn tiệc ở đây. Đi đâu không gặp lại gặp đúng ở đây mới chết. Bây giờ mà bị phát hiện thì đảm bảo sau này đến nửa bước rời khỏi phòng cũng đừng mơ”

- Người tên gì? - hắn lạnh lùng nói với Sakura.

Sakura giật thót tim, mặt tái mét lại, bây giờ chỉ cần thốt ra nửa từ thôi là hắn nhận ra giọng nàng ngay. Hơn nữa cái tên của nàng..

Sakura đành im lặng tính kế chuồn, thế nào Ino lại nhảy ra nói khi thấy hoàng thượng có vẻ cau mày hơi tức:

- Khởi bẩm hoàng thượng, cậu ấy tên là Haruka, là một người bạn của thần.

'Haruka không phải là tên con phượng hoàng của Sakura sao?'

Đôi mắt xoáy lại thành màu huyết sắc.

'Quả nhiên là nàng, Sakura. Nếu nàng ở đây thì chắc chắn Tenten cũng ở đây' liếc mắt sang bên cạnh và nhận ngay ra dòng chakra của hoàng muội mình. Được lắm, dám nhân dịp hắn xuất cung liền trốn ngay ra ngoài. Đảm bảo kế hoạch này là của Tenten.

Tenten nhìn thấy đôi mắt màu huyết sắc của hoàng huynh thì trong đầu xuất hiện ngay suy nghĩ:

'Thôi xác cmn định rồi'

Có điều là Sakura vẫn chưa biết là số mình đã xác định, cứ đinh mình là hắn chưa nhận ra.

- Thả nàng ta ra. - hắn ra lệnh.

Tức thì cha con Noyasu liền quỳ xuống.

- Hoàng thượng, chuyện này không thể được. Từ xưa đến nay những kẻ thấp kém dám vô lễ với bề trên đều phải chịu chết. Xử phạt ả không phải là ngoại lệ - Shigasa nói.

- Hoàng thượng, mong người hãy suy xét lại. Đòi lại công bằng cho tiểu n...

Lời ả còn chưa nói ra thì đã bị thanh âm lãnh khốc của Sasuke làm cho nín thin thít.

- Câm miệng - giọng hắn không to nhưng đầy uy nghi, lạnh lẽo làm người ta chết run.

Trùng trùng nhìn bọn chúng nói:

- Các người có biết mình đòi trừng phạt ai không?

- Chẳng qua chỉ là tiện ti hoàng thượng việc gì phải để tâm - à giễu cợt nói, nhưng câu nói tiếp theo của hắn đã làm ả cứng họng.- Haruno Sakura, nàng còn định giả dạng đến bao giờ nữa?

Haruno Sakura không phải là tên của thánh nữ sao? Mọi người nghe xong thì sợ hãi, binh lính đang giữ tay nàng cũng phải lập tức bỏ ra và lùi lại quỳ xuống. Cha con Noyasu thì phải nói là linh hải luôn, mặt tái mét xanh lè lại.

Sakura nghe hắn gọi tên thì giật bắn mình. Hoá ra ban nãy nàng bị ảo tưởng, hắn đã biết từ lâu rồi.

- Uchiha Tenten, muội cũng ra đây ngay cho ta.

Tenten cũng đành lục cục đi ra trước sự kinh ngạc của không chỉ những người kia mà còn cả của Ino và Tenten nữa. Cả hai không dám tin rằng đó là thánh nữ và quận chúa, cha con ả Kiri kia xong đời rồi.

“Tham kiến thánh nữ và quận chúa” mọi người thêm một lần quỳ lạy nữa.

- Đứng dậy đi - Tenten nói, rón rén lúng túng cùng Sakura bước ra chỗ hoàng huynh.

Bị phát hiện rồi thì còn dùng thuật làm gì nữa, hai người đành giải thuật, màu tóc liền trở lại như cũ, hồng và nâu.

Kiri và Shigasa thì kinh hãi nhìn Tenten và Sakura, không thể tin được là ông ta vừa đánh và định giết thánh nữ, vô lễ với quận chúa.

Lò đi hai người trước mắt, hân lạnh như băng nói.

- Yamanaka Ino, kể lại cho ta nghe chuyện gì ở đây?

Ino bước ra, cúi đầu nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, quận chúa, thánh nữ và tiểu thư Kiri có chút xích mích do tiểu thư đẩy ngã Hyuuga Hinata. Tức giận nên thánh nữ đã tát Kiri, đúng lúc đó, ngài Shigasa đến và tát lại thánh nữ, còn rút kiếm định giết chết thánh nữ, may mà hoàng thượng xuất hiện. - Ino kể lại một lèo.

- Là ai gây sự trước?

- Là tiểu thư Kiri - Ino vạch tội Kiri.

Kiri nhìn thấy ánh mắt của hoàng thượng vội vã khấu đầu biện minh.

- Hoàng thượng, tiểu thư Yamanaka không chứng kiến từ đầu đến cuối nên không thể tin được. Hoàn toàn không phải do tiểu nữ gây sự.

Cười khẩy, Ino đắc ý nói:

- Tiểu thư Kiri à, ta tuy không chứng kiến từ đầu đến cuối nhưng tộc Yamanaka có khả năng đọc suy nghĩ người khác, những gì tiểu thư nghĩ bây giờ có cần ta nói ra không?

Kiri nghe thế thì sợ tím mặt, liền lạy lục van xin tha mạng. Tiếc là đen rồi, bất cứ ai động tới Sakura thôi hắn đảm bảo không toàn mạng, nay lại dám tát nàng, ngang nhiên xúc phạm và còn định giết nàng nữa. Tuyệt đối không tha.

- Người đâu, nhốt cha con Noyasu lại, chờ ngày xét xử.

- Tuân lệnh.

Binh lính kéo ra bắt bọn chúng lại, lôi đi mặc cho tiếng van xin ngày càng thảm thiết. Mọi người nhìn mà ai cũng thấy sợ, rút ra bài học rằng từ nay tuyệt đối không bao giờ được đụng đến hai người này.

Ra lệnh xong hắn định đứng bỏ đi, không nói năng gì với cả Sakura và Tenten. Hai nàng kéo nhau ra trước Ino và Hinata gần đó, ngại ngần nói:

- Ino, Hinata à, bọn tớ xin lỗi vì đã lừa dối hai cậu.

- Thánh nữ, quận chúa, không có gì phải xin lỗi cả. Dù sao chúng thần vẫn còn nợ hai người mà - Ino cười xoa nói.- Vậy... vẫn là bạn nhé! - Sakura vui vẻ nói.

- Vẫn là bạn, thánh nữ, quận ch...

- Dừng, gọi tên thôi, Sakura và Tenten nhé!

- Được. Giờ đi nhập tiệc thôi - Ino khoác vai Tenten, Sakura, kéo Ino đến phòng tiệc.

Tất nhiên là vẫn giữ được tình bạn, mọi người nói chuyện rất vui, chỉ trừ Sakura. Cả buổi Sasuke còn chẳng buồn liếc mắt nhìn nàng, chàng giận thật rồi. Thế nhưng nàng lại nghĩ đơn giản thế này, chắc hẳn sẽ hết giận nhanh thôi. Tiếp tục cuộc nói chuyện bị bỏ dở ban nãy.

- Hinata à, cậu đã để ý ai chưa? - Tenten chống tay nói.

Theo phản xạ tự nhiên, lập tức mặt Hinata đỏ lừ lên, lấp bắp chối:

- Ch.. ưa... c... ó.

- Haizzz... Hinata, khai thật đi, thích ai rồi đúng không? - Tenten trêu chọc.

- Ch... ưa mà...

- Thôi cứ nhận đi, cậu ấy thích đại tướng quân Uzumaki - Ino phun hết ra luôn.

Đại tướng quân Uzumaki, Tenten và Sakura trở mắt ra nhìn “quả cà chua” trước mắt, rồi lại nhìn nhau lẫn ra cười sặc sụa...

- Không thể tin được là người như Naruto cũng có người thích... Ha ha ha... (Sakura)

- Cái tên hậu đậu nhanh ầu đoảng đó mà cũng có người yêu thâm cơ đấy. Tớ còn tưởng hẳn ế đến nơi rồi ... Á há há há... (Tenten)

Trong lúc đó, ở doanh trại, Naruto đang hất xì như điên.

- Quái. Đang mùa xuân mà chẳng lẽ mình bị cảm???

Cười no nê rồi cả hai mới bình tĩnh lại nói:

- Thế, cậu đã tỏ tình chưa?

- Ch... ưa...

- Trời ạ, phải nhanh tay lên không là chậm đấy, biết đâu hẳn bị cướp mất thì sao? Thế loại trắng hoa mây gió, mặt mũi tỏ tẹt như hẳn thì... - Tenten đập bốp lên bàn phát, Mừng trọng ra đủ trường hợp không đẹp cho lắm.

- Ừm... Tớ định... Kh...i n...ào gặp th...ì sẽ nói.

- Cố lên, có gì gọi bọn tớ ra giúp đỡ nha!!! - Sakura cười tươi nói.

- Ừm. Cảm ơn các cậu!!!

Đào mắt một vòng, giờ đến lượt Ino.

- Ino, lượt cậu đó - Tenten nhắc.

- À... Thì mình cũng có để ý một ông rồi... - Ino lí nhí nói. - Là... Sai- kun.

Nghe xong mà mặt Tenten nghệt ra như thể Ino nói đùa hay sao í:

- Sai, là Kosaka Sai, đội trưởng đội cấm vệ quân á? Đừng nói với tớ là cậu thích cái thằng bị bạch tạng và mắc bệnh “cười” đấy nhé!

- Đấy không phải là bệnh bạch tạng, là da trắng quá thôi. Mà cười nhiều có sao chứ, tiếng cười là liều thuốc bổ, cười càng nhiều sống càng lâu chứ sao?

- Ino lên tiếng bênh người yêu - Sai-kun là tuyệt vời nhất ☺ □

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 18: Làm hoà

Mấy ngày hôm nay Sakura tâm trạng phải nói là cực kì tệ hại, phải kiềm chế lắm mới không thiêu rụi cả cái Long cung này. Chân tay không được vận động nhiều nên đâm ra khó chịu, sát khí lúc nào cũng tỏa ra bùng bùng. Lần đầu tiên trong đời nàng phải ngồi im một chỗ trong suốt 2 tuần trời. Hẳn thì vẫn thờ ơ lạnh lùng với nàng, thích chơi xem ai lì hơn à, bà đây chưa từng thua ai về khoản này đâu nhé! Chiến tranh lạnh càng ngày càng đi theo chiều hướng xấu và có nguy cơ bùng nổ chiến tranh vũ trang.

Tenten đã mấy lần sai Haruka gửi thư hạ hoả nhưng có lần nào đến được tay Sakura đâu. Lần đầu sát khí tỏa ra bán kính 5m, nó liều mạng gõ cửa, cửa vừa hé mở đã bắt gặp bản mặt hắc ám của cô chủ làm nó sợ đến nỗi không dám bay mà chạy một mạch về cung Bạch Hổ. Sát khí lần lượt lan theo diện rộng với bán kính lên tới 20km, tức là gần như bao trùm cả hoàng cung. Nhiệt độ ngoài cung là 24° Trời nắng đẹp, gió mát, còn trong cung là 4° trời u ám, gió bắc thổi từng cơn, cây cối hoa lá lần lượt héo hết. Đang mùa xuân mà đi đường gặp ai cũng đang mặc áo bông quảng khăn kín mít.

Các vị quan trong triều lần lượt tâu về việc này và đưa ra giải pháp.

- Bẩm hoàng thượng, nhiệt độ trong cung càng ngày càng giảm, không khí cũng u ám nặng nề. Xin người hãy tìm cách nói chuyện với thánh nữ ngay trước khi cái lạnh bao trùm cả Hoả quốc.

Thờ dài chống tay, hần mệt nhọc nói:

- Sakura hiện giờ đang rất giận, cửa phòng khoá chặt, đến cả Tenten còn không chịu gặp huống chi là ta.

- Xin người hãy cố tìm cách nói chuyện với thánh nữ, chứ cứ tình hình này có khi phải đổi tên Hoả quốc thành Âm quốc mất.

Triều đình càng ngày càng xôn xao xì xào bàn tán. Cá tiều là thánh nữ giận bệ hạ về chuyện cấm cung đây mà.

Cả tuần vừa rồi đâu chỉ mình bọn họ lo chuyện này, hần còn nhức óc hơn, thử sống ngay và trong và cạnh nơi tỏa ra luồng sát khí đó đi.

Tenten vẫn viết thư thông báo cho Ino tình hình hàng ngày và nói là cách này thất bại là cái chắc. Nhưng lúc nào Ino cũng gửi lại một bức thư ghi:

“Cứ yên tâm, mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát”

-----

Sasuke đến mức này thì chỉ còn cách vứt hết tự tôn đi xin lỗi nàng thôi. Chẳng biết kế hoạch có thành công không nữa nhưng cứ liều một phen.

Buổi tối, sau khi đã xong việc, hần đến trước cửa phòng nàng, hít một hơi thật sâu gõ cửa.

“Cộc cộc”

Không ai trả lời.

“Cộc cộc”

Vẫn là im lặng.

- Sakura, nàng ở trong đó không?

(Không ở trong thì ở đâu, phải có người tỏa ra sát khí chứ)

Sakura bên trong vẫn im thin thít, đang định ra mở cửa nhưng nghe cái giọng hần thì nàng tiếp tục ngồi im, mặc kệ không thèm quan tâm.

- Ta biết nàng ở trong, mở cửa đi.

'Không thích mở đây'

Sasuke vẫn rất kiên nhẫn.- Mở cửa ra, Sakura.

Im lặng.

Bực mình vì từ nãy chỉ có mình độc thoại, hần đã nhịn lắm rồi mà nàng còn ngoan cố à? Hần mà vào được thì nàng chết với hần.

Thực ra vào được cũng không có gì khó, cửa có ổ khoá bên trong nên chỉ cần xử cái ổ đó là xong. Trên tay hần xuất hiện những tia sét tích lại bao trùm cả bàn tay.

Sakura ở bên trong bỗng nghe thấy tiếng “chi chi chi” gì đó, quay đầu lại thì...

“Bùm” ổ khoá sắt to như vậy mà đã vỡ tan thành trăm mảnh nhỏ.

Sakura vẫn rất điềm tĩnh, thong thả đứng dậy bước ra phía cửa sổ, trên lưng mọc ra đôi cánh.

Chuẩn bị nhảy ra thì từ đằng sau một bàn tay nắm lấy cánh nàng giữ lại. Cau mày quay ra sau gằn giọng:

- Buông ra.

- Không.

- Ta nói lại, buông ra không dùng trách ta.
- Không. Nàng muốn làm gì cũng được.
- Tự người nói đấy.

Dứt lời, đôi cánh nàng lập tức nóng rẫy lên, nhiệt độ phút chốc đã lên trăm độ C nhưng Sasuke vẫn không buông tay, chỉ hơi nhíu mày vì đau. Máu từ trên tay chảy xuống thấm đẫm một khoảng trên bộ lông hồng. Nhìn vậy, Sakura bỗng hơi hốt hoảng.

- Người làm gì vậy, buông tay ra đi? Người chán sống rồi à?

Hắn vẫn kiên quyết không buông, trái lại còn nắm chặt hơn, máu trên tay cũng chảy ròng ròng.

Sakura thì cũng đang ghét hắn thật, đang chiến tranh lạnh mà, nhưng nhìn thấy hắn ngoan cố cứng đầu lì lợm không để mình đi rồi để đến mức kia nàng cũng không phải lòng lang dạ sói gì nên không nỡ. Bước chân xuống thành cửa, thu lại cánh. Đôi cánh vậy máu vừa biến mất thì Sasuke lập tức ôm chặt lấy nàng từ đằng sau, tựa cằm lên vai nàng.

- Xin lỗi nàng, Sakura.

- Vì?

- Vì đã nhốt nàng ở đây, không cho nàng gặp hay nói chuyện với bất cứ ai...

- Và...

- Và gì nữa, hết rồi.

Câu trả lời của hắn làm nàng có chút cáu, gỡ tay hắn ra khỏi người mình quay phắt ra đối mặt với hắn.

- Và đã bỏ ta suốt một tuần. Người có biết ở một tuần không nói chuyện với ai chán thế nào không hả?

- ....

- Đã vậy cái tên ngu si nhà người suốt ngày thức đêm làm việc rồi chẳng chịu ăn ngủ gì cả? Người biết người ta lo thế nào không, nhất là khi cứu thấy ta là người lười như tránh hủi ý - nàng cứ thế xô một tràng dài, xô rồi mới biết mình lỡ mồm, vội đưa tay lên bịt cái mồm hay nói mà không cho não hoạt động này.

Nhưón mày nhếch mép cười tà mị giọng trên trọc nói:

- Nàng lo ta à?

- Lo lo cái đầu nhà người ý, đừng có ảo tưởng sức mạnh. Trình người không đáng để bản cô nương lo - nàng khoanh tay quay lưng hất mặt đi giận dữ nói. Buồn cười trước vẻ giận dữ của nàng, hắn khẽ mỉm cười, chịu nói nhiều thế này tức là nàng bình thường lại rồi, còn hơn là mặt mũi cứ hầm hè, lúc nào cũng lừ lừ cái mặt.

Kéo nhẹ nàng ôm lấy cô gái bé nhỏ kia, hắn nhẹ nhàng nói.

- Thế phải làm thế nào mới đủ trình làm nàng quan tâm đây?

- Riêng người thì còn lâu mới đủ trình.

- Hn...

Sakura định đẩy hắn ra thì thấy áo mình ướt, nhìn xuống thì thấy ở phần tay hắn ôm mình máu thấm đẫm vạt áo trắng. Sực nhớ ra ban nãy hắn bị bỏng do động vào cánh nàng.

Ngừa bàn tay bị thương của hắn lên, mặt nàng bỗng dưng nhăn lại. Cánh nàng có thể tỏa ra nhiệt độ lên tới nghìn độ chứ ít gì, ban nãy nàng mới chỉ dám dùng tới 100° mà đã thành thế này rồi. Lốp da ngoài bị bỏng nặng đến mức cháy mất, máu chảy nhiều. Trời ạ thế mà hắn mặt tỉnh bơ, không thấy đau sao? Bộ hắn đứt dây thần kinh cảm giác rồi à?

Vận chakra lên bàn tay đặt lên trên vết thương, ánh sáng xanh lục tỏa ra, như mọi lần, vết thương dù nặng đến mức mà thánh nữ đã ra tay thì xong tuốt.

Vừa chữa miệng nàng lầm bầm nói:

- Đúng là cái tên ngu si thật. Chăm sóc cho cả Hoả quốc mà không chăm sóc nổi cho mình. Ta phục sát đất là người sống được đến bây giờ.

- Hoá ra chỉ cần bị thương là được nàng quan tâm. Vậy thì ta cần tích cực ốm hay tự làm tổn thương là nàng sẽ chăm sóc ta.

- Nói nhăng nói cuội, ta chẳng qua là chiếu cố mới giúp ngươi nót lần này thôi. Chứ lần sau thì tự túc là hạnh phúc, lao động là vinh quang. Xong rồi đấy, đi đi, ta vẫn chưa hết câu - nàng đẩy cánh tay đã được chữa lành lại, vùng vằng bỏ đi ra ghế ngồi.

- Thôi nào, ta phải làm gì để nàng nguôi giận đây - hấn ngồi xuống ghế cạnh nàng, dỗ ngọt.

(Au:Từ khi nào Sặc biết dỗ ngọt?)

Sặc: từ khi au viết như thế.

Au: =\_=')

- Hừm... Có một cách đấy, hủy bỏ lệnh cấm cung, ta được tự do đi lại và gặp bất cứ ai.

- Được.

- Và được xuất cung chơi hàng ngày - Sakura thừa dịp được voi đòi tiên.

- Không - riêng chuyện này hấn không thể đồng ý.

- Tại sao cơ chứ? Ta thừa sức lo cho bản thân mình mà. Hay ngươi lại thích dùng cái bài quản ta? - nàng cao giọng cãi.

- Sakura, không phải vậy, chỉ là ta lo cho sự an nguy của nàng thôi. Ta không muốn nàng gặp nguy hiểm bởi mấy bọn quan lại ngoài kia - không thể tin được Sasuke vừa nói lo đấy, ai nói cũng được nhưng riêng tên này nói lại là một vấn đề, không, hiện tượng lạ đấy. Tiếc là Sakura không nhận ra điều đó.

- Nhưng ta có sức mạnh mà.

- Nàng có chịu dùng nó đâu. Việc hôm trước là một bằng chứng cho sự cứng đầu của nàng.

- Ở thì hôm đó ta cũng... quên - nàng gãi đầu cười trừ - nhưng đó mới là lần đầu. Đi mà, cho ta đi đi, ta hứa sẽ đi về đúng giờ mà - cứng rắn không được nàng chuyển sang chế độ mềm dẻo, nũng nịu, đôi mắt chó con xuất hiện. Sasuke có phần lay động vì độ dễ thương cao ngút trời của nàng, hơn nữa nếu hấn tiếp tục nói không e rằng hoàng cung sẽ thành cục băng bởi sát khí của nàng mất.

Thở dài, hấn đành nói.

- Được rồi, ta đồng ý...

- Yeeeeee... - Sakura mừng rỡ hét to.

- ... Với hai điều kiện... - hấn hoàn thành câu nói.

- Hờ...??? Điều kiện?

- Phải. Thứ nhất, một tuần nàng chỉ được ra một...

- Bốn lần - nàng đòi thêm

- Hai lần.

- Ba lần, từ 7 giờ sáng đến 5 rưỡi chiều.

- Được. Chốt vậy đi - hấn đành chấp nhận.

- Thế còn điều kiện hai?

- Phải có người đi theo giám sát.

- Giám sát, bọn ta có phải con nít lên ba đâu. Không chấp nhận.

- Phải có người giám sát, nếu nàng không muốn đi đâu cũng bị người ta chỉ trích là thánh nữ thì đồng ý đi.

Đắn đo so thiệt một lúc.

'Thì có thằng hầu đi theo cũng tốt, không phải lo mấy cái chuyện xách đồ hay gặp cướp rồi lộ ra thân phận.'

'Mà đi cũng hơi bất tiện khi tự nhiên lòi đầu thêm đũa nữa.'

'Có làm sao đâu. An toàn là bạn tai nạn là thù. Rủ thêm đũa đấy đi chơi cùng luôn cho vui'



'Có lí. Rồi quyết định thế đi'

- Đồng ý - nàng gật đầu.

- Còn nữa...

- Lại còn gì nữa đây? - mặt nàng méo xệch, nàng rất ghét từ “còn”, đặc biệt là từ miệng hắn nói.

- Hôm nay nàng phải ở với ta...

- ?

Không cần nói nhiều, hắn liền dùng hành động thay cho lời nói. Bế thốc nàng lên rồi cứ thế đi về phòng mình, mặc cho nàng đỏ mặt giấy giụa. Đặt nàng xuống giường rồi nằm đè lên người nàng, vùi mặt vào hõm vai tận hưởng mùi hương anh đào tỏa ra từ mái tóc nàng. Hắn rất nhớ mùi hương này, đã mấy tuần qua không được cảm nhận nó rồi, hắn gần như phát điên lên mất.

Sakura mặt đỏ ửng cả lên, tay đánh thùm thụp vào lưng hắn.

'Cái tên này định làm gì vậy? Không lẽ...'

Nghĩ đến đây mặt nàng đã đỏ còn đỏ hơn, đến cả chua còn phải bái nàng làm sư phụ, nó có tu luyện cả đời cũng không độ nổi mặt của Sakura bây giờ.

'Hức hức, ta không muốn mất đời gái đẹp đâu. Ai cứu với... ToT' nàng khóc thầm trong lòng.

'Cứ bình tĩnh, hắn có làm gì mày đâu. Chỉ là... “Ngủ” thôi... Á há há...!' Cô nàng kia nói xong từ “ngủ” thì lăn ra cười sặc sụa, dài bắn tung toé...

'Ngậm miệng lại đi, con kia. Mày cứ đợi đấy. Bỏ mày sẽ trả thù mày'

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 19: Người giám sát

Mặt trời lúc này đã lên, tiếng chim hót líu lo đón chào một ngày mới. Không còn lạnh lẽo, u ám như mấy tuần trước nữa, bầu trời trong veo, đập dềnh vài đám mây trôi, những tia nắng vàng ấm áp phủ kín sân vườn, mái nhà, len lỏi qua khe cửa, chiếu đến hai con người đang say giấc trên giường kia.

Chói mắt, Sasuke khẽ cựa mình tỉnh dậy, đôi mắt đen tuyền xuất hiện sau làn mi mỏng. Quay đầu sang, ấm áp nhìn người con gái đang gối trên tay mình, cuộn tròn trong chăn, rúc vào người hắn mà ngủ ngon lành. Đôi mắt nhắm chặt, vài lọn tóc hồng rơi xuống trước mắt, cái miệng thỉnh thoảng chớp chớp nói mớ gì đó nhìn trong rất dễ thương. Ở nàng toát lên vẻ ấm áp, hiền dịu, gần gũi, không chút toan tính của Trần tục, khác hẳn với những người khác.

Nhẹ nhàng đưa tay gạt lọn tóc chắn trước mắt nàng, cản trở tầm nhìn của mình. Hành động nhẹ hết sức để tránh làm nàng thức giấc. Sasuke cứ say sưa ngắm nàng, ước sao cho thời gian dừng trôi để lúc nào cũng được nhìn nàng thế này.

Trong khi đó, Sakura hiện giờ cực kì khó xử.

'Mày ơi, Sasuke nhìn tao ghê quá, không ngủ được nữa'

'Ô, mày dậy lúc nào đấy \_ \_?'

'Con dờ hơi này, mày có phải là tao không đấy? Tao dậy từ nãy đến giờ rồi, từ lúc Sasuke gạt tóc tao sang ý'

'Aaa... Ra là vậy' mặt inner trông như vừa được khai sáng.

'Bây giờ làm sao đây mày, chẳng lẽ mở mắt?' Sakura luống cuống cả lên.

'Còn hỏi, mày bị ngu à?'

'Mày mới ngu ý, bây giờ mở mắt ra ngại chết đi được 〇////〇'

'Thế thì... NĂM IM ĐÂY. Tao đi ngủ tiếp đây' rồi inner lại biến mất.

Sasuke khẽ mỉm cười hôn lên trán nàng, ghé miệng sát lại tai, phả hơi thở nóng thì thào vào tai nàng.

- Tỉnh rồi thì dậy đi. Không phải giả vờ.

'Ặc, bị phát hiện rồi. TẠI MÀY ĐÂY, INNER'

Chom chớp đôi mắt lục bảo nhìn người đang cười nhẹ phía trước. Nàng cố gắng ngáp dài, vờn vai, diễn cho giống rằng mình vừa tỉnh.

- Đầu có, ta vừa mới tỉnh đây chứ.

- Đừng cãi ta, nàng đã tỉnh từ lúc mà ta vén tóc nàng rồi, đúng không?

'Thế quái nào mà hấn biết?'

- Đ... Đầu có. Ta vừa mới tỉnh dậy ban nãy đây chứ... - Sakura vẫn cố chối.

- Thế tại sao sau đó nàng lại đỏ mặt? - hấn dí sát mặt mình lại, tay giữ cằm nàng buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt hấn.

Sakura mặt càng ngày càng đỏ lên, chẳng khác với hôm qua là mấy.

- Ồ... Ừm... Thì là... là... là...

- Là gì? - giọng hấn đầy ý trêu chọc.

- Được rồi, là lúc đó ta tỉnh rồi được chưa? - nàng ngại ngần kéo mặt mình cách xa mặt hấn.

- Có thể chứ - hấn cười đắc ý, chống tay ngồi dậy, xuống giường.

Sakura vẫn còn đang lười nên nằm ườn trên giường. Thay xong y phục hấn tiến lại ngồi cạnh giường, kéo chăn đắp lại cho nàng, ôn nhu nói.

- Vẫn còn sớm, nàng ngủ tiếp đi.

- Thôi không cần đâu. Ta không ngủ được nữa - nàng kéo chăn ngồi dậy - Ta sẽ đi qua cung của Tenten.

- Vậy tiện đường đi cùng ta.

- Ừm.. Cũng được. Đợi ta về phòng thay đồ đã.

- Nhanh lên. Ta chờ nàng bên ngoài.

Sakura nhảy xuống giường chạy nhanh về phòng và với “thay đồ thần chú”, chỉ trong 1 phút nàng đã thay xong và bước ra ngoài đi đến cung Bạch Hổ cùng Sasuke.

Tại cung Bạch Hổ, Tenten lúc này vừa mới dậy, đang chuẩn bị dùng bữa. Từ khi Sakura chuyển đến sống với hoàng huynh thì Tenten còn mỗi Haruka bầu bạn tâm sự cùng. Cũng không hẳn là tâm sự, hầu như chỉ có nàng độc thoại thôi, nó là chìm mà, làm sao mà nói chuyện được, ít ra nó còn hiểu tiếng người, thỉnh thoảng gật đầu hay vỗ vai nàng cái cho nó đỡ tui. Bữa ăn vẫn như mọi ngày.

- Haizzz... Chán quá đi. Đạo này chẳng có ai nói chuyện cùng cả, Sakura thì bị cấm cung, mà thì chẳng biết nói, lúc nào cũng cảm như hén. - nàng liếc mắt sang chỗ Haruka- Không khéo mình thành tự kỉ mất.

'Ta hiểu tiếng người cho là may lắm rồi còn giả mồm'

Đang nghĩ bữa sáng nhạt nhẽo như mọi ngày thì...

“Hoàng thượng giá đáo”

Tenten nghe xong thì mừng lắm liền lon ton chạy ra ngoài nhưng chỉ thấy mỗi Sasuke chứ không thấy Sakura đâu.

- Hoàng huynh, Sakura đâu?

- Ta đến thăm muội mà muội chỉ biết có mình Sakura thôi là sao? - hấn nhiu mày nói.

- Huynh rất tốt nhưng muội rất tiếc. Hiện giờ muội chỉ quan tâm tới Sakura thôi, cậu ấy đâu rồi? - Tenten ngó ngó nghiêng nghiêng tìm bạn.

- Không tới.

- Xôi... Tưởng cái trò mèo này mà lừa được muội à. Hoàng huynh à, muội cá tiều là không có Sakura rủ huynh đến đây có chết huynh cũng chẳng thèm tới đâu. Muội lạ gì tính huynh.

'Muội nhớ mặt đầy Tenten. Đợi sau này ta cho muội biết tay'

- Ra đi, Sakura.

Một cung nữ bước tới và...

“Poof” cô cung nữ đó đã biến thành Sakura.

- Ngạc nhiên không? - nàng nở nụ cười tươi nói.

- Sakuraaaa.... - Tenten nhảy ra ôm lấy nàng hôn chụt chụt - ôi bạn yêu, tớ nhớ cậu quá. Tớ cứ tưởng cậu vui vẻ tay trong tay với hoàng huynh xong rồi bỏ tớ luôn rồi.

- Cái gì mà vui vẻ tay trong tay chứ? - Nàng đỏ mặt đầy Tenten ra.

- Ủa, tớ nói sai gì đâu? Hôm qua Haruka còn thấy hoàng huynh bế cậu vào ngủ cùng mà - Tenten ngây thơ nói mà không biết mình vừa hại chết một sinh linh nhỏ bé vô tội.

Tenten vừa dứt lời thì Haruka lại từ trong bay ra mới chết chứ. Định bay ra ôm cô chủ thì liền nhận được ánh mắt giết người không vũ khí của Sakura làm nó lẩn lượt đổi màu từ hồng sang xanh, từ xanh sang tím, từ tím sang trắng. - HARUKAAAAA.... - tiếng hét long trời lở đất của Sakura làm chim chóc bay toán loạn, cung Bạch Hổ vững chắc như vậy mà đã bị lung lay lắc lư bởi tiếng hét của nàng. Kế tiếp là hàng loạt tiếng roi vờ và các quan đến thiết triều, già thì đau tim, trẻ thì chấn động não.

Haruka sợ đến mất mặt, cánh cứng đờ, lông rụng tá lả, trong đầu nó vừa tưởng tượng ra các cách mà cô chủ sẽ xử lí nó: đầu tiên là nó sẽ bị vật sạch lông, moi hết ruột gan tìm phổi dạ dày, rồi bị cho vào nồi luộc chín lên. Không thể quá nhẹ, với phong cách ác mà thời đại của Sakura thì nó sẽ bị xay nát ra rồi làm thịt xá xiu sốt cà chua, hoặc là bị cho lên lò nướng, tệ hơn là bị nướng sống thành tro...

Sakura từ từ bước đến, khoảng cách giữa nó với tử thần ngày càng được rút ngắn lại. Nhìn bộ dạng của cô chủ thế kia chắc là chọn món gà nướng thành tro rồi.

Khi chỉ còn cách một bước là nó được xuống chơi với hắc phượng của diêm đế thì Tenten nhảy ra ngăn.

- Sakura, tha cho nó đi.

- Cậu nói nghe như đúng rồi ý. Đầu có dễ thế.

- Dù sao thì nó cũng có công trong việc giúp cậu và hoàng huynh làm hoà mà.

- Hả? Nó thì có công gì ngoài việc đi rình mò làm gián điệp hai mang.

- Nó phải bay hai mấy cây số đến phủ Yamanaka để lấy thư có ghi kế của Ino rồi đưa cho hoàng huynh đấy. Chứ cậu tưởng cái đầu quân sự của huynh ấy mà dễ ngọt được mỹ nhân á, xin lỗi đi.

- Tenten, muội trật tự giùm cái - hấn gần như bó tay với cái mồm của muội muội, bao nhiêu khôn khéo thường ngày quẳng đầu hết rồi. Đường đường là một vị hoàng đế uy nghi lãnh khốc, trên chiến trường chưa từng thua ai mà nay lại phải đi dùng kế của người khác để dỗ mỹ nhân, người ngoài mà biết được thì hấn còn đầu mặt mũi nữa.

- Hn... Tha cho mày đấy, nốt lần này thôi đấy - Tenten thừa hiểu Sakura rất dễ mềm lòng nên chỉ cần nói lí một chút là ổn ngay.

- Sakura à, vào ăn sáng với tớ nhanh còn đi chơi nữa - Tenten lôi nàng vào, bỏ mặc hoàng huynh ở ngoài.

- Ồ khoan... - Sakura chợt đứng lại - Sasuke, người giám sát là ai?

- Rồi nàng sẽ biết thôi - hấn nhếch môi cười rồi xoay người bỏ đi.

Sakura đứng đó chẳng hiểu gì, còn Tenten thì hơi nhăn mặt lại.

- Tớ ghét cái bộ dạng kiêu ngạo ngầu bí ẩn đó của hoàng huynh =\_=\_.

Cả hai tọng nhanh bữa sáng, dùng thuật thay đổi tóc (tóc giống hôm trước) rồi thay y phục thường dân vào. Vì hôm nay là ngày đầu hủy bỏ lệnh cấm cung nên có rất nhiều người ào ạt kéo ra kéo vào cung, nhập hàng hoá đủ kiểu. Tắc nghẽn giao thông nghiêm trọng làm cả hai phải đứng xếp hàng cả tiếng đồng hồ, ra đến ngoài rồi thì Tenten mới sực nhớ là mình có lệnh bài nên được ưu tiên. Sakura thì xui luôn, chắc hôm nay Tenten lại lên con thông minh đột xuất ngu bất thành linh rồi. Bắt xe ngựa đến phủ Yamanaka thì cũng là 8 rưỡi rồi, mà lịch hẹn là 7 giờ.

Vừa nhìn thấy Sakura và Tenten bước xuống xe, Ino trong khuôn mặt quý dữ tiến lại gần hai người, sát khí toát ra đủ làm hai nàng đóng băng. - HAI CẬU ĐẾN MUỘN - Ino gằn lên từng chữ, ánh mắt rực lửa nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hai người trước mắt.

- Hi hi, xin lỗi nha. Tại giao thông đường xá khủng hoảng quá

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 20: Lại là người

Au: chap này là tặng cho ngocsasusaku: Happy birthday

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 21: Trả đũa

Bước vào trong đại sảnh, Sakura hơi bất ngờ khi thấy không có nhiều người như trước kia. Càng tốt, đỡ phải lo bị soi mói.

- A, Ino, Hinata, Naruto - Sakura vui mừng vẫy tay chào mọi người.

Ba người họ cũng vui vẻ chào lại, nhưng vừa nhìn thấy hai người tay nắm tay, vẻ thân thiện trên khuôn mặt Ino và Naruto biến mất, thay vào đó là nụ cười đều căng, khoe nguyên cả hàm răng ra. Sakura dù đã chứng kiến nó nhiều lần từ Tenten nhưng vẫn thấy sợ mấy kiểu cười kinh dị thế này.

Naruto trêu chọc hỏi:

- Teme, sao giữa chốn đông người tay nắm tay tình tứ thế???

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 22: Ra mắt "Mẹ chồng tương lai";

Hôm nay trên triều xử lí được rất nhiều chuyện nhờ có sự giúp đỡ của Sakura. Các công trình thủy lợi và hệ thống tưới tiêu cho ngành nông nghiệp được đích thân Sakura ra tay thiết kế cực kì hiệu quả, đem lại năng suất cao. Hơn nữa, từ khi Sakura xuất hiện thì thời tiết của Hoả quốc trở nên yên ổn hơn hẳn. Nếu như trước đây trong mùa xuân, trời lúc nào cũng u ám thì bây giờ trời sáng sủa, trời xanh mây trắng nắng vàng, đêm thì trăng thanh gió mát. Mọi người cho rằng Thiên đế thấy con gái sống tốt nên mới điều hoà thời tiết trở nên như vậy, sự thật là vậy. Thiên đế lúc nào cũng lo cho con gái út nhất, một đứa nghịch như ranh, không quan tâm đến tình yêu như nó mà cuối cùng cũng kiếm được thằng hết lòng vì nó, ông còn mong gì hơn. Để cảm ơn thằng thuần phục nỗi con sư tử xổng chuồng như nó, ông mới dành ưu ái đặc biệt cho Hoả quốc.

Không chỉ vậy, cuộc sống người dân rất ổn định, hoàn toàn không xuất hiện bóng dáng dịch bệnh, tai ương nào. Cái này là nhờ diêm đế. Nghe có vẻ hơi hư cấu nhưng Sakura là cháu gái cưng của diêm đế (lí do rất dài, không tiện kể), thấy cháu cưng của mình sống yên ổn nên ông đã tạo cho người dân Hoả quốc những cuộc sống yên bình (vì ngục giới có nhiệm vụ an bài số mệnh mà). Hoả quốc ngày một tiến lên đỉnh cao với nền kinh tế, thương nghiệp cực kì phát triển.

Còn trong ngoại giao, Hoả quốc đã liên minh được với Tuyết Quốc, Băng Quốc, hai đất nước quanh năm bao phủ bởi băng, tuyết. Tuy nhiên về nền kinh tế và quân sự thì không thua kém ai. Nhờ kĩ thuật nuôi trồng trong hệ thống nhà kính (hình như hơi đi trước thời đại), hai quốc gia này không bao giờ phải lo về vấn đề thiếu lương thực, thực phẩm, thậm chí còn thừa để xuất khẩu. Khoản quân sự thì thôi rồi, đội quân hùng hậu được đào tạo cực kì khắt khe và bài bản, có khả năng thích nghi với mọi địa hình, khí hậu. Vũ khí được rèn từ những kim loại cứng như kim cương và cực bền với năm tháng. Được liên minh với hai quốc gia này quả thật là may mắn lớn của Hoả quốc. Cái này thì phải cảm ơn Yuki, chị Sakura. Đến khi gặp mặt và giao lưu văn hoá với sứ giả rồi Sakura mới biết chị nàng, Fuyuno Yuki là thánh nữ bảo hộ cho hai quốc gia này. Chính thánh nữ mùa đông đã bảo họ liên minh với Hoả quốc và truyền lời sấm nguyện xuống họ rằng phải luôn bảo vệ thánh nữ Haruno Sakura.

Sakura nghe kể xong thì vui lắm, đúng là chị nàng vẫn luôn dõi theo che chở cho nàng, còn phải cả Haruka xuống cơ mà, dù nó hơi ăn hại thật nhưng cũng được việc. Chị nàng đúng là số một.

Từ khi nàng đến đã đem lại không ít may mắn cho Hoả quốc, vậy nên người dân ngoài gọi nàng là thánh nữ còn gọi là nữ thần may mắn. Sasuke cũng rất

vui từ khi nàng xuất hiện, nàng là người duy nhất đã mở được cửa bước vào trái tim hắn.

Chuyện tình cảm của hắn đã tạm ổn rồi, bây giờ phải lo cho muối muối của mình chứ. Chẳng lẽ để nó độc thân đến cuối đời. Và thế là hắn đã ra quyết định.

Vị thái giám đọc to thánh chỉ:

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết. Công tử Hyuuga Neji văn võ song toàn, từng lập không ít công lớn trong triều nên quyết định phong làm Thống lĩnh cấm vệ quân. Lập tức chuyển đến cung Bạch hồ làm cận vệ cho quận chúa Uchiha Tenten. Khâm thủ”- CÁI GÌ CỐ? - Tenten mất chữ o, mồm chữ A, °A°, phải chăng là nàng bị lây bệnh lây tai từ Sakura rồi?

- Muội nghe rồi đó - Sasuke ngồi trên ngai vàng bình thản nói.

- Xin lỗi, muội bị điếc. Ta thách huynh thử đọc lại coi?

Thái giám nhận được ánh mắt của hoàng thượng hiểu ý liền giờ ra đọc lại...

“Phụng th...” Chưa kịp đọc xong thì đã bị tiếng hét của quận chúa làm rơi cả cuộn thánh chỉ.

- ĐÂY LÀ CÂU HỎI TU TỪ. NGƯỜI BỊ NGU À? - Câu này quát thái giám, đừng hiểu lầm đối tượng.

Quay phắt ra trừng mắt với người ung dung ngồi trên ngai vàng kia.

- Không nhận thánh chỉ, làm gì được nhau.

- Quận chúa, làm trái ý chỉ thì sẽ bị chu di cửu tộc đấy - vị thái giám ra khuyên can.

- Cho chu di cửu tộc đấy, nếu thế thì khác nào huynh ấy tự chém mình. - Thì không phải Tenten là em gái Sasuke còn gì.

Vị thái giám cứng họng liếc nhìn hoàng thượng. Đen thật, vừa mới sáng sớm đã ầm ỹ cả triều đình. Không khéo hắn bị trừ lương mất.

Sasuke vẫn rất bình thản, hắn biết kiểu gì hoàng muội cũng phản ứng như vậy nên đã chuẩn bị sẵn kế hoạch dự phòng.

- Một là muội đồng ý, hai là ta sẽ hạ lệnh cấm cung như lần trước.

- Huynh... - Tenten cục tức trào lên cổ làm nghẹn họng. Đầu bốc khói nghi ngút, mặt đầm đầm sát khí. Bây giờ nàng bắt đầu hiểu cảm giác trước đây của Sakura khi bị hoàng huynh “tốt bụng” của nàng uy hiếp rồi.

- Hừ... Bỏ cô nương đây không thèm nói nữa - không nói được thì bỏ đi, nàng quay phắt người dặm chân đừng đừng bỏ đi. Nàng đi đến đâu còn nguyên dấu chân lõm trên gạch đến đấy. Lại tốn tiền sửa sàn rồi.

Sakura thấy vậy vội đuổi theo Tenten hạ hỏa, ai mà biết được khi tức Tenten sẽ làm gì để trút giận.

Quay lại nhân vật thứ hai, Neji. Tất nhiên là khi nghe Neji cũng rất sốc, nghe như sét đánh ngang tai. Hoàng thượng đang nghĩ cái quái gì mà ra cái thánh chỉ oái ăm như vậy?

- Ý nguoi thế nào, Neji?

- Hoàng thượng, thần không có ý kiến gì về công việc, nhưng... có cần phải đến ở chung không?

- Cận vệ có nghĩa là vệ sĩ ở gần. Ngươi ở tận phủ trả thừa tướng thì lúc cần thiết sao đến kịp được.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết, có nhận không thì bảo?

- Vâng, thần tuân chỉ - tất nhiên là phải nhận rồi, Tenten là quận chúa thì không sao, nhưng hắn thì chỉ là người bạn, trái lệnh thì chu di cửu tộc là cái chắc. Ở cùng với yêu quái mồm năm miệng mười như nàng ta thì chắc hắn phải tốn thọ vài chục năm mất.

Không còn ai có ta kiến gì nữa thì...

- Bãi triều.

Tenten đã bỏ ra ngự hoa viên trút giận, cách làm giống hệt Sakura, chỉ thay táo bằng trâm nho ghim trên một tờ giấy vẽ lại mặt của Neji với hai cái tai lợn ở đầu, mặt nhìn còn thậm tệ hơn so với chú bát giới, người được vẽ theo kiểu người xương và cái đuôi lợn. Để đảm bảo mọi người nhận ra đó là Neji thì Tenten đã ghi thêm chữ Hyuuga Neji và đánh mũi tên chỉ vào hình. Nàng không gọi bắn tên như Sakura nên dùng kunai mà phi tới tấp vào cái mặt lợn. Lần này đến lượt Sakura thấp hương khăn vải, làm lễ cầu siêu cho chùm nho xấu số đó, chỉ tiếc là không có cơ hội chôn cất tử tế cho chúng nó, bị ép đến bã cũng không còn thì lấy gì mà chôn nữa.

Đến tối, Sasuke và Neji đến cung Bạch Hồ xem thể nào thì thấy Sakura và Tenten đang ngồi ngoài sân, Sakura thì đang vỗ vai an ủi Tenten đang gục mặt xuống bàn. Cả hai đưa mắt sang nhìn bức vẽ dính nước màu tím tím bị kunai đâm nát bét. Neji bất giác rung mình khi nhìn thấy dòng chữ ghi rõ tên mình kèm theo mũi tên chỉ vào cái mặt găm đầy kunai.

Tenten bỗng đứng ngẩng đầu lên và nhìn thấy mặt của hai tên đáng ghét, một hại nàng ra nông nỗi này, một là nguyên nhân nàng bị hại ra nông nỗi này. Đôi mắt nàng xoáy lại màu huyết sắc đầy giận dữ nhìn vào hai tên kia. Sasuke liền lờ đi.

- Sakura, chúng ta đi thôi, để cho hai người làm quen.

'Làm cái đầu nhà quen ý. Tính đồ thêm dầu vào lửa à?' Tenten chửi thầm.

Sakura không dám ở thêm lúc nào nữa, từ sáng đến giờ nàng bị sát khí của Tenten hành cho phát cảm lạnh rồi. An toàn là bạn, tai nạn là thù, xin lỗi Tenten, chúc bạn may mắn lần sau.

Sakura và Sasuke vội rời đi, chỉ còn lại hai người, cung nữ thái giám cũng bị đuổi đi hết.

Thở dài, chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến, hắn không thể tránh mặt nàng cả đời được, thời gian ở chung còn dài, đành phát cờ ngưng chiến vậy.

- Nghe này, có thể chúng ta khởi đầu không tốt...

- Tất nhiên là không tốt rồi.

- Nhưng thời gian ta ở chung với người còn dài nên cứ choảng nhau tiếp thì không ổn. - Hắn nhìn nàng để xem nàng có đang nghe không.

- Tiếp đi, ta đang nghe.

- Người nghĩ sao nếu tạm ngưng chiến?

- Hn... - câu này thành gen di truyền rồi - ... Ta là một người từ bi, độ lượng, khoan dung nên sẽ tạm bỏ qua chuyện... với hai điều kiện...

- ....

- Thứ nhất, nộp cây trâm đâm ra đây... - nàng ngửa lòng bàn tay ra.

- Cái này không được.

- Vì?

- Ta đã tặng nó cho muội muội rồi, không đòi lại được.

- Nếu là Hinata thì đòi lại dễ thôi còn gì. Không muốn trả thì cứ nói thẳng ra đi, không cần chém gió.

- Không phải là Hinata, là Hanabi.

Ồ, bây giờ nàng mới nhớ ra Hinata còn có một muội muội nữa, là Hyuuga Hanabi. Mà hình như nghe đồn là cô nàng này cá tính và lăm chuyen lăm, đầu ít nói và hiền lành như Hinata. Đồ đã cho thì còn lâu mới đòi lại được. Điều kiện này tạm thời hoãn lại.

- Điều kiện thứ hai, làm osin vô điều kiện vô thời hạn cho ta.

- C... Cái gì? Ng...ươi n...ói lại...ạ? - hắn há hốc mồm xem nàng có nói thật không.

- Người làm osin cho ta... - nàng thản nhiên nói lại. Chiều này là nàng học từ hoàng huynh "kính mến" của nàng. Hồi mới đến doanh trại trước đây nàng đã nghe mọi người kể lại rằng huynh ấy từng bắt Sakura làm osin cho mình. - Người điên à, người là quận chúa phẩy tay phát là có kẻ hầu người hạ, lôi ta vào làm gì?

- Thích. Thì? - nàng căng căng cái mặt lên.

- Không.

Cười khẩy, nàng lôi kế hoạch dự phòng ra.

- Vậy thì ta sẽ nói với hoàng huynh là người cãi lời ta, để xem lúc đấy huynh ấy sẽ làm gì người?

- Người...

Lại lôi hoàng thượng ra, cây quyền à? Nhưng mà hắn mà dám cãi thì không biết Sasuke sẽ xử hắn kiểu gì đây. Cẩn rằng chịu đựng vậy.

- Được rồi.

- Xong, osin, lấy cho ta cốc nước - nàng ngồi vắt chân chữ ngũ ra giọng sai bảo.

- Hừ...

Neji đành miễn cưỡng gật đầu làm theo. Không biết kiếp trước hán nợ Tenten cái gì mà kiếp này bị hành cho như thế.

Quay trở lại với Sasusaku.

Hai người đang đi song song cạnh nhau nhưng lại cách nhau một khoảng, chắc là do Sakura ngại vì từ nãy giờ cứ nhích dần ra xa.

Ánh mắt đen có chút thất vọng nhìn Sakura, tự hỏi sao nàng ấy phải ngược mấy chuyện này, hán có ăn thịt nàng đâu mà sợ? Đi lại gần vòng tay ôm eo nàng kéo sát lại người mình.

- Ta muốn hỏi nàng một chuyện... - hán dừng bước

- Hờ? - nàng ngược đầu lên nhìn hán, gương đôi mắt lục bảo lộ rõ vẻ tò mò. Phải chăng hán định hỏi...

- Nàng... đã dạy Tenten cái gì?

- =\_=?

- Ta hỏi thật đấy, tại sao càng ngày cách ăn nói và hành xử của nó càng giống nàng.

- Ý chàng là gì? - hán đang khen hay chê đấy. Nếu la khen đều thì nàng không thêm. Nheo mắt cười nham hiểm - Ta lại thấy càng ngày Tenten càng giống chàng đấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Sinh nhật vui vẻ, Sakura

- Hôm nay con dẫn Sakura đến gặp người là để ra mắt “mẹ chồng tương lai”

Sakura nghe xong câu của Sasuke mà không khỏi trợn mắt quay phắt lại nhìn hán. Cái gì mà “mẹ chồng tương lai” chứ, hán với nàng còn chưa có cái gì mà dám nói thế. Cái tên chết tiệt này, chỉ giỏi ăn nói hàm hồ. Dù nàng không chịu thừa nhận rằng một phần trong mình cũng khá vui vui khi nghe câu đó của hán.

'Cứ nhận là mày thích câu đấy đi, còn bày đặt làm gì cho lắm chuyện'

'Im đi con phản chủ kia. Tự nhiên mày xuất hiện làm gì?'

'Thích. Ý kiến gì không cung?'

'...'

'Sao hôm nay mày hiền thế, bình thường là mày cãi cho bằng được thì thôi mà?' Inner xoa xoa cằm xăm xoi.

'Liên quan gì đến mày?'

'Aaaa... Ra là đồng chí đang yêu à. Đúng là tình yêu có sức mạnh làm thay đổi con người lớn đến vậy, biến người ta từ một con hồ ly tinh thành một con thỏ non.'

'Này này... Mày chán sống rồi à?'

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Kusuda Karin - Khởi nguồn của mọi bi kịch.

Sáng sớm trên triều, Tenten và Sakura đang đứng thấp thòm nhìn ra cửa, nhìn đoàn người nườm nượp tiến vào.

Hôm nay triều đình tổ chức buổi chào đón long trọng đoàn sứ thần đến từ Thủy quốc và Lôi quốc, trong đó có công chúa của Lôi quốc, Kusuda Karin. Sakura rất tò mò xem cô ta trong như thế nào nên cũng đi theo, nghe đồn là một đệ nhất mỹ nữ của Lôi quốc.

Giữa hai hàng người cung nữ, một nữ nhân với mái tóc đỏ rực để xoã, diện trên mình bộ y phục màu huyết từ trên xuống dưới, bước vào đại điện, quỳ xuống trước hoàng thượng.

- Tham kiến Hoả vương.
- Miễn lễ - hấn lạnh lùng nói.

Vừa đứng dậy, cô ta lập tức liếc mắt đưa tình nhìn Sasuke rồi ra vẻ yếu điệu quỵên rũ giữa tiếng bàn tán của mọi người. Có thể Sakura ngây thơ khờ dại không nhận ra nhưng với đôi mắt tinh xảo của Tenten thì không khó để nhận ra.

'Muốn cưa hoàng huynh đâu dễ thế'

Đáp lại ánh mắt đưa tình của Karin là đôi mắt đen tuyền lạnh lùng vô cảm của Sasuke, hấn hoàn toàn không đặt lấy ả trong nửa con mắt.

- Các vị đi đường xa đã mệt mỏi rồi. Người đâu, dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi tại cung giành cho khách quý. - hấn gián tiếp đuổi khách, nhìn thấy ả ta làm hấn khó chịu quá.

Vị thái giám cúi đầu vâng mệnh dẫn đoàn sứ thần đến phòng nghỉ ngơi.

Ngay sau khi báii triều, Tenten liền “lôi” hoàng huynh của nàng ra chỗ riêng nói chuyện, khuôn mặt có vẻ khá bất bình.

- Huynh có 10 giây để giải thích cái con ả..... choé loe kia là có ý gì và huynh có ý gì. 10 giây bắt đầu - Tenten giờ tay ra đếm.
- Đây là công chúa của Lôi quốc và muội tự thấy rồi đó, ả ta có vẻ...
- Muội vẫn đang nghe - Tenten kiên nhẫn lắng nghe.
- Thích con đúng không? - Mikoto từ sau vui vẻ nhảy ra chen lời Sasuke.

\*\*\*\*\* Flashback \*\*\*\*\*

Sau khi nộ hôn kết thúc, nguyên nhân là do khó thở quá, Sasuke lưu luyến rồi đôi môi nàng, trên mặt thoáng qua vẻ hồng hồng ngại ngại. Sakura mặt cũng đỏ không kém gì hấn, ngại ngần cúi gằm mặt xuống.

- Nàng thích món quà sinh nhật chứ? - hấn nhẹ nhàng nói, đôi mắt đầy trêu mến, âm áp nhìn khuôn mặt ngại ngần của nàng.
  - À... Ừm... - Sakura mặt đã đỏ càng đỏ hơn.
  - Thích thì tốt rồi, ta lại tưởng nàng không thích món quà thứ hai để chuẩn bị món quà thứ ba - hấn châm chọc, môi khẽ nhếch lên nộ cười tà mị.
- Nghe đến món quà thứ ba, trong đầu Sakura bắt đầu xuất hiện những hình ảnh, suy nghĩ không được trong sáng cho lắm. Cái tên này đúng là dâm dề đề tiện....

Bất giác, Sasuke cúi đầu xuống hôn nhẹ lên gò má ửng đỏ của nàng.

Sakura tròn mắt ngỡ ngàng ngạc nhiên nhìn hấn, miệng ứ ớ không thành lời...

- Ồ... Ch... Chàng...
- Dù sao cũng đã chuẩn bị quà rồi thì phải tặng cho hết chứ... - hấn đỏ mặt quay mặt sang chỗ khác tránh ánh nhìn của nàng. May là hấn đứng ngược chiều với ánh trăng nên không bị nàng thấy cái vẻ mặt ửng hồng của mình. Nhưng những người trong bụi cây kia toàn là mắt điều hầu, đại bàng, cú vọ nên có thể thấy hết các biểu hiện của hấn.

'Đường đường là một vị hoàng đế nổi tiếng uy nghi, băng sơn lãnh khốc tuyệt tình mà lại sến súa, lãng mạn, thân mật, ngại ngùng với nữ nhi này như vậy. Người đời mà biết được thì không biết thế nào đây? Cá tiền là ai nghe xong cũng sẽ như bị nộ phang vào tai hoặc đứt luôn dây thần kinh thính giác, có khi đột quỵ luôn chứ không đùa' (Mọi người)

Sakura vẫn ái ngại cúi mặt nhìn đất, hôm nay tự nhiên nàng cảm thấy mặt đất có vẻ đẹp kèm theo sức hút lạ thường, chỉ là mấy viên gạch và thanh gỗ thôi mà sao nàng rồi không nổi tâm mắt. Tự nhiên lòng lại thấy hơi khó chịu, hấn tặng nàng nhiều “quà” vậy mà nàng chưa có cảm ơn hấn câu. A... Có cách cảm ơn rồi!!!



- Sasuke...

- Hn... - hấn quay mặt lại nhìn nàng.

- Ta có tin này muốn nói với chàng..

- ....

- ... Ta đã tìm được cách chữa cho mẫu hậu chàng rồi.

- Nàng nói thật chứ? - ánh mắt hấn lộ rõ tia vui mừng, hai tay nắm chặt vai nàng.

- Ừ... Nhưng...

Nghe được từ “nhưng”, nét mặt hấn thoáng trầm xuống, chẳng ai thích nghe từ này bao giờ cả, đặc biệt là trong trường hợp này.

- Nhưng... cách này ta không dám đảm bảo là sẽ thành công, chỉ chắc đến 5 phần thôi.

Hy vọng trong lòng tụt xuống một chút nhưng vẫn không vì thế mà dập tắt. Hấn tin tưởng nàng nhất định sẽ làm được.

Đám người trong bụi cây nghe xong mà há hốc mồm ra, cảm đã tiếp đất hoàn hảo. Không phải là thái hậu đã mất từ 10 năm trước rồi sao? Thế quái nào còn sống được, chẳng lẽ là... mà? Mọi người chân tay dần bần rần, chỉ trừ có 5 người: Naruto, Tenten, Neji, Ino và Shikamaru.

Không sai, bọn họ là 1 trong 6 người còn sống biết đến sự thật về hoàng thái hậu, người chưa từng chết, chỉ là đi vào trạng thái hôn mê sâu thôi. Năm đó vì để đảm bảo an toàn cho người nên mới tung tin người đã qua đời và tổ chức tang lễ long trọng.

Có điều... Sakura thực sự có khả năng cứu được thái hậu sao? Hy vọng là vậy.

Sáng 3 hôm sau, Sakura sau khi chuẩn bị đồ xong xuôi liền cùng Sasuke đến cấm cung, nơi Mikoto đang ở hiện giờ. Đằng sau họ là 5 thân ảnh lén lút bám theo, bước đi êm như gió, không một tiếng động, nhưng vẫn chưa đủ trình qua khỏi mắt hấn.

Bỗng nhiên dừng chân, hấn lạnh lùng nói.

- Không cần phải lén lút bám theo nữa, ra đi.

5 người đang nấp sau bụi cây, sau tường kia biết là không trốn nổi được nữa, chỉ biết làm bằm trong lòng bước ra. Đây là lí do ngày xưa hồi nhỏ không bao giờ chơi trốn tìm nổi với hấn, trốn chưa được 2 giây đã bị tóm cả bọn.

5 người mò ra từ chỗ nấp, gãi đầu cười trừ.

- Hoàng huynh thân mến, huynh nói cái gì mà lén lút bám theo chứ? Bất quá chẳng qua là tiện đường thôi. Ai rảnh mà theo dõi hoàng huynh với hoàng tẩu cơ chứ!!!- Đúng vậy. Đúng vậy - Naruto hùa theo - Làm gì mà căng thế, teme?

- Có phải ai cũng đen tối như hoàng thượng ngài đâu! - Ino nói.

Sakura nghe họ nói mà chắc chắn rằng trong 5 cái đầu kia không hề có cái gì “bình thường” cả.

- Nếu không có ý gì mờ ám tại sao không đường đường chính chính đi thẳng, cứ lăm la lăm lét làm gì? - hấn vẫn giữ vẻ lãnh khốc trên mặt, giọng nói trầm thấp có chút ghê rợn. Hoá ra trong đầu bọn họ hấn chỉ thuộc cái dạng đen tối thế thôi à.

- Ờ thì... thì... - Tenten đỏ mồm hôi hột, á khẩu không nói được. Thôi đã đến mức này rồi thì đành nói thẳng toẹt ra vậy, nàng có làm gì bất chính đây mà sợ - Muốn đến thăm mẫu hậu, có gì không được sao?

- Hn... Nếu thế thì sao muội không nó ngay từ đầu, đỡ mất thời gian của ta. Chuyện hôm qua chắc chắn 5 người đều nấp trong bụi cây nghe thấy hết rồi đúng không?

Ai nghe giọng hấn cũng dư sức hiểu hấn ngụ ý cái gì. 1 phần là chuyện mẫu hậu, 9 phần còn lại là cảnh hấn cùng nàng “tình tứ”. Ánh mắt băng sơn kia như muốn nói, nhăm, đe dọa rằng ai mà đem chuyện đây đi kể linh tinh thì đời này coi như xác định.

- Đến thì cũng đến rồi. Đi thôi - hấn bước lên cầm tay Sakura đang ngỡ ngàng kia kéo đi. Nàng đột nhiên bị lôi đi cũng chỉ kịp kêu nhẹ một tiếng rồi bước theo hấn, hoàn toàn không để ý tới tay hấn đang nắm chặt bàn tay mình.

Nhưng mà mấy người đằng sau đâu có đui, mấy người chỉ cười khúc khích cái rồi í ới đuổi theo.

Bước qua cánh cửa đá nặng nề, mọi người bước vào căn phòng, khuôn mặt hết sức trang nghiêm lặng lẽ cúi đầu cung kính trước người phụ nữ trên tầng băng.

- Thịnh an Hoàng thái hậu.
- Thịnh an mẫu hậu.

Đáp lại họ vẫn chỉ là sự im lặng từ người phụ nữ, không phải là không muốn đáp mà muốn cũng không thể được.

Sakura nhẹ nhàng bước ra phía bàn, lấy ra một cuộn giấy đặt lên mặt bàn rồi mở ra. Nàng đặt bàn tay lên giữa vòng tròn mực, miệng lầm nhảm thần chú rồi rút tay lại. Dứt câu, một làn khói trắng nhỏ hiện ra, trên đó hiện ra lần lượt các ống nghiệm và những lọ chứa thuốc và bộ dụng cụ y học.

- Được rồi, trước khi tớ bắt đầu, yêu cầu tất cả các nam nhân ở đây lui hết ra ngoài.
- Sao cơ? Không ra đâu, ta muốn ở đây cơ... - Naruto giãy đành đạch phản đối như con nít rồi giờ tay lên nói to - Ta là nữ nhi. Cho ta ở lại nhé!!! - Hắn chom chớp mắt long lanh cầu xin Sakura.

“Bốp”

Ai đó bực mình giáng vào đầu Naruto một cú rõ đau, làm hắn bất tỉnh nhân sự luôn. Trên đầu trong chốc lát xuất hiện một quả núi cao ngất, có ba ngôi sao bay vòng quanh đỉnh núi. Neji và Shikamaru chỉ biết thờ dài nhìn thẳng ngốc nằm lán cu đờ dưới đất rồi cả hai mỗi bên cầm một chân Naruto kéo ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba nữ nhân kia và Sasuke, hai đôi mắt với những ý nghĩ quái dị kia hướng về phía hắn. Lờ đi chúng, hắn từ từ bước lại phía Sakura, lúc này đang chuẩn bị đồ nên không để ý, bàn tay khẽ vòng xuống eo nàng kéo sát lại người mình, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng. Ôn nhu như thấm vào tai Sakura:- Cần thận nhé!

Rồi bước ra ngoài đóng cửa. Sakura thì thực sự rất ngạc nhiên, mặt có hơi ửng hồng. Ở đây lâu như vậy rồi nàng vẫn chưa quen hắn với mọi hành động thân mật của hắn, nhưng mà lần này có hơi quá đà, dám ngang nhiên trước mặt người khác làm thế với nàng. Tí nữa về xử sau. Không chỉ có mình Sakura không quen mà cả Ino và Tenten đứng kia cũng nhìn không lọt mắt, hắn diễn mất cái cảnh tình tứ này trước mặt hai quý bà độc thân đây là ý gì?

'Giời lắm, dám không xem bà đây ra cái gì mà tự nhiên thế à? Nói cho mà biết, không có hai quý cô nương đây từ bi ra tay giúp đỡ thì giờ không biết ai theo chủ nghĩa độc thân đây? Bốn cô nương đây sẽ ghi vào sổ nợ tính dần! \*cười nham hiểm\*

Sakura từ từ điều chỉnh lại sắc mặt quay ra nói với hai người mặt nham hiểm kia.

- Tớ có chút chuyện nhờ các cậu giúp. Các cậu không phiền chứ?
- Không vấn đề. Đây là vì mẫu hậu/hoàng thái hậu mà. Nói đi.
- Tenten, trong quá trình tớ làm, phiền cậu sử dụng Sharingan để theo dõi xem cơ thể thái hậu có gì biến đổi bất thường không. Còn Ino, phiền cậu kiểm soát chặt chẽ ý chí của người, không cho tay chân giãy giụa mạnh, đại loại là giữ người nằm im. Hai cậu làm được chứ?
- Xôi... Tưởng gì chứ cái này dễ như con thỏ ý. Yên tâm đi - Hai người đồng thanh.
- Vậy bắt đầu thôi.

Sakura đổ lọ dung dịch thuốc ra một cái chậu nhỏ, pha chế liều lượng và thêm một số thành phần. Đây là loại đặc nên chỉ cần làm một lần là đủ. Đặt chậu thuốc và bộ đồ nghề trên bàn cạnh tảng băng. Đưa tay vạch cổ áo của bà xuống đến trên ngực, để lộ ra làn da trắng có phản nhợt nhạt, đây là lí do tại sao nàng đuổi hết mấy tên đực rựa kia ra ngoài.

Cầm con dao giải phẫu đã được sát trùng trên tay, trước khi tiến hành, nàng hướng ánh mắt đến Tenten. Tenten hiểu ý, đôi mắt xoáy lại màu huyết sắc nhìn vào dòng máu lưu chuyển ổn định trên người mẫu hậu. Sakura tiếp tục, tay cầm con dao nhỏ rạch nhẹ hai đường ngắn tầm 2,5 cm cách nhau 4cm trên người bà, cẩn thận tránh các mạch máu. Đặt con dao xuống, bàn tay di chuyển lên trên mặt nước rồi từ từ kéo theo khối chất lỏng nhấc lên khỏi chậu. Tay từ từ điều khiển bóng nước đến trên miệng một vết rạch rồi ấn quả bóng nước xuống vào trong cơ thể qua vết rạch. Cơ thể Mikoto bắt đầu phản ứng lại, người bắt đầu giãy giụa, mặt nhăn lại, răng nghiến kèn kẹt. Cách này rất đau nhưng mà là cách cuối cùng rồi, phải để Ino ra tay khoản này. Tộc Yamanaka theo như Sakura được nghe kể thì có khả năng thâm nhập vào ý chí người khác và điều khiển cơ thể họ theo bất cứ cách nào họ muốn, đây là khả năng cơ bản của mỗi tộc nhân, vì vậy, việc này đối với Ino còn dễ hơn cả mở mắt. Trong phút chốc, bà đã nằm im không động đậy.

Sau khi đã cảm thấy thời gian đã đủ, bàn tay Sakura nhẹ nhàng di chuyển đến trên miệng vết rạch thứ hai, từ từ nâng lên cao đồng thời kéo theo bong bóng nước từ bên trong kéo ra. Nhưng có điều là nước không còn mang màu vàng nữa, cả quả cầu nước to như thế mà bên trong phải đến 3/4 đã mang theo chất lỏng màu đen kịt. 'Dùng chừng này độc tố, không biết là kẻ nào ra tay nhân tâm như vậy' Nàng trầm nghĩ, tay đã thả bóng nước về lại chậu, vết rạch cũng đã được chữa lành không để lại chút sẹo.

Sau khi chỉnh lại trang phục cho thái hậu, nàng mới gọi cho mấy tên đứng ngoài vào.

- Thế nào rồi? Có ổn không? - Sasuke là người đầu tiên đi vào liền hỏi thăm. Mắt hắn đã nhanh đảo qua chậu nước đục ngầu trên bàn.
- Tạm thời đã ổn rồi. Ta đã rút được khá nhiều độc tố từ lục phủ ngũ tạng rồi, trước mắt là không lo đến tính mạng nữa nhưng..
- Nhưng...? - Sasuke không ngừng lo lắng nhìn nàng, Tenten cũng không khác gì.

- Độc tố tuy đã được rút ra nhưng vẫn còn trong người, ít ra bây giờ ta có thể nghiên cứu được là loại độc gì. Mọi người cứ tin tưởng Sakura này đi và...  
Đừng làm mặt nghiêm trọng thế chứ - nàng mỉm cười trấn an mọi người.

Ai nghe xong mặt cũng giãn ra. Năng lực của Sakura thuộc mức thần thánh, không muốn tin cũng phải tin. Người đầu mà vừa đẹp vừa giỏi, tiếc là... hàng đã có chủ rồi. Nghĩ thế mà Naruto bất giác thở dài mà than thầm sao thằng bạn mình nó tốt số vậy, chẳng bù với hắn, bằng này tuổi đầu rồi vẫn chưa một mối tình song phương. Ông trời bất công ToT

Liếc mắt sang nhìn thái độ của Sasuke, mọi người liền hiểu hẳn chắc có gì muốn nói nên mới nhìn chằm chằm Sakura như vậy. Bệnh đầu tái phát, 5 người kia cười gian rồi lập tức lấy lý do bận, đau bụng, tiêu chảy cấp, cho chim ăn, đau đầu lủi ngay ra ngoài nấp ở cửa hóng.

Trong phòng chỉ còn có mình Sakura và Sasuke, mà nàng thì ngay thơ khờ dại đang bận xếp đồ không để ý. Hắn bước lại gần, bước chân êm không phát ra tiếng động nào, đứng sau lưng nàng vòng tay xuống cái eo mảnh khảnh dịu dàng ôm lấy, đầu tựa và hõm vai.

- O... Sasuke? Chẳng chưa về à? - nàng bị hành động của hắn làm cho giật mình, mặt trong phút chốc đỏ lên, tay gỡ tay hắn ra.

- Nàng muốn đuổi ta lăm đúng không? - giọng hắn mang chút giận dữ, tay dứt khoát không buông.

- Đầu có... Chỉ là... Ta đang bận thôi. Chẳng còn bao nhiêu việc sao rảnh mà ở đây?

- Ta thích. Việc đã có người khác làm rồi, hôm nay ta sẽ đặc cách ở bên cạnh nàng - hắn dụi đầu vào mái tóc hồng của nàng khẽ thì thầm vào tai.

- Vì...?

- Lâu rồi không có thời gian bên cạnh nàng, ta muốn gần nàng một chút.

- Nhưng mà... Uhm...

Nàng còn chưa kịp cãi xong thì đã bị chặn lời, môi hắn áp vào môi nàng nuốt hết mọi lời nói, tận hưởng vị ngọt đặc biệt của nàng.

Vẫn là bên ngoài quen thuộc, 10 con mắt chán ngóng buồn nhìn.

- Mặc dù đã là lần thứ 3 nhìn họ thân mật nhưng sao cảnh này vẫn không lọt nổi mắt nhỉ? - Ino khẽ than. =\_='

- Xời... Thế này đã là gì. Chuyển vào cung đi rồi mới thấy được cảnh này vẫn còn thường chán. Tớ đây nhìn phát chán rồi, mọi cấp độ chưa thiếu cái nào  
- Tenten nói.- Thà Temé nó cứ lãnh khóc còn hơn nhìn nó thế này. Mắt tớ tiêu hoá không nổi.

- Chuẩn!!!

-----

Mấy ngày hôm sau, Sakura hào hứng cầm lọ thuốc kéo Sasuke đến lãnh cung tươi cười. Sau bao ngày thức đêm và gây ra hơn 20 vụ nổ phá nát cả 2 cái ngự hoa viên và đánh sập hơn nửa phủ Yamanaka thì nàng cũng đã tìm được thuốc giải. Đến nơi đã thấy 5 người kia phục kích sẵn ở cổng chờ người tới.

Ông trời quả nhiên có mắt, bao nhiêu vất vả của nàng và thiệt hại của hoàng cung cuối cùng cũng được báo đáp, thuốc giải đã thành công rực rỡ. Hoàng thái hậu sau 10 năm hôn mê cũng đã hồi tỉnh. Cả kinh thành như nổ tung lên tiếng reo mừng, thứ nhất là vì hoàng thái hậu của họ đã “sống lại” và thứ hai là đủ mọi lời ca tụng về tài làm người chết sống lại của Thánh nữ.

\*\*\*\*\* End Flashback \*\*\*\*\*

- Mẫu hậu? Người làm gì ở đây? Sao không ở Thanh Long cung nghỉ ngơi? - Tenten ngạc nhiên hỏi.

- Xi... Ta đã nằm nghỉ 10 năm chán chết rồi. Bây giờ phải chịu khó đi lại vận động xương cốt chứ. Chẳng lẽ hai đứa muốn ta ngồi im một chỗ như người tàn tật à? - Mikoto nhăn mặt cau nhàu.

- Dạ đầu có. Con chỉ lo cho sức khoẻ của người thôi mà - Tenten nhảy ra ôm cánh tay bà nũng nịu. Đề bà tức lên thì đảm bảo cả hoàng cung này trong phút chốc sẽ thành đồng gỗ nát bét cho mồi ăn.

- Thôi quên đi. Hai đứa đang nói cái gì đấy? - nhớ lại, sắc mặt bà đột nhiên xuống cấp thâm trầm, trừng mắt quay sang nhìn Sasuke làm hắn có phần hơi rợn.

Thanh âm lãnh khốc đầy sát khí vang lên hướng tới hắn.

- Đừng nói với ta là con thích con ả loè loẹt đỏ choe loè đấy nhé! Nếu thế thì ta không dám đảm bảo một tương lai tốt đẹp cho con đâu.

Mẫu hậu nói vừa đúng ý mình nên Tenten lợi dụng thời cơ hòa theo nói chen vào.

- Khôn hồn thì huynh khai ra ngay có thích hay không? Thành thật khai báo sẽ được hưởng khoan hồng, dỗi trả...

- Chém không tha.

Hai mẹ con ăn ý phối hợp công kích hấn, hai đôi mắt trừng lên đe dọa.

Thở dài nhìn hai người trước mắt mà náo nề nói:

- Mẫu hậu, con không hề thích ả ta.

- Vậy tại sao huynh lại đối với ả ta nhẹ nhàng như vậy?

- Mắt muội có vấn đề à? Nhẹ nhàng chỗ nào?

- Hn... Muội hy vọng là vậy. Mong huynh không quên tất cả ân oán trước đây mà tử tế với loại người của Lôi quốc - nhắc đến hai chữ “ân oán” này, đôi mắt của Tenten bỗng xoáy lại màu huyết sắc, ánh mắt chứa đầy căm thù.

- Ta không bao giờ quên. Từng món nợ máu năm đó ta sẽ giải quyết hết từng người một.

-----

Buổi tối hoàng cung diễn ra tiệc tùng linh đình đón tiếp các sứ thần. Tham dự còn có các quan cấp cao đến dự.

Như mọi khi, Sakura lúc nào cũng được đặc cách bị Sasuke kéo lên ngồi cạnh rồi hấn cư nhiên không biết xấu hổ vòng tay ôm eo nàng kéo sát lại mình. Sakura thì bỏ tay, thật chẳng hiểu nổi trước mặt khách khứa đông thế này mà ngang nhiên thân mật với nàng. Có khi hấn bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi cũng nên. Bọn bè hai người ở dưới nhìn họ mà cười tủm tỉm, lần này còn có thêm cả thái hậu nữa. Bây giờ bà mới rõ bộ mặt thật của thằng con trai mình, bề ngoài thì lạnh lùng với người khác, bên cạnh mỹ nhân thì quay phắt 180°. Đa số mọi người đều là hướng ánh nhìn thiện ý đến họ, chỉ riêng một người.

Kusuda Karin, ả ta nhìn thấy cảnh trước mắt mà thấy chướng mắt vô cùng, đặc biệt khi thấy Sasuke cúi xuống hôn nhẹ lên má Sakura, máu trong người ả sôi sùng sục lên. Vứt hết thể diện của một công chúa Lôi quốc, Karin xông lên ngồi cạnh Sasuke, nũng nịu tựa vào người hấn mềm ngọt nói:

- Hoàng thượng, lâu mới có cơ hội gặp người, thần thiếp kính người chén rượu... - rồi ả ôm lấy cánh tay của hấn mà dụi dụi làm nũng.

Nhìn thấy cái cảnh trước mắt, Sakura phải nói là tức phát khóc, đã vậy Sasuke còn không có dấu hiệu gì gọi là muốn đuổi ả đi, đôi mắt lục bảo lập tức chuyển sang màu đỏ, nhìn chăm chăm Karin như muốn dùng lửa thiêu sống ả. Phải kiềm chế lắm mới bình tĩnh lại được, đôi mắt lại trở về một màu xanh lục bảo.

Gạt cánh tay hấn đang ôm nàng ra, đứng phắt dậy giọng mỉa mai hướng đến hai người bên cạnh.

- Xin lỗi đã làm phiền hai người. Ta đi ngay đây - rồi rời xuống ngồi chỗ khác.

- Sakura!!! - Sasuke muốn đứng dậy với theo nàng nhưng bị con đĩa bên cạnh bám chặt đầy mạnh thế nào cũng không buông.

- Kia... Người ta muốn ở bên cạnh bề hạ mà.

- Buông ra - mặt hấn lạnh như băng, giọng nói chứa tia phẫn nộ. Không ngần ngại mà hất mạnh tay ả ra.

Karin bị hấn hất đi ngã nhào lên sàn.

'Đáng đời' Trăm người suy nghĩ như một nhìn Karin.

Ban nãy nhìn Karin ngang nhiên xông lên đó ngồi mà trong mắt mọi người đã ra ngay đánh giá về người này: vô liêm sỉ, trơ trẽn, mặt thót.

Mặt Tenten, Ino tối sầm lại, giọng lạnh lẽo.

- Cậu có nghĩ giống tớ không, Tenten?

- Còn phải hỏi....

Hai con người nở nụ cười xảo quyết. Hôm nay xem ra không ra tay chỉ giáo cho con ả đó biết thân biết phận thì cá là sau này hai người không dám xúng với cái danh phận: Ino cáo già và Tenten lưu manh rồi.

- Dùng thuốc xổ hạng nặng nhé!

- Thuốc xổ quá nhẹ nhàng. Phải làm cho ả ta mặt mũi cũng không còn, sau này không dám ra ngoài gây rối nữa.

- Ồ... Vậy thì tớ có cách - Tenten cười nham hiểm.

Nàng rút từ trong tay áo ra một cây kim cực nhỏ, ám khí nàng luôn mang theo người. Căn chuẩn góc độ cộng thêm quán tính và lực và bán kính vòng cung... nàng phóng ám khí trúng chân cung nữ trên tay là khay thức ăn đủ món sơn hào hải vị. Cung nữ mất đà ngã, khay thức ăn bay theo đường parabol hoàn hảo úp thẳng vào mặt bôi son chất phấn của Karin.

Mọi người được phen cười đau bụng khi thấy khuôn mặt còn dính hai lát cà chua trên má kèm theo hai con tôm cắm vào hai lỗ mũi. Mặt bôi phấn mà bị nước canh đổ vào thì phấn chảy nhão nhào ra, nhìn như con ma sống lại. Vì phép lịch sự nên mọi người vẫn cố nén cười trong bụng, cung nữ xúm lại đỡ Karin lau mặt mũi cho ả. Vốn định xử chém cung nữ làm đổ đồ kia nhưng người đó đã được Tenten với tư cách là quận chúa bảo kê cho toàn mạng.

Đắc ý nhìn về phía Ino nói:

- Thế nào?

- Vẫn còn quá thường. Nhìn mà học hỏi đây này.

Hai người đều từ nhỏ được dạy dỗ làm sát thủ rất bài bản nên trong người luôn mang theo ám khí. Ino rút từ trong tay áo ra cây kim nhỏ phóng lên trần xoẹt qua dây đèn lồng. Đứt dây, cái đèn lao đứng một đường thẳng xuống đất. Đúng lúc đó, Karin vừa bước đến thì bị cả một cái đèn lồng rơi ụp xuống đầu. Nhìn cô ta bây giờ không khác gì với cái tên “Đầu bí đỏ”. Cả người đã cả một màu đỏ nay thêm cái đầu quá khổ màu đỏ nữa đã trở thành một màn giải trí tuyệt vời cho mọi người.

“A ha ha ha...”

Tiếng cười không kìm nổi phụt ra từ miệng mọi người. Cung nữ cố che miệng lại mà chạy lại đỡ ả ta.

- Chiều này thế nào? - Ino tự mãn đắc ý nhìn thành quả của mình, liếc mắt sang Tenten.

- Hn... Không t... - Tenten còn chưa kịp nói hết thì đã bị cắt lời. Một người ngồi xuống chen ngang giữa hai người.

- Quá thường. Trò này vẫn chưa là gì cả.

- Mẫu hậu/ Thái hậu - hai người giật thót mình quay ra nhìn nữ nhân chen ở giữa.

- Hai đứa nhìn tiền bối mà học hỏi đây này.

Mikoto thực ra từ ban nãy đã thấy khó chịu với Karin rồi, thấy hai đứa kia nhẹ tay quá nên bà quyết định xuất trận chinh chiến.

Đôi mắt đen tuyền bỗng nhiên xoáy lại thành màu đỏ.

'Amaterasu'

Hắc hỏa xuất hiện ở chân bàn tiệc lớn, tuy nhỏ nhưng nó đã thiêu rụi gần gãy đôi chân bàn tiệc lớn rồi mới biến mất. Liếc mắt lên trên dây treo một chuỗi đèn lồng to. Dây lập tức đứt ngay và nhắm thẳng hướng Karin mà liên tiếp đập thùm thụp vào cái mặt lem luốc của ả. “Ăn” được tầm 15 cái đèn lồng thì ả mất đà ngã ngửa về phía sau, ngay giữa cái bàn tiệc lớn mà đổ làm cả cái bàn gãy làm đôi, toàn bộ đồ ăn từ khai vị đến tráng miệng, từ nước hoa quả đến rượu nặng mùi trượt thẳng đổ ập xuống người Karin nằm giữa.

Tenten và Ino rơi cằm.

“Á HÁ HÁ HÁ...” Mọi người không phân biệt giới tính nằm ra mà cười lăn cười bò, ngay cả tên lạnh băng như Sasuke cũng buột miệng cười thành tiếng. Sakura và Naruto thì ôm bụng mà cười sặc sụa.

- Xin sự phụ nhận chúng con làm đệ tử

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 25: Kế hoạch chính thức bắt đầu

Kể từ hôm đó, Sakura kiên quyết không về Long cung mà cứ lì lợm ở cung Bạch Hổ, mặc cho Tenten và Ino khuyên ngăn thế nào cũng không chịu về.

Tenten đành phải tìm đến Thanh Long cung xin sự chỉ bảo của “sư phụ”, lĩnh giáo được vài chiêu rồi mới về.

Sáng hôm sau, Tenten và Ino đánh thức Sakura từ sáng sớm rồi lừa ra ngự hoa viên chơi. Đến giữa đường thì hai người tự động lùi đi từ lúc nào không hay, còn lại một mình Sakura bơ vơ lạc lõng đi trong ngự hoa viên, miệng lầm bầm chửi rủa cho hả giận. Ngày hôm nay còn có thể tệ đến thế nào được nữa chứ? (Rất tệ là đáng khác)

“Rầm”

Mãi chửi rủa không để ý đường đi nên đột nhiên va phải ai đó, nàng loạng choạng lùi lại vài bước, trán nổi một cục u, cảm giác đau nhức truyền đến não. Nếu không nhờ khả năng tự lành của mình thì chắc hôm nay nàng không dám ra đường với cái “sừng” trên đầu mất.

'Bố khi, va phải cái gì mà cứng như đá thế không biết?'

Ngẩng đầu lên nhìn xem mình va phải cục gì thì thấy một người toàn thân đỏ choe đang đứng xoa xoa đầu, trên mặt đất là khay đồ điểm tâm vương vãi.

- Cô là...

- To gan. Sao người dám dẫm vào bồn công chúa chứ? - giọng nói the thé như xé vải vang lên, cặp mắt đỏ rực đầy tức giận bắn về phía Sakura.

- Xin lỗi. Là do ta không chú ý - nàng lãnh đạm nói, đôi chân nhanh chóng cất bước.

Vừa mới sáng sớm mà đây đưa mấy cái vụ như thế này thì đen cả ngày, tránh được lúc nào hay lúc đấy. Nhịn, phải nhẫn nhịn.

Nhưng lòng kiên nhẫn của nàng có hạn, đã xin lỗi rồi ả còn chanh chua quát lại.

- Xin lỗi là xong à? Người có biết bao nhiêu tâm huyết của ta dồn vào khay điểm tâm đã bị người phá sạch rồi không? Người có mắt mà như mù, có người đi đường cũng không nhìn nổi - Karin vốn quen thói cũ mà tác oai tác quái, mặc kệ đối thủ không phải là người phạm.

Mấy ngày nay tâm trạng Sakura không được tốt, rất dễ dàng bùng cháy bất cứ lúc nào. Và đây chính là lúc nào đó.

- Mù? - Nàng mỉa mai - Người nói ta có người đi đường cũng không nhìn nổi. Ta không nhìn thấy đường đã đành, nhưng người lại va vào ta. Nhìn thấy người mù không tránh mà va, bây giờ xem ai mù đây hả?

- Người... - Karin bị nói cho á khẩu, chỉ biết chỉ trỏ nghiêng răng nghiêng lợi.

- Ta làm sao? Hết mù rồi đến câm luôn rồi à? Tí nữa đến điếc đúng không?

- Người dám xúc phạm ta, còn làm hỏng điểm tâm của hoàng thượng. Hôm nay ta nhất định sẽ thay Hoá vương trị tội người.

Lọt vào tai nàng chỉ có đúng cụm từ “hỏng điểm tâm của hoàng thượng”, những thứ còn lại nàng không nghe rõ. Trong lòng nàng dấy lên bao nghi vực.

'Điểm tâm của Sasuke không phải là chỉ có ngự thiện phòng mới được làm và dâng lên thôi sao? Ngoài bọn họ ra không ai được phép đụng vào. Thế sao Karin lại được...? Chẳng lẽ...' Mặt nàng bỗng nhiên tối sầm lại, bây giờ nàng không suy nghĩ gì nhiều nữa, lập tức muốn đi hỏi cho rõ ràng...'Chát' một cái tát đáng xuống má nàng, rất mạnh và bất ngờ làm nàng không kịp ứng phó. Khi tỉnh lại thì nàng thấy mình đã ngã dưới đất, má phải đỏ rát lên, một vài chỗ còn rỉ máu.

- Ha ha... Xem bây giờ người còn dám lớn tiếng nữa không? - Karin đứng chống nạnh hả hê cười, ánh mắt nhìn nàng loé lên tia khinh bỉ.

Tại một bụi cây không xa mà cũng không gần.

- Buông tở ra, Ino. Để tở ra nghiền nát cái mặt con ả Karin kia, để xem ai cười ai

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 26: Oan gia ngõ hẹp (1)

Đây là ngoại truyện về làm sao Neji và Tenten đến với nhau được. Khi đó, mọi chuyện vẫn bình yên lặng sóng trong hoàng cung... trừ cung Bạch Hổ.

- NGƯỜI NÓI GÌ CƠ? TA CHO NGƯỜI NÓI LẠI!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 27: Oan gia ngõ hẹp (2)

- Mẫu hậu...

- Sasuke, con đến chơi à? - Mikoto hí hửng cười nói.

Sasuke cười đáp lại kéo ghế ngồi đối diện với bà, hỏi thăm.

- Mẫu hậu, người vẫn khỏe chứ? - Không nên nói thẳng vào chuyện chính, cứ lòng vòng trước đã.

Tuy nhiên, Mikoto đã thừa biết nguyên nhân thằng quý tử tới đây làm gì, vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt.

- Con nói lòng vòng làm cái gì nữa, nhờ gì thì khai ra luôn đi.

Khoẻ miệng hần giật giật thăm nhủ nên biết mình đang nói với ai. Đang mở miệng định khai báo thì Mikoto giờ tay lên ý bảo khoan rồi bà liền thoáng một hồi.

- Tenten và Neji cãi nhau, tức quá nên con bé bỏ sang Long cung ở với Sakura và bám dính nó 24/24 nên con không có cơ hội riêng tư với Sakura. Nhịn không nổi nên con mò sang đây mong ta bày cách, đúng không?

Lúc này trên trán hần đã phủ một tầng mồ hôi lạnh, khoẻ mắt nháy liên tục, ánh mắt khiếp sợ nhìn bà, khó khăn lên tiếng:

- M... Mẫu hậu, người đừng làm con sợ...

Trước biểu hiện của thằng quý tử, bà che miệng cười khúc khích. Nó nghĩ bà là ai chứ, bà đây tốc độ cập nhật thông tin hơi bị nhanh đấy, khả năng suy luận thì có thừa.

- Con nghĩ khả năng suy đoán của con lấy từ gen ai?

- Mẫu hậu là nhất ạ! Bây giờ người có cách gì bày cho con đi.

Bỗng dung thối cười, mặt bà trở nên nghiêm túc.

- Con thấy thằng nhóc Neji là người thế nào?

- Đừng nói với con là...

- Cứ trả lời đi. Không phải con muốn ta nghĩ cách trả “vợ” lại cho con sao?

'Tất nhiên là muốn'

- Hn... Nghiêm túc, văn võ song toàn, không trắng hoa mây gió như thằng dobe. Có thể nói là cậu ra rất chung tình đấy! - Hần nói ra suy nghĩ của mình, quen biết bằng đấy năm rồi hần còn lạ gì tính cách của lũ bạn trời đánh kia.

- Không tệ! Vậy mà mẹ cứ tưởng nam nhân tốt thực sự tuyệt chủng hết rồi. Con thấy nó có hợp với Tenten không?

- Không hề! - Hần không do dự trả lời - Hai người đó tính khí trái ngược một trời một vực, một điềm tĩnh một bốc đồng chuyên làm trước khi nghĩ. Chưa kể hai người đó suốt ngày cãi vã nhau như chó với mèo, không yên lặng một ngày tuyệt đối không được, cứ như sinh ra đã là khắc tinh của nhau vậy!

Hần cực phản đối ý định của mẫu hậu, hần không muốn biến hoàng cung này thành rạp xiếc đâu. Tuy nhiên chỉ một câu của Mikoto đã làm hần phải im bặt.

- Không phải trước đây con và Sakura cũng thế sao?

Lời bà nói không phải đúng nửa mà là quá đúng, chuẩn không cần chỉnh, sự thật không thể chối cãi. Đừng tưởng bà không biết chuyện tình lãng mạn kia nó như thế nào, lúc trước Tenten và Naruto đã ngồi tường thuật từng trận oánh nhau long trời lở đất đến mấy cảnhсэн không thể sưa hơn được nữa. Vậy mới nói đôi người không thể đoán trước được, phải thử mới biết.- Mẫu hậu, có phải ai cũng như con với Sakura đâu, ai mà cũng thế thì cái thế giới này nó loạn hết rồi à?

- Ngu gì mà không thử một lần cho biết. Trên đường đời có đại mới có khôn, liều một lần chết à?

Vẫn cảm thấy cái ý này nó không bình thường cho lắm, hần muốn lên tiếng bảo bà cân nhắc lại một chút thì...

- Thế rốt cuộc con có muốn ta bày cách cho con về với vợ không mà cãi?

Còn phải hỏi? Hần tìm bà hôm nay là vì thế mà. Muội muội thân yêu, thứ lỗi cho hoàng huynh không tốt, cái này không phải tại ta mà là tại mẫu hậu. Ta

vô tội! (= \_=)

-----

- Tenten, cậu tính trút giận lên đám cây cỏ đến bao giờ nữa? - Sakura phiền não than, ánh mắt không giấu nổi sự thương cảm cho bài “cỏ nghiền” qua mỗi bước chân như nặng hàng tấn của Tenten.

- Đến khi nào tớ hết tức - Tenten cầu nhàu đáp lại.

- Tớ có thể hiểu nghĩa là không bao giờ không?

- Hừ! Tùy cậu!

Sau 5 ngày chịu tra tấn tinh thần, Sakura chịu không nổi vượt lên chắn phía trước Tenten, giọng có chút mất kiên nhẫn nói:

- Khổ quá, tóm lại là hai người giận nhau cái gì?

- Tại sao nghe cậu nói cứ như là người yêu giận nhau thế nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Oan gia ngõ hẹp (3)

- Tenten, cậu ổn chứ?

Tenten bất thành linh mờ to cặp mắt gấu trúc của mình, đồng thời dọa cho Sakura một phen kinh hãi.

- Không, tớ không ổn chút nào... - nàng uể oải lên tiếng - Đầu đau như búa bổ, cả người uể không còn chút sức lực...

- Có lẽ là do cậu mệt quá thôi. Thử đi ngủ chút đi!

- Cậu tưởng tớ không thử chắc, tớ nằm nhắm mắt ở đây 4 tiếng rồi mà có ngủ nổi đâu...

- Vậy cậu về phòng nằm nghỉ chút đi, ngoài này trời lạnh lắm..

- Không! - Tenten thẳng thừng từ chối.

- Tại sao?

- Vào đây xem bọn họ âu yếm thân mật thà ở ngoài này hóng gió lạnh còn hơn.

Nghe lí do, Sakura “à” một tiếng, cái mặt bỗng trở nên gian không tả nổi mập mờ nói.

- Ra là vậy... Không ngờ Tenten cũng biết ghen đấy!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Từ từ sập bẫy

Sau khi đã làm lành với Sasuke, Sakura lại trở về như cũ, tuần 3 lần đi chơi ngoài thành với hội kia. Cứ thông thả mà tận hưởng cuộc đời vui thú thích đi đâu thì đi, nàng chưa bao giờ hối hận về cuộc sống này cả, có bạn bè đầy đủ, có một nam nhân lí tưởng dành riêng cho mình, tự do tự tại không bị gì bó, ép buộc. Nhưng đó chỉ là cho đến bây giờ, trong tương lai, nàng sẽ hối hận không nguôi về ngày này, hối hận về tự do đang có.

Hôm nay Tenten và Suigetsu có việc bận phải ở lại hoàng cung nên vốn dĩ nàng phải ở im trong phòng nhưng đằng này, lâu rồi nàng không được động chân động tay đâm ra hơi ngứa. Chính vì vậy, nàng quyết định sẽ lủi ra ngoài chơi một mình, để đảm bảo an toàn hơn nữa, hôm nay nàng sẽ không đến phủ Yamanaka mà sẽ đặc biệt đến một nơi hoang vu, thêm cơ hội trải nghiệm cảm giác rừng rợn như mỗi lần chơi ma lon hay ngôi nhà ma.



Rảo bước đến một khu phố bị bỏ hoang hẻo lánh, ghê rợn, vắng bóng người, chỉ có vài tia nắng yếu ớt chiếu xuống đường đi chật hẹp. Nhà cửa bị bỏ hoang, lớp bụi dày đặc, thì thoảng lại có tiếng kêu lách cách lách cách.

'Chưa gì đã thấy kinh rồi. Hay là mình quay lại?' Mới đi đến giữa đường mà nàng đã thấy hơi rợn rồi, đây mới là ban ngày thôi đấy, không biết ban đêm thì còn tởm thế nào nữa.

Xoay người ra hướng cổng khu phố tính đi về thì một tiếng khóc lóc, rên rĩ tham thương, bi ai vọng đến tai nàng.

Sakura sợ đến mức chân cứng đờ ra, không nhúc nhích nổi, mặt xanh lét.

'Con ngu kia, mày đứng đấy làm cái gì? Chạy đi không "con ma" nó đuổi đến làm thịt mày bây giờ!!!' Inner giận dữ gào thét.

'Khoan đã, mày nghe kĩ thử xem. Đây không phải tiếng ma mà là tiếng khóc của người' Sakura đóng tai lên nghe cho kĩ, quả nhiên là vậy.

'Trời ạ! Ma không phải là người không siêu thoát chắc? Mà đã là người thì không biết khóc chắc?' Inner đập trán thất vọng than dài 'Mày chơi ma lon bao lâu nay mà không có lấy một chút kinh nghiệm thực tiễn nào à?'

'Mày trật tự giùm cái. Nhức đầu quá! Tao sẽ đi xem thử xem đây là cái gì' Nói rồi nàng quay người trở lại, lần theo tiếng rên rĩ rầu rĩ. Và đây cũng là lần đầu tiên Inner bị ăn quả bơ từ Sakura bản chính.

Càng bước lại gần, tiếng khóc càng trở nên rõ rệt, là tiếng khóc của một đứa trẻ. Đẩy cánh cửa gỗ cũ nát ra, nàng bước vào bên trong căn nhà nhỏ, sàn trải một lớp bụi dày, tường tróc sơn, trong góc nháng nhịt mạng nhện.

Nhìn đến góc phòng, nơi phát ra tiếng khóc, có một bé trai trông tầm 4-5 tuổi đang gục mặt xuống sàn khóc đến giọng lạc hẳn đi vẫn cứ khóc. Phía trước đứa bé là một người phụ nữ trung niên, người gầy dơ xương, da trắng bệch, môi khô cong, tóc xo. Đối với một thầy y nghiệp dư như Sakura nhìn qua là biết người này đã qua đời được khoảng 1-2 ngày rồi.

Nghe được tiếng sàn nhà cọt két, đứa bé ngưng khóc ngẩng đầu lên nhìn nàng, khuôn mặt gầy guộc, mắt sưng phồng lên đỏ hoe, nước mắt nước mũi nhem nhuốc khắp mặt.

- Chị là ai? - đột nhiên mặt đứa bé chuyển sắc, đầy sợ hãi, run run hỏi - Chị có phải là kẻ đến đòi nợ không? - Há? Kh...ông...

Không để nàng nói đầu đủ câu, đứa bé lập tức khóc toáng lên.

- Oa oa oa... Nhà chúng tôi chẳng còn gì đâu... Xin các người tha mạng... Oa oa... Xin các người tha cho mẹ tôi... Oa oa...

- Em hiểu nhầm rồi... Chị không phải kẻ đòi nợ gì hết cả. Chị chỉ tình cờ đi qua đây thôi. Chị không phải người xấu - Sakura lúng túng xua tay lắc đầu.

Đứa bé lúc này mới thôi gào thét, bò ra túm lấy chân nàng, ánh mắt cầu khẩn van xin.

- Xin chị hãy cứu mẹ em, em không hiểu tại sao 2 hôm nay mẹ ngủ dậy không tỉnh lại nữa... Mẹ có bị làm sao không? Em sợ lắm... Nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao? Mẹ là người thân duy nhất của em... Hức hức

Ánh mắt nàng bỗng nhiên trầm xuống. Nhìn đôi mắt đăm lệ của đứa bé mà nàng không đành lòng. Nhưng nàng đâu thể làm gì khác, người chết đâu thể sống lại, cho dù là thần thánh cũng không làm nổi.

Ngồi xổm xuống xoa đầu đứa bé, nghẹn ngào nói:

- Xin lỗi em. Chị không thể làm gì khác được. Mẹ em... sẽ không tỉnh lại được nữa.

- Không... Không biết đâu. Chị nói dối... Oa oa... Nhất định mẹ sẽ tỉnh lại... Mẹ không có chết... - Đứa bé lần nữa khóc thét lên.

Sakura thì quả thật loay hoay không biết nói gì để an ủi đứa bé đây... Bỗng nhiên, nó im bật lại, ánh mắt khẩn cầu nhìn nàng.

- Chị ơi, chị có thể đi xin thánh nữ ra tay giúp đỡ được không? Người đã từng hồi sinh hoàng thái hậu thì chắc chắn sẽ hồi sinh được mẹ... Xin chị... Mẹ em không biết phải sống ra sao nữa... Thánh nữ rất hiền lành tốt bụng, chắc chắn sẽ đồng ý thôi.

- Chuyện này... - nàng không biết nói thế nào, chẳng lẽ bảo là hoàng thái hậu lúc đó đâu có mất, chỉ là hôn mê nên mới cứu được thôi.

Nàng rất muốn thẳng thừng từ chối nhưng đau lòng thay lại hoàn toàn không có khả năng đó. đành gật đầu đồng ý đại vậy, có gì về cung sẽ tính sau.

Đứa bé thấy nàng gật đầu thì vui lắm, riu rít cảm ơn nàng, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

-----

Tại hoàng cung, thư phòng, cùng lúc đó.

- Hoàng huynh, hôm nay huynh gọi mọi người đến đây chỉ để ngắm huynh làm việc thôi à? - Tenten chán nản chống tay gập gù trên ghế.

Naruto và Suigetsu ở bên cạnh thì đã ôm gối ngủ từ lúc nào, miệng còn có nước dãi chảy tong tong ra kia kia. Ino thì lấp đầy bụng nước trà rồi, hiện giờ đang uống cốc thứ 20. Neji thì vẫn lãnh đạm khoanh tay ngồi.

Kể từ lúc mọi người vào đến giờ đã là 1 tiếng, cuối cùng hẳn cũng chịu lên tiếng nhưng nói một câu chẳng có đầu đuôi.

- Thế nào rồi?

Tenten ngoảnh mặt chẳng hiểu gì cả, nhưng chỉ có mình nàng lạc loài thôi vì ai cũng hiểu hết. Naruto và Suigetsu choàng tỉnh, Ino đặt cốc trà xuống. Neji lên tiếng trả lời:

- Hiện giờ Karin vẫn chưa có động tĩnh gì, ngoài ở im trong phòng và đi ra vườn thôi thì hoàn toàn không có gì khác.

- Sứ giả bên Thủy quốc cũng không có động tĩnh gì. Từ đầu đến giờ ngoài bữa tiệc ra chưa hề gặp mặt với bất cứ người nào của Lôi quốc. (Suigetsu)-  
Gián điệp bên Lôi quốc nói rằng hiện tại Orochimaru bên đó đang chuẩn bị cho cái gì đó mà đảo bới lung tung cả nghĩa địa lên thu thập xương cốt. Đồng thời dời phòng thí nghiệm đến đảo núi lửa Kosaka ở phía Đông Lôi quốc. (Ino)

- Còn gián điệp bên Thủy quốc thông báo lại rằng Danzo và Orochimaru đang ngầm ngầm cấu kết với nhau hợp binh lực hai quốc gia, tập trận duyệt binh hàng tuần như đang chuẩn bị cho chiến tranh. (Naruto)

- Hn... Tiếp tục theo dõi mọi động tĩnh của Danzo và Orochimaru, tìm cho ra được kế hoạch Orochimaru đang chuẩn bị. Giám sát Karin và người của Thủy quốc thật chặt và mọi người xung quanh. Và... Canh chừng Sakura, phải thêm người đến bảo vệ nàng ấy.

Mọi người nghe xong mặt lập tức trở nên gian xảo.

- Chưa gì đã lo lắng cho “hoàng tẩu” rồi à? Huynh yên tâm, có muội ở bên cạnh thì không phải lo cho hoàng tẩu.

- Có muội bên cạnh ta mới lo.

- Huynh nói cái gì? Thử nói lại xem nào

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Hiểu lầm

Mấy ngày nay dù đắm chìm trong hạnh phúc nhưng nàng vẫn chưa quên việc đã hứa với đứa bé đó và thoả thuận với gã lạ mặt. Nhưng xem chừng việc đó hơi bất khả thi một chút bởi ban ngày Sasuke luôn ở bên trong ngự thư phòng, đến tối muộn mới về thăm phòng nghỉ ngơi, vậy đêm là thời điểm hoàn hảo để chuẩn bị. Tuy nhiên, kể từ sau tối đó thì lúc nào hắn cũng kéo nàng vào ngủ cùng. Bây giờ phương án cuối cùng chính là lên đi lúc ngủ.

Buổi tối hôm đó, như thường lệ, Sasuke về thăm phòng nghỉ ngơi, kéo theo Sakura đi ngủ. Không rõ là do giả vờ hay mệt quá nên vừa đặt lưng xuống giường thì đã nhắm mắt ngủ, tay thuận theo thói cũ ôm nàng. Sakura để cho chắc chắn rằng hắn đã ngủ nên phải đợi đến 12 giờ đêm mới bắt đầu hành động. Do cả ngày nàng đã ngủ bù nên đêm mới không có cảm giác buồn ngủ, dư sức thức đến 12 giờ.

Nhẹ nhàng vén chăn lên, hết sức chậm rãi, cẩn thận nhấc tay hắn trên thắt lưng mình ra, dùng một cái gối ôm dài làm vật thế thân. Sau khi kiểm tra rằng hắn vẫn đang ngủ say, nàng mới rón rén xuống giường, vớ đại lấy chiếc áo choàng đen khoác lên người, nhón chân rời phòng.

Nàng không gặp khó khăn nào để vượt qua hàng lính tuần tra và lính canh phòng, ít nhất là với khả năng thần thánh của mình.

Mở hé cánh cửa đủ để mình chui vào, sau khi khép cửa lại, nàng thấp cây nền trên tay lên, bước về phía giá sách thứ ba trong góc phòng theo lời gã lạ mặt nói. Bây giờ nàng gặp phải vấn đề khác, làm thế nào để mở cửa? Cách thông thường nhất là di chuyển một cuốn sách trên kệ.

5 phút sau.

Sakura đã thử tất cả các kiểu “di chuyển sách” như ấn vào, kéo ra, nhấc hắn lên, lôi hai ba quyển ra một lúc mà vẫn không thấy gì gọi là “cánh cửa mở ra cả”!

Cách thứ hai, đây có thể là cửa xoay thì sao? Nàng thử đẩy hai thành giá vào trong nhưng vẫn không thấy nó xê dịch dù chỉ một chút.

'Bực mình rồi đây!' Trán nàng bắt đầu xuất hiện dấu gân xanh nổi lên, hai hàng lông mày nhíu sát sít vào. Nóng nảy, nàng co chân sút một phát vào cái tường bên cạnh.

Trở đầu thế nào, góc tường bị nàng sút trúng sọt vào trong, kêu “cạch” một tiếng. Kế tiếp là giá sách tự động di chuyển sang bên phải, để lộ ra đường hầm sau nó.

'Đã vậy thì lần sau cứ việc sút đại vào đâu đó là xong. Đỡ mất công chất xám hoạt động nặng!'

Sakura đi vào bên trong cũng là lúc cái giá sách tự dịch về chỗ cũ.

Cúi đầu nhìn xuống dưới cầu thang xoáy tới om là đủ biết chỗ này sâu đến mức nào rồi. Rơi xuống đảm bảo không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai nữa luôn. Mà toàn bậc thế này bước đến Tết à? Đây mới là xuống thôi đấy, chứ leo lên thì tính sao? Chỗ này quá hẹp, nàng không thể dùng cánh được. Chỉ có thể phụ thuộc vào nghị lực của nàng thôi! Thăng xuống nào!!!

30 phút sau.

- Học... Học...

Sakura thở không ra hơi, mồ hôi đầm đìa đầy trán, chân mỏi nhừ. Lòng thầm chửi rủa. 'Bố khi! Không biết thằng đàn nào thiết kế ra cái cầu thang dài đẳng đặc kiểu này nữa. Tổng cộng 1000 bậc chẵn, bóc lột sức lao động à? Cái đồ ki bo lỗ đít tiết kiệm đất, tiền đào hang, sao không làm cầu thang thẳng đi cho rồi?...'

Mắng chửi một hồi cho lại sức, nàng mới tiếp tục đi tiếp. Cũng may đoạn đường tiếp theo chỉ là đường thẳng, hành lang không đến nỗi dài, đi tầm 400m là đến một cánh cửa gỗ.

Mở to cánh cửa ra, nàng gần như choáng ngợp trước căn phòng trước mắt. Ôi mẹ ơi, ai mà tin được dưới lòng đất lại có một căn phòng rộng, không phải là không lồ và đồ sộ thế này cơ chứ. Nhìn sơ qua cũng phải bằng cái cung Bạch Hổ của Tenten và nửa Long cung cộng lại chứ bé nhỏ cái nỗi gì!

Mà cũng phí thật, cả nơi rộng rãi thế này lại bị dùng làm kho sách. Từ đầu đến cuối nàng chỉ thấy có đúng những vật sau đây: giá sách và cuộn giấy, hết. Mà cuộn giấy thì có đủ loại màu sắc: xanh, đỏ, tím, vàng, lục, lam,... Biết tìm đâu ra cuộn nào là cuộn hán yêu cầu.

'Con ngu, mày bị mù màu hay sao? Không phải mỗi cuộn giấy đều được xếp theo màu à? = \_ =' Inner chán nản nói vọng lên.

'Ờ nhờ!!! Mày cũng khôn phết đấy!!!'

'Tao là mày mà. Thực tế mà nói, tao là chất xám của mày! Thôi mày tìm nhanh cho tao nhờ cái! Ở đây có cái gì đó không bình thường' Inner dựa vào giác quan cảm nhận mà nói. Rõ ràng nó mơ hồ cảm nhận được có một người nữa đang ở đây, hơn nữa lại không có cảm giác là bạn mà là địch, nhưng không chắc nên không nói.

'Ừ... Đợi tí'

Không lãng phí tí tắc nào, nàng bắt đầu đi từng dãy để tìm giá màu xanh lam. Đến dãy thứ 30 thì đến màu cần tìm, giờ là tìm cuộn có chữ “thiên”. Đào bới lục lọi một lúc, nàng đã móc ra một cuộn màu xanh lam có ghi chữ “thiên” trên đó.

'Tao nghĩ mày không nên mở nó ra đâu! Kệ nó và đi về thôi!' Inner thực sự lo lắng khi nó dần cảm thấy rõ sự tồn tại của một người... nữa. Không ổn chút nào, lẽ ra Sakura không nên đến đây.

'Không được! Sinh mạng của mẹ đứa bé đó phụ thuộc vào cuộn giấy này. Tao ít nhất phải biết nó là cái gì!'

Sakura mặc kệ Inner ngăn cản, mặc dù bản thân cũng do dự nhưng suy cho cùng thì vẫn không thắng nổi sự tò mò. Ngón tay run run bóc một chút mép giấy lộ ra giấy trắng bên trong rồi dừng lại. Nàng hiện giờ đang phân vân, bởi rồi có nên mở toang ra xem nội dung bên trong không? Câu trả lời vẫn là nên. Hít một hơi lấy sức và ổn định lại tinh thần, nàng cầm mép giấy kéo ra.

- Dừng lại.

Giọng nói lãnh khốc từ sau lưng vang lên dừng lại mọi động tác của nàng, ngăn không cho nàng tiếp tục mở ra nữa. Sakura như sững người lại, giọng nói này...

- Sasuke... - nàng khẽ lẩm nhẩm cái tên này trên miệng, sợ đến mức không dám quay người lại đối mặt với hắn. Làm thế nào mà hắn lại ở đây? Hắn không phải đã ngủ rồi sao?

Thực tế phũ phàng, nàng đã quá khinh thường hắn rồi. Một người được tôi luyện bao nhiêu năm ở chiến trường khốc liệt đầy rẫy nguy hiểm như hắn, sống trong hoàng cung không biết bao nhiêu kẻ đã phái người giết hắn thì làm sao một người lén lút rời khỏi bên cạnh hắn mà hắn có thể tiếp tục ngủ ngon được. Hắn đã thức dậy ngay từ lúc nàng ngồi dậy rồi, chẳng qua hắn chỉ giả vờ ngủ để theo dõi nàng thôi. Gần đây hắn phát hiện ra rằng nàng có điều gì đó không bình thường. Sẵn sàng bỏ cả việc ra ngoài đi chơi để đến thăm hắn làm việc ở thư phòng. Hơn nữa mỗi khi đến, nàng đều ra đi loanh quanh trước giá sách thứ ba trong góc phòng. Nàng nghĩ hắn là ai mà không nhận ra điều này? Thế nhưng tại sao nàng lại biết đến nơi này? Nàng đang tìm cái gì? Quyền trục thư đó ư? - Nàng làm gì ở đây? - hắn lãnh đạm hỏi.

- ... - Bộ không nhìn thấy sao mà còn hỏi? Thích làm khó nàng à?

Bây giờ biết tính sao đây? Bị hắn bắt tận gốc ở nơi này...

- Bỏ quyền trục đó ra.

Bỏ nó ra ư? Không thể nào. Nếu đánh đổi quyền trục này có thể cứu được sinh mạng của một người thì nàng tuyệt đối sẽ không buông tay. Nàng sẽ đánh liều một lần để xem nó là gì? Mặc kệ người đằng sau nói bỏ, nàng vẫn cứ lì lợm muốn kéo ra.

“Vút” một cái, người kia đã dịch chuyển đến trước mặt Sakura, cầm chặt cổ tay nàng không cho nàng tiếp tục mở.

- Ta nói bỏ ra nàng không nghe sao? - thanh âm cao hơn mức bình thường một chút như đang kìm nén tức giận, không muốn quát nàng.

Sakura vẫn im lặng cúi gằm mặt xuống đất, bàn tay run run thêm siết chặt cuốn trục trong tay đủ để thấy nàng đang căng thẳng thế nào.

- Làm thế nào mà nàng biết được nơi này? - câu hỏi như đang chất vấn nàng.

'Chẳng lẽ cứ nói là có người bảo mình chắc? Hay là kẻ toàn bộ mọi chuyện ra cho hắn nghe? Không được, nếu biết hắn nhất định sẽ không tha cho mình, mà không biết thì cũng không tha. Tốt nhất là nói dối'

- Ta... Ta vô tình tìm thấy - trán Sakura không ngừng đổ mồ hôi, tay ướt nhẹp.

- Nàng nói dối không giỏi đâu. Rốt cuộc thì làm thế nào mà nàng biết được căn phòng này? Là ai nói? - hắn gần như mất kiên nhẫn, bàn tay bóp chặt cổ tay nàng như muốn bóp nát nó.

Nơi đây là cấm địa, ngoài hắn và 5 người nữa ra thì không ai biết được. Mà 5 người kia càng không có khả năng nói. Vậy là kẻ nào?

Sakura không hiểu được độ nghiêm trọng của việc này, nàng hoàn toàn không biết trong những quyền trục đó chứa những thứ đáng sợ đến mức nào nên vẫn giữ thái độ im lặng làm ngơ đó.

Có vẻ như sự im lặng của nàng đã làm lòng kiên nhẫn của hắn đi đến giới hạn. Giật mạnh quyền trục trong tay nàng ném sang một bên rồi xoay người kéo nàng đi khỏi nơi này.

Chỉ qua lực nắm ở cổ tay nàng thôi cũng biết hắn đang giận dữ đến thế nào nên nàng cũng không có gì gọi là kháng cự, chỉ ngoan ngoãn đi theo.

Về đến Long cung, hắn không hề nhẹ nhàng như trước mà trực tiếp đẩy nàng vào phòng riêng của nàng rồi đóng sầm cửa lại. Sakura ở bên trong có thể nghe thấy tiếng ra lệnh gần như quát đám lính của hắn. Hắn sai người canh giữ nàng 24/7, không để nàng bước nửa bước ra khỏi phòng cũng như không để ai bước vào trong tiếp xúc hay nói một câu chữ nào với nàng.

Trời ạ, sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Trong suốt mấy ngày tiếp theo, tuyệt nhiên nàng không được đặt chân qua nổi cánh cửa, những cung nữ đưa đồ ăn cũng không ai dám mở miệng nói một tiếng gì với Sakura. Đến cả Tenten hay Mikoto cũng không được đến chứ đừng nói là vào mà nói chuyện với nàng. Nàng gần như sắp phát điên với tình trạng này, đến Haruka cũng không được vào, hắn muốn tra tấn nàng để nàng chịu khai mới thôi à? Cùng lúc đó, tại ngự thư phòng, không khí hết sức căng thẳng.

- Kiểm tra thế nào? - Sasuke lạnh giọng hỏi người đứng trước, sắc mặt vô cùng kém.

- Tất cả đều ở nguyên chỗ cũ trừ một cuốn - Neji trả lời, mặt không giấu nổi lo lắng.

Từ sau hôm đó, Sasuke đã phái Neji đi kiểm tra những cuốn trục trong căn phòng đó, sai người giám sát chặt chẽ hơn mọi hành động của hai kẻ ở Lôi quốc và Thủy quốc nhưng vẫn không thấy gì khả nghi. Ngay cả Karin cũng không có động tĩnh gì. Như vậy, tất cả mọi nghi ngờ đều đổ hết lên đầu Sakura.

- Là cuốn nào?

- Cuốn trục màu tím viền đỏ có ghi chữ “diệt”.

Tay cầm bút của hắn dừng lại, mắt tròn to kinh hãi. Không thể là quyền trục đó được, Sakura tại sao lại lấy nó?

Đặt mạnh cây bút xuống đứng bật dậy bước về phía cửa.

- Cậu đi đâu đấy? - Neji thấy không ổn lắm gọi với theo.

- Long cung - hắn trả lời ngắn gọn rồi nhanh dõng đi.

Sakura đang ngồi chán nản đọc cuốn sách y học trước mắt thì cánh cửa đột nhiên mở phanh ra làm nàng giật bắn cả mình, suýt nữa ngã ngửa về phía sau.

Đến khi nhìn lại người đứng giữa nàng mới bình tĩnh lại một chút, ngoảnh mặt làm ngơ.

- Đưa đây - hấn thấp giọng đề nén thanh âm nói, dùng chút kiềm chế còn sót lại.

- Hả? Đưa cái gì? - Sakura nheo mắt khó hiểu, hấn đang nói cái quái gì vậy? Đưa cái gì mới được cơ chứ?

- Nàng đừng làm bộ làm tịch nữa. Cuốn trục màu tím viền đỏ có chữ “diệt”.

- Ta chẳng hiểu ngươi đang nói cái gì cả. Cuốn trục gì nữa? Ngoài quyền trục màu xanh lam ra ta chẳng chạm vào quyền nào nữa cả. Không tin ngươi cứ lục tung cả chỗ này lên đi xem có cái gì không? - nàng giận dữ đứng phắt dậy đập bàn. Bao nhiêu câu giận tích tụ suốt mấy ngày nay đã chính thức bùng phát. Đầu tiên cảm tức nàng, được, cái đất nàng nhận sai vì đã vào phòng cấm. Nhưng đột nhiên đến vụ cho nàng tội ăn cắp thì làm sao mà không tức.

Vẫn chưa thoả mãn với câu trả lời của nàng, hấn tiếp tục chất vấn.

- Vậy nàng đã đưa ai vào cùng? Đồ không thể tự dung mất được.

- Ngươi cậy vào đâu mà nói ta đưa ai vào hả? Đừng có càng ngày càng ức hiếp người quá đáng nữa.

- Ức hiếp? Ta ức hiếp nàng khi nào? Sao nàng không thể tự nhận rằng nàng đã tự tiện dẫn kẻ lạ vào ăn trộm quyền trục đó.

- Chỉ là một quyền trục thôi. Ngươi việc gì phải làm quá lên như vậy? - nàng hét lại vào mặt hấn.

- Nó không phải là quyền trục bình thường. Nàng biết kẻ nào có nó trong tay có khả năng hủy diệt cả một cường quốc không? Nếu nó rơi vào tay kẻ xấu nàng có gánh nổi hậu quả không? Tại sao nàng cứ ngoan cố, lì lợn như vậy. NÓI ĐI. - Hấn gần như quát vào mặt nàng.

Lâu rồi Sakura mới thấy hấn giận dữ với mình như vậy. Điều này không khỏi làm nàng bất ngờ cũng như đau lòng, đôi mắt lục bảo phủ một tầng sương mỏng. Cố nén nước mắt nàng gượng nói.- Ta đã nói tất cả những gì ta biết rồi. Ta không lấy quyền trục đó cũng như dẫn người lạ vào. Ngươi không tin ta?

- Nàng nghĩ ta tin nàng được không? - hấn hắng giọng rồi xoay người ra ngoài đóng sầm cửa lại. Càng hạ giọng canh nàng nghiêm ngặt hơn.

Sakura vẫn đứng im đó, đôi mắt trong phút chốc đã đắm lẹ. Câu nói như vậy tức là không, đúng không? Hấn không tin nàng cho dù nàng đã nói đến thế rồi sao? Với hấn, rốt cuộc nàng là cái gì chứ?

Ở bên ngoài, Tenten không biết làm gì hơn là đứng đó lắc đầu.

'Lần này to chuyện rồi đây'

Lần này nguyên nhân là do đâu chứ? Tại sao nàng lại có cảm giác chuyện này không đơn giản như mọi lần? Cảm giác bất an này cứ như sắp có sóng gió kéo đến vậy! Linh cảm của nàng luôn đúng nhưng... lạ trời là nó sai lần này đi.

Hai ngày sau.

Đúng hai ngày nàng tuyệt thực, ngoài uống nước là ra thì không ăn gì hết. Đồ ăn lúc bùng vào so với lúc bùng ra không hề khác nhau chút nào, ngay cả bát đĩa vẫn ở nguyên một vị trí không lệch milimet nào. Mấy ngày nay thắc mắc rằng “nàng đối với hấn rốt cuộc là cái gì” vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu nàng. Hay tất cả mọi chuyện đều như lời hấn nói trước kia, nàng đối với hấn chỉ là món hàng để lợi dụng?

Lệ lại một lần nữa rơi. Nếu sự thực đúng là như vậy thì những gì hấn đối xử với nàng bao lâu nay đều chỉ là một vở kịch thôi sao? Người ta nói yêu nhau thì sẽ tin nhau, còn hấn thì lại hoài nghi nàng phản bội. Hấn đối với nàng từ trước đến giờ không có chút gì gọi là “tin tưởng” cả. Vậy thì cứ thế đi. Đường ai nấy sống. Nàng, Haruno Sakura không thuộc về nơi đâu rẫy những kẻ lừa gạt như thế này. Bây giờ thì phải làm sao? Trờ về, về đâu, không phải nàng đã đánh mất cơ hội nghìn năm có một rồi sao?

'Chị. Em phải làm sao đây?' Nàng gục mặt vào hai đầu gối mà khóc.

“Cạch... Két két...”

- Sakura.

- Tenten? Cậu... - nàng vội quay mặt đi, tay gạt đi nước mắt trên mặt, môi nở nụ cười giả dối trông thấy - Cậu làm gì ở đây vậy? Không phải là hấn sai cậu đến kiểm tra xem mình giấy đồ ở đâu chứ? Hay là đến xem mình chết chưa?

Âm điệu rất bình thường nhưng sự cay nghiệt, mỉa mai chứa trong đó không khỏi làm tim Tenten như thắt lại.

Kê ghé tới ngồi cạnh giường, khó nhọc lên tiếng.

- Sakura à, chuyện lần này... chỉ là do hoàng huynh có chút nóng tính thôi. Huynh ấy thực sự không có ý làm cậu bị tổn thương.

- Là cố ý hay vô ý hấn là người rõ nhất. Cậu không cần phải nói chữa cho hấn - nàng lạnh lùng khẳng định.

- Tổ không có nói chữa cho ai hết. Cậu cũng biết tính huynh ấy rồi mà. Chuyện đó thực sự vượt quá tầm kiểm soát của huynh ấy - Tenten ra sức khuyên

nhủ nàng. Là vua gánh đủ thứ trọng trách một mình, lại thêm việc thế này nữa làm sao không tức.

- Tớ không biết tính hần bây giờ, tớ chỉ biết một con người đã từng ôn nhu và nhất là biết cách khống chế cảm xúc của mình thôi. Nhưng có lẽ... - khẽ nhếch môi cười buồn - đó chỉ là trong trí tưởng tượng của tớ thôi.

Tenten có thể hiểu được một phần tình trạng của Sakura hiện giờ, có lẽ cậu ấy lại nghĩ rằng hoàng huynh từ trước đến giờ đối với cậu ấy chỉ có lợi dụng, giả tạo, cậu ấy chưa từng là cái gì trong mắt huynh ấy cả. Tenten bây giờ thực lòng chỉ muốn hét to lên rằng.

'Cậu bị thông minh à? Nếu huynh ấy chỉ vì lợi dụng mà đối tốt với người ta thì con ả Karin kia đối với huynh ấy mà nói thì rất có giá trị sử dụng xong rồi quăng đấy! Mà cậu so sánh thử cách đối xử với Karin và cậu xem nó một trời một vực thế nào?'

Nhưng mà lời đến cổ thì nghẹn lại. Chuyện này không phải mình nàng xử lý được. Trước hết cứ lui về tính kế trước đã.

Nghĩ vậy, Tenten chống tay đứng dậy thở dài.

- Hôm nay tớ chỉ biết nói vậy thôi. Cậu hãy giữ gìn sức khỏe, đừng tự làm khổ mình nữa.

Rồi xoay người rời đi, trả lại căn phòng về yên tĩnh đến bi thương vốn có.

Tenten đi chưa được bao lâu thì Sakura lại khóc.

Giã dối, tất cả là giả dối. Nàng ghét ở nơi này, nàng muốn về nhà! Về thiên giới, về với chị...

Nhưng phải rất rất rất lâu sau nữa, nàng mới được trở về với Yuki. Sóng gió hãy còn dài hơn nàng có thể tưởng tượng. Giờ khắc chia ly hàng triệu thế kỉ dù sớm hay muộn cũng sẽ đến. Số mệnh đã được an bài rồi.

-----

Đêm tối bên ngoài hoàng cung, trong khu phố âm u bị bỏ hoang. Một đứa bé ăn mặc rách rưới rào bước đến đứng trước mặt người đàn ông khoác áo choàng đen chùm mũ, đằng sau có một người nữa.

- Tôi đã làm theo những gì ông nói với người phụ nữ đó, hãy thả mẹ tôi ra - đứa bé này chính là người lần trước Sakura bắt gặp và hứa giúp đỡ.

- Không phải ta đã trả người rồi sao? Hai mẹ con nhóc diễn kịch khá lắm... Ha ha... Ta có lời khen - tiếng hần nói không khác là bao so với tiếng rần rít.

Nghe hần nói, mặt cậu bé tái mét lại, chân tay run run...

- Kh... Không phải đó là mẹ tôi chứ?

- Không sai. Mẹ ngươi đóng vai xác chết không khác gì thật cả. Nói đúng là đóng thật chứ nhỉ!

Vậy cái xác đó, chính là mẹ của cậu? Mẹ cậu... đã chết? Cậu bé sững sờ, sợ hãi loạng choạng lùi lại vài bước, ngón tay nhỏ run rẩy chỉ vào mặt hần.

- Ông... Ông đã giết mẹ tôi...

- Ngươi biết rằng kiểm xác chết giả là rất khó, chi bằng đừng đồ thật, phải không? Yên tâm, ta rất giữ chữ tín, số tiền ta hứa sẽ trả cho ngươi không thiếu một xu.

Dứt lời, người đằng sau ném ra cho cậu một bao tải vàng nặng trĩu.

- Tôi không cần tiền, tôi muốn mẹ tôi. Tôi trả ông tiền, ông trả mẹ cho tôi.

Lẽ ra cậu không nên ngu ngốc nghe theo cuộc giao dịch này. Giờ có tiền cũng chẳng để làm gì, mẹ cậu đã mất rồi. Thà rằng cuộc sống của hai người túng thiếu như trước đây nhưng hạnh phúc trong tình thương còn hơn là thành thế này.

- Rất tiếc, đồ đã cho không trả lại được. Cố mà sống đi... Ha ha ha... - hần cười khàn, quay lưng lại bước đi, biến mất hút vào màn đêm.

'Mình đã làm gì thế này? Mình đã hại chị ấy rồi ư? Không được, nhất định phải chuộc lại lỗi lầm này'

Cậu hạ quyết tâm, phải tìm cho ra chị gái tốt bụng đó để nói cho chị ấy biết mọi chuyện. Coi như chuộc lỗi với người tốt.

\*\*\*\*\*

Bây giờ mình muốn hỏi mọi người thích chơi kiểu Truyện Kiều hay là Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài. Hoặc Titanic và Romio & Juliet. Kiểu Bộ bộ Kinh tâm cũng không tồi. Comment cho mình biết nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 31: Chẳng là gì cả

Đạo này Sakura gầy đi trông thấy, mới có 3 ngày không ăn thôi mà đã như vậy. Con người chỉ có thể chịu được 3 ngày không ăn thôi, tiếp tục như thế thì Sakura sẽ chết vì thiếu Protein đấy! Theo lời những cung nữ hằng ngày đem đồ ăn đến nói nhin Thánh nữ xanh xao, tiêu tụy như người ốm nặng, đến một giọt nước canh cũng không động vào, ba ngày chỉ dùng nước không hơn không kém để sống.

Tình trạng hiện nay của Sakura không khỏi làm Tenten, Mikoto, Ino,... lo lắng. Còn Sasuke hẳn thì không chỉ có lo lắng không mà còn đau lòng nữa. Tiếp xúc với nàng một thời gian tương đối dài cũng đủ để biết được tính cách của nàng, dám làm dám chịu là một trong những đạo lí sống của Sakura. Huống hồ nàng không phải kẻ ngu mà để bản thân chịu thiệt chẳng vì lí do gì cả. Nói cách khác, tuyệt thực cũng là cách để chứng minh nàng không ăn trộm thứ gì hết, cũng lắm là chết vì thiếu chất thôi chứ có gì đâu (cách nghĩ của Sakura là vậy, bó tay luôn). Mà ba ngày sắp qua rồi, cũng đã đến giới hạn chịu đựng của nàng. Trước hết tạm thời cứ gạt chuyện mất cắp sang một bên đã, tính mạng của nàng là quan trọng nhất.

Đứng bật dậy sai bước tới cửa, bước chân dài rộng hướng đến Long cung, trước khi đi còn dặn tên thái giám sai Ngự thiện phòng chuẩn bị bát cháo đem đến Long cung, phòng Thánh nữ.

Lúc này, vẫn tại trên giường, Sakura đang ngồi ngắm chiếc vòng tay đá màu hồng nhỏ trên bàn tay. Không sai, đây chính là chiếc vòng mà hẳn dùng để phong ấn sức mạnh của nàng một thời, nàng vẫn còn giữ đến giờ. Ngắm lại hồi đó cũng có nhiều kỉ ức vui phết, đa số là những lần hấn và nàng đấu khẩu, cãi nhau như chó với mèo, nhục thay, tí số lúc nào cũng nghiêng về hấn, cãi nhau 10 trận thì hấn phải thắng đến 8-9 trận. Cứ cãi vã nhiều như vậy không hiểu sao tự nhiên nàng lại thích hấn được mới siêu!

'Khoan khoan, mình nghĩ cái gì đây? Mình làm sao thích hấn được? Cái tên khốn khiếp chết tiệt đấy!!!'

'Hon nữa, đối với hấn, mình cũng không là gì cả...'

Đôi mắt nàng lại sụp xuống ánh lên buồn bã. Kể từ khi hai người gặp nhau đến giờ, hấn đến một từ "thích" cũng chưa từng nói ra với nàng, càng không thể là yêu, chỉ có thể nói chắc chắn rằng hấn khi đó chỉ là nhất thời hứng thú thôi. Nhưng đối với nàng, như vậy cũng là đủ rồi.

Người ta nói không sai, mọi chuyện chỉ tốt nhất khi lúc ban đầu thôi, càng về sau sẽ càng bị tàn phá theo thời gian, hấn và nàng không phải là ngoại lệ. Nếu có thể quay ngược thời gian, nàng muốn giữ mãi mọi chuyện như trước kia, hằng ngày cãi vã, tranh luận đủ kiểu.

Ngắm nhìn chiếc vòng ngọc trên tay, vật một thời từng là ràng buộc giữa hai người, lòng nàng lại thất lại, nước mắt không kiềm nén được lại túa ra. Sakura rất muốn phá vỡ nó đi nhưng nàng không có khả năng làm vậy, loại đá này không phải là thứ một sớm một chiều có thể huỷ danh bọc nó lại trong lớp vải đồ rồi để xuống gôi.

"Cách"

Đột nhiên cánh cửa mở toang ra làm nàng hơi giật mình, ánh sáng chiếu vào lại mắt nàng híp lại. Mấy ngày đến cái cửa sổ cũng không mở, rèm cũng không kéo làm mắt nàng có chút không quen. Đến khi đôi mắt thích nghi được với ánh sáng, cảm giác chán ghét, tức giận, xem thường lại trào lên nhìn kẻ đang bước tới. Con mắt đen tuyền quét qua một lượt từ trên xuống dưới con người đang ngồi trên giường.

'Gầy quá' hấn thăm nghĩ, bộ dạng hốc hác, xanh xao của nàng làm lòng hấn quặn lên.

- Sakura...

Xoay người kéo chăn lên ngang bụng, nằm quay lưng lại với hấn, cất giọng nhẹ nhàng đầy giễu cợt:

- Sao? Vẫn nghi ngờ ta lấy trộm cuốn trục nên đến lục soát à? Hay là tìm ra kẻ ta dẫn vào là ai rồi nên đến thăm vấn? Muốn làm gì tùy người!

Thái độ thờ ơ, lạnh nhạt của nàng làm tim hấn như bị dao cứa. Không lẽ chỉ một lời nói bộc phát lúc trước lại làm tổn thương nàng đến vậy?

Lời nói của hấn càng thêm khó khăn mà thốt ra, hai nắm tay siết chặt lại:

- Ta đến xem nàng thế nào...

- Cảm ơn. Ta chưa chết.

Đối diện với nàng, hấn không biết nên nói gì nữa, đành giữ im lặng, ánh mắt không rời nàng một milimet nào.

Cảm thấy mình bị nhìn chăm chăm, Sakura đâm ra khó chịu, vẫn giữ thái độ lãnh đạm mà nói.

- Không phải hoàng thượng như ngài có trăm công ngàn việc sao? Hy vọng việc giám sát một tù nhân như ta không tốn thì giờ của ngài...

- Đủ rồi!

Hắn giận dữ gầm nhẹ lên, nàng đang cố chọc tức hắn sao?

Nghे tiếng quát của hắn, Sakura không nói gì nữa mà nằm im trên giường, hốc mắt lại lần nữa ướt át nhưng lần này nàng quyết không khóc, cố nuốt cho nước mắt trôi vào, nhắm chặt mắt lại.

Nghे thấy tiếng sột sạt rất nhỏ của nàng, hắn mới biết mình lại hơi quá nóng giận, lòng thầm trách mình lại thêm một lần ngu. Nhẹ bước đến ngồi xuống cạnh giường, ôn nhu nói:

- Xin lỗi nàng, là ta quá nóng giận.

Không có tiếng đáp lại, Sakura vờ như đã ngủ say không quan tâm.

- Những lời hôm đó, ta không có ý làm nàng buồn phiền. Thật xin lỗi...

Dù nàng có không muốn nghe cũng không thể không nghe, lời của hắn vẫn cứ văng vẳng trong tai nàng, làm Sakura có chút dao động nhưng vẫn lì lợm không mở mắt, nằm im như chết.

- Hoàng thượng, cháo đã tới - vị thái giám đứng bên ngoài nói vọng vào.

- Vào đi.

Thái giám bưng khay cháo đặt lên tủ đầu giường theo chỉ thị của Sasuke rồi lập tức lui ra ngoài.

Sau khi cửa đã đóng kín, trong phòng phòng lại chỉ còn mỗi hai người.

- Dậy ăn chút cháo đi.

- ....

- Ta biết nàng chưa ngủ nhanh đến thế được, dậy ăn đi, nếu không sẽ chết đói đấy...

- ....

Đối với sự ôn nhu, quan tâm săn sóc hiện tại của hắn vẫn chỉ là thái độ thờ ơ, không đặt hắn vào trong nửa con mắt như trước đây của nàng. Nàng có chết cũng không đến lượt hắn quan tâm, thả xuống chơi với bác ở Ngục giới còn hơn. Gọi mãi kiểu gì đi nữa nàng vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn coi hắn là không khí. Thái độ này làm hắn có phần bức tức. Gần đây đủ mọi thứ chuyện phát sinh mà nàng là một trong số đó đã làm hắn đủ điên đầu rồi, bây giờ lại đến chuyện này nữa, hắn thực sự không khống chế nổi cảm xúc của mình nữa mà nóng giận với nàng.

- Rốt cuộc nàng là muốn thế nào? Đồ đã lấy thì cũng mất rồi, tại sao cứ phải làm ta tức điên lên mới chịu được? - hắn gầm nhẹ lên.

Sakura lúc này cũng không muốn nằm im nữa, ngồi bật dậy đối mặt với hắn.

- Vậy ta hỏi ngươi, ngươi muốn ta phải làm sao mới chứng minh được rằng ta không lấy trộm cuốn trục đó?

- Chuyện đó ta không trách nàng, tại sao nàng lại phải làm to chuyện lên?

- Không trách? - nàng khinh thường thường một tiếng, nói ra suy nghĩ của mình - Ta biết thừa trong lòng ngươi nghĩ gì, cho dù miệng thì nói rằng không trách, nhưng chắc chắn trong lòng đang nghi ngờ, oán trách ta tội cùng. Chắc chắn rằng ngươi đã nghi ngờ ta là gián điệp và khẳng định rằng ta đã lấy trộm cuốn trục, có đúng không?

Chột dạ... Sao hắn lại cảm thấy chột dạ? Chẳng lẽ nàng đã nói đúng suy nghĩ của hắn rồi sao?

Nhìn vẻ mặt băng lãnh thoáng giật mình khi nàng nói hết câu, nàng... đã biết được câu trả lời rồi. Sakura cố cúi mặt xuống để mái tóc che đi những giọt nước mắt và để che đi khuôn mặt đau đớn của nàng. Quả nhiên là vậy, hắn đã sớm đưa ra kết luận cho chuyện này rồi, mọi tội lỗi đều là do nàng hết cả. Nếu hắn từ trước đến giờ hoàn toàn không tôn trọng hay tin tưởng Sakura, nàng cũng không việc gì phải giữ lễ nghĩa với hắn cả.

Dù lòng đau như cắt khi nhắc lại vấn đề này nhưng nàng vẫn phải nói.

- Ta nói đúng rồi nên ngươi mới im lặng phải không?

- Đúng vậy - hắn thẳng thắn thừa nhận, không muốn lừa dối nàng nữa.

- Ta hiểu rồi - nàng đè nén nỗi đau trong lòng xuống, che dấu đi bi thương trong lòng trực tiếp nhìn thẳng vào hắn, ra vẻ như không có gì xảy ra - Ta muốn hỏi ngươi một câu nữa...

- ....



- Ta... đối với người là gì?

Cuối cùng Sakura cũng có can đảm để hỏi hấn thắc mắc bao lâu nay.

- Chẳng là gì cả - nói ra lời này không khác gì tự lừa dối trái tim mình cả, cũng đồng thời bóp nát trái tim nhỏ bé của con người phía trước kia.

- Ra là vậy... - nàng hướng hấn nhoen miệng cười, một nụ cười chua chát, cười như không cười, so với khóc còn tệ hơn.

Lần đầu tiên, kể từ khi gặp mặt người con gái này đến giờ, hấn luôn tự nhủ với mình rằng phải luôn làm nàng cười mỗi ngày, không được phép khóc. Còn bây giờ, nhìn nụ cười giả dối trước mặt mình, hấn thà rằng thấy nàng khóc còn hơn.

- Cảm ơn đã giải thích mọi thắc mắc trong lòng ta. Vậy thì ít ra bây giờ ta có thể thôi giày vò bản thân rồi.

Tuy vẫn duy trì nụ cười tươi bất cần đời trên mặt nhưng ánh mắt là cửa sổ tâm hồn đã phản chiếu lại nỗi mất mát trong lòng. Nghĩ là không yêu nhưng quan sát biểu hiện hiện tại của nàng xem, có khác gì thất tình không? Cảm thìa mức từng muỗng cháo đã nguội từ lâu, bàn tay run run đưa đến miệng, khó khăn nuốt cháo xuống cổ họng khô khan. Về mặt vẫn bình thường, vô tư cười như người đời vẫn nói, nụ cười chính là tấm mặt nạ bền nhất để che đi tâm trạng của ta.

Hấn muốn bước đến ôm nàng vào lòng nói “xin lỗi” đến khi nàng tha thứ mới thôi, muốn chính mình nói thật tăng nàng đối với hấn quan trọng thế nào, muốn nói ba chữ “Ta yêu nàng” với Sakura nhưng bây giờ nói ra có lẽ sẽ không những không khiến nàng tin mà còn làm nàng thêm bối rối, sợ hãi hơn. Lúc đó hấn không thể thôi tưởng tượng nỗi nàng sẽ có nghĩ quần không mà tiếp tục tuyệt thực. Vậy cách này có nghĩa là gián tiếp nói với nàng rằng nàng hãy cố sống mà hận hấn đi, sống tìm cách trả thù hấn đi.

Sakura không phải kẻ ngốc mà không hiểu được câu trả lời của hấn, nhưng nàng lại chỉ nghĩ đến cái tiêu cực mà không nghĩ đến mặt tốt kia. Được, vậy nàng sẽ sống, sống thật tốt cho hấn thấy hối hận vì đã lừa dối nàng.

Nhưng, tình cảm dễ buông xuôi vậy sao?

-----

Tại cung Bạch Hổ.

- Tệ. Rất tệ. Cực tệ.

- Thảm. Rất thảm. Cực thảm.

Tenten và Naruto theo dõi những gì đã được chiếu lại lên tường qua con mắt của Haruka.

- Thực lòng tôi không nghĩ bọn họ lại thành ra thế này đâu. Chuyện lần này, nhất định có uẩn khúc gì đó - Neji khoanh tay xoa xoa cằm suy nghĩ.

- Chắc chắn là có uẩn khúc rồi. Bây giờ chúng ta phải tìm cho ra kẻ đã lấy trộm cuốn trục. Cậu có ý kiến gì không, Shikamaru? - Ino hướng sang người lúc này đang cau mày động não.

- Tôi có hai giả thiết. Một là... Sakura thực sự là kẻ lấy trộm cuốn trục...

- Cậu bị điên à? Không có khả năng đâu - Tenten lập tức phản đối. Với tính cách của Sakura, không việc gì cậu ấy phải lén lút lấy nó rồi khóc lóc kêu oan được.

- Thứ hai là... Có kẻ có tình gai bẫy cô ấy.

- Nhưng là kẻ nào? Hấn muốn gì?

- Đến giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng chắc chắn là chẳng có gì tốt đẹp đâu - Shikamaru thấp giọng nói.

- Hiện giờ tôi sẽ cố gắng giữ cho họ tránh gặp mặt để gây phiền phức. Có gì thì báo cho nhau nhé! - Tenten buồn phiền nói, chuyện lần này thực sự đi quá xa rồi.

- Ừm

Mọi người đồng thời gạt đầu, nhìn nhau trao đổi bằng ánh mắt. Rồi lại nhìn ra phía cửa giấy, nhếch mép nhìn bóng đen nhỏ di chuyển mất hút sau cánh cửa giấy và khe gỗ.

-----

Gian phòng của Karin.

Một thân ảnh nhỏ nhắn mặt che khăn bước vào quỳ trước Karin.

- Công chúa, hiện tại có vẻ như nhóm quân chúa vẫn chưa phát hiện ra điều gì bất thường.

- Tất nhiên là không phát hiện rồi. Kế hoạch này không phải một sớm một chiều có thể làm ra, làm sao mà lũ tầm thường như bọn chúng có thể đoán ra được - Karin tự mỉm cười, không giấu nổi sung sướng trong lòng.

- Hiện tại Sasuke với con ả đó thế nào? - ả vừa cầm lược chải chuốt vừa hỏi.

- Hiện tại hai người đang bất hoà, hoàng thượng đã trực tiếp từ chối Thánh nữ, xem ra mối quan hệ giữa bọn họ không duy trì lâu được nữa đâu - cô gái đó thành thật khai báo tất cả mọi chuyện cho chủ nhân.

Nghe xong mà nụ cười trên mặt tô đầy son phấn của cô ta càng lộ ra vẻ mãn nguyện, hài lòng. Mọi thứ đều theo đúng kế hoạch ban đầu đã vạch ra, cứ đà này thì không bao lâu sau cô ta sẽ đường đường chính chính trở thành mẫu nghi thiên hạ.

- Tiếp tục bước tiếp theo đi.

Karin vui mừng ra lệnh cho cô gái đó.

Nhận mệnh lệnh, cô gái đó cúi đầu cung kính lui ra rồi hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, không để lộ ra tiếng động. Tuy nhiên, thân ảnh nhỏ bé của cô ta vẫn nguyên vẹn lọt vào tầm mắt một người.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 32: Cái chết của Hoàng thái hậu. Xét xử. 1.4K 129 95

Từ sau hôm đó, tin

tức về mối quan hệ rạn nứt của Sasuke và Sakura không hiểu từ đâu mà bắt

đầu lan truyền. Khắp cung ai cũng thì thầm to nhỏ bàn tán chuyện lần

này. Hoàng thượng vốn rất sủng ái Thánh nữ, vậy mà có đâu lại bắt nàng

vào lãnh cung, sai người giam giữ nàng như canh tội phạm. Rồi còn những

lời phũ phàng của hấn với nàng lần trước cũng từ đâu xuất hiện. Tệ hơn

nữa, trong cung bắt đầu có tin đồn rằng nàng là gián điệp từ quốc gia

khác phái tới để theo dõi triều đình và ăn trộm bảo vật. Mà đã là tin

đồn thì càng lan truyền sẽ càng méo mó, biến dạng không ra gì, cuối cùng

đến tai hoàng thái hậu.

Mikoto

phản ứng đầu tiên là mặc kệ cho qua, nghĩ rằng đây chỉ toàn là mấy tin

vịt là do kẻ nào rồi hơi bày ra. Nhưng càng ngày đi đến đâu cũng thấy

người bàn luận về vấn đề này làm bà đâm ra hơi bất an. Cuối cùng trực

tiếp đến lãnh cung tự mình kiểm chứng.

Bà

gần như sốc đến suýt ngất khi thấy bóng hình Sakura ngồi trong lãnh

cung. Hơn nữa, sắc mặt và biểu hiện trên khuôn mặt nàng không được tốt

cho lắm. Lập tức vờ đại một cung nữ bắt tường thuật lại mọi chuyện, dù

câu chuyện bị méo mó biến tấu không ít nhưng vẫn không sai lệch đâu vấn

đề chính: hoàng thượng đối xử lạnh nhạt với thánh nữ và đem nàng nhốt

vào lãnh cung giam lỏng.

Chuyện

tình này càng làm bà thêm trần trở mỗi tối, khó khăn lắm thằng quý tử

lạnh lùng của bà mới biết tình yêu là gì kể từ sau “chuyện đó”. Vậy mà

giờ nó lại nghĩ cái gì mà cho người nó yêu vào lãnh cung, nơi nhốt các

phi tần phạm tội. Lại còn hạ lệnh không cho ai tiếp cận gặp mặt hay nói

chuyện chứ. Tiếc thay, bà không phải là người dễ bỏ cuộc, nhất định phải

gặp được Sakura.

2 ngày sau.

- Người nói cái gì?

Sasuke trừng mắt nhìn vị thái giám đang sợ đến sắp tè ra quần đứng trước mắt.

-

D... Dạ... Kh...ời bẩm hoàng thượng, Thái hậu đã hai ngày..... quyết tử

không động vào một giọt thuốc nào, dù ai khuyên cũng không chịu uống.

- Mẫu hậu lại muốn cái gì nữa đây? - hấn chống tay lên trán mệt mỏi than.

Sau

khi Mikoto đã hồi tỉnh, tuy độc đã được lấy ra kha khá nhưng vẫn còn

trong người, loại độc này còn rất khó diệt hết nên đến giờ vẫn phải uống

thuốc hàng ngày trừ dần độc dược còn trong người.

- Dạ, thái hậu nói là không muốn uống thuốc của bất cứ ai đưa ngoài... Thánh nữ.

- Ra vậy...

Hấn

thừa hiểu ngụ ý của mẫu hậu là gì, rất muốn thắng thần tử chói vì hiện

giờ nàng đang bị giam lỏng ở lãnh cung, mà người giam nàng không phải ai

khác chính là hấn. Lí do là vì không muốn để nàng tiếp tục thấy khó

chịu khi phải ở gần hấn, nếu ở gần với Tenten thì hấn cũng không yên

tâm, tốt nhất là đưa nàng đến lãnh cung. Những lí do trên cũng chỉ chiếm

một phần nhỏ, lí do lớn chính là để trừng phạt nàng, vì nàng mà bây giờ

một thứ rất quan trọng và nguy hiểm rơi vào tay kẻ không rõ tung tích.

Nhốt nàng ở đó vẫn là quá nhân từ rồi.

- Phái người đến đưa Thánh nữ đến chuẩn bị thuốc đi - coi như chịu thua Người.

- Nhưng... - hấn lúng túng - ... Thái hậu còn nói rằng còn muốn Hoàng thượng cùng thánh nữ đến đưa thuốc cho Người.

Bạn cũng sẽ thích

[SasuSaku] (longfic) Konoha High School

By Cam\_chanmn 96.5K 8K

[Sasusaku] Câu Chuyện Chi Mới Bắt Đầu

By auroradream1999 13.1K 1.2K

05. Edit/ Ver/ SasuSaku/ Ăn Xong Chùi Mép

By BlossomSakura641 11.9K 1.1K

04. Edit/ Ver /SasuSaku/ Vợ Yêu, Đừng Chạy T...

By BlossomSakura641 18.1K 1.4K

[SasuSaku] Tình Yêu Quý Dữ

By longlivesasusaku 79.9K 5.8K

01. Edit/Ver/Sasusaku/ Hoàng tử lạnh lùng và...

By BlossomSakura641 31.7K 2.4K

[Longfic] [ SasuSaku ] Lạc hoa (Ta luôn ở bên...

By \_Akiyoshi\_ 25.4K 1.4K

Tại sao bà

lại quá đáng như vậy, biết rõ hẳn bây giờ với nàng như thế nào còn bất

như vậy. Coi như để đền đáp công ơn dưỡng dục của mẫu hậu, hẳn sẽ đi.

-----

Sakura đột nhiên được đưa đến ngự y viện có hơi bất ngờ. Có ai ốm đau gì chăng?

Mãi nghĩ thì tự nhiên

nàng và phải cô cung nữ, cả bát thuốc bốc khói ngút trên tay cô ta

đổ ập lên cánh tay và mu bàn tay Sakura. Phần da tiếp xúc với nước sôi

trong chốc lát đã tẩy rồi sưng lên.

Cô cung nữ đó hốt hoảng

quỳ lạy xuống dập đầu van xin tha mạng. Sakura cũng không phải người nhỏ

mọn, nàng cũng chỉ nói không có gì, kéo tay áo che đi vết bỏng, tí nữa

nó sẽ tự lành ngay thôi, rồi bước tới lấy thuốc.

- Ủa? Thuốc không phải vừa được đưa đến cho Người rồi sao? - thái y ngạc nhiên.

Kể ra mới biết cốc thuốc

đổ lên người nàng ban nãy kia chính là thuốc của thái hậu. Vì không

muốn làm phiền đến họ nên nàng đã đưa ra đề nghị.

- Mọi người cứ đi nghỉ đi. Thuốc của thái hậu ta sẽ sắc lại, ta thuộc công thức nên mọi người không phải lo.

Nghe nàng nói họ cũng

không có ý kiến gì thêm, dù sao trước đây thuốc giải cũng là do một tay nang điều chế mà. Họ chỉ để một cung nữ lại phụ giúp, còn lại ra ngoài hết.

Lúc Sasuke đến thì

Sakura cũng đã làm xong xuôi cả rồi, cầm khay bưng ra thì bất gặp hấn, vẻ mặt bỗng chốc biến đổi nhanh rồi lại quay trở về như cũ, lạnh nhạt, thân nhiên bước qua hấn tiến đến Thanh Long cung. Đi thật nhanh qua Sasuke để hấn không thấy được những xúc động, nỗi nhớ, niềm vui kèm theo những bi thương, buồn bã trong đôi mắt ngọc lục bảo của nàng.

Sự thờ ơ của nàng làm

tim hấn lại nhói lên. Biết rằng chính hấn đã đẩy nàng ra xa, chính hấn là người phụ lại lòng tin của nàng nhưng có lẽ tình cảm đối với nàng vẫn chưa dứt và có lẽ sẽ không bao giờ dứt.

Đặt chân bước theo nàng,

cả quãng đường dài như vậy, hai người đến một từ cũng không nói, cứ im lặng vậy mà đi. Không khí hết sức căng thẳng, ngột ngạt đến khó thở, lại lạnh lẽo không rõ lắm cung nữ, cận vệ đi đằng sau họ đến hít thở cũng không thông. Phải thử mới biết là họ mừng rỡ thế nào khi hai người trước đến nơi và để bọn họ ở ngoài, kéo theo không khí u ám đi xa.

- Mẫu hậu, con đến rồi.

- Hai đứa đến rồi à, ngồi xuống đi. Ở một mình cũng chán, cuối cùng hai con cũng đến thăm ta - bà mỉm cười nói.

- Thái hậu, mời người uống thuốc nhanh kéo nguội.

Sakura cười gượng, bưng khay thuốc đến trước Mikoto.

- Ta biết rồi.

Haizzz... Thịnh thoảng hai đứa cũng nên đến thăm ta một chút chứ! - bà cầm lấy cốc thuốc trên khay, đôi mắt đảo qua người con gái trước mắt.

Trông nàng khác quá, làn

da xanh xao, vẻ mặt không còn lúc nào cũng vui vẻ, tự nhiên như trước nữa. Thay vào đó là những mệt mỏi, u buồn khó nói.

Đôi mắt hướng đến Sasuke, trách móc.

- Có thời gian con nên quan tâm đến Sakura một chút, nghe chưa?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33: Kí ức đẹp một thời

- Hiện giờ chưa đưa ra án phạt, tạm thời giải người vào ngục chờ án.

Lời vừa nói ra thì đã có người bật lại phản đối.

- Cái gì? - 5 miệng một lời hoảng hốt hét to.

- Tại sao không vào lãnh cung, sao phải nhốt ở ngục tối? - Tenten bất bình lên tiếng.

- Kẻ phạm tội phải giam ở ngục. Không phân biệt tầng lớp.

Một lời nói của hắn làm cho mọi người im bật, mặc dù muốn giúp nhưng lần này không thể rồi. Đành phải để Sakura chịu thiệt một chút, 5 người bọn họ nhất định sẽ sớm tìm lại công đạo cho nàng.

Sakura nghe hắn nói ba chữ “kẻ phạm tội” như nhắc nhở tội lỗi nàng vậy hay muốn nói rằng kẻ phạm tội phải ở nơi hắn thuộc về đây? Đôi mắt lục bảo ánh lên tia buồn bã, hắn bắt đầu khinh thường nàng từ khi nào vậy?

Đứng dậy đi theo quân lính hướng đến ngục tối, không chút chần chừ bước thật nhanh đến đó, ở nơi ngột ngạt đầy ánh mắt giả dối thể này, nàng chịu không nổi.

Sau khi các vị đại thần cùng người hầu đã lui ra, cửa đã đóng, trong phòng chỉ còn lại 5 người kia và hắn. Tenten nhin tức không nổi đập rầm một cái vào bàn hét lớn vào mặt Sasuke.

- Huynh thật quá đáng. Tại sao cứ phải làm khó cậu ấy, HẢ!!? Là huynh giả ngu hay giả ngốc mà tin rằng kẻ hạ độc là cậu ấy?....

Sasuke trầm mặc như cũ, chống lại lời giận dữ của hoàng muội lúc này chỉ là hình bóng mảnh mai, nhỏ bé của Sakura tựa như chỉ một cơn gió thổi cũng có thể làm nàng tan biến mất.

- Tenten, bình tĩnh lại đã. Có gì từ từ nói - Ino nhẹ lời khuyên can.

Quả thực đối với thái độ lạnh nhạt của hoàng thượng với Sakura, Ino cũng uất ức không kém gì Tenten.

Lời nói của Ino không làm cho cô bạn hạ hỏa mà còn bốc hỏa hơn.

- Có cái gì mà từ từ nói chứ! Hoàng huynh, ta hỏi huynh, huynh rốt cuộc là như thế nào với Sakura? Đừng có nói là huynh yêu cậu ấy bởi... Huynh không có tư cách đó đâu.

- Muội ra ngoài đi - hắn mặt mũi chống tay lên trán nói, ngày hôm nay chưa đủ phiền hay sao?

- Ta không ra. Ngày hôm nay ta nhất định phải nói cho rõ. Huynh nghe cho kĩ đây, Uchiha Sasuke, huynh không xứng đáng với tình yêu của cậu ấy.

Chưa bao giờ Tenten lại cảm thấy giận dữ với hoàng huynh của mình như vậy, có lẽ là do không đành lòng nhìn bạn mình bị bội bạc như vậy.

- Cậu ấy từ trước đến giờ tuy không nói cho ai nhưng cái cách cậu ấy nhìn huynh đã nói rõ tất cả rồi. Cậu ấy cũng nghĩ rằng huynh cũng có rung động đối với cậu ấy. Nhưng... Sự kiện gần đây là một cú sốc lớn đối với Sakura - giọng nàng nghẹn ngào - Tự tay huynh giam giữ cậu ấy, nghi ngờ, đánh cậu ấy, kết tội cậu ấy là kẻ phản nghịch, lại bắt vào ngục tối. Huynh nói xem có ai chịu nổi không?

- .... - hắn im lặng, không ngừng suy nghĩ về những gì muội muội nói. Hắn đã sai thật?

- Huynh nói huynh yêu cậu ấy nhưng một chút cũng không hiểu được cậu ấy? Những lúc thế này huynh có biết cậu ấy nghĩ gì không? Có biết cậu ấy tuyệt vọng thế nào không? Nước mắt Tenten đã chảy ra từ lúc nào, cảm xúc rối loạn không kìm nổi.

- Bây giờ ta mới biết tình yêu của huynh cũng chỉ tầm thường thế thôi sao? Mới gặp chút sóng gió mà đã muốn buông tay. Không biết đã có kẻ nào cho huynh ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà thành ra con người nhu nhược như vậy! Thật khác với vị hoàng huynh mạnh mẽ, dám liều mạng vì người mình yêu, người ta đã từng tôn kính một thời. Giờ thì không còn nữa.

Ánh mắt Tenten trở nên băng lãnh trong phút chốc, người toả ra hàn khí không khỏi làm mọi người giật mình vì sự thay đổi của nàng. Khoé miệng nhàn nhạt nói:

- Nếu huynh dám làm tổn thương Sakura, ta sẽ hận huynh đến chết.

Dứt lời, nàng xoay người ra cửa rồi đi. Những người còn lại chỉ lắc đầu thở dài nhìn vị hoàng đế của họ rồi đi theo Tenten.

Một lúc sau, người còn lại trong phòng cũng lặng lẽ rời đi nốt.

Bước chân vô thức bước đi đến một nơi thì tự nhiên dừng bước. Ngược lên trên nhìn 3 chữ lớn trên trên cổng:

- Đào Hoa Viên?

Tại sao hán lại đến đây?

Khó hiểu muốn rời đi nhưng chân lại không nghe lời đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Dù sao đến cũng đã đến rồi, cứ vào một lúc cũng đâu có sao?

Chân có vẻ đồng tình với ý kiến này nên tự nhiên hoạt động bình thường bước đến trước cánh cửa gỗ lớn rồi dừng lại ra hiệu cho tay làm việc. Tay tuân lệnh đẩy cửa ra, cánh cửa gỗ cũ kĩ đã bạc màu nặng nề mở to ra, chân chống đỡ cơ thể bước vào.

Dừng chỉ nhìn bề ngoài cánh cửa mà phân xét nơi đằng sau nó, bên trong cánh cửa cũ đó là cả một khu vườn rộng lớn tương như bất tận, đặc biệt, đây không phải là vườn bình thường mà là một vườn chỉ toàn trồng hoa anh đào bốn mùa nở rộ. Để cho màu sắc hài hoà hơn là một màu hồng đơn điệu, cắt chéo vườn là một con suối nước trong veo rộng tầm 3-4m, sâu 1m3. Nối liền hai nửa là một cây cầu sơn đỏ. Đi qua cây cầu 5m là đến một cái chòi nhỏ để ngồi ngắm cảnh. Bên trong bày biện đơn giản, nhưng thay vì chỉ có một bộ bàn ghế uống trà đôi là đủ lại có thêm một cái bàn hình chữ nhật nữa, ở trên có bút lông các kiểu, mực, chặn giấy, ở dưới tủ bàn là có chứa đủ các cuộn giấy vẽ, một bên là giấy trắng chưa dùng, còn một bên là giấy đã hơi phai vàng phía mép. Chỉ cần nhìn qua thôi cũng biết là bàn để vẽ tranh rồi, phong cảnh đẹp thế này không lưu lại thì phí, tiếc là có cảnh đẹp nhưng không có... người đẹp như trước kia.

Đào Hoa Viên là khu vườn được đặc biệt xây dựng dành riêng cho Sakura và hán, ngoài họ ra, kẻ khác không được biết và đến, kể cả Tenten và mấy người kia, nơi này có thể coi là bí mật của hai người họ vì ngoài ra làm gì có ai biết và nói thật, đường đến đây chẳng khác nào cái mê cung cả, hết rẽ phải rồi trái rồi đi xiên đi chéo đi lủi... Đại loại là rất lằng nhằng.

Những lúc rảnh rỗi, Sasuke thường dẫn nàng đến đây để thư giãn, đi dạo và bí mật về Sakura lúc nàng không để ý. Tuy nhiên cũng chẳng vẽ trộm được bao lâu...\*\*\*\*\* Flashback \*\*\*\*\*

- Sasuke, chàng làm gì vậy? - Sakura giương đôi mắt lục bảo long lanh nhìn người đang đứng trong chòi, tay cầm bút lướt lướt trên giấy.

Hình như hán tập trung quá hay sao mà nàng gọi lần thứ n rồi hán vẫn không để ý, tay mãi miết cầm bút lông lướt như gió.

'Hoi cáu rồi đấy nhé! Gọi bà đến đây rồi định bơ bà à? Không có cửa đâu' Mấy lần trước hán cũng thế nhưng mà nàng gọi lần hai là đáp ngay, hôm nay chắc chắn có vấn đề.

Sakura trán nổi gân xanh rón rén bước ra sau hán định hù hán một phen cho chữa tội bơ nàng.

Đời nó buồn cười làm sao! Nàng đang làm mất quý, hai tay dồn sức định đập bộp phát vào vai hán thì... tên chết tiệt này đột nhiên làm mặt vô cảm trắng lạnh như người chết quay ra trợn mắt nhìn nàng. Kết quả là hại người hại mình, nàng bị dọa cho suýt nữa té xỉu, mặt xanh lét, khóc thầm trong lòng, cái này có được gọi là quả báo không ta!??

Sasuke nhìn nàng vỗ ngực thở gấp như vừa thấy ma (lẽ nào ko phải? =\_=), miệng không khỏi bật cười thành tiếng. Nữ nhân này, trước đây bao lần như vậy rồi còn chưa rút ra bài học gì sao? Dừng đại mà trêu Thần chết!

Sakura đã bình tĩnh hơn một chút so với ban nãy, nghe thấy tiếng cười và thấy cái khuôn mặt cực kì sáng khoái vì chọc được nàng mà đầu bốc khói dày đặc, trừng mắt nhìn cái tên ôn thân kia.

- Cái tên đáng chết này, sao dám bày trò chọc ta, nhờ ta sợ quá mà bị nhồi máu cơ tim rồi lăn ra xỉu thì sao? - nàng làm bộ đau tim cho nó ăn khớp với lời nói tí!

- Nàng cứ xỉu đi, yên tâm ta sẽ đem nàng về “chăm sóc” cho cẩn thận bằng tình mới thôi - hán cười châm chọc, đặc biệt nhấn mạnh từ “chăm sóc”.

Từ điển đen tối trong đầu Sakura hoạt động rất đúng lúc đúng chỗ, tra ngay ra được hàm ý của từ “chăm sóc” rồi truyền nghĩa tới não xử lí thông tin. Mặt Sakura phút chốc đỏ lên vừa xấu hổ vừa tức. Xấu hổ là vì sao hán dám giữa ban ngày ban mặt nói thế chứ, may mà ở đây không có ai chứ để người khác nghe thấy, nàng đào đâu ra lỗ mà chui xuống đất đây? Mà tức là tức bản thân sao chấp nhận nổi một cái tên biến thái đầu óc đen tối như vậy! Đàn ông đúng là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới thôi!!!

Ngắm khuôn mặt đang biến hoá đủ màu sắc của nàng, hán càng không nhịn nổi mà đặt bút xuống, đến ôm nàng vào lòng từ phía sau, đầu hơi cúi, miệng ghé sát vào bên tai nàng thì thầm:

- Muốn ta “chăm sóc” nàng kiểu gì đây?

Phản ứng của nàng làm hán rất hài lòng, Sakura mặt đã đỏ càng đỏ hơn, tay chân luống cuống kéo tay hán ôm mình xuống, lui lại vài bước, tìm cách từ chối:

- Ồ... Ừm... Ta... Kh... Ông cần ... Đâu... À... Mà... Mà....

Mắt Sakura đảo một vòng rồi dừng lại ở giấy trắng trên mặt bàn, vội lảng sang chủ đề khác.

- Mà chàng đang làm cái gì vậy? Ch... Cho ta xem với...

Nàng vụng về vuốt mép giấy phẳng ra rồi nhìn vào nét mực tạo nên hình thù...mới vừa nhìn thoáng qua thôi nàng đã không kìm được khen:- Không nghĩ là chàng cũng biết vẽ nha! Lại còn vẽ đẹp như vậy!!!

Đúng là hơi khó tin một chút, nhầm, là nhiều chút, một tên lạnh lùng chỉ biết cầm kiếm và phê tấu chương như hán lại biết vẽ mới sợ chứ! Đòi đúng là hư cấu!

Trong khoảng thời gian ngắn đã vẽ lại được căn kế khung cảnh từ cánh hoa đào đang bay lẩn ở trên cây đến khe đá dòng suối. Đây mới chỉ là phần phụ, ở giữa và nhân vật chính của bức tranh là một cô gái, nhưng mà hán vẫn chưa vẽ xong nên hơi khó nhìn chút.

- Đây là ai vậy? - nàng chỉ nhẹ tay vào cô gái đó.

- Nhìn kĩ đi.

Mắt nheo lại nhìn vào từng đường nét trên khuôn mặt cô gái đó, hình như đã từng gặp ở đâu rồi đó.

- Nhìn quen quen... Chắc chắn là thấy ở đâu đó rồi - Sakura xoa xoa cằm suy tư (Trời ạ, là chị chứ ai =\_||)

Sasuke phải nói là bó tay với nàng luôn, sao nàng lại có lúc ngầy thơ khờ dại như vậy, con cáo già mọi ngày đâu rồi? Hán rất muốn nói ra suy nghĩ này nhưng lại sợ nàng điên lên thì hán chạy không kịp mất!

Lần nữa ôm nàng từ sau, tay trái vòng xuống ôm trọn vòng eo nhỏ của Sakura, tay phải với lấy cây bút chấm chút mực trong hiên..

- Chưa nhận ra thì gợi ý thêm một chút cho nàng vậy!

Chỉ trong vài nét vẽ mà nét đẹp của cô gái trong tranh đã được nổi bật đáng kể, nhất là nụ cười tươi duyên dáng vẻ ngây thơ, thánh thiện với mái tóc dài mềm mại bay phất phơ trong gió, đôi mắt trong veo, lấp lánh, trong sáng không lẫn chút tạp chất nào. Trong mắt hán, cô gái đó là như vậy, tuy nhiên nàng một điểm cũng không nhìn ra, lại còn không nhìn nổi ra đó là ai nữa mà ngây ngốc hỏi lại:

- Ừm... Đây... là ai vậy? Ta nhìn không ra?

Khoé miệng hán không ngừng co rút liên tục. Tự hỏi hôm nay mắt nàng có vấn đề không đấy? Lù lù thế này mà còn không nhận ra, hán chỉ muốn đập đầu vào tường chết đi cho rồi. Hơi thật lòng, nàng đã bao giờ soi gương chưa, hay là ở thiên giới không có gương? Nếu thế thật thì thiên giới còn lạc hậu hơn cả hạ giới cơ đấy!

- Nàng làm ơn nhìn kĩ một chút! - hán cố giữ vẻ bình tĩnh, kiên nhẫn bảo nàng. Hán về xấu đến vậy à!??

Có khi thế thật bởi nàng hip chặt cả mắt, nghiêng đầu nhìn đủ các hướng mà vẫn không nghĩ nổi là ai. Một người đẹp như thế này nếu từng gặp rồi chắc hẳn phải nhớ, sao chỉ có thể thấy quen quen được. Cuối cùng chất xám chạy loạn thế nào mà phán ra một câu:

- A! Là Ino phải không? (Trời ah, bay đâu ra Ino đây =\_')

Rồi, hán đi chết đây!

Thấy Sasuke trầm mặc không nói gì, mặt biến sắc liên tục, Sakura mới quay sang nhìn về mặt lạnh như tiền của hán, lòng không khỏi chút lo lắng:

- Ê! Chàng làm sao vậy? Sao lại im lặng như vậy? Ta nói sai à? (Còn hỏi)

Không biết là buồn quá hoá dở hay sao mà tự nhiên lại gục đầu xuống vai nàng mà cười khúc khích, cười đến người run bần bật. Nàng đúng là rất biết cách chọc hán phát điên.- Sakura, nàng đúng là ngốc, là đại ngốc!!!

- Cái gì cơ? - Sakura ngang nhiên bị xúc phạm nên tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Ta nói nàng là đại ngốc có gì sai? Nàng nhìn xem, đến cả chính mình cũng không nhận ra, còn nhận đó là Ino, không phải đại ngốc thì là thiên tài chắc?  
- Hán càng nói càng không nhận được cười, chẳng hiểu sao lại cười nữa. Hán bị thần kinh rồi cũng nên!

Sakura vốn định cãi nhau tay bo tiếp với hán nhưng lại nghe bảo rằng người trong tranh đó chính là mình thì không khỏi ngỡ ngàng, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào bức vẽ.

Người này chính là nàng sao? Sao chẳng giống gì cả? Người này vừa đẹp lại trông rất thánh thiện, thanh cao, duyên dáng, chả bù với nàng. Thì cứ cho là nhìn ngoại hình cũng na ná nhau đi nhưng xét về cái dáng vẻ này thì hoàn toàn một trời một vực. Sao hán lại vẽ nàng như vậy?

Nhận thấy vẻ mặt băn khoăn, khó hiểu của nàng, Sasuke ngưng cười, tay phải đặt cây bút xuống vòng lên ôm nàng, ôn nhu giải thích.

- Trong mắt ta, nàng chính là đẹp như vậy! Đẹp nhất là khi cười như lúc đó.



Lời nói của hắn làm trong lòng Sakura dâng lên nỗi xúc động. Hôm nay có nhiều chuyện hư cấu xảy ra thật nha! Đầu tiên là hắn biết về, rất đẹp là đằng khác. Thứ hai là hắn khen nàng đẹp, dù nàng không đẹp đến vậy đâu (ai bảo thế?).

Không gian bỗng chốc im lặng, hồi hộp đến lạ thường. Ngay cả tiếng gió thổi, tiếng nước chảy cũng cố đè nén xuống thấp nhất để ngòì hóng xem phản ứng tiếp theo của Sakura.

Điều đặc biệt xảy ra rất không đúng lúc, nàng phát hiện ra mình có thêm một biệt tài nữa, đó chính là biệt tài phá vỡ khoảnh khắc. Không khí đang lắng đọng như vậy đã bị nàng một gáo nước lạnh dập tắt.

Cau mày hờn dỗi trách:

- Hừ! Có đẹp cũng không cho chàng về. Đã xin phép ai chưa mà tự tiện về “chùa” người mẫu hả?

(Từ “chùa” ở đây được dùng như nghĩa trong “wifi chùa”, tức là hàng free)

- Vườn của ta, người của ta, có gì mà không được? - hắn bình thản trả lời.

- Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 34: Đánh cược

Trong nhà ngục tối

tăm, ẩm ướt, bẩn thỉu, hôi thối, một cô gái đang ngồi thu mình trong góc phòng, bao quanh là bốn bức tường đá dày cộp. Căn phòng tối om chỉ được chiếu sáng qua ánh mặt trời yếu ớt lọt qua song sắt trên cửa sổ.

Căn phòng lúc này thật giống với tiền đồ của nàng, tối đen như mực, không có tương lai tươi sáng.

Nàng

đã từng một thời là một vị thánh được nhiều người xem trọng, còn bây giờ, nàng được coi như một tên tội phạm, sát nhân máu lạnh. Thời hoàng kim đã qua, còn hiện tại là thời kì sụp đổ của mọi thứ. Mọi người khinh rẻ, ghê sợ, bị người mình yêu vứt bỏ, coi thường, tại sao nàng lại phải chịu những thứ này cơ chứ? Nàng đã làm gì sai?

- Người không làm gì sai cả.

Nghe

được một giọng nói lạ trong phòng kèm với tiếng cửa mở, Sakura ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy một người đàn ông rất tự nhiên bước vào căn phòng rồi đóng cửa lại, tiến tới trước mặt nàng rất giữ khoảng cách.

- Người là ai?

- Xin tự giới thiệu, tên tôi là Yakushi Kabuto, hân hạnh được diện kiến Thánh nữ.

Thánh nữ? Nàng cười mỉa mai, danh phận cao như vậy đâu còn đến lượt nàng nữa!

- Không dám. Hiện giờ ta đâu còn là “Thánh nữ” quyền cao danh trọng như vậy.

- Thánh nữ được chọn bởi Thần đế, phải hay không đều đã sớm được quyết định rồi.

- Người muốn gì?

Sakura không quen với cái kiểu nịnh nọt này nên vào thẳng vấn đề chính luôn, hẳn muốn gì?

Nhếch mép cười nói:

- Quả nhiên là Thánh nữ có khác. Rất thông minh.

-

Ta không muốn mất nhiều thì giờ với người lạ, dù ta không quan tâm lắm

làm sao người vào được đây nhưng chắc chắn không phải để giúp ta không

công - nàng nhàn nhạt phân tích.

'Cô gái này... Quả không phải là chỉ mang cái danh vọng không thôi. Ta có thể hiểu được đôi chút về lựa chọn của Thần đế'

Hắn bỗng dừng quỹ một chân xuống trước mặt Sakura, đưa một tay nâng cánh tay phải của nàng lên.

-

Chúng ta sẽ nói vào vấn đề chính, nhưng trước hết... - hắn sờ tay áo

Sakura lên, để lộ ra vết thương vẫn còn rỉ máu trải dài từ mu bàn tay

đến gần khuỷu tay - ... Ta nên chữa vết thương của cô đã.

Sakura tròn mắt kinh hãi nhìn kẻ vẫn điềm tĩnh trước mắt. Vết thương này nàng đã che giấu rất kĩ, làm sao hắn biết được?

Ánh sáng màu xanh lam nhạt từ bàn tay hắn để trên miệng vết thương dần chữa lành nó.

- Không khó để nhận ra cô bị thương, chỉ cần nhìn qua cách cử động đều tránh phần tay đó là được.

Ánh mắt nàng sụp xuống, trầm mặc không nói gì nữa. Thấy vậy, hắn đưa tay đẩy gọng kính lên, đọc ra suy nghĩ của nàng.

- “Một người lạ còn biết được mình bị thương, vậy mà hắn còn không buồn quan tâm”, có phải cô đang nghĩ vậy không?

Bạn cũng sẽ thích

[SasuSaku] (longfic) Konoha High School

By Cam\_chanmn 96.5K 8K

[Sasusaku] Câu Chuyện Chi Mối Bắt Đầu

By auroradream1999 13.1K 1.2K

05. Edit/ Ver/ SasuSaku/ Ăn Xong Chùi Mép

By BlossomSakura641 11.9K 1.1K

04. Edit/ Ver /SasuSaku/ Vợ Yêu, Đừng Chạy T...

By BlossomSakura641 18.1K 1.4K

[SasuSaku] Tình Yêu Quý Dữ

By longlivesasusaku 79.9K 5.8K

01. Edit/Ver/Sasusaku/ Hoàng tử lạnh lùng và...

By BlossomSakura641 31.7K 2.4K

[Longfic] [ SasuSaku ] Lạc hoa (Ta luôn ở bên...

By \_Akiyoshi\_ 25.4K 1.4K

Sakura lần hai kinh hãi, đồng thời càng đề cao cảnh giác. Tên này tuyệt đối không phải bình thường.

- Không cần nhìn ta

ngghiêm trọng như vậy, ta chỉ nói ra những gì ta thấy thôi. Mạo muội hỏi

chuyện riêng một chút... “Hắn” mà cô nghĩ đến không phải là Hoả Vương chứ?

- Phải. Thì sao? - nàng thẳng thắn thừa nhận.

- Ồ... - hắn bật cười vài tiếng - Nếu là thế thật thì câu chuyện tình này có vẻ bi thương nhỉ!

Chừa xong tay cho nàng, lạnh lặn đến mức không còn lưu lại chút se nào, Kabuto đứng dậy lui lại vài bước.

- Bị chính người mình yêu quy cho mọi tội danh: gián điệp, kẻ trộm, sát nhân, cô chắc là thất vọng về hắn lắm!

Ánh mắt Sakura càng trở nên sắc bén quan sát kẻ lạ mặt.

- Đối với hắn, cô là gì? Điều này ch...

- Chẳng là gì cả - nàng cắt đứt lời hắn - Hắn đã trả lời ta như thế, được chưa?

Kabuto vẫn thản nhiên cười nói, không dễ dàng mà buông tha cho quân cờ chủ chốt được.

- Thì ra là cô yêu đơn phương à? Xin chân thành chia buồn...

- .... - Tên khốn này...

- Nhưng cũng đừng đau

buồn quá, biết đâu là do bất đắc dĩ nên hắn mới phải nói vậy thôi. Theo

như những tin đồn ta từng nghe thì hắn hết mực sùng ái và yêu chiều cô,

ta nghe đúng chứ?

Lời hắn nói như làn sóng

khơi dậy nỗi đau đè nén trong trái tim nàng. Phải mất rất nhiều công

sức cùng thời gian để chôn nó xuống thật sâu nhưng lại chỉ mất có vài

giây để đào nó lên, phơi bày ra trước mắt.

Nhận thấy những biến hoá

trên khuôn mặt Sakura, hắn biết mình đã sắp đi đến thành công, bây giờ

chỉ việc đổ thêm chút dầu vào lửa nữa thôi.

- Vậy là ta đã nghe đúng!

- Đùng vòng vo nữa, rốt cuộc ngươi muốn cái gì thì nói thẳng ra luôn đi.

Đối với mấy kiểu hành

động bị ỏi chọc vào nỗi đau người khác này đã làm nàng thấy chán ghét,

tức giận gần như là phản nộ với kẻ trước mắt.

- Được thôi, nếu cô muốn nói thẳng vào vấn đề, ta sẽ nói luôn: Hôm nay ta đến đây là muốn... Đánh cược với cô.

-----

- Nguy to rồi, hoàng

thượng - một người lính bộ dạng tả tơi, bầm dập như vừa đánh nhau đầy

cửa xông vào thư phòng quý xuống trước hân.

- Có chuyện gì?

Hân khẽ nhủ, đặt

quyển tấu chương sang một bên. Nhìn qua quân phục của tên lính thì biết

hân từ ngục tối đến. Ngục tối? Không phải có chuyện gì xảy ra với nàng

chứ? Linh cảm hân mách bảo rằng chắc chắn là có chuyện chẳng lành. Quả

nhiên...

- Có một kẻ lạ xông vào ngục tối lần lượt hạ một loạt lính canh. Hiện... Hiện... - hân áp úng không biết nói thế nào nữa...

- Làm sao? - Sasuke giật dờ rống lên quát. Lạy trời linh cảm của hân là sai.

Tên lính thấy Hoàng thượng nổi giận, không dám vòng vo nữa mà run rẩy khai.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 35: Ta sẽ khiến ngươi phải trả giá thật đắt.

- CÁI GÌ???

Hàng người kinh ngạc thốt lên, khiếp sợ nhìn về phía hoàng đế trên cao. Tenten tròn to hai mắt hãi hùng nhìn về phía hoàng huynh, có phải nàng nghe nhầm không?

Nỗi khiếp sợ còn chưa dứt thì những lời băng lãnh đã tiếp tục.

“Còn về việc của Thánh nữ, dù ngươi mang tội danh không thể tha nhưng nể tình người đã từng có công lớn nên sẽ được tha tội chết. Truyền lệnh phế Thánh nữ, giáng xuống làm thường dân”

Mọi người tựa như bị sét đánh ngang tai, sốc nặng. Hoàng thượng kết hôn với công chúa Lôi quốc đã là chuyện không thể chấp nhận được, lại còn chuyện phế Thánh nữ nữa thì hỏi xem ai chịu phục. Từ trước đến giờ họ một lần cũng không tin là nàng làm chuyện tàn nhẫn như vậy, thậm chí có người đồn rằng là do ả công chúa kia ra tay hãm hại nàng. Còn nữa, ai cũng biết rằng mối quan hệ từ trước của hai quốc gia này ra sao, Hoàng thượng sao có thể rước kẻ địch về nhà?

Tiếng xì xào bàn tán rầm rộ lên, không ai chịu phục chuyện lần này, có quá nhiều điều kì lạ, tất cả mọi người dân đều đứng về phía Sakura bên vực nàng. Nhưng, có lẽ tâm trí lúc này của Sakura không hơi đâu mà nhận ra điều đó. Đôi mắt long lanh luôn vui vẻ mọi ngày nay đã phủ một tầng sương mỏng, nhắm chặt lại không muốn mở ra như nàng muốn tin rằng đây chỉ là một cơn ác mộng, mở mắt ra mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, như khi nàng cùng hân hạnh phúc bên nhau.

Thực tại đau lòng, có nhắm mắt đi rồi mở mắt lại nàng cũng chỉ thấy một sự thực cay đắng rằng hân đã mãi vứt bỏ nàng, vứt một phé cờ.

- Xem ra ván cược này ta đã thắng rồi - Kabuto bước đến bên cạnh nàng nói.

Nàng không nói gì, mắt nhắm chặt lại, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại ép cho nước mắt chảy ra, hai hàm răng cắn chặt. Có phải nàng đã sai khi hy vọng quá nhiều vào hân không? Nếu không thì tại sao bây giờ tìm nàng lại đau đến vậy? Thì ra đây là cái gọi là tình yêu của hân, à không, không phải là yêu, chưa bao giờ là yêu cả. Bởi nếu là yêu, hân sẽ không thoải mái như vậy khi vứt bỏ nàng. Đau đớn thay, sự tồn tại của nàng bấy lâu nay lại làm hân khó chịu đến vậy, làm cản trở tình yêu của hân. Người hân yêu là Karin cơ mà, vậy nên nàng vừa biến mất hân đã công bố kết hôn với cô ta, nhìn hai người họ ban nãy trên điện còn rất hạnh phúc, hân đã cười.

- Chúng ta đi thôi - Lưu tại nơi này lâu không tốt, rất dễ bị phát hiện.

Kabuto đặt tay lên vai nàng niệm á, trong nháy mắt, hai người biến mất.

Hắn đã dịch chuyển bọn họ đến một ngọn núi cao vắng bóng người. Tại đây cảnh vật thưa thớt, từng cơn gió heo may lạnh lẽo va vào người nàng.

Đưa nàng đến nơi đây, Kabuto tự động biến đi chỗ khác, hắn biết đây là lúc nên để nàng một mình suy nghĩ, tự quyết định con đường tương lai của mình sau ngày hôm nay.

Bầu trời khoác một chiếc áo màu huyết âm u, đằng xa kia là mặt trời vĩ đại đang dần đi xuống khuất sau dãy núi. Cảnh hoàng hôn này có chút gì đó quen thuộc mà cũng thật xa lạ. Nhắm mắt lại tìm kiếm hình ảnh này trong kia ức, một chuỗi hình ảnh cùng thanh âm ôn nhu tái hiện lại.///- Thích chứ?

- Ừm

- Nếu nàng thích, ta sẽ thường xuyên đưa nàng đến ngắm hoàng hôn.

- Thật chứ? Không phải chàng rất bận sao?

- Chỉ cần nàng muốn thì chuyện gì ta cũng có thể làm.

.....

- Ta rất vui vì có nàng bên cạnh.

- Ta cũng vậy.///

Phải rồi, là khi nàng cùng bên cạnh hắn ngắm hoàng hôn. Nhìn họ khi đó thật chẳng khác gì những cặp đôi mới yêu cả, bản thân nàng cũng từng nghĩ như vậy, nghĩ rằng, hy vọng rằng hắn cũng yêu nàng.

Hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn. Tuyệt vọng là tâm trạng của nàng lúc này. Khung cảnh quen thuộc vẫn còn đó, lời hứa vẫn chưa hề biến mất nhưng lòng người đã đổi thay theo năm tháng. Khung cảnh đẹp thân quen như vậy mà Sakura cảm thấy thật xa lạ. Nàng không thể dừng được việc tự trách mình được rằng tại sao khi đó lại ngu đến mức mù quáng mà chọn tình yêu thay vì gia đình.

'Đừng tự trách mình nữa, Sakura' Inner ngậm ngùi hiện ra an ủi, nó biết Sakura đã chịu đựng rất lớn nên tâm lý bất ổn, rất dễ quyết định sai lầm.

'Lẽ ra tôi nên nghe lời cô, không chấp nhận vụ cược này. À không, tôi không sai. Sự thực không phải quá rõ ràng rồi sao, cũng nhờ quyết định sáng suốt của tôi lần này nên chúng ta mới biết rõ bộ mặt thật của hắn. Tôi không có lỗi'

'Nhất định là có uẩn khúc gì đó. Không hơi đâu hắn lại lấy à cả, cô biết hắn yêu cô...'

'Cô im đi' nàng giận dữ quát to 'Thế nào gọi là yêu chứ? Yêu là đi phản bội người ta như vậy à? Sự thật là như vậy rồi cô còn muốn nói gì nữa'

Inner không nói gì nữa, bản thân cô ta cũng không biết giải thích sao bây giờ?

'Cô không có lỗi' nó chỉ biết nói như vậy.

'Đúng, ta không có lỗi' nàng lạnh lùng nói 'Là hắn có lỗi. Hắn là kẻ đã lừa dối ta, vứt bỏ ta, phản bội ta'

'Sakura...' Inner không tin vào tai mắt mình, chỉ trong phút chốc nàng ta đã thay đổi thành bộ dạng như vậy.

'Hắn đã hủy hoại danh dự của ta, biến ta thành kẻ tội đồ không nơi dung thân trong khi hắn ngồi theo dõi ta từng bước sụp đổ'

Lấy trong áo ra chiếc vòng đã phong ấn nàng trước đây, điều khiển nó lơ lửng trên lòng bàn tay mình chứ không cầm như coi nó thật bẩn thỉu, không đáng để nàng chạm vào. Đôi mắt nàng mở ra nhưng không còn một màu lục bảo thuần khiết nữa mà màu xanh đã chuyển sang màu đỏ vẫn đục nhuốm đầy hận thù, đau đớn tích tụ, thanh âm lạnh lẽo chưa từng có vang lên.

- Ta, Haruno Sakura thề rằng sẽ trả thù kẻ đã hại ta thành như ngày nay, sẽ khiến hắn phải chịu đau đớn, sống không bằng chết, khiến hắn mất đi những gì hắn yêu quý nhất..

Bàn tay nàng nắm chặt lại, ánh mắt lạnh băng nhìn chiếc vòng trước mắt dưới sức mạnh của mình mà vỡ làm đôi.- Uchiha, Sasuke, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá thật đắt.

“Lách cách”

Hai nửa của chiếc vòng rơi xuống đất nằm cách xa nhau cũng như tình yêu và mối liên hệ giữa hai người đã vỡ làm hai, mãi mãi không thể hàn gắn.

-----

“RẦM”

Cánh cổng bị đập tung ra đến nỗi gãy bản lề, một cô gái dùng dùng giận dữ bước vào, mặc cho quân lính ngăn cản.

- Quận chúa, xin người hãy ra ngoài. Hoàng thượng đã có lệnh kẻ nào tự tiện bước vào sẽ...

- CÂM MIỆNG!!! Người nói một câu nữa ta sẽ chu di cửu tộc nhà ngươi - Tenten quát to, đập tên lính đang tái mặt sang một bên, giẫm đến nứt cả sàn đá đến Thư phòng, phá cửa xông vào trong.

- Muội có còn coi quy củ của hoàng cung ra cái gì không? - Sasuke ảo não nói.

- Vậy huynh có còn coi tình cảm của con người ra cái gì không? - Tenten không kìm được mà hét lên, đôi mắt vẫn lên những tia máu.

- Ta không đến nỗi máu lạnh như vậy - hấn điềm tĩnh đáp, một lần cũng không ngẩng đầu lên nhìn hoàng muội.

Lời nói của hấn rất khó nghe làm tai nàng không tiếp nhận nổi, tức giận từ ban nãy bùng phát đến kịch điểm.

- Vậy ban nãy huynh mới nói cái gì? Cái gì mà kết giao với cả phe Thánh nữ. Giỏi thì nói cho rõ x...

Cánh cửa vừa mới được khép lại lần nữa bị đập tung ra. 4 người với bốn khuôn mặt lửa giận bùng bùng bước vào.

- Cậu nói cho rõ xem, cậu kết hôn cái gì? (Naruto)

- Tại sao tự nhiên lại chui đầu ra con ả khốn nạn kia? Cậu giải thích rõ cho tôi ngay! (Ino)

- Phế, phế cái gì? Tôi cho cậu nói lại! (Neji)

- Cậu biết là nói đùa không hay đúng không? Khai ra hết cho tôi mọi chuyện. (Shikamaru)

4 người họ không chút kiêng nể hay có tôn kính gì ở đây mà thẳng thắn xưng hô bình thường, gần gũi mà hỏi.

Trái lại với tâm trạng nóng nảy của 5 người, hấn vẫn rất điềm tĩnh không câu giện, hoặc đó chỉ là cái mặt nạ bên ngoài.

- Tất cả là sự thật.

Lời thừa nhận của hấn thành công làm bọn họ sôi máu nghiêng răng nghiêng lợi quát thét.

- Cậu điên rồi, Sasuke!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 36: Đến chiến trường

Sự biến mất bất

thình lình của Sakura và tuyên bố của Hoà vương đối với nàng đã đem lại

rất nhiều bất lợi và khó khăn cho Hoà quốc.

.

.

.

- Con chắc chứ, Yuki? - Thiên đế nhẹ giọng hỏi, đôi mắt bất ngờ có chút khó tin nhìn người con gái lạnh lùng phía trước.

-

Chắc chắn - Yuki không do dự trả lời, đôi mắt xanh thường ngày hạ rõ ý

chí quyết tâm của nàng, cả người tản ra hơi băng hàn lạnh lẽo.

Với

khí thế của con gái, ông cũng không cách nào ngăn cản mà cũng không muốn ngăn cản, muốn ra tay trả thù. Bản thân là một người làm cha hỏi sao không đau lòng khi lần đầu tiên thấy con gái út của mình bị chính tình yêu bội bạc, phủ phàng vứt bỏ mà đau lòng, khổ sở nhuộm đầy đau đớn, hận thù. Đưa con gái cả không đành lòng để em gái chịu uất ức, tủi nhục thành ra như vậy nên một lòng hạ quyết tâm trả thù, tự biến mình từ một người thánh thiện, hiền lành thành một người lãnh khốc, tuyệt tình.

Kể

từ khi kẻ phạm nhân đó hạ lệnh phế Thánh nữ cũng chính là tự tuyên bố đối địch với Thiên giới, đối địch với mẹ thiên nhiên. Thiên giới tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ nào dám phạm đến Thánh nữ của bọn họ, tuyệt đối không tha.

Và

với sự trừng phạt của Thiên giới, bao nhiêu thiên tai, thảm họa tự nhiên xuất hiện: động đất, núi lửa, lốc xoáy, bão tố,... Tệ nhất là tuyết rơi vào cuối hè, khí lạnh không biết từ đâu kéo tới tàn phá mùa màng gây ra nạn đói khắp một vùng Phía Tây Hoả quốc, làm ảnh hưởng đến phát triển kinh tế của khu vực và toàn quốc.

Nhân

lúc Hoả quốc suy yếu, các quốc gia khác vớ lấy cơ hội ra tay xâm lược, chiến tranh lại một lần nữa nổ ra, hại bách tính nhân dân. Thủy quốc dường như đã đợi cơ hội này từ lâu nên chủ động xuất quân đầu tiên tiến đánh, dẫn đầu là Thủy Vương Kimimaro Danzou.

Trước tình hình quân sự

ngày một xấu, Sasuke đích thân xuất trận chinh chiến vào 1 tuần trước

lễ thành hôn, toàn bộ mọi việc giao lại cho Neji.

- Đây có được coi là sự trừng phạt của Thiên giới không?

Tenten nhấp ngụm trà đều đều nói, vẻ mặt bất cần đời nhìn người ngồi đối diện.

- Có thể tạm coi là như vậy - Neji bình tĩnh đáp.

- Nhìn huynh có vẻ không quan tâm lắm đến chuyện này. Huynh không sợ Hoả quốc sẽ rơi vào tay giặc sao?

-

Muội là quận chúa mà còn không sợ, huống chi là ta. Lẽ nào muội thực sự

đoạn tuyệt với cậu ta? Dù sao đó cũng là huynh ruột của muội.

Ánh mắt nàng thoáng buồn, nhấp một ngụm trà nhỏ rồi tiếp tục.

-

Phải có ai đó dạy cho huynh ấy một bài học. Sự mất tích của Sakura đoán chắc phải do huynh ấy gây ra, và... một phần cũng là do ta.

-

Đừng tự trách mình, đó là do chúng ta không còn cách nào khác. Bây giờ điều quan trọng nhất là phải cứu lấy Hoả quốc đã. Tuyết quốc và Băng quốc đã gửi thư tuyên chiến, phá bỏ hiệp ước, e là chúng ta không trụ được bao lâu nữa.

Bạn cũng sẽ thích

[SasuSaku] (longfic) Konoha High School

By Cam\_chanmn 96.5K 8K

[Sasusaku] Câu Chuyện Chỉ Mới Bắt Đầu

By auroradream1999 13.1K 1.2K

05. Edit/ Ver/ SasuSaku/ Ăn Xong Chùi Mép

By BlossomSakura641 11.9K 1.1K

04. Edit/ Ver /SasuSaku/ Vợ Yêu, Đừng Chạy T...

By BlossomSakura641 18.1K 1.4K

[SasuSaku] Tình Yêu Quý Dữ

By longlivesasusaku 79.9K 5.8K

01. Edit/Ver/Sasusaku/ Hoàng tử lạnh lùng và...

By BlossomSakura641 31.7K 2.4K

[Longfic] [ SasuSaku ] Lạc hoa (Ta luôn ở bên...

By \_Akiyoshi\_ 25.4K 1.4K

Thở dài một

mỏi, bao nhiêu chuyện đã xảy ra kể từ khi Sakura biến mất, không chỉ là

tin tức đối với người dân, mà còn đối với bọn họ,... đối với hoàng

huynh. Huynh ấy lúc nào cũng ngập đầu trong công việc, dùng bận rộn để

ngừng nhớ về Sakura, thường xuyên bỏ bữa, có ăn cũng chỉ vài miếng, uống

rượu là chủ yếu. Càng nghĩ càng phiền não...

- Quận chúa... - một cung nữ bước đến cúi đầu đáp ứng...

- Chuyện gì?

- .... Fuyuki lại chạy mất rồi ạ...

- Ta biết rồi. Người lui trước đi.



Fuyuki

là con mèo mà Sasuke tặng Sakura nhân dịp sinh nhật vừa rồi, tiếc là nuôi chẳng được bao lâu đã xảy ra bao nhiêu biến cố liên tiếp rồi dẫn đến bây giờ. Kì lạ ở chỗ là Tenten nuôi con mèo này suốt một thời gian mà sao cứ lúc nào nàng sơ sẩy là nó lại chạy đến chỗ hoàng huynh vậy? Kéo ghế đứng dậy chào tạm biệt Neji rồi cùng Haruka đi tìm nó.

'Lần trước là tìm thấy

nó ở thư phòng với hoàng huynh, có khi nào nó lại đến đó. Không được, con mèo này khôn như rận ý, ngu gì mà đến đó để bị mình bắt lần nữa.

Biết đâu nó lại lừa mình tưởng nó đi chỗ khác thì sao. Có lý, đến thư phòng cái đã'

Trong thư phòng, trên

bàn làm việc của Sasuke có một cục lông trắng đang loay hoay nghịch ngợm cào bới gì đó trên chồng sách trên bàn, rồi lại nhảy xuống ngăn kéo bàn mở ra lục lọi. Gập đến cái hộp gỗ to trong ngăn kéo thì đôi mắt xanh của nó sáng lấp lánh như tìm được vàng. Bộ móng sắc nhọn hiện ra sau lớp lông trắng với tới cái ổ khoá, nhưng cái đầu móng còn chưa chạm nổi thì nó đã bị xách cổ nhấc lên không trung.

- Giỏi nhỉ! Lần này lại

trốn đến đây à? Tao tưởng mày khôn thế nào trốn chỗ khác chứ hoá ra trình gà thế thôi à? - nàng cười cười châm chọc nó, cái mặt đều làm con mèo bất mãn kêu réo ầm ĩ lên.

Sắp thành công rồi tự nhiên bay đâu ra người phá đám nó, cái thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 37: Mai phục

Trong doanh trại quân sự đóng tại phía Tây Hoà quốc, nơi cận kề với chiến trường khốc liệt.

Không khí trong lều chính phải nói là căng thẳng đến nghẹt thở. Cuộc chiến ở đây đã đủ mệt rồi lại còn bao nhiêu tin dữ đổ xuống nữa, nhất là việc Tuyệt quốc và Băng quốc tuyên chiến. Với tình hình hiện tại bây giờ, Hoà quốc không có khả năng chống lại với binh đoàn Kim cương của hai quốc gia đó, đảm bảo cảm chắc thất bại.

Mà nguyên lai của mọi tai ương giáng xuống Hoà quốc đều là do cái lệnh phế Thánh nữ của Hoàng thượng và hôn lễ. Bọn họ có chết cũng không ngờ tới Thần linh lại trừng phạt đáng sợ như vậy. Cũng có nhiều lần một vài vị quan lớn mật dám đứng lên xin hoàng thượng hủy lệnh nhưng tất cả nhận lại chỉ là ánh mắt sắc lạnh đến thấu xương.

Chưa kể đến vấn đề kia, trước hết

phải xử lý xong cuộc chiến tại đây đã. Mỗi ngày đều là một trận chiến sinh tử, không biết liệu có còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai không nữa.

Cả buổi cũng chỉ bàn về chiến lược tiến đánh rồi giải tán, tất cả đều lui ra ngoài, trừ Naruto.

- Lui ra đi - hấn lạnh lùng ra lệnh, mắt không rời giấy tờ trên bàn.

- Tôi có chuyện muốn nói.

- ....

- Huỷ bỏ lệnh phế Thánh nữ đi.

- Không thể!

Tức giận dồn lên trên não, hấn trừng mắt nhìn người kia, giận dữ quát:

- Lễ nào cậu còn muốn bao nhiêu người dân vô tội chịu khổ chỉ vì quyết định của mình nữa?

Ánh mắt lạnh lẽo trong phút chốc biến đổi về đau lòng nhưng đã nhanh chóng giấu đi, thờ ơ lời nói của Naruto.

Điều này làm Naruto đã cúi lại càng cúi, lời nói trách cứ, oán giận không chút kính trọng của bề tôi.

- Tôi mặc kệ hôn lễ của cậu hay “tình cảm”... - hấn nhấn mạnh mỉa mai hai từ này - ... đối với con ả đó là thế nào nhưng tôi sẽ không để người dân hay nàng ấy phải chịu cực khổ đâu. Nếu biết rằng con người thật của cậu độc ác, tàn nhẫn, vô tình như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không để nàng ấy đến bên cậu khi đó. Lễ ra tôi không nên từ bỏ mà phải giành nàng ấy từ cậu, cho Sakura một tình yêu thật xứng đáng..

Mới chỉ nói đến đây thôi, bàn tay Sasuke đã nắm chặt lại, cây bút trong tay đã bị bóp đến nứt gãy.

- Quên chưa nói cho cậu biết, thực ra tôi cũng không định nói nhưng xem ra không nói không được. Tôi... cũng rất yêu Sakura.

“Rắc...” Cây bút đã gãy làm đôi, đâm vào lòng bàn tay hấn, từng giọt máu nhỏ xuống giấy trắng hoà với mực, ánh mắt đã không còn vẻ lạnh nhạt mà đã gọn sóng

- Nhưng khác với cậu, tôi hoàn toàn thật lòng với nàng ấy, chưa không phải muốn lừa dối, lợi dụng danh phận của người ta rồi phủ phàng vứt bỏ.

- Cậu nói những lời này để làm gì?

- Để chính thức tuyên bố rằng tôi sẽ theo đuổi Sakura. Cậu không thể đem lại hạnh phúc cho Sakura, vậy tôi sẽ làm, bất kể là gì cũng không cần được tôi - Naruto quyết tâm nói, ánh mắt vững vàng, chân thật. Cười giễu cợt một tiếng, ánh mắt càng thêm lãnh khốc.

- Nếu ta cần thì sao? Cậu sẽ làm gì?

- Vậy tôi và cậu sẽ không còn là bạn nữa - hấn không do dự đáp.

Thật thất vọng! Hoàng muội, đứa em gái hấn luôn che chở, bảo vệ đã vì chuyện này mà đoạn tuyệt tình huynh muội. Nay đến cả Naruto, người bạn từ nhỏ lớn lên cùng với hấn, thân thiết như huynh đệ ruột thịt cũng đối địch với hấn vì nàng. Còn nàng thì sao, chắc chắn bây giờ đang hận hấn đến thấu xương, hai người bây giờ ngoài là kẻ thù ra thì không còn mối quan hệ gì nữa.

Tình yêu khó khăn thật đấy. Yêu nhưng không nói được ba chữ “Ta yêu nàng”. Muốn bảo vệ nàng nhưng lại làm nàng phải đau khổ, hại theo bao nhiêu người nữa. Chưa bao giờ hấn thấy bản thân mình bất tài vô dụng đến vậy.

- Ra ngoài!

Cảm thấy bản thân đã nói hết những gì cần nói, Naruto cũng không kháng lệnh nữa, cúi đầu chào rồi lui ra. Giờ chỉ còn một mình hấn trong căn lều to rộng nhưng trống vắng này. Hấn không thể ngừng nhớ được về nàng, nhớ lại trước đây khi nàng mới đến doanh trại đã chọc hấn phát điên thế nào, rồi khi nàng quyết định ở lại hấn vui thế nào, hạnh phúc, ấm áp thế nào khi được bên nàng! Hấn đối với nàng chưa bao giờ có giả dối ở đây cả, tất cả đều là chân thật. Giả như cuộc sống đó cứ mãi như thế, hai người ở bên nhau đến hết cuộc đời. Nhưng mà cuộc đời mà không có sóng gió thì còn lâu mới biết ai là chó ai là người. Định mệnh đã viết thế nào thì còn lâu mới đi ngược lại được, hấn và nàng có lẽ sẽ không thể ở bên nhau kiếp này. Vì nàng, hấn sẽ hy sinh đi phần đời còn lại bên kẻ khác.

'Rất xin lỗi nàng, Sakura'

-----

“Cộp... Cộp...”

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trên con đường mòn trong rừng, trời lúc này đã sẫm tối, tiếng thờ dốc của hai con ngựa cũng đã lớn dần.

- Tenten, trời đã tối rồi, cứ đi cố cũng không đến được luôn đâu. Dừng lại nghỉ đã - Neji thúc ngựa chạy song song với Tenten khuyên.
- Không được, muội nhất định phải đến sớm, không thể chậm trễ được - nàng vẫn lì lợm phóng ngựa chạy tiếp.
- Muội không muốn nghỉ cũng phải nghỉ cho lữ ngựa chứ, cứ đà này chúng không sống nổi đâu.

Đưa mắt nhìn xuống con ngựa thở mệt mỏi, nàng cũng chịu dừng lại, tìm một bãi đất trống gần đó nghỉ ngơi.

Ánh sáng từ đồng lửa đủ để cho Neji thấy vẻ mặt bồn chồn của Tenten.

- Rốt cuộc là có chuyện gì mà muội lại khẳng khăng muốn đến chiến trường?
- Bây giờ muội chưa nói được. Khi nào đến thì huynh sẽ biết thôi. Tóm lại là đến càng sớm càng tốt, bao lâu nữa chúng ta đến nơi?

Neji lấy bản đồ trong túi ra xem rồi trả lời:

- Cứ với tốc độ này thì đến tầm tối mai chúng ta sẽ đến nơi đóng quân.
- Có đường tắt không? - không hài lòng với thời gian, nàng hỏi lại.
- Đây đã là đường tắt rồi! - Chết tiệt! - nàng lầm bầm chửi thề một câu.
- Tenten, muội phải hiểu rằng lần này chúng ta rời cung là rất nguy hiểm, đặc biệt là muội. Các thế lực mới nổi dậy sẽ không từ mọi cách để giết hai hậu duệ cuối của tộc Uchiha đâu.
- Vậy ý huynh là ta có thể gặp mai phục bất cứ lúc nào?
- Chính xác.
- Huynh yên tâm, muội không dễ chết đâu. Chừng nào chưa trả thù cho Sakura và mối thù nhà 10 năm trước, ta tuyệt đối không dễ chết đến vậy đâu! - Tenten chắc nịch khẳng định, muốn giết nàng đâu phải chuyện dễ.

“Sột soạt”

Bỗng nhiên tiếng động từ bụi cây làm hai người giật mình lui về rút vũ khí thủ thế.

- Là ai? - Tenten lớn tiếng quát về phía bụi cây.

Cả Byakugan và Sharingan đều được kích hoạt nhìn về phía đó nhưng không thấy gì. Đột nhiên...

.

.

.

.

.

.

.

.

.

“Meowwww...”

Fuyuki từ phía sau lưng vồ ra nhảy lên vai Tenten hù nàng một phen thót tim.

- Con mèo điên này, mầy tính làm bà lên con đau tim à

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38: Nhớ...

- I... Ino? Kakashi - sensei???

- Ya! Lâu rồi không gặp, mấy đứa khoẻ chứ? - Kakashi cười híp mắt giờ tay chào.

Nhưng có người không tin vào thị lực của mình, dụi dụi hai mắt tự than với bản thân.

- Chắc mình bị đui nặng rồi chứ cái ông già chuyên đọc chuyện không phù hợp với thiếu nhi đó giờ này đang tung tăng ở sa mạc nào đó ăn chơi hưởng lạc rồi cũng nên. Haizzz... Chắc dạo này căng thẳng quá đâm ra hoa mắt rồi...

Kakashi nghe xong chỉ biết cười khỏ nhìn Tenten đau lòng hỏi:

- Em nghĩ ta thậm tệ đến thế sao? Đắt nước gạo nguy mà ta còn có tâm trạng ăn chơi toi bởi được chắc?

- Lại chẳng không! - nàng phũ phàng trả lời - Mà em không hiểu nổi cái cuốn sách 18+ đó có gì hay mà thấy cứ dán mắt 24/7 vào? Đúng là hỏng cả một thế hệ!

- Thứ nhất, đây không phải sách 18+, tên nó là “Thiên đường tung tăng” và thầy phải khỏ sở lăm mới mua trước được cả bộ đấy. Thứ hai, đây là một cuốn sách rất ý nghĩa dạy cho ta rất nhiều bài học cuộc sống! - ông tận tình giảng giải nghe như giảng đạo.

- Vâng, dạy bài học về cách rình trộm ở nhà tắm nữ - nàng khoanh tay bĩu mũi đáp.

- Rình nhà tắm nữ để không bị phát hiện cũng là một kĩ thuật đấy! ^^

Mọi người chán không buồn nói, chỉ lắc đầu phục sức ảnh hưởng của cuốn sách kia, càng bội phục trước cái lão tác giả này. Phải gọi lão là dê cụ dê kị chứ! Đúng là càng già càng chơi...

- Mấy người làm ơn trật tự cái! Có thể nói sang vấn đề khác không? Bà đây không lặn lội đường xa cưỡi ngựa đến móp mông chỉ để nghe bình luận về sách “không lành mạnh” đâu nhé! - Ino có hơi cáu. Thật không hiểu nổi đàn ông hiện nay nữa.

Nghe Ino nhắc, Tenten mới quay lại chủ đề.

- Mà sao tự nhiên hai người đến đây? Có chuyện gì sao? Muốn tìm hoàng huynh à?

- Tất nhiên là có chuyện mới đến cái tên đáng chết kia! Nhưng mà chuyện bây giờ chưa nói được, sau này sẽ biết - Ino úp úp mở mở nói, càng làm Tenten tò mò.

- Chuyện có quan trọng lắm không? Có phải là về Sakura không? - Mặt Tenten lộ vẻ lo lắng. Khả năng cao tìm huynh ấy chắc chắn có chuyện gì về Sakura, vừa hay nàng cũng vậy.

Câu cuối của Sakura làm cả Ino và Kakashi hơi khựng lại một chút nhưng cũng lấy lại vẻ bình tĩnh. Nàng nặn ra nụ cười vỗ vai trấn an cô bạn, cười nói:

- Yên tâm, chuyện này cũng không quan trọng lắm, có một chút liên quan tới cậu ấy thôi. Tóm lại là không đáng ngại đâu.

Ino cũng rất tinh mắt nhìn thấy Tenten định mở miệng hỏi lại nên liền đổi chủ đề.

- Vậy hai người vội vã đến tìm tên kia làm gì?

- Phải đến đó mới nói được nhưng tin tớ đi, chuyện lần này rất nghiêm trọng đó. Bây giờ chúng ta tiếp tục hành trình thôi. E rằng nán lâu ở đây không an toàn đâu.

Lời nàng nói rất phải, nếu kẻ địch đã chuẩn bị kĩ càng như vậy thì chắc chắn đã hạ quyết tâm giết bọn họ. Nên nhân lúc chúng vừa rút lui để chuẩn bị lực lượng thì mình nên tiếp tục hành trình. - Chúng ta đi thôi!

-----

Tại chiến trường, tiếng binh đao va chạm như lời mời gọi của Thần chết, máu chảy thành sông, thân chết thành núi. Khung cảnh điêu tàn, loạn lạc, âm u không khác gì nghĩa trang.

Mấy ngày này tình hình chiến sự hai bên không có tiến triển gì cả. Nhưng mà cứ đều đều thế này thì không ổn chút nào, chỉ tổ thiệt hại người hai bên thôi.

Từ trước đến giờ có những lúc giao chiến suốt hàng tháng trời hán cũng không thấy mệt, nhưng bây giờ mới có gần tháng thôi hán dường như tinh thần lẫn sức lực của hán đã bị vắt kiệt. Người hại hán thành ra bây giờ cũng chính là động lực cho hán sống qua ngày, là nàng. Nhưng mà hán biết mong chờ gì chứ, không phải chính hán xua đuổi nàng đi sao? Kể từ sau khi nàng biến mất, hán đã phải người khắp nơi bí mật tìm tung tích của nàng nhưng không thu

được gì, cứ như là nàng đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Điều hắn vẫn luôn lo sợ nhất chính là nàng trong một phút làm lơ mà nghỉ quên, hay nàng lại như trước, vì đau lòng mà làm khổ mình...

Trên nét mặt của hắn lúc này chỉ có u buồn, mệt mỏi, bi thương.

- Đã mệt rồi thì đừng có cố làm việc nữa... - Shikamaru bỗng nhiên vén màn đi vào trong thì thấy ngay cái mặt u sầu của hắn, khuyên vài câu - Cậu nên đi nghỉ chút đi, cũng không còn sớm nữa...

- Tình hình nguy cấp hiện nay tôi còn có thể nghỉ sao? Về đi! - hắn thu lại hết mệt mỏi, buồn bã trên mặt, lại cầm đầu làm việc tiếp.

- Giờ này cậu nghỉ một chút cũng không chết ai đâu, nhưng cậu mà chết vì mệt thì chúng tôi coi như xác định. Huống hồ còn có tôi ở đây để làm cảnh chầu!

Hắn lơ đi coi như không nghe thấy gì, coi người kia là không khí. Làm gì mà đến nỗi chết vì mệt chứ, nghĩ hắn là ai?

Shikamaru khuyên không được, nói đạo lý cũng không được, cuối cùng phải dùng đến cách này.

- Cậu như vậy, cô ấy sẽ lo đấy...

Hắn dĩ nhiên biết cô ấy là ai, ánh mắt lại rũ xuống. Đúng rồi, trước đây mỗi lần hắn thức đêm làm việc, nàng đều tức giận âm ỉ mắng hắn không biết lo cho sức khỏe, năm lần bảy lượt dọa đốt tàu chường, phóng hỏa thiêu trụ ngự thư phòng rồi lôi hắn về nghỉ. Lúc đó ai cũng không khó để nhận ra là nàng quan tâm hắn, còn bây giờ thì sao? Nàng hận hắn còn không hết, làm gì có chuyện lo lắng cho hắn chứ?

- Sẽ không đâu...

Miệng nở nụ cười chua xót, giễu cợt thực tại nhưng vẫn chịu buông bút đứng lên ra ngoài. Bây giờ hắn ra ngoài đi dạo hít thở không khí hy vọng có thể giúp đầu óc khuây khoả đôi chút.

Thời tiết ban đêm vào mùa thu tương đối lạnh, từng cơn gió heo may lạnh lẽo thổi vù vù, tiếng lá rụng rơi xào xạc trải trên đường. Rừng đêm trông âm u, ghê rợn đến lạ thường. Thế nhưng điều kỳ lạ là ở giữa thời tiết rét buốt, ở cái nơi hẻo lánh này lại có một cây hoa anh đào sừng sững mọc lên, xanh tốt lạ thường. Nhưng lạ hơn nữa là cả cây chỉ toàn là lá màu xanh và có độc một bông hoa anh đào mới chớm nở. Thật khó tin, rõ ràng là rất khỏe nhưng sao lại có mỗi một bông hoa? Nhìn bông hoa anh đào, một hình bóng quen thuộc lại lần nữa phủ hết tâm trí hắn. Khẽ đưa tay chạm nhẹ lên cánh hoa mỏng manh, không kìm nổi mong nhớ tới nàng, bật nhẹ ra tên gọi của người con gái đó:

- Sakura...

Bỗng nhiên từ trong bụi cây xa xa phát ra tiếng động thu hút sự chú ý của hắn. Vội thu tay về, khuôn mặt trở lại vẻ lạnh lùng như cũ, cất giọng nguy hiểm hỏi:

- Kè nào?

Con mắt đã chuyển sang màu huyết sắc, Sharingan nhưng tuyệt nhiên không thấy bất cứ ai. Đến khi hắn tưởng rằng là mình nghe nhầm thì một bóng hình vụt quá làm hắn sững người tròn to mắt, đôi chân theo bản năng lập tức đuổi theo.

Bóng đen đó biết rằng mình đã bị phát hiện và đang bị truy đuổi liền dùng hết sức lướt nhanh như gió lướt lách qua cây cối cố ý làm mất dấu. Nhưng cho dù có nhanh thế nào cũng không thoát khỏi tầm mắt người kia.

Nàng càng cố tránh hắn hắn càng phải đuổi cho bằng được. Dù chỉ trong vài tích tắc ngăn ngại hắn cũng có thể nhận ra được dáng người kia, lại thêm mái tóc hồng phớt lướt qua càng thêm chắc chắn rằng đó là ai...

- Sakura!!! Nàng lập tức dừng lại ngay!!!

Nghe được tên gọi, Sakura có thoáng giật mình. Làm sao hắn có thể nhận ra, nàng chạy nhanh thế cơ mà? Chẳng quan trọng, bây giờ bảo nàng dừng lại á, đừng mơ!

Sức lực được dồn hết xuống chân, phóng nhanh hơn trước rất nhiều. Tiếc là người đằng sau cũng không chịu thua kém gì, khoảng cách không hề tăng, trái lại còn có nguy cơ giảm, hắn đã đuổi đến sát nàng.

- Ta sẽ không để nàng thoát đâu! - hắn gầm lên tức giận, người đã đến sao có thể dễ dàng để tuột mất được. Hắn sẽ không tỏ ra ăn hại như trước mà để nàng chạy mất, rời xa hắn. Có biết trong khoảng thời gian vừa qua hắn sống khổ sở thế nào không?

Không biết, nàng đâu biết được trong thời gian đó hắn rất, rất rất nhớ nàng. Lúc này đầu óc Sakura đã bị tiềm năng biết bao nhiêu điều giả dối, vì vậy, nàng một mực cho rằng ưý hắn là nàng dùng mơ thoát tội giết người kia, phải quay về chịu tội... Trái tim đã nguội lạnh từ lâu nay càng thêm lạnh lẽo, tan rã. Sau chừng đấy ngày gặp lại mà điều đầu tiên hắn muốn nói là thế sao? Thật đáng thất vọng!

Cuộc đuổi bắt này vốn đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, tốt nhất nên kết thúc thôi. Chân chuyển hướng lao thẳng tới vực thẳm phía trước.

Con mắt của Sasuke tròn to kinh hãi khi thấy nàng không ngần ngại lao thẳng xuống vực thẳm đen tối sâu không đáy. Bản thân hắn cũng không hề sợ hãi

mà dừng chân, thậm chí còn chạy nhanh hơn muốn lao xuống vực.

Nhưng ngay lúc chân đã sắp rời khỏi vách thì đột nhiên hắn khựng lại, toàn thân không thể nhúc nhích được nữa.

- Buông ra! - hắn giận dữ hét lên. Chỉ thiếu chút nữa là hắn có thể xuống theo nàng rồi, tại sao lại có kẻ dám cản.

- Cậu bị điên à? Tự nhiên vì đuổi theo một kẻ lạ mà lao xuống vực, chán sống rồi à? - Shikamaru bực mình lên tiếng. May mà đến kịp, nếu không ai biết giờ này hắn tan xương nát thịt chỗ nào rồi.

Vậy mà có kẻ lại không cảm kích mà quát vào mặt hắn không thương tiếc.

- Cậu im đi!!! Nàng ấy không phải là kẻ xa lạ. Đó là Sa...

- Cậu tỉnh táo lại chút đi! Cậu nghĩ hiện giờ người đó hận cậu như vậy còn có thể ngu hơn được không mà chạy đến đây? Khác quái nào nộp mạng cho cộp!

Sasuke sững người lại. Cũng đúng, với tính cách của nàng thì sẽ không hơi đâu mà chạy đến đây. Có lẽ hiện giờ nàng mong hắn chết đi còn chẳng kịp. Người bạn này có khi là kẻ cài tròng đến đây hoặc hắn nhìn nhầm thôi!

Thấy mặt Sasuke đã quay lại về điểm tĩnh thì Shikamaru mới giải thuật trời bóng, xoay lưng bước về, trả lại không gian cho hắn. Có lẽ do Sasuke không để ý nên đã không thấy được vẻ mặt băn khoăn, hai hàng lông mày nhíu chặt của Shikamaru.

Không bao lâu sau khi hai người đã rời đi xa, từ bóng tối dưới khe vực, một thân ảnh vụt lên trên mặt đất. Đôi mắt đỏ phủ một tầng u buồn nhìn về phía sâu trong khu rừng, mái tóc hồng theo động tác cúi đầu mà rũ xuống, che khuất một phần khuôn mặt.

- Muội không nên đến đó...

Một giọng nam trầm đều đều sau lưng nàng vang lên. Sakura hơi giật mình, lặng lẽ quay lưng lại đối diện với người đó.

Dưới ánh sáng yếu ớt của trăng, một bóng hình nam nhân hiện lên, mái tóc ngắn và đôi mắt đỏ, người khoác một chiếc áo choàng đen dài trùm chân cao cổ, trên áo có họa tiết là vài đám mây màu đỏ.

- Mọi người rất lo cho muội...

- Xin lỗi, ta không nghĩ mình lại bị phát hiện... - nàng cúi đầu buồn buồn nói...

Như thấu hiểu suy nghĩ của Sakura, Sasori thở nhẹ khuyên...

- Nếu hắn đã không coi trọng muội, muội cũng không việc gì phải nhớ nhưng hắn làm gì.

Không nghĩ là tâm tư của mình lại dễ đoán đến thế, mà sao nàng một chút cũng không hiểu mình. Nàng... Nhớ hắn sao? Không thể nào, chắc chắn không bao giờ có chuyện đó, hãy tự nhớ lại những gì hắn từng làm với mình xem.

Dường như quá khứ kia đã trở thành bài học nhắc nhở nàng mỗi phút yếu lòng mà nhớ tới kẻ phụ bạc kia. Giữa nàng và hắn chỉ có thể có "hận" chứ không có "yêu".

Sự biến đổi phức tạp của Sakura đã lọt hết vào mắt Sasori, hắn cũng không muốn làm khó muội nữa nên xoay người lại nhắc.

- Đi thôi, để Konan lo quá không tốt đâu!

- Ừm! - Sakura gật đầu đi theo Sasori về căn cứ.

-----

Tại cổng doanh trại.

4 con người cưỡi ngựa đến nơi này không khỏi thờ phào.

- Cuối cùng cũng đến rồi! - Tenten than nhưng trên mặt không giấu được vẻ tươi cười.

Đôi mắt nâu nhìn lên bầu trời đen như mực, bàn tay nắm chặt dây cương.

'Đội tớ nhé, Sakura. Tớ nhất định sẽ trả lại công đạo cho cậu'

Nhưng cho dù công đạo có được trả thì cũng đã quá muộn để thay đổi mọi chuyện. Cái gì đã xảy ra trong quá khứ thì vẫn sẽ không đổi, còn cái gì sẽ xảy ra thì cũng sẽ phải xảy ra, tuân theo định mệnh sắp xếp.

\*Note: hình ảnh trên chỉ mang tính chất minh họa.

## Chương 39: Kết thúc của một khởi đầu

Trong căn cứ ngầm dưới lòng đất, dưới ánh đèn đuốc mập mờ, 10 người đang vừa đi đi lại lại vừa ngồi trên ghế, hết than thở rồi đến thở dài. Cho đến khi cánh cửa mở ra...

- Tôi về rồi - Sasori bước vào, lập tức bị mọi người vây quanh hỏi rối rít.

- Có tìm thấy con bé đâu không?

- Nó có làm sao không?

- Có bị thương ở đâu không?

.....

Đến khi Sasori ngệt thở rồi thì Sakura mới thêm bước vào, làm mặt tội lỗi, lí nhí nói...

- Muội về rồi...

- Haizzz... Thật là.... Sao bây giờ mới về? - Konan lại gần than thở.

- Hai mọi người mất ngủ một đêm - Deidara lau bàu, vừa nói vừa ngáp chảy nước mắt.

- Tại sau muội cứ có thói quen bỏ đi không để lại tin nhắn thế? Viết một cái tin có khó lắm đâu! (Hidan)

.....

Có vẻ như là mọi người đã vì nàng mà lo lắng hơi quá rồi. Mà không chắc là hơi đâu, nếu 5 phút nữa mà không có ai về thì chắc bọn họ san bằng cả cái khu rừng này để tìm người mất. Sakura có chút hối hận vì đã bỏ đi như vậy, nhưng mà cũng vui vui vì đã có người lo lắng cho mình. Cái cảm giác này được gọi là gì nhỉ! Đúng rồi, là cảm giác gia đình, rất lâu rồi nàng mới lại được cảm nhận nó. Nghe người ta lái nhai tụng kinh mà nàng vẫn thấy vui.

- Thôi, người cũng đã về rồi, mọi người than thở cũng đủ rồi đấy! - Itachi này giờ nghe tụng kinh hơi khó chịu nên đứng dậy nhắc.

- À đúng rồi, mà muội đi đâu đấy? - Deidara hồn nhiên hỏi.

Lại nhắc đến vấn đề này, ánh mắt nàng lại trầm xuống, cảm giác vui vẻ cũng dần tan biến.

Mọi người đều hiểu ngay đây là vấn đề tế nhị không nên nhắc, nhưng mà vẫn có thằng ngu nào đó không hiểu.

- Rốt cuộc là vấn đề gì... Oái!

“RẦM”

Deidara chưa kịp nói xong thì ăn nguyên quả đấm của Hidan phóng đến, bay lộn vài vòng rồi đập vào tường bất tỉnh nhân sự.

"Thằng ngu! Bọn họ chửi thầm trong lòng.

- Cũng muộn rồi, muội đi nghỉ đi, Sakura - Konan vội đổi chủ đề khi thấy tâm trạng của Sakura càng ngày càng tệ.

- Ừm...

Nàng rất hiểu tâm ý của chị nên lặng lẽ đi theo Konan về phòng ngủ, trong phòng sinh hoạt chung chỉ còn lại hội con trai.

- Lại đi tìm thằng oắt đó à? - Kisame đánh mắt hỏi Sasori.

- Ừ! Lần này còn bị phát hiện rồi bị nó đuổi theo nữa cơ...

- Thế có bị bắt không? (Hidan)

- Tất nhiên là không. Lúc hắn chuẩn bị nhảy xuống vực theo Sakura thì bị người khác giữ lại rồi sau đó hai người đấy nói gì đó rồi đi về. Do đứng ở xa nên tôi không nghe nhìn rõ - Sasori tóm tắt lại cho mọi người nghe. Nghe xong tự nhiên ai nấy trầm hẳn xuống nghĩ ngợi gì gì đó. Căn phòng lại rơi vào im lặng, mỗi người đều thắc mắc đúng một câu.

Cuối cùng Zetsu đánh tiếng hỏi, mong giải đáp nỗi lòng mọi người.

- Thế nếu không có ai giữ thì hắn có định nhảy theo không?

Lập tức mọi con mắt bắn về phía Itachi, này giờ im lặng tựa lưng đứng góc phòng.

- Nhìn gì? - Itachi lạnh giọng lên tiếng, không ai thích mình cứ bị nhìn chăm chăm như vậy.

- Biết rồi còn hỏi. Cậu chắc biết rõ thằng nhóc đấy nhất, phải không? - Kisame nói, càng làm áp lực từ mọi người rơi lên người Itachi nặng hơn.

Kisame, mọi người có mặt trong căn phòng này tất nhiên là biết rõ, rất rõ là đằng khác quan hệ của Itachi với “thằng oắt” kia như thế nào. Có lẽ câu hỏi này chỉ Itachi mới trả lời được.

Trước mong chờ của 9 người kia, hắn nhắm mắt lại, đắm chìm trong suy nghĩ.

Chà... Nếu như là trước đây thì chắc chắn câu trả lời sẽ là không. Tính cách của nó hắn còn lạ gì, tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân xa lạ mà không cần mạng. Đối với nó mà nói thì từ sau khi biến cố 10 năm trước đó xảy ra, thứ duy nhất nó quan tâm là sự nghiệp phục hưng đất nước và báo thù. Nhưng mà kể từ khi Thánh nữ xuất hiện thì không thiếu tin đồn nó rất sùng Sakura, một mực yêu chiều. Itachi cũng đã suýt tin là Sasuke đã thay đổi, nhận thức được tình yêu. Tiếc là.... Mọi chuyện lại quay ngược 180°, đi đến bị kịch ngày hôm nay, hắn không ngờ hoàng đế lại đối xử như vậy với Sakura.

Sasuke là hoàng đế của hắn, Sakura cũng như là muội muội của hắn, cả hai hắn đều thương như nhau, không phân biệt đối xử.

- Không, nó sẽ không nhảy xuống đâu - Itachi nhàn nhạt mở miệng.

Câu trả lời tuy nằm trong dự đoán của mọi người nhưng nghe xong ai cũng thấy câu.

- Tôi biết ngay mà! Cái thằng khốn nạn...

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 40: Phản kích - Trả thù

Sau hôm Tenten dẫn vị “quân sư” đến đã được một tuần, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi theo kế hoạch. Giờ bọn họ chỉ việc đứng trên thành điều khiển mọi chuyện.

- Sẽ thành công chứ? - Neji nhẹ giọng hỏi Tenten, khuôn mặt không giấu nổi chút lo lắng.

Hắn thừa nhận là kế hoạch này không tệ nhưng mà rất mạo hiểm. Không phải cái gì cũng lường trước được nên lúc này lo lắng không hẳn là thừa thãi.

Liếc mắt sang nhìn hoàng huynh, cho dù vẫn là cái mặt lạnh như tiền đấy nhưng mà nàng vẫn đọc ra được căng thẳng trên đó. Người như hoàng huynh mà vẫn còn căng thẳng, bất an thì nàng mấy phần tin vào cái kế kia đây.

Công nhận là IQ của Haruka cao thì cao đấy, đã vậy nó còn là người của thiên giới, ngu lắm thì cũng phải biết chút binh pháp có ích. Vậy nên nàng mới để nó bàn bạc chút với hoàng huynh rồi bay ra được cái ngày hôm nay. Không thể phủ nhận nó khôn, chỉ mong là kẻ địch không khôn bằng nó thôi. Mà khả năng này là rất thấp vì cái lão già kia thì hiểm thế nào nàng thừa biết. Tất cả những gì có thể làm là cầu Thần đế vẫn còn ưu ái bọn họ một chút thôi..

- Giờ lành đã tới... Lập tức xuất binh! - Giọng nói uy nghiêm, đồng dạng của một vị hoàng đế từ trên thành cao hạ xuống.

Cánh cổng thành nặng nề rộng mở, một tốp binh lính khí thế hào hùng ồ ạt kéo ra. Đây là 1000 binh lính tinh nhuệ được đích thân hắn chọn ra cho kế hoạch lần này.

Nghe số 1000 thì có vẻ nhiều đấy nhưng mà so với 8 vạn (80000) quân của Thủy quốc bên kia mà nói thì chỉ đáng xách dép. Thế nên mới bảo kế này rất mạo hiểm, được thì thắng, mà không được thì mất trắng.

Nheo mắt nhìn số lượng quân kinh hồn của địch, Sasuke nhếch mép cười khinh.

Lão già này xem ra nhìn không nổi thềm muốn với Hoà quốc của hắn đến thế sao? Lão sẵn sàng điều động toàn bộ binh lực còn lại tấn công trực tiếp vào thành chứ không đánh lẻ tẻ như trước. Chắc lão cũng nhận được tin từ gián điệp là lương thực sắp cạn kiệt, sức khoẻ quân giảm nên khinh địch



muốn đánh nhanh thắng nhanh đây mà. Cứ khinh đi rồi đến cuối mới biết ai khinh ai.

Đúng như suy nghĩ của hắn, lão già kia nhìn cánh quân địch chưa bằng 1 phần 10 của mình, nụ cười nham hiểm đặc ý trên mặt càng dần ra. Phất tay ra lệnh giết không chừa một ai.

Hai bên hùng hổ lao chém giết lẫn nhau. Quân tinh nhuệ của Hoả quốc khác hẳn so với bọn tép riu bên kia, rất nhanh đã giết được kha khá địch. Nhưng xét về số lượng thì không bao lâu sau, quân ta bị đàn áp.

Trên thành theo dõi tình hình, Sasuke biết là đến lúc chuyển sang bước hai, liền sai người bắn pháo ra tín hiệu lui về.

Binh lính trên chiến trường nghe được 2 tiếng pháo nổ lập tức khăn trương lui về thành. Cổng đóng.

Quân địch tưởng thắng, không suy nghĩ gì, cầm đầu hồ hởi lao đầu về phía thành mà không biết mình đang chui đầu vào lưới. Ngay cả lão già Danzou cũng không may nghĩ ngờ, thậm chí còn cười to hạ lệnh thắng tiến. Mọi người thấy mọi thứ đúng như dự liệu thì tập nập về vị trí chuẩn bị. Sasuke nhìn lũ cá tự chui vào lưới thì không khỏi cười khinh thường. Hắn sẽ từ từ tính sổ với bọn chúng sau...

Lũ quân nhao nhao phá cửa thành bẻ lỗ xông vào giương kiếm hô to. Đến khi đã kéo chặt kín cả thành rồi muốn phá cửa vào thành trong thì chúng mới phát hiện căn bản tất cả các cửa đã được khoá chặt và chặn đứng từ ngoài.

Lúc này bọn chúng nhận ra thì cũng đã muộn rồi, cánh cửa sắt dày cộp hạ xuống, nhốt hơn phân nửa quân trong thành, tứ phía đều là tường đá vững chắc, muốn lui không được mà muốn tiến cũng không xong.

Trên thành cao, hàng hàng cung thủ xuất hiện, trong tay là nỏ đã được nạp ngân châm ngấm xuống dưới chờ lệnh.

Chỉ sau cái phất tay của hắn, mưa châm được bắn tới tập xuống binh lính. Kẻ nào trúng trăm đều lăn đùng ra bất động, cả người tê dại, đứng cũng không vững.

Haruka đậu trên vai Tenten hạnh phúc chiêm ngưỡng thành quả của mình. Lí do nó chọn vũ khí tầm xa là ngân châm chứ không phải cung tên là vì châm này vừa nhỏ, tốc độ lại nhanh, căn bản địch không có cơ hội nhìn thấy mà đỡ. Hơn nữa, châm này nhỏ như vậy, tẩm thuốc lên tiết kiệm nguyên liệu và công sức hơn nhiều. Cái này mới gọi là chất lượng đạt tiêu chuẩn.

“Ê! Mây tẩm gì vào ngân châm đấy?” Nhìn phản ứng của bọn người kia Fuyuki không khỏi tò mò hỏi.

“Đây là thuốc tê liều lượng nặng trộn lẫn với chun chút thuốc phiện, đảm bảo bọn này sớm nhất phải mai mới tỉnh” Haruka vui vẻ đáp, đây là loại thuốc bí quyết gia truyền của nó đấy!!!

Về đặc ý trên mặt Danzou đã không cánh mà bay, chỉ còn lại bất ngờ và run sợ. Lão không ngờ hắn lại có kế hiểm như vậy. Trận chiến mới vừa bắt đầu mà lão đã mất phân nửa quân rồi. Lui binh!

Phân quân bên ngoài nghe tiếng kêu thảm thiết của quân bên trong thì không khỏi tái mặt, co giò mà rút lui. Chỉ tiếc là phân này cũng không ngoài dự đoán của Haruka. Xi! Nghĩ nó là ai chứ, đã bắt thì bắt cho hết, nhỏ cò tận gốc!

Địch còn chưa kịp lui thì từ hai bên, quân lính từ đâu ào ra bao vây tứ phía, dẫn đầu là Naruto và Shikamaru.

Đã bị trận đầu làm cho loạn, nay lại bị tập kích bất ngờ chỉ có thể dồn vào giữa, một số thì không biết tự lượng sức mình lao ra cầm tử (Ngu)

Hai người dẫn quân bao lại hình vòng tròn, hết sức dồn địch càng vào vị trí đã bàn. Đến khi thấy đã đủ thì cả hai ra hiệu cho toàn quân ta đeo mặt nạ đường khí vào, chờ người trên kia sử dụng vũ khí bí mật.

Cùng lúc đó, trên thành, Haruka tay cầm ngọn đuốc hồng đưa cho Fuyuki.

“Lady First!!!”

Fuyuki rất vui lòng đón tiếp cây đuốc, châm lửa vào ngòi quả tên lửa cỡ bự được sơn bảy sắc cầu vồng. Nổi bật nhất vẫn là dòng chữ to rực rỡ ghi: “ĂN ĐI CON!!!”

Châm lửa xong hai con ba chân bốn cẳng phóng vèo sang hai bên, di tản vùng dân sự xung quanh, cầm bảng cảnh cáo: “Không phận sự miễn vào”. Tiếng ngòi cháy “xẹt xẹt”, ngay khi lửa đã đốt hết ngòi đèn trong thì quả tên lửa lên ga phóng vèo lên trời lượn 10 vòng rồi lao thẳng xuống đất, mũi nhọn đáp cánh ngay xuống tâm đường tròn và....”BÙMMMMMM.....”

Quả tên lửa rơi trúng đầu tên xấu số nào đó rồi nổ tung thành trăm mảnh, lực sát thương không lớn lắm nhưng không quan trọng. Mục đích của vũ khí bí mật này là khác cơ.

Quả tên lửa sau khi nổ tung đã tỏa ra làn khói trắng dày đặc bao quanh đó trong phạm vi bán kính 200m. Bọn chúng vừa hít phải khói thì lập tức ôm cổ ho sặc sụa, vừa ho vừa cười như điên, hai mắt đỏ sọc vằn lên tia máu, nước mắt nước mũi lan tràn bắn tung toé. Nói trắng ra là đã hít phải khói này thì coi như xác định.

Ai cũng kinh hãi trợn mắt, khoe miệng giật đùng đùng nhìn “hiệu quả” của bom khói, vũ khí bí mật của nó ra là cái này.

“M... Mày cho cái gì vào tên lửa đấy?” Fuyuki run run nuốt nước bọt gặng hỏi.

“À... Cũng không có gì nhiều đâu! Tao cho mấy lít dầu đặc, năm bịch ớt bột, gừng nghiền và hạt tiêu hiệu siêu hất xì trộn với muối tinh, tinh dầu đặc của nấm cưỡi, dung dịch phân bò phân trâu, hành tây xắt và dung dịch tạo khói ấy mà!!!” ^~^

“O\_o” Mày bệnh hoạn thật đấy! - Fuyuki chỉ dám nghĩ trong đầu chưa không nói ra, nhờ nó dùng cái thuốc đấy với mình thì chết chắc!

“Kiểu này không chết được đâu, cũng lắm là cười khóc như điên suốt một ngày thôi. Hy vọng là không bị cười nhiều quá đến mức vỡ mạch máu não rồi tai biến mà chết” Haruka suy tư nghĩ, hình như là nó cho hơi quá tay tinh dầu đặc nấm cưỡi thì phải. Thôi kệ đi!

Tất nhiên là đa số địch đã lâm vào tình trạng dở khóc dở cười này rồi thì còn hơi sức đâu mà đánh tiếp nữa, đành gờ tay chịu trôi. Lần này thua tâm phục khẩu phục!

Và kết cục là chưa đến 1 tiếng mà toàn bộ 8 vạn quân địch bị bắt gọn trong tay quân ta. Sau vụ này thì ai ai cũng nhìn Haruka với con mắt khác, gấp là tránh xa ở cự li an toàn 10m.

Cách đó không xa, trên núi cao nhìn xuống có thể theo dõi được toàn bộ diễn biến trận đánh, có 3 người với 3 cái cảm đang quét đất, cầu mắt lờ ra. Trong khi đó một người vẫn đang rất bình tĩnh nhìn, thì thoáng nhếch mép cười khê.

- Ta cá tiền rằng đây không phải là do thằng oắt kia làm - Deidara ném bịch tiền xuống đất cá.

- Không cần nói cũng biết, nghĩ gì mà một thằng như vậy lại chế ra được cái thuốc biến thái, bệnh hoạn nào đó - Hidan mặt méo xệch nói, mắt không rời khỏi đám lính bị bắt rồi mà còn cười như điên.

- Khẳng định là người chế ra nó đầu óc cực không bình thường! Không hiểu nổi nguyên liệu của nó là gì nữa! (Tobi)

- Dầu đặc, năm bịch ớt bột, gừng nghiền và hạt tiêu hiệu siêu hất xì trộn với muối tinh, tinh dầu đặc của nấm cưỡi, dung dịch phân bò phân trâu, hành tây xắt và dung dịch tạo khói - Sakura nay giờ đứng cười đột nhiên lên tiếng làm mọi người cả kinh không chỉ vì thành phần không bình thường mà cả vì sao Sakura lại biết nó.

Ặc! Đừng nói là... Ba người lù lù về xa nhìn nàng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng. Kiểu nhìn như nhĩ ma the này làm nàng hơi áu, bực mình giải thích:

- Đừng có nhìn muối với ánh mắt đấy! Muối không chế ra thuốc này mà là con thú cưng của muối chế!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 41: Tâm sự - Cơ hội thứ hai

Biểu cảm của mọi người thật đúng như lão nghĩ, xem ra như vậy tức là hán còn một con đường sống rồi. Nén cơn đau đang giày vò khắp người, hán tiếp tục nói:

- N... Nếu người tha ch...o ta, ta sẽ giúp ng...ười gặp nàng...

Tay cầm chén trà của hán nắm chặt lại tựa hồ như muốn bóp nát nó, nét mặt trầm xuống, thoáng qua nét ưu thương.

- Nói!

- N...àng... Đ...đ...ang...

Lời nói của lão trở nên ngắt quãng không rõ thành từ bởi cơn đau chết người.

Thấy vậy, Sasuke liếc mắt sang Haruka ngẫm ra hiệu. Thật lòng mà nói nó chẳng muốn đưa giải được ra đâu, nếu không phải vì cô chủ đang không rõ tung tích thì nó chỉ muốn lờ ra mấy bịch độc nữa rót vào miệng cho lão chết đi. Ngửa mặt!

Haruka dù bất mãn nhưng vẫn lấy ngân châm có tẩm thuốc giảm đau ra phóng đến huyệt trên ngực lão. Đây chỉ là thuốc giảm đau thôi, ai ngu đến mức tra tấn còn chưa đã đã đưa thuốc giải rồi. Hành thì phải hành cho tới bến mới sướng!

Thuốc giảm đau đã ngấm một chút, lão cũng đã ngừng gào thét, mặt cũng bớt thảm hơn ban nãy.

- Nói! - hán kiên nhẫn lặp lại lần nữa - Nàng đang ở đâu?

- Ta không biết nàng đang ở đâu nhưng... ta có thể giúp người gặp lại nàng một lần, còn... nàng muốn quay trở về hay không còn tùy vào người...

- Ý gì? - hấn lạnh lùng gần giọng - Rốt cuộc các người đã làm gì nàng?

- Không phải bọn ta, mà là người đã làm gì. Cái này chắc người phải rõ hơn ai hết...

Tenten đứng bên lề nghe hai người nói chuyện mà lòng không khỏi nặng trĩu. Là tại nàng vô năng, tất cả là tại nàng bọn họ mới thất hoà.

Đột nhiên Neji đứng cạnh nàng phản đối.

- Sasuke, cậu không thể tin hấn, biết đâu đó là một cái bẫy. Không thể liều được - vì trong điện cũng chỉ có nhóm người bọn họ nên Neji không ngại xung hô ngang hàng.

Đúng là có thể đó là cái bẫy một đi không trở lại. An toàn nhất vẫn là nên ở lại nhưng hấn không thể, hấn đã mắc nợ nàng quá nhiều rồi. Nếu có thể chết vì nàng, hấn cũng không hối hận.

Sự quyết tâm trong mắt hấn đã đủ để thấy câu trả lời rồi. Neji chỉ thở dài một hơi rồi tự động lui xuống.

- Ở đâu?

-----

Đêm tối trong rừng yên tĩnh không chút tiếng động không khỏi tạo cảm giác kinh dị như đang đi vào ngôi nhà ma. Ngoài ánh sáng yếu ớt của vầng trăng khuyết soi sáng qua tán lá dày thì cả khu rừng mênh mông cũng chỉ một mảng tối đen. Ai mắt có vấn đề thì thậm chí còn nhìn ra có vài bóng trắng lượn lờ góc tối.

Tuy nhiên vẫn có người thần kinh thép điềm nhiên bước vào rừng. Có vẻ như người này rất thông thạo địa hình nơi đây, một mạch bước thẳng tới nơi mình cần đến.

Khẽ đưa tay gạt bụi cây và cây leo lẳng nhặng ra, nhẹ bước vào bãi đất trống nhỏ. Nơi này đặc biệt được trăng chiếu thẳng xuống mà không bị tán cây che khuất nên không tối lắm như bên ngoài. Ánh sáng bạc hắt lên khuôn mặt nàng, lộ ra mái tóc hồng phấn xoả dài, đôi mắt đỏ nhạt, nước da trắng ngần, dung nhan tuyệt mỹ.

Sakura từ từ bước đến giữa bãi đất, nơi đó đặc biệt có một cây hoa anh đào xum xuê lá. Không cảm thấy cái gì lạ, nàng mới ngồi xuống tựa gốc cây thở dài một hơi.

May mà lần trước bị phát hiện nàng đã khôn khéo thay đổi khung cảnh xung quanh, che lấp đi bóng cây nên giờ không lo bị hấn quấy rầy nơi nghỉ ngơi, tâm sự của nàng nữa.

- Haizzzz.... Lại thêm ngày nữa trôi qua, sao thời gian trôi như điên thế, chưa gì đã gần hai tháng trôi qua kể từ hôm đó rồi.... - Hôm đó, cái hôm mà nàng muốn quên nhất nó lại không quên.

- Ta rất nhớ mọi người, nhớ Tenten, Ino cáo già, nhớ cái con mèo điên và phượng hoàng bệnh hoạn đấy nữa... Ta mới đi có hai tháng mà chúng nó đã quậy tung bưng cả lên trên chiến trường rồi. Đúng là sự si nhục và tự hào cho người thiên giới! - nàng rất không khách khí mà nói xấu sau lưng, chắc lúc này nàng đang nghĩ rằng nơi này chỉ có một mình mình nên không ngại nói hết những gì mình nghĩ trong lòng ra, dè nén thanh âm, nỗi đau mà nói nốt - ... Ta cũng nhớ hấn...

Lời của nàng tuy rất nhỏ nhưng cũng đủ để lọt đầy đủ vào tai ai đó.

- Không biết bây giờ bọn họ có nhớ ta không? Chắc chắn là không đâu, làm gì có cái chuyện đấy cơ chứ! Bảo ai đi nhớ nỗi kẻ máu lạnh giết người không gớm tay như ta. Đúng là nực cười! Ha ha...

Nàng cười như không cười, tiếng cười gượng gạo thật khó nghe, cốt để che đi sự chua xót, nỗi đau trong lòng nhưng càng cười thì tim càng thêm đau nhức, không che được gì lại càng lộ rõ hơn. Nước mắt trong chỗ lát đã lăn ngày một nhiều trên gò má. Cảm nhận được vị mặn tràn vào trong miệng, nàng mới dừng cười lại, nâng tay lau sạch nước mắt, chỉ là càng lau thì lệ càng nhiều hơn...

- Khóc cái gì mà khóc! Khóc thì thay đổi được gì chứ, đằng nào mọi thứ đã được công bố rõ ràng rồi, càng làm vẻ đáng thương thì chỉ càng bị người ta ghét hơn thôi! Nín đi nào... - nàng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc tự an ủi mình. Bộ dạng thương tâm của nàng lúc này làm ai đó càng đau lòng không thôi.

Càng lau càng vô dụng, cuối cùng nàng đành để mặc nó, cứ để nước mắt trút hết đau đớn đi, dùng đến cách hà khắc nhất mà nói:

- Đằng nào cũng bị ghét rồi còn có thể ghét thêm được nữa sao? Hận có, khinh thường có, không phải mày đều thấy hết trong mắt hấn ngày hôm đó rồi sao? Mày mong gì hấn có cảm xúc với mày chứ, mày chẳng đáng là gì đối với hấn cả, này có quyền gì mà khóc mà đau lòng chứ?

Nước mắt chảy ra mãnh liệt, rơi xuống ướt đẫm cả vạt áo.

- Ta đã muốn hận hấn, ghét hấn nhưng là không thể hận được, tại sao cứ phải luôn nhớ đến một kẻ một chút tình cảm cũng không giành cho mày chứ?

Lời tố cáo, oán trách của nàng làm cho hắn càng thêm chán ghét bản thân hơn, bàn tay nắm chặt đến trắng bệch.

- Sakura, hắn không yêu mày, chấp nhận sự thật này đi... Hãy buông tay thôi... - nàng đã quá mệt mỏi rồi, không thể đi đến cùng được nữa.... Giây phút nghe nàng nói muốn buông tay, tay hắn không khỏi run lên. Nếu lúc trước hắn còn thấy vui mừng vì nàng vẫn còn nhớ hắn, tức là hắn vẫn còn cơ hội, còn bây giờ nàng muốn buông tay, cắt đứt mọi quan hệ làm hắn không khỏi sợ hãi. Sợ rằng lần này nàng sẽ thật sự rời bỏ hắn vĩnh viễn. Không được, hắn không cho phép!

Mãi suy nghĩ miên man mà hắn đã giẫm phải cành cây, vô tình phát ra tiếng động đến tai nàng.

Hàng phòng bị mới vừa được buông xuống lập tức dựng lên, Sakura nhanh che đi mọi u buồn, thay vào đó là vẻ cảnh giác, nhanh tay rút kiếm bên hông ra hướng đến nơi phát ra tiếng động lạ:

- Ai?

Hắn biết mình nấp không nổi được nữa, mà hắn cũng không muốn trốn tránh nữa. Đặt chân bước ra khỏi bóng tối, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ của nàng.

- Là ta.

Ngay khi nhìn một thân ảnh quen thuộc dưới ánh trăng, nàng đã ngỡ là nàng nhìn nhầm. Nhưng còn giọng nói này không thể sai lệch được. Tay cầm kiếm của nàng bỗng run run, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt, sợ hãi.

- Ngươi muốn gì? - Lúc này cần phải bình tĩnh mà ứng biến.

- Muốn nàng từ bỏ ý định buông tay.

- Ngươi đã nghe được những gì? - nàng hơi run run, hít một hơi hời.

- Còn quan trọng sao?

- Vậy là ngươi đã nghe được tất cả. Sao? Bây giờ ngươi mới chịu lộ diện là muốn giết ta? Hay là muốn vũ nhục gì nữa? - nàng cười lạnh hỏi.

- Sakura, ta... - hắn bước lên muốn lại gần ôm lấy nàng nhưng lại bị tiếng thét của nàng chặn lại.

- Đứng đó!!! Đừng có lại gần ta!!!

Nhìn đầu đón, sợ sệt loé lên trong mắt nàng, hắn cũng không khỏi đau lây theo, nhưng là bước chân vẫn kiên trì không dừng đến gần nàng.

Khoảng cách ngày càng thu hẹp lại làm nỗi lo sợ ngày một lớn, nàng miệng hét hắn đứng đó, chân không ngừng lùi về sau cho đến đường cùng, tựa lưng vào gốc cây.

Hắn bước đến khi thanh kiếm chỉ ngay trước ngực mới dừng lại, thanh âm mang theo ăn năn, hối hận mà nói:

- Xin lỗi nàng... - hắn biết lúc này mà nói thì đã muộn rồi nhưng không thể không nói.

- Xin lỗi? Xin lỗi vì cái gì chứ? Phải là ta xin lỗi ngươi mới đúng, xin lỗi vì ta đã đến thế giới này, làm vật cản đường của ngươi, làm ngươi chướng mắt... - nàng giận dữ mà hét lên, muốn nàng xin lỗi thì chỉ cần nói thôi, không cần hạ bộ đến mức vậy đâu.

Lời nói của nàng làm tim hắn như bị bóp nghẹt, tay muốn đưa lên lau đi nước mắt trên má nàng lại vì tiếng thét căm hận của nàng ngăn lại.

- Là ta có lỗi với nàng, đã không tin tưởng nàng, làm tổn thương nàng hết lần này đến lần khác... Xin lỗi...

- Ta không xứng để ngài, Hoả vương cao quý, liều mạng tin tưởng, ngài muốn tổn thương ai mà chẳng được, ta làm gì có quyền can... - nàng cười lạnh mỉa mai.

Cách nàng gọi hắn sao nghe xa cách như vậy? Nàng đã hận hắn đến mức nào rồi? - Ta biết dù ta có nói gì đi nữa nàng cũng không tin. Chi bằng... để ta chuộc lỗi với nàng.

Dứt lời, nàng còn chưa kịp phản ứng gì thì tay hắn đã nắm chặt đầu thanh kiếm, chân bước lên, tay hướng đầu mũi kiếm lên sát cổ hắn.

- Ngươi...

- Nếu như giết ta mà nàng có thể tha thứ cho ta thì nàng cứ giết đi. Ta xuống địa ngục cũng không oán trách nàng.

Tay nàng run rẩy nắm chặt chuôi kiếm, đôi mắt ánh lên tia do dự, bối rối, run sợ. Nếu bây giờ chỉ cần nàng đâm lên phía trước cũng chính là giết hắn, giết người, nàng đủ can đảm sao?

“Tách... Tách...”

Một giọt, hai giọt máu đỏ thẩm chảy ngược xuống lưỡi kiếm rồi rơi xuống đất ngày một nhanh, nhiều. Nhìn đến lòng bàn tay nắm lấy lưỡi kiếm sắc bén nhuộm đầy máu tươi nàng càng thêm kinh hãi.

Hắn điên rồi hay sao?

Máu chảy nhiều thế kia hẳn là đau lắm... Tay nàng run run buông thanh kiếm ra, ánh mắt trùng xuống ẩn chứa nhiều suy nghĩ.

“Keengggg...” Thanh kiếm rơi xuống đất, trên chính vũng máu tươi trên đất.

- Sakura...

- Ngươi đi đi! - nàng trực tiếp lên tiếng đuổi hắn.

Chết tiệt! Nàng đã hạ quyết tâm hận hắn nhưng sao muốn cũng không hận nổi. Rốt cuộc nàng yêu hắn đến mức nào đây?

- Trở về với ta...

- Ngươi nghĩ gì mà nói vậy? Tại sao ta phải trở về nơi không thuộc về ta? - nàng cười khẩy - Ngươi cũng tự thấy được rằng thời gian qua ta sống tốt thế nào rồi, tốt hơn nhiều khi ở với ngươi!

- Hắn chỉ lợi dụng nàng thôi!

- Thì sao? Ngươi khác gì hắn? Ít ra hắn cũng giúp cho ta thấy được bộ mặt thật của ngươi? Ta khuyên ngươi, chiến tranh kết thúc rồi, trở về mà làm đám cưới với người ngươi yêu ở Konoha kia kìa... - nàng chưa xót nói, kìm nén không cho lệ chảy ra.

- Người ta yêu là nàng... - đưa bàn tay còn lạnh lặn áp nhẹ lên má nàng.

Sakura một lần nữa sững người lại, đôi mắt đỏ ngấn lệ mở to nhìn hắn. Có phải nàng nghe lầm không hay là hắn nói người hắn yêu là nàng? Hắn cũng yêu nàng sao?

Đôi môi hé mở ra nhấp nháy nói gì nhưng lại bị chặn lại không nói nên lời. Đôi môi bạc của hắn áp lên môi nàng nuốt lấy mọi lời nói. Lúc này hắn không muốn nghe nàng nói gì tự tổn thương mình nữa, hắn muốn ném lại cảm giác khi hôn nàng mà đã hai tháng không được ném. Cái cảm giác ngọt ngào khi hôn người mình yêu nó tuyệt như thế nào.

Sakura bị nụ hôn của hắn rút hết sạch ý thức, tay chân cứng đờ, mắt tròn lên nhìn khuôn mặt phóng đại phía trước. Lí trí bảo rằng nàng hãy đẩy hắn ra đi, đã bị lừa một lần rồi không thể lại bị lừa thêm một lần nữa. Bằng không thì kết cục người bị đau cũng chỉ là bản thân thôi. Tuy vậy, trái tim thì lại nói rằng hãy cứ mở lòng mình một lần nữa đi, đánh cược một lần nữa. Sakura có thể đánh lừa lí trí nhưng trái tim thì không thể, nàng yêu hắn phải không? Vậy hãy cứ để nó như vậy đi, nàng không muốn sống trong hận thù nữa. Dù bên ngoài nàng có mạnh mẽ đến đâu thì bên trong nàng cũng chỉ là một nữ nhi bình thường khao khát tình yêu thôi. Sasuke thấy nàng không chống cự mà nhắm mắt lại tiếp nhận nụ hôn của hắn thì vui khó tả, liền đưa tay ôm lấy nàng bất chấp vết thương vẫn chảy máu không ngừng.

Đang chìm trong nụ hôn thì Sakura tự nhiên cảm thấy áo trên eo ướt, nhon nhóp rất khó chịu. Nàng đột ngột nghiêng đầu cắt đứt nụ hôn làm hắn có hệt hăng, bất mãn hỏi lại:

- Sao vậy?

Kệ lời hắn, nàng đưa tay ra sau gỡ lấy tay hắn đặt trên eo mình kéo lên trước nhìn. Nhíu mày lại khi nhìn thấy bàn tay thấm đẫm máu trước mặt, rồi lại oán trách tức giận liếc xéo hắn một cái. Nàng không nói gì chỉ lẳng lặng đặt bàn tay mình lên trên mà chữa.

Thà rằng nàng cứ như trước quát tháo hắn ầm ĩ chứ còn hơn là nàng cứ lạnh nhạt với hắn thế này.

- Sakura...

- ....

- Sakura...

- .... - hơi cúi rồi đẩy.

- Sakura...

- Cái gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42: Thấy lửa phải đổ thêm dầu

- Haizzz..... Bây

giờ cũng tầm được 1 tiếng trôi qua rồi mà vẫn chẳng thấy tiến triển gì

cả.... Haizzz... - Tenten vừa than vãn vừa đi đi lại lại, hết thờ dài

cũng chỉ có thờ dài....

- Phải bình tĩnh chứ.... Tin tưởng hấn một lần xem... - Neji nói đỡ cho bạn.

-

Cái gì bà đây cũng có thể tin hấn NHƯNG riêng về mấy cái vụ yêu đương

này bà thà cược cả gia tài vào 1 con chó còn hơn là vào hấn... - Ino

không hề khách khí nói.

- Có cura một người mà giữ cũng không xong. Chán đời!!! - Tenten thật lòng cảm thán, nghĩ gì nói vậy.

- Thảm họa người yêu... - Ino chép chép miệng nói.

- Sự sỉ nhục của nam nhân.

- Thất bại của thần tình yêu...

Và

hai chị cứ thế mỗi người một câu không tiếc lời chê trách, mặc kệ hấn

là vua trên vạn người, cứ thật lòng mà nói. Người ra có câu: sống thật

không chật với lòng mà!!!^^

Nửa tiếng sau, đến khi hết lời để đáp rồi, Tenten mới sực nhớ ra một chuyện, quay sang hỏi Ino:

- Ino này, sao dạo này không thấy Kakashi- sensei đâu?

Ino tạm ngưng cái mồm đang lèm bèm của mình lại để trả lời:

- À... Thầy ấy sau khi thấy ý chí quyết tâm rước vợ về của Sasuke thì mới yên tâm rồi đi chơi tiếp...

Mặt Tenten phớt chốc méo xệch, miệng giật giật.

-

Thầy ấy đến đây chỉ có việc cưới vợ cho hoàng huynh thôi á? Đây là việc

quan trọng bí mật quân sự mà ông ấy lăm nhăm suốt mấy ngày á? Hết việc

để làm rồi mà thầy ấy đùa như vậy???

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 43: Nhớ đời

Sáng hôm sau, Sakura khẽ cựa mình chom chớp mắt rồi tỉnh dậy, ngáp nhẹ một cái, theo bản năng ngồi dậy nhìn sang bên cạnh. Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt hoàn mỹ, đẹp tựa thần thánh. Làn mi mỏng khép lại, mái tóc đen tuyền có vài lọn không yên phận trượt xuống làn da trắng trên gương mặt hấn.

'Ôi mẹ ơi, hấn đẹp trai quá!!! O\_O' Đây đã là lần thứ N+1 Sakura không kiềm chế nổi mà khen. Tên này công nhận là hàng cực phẩm trong cực phẩm!

Sakura không kìm được mà vươn tay gạt lọn tóc đen kia sang một bên. Vốn định thế thôi là xong, bớ ai ngờ tay nàng không thoát nổi sức hấp dẫn, cứ hết chọt chọt vào má, thỉnh thoảng thấy yêu quá rồi lại nhéo một cái! (= \_ = Rảnh!)

Cái mặt này đúng là hại nước hại dân mà, hèn gì mà bao nhiêu thiên kim tiểu thư gục thê thảm trước hấn. Ngón tay cuối cùng quậy phá một hồi chán chê thì dừng lại trên làn môi bạc (môi mỏng).

Không biết ngoài nàng ra còn có ai từng hôn hấn nữa không? Cứ nghĩ có cảnh nữ nhân khác hôn hấn thì trong người nàng lại cảm thấy... áu. Nàng bực bội muốn rút tay lại thì cổ tay đột nhiên bị nắm lại.

Ánh mắt đen một phát bắn lên người Sakura làm nàng giật thót mình ngồi lùi ra sau. Tay theo phản xạ rút lại nhưng cổ tay càng động thì càng bị nắm chặt, không cho nhúc nhích.

- Mới sáng sớm mà nàng đã không chịu yên ổn rồi à?

Sakura thẹn quá hoá giận, lại thêm cái suy nghĩ ban nãy kia làm nàng khó chịu không thôi, nóng nảy giật tay mình ra.

Sasuke thấy biểu hiện của Sakura có chút không bình thường, lại nhớ ban nãy tay nàng dừng lại lâu nhất trên môi mình nên với IQ 200+ đã mơ hồ đoán ra gì đó rồi. Thật không nghĩ nàng cũng có lúc trẻ con như thế này...

Nàng càng giật tay về thì hấn càng giữ chặt. Hơi dùng lực, Sasuke kéo cả tay lẫn người vào ngực. Trong khi nàng đang cúi kính vì đầu bị đập đau, nóng nảy đẩy hấn ra lại bị tay hấn giữ cằm nâng lên rồi đôi môi bạc kia bất ngờ giăng xuống môi nàng, càn quét tứ phía, hút hết sạch đường khí của nàng.

Đến khi mặt nàng đã đỏ ửng lên vì khó thở, hấn mới lưu luyến tách ra. Về mặt hài lòng nhìn đôi môi sưng đỏ của nàng, ngón tay cái chạm nhẹ lên đó cười hỏi:

- Thích không?

- Thích cái đầu nhà người ý! Bà nó, sao người dám hôn ta?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 44: Vô tình tổn thương

- Sakura.... Môi cậu bị làm sao đấy? - Tenten nheo nheo mắt nhìn chăm chăm vào môi nàng, nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, mặt nàng đỏ bừng lên, vội lấy tay che đôi môi sưng đỏ vết cắn lên của mình. Rồi lại trợn mắt chửi thảm tên đang ngồi thương thức điểm tâm ngon lành ngồi cạnh. Hừ! Nhờ “phúc” của ai đó mà nàng làm Bạch tuyết chết ghen với đôi môi đỏ hơn máu này...

Ino ngồi kế bên điềm đạm cắn miếng bánh, nhàn nhạt mở miệng khuyên:

- Tổ nói này, hai người yêu nhau, tổ không ý kiến gì, nhưng mà hành động yêu đương thì cũng vừa vừa phai phai thôi. Haizzz.... Làm gì mà ra nông nổi này...

Cái cụm từ “hành động yêu đương” này hình như nghĩa hơi đa dạng và rất dễ gây hiểu lầm. Bằng chứng là đã có người hiểu theo nghĩa sâu xa không được trong sáng lắm.

- Chắc chắn... Đúng là hỏng một thế hệ... - Tenten ngao ngán lắc đầu, Ino gật đầu phụ họa theo.

Khoé miệng Sakura giật giật. Đây, không phải là bọn họ hiểu lầm nàng và hấn.... đấy chứ? Lúc này thẹn quá hoá giận lại không làm gì được, giải thích thì vô dụng là cái chắc rồi, nên nàng chỉ biết hung hăng trừng mắt ra ám hiệu với Sasuke.

Hấn đương nhiên là không cần nhìn cũng hiểu. Bất quá, hấn đâu dễ buông tha cho nàng vụ hôm qua được. Vừa hay Tenten và Ino “ngaoan” tạo cơ hội, ngu gì không tận dụng.

- Không hỏng thì làm sao muội sớm có cháu bé! Có muốn lên chức cô không?

“Phụttttt....” Hai câu của hắn làm thức ăn trong miệng Sakura không tự chủ được phọt thẳng ra ngoài, ánh mắt kinh hoàng nhìn hắn như thể nhìn ma.

Ngược lại, Tenten nghe xong lại rất phấn khởi gật đầu liên tục, trong lòng vui sướng khó tả!!! Nếu hỏi nàng ước mơ của quận chúa cao quý đây là gì thì nàng sẽ không do dự mà mơ mộng trả lời: “ước mơ của ta đây chính là được nhanh chóng thăng quan tiến chức lên làm “cô”!!!

Biểu hiện đôi mắt sáng long lanh lấp lánh rực rỡ bảy sắc cầu vồng của Tenten nhìn chăm chú vào Sakura của Tenten không khỏi làm nàng tủi thân. Xong! Nàng đã bị chính bạn mình bán đứng.. Đau lòng, đau lòng thật! Tiếc quá, nàng có chết cũng phải lỗi người chết cùng nha! \*cười\*

Sakura khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh ban đầu của mình, nở nụ cười thật tươi nhưng lại làm người khác hơi sồn tóc gáy.

- Tenten à... Hay là cậu cũng mau có một đứa với ai đi, tớ cũng muốn nhanh lên làm cô nha!!!^^

“Phụttttt....” Lần này đến lượt cả Tenten và Neji phun “mưa xuân”

Sakura cực kì sung sướng muốn phá lên cười lại phải kiềm chế, giả bộ ngây thơ ngu ngơ hỏi lại:

- O! Sao hai người lại ngạc nhiên thế? Tớ có nghe qua hình như hai người ngủ chung với nhau được một thời gian rồi mà, chắc cũng phải nhanh lên làm phụ mẫu rồi chứ? - Lời này là nàng muốn lấy lại sự trong sạch cho mình. Trời chứng giám, nàng và hắn ngoài ôm hôn đi ngủ ra cũng chưa làm gì quá cả. Nàng vẫn chưa thất thân đâu.

"Trả thù! Chắc chắn là cậu ấy muốn trả thù đây mà..." Tenten nhủ thầm trong lòng.

Sasuke ngồi một bên xem không tránh khỏi buồn cười. Vốn biết nàng mồm mép không tầm thường, bản thân hắn ngày xưa cũng không ít lần khổ sở mới đầu lại nàng, nhưng vẫn không ngờ qua một thời gian ngắn mà kung fu mồm của nàng tiến bộ rõ rệt đến vậy.

Bạn cũng sẽ thích

[SasuSaku] (longfic) Konoha High School by Cam\_chanmn

[SasuSaku] (longfic) Konoha High School

By Cam\_chanmn

96.5K 8K

[Sasusaku] Câu Chuyện Chỉ Mới Bắt Đầu by auroradream1999

[Sasusaku] Câu Chuyện Chỉ Mới Bắt Đầu

By auroradream1999

13.1K 1.2K

05. Edit/ Ver/ SasuSaku/ Ăn Xong Chùi Mép by BlossomSakura641

05. Edit/ Ver/ SasuSaku/ Ăn Xong Chùi Mép

By BlossomSakura641

11.9K 1.1K

04. Edit/ Ver /SasuSaku/ Vợ Yêu, Đừng Chạy Trốn by BlossomSakura641

04. Edit/ Ver /SasuSaku/ Vợ Yêu, Đừng Chạy T...

By BlossomSakura641

18.1K 1.4K

[SasuSaku] Tình Yêu Quý Dữ by longlivesasusaku

[SasuSaku] Tình Yêu Quý Dữ

By longlivesasusaku

79.9K 5.8K

01. Edit/Ver/Sasusaku/ Hoàng tử lạnh lùng và công chúa thất lạc by BlossomSakura641



01. Edit/Ver/Sasusaku/ Hoàng tử lạnh lùng và...

By BlossomSakura641

31.7K 2.4K

[Longfic] [ SasuSaku ] Lạc hoa (Ta luôn ở bên em) by \_Akiyoshi\_

[Longfic] [ SasuSaku ] Lạc hoa (Ta luôn ở bên...)

By \_Akiyoshi\_

25.4K 1.4K

Còn Ino thì vừa cười vừa khóc thầm. Cười vì nó buồn cười, còn khóc là vì trong phòng này còn mỗi mình nàng vẫn Ế. Ông trời bất công! T-T

Đang lúc Tenten còn đang xấu hổ chưa biết lên tiếng thế nào thanh minh cho sự trong sạch của mình thì ngoài cửa bỗng có tiếng “vù vù” ngày một lớn.

“Ruỳnh.... Rầm.... Xoảng....”

Ba âm thanh tiếp nối nhau. Cái thứ nhất là tiếng của cánh cửa bị “vật thể bay không xác định” (UFO) tông cho rơi cả hai cánh xuống đất. Thứ hai là “vật” đó rất không lịch sự “đáp cánh” xuống bàn ăn đầy ắp sơn hào hải vị. “Vật” đó trượt từ đầu bàn xuống cuối bàn, quét toàn bộ từ bát đĩa, đưa đến khăn trải bàn xuống đất. Bát đĩa loảng xoảng rơi xuống đất vỡ tan tành, và đó là âm thanh thứ ba.

....

Tất cả mọi người đều giật mình tăng cảnh giác nhìn về phía cuối bàn nơi nó vừa trượt xuống. Cả Sasuke và Neji theo bản năng rút vũ khí, kéo Sakura và Tenten ra sau lưng mình phòng hộ. Hành động này lại lần nữa làm tan nát con tim độc thân nhỏ bé của chuy Ino, thật là khóc không ra nước mắt.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Một cánh tay vải đặt lên bàn.

Mọi người nín thở nhìn “UFO” đang cố leo lên bàn. Cả tấm khăn trùm lấy nó nên không nhìn ra nó là cái gì, nhưng chắc chắn là trông không bình thường thế nào mà lại nhìn ra chỗ lồi chỗ lõm chỗ nhọn chỗ tròn thế kia??? Người ngoài hành tinh chăng??? = \_ =?

.

.

.

.

.

.



Tầm khấn trải bàn đã hoàn toàn trượt xuống, lộ ra hai cái mặt quen thuộc không lẫn đi đâu được. Nhưng mà... sao nhìn hai đứa nó khổ sở thế kia? À không, phải là sao “nó” thảm thế kia? Haruka thở hồng hộc, mặt mày uể oải, mồ hôi ướt đầm cả lông vũ vất và lấm mới leo nổi lên bàn. Trong khi đó, Fuyuki tinh thần rất thoải mái, sáng khoái, tràn đầy sức sống nhảy từ trên lưng của Haruka lên bàn thong dong bước, để lại Haruka nằm oè cổ trên bàn há mở “nóc” vội không khí.

Thấy được hai nhân vật quen thuộc, mọi người cũng thu lại vũ khí, lắc đầu thở dài.

Đáp lại nàng là con mắt khinh khinh của nó với ý: “Ngũh gì? Không thừa tiền!” làm nàng muốn xông lên bóp cổ cái con mèo khốn nạn này, may mà Neji giữ kịp lại không chắc phải chuẩn bị quan tài rồi.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Ngày hôm sau, mọi người lên đường đến phía Bắc Hoả quốc, ứng phó với binh đoàn Kim cương. Cũng sau vụ tranh chấp hôm qua, không có ai ngăn cản Sakura cả, nàng muốn đi hay không thì tùy. Tất nhiên là nàng sẽ vui vẻ đi rồi.

Tuy nhiên, khi đến nơi tập trung, gặp mặt với Sasuke thì nàng sững người lại, không nói gì, chỉ đứng im như pho tượng nhìn hắn. Ngược lại, ánh mắt hắn chỉ dừng trên người nàng không quá 2 giây rồi rời sang chỗ khác. Thấy đã đông đủ mới lên ngựa rồi hạ lệnh xuất phát, hoàn toàn như không để ý tới nàng.

Đọc đường, Sakura ngồi trên ngựa với vẻ mặt thất thần, ừ ừ đã thu hút sự chú ý của Tenten. Nàng tiến ngựa lên cạnh Sakura, mở lời hỏi thăm.

- Sakura, cậu ổn chứ?

- À.... Ừ... Tớ ổn... - Sakura có chút giật mình rồi mỉm cười đáp lại.

- Thôi đi! Cậu nghĩ tớ là ai nữa... Có chuyện gì nói nhanh ra đi... Cứ giữ lại trong lòng buồn phiền sẽ nhanh già đấy!

Quả nhiên là Tenten, nàng nghĩ nàng lừa được ai há! Nụ cười trên mặt Sakura tắt ngấm, cúi đầu rầu rĩ kể lại chuyện hôm qua cho bạn nghe.

Nghe xong, Tenten ngoài thờ dài cũng chỉ biết thờ dài ai oán trong lòng. Aizzz... Nàng chỉ mong có một cuộc sống bình yên thôi có khó khăn lắm không? Tại sao hai người mà nàng yêu quý nhất lại không thành toàn cho ước mơ be bé nhỏ nhoi này của nàng?

- Này! Có đôi khi tớ thật nghi ngờ cái kết quả bài kiểm tra nâng cao cấp độ 10 của cậu! Cậu có dùng phao không đấy?

- Liên quan?

- Tất nhiên là liên quan rồi. Chỉ số thông minh của cậu đúng ra mà nói là chỉ đáng xách dép cho Fuyuki thôi...

Tại một xó nào đó trên đường, Fuyuki bỗng dừng hất xì 2 cái.

- Cậu ở đây để an ủi tớ hay là chê tớ còn không bằng thú cưng của mình đấy?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 46: Mê cung pha lê

Sau khi Sakura tỉnh lại, tốc độ bình phục cũng nhanh hơn, rất nhanh đã khoẻ mạnh như ban đầu. Sasuke dù muốn nghỉ thêm vài ngày nữa để đảm bảo sức khỏe cho nàng nhưng bị nàng thẳng thừng cự tuyệt => đoàn quân tiếp tục lên đường.

Vì đã trễ hai ngày nên mọi người buộc phải đẩy nhanh tốc độ. Nên chỉ đến giữa trưa là đã ra khỏi địa phận rừng Đen, và đến tối là đã đến Núi Đá, tức là đã đi được 1/2 quãng đường rồi. Cứ tiếp tục với tốc độ này thì khoảng trưa ngày kia là đến rồi. Không kể 2 ngày nghỉ thì mất 4 ngày thôi, thế mà thẳng nào dám phao tin là mất 5 ngày! Láo thật!

Quân đội dừng chân dựng trại nghỉ ở thung lũng giữa núi. Khác với ngọn núi khác, núi này hoàn toàn không có người ở vì đất đai ở đây đến 95% là đá, đất bị thoái hoá, sỏi mòn mạnh do địa hình dốc và mưa lớn. Tệ hơn là trên núi toàn đá tảng, đá cục, lở đá, nếu nghỉ ở dưới chỗ nào dốc coi như bị đá đè chết khi nào không biết. Vì vậy, Sasuke mới cho đi cố đến thung lũng này, có thể an toàn một chút.

.....

Trong thung lũng lập loè muôn ngọn lửa, gió phả phát hương thơm ngào ngạt mùi đồ nướng. Tại khóm lửa riêng gần trại của hoàng đế, có một nhóm người đang tụ tập quanh bếp lửa. Trên ngọn lửa cháy là mấy xiên nướng quay tròn. Trên mỗi cái xiên bao gồm một con gà, táo, nấm hương, khoai. Thêm một chút hương liệu, gia vị nữa, chờ khoảng 20 phút là trên đĩa mỗi người có món: gà rừng nướng phết mật ong, ăn kèm là táo xắt miếng và nấm nướng. Chỉ nhìn thôi đã thèm nhỏ dãi rồi, còn cái mùi thơm phức đúng chất thịt quay nữa... Chết mất!

Một số người dù giỏi cỡ nào cũng không nhịn nổi mà vô lý cái đĩa trước mặt cất lực tẩn. Cái cảm giác ngon từ thịt ngọt từ xương trong miệng làm người ta cảm giác như được tung lên thiên đường.

Tenten cảm động ăn lấy ăn để, mắt rung rung nước. Ôi má ơi, từ xưa đến giờ nàng sống trong hoàng cung ăn bao nhiêu sơn hào hải vị cũng chưa ăn cái gì ngon như cái này. Gà chắc thịt đúng chất gà rừng. Mấy con gà này là kết quả của việc chạy khắp rừng đuổi bắt mới tóm được nó, còn mật ong là phải nhảy xuống sông trốn ong đuổi theo mới lấy được mật. Nhưng vấn đề là ở phương pháp. Không hiểu Haruka và Fuyuki tẩm ướp cái thuốc quái đản gì vào nữa mà ngon vãi lúa! Trông chúng nó ăn hại thế thôi mà cũng được việc phết!!! Hôm nào nàng phải xin nó bí quyết mới được!

Tenten nốc như điên, nhanh lấp gần đầy cái dạ dày rồi mới nghĩ đến chuyện ăn chơi giải trí...

- Ê...Sakura! Tí nữa ăn xong lượn núi chơi tí không? Thăm hiểm chút cho vui? - Tenten vừa gặm nhấm cái đùi gà, vừa nhai nhồm nhoàm hỏi.

Vừa nghe tới chữ “thăm hiểm”, mắt ai đó sáng lấp lánh lên, động tác nhai thịt gà dừng lại, bao nhiêu bài học không đi chơi đêm không cánh mà bay. Ban nãy đi qua nhìn mấy cái hang động núi tối om om trông hiểm phết! Vào đấy nghịch chút cho có không khí!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 47: Mất kiểm soát

- Ten...ten...

Sakura hoảng sợ, run run nhìn Tenten đang bị tên hắc y kè dao vào cổ. Thậm chí hắc còn tăng lực ấn dao vào làn da trên cổ nàng, trên lưỡi dao sắc đã dính một vò giọt máu.

- Đừng... Đừng làm bị thương cậu ấy... Ta buông kiếm được chưa?

Một giọt máu chảy ra cũng đủ làm tinh thần nàng rối loạn, không giữ được bình tĩnh ban đầu nữa mà quăng thanh kiếm trên tay ra xa...

Tên hắc y cười man rợ, lực đạo trên tay không có giảm chút nào, máu vẫn chảy ra từ miệng vết thương. Sắc mặt Tenten dần trắng bệch đi, có thể thấy lúc này nàng đã căng thẳng và đau thế nào.

- Đừng...! Ngươi muốn gì mới chịu thả người?

Như chờ câu này của Sakura, hắc mới giảm lực, trầm giọng trả lời:

- Ta muốn... Mạng của ngươi...

- Cái gì? M... Mạng của ta...? - Sakura tròn mắt nhìn hắc, người run run...

Đọc được do dự, sợ hãi trên mặt nàng, hắc cười mỉa:

- Sao? Sợ à?

Đột nhiên, lo sợ, run rẩy biến mất, nét mặt của Sakura trở nên quật cường, lạnh đậm.

- Chỉ cần ta chết tại đây, ngươi sẽ thả cậu ấy ra...?

- Phải! - hắc có hơi giật mình nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh.

Tenten thì không thể, nàng vốn không nghĩ Sakura sẽ nhanh thương lượng như vậy. Cả người ban nãy mệt mỏi, nay như vừa được tiếp thêm khí lực vùng vẫy hét khản cổ.

- Không được! Sao cậu dám, Sakura? Mạng của tớ đâu có đáng để cậu hy sinh! Tớ cấm! Cậu mau chạy khỏi đây... NH... U'...

Nàng còn không nói hết được đã bị hắc thít chặt cổ đến nghẹt thở, trán lấm tấm mồ hôi, mặt tím tái lại vì đau...

Tình trạng của Tenten không ít lần làm Sakura kinh sợ nhưng vẫn một mực cắn răng giữ bình tĩnh. Nàng nhặt lấy mảnh pha lê trên đất, nén nước mắt nói lời cuối như lời tuyệt mệnh.

- Tenten, xin lỗi vì đã làm cậu bị liên lụy chỉ vì tính tình của tớ...

- C... Cậu làm nhầm... cái gì vậy... C...ậu im ch... cho tớ...

Sakura làm như không nghe thấy lời nàng nói, cúi đầu tiếp tục.

- Kiếp này tớ không hối hận đã trốn xuống làm bạn với cậu, kiếp sau tớ nhất định sẽ đền bù cho cậu. Lần nữa, cảm ơn đã nhiều lần ra tay giúp đỡ tớ... Cảm ơn tất cả các cậu...

- ....

- Phiền cậu gửi lời đến mọi người và nhắn với “hắc” rằng ..... tớ xin lỗi...

Dứt lời, nàng kẻ mảnh pha lê lên hướng cổ mình. Ngay khi đầu nhọn đã sắp đâm vào cổ thì Tenten gào lên hô “khoan đã!” Làm động tác nàng tạm dừng.

Tenten lạnh lùng liếc mắt ra đằng sau nói.

- T... Ta muốn nói đôi lời... cuối với cậu ấy...

Tên hắc y cũng hiểu lời, nói lỏng tay và lưỡi dao ra cho nàng có thể nói thành lời.

- Trước đó, tớ muốn hỏi cậu một câu... Nếu, chỉ là nếu thôi... Nếu như cậu may mắn thoát khỏi đây an toàn, cậu... có nguyện ý, cam lòng trở thành người của hoàng huynh không? - Có! - nàng nhắm mắt gật đầu, trong lòng có một thứ cảm xúc hạnh phúc, mong chờ đến một ngày hai người mãi mãi thuộc về nhau.

- Cậu hứa đi!

- Tớ, Haruno Sakura, thề rằng nếu tớ an toàn rời khỏi đây thì sẽ cam tâm tình nguyện trở thành người của Sasuke hắc - nàng giơ tay lên thề.

Lời này làm lòng Tenten cực hài lòng, miễn nguyện thờ nhẹ một hơi. Vậy nàng đã không còn gì để nuối tiếc nữa rồi...

Và trước khi mọi người kịp nhận ra, Tenten đã rút cây trâm bạc trong người ra, động tác nhanh, dứt khoát đâm sâu đầu nhọn vào tay cầm dao kẻ ở cổ của mình rồi rút ra lao đảo lui ra sau. Tên hắc y bị đâm đau kêu “A” một tiếng, ánh mắt hắc lên lao đến phía Tenten đang đứng không vững, trong tay là con dao nhọn hoắt...

“Phập!!!”

- TENTENNN.....!!!

Sakura kinh hoàng hét to lên lao như gió đến bên nàng, một chưởng đánh văng hắc bay ra xa, run rẩy đỡ Tenten ngã vào người nàng, quỳ xuống đất.

Máu màu đỏ thẫm không ngừng chảy ra, thấm ướt y phục của Tenten, sắc mặt nàng trắng bệch. Sakura, ánh mắt rối loạn hoảng sợ nhìn con dao cắm trên bụng Tenten. Khung cảnh máu me đầm đìa, người mà mình coi trọng, yêu quý nằm hấp hối trên vũng máu là con ác mộng khủng khiếp mà cả đời này nàng không bao giờ muốn thấy, nay nó lại ở ngay trước mặt nàng. Nước mắt giàn giụa chảy ra, bàn tay run rẩy liệt luống cuống đặt trên miệng vết thương tỏa ra ánh sáng xanh lục.

- Đừng sợ... Đừng sợ... Tớ sẽ chữa... cho cậu mà... Cậu sẽ... không sao đâu...

Tenten cảm động nhìn người bạn mình, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ miệng, nàng yếu ớt nói:

- Sa... Sakura... Nh... Nhớ những gì... gì... cậu đ...ã thề...

- Đừng nói nữa... Tớ sẽ đưa cả hai chúng ta ra khỏi đây an toàn... - Sakura dốc sức vào tay cầm máu, nhưng là dòng máu vẫn không ngừng lại.

Khoé môi nàng khẽ nhếch lên, cố giữ tinh táo trong giây cuối nói lời từ biệt....

- Vĩnh biệt....

Đôi mắt nâu từ từ đóng lại...

- Tenten...

Ánh sáng xanh trên tay nàng biến mất, cả người bất động, cứng đờ lại, ánh mắt trống rỗng, vô hồn. Nhìn người mình yêu quý mãi mãi đi xa không trở về, nàng đau... đau lắm... Tựa như ruột gan bị ai rút ra chặt thành trăm khúc, trái tim như ngừng đập... Đôi mắt thật chặt, khóc không ra tiếng...

'Ngu ngốc... Tại sao cậu lại làm vậy... Là tại tớ sao...'

Một giọng nói quỷ dị bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn lặp lại trong tâm trí nàng...

'Không phải tại ngươi... Không phải tại ngươi... Là tại hắc... Tại hắc đã giết Tenten...'

- Mau giết ả!!!

Tên hắc y bị đánh văng ban nãy đau đớn ôm ngực hét lên ra lệnh cho đồng bọn... Lập tức hơn 50 tên áo đen khác thoát hiện, đứng hình vòng tròn bao vây nàng... Tiếp theo hàng loạt thứ vũ khí phóng đến phía nàng...'Đứng... Là hắc giết Tenten... Là hắc...'

Đôi mắt đột nhiên mở ra. Không còn là màu lục thuần khiết như trước, là một màu huyết đỏ thẫm khát máu.

Toàn bộ vũ khí đang phóng như gió đến nàng bất ngờ dừng lại khi chỉ còn cách nàng chưa đầy nửa mét, lơ lửng giữa không trung...

Giọng nói quỷ dị lần nữa lặp lại, xui khiến...

'Báo thù... Báo thù cho Tenten... Giết hắc... Giết hắc...'

'Giết hắc.... Báo thù....'

“Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!”

Vũ khí lơ lửng giữa không trung xoay chiều lao như xé gió đâm xuyên qua bụng hơn phân nửa hắc y nhân xung quanh. Tốc độ quá nhanh, quá khủng khiếp làm bọn chúng tránh không kịp, chết một nửa, nửa còn lại lập tức đề phòng năng, lui về vài bước thủ thế...

Tên cầm đầu ban nãy cả người rét run như cây sậy, khiếp sợ ra lệnh.

- Còn đứng đó làm gì? Giết!

Lũ sát thủ kia dù do dự vẫn không dám cãi lệnh, đồng loạt cầm vũ khí xông lên.

Sakura chậm rãi đứng dậy, cả người tỏa ra sát khí nồng đậm.

“Phịch! Phịch!...”

Một loạt tiếng người ngã xuống, chỉ trong vùn vụt vài giây, nửa số sát thủ còn lại chỉ còn là cái xác nằm trên mặt đất. Sakura đứng chiếm chế giữa những cái xác, từng giọt máu tươi nhỏ xuống đất từ trên móng tay dài nhọn hoắt, sát khí không hề tiêu tan mà còn toát ra đáng sợ hơn. Con mắt đỏ ngầu liếc nhìn xung quanh tìm bóng dáng đã biến mất của kẻ giết hại Tenten. Thay vào đó là những tấm gương phản chiếu bóng hình những sát thủ áo đen khác thoát ần thoát hiện.

Nàng nhếch mép cười khinh bỉ. Muốn dùng gương để làm rối loạn thị giác của nàng? Quá đần rồi!

Trên lưng Sakura tỏa ra chùm ánh sáng đỏ nhạt, hiện hình thành một đôi cánh phượng lông to lớn đỏ rực. Đôi cánh giang rộng ra, ánh sáng đỏ phát ra càng sáng chói, dùng sức quét mạnh...

“Choang choang choang...”

Tiếng đỏ vỡ lần lượt vang lên chói tai. Ánh sáng đỏ tỏa ra quá mạnh mẽ phá vỡ toàn bộ tấm pha lê, hất tung những tên hắc y nhân nấp sau đó đâm vào mảnh vỡ mà chết. Lúc này, mê cung pha lê trắng đẹp rực rỡ đã bị san phẳng, mặt đất phủ đầy những mảnh vỡ trong suốt xem lẫn máu đỏ tươi.

Đứng chính giữa động bây giờ không còn là Sakura với mái tóc hồng phấn, đôi mắt lục bảo mà là mái tóc một nửa đã chuyển sang màu đỏ, đôi mắt màu huyết sắc tàn bạo, đôi cánh to đã thu lại sau lưng.

Tầm mắt nàng từ từ di chuyển đến phía tên hắc y đang yếu đuối ngồi dậy từ trong lớp mảnh vỡ phủ trên mặt đất.

'Giết... Giết hắn...!' Giọng nói đó thúc giục nàng...

Ngón tay Sakura khẽ động nhẹ, lập tức hàng trăm mảnh pha lê xung quanh nàng bay lên, lơ lửng trên không, đầu mũi sắc bén hàng loạt xoay hướng đến hắn.

- Th... Tha mạng... Xin ngài... Tha mạng...

Lúc này có ý thức được hành động cũng quá muộn, cho dù gần có dập vỡ đầu, quý đến gãy chân xin tha cũng không một chút làm nàng dao động. Trong con mắt chỉ có khinh bỉ, xem thường, căm thù dành cho hắn. Phất nhẹ tay, tất cả phóng như xé gió tới... Nhưng đột nhiên một thân ảnh áo đen vụt tới chắn trước mặt hắn... Trong con mắt đỏ loé lên tia kinh hãi, vội điều hướng những mảnh pha lê phóng né sang hai bên người kia, đâm vào đá vỡ tan.

- Sakura...

Âm thanh ấm áp quen thuộc vọng đến tai Sakura, màu đỏ trong mắt có nhạt đi vào phần nhưng vẫn chưa quay trở lại màu lục.

- Tránh ra! - nàng gằn giọng quát to.

Sasuke vẫn đứng im tại đó không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Trong lòng hắn đủ thứ cảm xúc phức tạp: lo lắng, sợ hãi, đau đớn... Làm thế nào mà đột nhiên nàng lại thành ra cái bộ dạng khát máu, lãnh huyết kia? Đây không phải con người nàng... Chuyện gì đang diễn ra với Sakura?

Sakura không có rảnh để mà nghĩ đến cái vấn đề này bởi giờ đây nàng đang khổ cực đấu tranh nội tâm, chống lại cái suy nghĩ trong đầu thế nào...

'Giết...'

'Giết bọn chúng...'

'Bảo thủ...'

Đến cơ thể của mình bây giờ nàng cũng không điều khiển nổi được nữa, tay lần nữa đưa lên, kéo theo mảnh vỡ bay lên.

- Ta nói TRÁNH RA!!! - trán Sakura đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, đồng tử lung lay nhập nhoè màu sắc.

- Sakura, nàng đang mất kiểm soát, bình tĩnh lại đi trước khi mọi việc đi quá xa...

Dù ở khoảng cách xa hẳn vẫn nhìn ra sự rối loạn trong mắt nàng, thấy nàng đang cố kiềm chế thể nào mới không ra tay giết nốt hắn.

- Mọi việc vốn đã đi quá xa rồi. Giết người cũng đã giết rồi, thêm một kẻ nữa có sao? Hơn nữa... ta muốn Tenten được yên nghỉ...

Ánh mắt đờ đờ sát khi bắn thẳng tấp tới tên đang mon men muốn chạy sau Sasuke. Nàng sẽ không nhầm lệch lần hai đâu...

Bây giờ nhìn bộ dạng của Sakura không khác gì một con quỷ dữ tàn bạo, giết người không gớm tay. Hắn vừa đau đớn vừa tự trách mình vì đã để nàng xảy ra chuyện thành thế này. Nàng lúc này không chỉ không bình thường mà cực kì đáng sợ, đặc biệt là đôi mắt không bình thường kia...

'Sakura, rốt cuộc ta còn không biết điều kì lạ gì ở nàng nữa?'

Nhận ra được sự kiên quyết của Sakura, hắn chỉ bất đắc dĩ nhẹ giọng xin lỗi...

- Ta không muốn bàn tay nàng nhuộm máu nữa... Xin lỗi nàng..

Bản thân nàng còn chưa kịp phản ứng thì người mới cong trước ban nầy đã không thấy, đồng thời sau gáy chợt đau nhói, cả người vô lực ngã khụy xuống bất tỉnh.

.

•

.

•

.

.

•

•

•

.

•

•

•

•

•

.

.

•

.

•

•

.

.

.

•





- Tenten... Đừng đi... Đừng bỏ tôi...

Nàng khóc thét cầu xin, bàn tay đặt trên vết thương đã nhuộm máu tươi nhót nháp...

Mặc cho nàng có làm gì, có khóc đến thế nào, Tenten vẫn cứ thế nhắm mắt rồi bỏ nàng, hồn lìa khỏi xác...

- Không... Không... Đừng đi...

Nàng hoảng hốt đưa tay muốn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo Tenten đang bay đi. Nhưng có cố thế nào cũng không nắm được, bàn tay nàng quơ xuyên qua tay Tenten...

Tâm tình Sakura hoảng loạn, luôn miệng thảm thiết hét “không”, tay chân quơ loạn, sắc mặt trắng bệnh như tờ giấy...

Trong lúc tuyệt vọng với gọi Tenten, tay nàng bất chợt bị một người nắm lấy... Nàng theo bản năng nhìn kẻ đó thì mới thấy khuôn mặt của tên sát nhân giết Tenten, trong tay hắn là con dao đỏ một màu huyết.

- Không... Cút... Cút đi... Tránh xa ta ra...

Nàng vùng vẫy muốn thoát nhưng tay bị giữ chặt. Há miệng cắn phập cả hàm răng vào cổ tay hắn. Miệng xuất hiện vệt máu tươi dần dần làm nàng chút thanh tỉnh, rồi thấy cả người hơi bị lay, âm thanh gọi tên nàng dần một lớn, đưa nàng thoát khỏi mộng.

.....

Mở mắt ra, điều đầu tiên nàng thấy là một khuôn mặt thân quen phóng đại kề sát mặt. Những nét mệt mỏi, lo lắng trên đó đã thay bằng sự mừng rỡ khi nhìn nàng tỉnh dậy.

- Nàng tỉnh rồi... May quá...

Sasuke mỉm cười ôm lấy nàng vào lòng, hai tay ôm thật chặt như sợ nàng biến mất.

Cảm nhận được ấm áp, hương thơm gần gũi của hắn, nàng rất muốn đắm chìm vào đó. Chợt, những ký ức ngày hôm đó ùa về làm đau đớn, tức giận tích tụ bùng dậy.

Mặc cho cả người uể oải, yếu ớt, nàng chống tay dồn sức đẩy hắn ra, vùng tay hung hăng giáng xuống một cái tát trên mặt hắn.

- Sakura... Nàng...

- Câm miệng!!! - nàng gào lên lui về sau, nước mắt tuôn trào như đê vỡ, phẫn hận nhìn hắn...

Không để tâm đến đau đớn trên mặt, hắn lo sợ nhìn nàng kích động, sợ nàng đau ở đâu, đưa tay muốn đỡ, tay lại bị Sakura không khách khí hất mạnh ra. Hành động của Sakura làm trái tim hắn nghẹn lại, nhói đau từng hồi. Cấn rặng, bàn tay lơ lửng giữa không trung nắm chặt lại. Nuốt xuống đau đớn, hắn cố giữ bình tĩnh hỏi thăm:

- Nàng có sao không?

- Cút...

- Sa...

- Ta nói CÚT!!! NGƯỜI ĐIẾC SAO?

Sakura nổi giận gào thét, nước mắt giàn giụa nhìn hắn không khác gì kẻ thù. Chỉ nghĩ tới việc hắn để cho kẻ sát hại Tenten, muối muối hắn trốn mất, Sakura càng thêm căm hận con người vô lương tâm này. Thấy hắn như cũ ngồi đó nhìn, nàng phẫn nộ quơ loạn tay nắm lấy cái cổ đầu giường giờ lên muốn ném hắn...

Bỗng nhiên cả người tê dại như bị rút hết sức lực, lần nữa rơi vào trong bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48: Destiny (Số phận)

Lần thứ hai Sakura tỉnh dậy đã là 2 tiếng sau. Con mắt theo bản năng liếc nhìn xung quanh tìm kiếm bóng người. Chỉ là lần này người nàng thấy không

phải là hắn...

- Tỉnh rồi à? - Ino ngồi trên ghế cạnh giường vắt chéo chân hỏi.

Thấy Sakura muốn ngồi dậy liền chạy lại đỡ, dựng gối cho nàng tựa lưng, đồng thời tiện tay nhét ổ đĩa bánh vào tay nàng.

- Ino? Cậu làm gì ở đây?

Sakura không để tâm đến cái đĩa bánh, chỉ tròn mắt ngơ ngác nhìn Ino.

- Tớ ở đây chăm sóc cho bạn tớ, có vấn đề gì sao?

- Không.... Chỉ là.... - tớ nghĩ đó là Sasuke...

Nói nửa chừng nàng chợt im lặng cúi gằm mặt xuống, che giấu đi sự mong chờ trong mắt.

- Mong tớ là Sasuke à? - Ino rất nhanh bắt được suy nghĩ của bạn, không nhịn được muốn trêu chọc.

- Kh... Không có mà....

Ino chỉ cười thật tươi, đến ón lạnh sống lưng người ta, lấy áo gương nhỏ ra đi đến trước mặt Sakura.

- Bạn à, cái mặt của bạn đã bán đứng bạn rồi...

Sakura đón lấy tấm gương nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ bừng của mình phản chiếu qua đó.

- Tch... Tch... Không phải làm mặt chờ mong làm gì, hắn có đến thăm cậu lúc trước. Thực tế còn ở đây trông cậu 48/48....

- Thật?

- Hừ! Nhìn bà đây có rảnh mà đi dựng chuyện không? - Ino nhú mày rất bất mãn.

- .... Thế.... hắn đâu?

- Mới ban nãy còn ở đây, lúc cậu sắp tỉnh liền chạy rồi...

Nghe vậy, trong lòng nàng không tránh khỏi chút thất vọng thờ dài. Có khi nào là lúc trước nàng kích động quá mức làm hắn thấy ghét nên chạy?

Đọc cái mặt của Sakura mà Ino cực kì chán, có cần phải xuyên tạc về nhau quá lên thế không?

- Này... Đừng có nghĩ linh tinh... Hắn sợ cậu lúc tỉnh nhìn thấy hắn lại mất bình tĩnh mà làm gì ngu si tổn hại sức khỏe... Hiểu chưa?

- À... Tớ hiểu...

Lại nhớ lại lúc trước, nàng thấy mình thật quá quái... Ngang nhiên mất bình tĩnh do hết tội lên đầu hắn... Sao nàng lại dần đến thế, hắn là huynh của Tenten, làm gì có chuyện tha mạng cho kẻ sát hại muội muội của mình chứ? Đã vậy nàng còn cực kì không hiểu chuyện mà đánh đuổi hắn....

- Tớ không biết cậu nghĩ gì nhưng mà, Sakura.... Hắn khi đó ngăn cản cậu chỉ là muốn tốt cho cậu thôi...

Ino đột nhiên mở miệng nói đỡ cho hắn. Nàng biết thừa bà cô này nổi tiếng cứng đầu, lạc hậu nên phải chọn kẻ đánh chạ mà chất, từ từ hoá giải mấy cái suy nghĩ quái đản trong đầu Sakura... Tuy nhiên, câu trả lời của Sakura làm nàng trợn mắt há mồm rơi cằm...

- Tớ biết, là tớ đã quá đáng...

Nàng thẳng thắn thừa nhận mình sai làm Ino không biết là nên cười hay mếu nữa... Nàng đã chuẩn bị kế hoạch trường kì chiến đấu rồi, bây giờ thì làm thế nào? Đòi có câu: nhiều khi cái gì dễ dàng quá cũng không tốt!- Cậu.... Cậu có ỔN không đấy? - Ino lo lắng sờ trán nàng, cẩn thận hỏi.

- Tớ ổn... Mà... - nàng hơi ấp úng, ngại ngừng hỏi... - Cậu có thấy hắn đâu không?

'Phải chăng mình nằm mơ giữa ban chiều?'

Ino đã sốc càng thêm sốc, véo mặt mình một cái kiểm tra thử xem. Kết quả là đau đến chảy nước mũi ra mà vẫn thấy vẻ mặt ngây ngô, khó hiểu của Sakura cho mình...

- Hức... Hức... Hu hu... Xiiii!!! \*chấm nước mắt, xì mũi\*

- ??? - Nàng nhìn người bạn nước mắt lưng chùng, giàn giụa với ánh mắt: "Are you UFO???"

Ino cảm xúc hỗn loạn, đang khóc lóc thảm thiết tự nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả trông như con tịt kỳ.

'Ông trời ơi!!! Người đứng là có mắt!!! Có phải người thấy con khổ sở tồn thọ với bọn này nên mới ra tay thông nã cho Sakura đúng không? Ôi con yêu trời quá!!! Ra đây hun cái nào! Chụt chụt

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 49: Liên tục bị phá đám

- Ui da... Má ơi đau vỡ mặt mắt...

Tenten khổ sở xoa mặt bóp đầu đứng dậy. Ban nãy tiếp đất mạnh quá nên bây giờ mặt nàng vẫn còn in nguyên hoa văn của cánh cửa. Trong lòng nàng lúc này đang âm thầm chửi nặng cái cửa hàng nhái phò phạch này mà không để ý tới sắc mặt của hai người phía trước.

Sasuke mặt đen còn hơn cả đất nồi, ánh mắt lạnh lẽo như muốn đem cái kẻ phá đám kia đông đá. Đây có thể nói là lần thứ n+1 nàng đến phá đám chuyện tốt của hắn. Có người yêu rồi sao không ở bên cạnh người ta mà rảnh rỗi đến phá hắn làm gì? Phen này ra ngoài phải giáo huấn lại thằng Neji kia một chút!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 50: Đối diện Thánh nữ mùa đông.

- Chúng ta đang ở Bắc Hoả quốc?

Sớm muộn gì mọi chuyện cũng lộ, hắn cũng không giấu nổi nàng nữa, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ để nàng gặp họ, hắn không muốn mọi người nghĩ rằng hắn lợi dụng nàng.

Hắn lờ câu hỏi của nàng, dặn dò hộ vệ:

- Mời họ vào, tiếp đón chu đáo. Ta sẽ đến ngay.

- Thần tuân lệnh.

Sau khi cửa khép lại, Sakura vô lý túm chặt tay hắn, hỏi cho bằng được.

- Trong thời gian ta hôn mê có chuyện gì xảy ra không? Hai bên đã giao chiến chưa?

Nhìn bộ dạng của nàng chắc chắn nếu hắn lờ đi nữa sẽ không xong, đành nói ngắn gọn hết sức có thể.

- Mọi thứ vẫn ổn. Ta đi một chút, một lúc nữa sẽ trở lại, nàng đợi ở đây.

- Không! - nàng ghì chặt hai tay không cho hắn đi, cương quyết nói - Ta muốn đi!

- Ta không muốn tranh cãi với nàng chuyện này nữa. Nghe lời, ở đây đi. Ta sẽ giải quyết ổn thoả thôi - hắn hết sức dỗi dành nàng.

Nhưng Sakura đòi nào dễ thay đổi quyết định như vậy, nếu không nàng đã không xứng danh là lịm rồi.

- Không thể! Ta biết tính tình chị ta như thế nào. Tuyệt đối không dễ để yên cho chàng như vậy....

Hắn có hơi sững lại. Lần này hắn cũng biết là không dễ dàng gì bởi người mình phạm phải không phải là người bình thường.

- Cho dù ta có tha thứ cho chàng nhưng chị và cha ta sẽ tìm cách trả thù cho bằng được. Xin chàng.... - nàng cúi đầu nghẹn ngào - .... Ta không muốn người vô tội phải chết vì ta.... Ta.... Không muốn chàng gặp nguy hiểm....

Từng giọt nước mắt nàng nhỏ xuống tay hắn, kèm theo những tiếng nức nở. Nàng khóc... Vì lo cho hắn...

Nếu bây giờ không phải trong tình thế cấp bách, có khi hắn nhảy cẫng lên vì vui cũng nên, rồi kiêu gì cũng mềm lòng. Riêng lần này là ngoại lệ. Giống nàng, việc gì hắn đã quyết thì sẽ không thay đổi.

Quỳ xuống ngang tầm Sakura, tay lau đi những giọt lệ chảy trên má, đọng trên khoé mắt nàng. Ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, hai đôi mắt khoá chặt vào nhau.

- Sakura, ta đã từng nói với nàng rằng việc ta gây ra sẽ không để người khác chịu thay. Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu.

- Nhưng chàng không biết thế lực mình đang đối đầu cùng đáng sợ thế nào đâu!

- Đáng sợ thì sao? Ta không thể thay đổi được sự thật rằng mình đã từng tổn thương nàng, hại nàng sống với nỗi đau khi bị phản bội. Cho dù là có vì lý do gì đi nữa, hành động đó vẫn không thể tha thứ....

- Không phải ta đã tha thứ rồi sao?

- Nàng có tha thứ ta vẫn sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân. Ta tin chị nàng và Thiên đế cũng đã biết nguyên nhân ta hại nàng mà vẫn không bỏ qua. Cái họ muốn trừng phạt ta là làm liên lụy đến nàng.... Và ta chấp nhận hình phạt đó.- Sasuke....

Lời nói của hắn làm lòng nàng cảm thấy thật ảm áp. Hắn vì nàng mà chịu trừng phạt của chị, mà hình phạt của chị đã man thê nào thì nàng cũng không dám tưởng tượng. Vẫn biết là chị chỉ muốn tốt cho nàng nhưng nàng không muốn liều mạng người mình yêu.

- Chàng không cần phải liều lĩnh như vậy. Chỉ cần ta hiểu chàng là được...

Mạo phạm thần thánh, xem ra lần này cũng có thể coi như là đánh đổi mạng sống. Nhưng hắn không quan tâm, mạng hắn đâu dễ lấy như vậy, hắn còn phải sống thì tương lai mới có cách lấy được nàng về nhà chứ!

- Nàng hãy cứ coi hình phạt lần này là thử thách đi. Nếu ta bình an vượt qua được thì coi như ta được sự đồng ý của nhà vợ.

- C... Cái gì??? Chàng vừa nói nhà vợ cái gì???

Khoé miệng nàng giật giật, trở mắt nhìn bản mặt rất tự tin của hắn mà cả kinh.

Bây giờ hắn chưa muốn nói cụ thể với nàng về chuyện này, chỉ nên tự nhiên lãng đi tiếp tục.

- Nếu ta thất bại thì chứng tỏ ta không xứng với nàng, không đáng để nàng yêu.

Mặt nàng bắt gặp đồ lên, lấp bắp biện minh:

- N... Đây.... Ta nói... ta y...yêu chàng hỏi nào?

- Có hay không nàng tự biết rõ chứ nhỉ! - hắn cười tà mị nhìn khuôn mặt ngày một đỏ của Sakura.

Nhân lúc nàng không để ý, hắn hơi rướn người, trên má nàng hôn chụt một cái.

- Ô... Ô... Chàng....

Nàng then quá, không biết tức nên giận trách hắn hay là cảm động phát khóc nữa thì chợt thấy sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc, nắm lấy hai vai nàng, đôi mắt đầy mong chờ.

- Tin ta, được không?

Không hiểu là nàng bị cảm động đến hòng não rồi hay là thần kinh không rung rinh nữa mà thay vì ngời rôm rớm nước mắt, nàng lại quàng tay ôm cổ hắn, ghé sát đầu lại chủ động.... hôn lên môi hắn. (°0°)

Có thể nói rằng đây là một trong số ít lần hiếm hoi nàng chịu chủ động. Lẽ ra thay vì quá sốc mà bị đóng đá thì hắn nên nhắm mắt lại mà tận hưởng đi, để nàng tách môi ra là mất đi cảm giác nhiệt tình ít ỏi này đây.

Và cơ hội đã qua, khi hắn muốn đáp trả thì nụ hôn đã chấm dứt. Sakura nhảy khỏi ghế nhào vào lòng hắn, đôi tay thon nhỏ ôm chặt lấy cổ hắn.

- Ta tin chàng..

-----

- Đề các vị đợi lâu rồi....

Sasuke uy nghiêm bước vào, khí chất vương giả của đứng một vị hoàng đế. Hắn hơi quét mắt qua sắc mặt của sứ thần và tướng quân rồi đến chỗ ngồi đối diện bọn họ.

Sứ thần lúc này đứng lên, hơi khom lưng hướng Sasuke giọng lạnh như băng nói:

- Không muốn tốn nhiều thời gian của Hoà vương, xin người giao Thánh nữ ra đây.

- Nếu như ta từ chối thì sao? - hần hết sức điềm tĩnh, không chút nao núng nào.

- Vậy thì binh đoàn Kim Cương sẽ quét sạch Hoà Quốc - vị tướng quân bên cạnh ngữ điệu mang sức uy hiếp, cả người toả ra hàn khí không thua gì Sasuke. Quả không hổ danh là chỉ huy binh đoàn hùng mạnh nhất thế giới, khí chất đương nhiên phải khác người bình thường, thật khiến cho Sasuke hần bội phục. Chưa kể người Băng quốc và Tuyết quốc một lòng thờ phụng thần linh, sẵn sàng bán mạng vì họ nên đối với việc hủy diệt một quốc gia vì thánh nữ là chuyện bình thường.

Trong lúc chờ đợi câu trả lời của Sasuke, hai người bọn họ cũng nhìn hần mà đưa ra đánh giá. Không thể phủ nhận rằng hần cũng là một hoàng đế trẻ có tài, có khí chất nổi danh khắp mọi nơi. Nhưng để xứng với Thánh nữ Haruno thì vẫn chưa đủ sức. Vậy mà, bọn họ thật hiếu kỳ không hiểu tại sao Thánh nữ Haruno sau mọi chuyện vẫn chịu ở bên cạnh hần? Ở hần có cái gì đáng? Một người phạm sao xứng với thần thánh chứ? Vì vậy bọn họ lần này phụng mệnh Thánh nữ Fuyuno đón em gái Người về bảo hộ khỏi cái ích kỷ, độc ác của loài người.

Một lúc sau khi hai bên đã đưa ra đánh giá về đối phương, Sasuke lên tiếng.

- Ta sẽ không giao nàng cho các người.... Nhưng cũng sẽ không để các người hủy diệt Hoà quốc - ánh mắt sắc bén bắn lên người đối phương.

- Hoà vương, giữa hai thứ, người chỉ được chọn một. Xin hãy nghĩ kĩ - sứ thần lạnh nhạt nói, vẫn giữ đúng lễ nghĩa.

- Ta đã trả lời rồi, thứ gì thuộc về ta, ta sẽ không để mất nó, sẽ bảo hộ nó thật tốt!

Bỗng nhiên, ở cửa vốn không bóng người, xuất hiện một làn khói trắng muốt kèm theo hơi lạnh tỏa ra, thu hút sự chú ý của ba người trong phòng.

Không lâu sau, làn khói dần tan biến, để lộ ra ở giữa là một nữ tử cả người trùm áo choàng trắng như tuyết, trên tà áo có đính hạt màu xanh băng thành hình bông tuyết (kiểu kiểu như áo choàng của Elsa ý). Người đó vốn trùm mũ nên không nhìn được khuôn mặt, chỉ có thể khẳng định là không phải người thường mới có thể xuất hiện kì diệu như vậy.

Sasuke không biết nhưng sứ thần và tướng quân biết, lập tức quỳ xuống hành lễ.

- Tham kiến nữ tư tế, Katsuya.

Nàng hơi hơi tay, thanh âm nhẹ nhàng nhưng lại tạo cảm giác uy nghiêm, lạnh khốc.

- Không cần đa lễ....

Hai người nọ nghe xong thì giật mình quên cả đứng dậy, thậm chí còn không dám nhúc nhích bởi thanh âm này không giống như của Katsuya. Bọn họ đã từng nghe giọng nói này trong mộ buổi lễ lễ 10 năm trước, khi mà Yuki nhập vào thân xác nữ tư tế ra lời sấm nguyên, nay vẫn không thể quên được bởi nó là của....

- Tham kiến Thánh nữ....

Sasuke vốn đứng im từ nãy đến giờ theo dõi thì khi nghe được hai chữ “Thánh nữ” này đã giật mình sững sốt. Thánh nữ trong miệng của bọn họ này không phải là ai khác, chính là Fuyuno Yuki, chị của Sakura.

- Đứng lên đi!

Sau khi hai người đã đứng lên lui về góc của mình, Yuki hướng Sasuke bắt chợt lạnh lùng mở miệng.

- Hoà Vương, có phải ngươi vừa nói sẽ thứ thuộc về ngươi sẽ không để mất, sẽ bảo hộ thật tốt, phải không?

- Phải! - hần không do dự vững vàng đáp.

Tuy nhiên nếu để ý kĩ thì sẽ thấy tay hần nắm chặt, có phần căng thẳng khi đối diện với khí phách của Yuki. Cùng là thần thánh, là chị em nhưng ở Sakura là vẻ thánh thiện, hồn nhiên, ngây thơ đã hấp dẫn hần, còn ở Yuki là lạnh lùng, lãnh khốc.

- Vậy.... Ngươi đã làm được chưa?

- Chưa.... - hần biết Yuki là đang ám chỉ điều gì, ánh mắt trầm xuống.

- Vậy thì tốt nhất.... - đôi mắt xanh băng ẩn dưới mũ áo loé lên tia giận dữ - ..... Đừng giữ nó nữa!

Bàn tay Sasuke càng siết chặt, quả đúng là không dễ dàng chút nào. Nhưng vì nàng, hần có chết cũng không từ bỏ.

- Ngươi đã không đem lại được hạnh phúc cho con bé, cũng không cho nó được một cuộc sống bình yên, an toàn mà nó muốn! Tất cả những gì ngươi

cho nó chỉ là đau đớn, nguy hiểm rình rập mọi lúc mọi nơi! - Lời của nàng không khác gì lời vạch tội, chỉ trích. Thanh âm lộ rõ sự phẫn nộ đã tích tụ hai tháng nay.

Hắn trầm mặc không nói gì, tiếp nhận sự phẫn nộ của Yuki, bởi lời nàng nói một chữ cũng không sai, hắn không có tư cách lên tiếng phản bác ở đây.

- Ngày hôm đó, ta tôn trọng sự lựa chọn của Sakura, để nó ở đây bên cạnh ngươi. Ta cứ nghĩ đó là điều đúng đắn, tin tưởng ngươi sẽ cho nó tình yêu, bất cứ thứ gì nó muốn, làm nó hạnh phúc mãi mãi.... Nhưng không...

- Đối với loài người các ngươi, không có thứ gì là vĩnh cửu cả. Kể cả tình yêu mà ngươi nói với nó. Bất kể là trước đây ngươi đã làm gì vì Sakura thì cũng đã để lại một vết thương nghiêm trọng cho trái tim con bé.... Bây giờ mọi thứ không còn trong tầm kiểm soát của bọn ta nữa....

Giọng nàng trầm thấp, cho thấy được vấn đề này nghiêm trọng thế nào. Bây giờ chỉ cần một sai lầm nữa thôi sẽ không thể cứu vãn được gì nữa.

- Ta không muốn bất kì điều gì xảy ra với nó nữa.... Ta sẽ đưa nó về nhà....

Dứt lời, nàng phát áo xoay người đi về phía cửa, muốn rời phòng đến đón Sakura.

“Vụt” một cái, Sasuke mới ban nãy còn ở kia nay đã chắn trước cửa, chặn không để nàng đi.

- Nàng vốn đã đang ở nhà rồi... - ngụ ý sẽ không để Sakura đi, đồng nghĩa với việc tuyên chiến với Yuki.

Hắn đã từng thề rằng thứ gì là của mình thì chừng nào hắn còn sống, sẽ không để nó rời đi, sẽ liều mạng giữ nó lại. Sakura nàng cả đời này chỉ có thể là của hắn, cho dù là đối địch với thần thánh đi chăng nữa, hắn tuyệt đối không để nàng đi.

- Nhà là nơi có gia đình bên cạnh, có người mãi mãi yêu mình.... - nàng lạnh lẽo nói.

- Sakura chính là gia đình của ta....

- Ngươi đã không có khả năng cho nó những thứ bình thường nhất, đã không bảo vệ nó được khỏi số mệnh này!

- Không phải số mệnh người Hạ giới là thứ người Thiên giới và Ngục giới sắp đặt hay sao? Có gì không thể để ta và nàng sống bình yên nơi này?

- Bởi vì kể từ lúc ngươi tổn thương Sakura, kích hoạt đôi mắt đỏ của nó, việc nắm giữ số mệnh đã không còn là của chúng ta nữa rồi....

\*\*\*\*\*

Tết nhất đến nơi rồi, chúc mọi người nghỉ Tết vui vẻ nhé!!! Vì để đảm bảo vấn đề nghỉ Tết nên fic sẽ tạm dừng và đến ngày 15/2 mới tiếp tục!

Bà con ăn Tết vui vẻ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 51: Tình yêu không có kết cục

Ai cũng biết khi ba thế giới phân chia, Thần đế đã giao cho Thiên giới và Ngục giới quyền nắm giữ, viết lên số mệnh người Hạ giới, cũng giống như dựa vào cuộc đời họ quyết định nơi bọn họ sẽ đến sau khi chết (kiểu thiên đường và địa ngục ý) hay hình hài khi đầu thai lại ở Hạ giới. Bất kể là người giới nào, một khi đã đặt chân xuống Hạ giới đều phải chịu sự sắp đặt của họ. Sasuke cũng nghĩ hần và Sakura không phải là ngoại lệ nhưng dựa trên sắc mặt nghiêm trọng của Yuki thì có vẻ mọi chuyện không đơn giản như vậy...

- Người nói vậy là sao?

- Ngươi nghe cho kỹ đây, số mệnh của hai người vốn dĩ đã không nằm trong quyền sắp đặt của bọn ta.

Hắn kinh ngạc nhìn Yuki, không nói nên lời.

Nàng trầm giọng xuống kể lại những gì mình biết.

- Có những người rất đặc biệt, từ khi sinh ra đã có khả năng kiểm soát vận mệnh của chính mình, không chịu sự ràng buộc của Thiên giới hay Ngục giới. Ngươi cũng là một trong số hiếm đó. Do vậy, chúng ta chỉ có thể thông qua người khác can thiệp vào họ. Nhưng...

- ....Kể từ khi Sakura xuống đến Hạ giới, gặp ngươi, chúng ta hoàn toàn không có khả năng sắp đặt vận mệnh của tất cả những người đã từng can thiệp vào cuộc đời của ngươi. Ngay cả vận mệnh của Sakura ta cũng không có khả năng sắp đặt...

- Điều này chưa từng xảy ra trước đây. Vậy nên, ta đã cầu xin Thần để giúp ta có thể nắm giữ được vận mệnh Sakura, để giữ nó được an toàn tại đây...

- Vậy Thần để có làm được không? - Sasuke đột nhiên chen vào hỏi.

- Có.... Thần để đã gắn kết vận mệnh cả đời của Sakura vào một cuốn sổ, ghi lại mọi thứ từ khi nó đến đây, ta cũng có thể sửa lại hoặc viết theo những gì ta muốn, nhưng...

- Người đã không làm vậy....

- Không sai! Ta đã để nó sống như những gì nó muốn, và nó đã yêu người, chọn ở bên người. Cũng là từ lúc nó chọn ở lại, có chuyện đã xảy ra...

Nói đến đây, sắc mặt nàng trở nên nghiêm trọng rất nhiều.

- Chữ viết trong sổ ngày càng mờ dần, cùng khi đó là tình yêu của các người ngày càng lớn. Điều này là gì, người cũng có thể tự đoán ra....

'Tình yêu của ta và Sakura sẽ không đi đến đâu....' Hẳn thầm nghĩ, tay bất giác nắm chặt.

Nhìn sắc mặt của Sasuke, Yuki cũng biết là hắn đã đoán ra, liền tiếp tục.

- Khi người làm tổn thương nó, tuyên bố muốn cưới Karin làm hậu, ta đã muốn viết cho nó một tương lai mới, cuối cùng ta đã chậm một bước. Ngay khi cây bút chạm vào giấy cũng là lúc đôi mắt màu đỏ của nó xuất hiện, đồng thời bật ngược cây bút lại, cuốn sổ lập tức tự bốc cháy và bị thiêu hủy hoàn toàn.

- .... - hẳn khẽ nhủ chặt mày, rất muốn lên tiếng hỏi rốt cuộc đôi mắt đỏ của Sakura là sao, lại vẫn kiên trì im lặng lắng nghe, chờ lời giải đáp trong đó.

- Ta lần nữa đi cầu xin Thần để, nhưng Ngài đã từ chối không giúp, bởi vì ngay cả Ngài cũng không thể làm gì được nữa.... Bây giờ, không một ai có thể sắp đặt các người nữa, vận mệnh của hai người.... hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân....- Rốt cuộc đôi mắt đỏ đó là gì? - đến lúc này hẳn đã nén không nổi nữa mà hỏi.

- Người không cần biết nhiều về nó, chỉ cần biết là tuyệt đối không thể để nó xuất hiện một lần nữa!

- Vậy xin Người hay tin tưởng giao nàng cho ta, ta sẽ đảm bảo điều đó! - hẳn khẩn trương tiến tới trước mặt nàng.

Yuki cười lạnh, giọng giễu cợt.

- Người đã mất đi một cơ hội rồi, nghĩ rằng ta sẽ giao cơ hội thứ hai quý giá cho người sao? Nên biết rằng, chỉ một sai lầm nữa sẽ dẫn tới kết cục không tưởng nổi đâu! Người có thể sẽ chết đó....

Ai cũng sợ cái chết, bây giờ là lúc thích hợp để thử thách tình yêu của hắn với Sakura có vượt qua nổi cái chết không? Mặc dù nàng cũng biết rằng trước đây hắn đã từng liều mạng bảo vệ Sakura khỏi bày sói, hỏi lại có hơi thừa. Nhưng nàng không nói đùa, cái chết có thể là điều khó tránh khỏi trong tương lai gần....

- Sớm muộn gì cũng chết, vấn đề là chết sớm hay chết muộn.... - hẳn lấy nguyên câu của Sakura trước kia ra - .... Hơn nữa, nếu ta chết vì Sakura thì cũng không có gì hối tiếc. Đời này gặp được Sakura, cho dù ta chết, nàng cũng chỉ có thể là của ta!

Giọng bá đạo tuyên bố chủ quyền, cũng ngụ ý rằng Yuki đừng mơ mang Sakura đi khỏi hắn.

Làn môi bạc khẽ nhếch lên. Không tệ! Người dám dùng cái giọng ngang ngược này với nàng không nhiều, hẳn dám vì con bé mà hỗn xược với nàng. Xem ra.... Hẳn là yêu nó thật lòng. Thời gian ở trên Thiên giới theo dõi Sakura, nàng cũng đã thấy được tình yêu ngày một lớn của hai người. Chỉ hy vọng, vượt qua mọi khó khăn, tình yêu này sẽ được trả đúng giá.

- Ta hỏi người, người sẽ làm Sakura hạnh phúc và an toàn chứ?

- Ta sẽ cố...

- Ta không cần người cố! - nàng gắt - cái ta cần chính là lời bảo đảm, lời thề!

- Ta thề sẽ dùng cả đời này để bảo vệ nàng, để yêu nàng, làm nàng trở thành người hạnh phúc nhất thế gian! - hẳn lớn tiếng cứng giọng thề.

Nàng hài lòng mỉm cười. Chuyển xuống đây xem ra cũng có ích lợi một chút. Thời gian không còn nhiều. Dưới cản trở của phong ấn, nàng chỉ có thể nhập hồn xuống đây trong khoảng thời gian ngắn, rồi dùng phép dịch chuyển thể xác nữ tử từ từ đến đây, hết thời gian, thân thể này sẽ quay trở lại Thánh điện ở Tuyệt quốc, còn hồn nàng sẽ trở về Thiên giới.

- Dù gì thì người cũng đã từng mạo phạm đến thần thánh....

- Ta sẽ tiếp nhận trừng phạt - không đợi nàng nói xong, hắn đã nói rồi.



- Thử thách của ta đặt ra cho người chính là.... tương lai... Vượt qua được nó, người mới có thể ở bên Sakura...

Dứt lời, làn khói trắng lần nữa xuất hiện bao quanh Yuki. Khói tan cũng là lúc nàng biến mất khỏi căn phòng.

-----

Trong phòng, Sakura thì sốt ruột, lo lắng không thôi, từ này đến giờ tính ra đã đi lại gần 100 vòng rồi. Nàng không chóng mặt nhưng người đang nằm bò trên bàn đã hoa mắt đau đầu buồn ngủ rồi đấy. Tenten miệng không ngừng ngáp đến chảy hết nước mắt nước dãi ra.

Hừ! Nếu không tại hoàng huynh lỗi nàng đêm đây trông chừng Sakura chạy đi theo hắn thì giờ này Tenten đã đang nằm kênh lên giường mơ đẹp rồi. Thông cảm, đạo này nàng đặc biệt có thói ngủ ngày....

Đúng lúc đang ngoác mồm ra chuẩn bị ngáp cái nữa thì cửa mở ra. Tiếp theo, trước khi nàng kịp nhận ra đó là ai thì đã bị xách cổ áo ném bay ra ngoài lộn vó trên hành lang rồi, đến kêu cũng chưa kịp, chỉ nghe được tiếng cánh cửa đóng rầm lại. Một lúc sau trấn tĩnh lại, nàng mới thăm chửi thề trong lòng:

'Bà nó! Có gấp lắm cũng đâu cần nhấn tâm ném muội như ném bóng như thế! Hại bà tí nữa bay xuống tầng một

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 52: Suýt bị vô sinh

Nhìn người trong phòng, Sakura chỉ hơi giật mình một chút rồi về mặt trở nên cực kì bình tĩnh. Khẽ xoay người khép cửa lại, xong, hướng đến kẻ không mời mà đến nhàn nhạt mở miệng:

- Người đến đây làm gì.... Kabuto?

Tiếng cười cợt nhả vang lên trong căn phòng, người ẩn trong bóng tối ung dung bước ra...

- Chà.... Quả nhiên trước đây giao cho Akatsuki trong coi cô là một sai lầm.... Học gì không học lại học về lạnh lùng thế này.... Tch.... Tch...

Sakura bề ngoài giữ vẻ thản nhiên, thờ ơ, bên trong lại âm thầm phỉ nhổ lời nói của hắn.

Ôi thôi xin lỗi đi! Người khác thì cho rằng đây là tổ chức sát thủ tàn độc lãnh khốc giết người không gớm tay chứ nàng đây thấy đây chẳng khác gì rạp xiếc di động cả, trừ một vài người trong còn có vẻ đứng đắn một chút.

Khinh thường liếc mắt nhìn hắn, lạnh giọng hỏi.

- Không cần mắt thì giờ. Nói đi, người đến đây làm gì?

Giọng nói của hắn mới khi này vẫn còn đùa giỡn thì lúc này đã mang vài phần nghiêm túc.

- Ở đây hạnh phúc như vậy, chắc.... cô không quên thỏa thuận của chúng ta chứ?

- Nếu lần này đến đây là để nhắc nhở ta thì đúng là việc thừa rồi! Lấy được nó ta tự khắc sẽ đưa cho người....

- Nếu như vậy thì vài năm nữa cô đưa cho ta cũng được sao? Thời gian có hạn.... Nửa tháng! - hắn ra hạn quá gấp.

- Được! - nàng không do dự mà đồng ý.

Đối với Sakura mà nói thì càng xong nhanh càng tốt, nàng không muốn dây dưa lằng nhằng với bọn chúng thêm một ngày nào nữa.

Độc được ý nghĩ đó trong mắt Sakura, Kabuto thăm cười lạnh. Muốn cắt đứt quan hệ với bọn chúng, e rằng là không thể.... Bởi vì nàng chính là quân cờ chủ chốt, không thể thiếu trong kế hoạch của bọn chúng.

- Tốt! - dứt lời, thân ảnh hắn lập tức biến mất trong phòng.

-----

Một lúc sau, Sasuke cuối cùng cũng tỉnh dậy. Việc đầu tiên hắn làm là quơ tay tìm ôm người bên cạnh. Nhưng là quơ mãi cũng chỉ sờ được một đống không khí lạnh.

Phát giác người bên cạnh đã biến mất, hắn bật phắt dậy xuống khỏi giường, trừng mắt nhìn xung quanh tìm kiếm hình bóng quen thuộc.

Quét mắt khắp cả căn phòng vắng bóng người làm cả người hấn phát hỏa, nghiêng răng kèn kẹt.

Chết tiệt! Hấn mới vừa ngủ quên một chút mà nàng đã chạy mất tăm mất tích. Không phải là nhân cơ hội này bỏ hấn mà đi luôn đấy chứ? Nhưng mà hấn nhớ rõ có làm cái gì sai đâu? Hay là...

Nghĩ đến giả thiết cuối cùng hấn liền tức sôi máu. Nàng có phải không muốn lấy hấn nên lại dùng bài cũ rích là bỏ trốn chứ?

Hừ! Có nghĩ cũng đừng nghĩ! Cho dù có lật tung cái thế giới này lên hấn cũng lôi nàng về cho bằng được!

Mặt hấn ngày càng trở nên thâm thúy, mờ mịt, xảo quyết không thua gì Ino cáo già. Đi thay y phục thật nhanh để còn ra ngoài đi bắt vợ về, mới vừa thay xong thì bên ngoài nghe có tiếng cửa mở, rồi có tiếng bước chân người đi trong phòng ngoài rồi vào đây.

Người gan to dám tự tại đi lại trong phòng hấn như thế không nhiều, mà người rảnh rỗi đến đây như thế lại càng hiếm. Sự thật chứng minh, Neji đã bị hấn dạy dỗ một trận nên chắc giờ này đang quán Tenten 24/7, Ino thì là loại thích đi phá hoại khắp kinh thành với hai con thú cưng kia, còn lại mấy thằng kia thuộc loại ngủ nướng đến chiều, không rảnh đến đây, loại trừ mọi khả năng thì chỉ còn lại Sakura.

Không nghĩ nhiều hấn lập tức xông ra ôm lấy Sakura, hại nàng sợ tưởng ma giữa ban ngày mà hét lên. Mà tên nào đó đến để nàng hét cũng không cho, trừng mắt giận dữ hỏi.

- Nói! Nàng vừa đi đâu? Muốn trốn hả?

Cũng may Sakura đã quá quen với cái kiểu giữa đường nhảy ra một “con ma” ôm mình rồi nên rất nhanh lấy lại bình tĩnh mà trả lời.

- Đừng có nhìn ta với cái ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống đấy! Ta đi chuẩn bị bữa sáng cho chàng mà....

- Thật? - hấn nhướn mày không tin.

- Ừm!

Nàng càng cười tươi gật đầu thì hấn càng sợ không phải vì nghĩ nàng nói dối hấn, mà là..... phòng bếp không bị cháy chứ? Hay đồ ăn có bị tẩm độc không?

Hấn vẫn nhớ trước đây ở hoàng cung, nàng trở tằm làm đầu bếp và kết quả là.... ngự thiện phòng (nơi làm đồ ăn cho vua) bị cháy rụi thành tro, đến cái nồi, xoong, chảo còn bị tan chảy cơ mà. Chưa kể lửa còn lan ra xử lý luôn cả cái ngự hoa viên của hấn. Hại hấn vừa phải bỏ ra một đồng tiền xây lại nguyên ngự thiện phòng, hoa viên, vừa phải “thương thức” món ăn “hấp dẫn” của nàng. Nghĩ giờ vẫn thấy rợn....

Sau vụ đó, Sakura đặc biệt được ghi tên trong bảng thành tích phá hoại, top 10 người phá hoại nhất, đứng thứ hai, chỉ sau mỗi Mikoto với kỷ lục đánh sập cung Bạch Hồ khi xưa.

Lần này hấn khôn chán, ngu gì mà ăn.

- Vắt và cho nàng quá! Nhưng mà ta chưa đói, để tí nữa ăn cùng với nàng sau - hấn mỉm cười nắm tay nàng, khéo léo từ chối.

Đâu có dễ thế!

- Không được! Chàng phải ăn luôn và ngay! Ăn bữa sáng muộn không tốt cho sức khỏe....

- Vẫn còn sớm mà.... Hay là ta với nàng ra ngoài đi dạo một chút nhé! - hấn tiếp tục cười lấy lòng, cúi đầu muốn hôn Sakura để đánh lạc hướng thì bị nàng phũ phàng đẩy ra.

- Không là không! Chàng mà không ăn ngay thì kiếp này ta sống độc thân! - nàng hung hăng đe dọa.

Lời đe dọa rất có hiệu quả, hấn lập tức ôm nàng đi ra phòng ngoài.

Nhìn bát cháo trước mắt mà mồ hôi Sasuke đổ như mưa. Có lẽ trước đây ở trên chiến trường đánh giặc suốt 3 ngày đêm cũng không đáng sợ bằng ăn bát cháo này.

"Trời à! Con lạy trời rủ lòng thương hại con.... Trước đây con ngoài việc bán đứng Tenten có một lần thôi cũng không làm gì có lỗi với người thân, gia đình cả. Mong trời thương cho con ăn bát cháo này xong không bị tiêu chảy cấp!" (= \_=) Thấy Sasuke ngáp ngừng, chán chừ, nàng không ngừng thúc giục. Cuối cùng, hấn cũng chịu run run cầm thìa, múc một thìa cháo, ánh mắt như thấy ma hiện hồn nhìn thìa cháo đang gần tới miệng.

Còn cách 4cm....

.

.

.

•

.

.

•

.

•

•

3cm

•

•

.

.

.

.

•

•

2cm

•

•

.

.

.

•

1cm

•

•

•

•

•

•

•

.

.

.

.

.

.

0cm

Thìa cháo vào miệng...

•

•

•

•

.

.

.

.

.

.

.

•

[illegible]

- Ngon!

Sasuke khổ sở nuốt xuống, mở miệng khen một tiếng rồi tiếp tục xúc cháo ăn... trong mồ hôi nước mắt.

Không hiểu nàng cho cái khí gió gì vào đây mà chua cay mặn ngọt đắng chất lẫn lộn hết cả thể này. Mà thể quái nào nó còn mùi thum thum ở đây nữa. Càng ăn hần càng cảm thấy buồn cười, cổ lăm mới nhìn được xuống, tránh cho Sakura tưởng hần bị động kinh. Chẳng lẽ có nấm cười ở đây, nhưng mà cháo trắng có thấy nấm niếc khí gì đâu.

Bát cháo này có vấn đề!

Tuy vậy, hần vẫn ngoan ngoãn cắn răng ăn hết sạch sẽ bát cháo rồi nuốt con buồn nôn xuống, bởi hần không đành lòng phá vỡ nụ cười tươi trên mặt Sakura. Thôi, chịu khổ vì nụ cười người đẹp vậy.... Cố nén nôn! (Khô!)

Sakura thấy hắn ăn hết rồi còn khen ngon nữa thì vui lắm. Cho rằng thời gian nàng học nấu ăn với Konan là hữu dụng.

Lon ton nhảy đến bên cạnh hắn hôn chụt một cái lên má hắn, vui vẻ nói:

- Chàng nghỉ một lúc đi, ta đi dọn bát! ^^

Sau khi nài dọn dẹp bàn rồi đi được xa xa một đoạn, hắn chạy thẳng ra chỗ góc cây ngoài sân mà tống hết sạch bát cháo ban nãy trong bụng mình ra thật nhanh, tránh để da dày tiêu hoá hấp thụ hết rồi hắn bị tiêu chảy cấp cũng nên.

Kì lạ là hần vừa mới nôn xong bãi kia ra gốc cây thì một lúc sau, cái cây xấu số đó đang xanh tốt đã lần lượt héo rụng từng lá, thân cây quắt khô lại, xơ xác như cây nghĩa địa.

Nhìn cái cây chết nghèo trước mặt trong chưa đầy 5 phút, mặt hần xanh lét lại, tưởng tượng nếu như hần không nôn kịp thì số phận có giống như cái cây này không? Chết vì một bát cháo.... Quá nhục!

Sasuke càng thêm nghi hoặc, rốt cuộc nàng cho gì vào bát cháo vậy?

Cùng lúc đó, tại phòng bếp.

“Fuyuki! Mày có thấy cái lọ trắng tao để trên bàn không?” Haruka vừa lục tủ vừa hỏi.

“Lọ nào?”

“Cái lọ mà bên trong có đựng bột trắng ý!”

“Mày nói thế bố ai mà biết được!” Fuyuki gắt.

“Quái! Tao nhớ rõ để trên bàn mà!” Haruka vừa cầu nhàu vừa chui vào trong tủ tìm xem có ai cất nhầm của nó không.

“Mau bị thông minh à? Đây là phòng bếp mà để thứ bột trắng như thế thì có người dùng rồi cũng nên” Fuyuki ngồi trên bàn trả lời.

Nghe xong, Haruka kinh hoàng chui ra khỏi tủ, cuống quýt khua tay múa chân nói:

“Chết rồi mày ơi! Cái lọ đấy không phải là bột bình thường đâu! Bột đặc chế bom của tao lần trước còn thừa đấy!”

“Bột nào cơ?” Fuyuki neho mắt thắc mắc.

“Giời ơi! Cái bột mà tao đựng cho đợt tập kích vừa rồi, nhồi trong quả tên lửa “Ăn đi con” ý!” Haruka hốt hoảng giải thích.

“Á đù! Nhớ rồi!” Fuyuki mặt mới vừa được khai sáng, phút chốc tối sầm lại “Ăn vào có sao không mày?”

“Tất nhiên là có sao rồi! Không xử lý kịp thời thì với nữ là bị bệnh đại, nam là bị vô sinh đấy!” Haruka mặt nghiêm trọng nói, hơi nghi ngờ hỏi lại “Sao mày lại hỏi thế?”

Fuyuki vốn lông trắng đẹp lúc này đã đen xì theo sắc mặt.

“Bởi vì ban nãy tao thấy chủ nhân từ trong phòng bếp đi ra, trên tay là tô cháo to cho hoàng thượng, còn trong thùng rác phòng bếp là cái lọ trắng mày bảo, và nó.... trông rỗng”

Và tiếp theo, hai thú cưng của chúng ta đã chạy thực mạng đến phòng của Sasuke, đồng thời thấy một người đang nằm bất tỉnh nhân sự trên đất. Đen thay, đó là người bọn họ cần tìm.

May mà cứu chữa kịp thời nên Sasuke đã thoát khỏi kiếp vô sinh, không con nối dõi, ước mơ lên chức cô của Tenten được cứu vãn.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 53: Sóng gió trở lại

- Mai chúng ta trở về Konoha....

Giọng nói không to không bé không nhanh không chậm vang lên, làm làn sóng biểu tình nổi lên dữ dội.

- Cái gì cơ? Tại sao lại phải về Konoha??? - Tenten phất cờ khởi nghĩa đầu tiên, theo sau là Sakura.

- Đúng! Đang yên đang lành mà! Về làm gì?

- Lại về cái “chuồng” đấy! Chán chết!!!

- Chuẩn! Ở đây chơi sướng hơn!

- Phá dễ hơn!

- Lại có nhiều zai đẹp để ngắm nữa! - Sakura ngây thơ cãi mà không biết rằng mình vừa tự dẫn xác vào chỗ chết! Chẳng những không giúp ở lại được mà còn có nguy cơ bị cấm túc.

Tenten là người rất biết thân biết phận, nhìn thấy cái mặt đen thui của Sasuke thì liền ngậm miệng lại, mọi bất mãn đều nuốt hết vào trong bụng.

- Sao? Tớ nói sai gì à?

Thấy Tenten mới này còn hùng hổ thế mà giờ im phăng phắc, lại còn ánh mắt kiêu: “chú xong đời rồi” của mọi người “đặc biệt ưu ái” dành cho mình làm nàng đàn mặt ra một lúc.... rồi lại ngáy ngồ nói tiếp.

- Tớ nói thật mà! Lần trước đi đường gặp mấy vị công tử trông tuấn tú, hào hoa, soái cực kì luôn!!!

“Rắc rắc...” Trên bàn truyền đến tiếng nứt vỡ khá nhỏ nhưng mọi người vẫn nghe được.... trừ ai đó.

- Lần trước còn có mắt người liếc mắt đưa tình, hỏi thăm tên tớ cơ nha! Lúc gặp lại có mấy người mời đi thưởng trà ngắm tuyết nữa! Còn chưa kể có người ngỏ ý muốn kết giao tri kỉ, bên nhau trọn đời nhé!!!^^

(Đây có được coi là vấn đề thích ảo tưởng khoe khoang của tuổi mới lớn ko?)

Nhiệt độ trong phòng tụt dốc không phanh, ngoài trời mùa đông đã lạnh, trong này còn lạnh hơn.

'Sakura à... Làm ơn trật tự đi!' Ai ai cũng ai oán trong lòng.

- Lần sau gặp lại nhất định phải bắt chuyện làm quen mới được! Còn phải đến nhà chơi nữa! - ai đó vẫn không biết điều.

- Nàng dám!!! - cuối cùng hấn cũng không nhịn nổi gầm nhẹ lên tiếng, trừng mắt nhìn nàng.

- Hối thừa.... Đương nhiên là ta dám! - nàng bấu môi liếc mắt nhìn hấn.

Nàng dám kháng lệnh hấn ở lại đây ngắm zai đúng không? Được! Đã thế đem chém hết bọn này, xem nàng ở lại ngắm ai?

- Những người nhìn nàng là ai?

- Chàng hỏi làm gì?

- .....

- Không nói thì thôi, ta ra ngoài chơi đây!!!^^ - rồi nàng rất thoải mái mặc kệ mọi người đang bàn mưu tính kế ở lại chơi thêm vài ngày nữa mà tung tăng nhảy chân sáo ra ngoài. (Em là em thấy chị càng “bệnh” rồi đây)

Vài giây sau, cái người ngồi trên cao kia cũng không cánh mà bay.

- Thế này coi như là được ở lại đây tiếp à? - Tenten gãi đầu hỏi lại.

Đáp lại nàng cũng chỉ là dấu “?” Trên đầu mọi người thôi.

'Biết chết liền' =\_=.....

Đuổi theo ra đến hoa viên thì hấn thấy nàng đang ngồi vắt chân mơ mơ màng màng cái gì đấy mà thi thoảng lại che miệng cười khúc khích.

- Nàng nghĩ gì mà cười tươi như vậy?

Hấn ngồi xuống bên cạnh ôm lấy Sakura, đặt nàng lên đùi mình mà ôm.

Nàng không trả lời, vẫn chỉ nhìn cái mặt hấn mà cười. Nhớ ban nãy lúc nàng thỏa sức chém gió văn chương bay bổng làm hấn tin sái cổ, mặt mày giận đến méo xệch trông cực mất phong độ. Thế nào mà nàng nhìn vào lại thấy.... đáng yêu nhỉ!

(Câu trả lời rất đơn giản, chị có vấn đề)

Nhìn nụ cười toả nắng của nàng mà làm con giận vốn đã tạm nén lại trào lên. Bàn tay dưới eo nàng hung hăng néo một cái thật đau làm nàng “à” một tiếng rồi bực tức nhìn hấn.

- Nàng mà còn tơ tưởng đến mấy thằng ranh đầu đường xó chợ nữa thì đừng trách ta ác!

“Chàng ác sẵn rồi còn gì!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 54: Lễ Hội Đông Xuân

Vừa sáng sớm, Sakura đã bị Ino một mực lôi dậy, kéo đến trước gương.

Nhìn Sakura trầm lặng rầu rĩ trước gương, ý chí phục thù của Ino và Tenten càng lớn mạnh.

- Ino, phát huy hết tài năng của cậu đi!

Ino sẵn cao tay áo, lăm le cái lược với đồng trang sức trên tay, nở nụ nham hiểm.

-----

- WOWWWW.....!!!!

Hai bên đường, hàng loạt con mắt trở ra khỏi hốc lẩn lờng lóc trên đường. Rất nhiều hiện tượng vỡ xương hàm dưới liên tiếp xảy ra.

Chính giữa đường, ba tiên nữ đẹp đến khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn làm điên đảo dân chúng. Mỗi người đều diện váy lụa thướt tha, ngoài là áo choàng viền bông cùng màu váy, Ino là màu tím, Sakura màu hồng nhạt, vật áo có thêu khóm hoa anh đào, Tenten là màu trắng có viền đỏ thắm. Vì đã được uống loại thuốc chống lạnh công dụng 24 giờ của Haruka nên ăn mặc thế này chả thấy lạnh gì cả.

Mỗi người đều chỉ hơi trang điểm nhẹ, tóc xoa ngang lưng, đầu cài chiếc kẹp tóc trang trí đơn giản nhưng lại mang vẻ đẹp thanh cao, quý phái lạ thường, sức quyến rũ là vô tận.

- Tenten, Ino, chúng ta đi đường khác đi.... - Sakura da mặt mỏng không quen bị nhìn chăm chăm, khẽ huých tay nói nhỏ với hai người bên cạnh.

Đáng tiếc bị hai chị từ chối thẳng thừng.

- Cưng à, ngại ngần cái gì nữa.... Đẳng nào cũng bị nhìn rồi, thêm người nữa nhìn chết ai? - Ino vô tư nói, Tenten phụ họa theo.

- Chuẩn! Mà trời ban cho sắc đẹp thì phải biết tận dụng, biết chia sẻ cho người khác chiêm ngưỡng cùng mới không phụ công trời. Nên biết ăn diện vành vào một chút!

- Cái này gọi là: Ta đẹp ta có quyền. Hiểu chưa?

Sakura cứng họng không biết nói gì hơn, đành ngoan ngoãn đi theo, mà cũng chẳng biết mình đang bị dẫn đi đâu nữa. Thực tế nàng cũng không quan tâm, trong đầu nàng đã có quá nhiều thứ để lo rồi. Nghĩ đến khi ở hoa viên hôm qua, rồi lại nhớ tới lời Tenten nói.....

\*\*\*\*\* Flashback \*\*\*\*\*

Sakura vừa khuất bóng khỏi ngã rẽ, nước mắt đã không kìm nổi mà lã chã rơi xuống. Nàng đã cố quên chuyện của hai tháng trước nhưng là quên không nổi. Vốn chỉ cho rằng hấn vì có uẩn khúc gì đó mới tuyên bố lấy ả, ai ngờ hoá ra sự tình không đơn giản như vậy. Theo như lời Karin nói thì hấn yêu ả nên mới muốn lấy, còn nàng thì chỉ là kẻ thứ ba xen vào.

Càng nghĩ nàng càng đau lòng muốn hỏi, liệu hấn có phải từ trước đến giờ đều là trêu đùa nàng không? Nàng.... cũng không biết nữa. Hấn chưa bao giờ nói yêu nàng, chỉ một mực giữ nàng lại bên hấn, không cho đi. Cứ cho là hấn thích nàng đi chẳng nữa nhưng nếu gần cũng thích ả ta thì sao? Nàng tuyệt đối không chấp nhận chia sẻ tình yêu với người khác. Chỉ cần hấn có chút tình cảm gì với ả, nàng thề nàng sẽ không bao giờ quay trở lại với hấn nữa, dứt khoát từ bỏ....

Ý nghĩ này vừa thoáng qua nhen nhóm lên suy nghĩ muốn rời khỏi đây. Tại sao yêu một người lại khó như vậy, chỉ muốn bình yên bên nhau trọn đời có khó lắm không? Sao lúc nào người bị tổn thương mãnh liệt nhất luôn là nàng? Chuyện mấy tháng trước từ từ hiện lên trong đầu, đến một hình ảnh nhất định liền dừng lại. Đúng rồi, không phải hấn luôn nghĩ rằng nàng là hung thủ hại chết mẫu hậu hấn sao? Vậy những việc này có phải hay không là để.... trả thù nàng.... Nếu vậy thì.... thực đau đớn....

Nước mắt tuôn trào ngày một nhiều, nàng cứ thần thờ bước đi trong vô định, mặc cho đến đâu thì đến....

- Sakuraaaaa.....

Tiếng Tenten ngày một gần, nàng giật mình nhanh tay gạt đi nước mắt đầy trên mặt, nở nụ cười gượng gạo hướng Tenten.

Nhìn thấy nụ cười còn tệ hơn cả khóc của bạn, cước bộ Tenten chậm lại, không khỏi buồn theo. Lạy trời là cậu ấy đừng có suy diễn lung tung.

- Sakura, sự thực không phải như Karin nói đâu....

- Rất khó để nghĩ như vậy.... - Nàng cắn môi cúi đầu suy nghĩ.

Tenten nhìn Sakura đầy bất đắc dĩ, lúc này nàng không còn lựa chọn nào khác là thuật lại toàn bộ câu chuyện từ khi Thái hậu bị trúng độc, sau khi Sakura bị “bắt” đi đến nay, không bỏ sót một chuyện nào, kể cả tờ giấy Sasuke nhận được khi đến tìm Sakura hay Thái hậu kia là đó Yumi đóng giả.



Kể một hồi dài đến tận cuối, Tenten chăm chú quan sát mọi biến động cảm xúc của Sakura.

- Bất kể là cậu có nghĩ gì đi nữa, tớ cũng chỉ có thể nói rằng hoàng huynh rất yêu cậu....

Sakura trầm mặc không nói gì, chỉ có thể cúi đầu. Hửn.... Thực sự làm như vậy vì nàng sao? Cứ cho là vậy thì có những thứ nàng vẫn không thể chấp nhận được, hửn đã không có lòng tin vào nàng.....

Sakura đã từng nghe chị kể rằng tình yêu của đế vương là khó đoán nhất. Nàng cũng chẳng biết hửn đối với nàng như thế nào nữa.... sau bằng đầy chuyện, chỉ biết là nàng yêu hửn thôi....

- Tớ cần thời gian suy nghĩ....

\*\*\*\*\* End Flashback \*\*\*\*\*

- Sakura..... Đến nơi rồi.....

Nàng bị tiếng gọi của Tenten đánh thức dậy. Ngược đôi mắt lục bảo lên nhìn khung cảnh trước mắt, nàng hoàn toàn bị choáng ngợp.

Nơi đây không phải là một màu tuyết trắng mà là rực rỡ sắc màu với đủ những loài cây loài hoa của các mùa. Phía bên kia là con thác bạc nước đổ trắng xoá, mây mờ ảo trên thác xà xuống càng làm khung cảnh trở nên huyền ảo. Từng cơn gió ấm mang theo hương hoa thơm ngát làm tâm trạng Sakura thư thái, thanh thản. Chỉ ít thì những buồn phiền có thể tạm buông xuống.

Biểu cảm của Sakura làm Ino và Tenten rất hài lòng mỉm cười. Biết thế sớm đưa cậu ấy tới đây từ hôm qua rồi.

- Đây.... Bây giờ không phải là mùa đông sao..... Làm sao mà nơi này có thể.... - Sakura nghi hoặc hỏi.

Ino cười, lại gần giúp Sakura cởi áo choàng bông ngoài ra, đưa cho người đi cất rồi trả lời.

- Nơi này ở sâu trong động nên không chịu ảnh hưởng của khí hậu bên ngoài. Chính vì vậy, thiên nhiên ở đây luôn trong khí hậu mùa xuân. Nhưng cái gì cũng có thời điểm của nó, vào mùa đông bên ngoài là lúc vạn vật nơi đây đẹp nhất. Vậy nên người ta mới tổ chức một lễ hội đông xuân ở đây....Sakura hiểu ra liền “À” một tiếng dài, hèn gì mà nơi này đông người như vậy, ra là đi hội.

Ino và Tenten liếc mắt nhìn nhau ra hiệu, kéo Sakura hoà vào đám đông rồi.... chuẩn đi lúc nào không biết.

Tội nghiệp Sakura mãi ngắm cảnh quá mà vẫn không biết mình bị bỏ rơi một cách phũ phàng.

Một lúc lâu sau, nàng đi đến một hồ sen trắng, bên bờ là những cành liễu rủ xuống in bóng dưới mặt hồ. Đặc biệt, nơi đây thanh vắng lạ thường, mang vẻ thanh tĩnh, bình yên.

Cũng chính những lúc thanh vắng này đã gọi lên nỗi buồn, nỗi cô đơn vừa lắng xuống trong lòng nàng. Giữa một không gian mênh mông, rộng lớn lại chỉ có một mình cái bóng nhỏ bé của nàng. Bồi hồi nhớ lại, dọc đường nàng gặp không ít những đôi lứa nắm tay nhau đi trông thật ấm áp, hạnh phúc, còn nàng thì chỉ có một mình. Khoé mắt đã khẽ ươn ướt. Người nàng yêu đang ở đâu..... bên cạnh ai.....

- Vị tiểu thư này cũng thích yên tĩnh sao?

Phía sau lưng, một giọng nói nam nhân nhẹ nhàng vang lên.

Sakura quệt đi nước mắt trào trên khoé mắt, cười nhẹ quay lại sau nhìn, thấy một nam nhân có thể coi là tuấn tú, đẹp trai, rất thi sĩ.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của Sakura, y sững lại ngơ ngẩn nhìn nàng đến mất hồn. Lần đầu tiên hửn gặp được một đại mỹ nhân đẹp như thần như thánh vậy, không biết y tu bao nhiêu kiếp rồi mới được gặp nàng đây?

Không chú ý tới ánh mắt say mê của y, nàng cất giọng hỏi.

- Ngài cũng thích yên tĩnh sao?

Bị giọng nói của nàng đánh thức, y lúng túng gãi đầu lấp bắp trả lời.

- Hửn.... À! Đ.... Đúng vậy.... X...xin lỗi.... Ta không làm phiền tiểu thư ngắm cảnh chứ?

- Không có - nàng cười rạng rỡ - Xin đừng gọi ta là “tiểu thư”, ta không phải thân phận cao quý gì đâu!

Bị nói như vậy y càng thêm lúng túng, nói năng vụng về.

- Xin.... Xin tiểu... à nhầm, c...cô nương thứ lỗi.... Liệu tại hạ.... tại hạ có thể biết quý danh của tiểu.... nhầm, cô nương chứ! - Nói hết một câu mà y chỉ muốn vào cái miệng thối của mình, tự nhiên bị làm sao vậy mà nói năng bập bẹ như con nít lên ba không bằng.

Thấy người trước mắt cũng là người thật thà, chân chất, không chỉ biết xu nịnh, lừa bịp như mấy kẻ trắng hoa bay bướm, nàng cũng chẳng ngại ngần nói tên của mình.

- Ta tên gọi là Sakura.

- T.... Tên hay quá.... - đúng là người đẹp như tên - Tại hạ tên Tokuro, mong cô cũng đừng gọi là “ngài” nữa, thật ngại quá!

Nàng không nói gì, chỉ hơi cười. Tiếp theo cả hai rơi vào tĩnh lặng, hoà với không gian.

- Xin hỏi.... Cô đi một mình sao? - Y đánh bạo hỏi.

Đã không nói thì thôi, nói rồi lại động tới nỗi đau của nàng. Ánh mắt Sakura thoáng chốc trở nên u buồn, ả chứa đau đớn, nước mắt vừa nén lại muốn tuôn ra. Bị ánh mắt của nàng làm cho hoảng sợ, Tokuro càng thêm luống cuống tay chân, không biết làm gì hơn ngoài xin lỗi.

- Chết thật! Tại ta.... Tại ta ăn nói ngu si không hiểu chuyện.... Mong cô thông cảm. Nếu ta nói sai gì thì cứ đánh mắng ta thế nào cũng được, đừng khóc - Y hoảng loạn chạy đến nắm tay nàng, liên tục tát lên mặt mình.

Bộ dạng của Tokuro làm nàng không khỏi nhớ đến Naruto trước đây, cũng kiêu ngông ngốc như thế này. Từ trong dòng nước mắt bật ra một tiếng cười.

- May quá, nàng cười rồi!!

- Ta không sao, đã làm phiền huynh hoảng rồi! Thật xin lỗi.... - nàng không rút tay khỏi tay hắn ra, thậm chí mặc cho hắn giúp mình lau sạch nước mắt vì thực tế nàng cũng không để ý lắm đến mấy chuyện này.

Họ không hề biết rằng, hành động này thực giống cặp tình nhân thấm thiết, tình cảm mặn nồng.

- Ái chà chà.... Xem kè nào đây.... - Một giọng nói chua ngoa vang lên.

Hai người giật mình quay lại nhìn. Sakura liền gặp ngay một trong hai kẻ đã hại mình ra nông nỗi này, Karin.

- Các nguoi giữa ban ngày ban mặt tình tứ như vậy không sợ người đời khinh thường sao? - ả mỉa.

Tokuro hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ngơ ngáo không biết nói gì.

- Chuyện của ta từ khi nào đến lượt nguoi lo! - nàng lạnh lùng phản kích.

- Hừ! Đồ tiện nhân nguoi cũng chỉ đến thế là cùng thôi! Câu không được chồng nguoi khác liền chạy đi câu kẻ khác! - ả tức giận rít lên, vu tội cho Sakura.

Vốn nghĩ rằng nàng sẽ lại như lần trước khóc lóc mà chạy đi, ai ngờ....

- Ta có tiện nhân đến mấy cũng không bằng nguoi! Ra sức giở thủ đoạn hạ độc hèn hạ để chia rẽ tình cảm nguoi khác! Thật đáng khinh hạng rắn rết như nguoi!!! - Đối với những việc ả làm, Sakura đã nghe Tenten kể lại một loạt rồi, lần này nàng sẽ không dễ chịu bất nạt nữa.

Karin bị Sakura nói cho tức muốn hộc máu, nghiêng răng trợn trắng mắt xông đến tát Sakura.

Nàng vì vội đẩy Tokuro ra nên bị lãnh một cái tát trời giáng xuống má, nguyên một vết xước dài trên làn da ửng đỏ.

Hả hề nhìn Sakura bị đòn, ả tiếp tục vung tay lên cao dồn nhiều sức muốn tát mạnh hơn.

Cái gì cũng có giới hạn của nó, đến nước này nàng không thể nhẫn nhịn được nữa. Bàn tay chuẩn xác bắt lấy tay trên cao của ả, dùng lực bóp thật chặt như muốn bóp nát xương ả, con mắt xanh u ám, lạnh lẽo nhìn ả, thanh âm nhẹ nhàng nhưng vô cảm, lạnh khốc.

- Mọi chuyện đều là do nguoi, đừng trách ta ác. Những gì nguoi đã gây ra cho ta, ta sẽ trả lại hết!

“Rắc rắc!!!”

Tiếng rạn nứt thanh thủy vang lên rõ rệt. Karin vừa sợ vừa đau đến mặt mũi trắng bệch, nhả lại, mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa trên trán. Ôm cánh tay bị Sakura bẻ gãy, ả lao đảo lùi về phía sau, con mắt loé lên kinh sợ nhìn Sakura. ả không nghĩ rằng nàng hiền lành sẽ đột nhiên trở nên độc ác như vậy, một cái vặn bẻ gãy xương cô tay ả.

Tokuro cũng kinh hãi không khác gì so với Karin, không thể tin nổi nhìn Sakura.

Nàng lúc này đã bị bao phủ trong hàn khí, khuôn mặt vô cảm, tàn nhẫn. Từng bước từng bước chậm rãi lại gần Karin đang không ngừng run rẩy lui về sau. Một điều mà chính nàng không nhận ra, đôi mắt đang ngả sang màu đỏ nhạt, lục đỏ lẫn lộn.

Ino nấp trong bụi cây ngay gần lại quan sát được điều đó mà khẽ rùng mình trợn mắt.

'Quá trình đang diễn ra quá nhanh.....'

- Tenten, chúng ta phải ngăn cản Sakura ngay! Cậu đi ngăn Sasuke đến đây đi! - Ino hét hoảng thúc giục người bên cạnh.

Tenten không biết gì nên không nhận thấy tầm nghiêm trọng của sự việc, bình chân như vại trả lời.

- Tại sao phải ngăn? Để Sakura đập chết ả luôn càng tốt! Cho hoàng huynh hết ảo với ả!

- Không đơn giản như cậu nghĩ đâu! Nếu cậu không nhanh ngăn hấn đến đây, tớ không dám đảm bảo tương lai tốt đẹp gì đâu!

Nhận thấy vẻ mặt khẩn trương của Ino, Tenten nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn quyết định làm theo lời Ino.....

..... Nhưng.....

.....Quá muộn rồi.....

Khi bàn tay Sakura sắp giáng xuống Karin, một bàn tay thô ráp khác đã kịp ngăn lại, giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng.

- Đủ rồi! - giọng nói của một người tưởng như quen thuộc vang lên.

Nhưng sao khi nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, lại là một vẻ mặt lạnh lùng đến xa lạ như vậy?...

- Sasuke....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 55: Tàn nhẫn

- Sasuke....

Sakura khẽ thốt lên một tiếng, đôi lại là cái liếc mắt lạnh băng, vô cảm của hấn như con dao sắc lạnh cứa vào trái tim vốn đã rỉ máu.

Hấn dừng đứng hất mạnh tay nàng ra, mặc cho nàng trong khi lao đảo ngã khụy về sau thì hấn lại gần Karin đỡ ả dậy.

Được thế, Karin vồ vào lòng Sasuke khóc lóc kể lể.

- Hu hu.... Oan quá.... Chàng phải đòi lại công đạo cho ta.... Oa oa oa....

Người ta khóc thì đẹp như hoa, còn ả khóc thì mặt nhem nhuốc son phấn. Đúng là sự sỉ nhục của phái nữ.

- Có chuyện gì? - hấn không đẩy ả ra, chỉ bình tĩnh hỏi ả.

- Hức hức.... Ta thấy cô ta đến, vốn chỉ là có ý tốt ra chào hỏi cô ta.... Ai ngờ lại thấy cô ta đứng đó ôm ấp với tên thư sinh kia.... Hức! Vừa thấy ta, ả lập tức lao vào đánh, còn bẻ gãy tay ta..... Chàng xem.... Oa oa oa.... - ả vừa méu vừa nâng cổ tay mềm oặt vì gãy xương đã đỏ ửng lên của mình....

Nghe tới “thư sinh” kia, hấn liền quay đầu lại hướng nàng, lập tức bắt gặp ngay một nam nhân áo trắng đang dịu dàng đỡ nàng dưới đất dậy. Lửa giận trong nháy mắt bùng lên.

- Đau quá.... Đau chết ta mất.... Hu hu.... - Thấy Sasuke đặt sự chú ý lên người nàng, ả không cam lòng khóc rống lên.

Sakura đối với những lời bịa đặt đến trắng trợn của Karin, nàng không nói gì, chỉ hơi cúi đầu chờ xem phản ứng của hấn. Lần trước cũng là trong tình huống nàng bị vu khống thế này, hấn đã chọn không tin nàng rồi tống vào ngục... Lần này cũng như vậy, hấn sẽ chọn gì.....

.....

“Chát!”

Một cái tát mạnh mẽ giáng xuống má nàng, đè lên vết thương còn chưa kịp lành ban nãy do bị ả đánh.

Sakura ngã khụy xuống một bên, bên má in nguyên dấu bàn tay đỏ rực, máu từ miệng trào ra, hoà với nền đất. Mái tóc hồng loà xoà che đi gương mặt nhợt nhạt của Sakura, che đi nụ cười nơi khóe miệng.

Đúng! Nàng cười, cười chua xót, cười giễu cợt bản thân mình. Câu trả lời không phải quá rõ ràng rồi sao? Hắn không tin nàng... Nàng đúng thật là ngu ngốc thật mà. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Hắn đến chết cũng không lựa chọn tin tưởng nàng, đơn giản vì hắn không hề yêu nàng.... Vậy mà trước kia vì một phút yếu lòng mà chọn tha thứ cho hắn.... Ngu ngốc....

Nàng muốn khóc, muốn khóc thật to, nhưng hắn..... đã không còn xứng để nàng rơi lệ.

- Sakura! - Tokuro chạy đến đỡ nàng, lo lắng, hốt hoảng hỏi han - Nàng không sao chứ?

- Không sao! - nàng khó nhọc đáp, lấy tay quệt đi vết máu trên miệng, vịn vào y mà đứng dậy.

Hành động nhỏ nhặt này lọt vào mắt hắn lại thật giống một đôi tình nhân quan tâm lẫn nhau. Hắn không kìm được siết chặt tay đến trắng bệch, lửa giận ngày một lớn.

Thế nhưng, khi nhìn thấy gương mặt trắng nhợt của nàng, nổi bật trên đó là dấu tay đỏ ửng, còn thêm một vết xước như móng tay trên đó nữa làm hắn phút chốc cứng người lại. Nhớ lại, vết xước đó có sẵn trước khi hắn đánh nàng, vậy là kẻ nào đánh...Không khó để đoán là ai, Karin, chỉ có thể là ả. Con mắt sắc lạnh trừng về phía ả, kìm nén cảm xúc muốn đến giết ả. Nếu không phải vì bị nắm giữ điểm yếu thì hắn đã giết ả từ lâu rồi!

Nhìn lại nét mặt tiều tụy của nàng, hắn đau lòng, day dứt không thôi. Cái tát ban nãy không phải vì Karin, mà là vì hắn cho rằng nàng lên lút cùng nam nhân khác, lừa gạt hắn.... Ghen! Hắn là đang ghen!

Và ghen đến mức không kiểm soát được hành động của bản thân nữa. Hắn muốn chạy lại ôm lấy nàng vào lòng mà an ủi, nhưng cảnh tượng trước mắt làm hắn sôi máu.

Nàng... Đang dựa vào ngực tên thư sinh đó.....

Ghen giận lẫn lộn, hắn giờ nắm đầm hương đến tên thư sinh đang ôm nàng kia, cũng là hướng đến nàng....

Ino và Tenten lúc này không quan tâm đến bại lộ hành tung gì hết, lao ra khỏi bụi cây vừa chạy đến vừa hét: “Dừng lại!!!”, nhưng căn bản là không có ích gì....

Ngay khi nắm đầm chỉ còn cách mái tóc nàng vài cm, đột nhiên cả người hắn khựng lại, không thể cử động....

Chuyện quái gì thế này!? Sao tự nhiên.... Hắn giật mình tròn mắt nhìn mái đầu hồng của nàng. Nàng... là dùng pháp thuật của mình lên hắn.... Đây là một trong những lần hiếm hoi nàng sử dụng pháp thuật lên hắn, lại là cổ tình.... Không phải nàng vốn không ưa lợi dụng nó sao? Điều gì khiến nàng phá lệ?

Tầm mắt hắn rời đến khuôn mặt tên thư sinh kia, cảm tức sao không thể xả thịt lột da tên khốn kiếp đó? Nàng sẵn sàng vì tên đó mà phá lệ của mình, vì cứu tên đó!!!

Trong cơn ghen, không biết là vô ý hay cố ý, Sasuke cay nghiệt buông lời sỉ nhục:

- Đầu tiên là tiếp cận Naruto, rồi lừa đến ta, bây giờ lại lên lút trốn đến đây ôm ấp áp áp với hắn! Cô thật đáng khinh thường, Sakura!

- Hoàng huynh!!!

- Uchiha!!!

Tenten và Ino đồng thời phẫn nộ thét gọi Sasuke. Sao hắn có thể nói ra mấy cái lời độc địa như vậy chứ, kể cả khi Sakura có sai đi nữa cũng không thể sỉ nhục cậu ấy thế! Huống chi, Sakura hoàn toàn không sai, hắn lại càng không có tư cách mắng Sakura như vậy, là kẻ nào luôn miệng nói muốn ở bên chăm sóc cậu ấy, giờ lại đi thân thiết với con ả khốn nạn kia? Tenten và Ino cực kích động muốn xông lên đập chết mịa con ả lẳng lơ giả nai kia!

Uổng công Tenten từng nghĩ muốn giao Sakura cho huynh nàng, bây giờ nghĩ lại thật may mắn vì không nhắc lại lời thề kia Sakura khi nàng hấp hối trong động trước kia.

Về phần Sakura, nàng vẫn một mực giữ thái độ trầm mặc, quay lưng lại phía hắn không để lộ cảm xúc. Tuy nhiên, Tokuro đứng ngay trước mặt nàng có thể thấy rõ được gương mặt đẹp kia đang nhăn lại vì đau đớn thế nào. Đôi môi hồng đào đã bị cắn chặt đến rách toạc, tím tái lại. Đôi mắt gắt gao nhắm thật chặt như không muốn đối diện với sự thật này. Nét mặt thương tâm, khổ sở làm Tokuro cũng ngậm ngùi chua xót. Dù hắn mới quen nàng chưa được bao lâu nhưng cũng không tránh khỏi thương cảm với nàng....

Dường như cảm xúc ảnh hưởng rất nhiều tới việc sử dụng pháp thuật của Sakura, bằng chứng là hắn đã có thể tự cử động lại như bình thường. Sasuke sau khi cử động được liền thu tay lại, quan sát nàng từ phía sau vẫn không thấy có động tĩnh gì, cho là nàng đã thừa nhận nên càng thêm phẫn nộ, lời nói càng ngoan độc.

- Sao? Bị nói trúng tim đen rồi nên im lặng? Hoá ra cô cũng chỉ có thể thôi, hôm nay ở trong lòng nam nhân, mai lại ở trong lòng nam nhân khác! Kỹ nữ!!!

(Kỹ nữ - Gái lầu xanh)

Tenten, Ino đã chịu không nổi, chỉ còn nước tiến lên muốn kéo Sakura rời đi, để cậu ấy ở đây tiếp không biết còn chuyện gì nữa?

- Im miệng đi!!! - Sakura bắt ngờ hét lên, làm bọn họ giật mình đứng lại.

Nàng quay phắt người lại, đối diện với hắn. Đôi mắt vốn khép kín nay tròng lớn, mang theo vết phẫn nộ, lạnh lùng, còn có đau xót nhìn thẳng vào mắt hắn.

Đôi mắt đen ngay khi chạm đến con ngươi của nàng đã đầy vẻ kinh ngạc. Mắt nàng giờ phút này gần như đã ngả sang màu đỏ.....

"Tuyệt đối không thể để đôi mắt đỏ xuất hiện một lần nữa!"

Lời cảnh cáo của Yuki vang lên trong tâm trí hắn, kéo một phần lí trí trở về từ trong cơn ghen, giận.

- Ngươi không có tư cách xúc phạm nhân phẩm của ta! Hãy tự xem lại bản thân mình đi! - nàng phẫn hận lên tiếng.

- Ta có gì sai mà phải xem lại? Là cô không đúng, cư nhiên phản bội lại ta, đi len lút với kẻ khác! - Thế nhưng, bản tính cố chấp không cho hắn im lặng.

- Len lút? - nàng cười khẩy - Ngươi nói ta len lút với nam nhân khác, phản bội ngươi, vậy ngươi làm gì ở đây với ả? - nàng chỉ tay về phía Karin.

- Ta.....

Hắn cứng họng không trả lời được! Đúng! Là hắn đi cùng ả đến đây, vứt bỏ nàng lại để đi với kẻ khác, lại vô tình gặp nàng ở đây ôm nam nhân khác..... Có sai cũng là hắn sai đầu tiên, nhưng... hắn cũng là có nỗi khổ riêng....

Im lặng cũng là gián tiếp thừa nhận. Vậy là nàng đã đoán đúng, hắn giấu nàng đến đây cùng với ả. Hắn chọn tin ả, sẵn sàng đánh nàng, si nhục nàng không thương tiếc trước mặt mọi người. Giờ nàng mới có thể nhận ra rằng trong lòng hắn, vị trí nàng vĩnh viễn cũng không bằng ả. Nàng lãng phí cả một thời gian dài trước kia cho một người không thật lòng yêu mình để làm gì chứ? Để đến lúc này đối diện với sự thật phũ phàng mà đau đớn không nguôi....

Đã đến lúc rời xa nơi tàn nhẫn này tìm một nơi nàng thực sự thuộc về rồi....

- Chúc ngươi hạnh phúc.... với người mình yêu....

Nói ra câu này, tim nàng cũng như đã bị nghiền nát....

- Sak.....

Không đợi hắn kịp nói hết, người trước mắt đã hoá thành những cánh hoa anh đào mỏng manh, hoà vào làn gió tan đi mất....

-----

- Thật đáng thương!

“Vụt!”

Kabuto vừa dứt lời, bất thành linh một loạt cánh hoa anh đào phóng với tốc độ xé gió đến.

“Keeng! Keeng! Keeng!...”Hắn không chút hoảng hốt rút kiếm ra nhanh chóng đỡ hết, nhưng vẫn không tránh khỏi bị một cánh hoa xẹt qua mặt, để lại bên má một vết xước dài.

Chưa hết, mặt đất dưới chân hắn rung lên. Dưới chân, từ đất mọc lên dây leo quấn chặt hai chân hắn. Đất đá xung quanh nứt ra, bay lên không trung ghép vào với nhau thành những mũi đá to nhọn hoắt, tất cả đều nhắm về phía Kabuto.

Trong một giây, tất cả đồng loạt đâm đến hắn, tốc độ khủng khiếp đến nỗi mắt thường cũng khó nhìn ra.

Cứ tưởng hắn không né được, cứ thế bị đâm chết( . Nào ngờ, tốc độ hành động của hắn vừa xinh cắt đứt dây leo, bật lên cao may mắn né khỏi cái chết trong chớp mắt. Xem ra có thể coi hắn là một nhân vật lợi hại.

Tiếc là, đối thủ của hắn.... là nàng.

Không biết từ lúc nào đằng sau hắn đã xuất hiện một cái cây leo khổng lồ, dây tua cứng chắc tỏa ra nhanh chóng trói chặt hai tay hai chân Kabuto, một dây nữa thắt quanh cổ, treo ngược hắn lên. Từ không khí xung quanh xuất ra những giọt nước li ti, dần kết lại với nhau thành từng khối nhọn rồi tự đóng băng lại. Hàng trăm mũi băng sắc nhọn bao xung quanh hắn, một vài phóng đến đâm vào người hắn như để cảnh cáo rằng: đừng mơ trốn thoát.

Lúc này Kabuto mới hơi hoảng tí. Mắt nhìn về người từ nãy đến giờ quay lưng lại với hắn, vẫn chỉ đang nhìn ra phía chân trời xa xăm.

Hắn tự hỏi không biết trên thiên giới dạy cái khi gì mà có thể dùng suy nghĩ điều khiển vạn vật trong khi còn không buồn liếc một cái chứ đừng nói là nhìn vẫn thẳng nhanh gọn nhẹ?

Tuy nhiên không vì bị thương mà tức giận, hắn chỉ mở miệng khen ngợi:

- Đây là lần đầu tiên lĩnh giáo pháp thuật của Thánh nữ, quả đúng là không phải người thường có thể so được!!!

Sakura không hề để tâm đến lời nói của hắn, cả người không về nhúc nhích, chỉ lãnh đạm mở miệng.

- Nói! Tại sao ngươi làm vậy?

Kabuto đương nhiên biết nàng là đang nói cái gì, bình thản bắt đầu kể chuyện.

- Công chúa Karin là con gái duy nhất của chủ nhân, ông luôn hết mực yêu chiều cô ta, cho cô ta tất cả những gì cô ta muốn. Năm 4 tuổi, Công chúa được Hoả Vương, lúc bấy giờ là nhị hoàng tử Hoả quốc, cứu về trong một chuyến đi săn.

- .....

- Cả hai đã đem lòng yêu nhau qua một tháng sống chung. Tuy nhiên, công chúa phải trở về Lôi quốc với gia đình. Trước khi chia tay, hai người đã trao cho nhau vật đính ước rằng sau này gặp lại sẽ thành thân với nhau....

Sakura từ đầu đến giờ vẫn lắng nghe, hai tay nắm thật chặt, đôi mắt nhắm nghiền lại, ngăn không cho lệ chảy ra. Một phần nào đó trong nàng vẫn hi vọng rằng nàng với Sasuke.... vẫn còn cơ hội.

- Sau này, Công chúa đã đến hoà thân với Hoả vương, mong nối lại tình xưa. Đáng tiếc là Hoả vương đã quên đi lời hẹn xưa, vui vẻ bên người mới. Điều này đã làm công chúa hết sức thống khổ....

- Công chúa vẫn không vì thế mà từ bỏ hi vọng, lén tìm đến Hoả vương, cầm theo vật đính ước. Lúc này ngài mới ngỡ ngàng nhận ra, cũng là đúng lúc sau khi biết được cô là kẻ giết hại Thái hậu. Ngài đã quyết định vứt bỏ cô, muốn thực hiện lời hẹn ước xưa....

- Nói dối! Là các người bắt ta rồi để lại chiếu thư, ép hắn lấy ả! - Nàng giận dữ gào lên, đồng thời làm mũi băng nhích sát lại gần.

Hắn vẫn giữ vững bình tĩnh nói tiếp.

- Không sai! Chủ nhân đã hạ lệnh cho chúng ta làm vậy, tách cô và hắn ra, để cho hắn có thể quang minh chính đại lấy Hoả vương. Tất cả vụ hạ độc đều là sắp xếp giúp đỡ nối duyên hai người!

- Vậy tại sao sau khi ta rời đi, hắn lại muốn tới tìm ta? Nói muốn ở bên ta mãi mãi, còn bất chấp tất cả thử thách để chọn đến với ta???

Trong lòng nàng dấy lên một tia vui mừng, cho rằng hắn đối với nàng thời gian đó là thật lòng. Nhưng, chỉ câu nói tiếp theo của hắn đã hoàn toàn dập nát nó.

- Cô thật ngu ngốc! Như vậy mà cũng đã nhẹ dạ tin tưởng nam nhân. Hắn làm vậy.... là vì muốn trả thù cô đã chen chân vào tình yêu của hắn với Công chúa! Hại hắn bội bạc lại công chúa! Hắn muốn đưa cô lên hạnh phúc 9 tầng mây rồi đập cô xuống 18 tầng địa ngục!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 56: Trốn tránh không phải là cách để quên

- Nói dối! Ngươi nói dối!

Nàng đau, đau đến cùng cực, quay phắt lại, điên cuồng gào thét phủ nhận, chối bỏ sự thật tàn khốc này.

Muôn vàn mũi băng vì sự rối loạn cảm xúc của nàng mà lay động mãnh liệt. Dây leo càng thêm thắt chặt như muốn bóp nát hắn, thay chủ nhân xả giận.

Đối với biểu hiện rối loạn, ánh mắt như muốn giết người của Sakura, hắn càng cố tình nói tiếp, dầy vò nàng:

- Ta có nói dối hay không cô là người biết rõ nhất! Có cần ta nhắc lại cho cô rằng hắn đã đối xử với cô như thế nào từ khi Karin xuất hiện không???

- CÂM MIỆNGGGG!!!! - Nàng phản nộ gầm lên, con mắt đã gần như hoàn toàn chuyển sang màu đỏ, gương mặt xinh đẹp đã nhuộm đầy nước mắt vốn dĩ đã cạn kiệt, nhuộm đầy đau khổ.

Bất giác, nàng khụy xuống gất gao, khổ sở ôm ngực mình. Trong một phút giây, từng mảnh kí ức hạnh phúc với hắn xâu chuỗi nhau hiện về, làm nàng khẽ nở nụ cười. Nhưng cũng trong đó, kí ức hắn vứt bỏ, tàn nhẫn với nàng hiện lên chân thực, rõ nét hơn cả. Chúng như con dao khoét sâu vào trái tim vốn đã rạn nứt của nàng.

“Phụt!” Nàng đột nhiên nôn ra ngụm máu.

Máu từ trong miệng vẫn tiếp tục không ngừng trào ra, thấm đẫm một mảng dưới đất. Khi từng giọt máu rơi xuống thì trái tim nàng cũng càng thêm đau quặn thắt lại. Đau tựa như ai đó đang trực tiếp cầm dao đâm liên tiếp vào tim nàng....

Ý thức nàng dần dần không còn khả năng giữ vững tỉnh táo nữa.... Đôi mắt mệt mỏi khép lại, hình ảnh cuối cùng hiện ra trước mắt là cảnh Sasuke nắm tay mỉm cười với nữ nhân bên cạnh.

Nhưng.... người đó không phải là nàng....

“Leng keeng! Leng keeng!....”

Đồng loạt những thanh băng lơ lửng trên không trung rơi xuống đất, vỡ tã thành trăm mảnh rồi biến thành những giọt nước nhỏ hoà vào không khí. Cây leo cũng thu lại dây tua, chui xuống đất, mặt đất khép lại bằng phẳng như cũ.

Tất cả đều biến mất như chưa từng xuất hiện, trả lại khung cảnh yên tĩnh vốn có của nơi rừng núi hẻo lánh.

Kabuto từ lúc được thả ra vẫn đứng yên tại chỗ nhìn nữ nhân nằm bất động trên mặt đất, bên cạnh là một vũng máu tươi còn chưa khô. Bỗng nhiên, hắn cất bước đi tới gần....

“Vụt!”

“Vụt!”

“Vụt!”

Ba ám khí phóng ngang qua hắn, buộc hắn phải nhảy lùi lại sau để né.

Tiếp đó, ba bóng đen lao vút đến, hai chắn trước hắn, một đến bên Sakura.

- Sakura!!!

Konan hoảng hốt ngồi xuống bên Sakura, không màng đến y phục của mình bị dính bùn đất, máu me mà đỡ nàng dậy tựa vào người mình. Konan lo lắng lay gọi Sakura.

- Sakura!!! Mọi tình lại đi! Sao lại thành ra như thế này?

Đáp lại Konan vẫn chỉ là im lặng, người vẫn bất động như cũ, không có dấu hiệu tỉnh dậy. Deidara và Sasori đứng nghe cũng lo không kém, lông mày nhíu lại, căng thẳng. Lúc này, Konan mới quan sát mọi thứ xung quanh, để ý tới sắc mặt Sakura trắng bệnh, khoé miệng còn vương máu. Trùng hợp trên mặt đất có cả một cứt máu lớn. Trên mặt còn dấu nước mắt quá nhiều chưa kịp khô.

Đoán được gì đó, sắc mặt Konan thoáng chốc trở nên âm trầm, nguy hiểm. Cả người tỏa ra sát khí nặng nề làm Deidara và Sasori không khỏi run sợ.

Konan vốn được coi là người hiền hoà nhất tổ chức. Chỉ khi động vào điều tối kỵ của Konan thì cậu ấy mới có biểu hiện đáng kinh hoàng như thế này....

Đôi mắt sắc bén ánh lên giận dữ, căm thù hướng đến Kabuto. Giọng nói nhẹ nhàng, hiền lành đã trở nên lạnh lẽo, tàn khốc.

- Ngươi đã nói gì với con bé!?

Kabuto vẫn giữ bộ dạng nhơn nhơ, điềm nhiên trả lời.

- Không có gì nhiều. Chỉ là cho cô ta biết rằng không nên vọng tưởng vào kẻ vốn dĩ không hề yêu mình thôi....

- Câm miệng! Ngươi biết nó yêu tên khốn kia như thế nào, sao dám nói lung tung trước mặt nó!? - Nếu ánh mắt giết được người thì đảm bảo tên Kabuto này đã chết từ lâu rồi!

- Ta không nói lung tung, ta chỉ nói sự thật mà thôi!

Konan nhếch mép cười khinh bỉ.

- Có mấy ai biết được lời ngươi nói có bao nhiêu phần thật! Đừng diễn trò với ta nếu ngươi còn muốn sống!

- Nếu ta là ngươi, ta sẽ không ở đây mà uy hiếp ai đâu. Thay vào đó ngươi nên đi chữa cho cô ta đi, may ra còn kịp cứu sống đấy! - hắn cười nhắc nhỡ.

Hôm nay kết quả thi được không tồi, hắn phải trở về rồi....

Lập tức, thân ảnh hắn được một làn khói bao bọc rồi mất hút trong đó.

- Kabuto! Nếu để ta gặp lại Sakura trong tình trạng này nữa, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết! - Nàng nổi giận thét lên với kẻ vừa biến mất sau làn khói.

Deidara và Sasori lúc này mới buông xuống lớp phòng bị, chạy lại cạnh Sakura xem xét.

Sasori đã từng biết chút y thuật nên có thể kiểm tra qua được tình trạng Sakura. Sau khi bắt mạch, sắc mặt hắn có phần nghiêm trọng, thấp giọng nói với hai người mặt căng như dây đàn kia.

- Mạch rất yếu! Chúng ta phải đưa nó về Akatsuki chữa trị ngay lập tức!

-----

Căn cứ Akatsuki, 4 ngày sau.

Trong một căn phòng lớn với sàn trải thảm hồng, đồ đạc được bày biện đơn giản, gọn gàng. Đặc biệt trên mỗi đồ vật đều được khắc ấn kí hoa anh đào. Bên ngoài cửa sổ, gió bão thổi vun vút, mang theo từng bông tuyết trắng tung bay theo chiều gió rồi nhẹ đáp xuống mặt đất lúc này đã phủ một màu trắng âm ỉ.

Trong phòng, nằm trên chiếc giường rộng lớn là một nữ nhân đáng vẻ tiêu tụy nhưng vẫn không thể không chú ý đến gương mặt xinh đẹp của nàng.... Chi là trên đó là những nét đau buồn, thương tâm...

Bên giường không chỉ một mà có nhiều người đang xếp hàng thay phiên nhau khám bệnh cho nữ nhân nằm bất tỉnh trên giường.

Tất cả đều đưa ra một kết luận chung rằng:- Tâm bệnh không thể dùng thuốc chữa. Chỉ có bản thân vị tiểu thư này mới có thể quyết định khi nào thì tỉnh.

Nghe xong, hai quý ngài bên cạnh, Deidara và Sasori đều nổi giận đùng đùng, lần lượt thay phiên nhau đá văng tên thầy y ngu si ăn hại này đi. Cứ như thế lặp lại đến khi hết sạch đoàn người thì hai ngài lại còn tức hơn, trong lòng luôn miệng chửi rủa.

'Mẹ kiếp! Bao nhiêu thầy y trong Akatsuki mà cũng chỉ ăn hại thế thôi à? Tí nữa bỏ mày cắt hết lương chúng mày!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 57: Mơ ước mãi mãi không thành hiện thực....

- Sakura, ta thích nàng!

Tokuro lấy hết dũng khí tỏ tình với Sakura.

Không biết nhân vật chính kia có phản ứng gì đã thấy trong bụi cây bắt đầu sột soạt.

- Tao bị điếc thật hay nó vừa tỏ tình đấy? O\_o - Deidara trợn mắt không tin vào tai mình.

Ngược lại, Hidan vẫn rất ung dung thoải mái vỗ vai thằng bạn, cười nói:

- Bình tĩnh đi mày! Tao nghĩ là cái thứ nhất đấy chứ làm gì có chuyện đấy! Chúng nó mới quen nhau vừa xoắn một tuần mà....

Ngoài kia, nữ chính cũng không cho là thật, cười đùa.

- Tokuro, huynh đùa vui quá!

- Không! - Tokuro bất chợt bắt lấy tay nàng, nắm thật chặt, chắc chắn khẳng định - Ta thích nàng! Đây là lời thật lòng, không phải đùa!

Trong bụi cây....

- Con mẹ nó! Cái gì cơ!??? Một tuần đã thích? Đùa tao à? Thế loại gì đây, tình yêu sét đánh hả!??? - Hidan lúc này đã mất bình tĩnh, ngoác miệng ra phản đối.

- Thế này có được cho là lực hấp dẫn của Sakura quá ư là bá đạo không? - Deidara rất tự hào nói, hất mặt đầy tự tin - Xời! Nhờ tao dạy nó cả!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.



## Chương 58: Đảo Quỷ

- Có tin tức gì không?

Trong phòng, Tenten ngồi bên bàn chống tay lên trán, vẻ mặt đầy phiền não, uể oải.

- Vẫn không....

Ino ngồi đối diện vẻ mặt cũng mệt mỏi không thua kém gì Tenten, nặng nề trả lời.

- Cứ như cậu ấy hoàn toàn biến mất khỏi thế giới vậy....

- Thà như vậy cũng còn hơn... Để Sakura ở tại đây cũng chỉ làm cậu ấy đau khổ hơn thôi... Nếu như Sakura có thể trở về Thiên giới hay bắt đầu lại từ đầu thì càng tốt....

Nghĩ lại ánh mắt đau đớn, khổ sở của bạn, Ino không khỏi cảm thấy áy náy, day dứt. Nếu như nàng chịu nói rõ sự tình hôm ở hoa viên đó với Sakura thì có lẽ cậu ấy cũng sẽ không đến mức hiểu lầm mà đau lòng chọn buông tay....

Nhưng mà kể cả khi nàng đã nói rõ mọi chuyện thì hành động của Sasuke ngày hôm đó vẫn là không thể chấp nhận được. Ino đây biết thừa là do hấn ghen nhưng cũng không thể động tí là đánh người, còn đánh rất mạnh là đằng khác. Huống hồ tên ngu si đấy có não không mà không chịu nghĩ trước rằng hành động này 100% gây hiểu lầm đáng tiếc.

Sai một li đi một dặm, một phút giây sai lầm đã lần nữa xáo trộn lại toàn bộ tương lai....

- Ừm... Giá như được vậy.... - Tenten cúi đầu rầu rĩ nói, trên khuôn mặt cũng chứa đầy áy náy....

Đúng! Nàng đã biết chuyện ở hoa viên ngày hôm đó! Nàng cũng có cùng quan điểm với Ino, hành động lỗ mãng của hoàng huynh khi đó không thể tha thứ được! Tuy nhiên, nàng cũng đồng tình với lựa chọn của huynh ấy với Karin. Nếu là Tenten nàng cũng sẽ chọn như vậy. Đây chính là điều mà nàng thấy áy náy khi nghĩ về Sakura, lần này..... đành phải phụ cậu ấy vậy....

- Không cần tìm nữa đâu! - Tenten khó khăn thốt ra lời, làm Ino có chút kinh ngạc nhưng cũng không phản bác, hơi gật đầu đồng ý.

Ino cũng hiểu tại sao Tenten lại nói vậy. Dù không muốn nhưng chỉ riêng lần này, họ buộc phải phụ Sakura thôi.... Nhưng đợi đến khi tìm được người cần tìm, nhất định sẽ giải thích hiểu lầm này với cậu ấy. Đồng thời phải giết chết con ả kia!

-----

Nửa đêm.

Trên ngọn núi rất xa ngoại thành.

Giữa chốn rừng cây hoang vu thanh vắng, có hai người đứng đối diện nhau, cách nhau một khoảng.

Một người trùm áo choàng đỏ rực một màu, dựa theo vóc dáng có vẻ là nữ nhân. Còn người kia trùm áo choàng đen từ đầu tới chân, vóc dáng của nam nhân.

Bỗng, nữ nhân kia cất giọng the thé quát:

- Con ả Sakura kia đã biến mất được một tháng rồi mà sao Sasuke vẫn lạnh nhạt ta? Không phải các người nói chỉ cần ả biến mất thì chàng sẽ yêu ta sao? Người dám lừa ta sao, Kabuto???

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 59: Hối hận.... cũng đã muộn rồi....

- Ta đã đến....

Sasuke đứng bước ở trước cửa hang, phía dưới là một hồ dung nham rộng lớn sôi sùng sục.

Nghe được giọng nói quen thuộc, trái tim Sakura không kìm được mà đập liên hồi. Tuy lúc này nàng không thể nhìn thấy hắn nhưng chỉ cần nghe thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi. Chỉ là..... hạnh phúc này sẽ còn duy trì được bao lâu?

- Người đến nhanh hơn ta tưởng đấy! Quả không hổ danh là Hoả vương Uchiha....

Trong động vọng lên tiếng nói ồm ồm của Quý vương, người đứng đầu của Quý tộc nơi này. Lúc trước khi hôn mê, nàng có nghe thấy giọng lão và có người gọi lão là Quý Vương.

- Giao người ra đây!

Bỏ ngoài tai lời “khen” của Quý vương, hắn lạnh giọng trực tiếp nói vào vấn đề chính. Người hại hắn mất công tới đây chính là Karin. Mấy ngày trước được tin cô ta bị bắt tới đây, nếu không phải vì ả còn giữ thông tin quan trọng, hắn cũng đã không mất công đến đây rồi.

Quý vương không những không hề tức giận với giọng điệu của hắn, mà còn cười lớn, cất giọng cợt nhả:

- Yên tâm là ta sẽ giao người hoàn toàn cho người và để cho các người lãnh lặn rồi khỏi đây. Người đã có khả năng vượt qua nhiều Quý vệ (Quý canh gác) như vậy, ta đâu rảnh mà phí thêm mạng Quý để làm khó người nữa.... Có điều....

Quý vương cười bí hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 60: Pha lê cầu vồng

4 tháng sau.

Đã 4 tháng kể từ ngày Hoả vương “vĩ đại” đưa ra quyết định sai lầm nhất đời mình và trong quãng thời gian này, hắn đang dần phải trả giá cho sai lầm vĩnh viễn không thể sửa đó.

Mỗi đêm khi nhắm mắt lại, sẽ có một bóng người quen thuộc với mái tóc màu hồng, nàng sẽ hiện ra trước mắt hắn. Không phải là bộ dạng vui vẻ, năng động như ngày xưa nữa, mà lộ một nét mặt u buồn, thối khổ, trầm tĩnh. Đôi mắt lục đã hoá đỏ khi nào cũng ngập tràn nước mắt. Nàng nhìn hắn trân trối, ngập đầy oán trách, hướng hắn không ngừng khóc hỏi:

“Tại sao?”

“Tại sao không chọn ta?”

“Tại sao lại vứt bỏ ta?”

“Tại sao lại đối xử với ta như vậy?”

“Tại sao.....”

“Tại sao.....”

.....

Muôn vàn câu hỏi “tại sao” nhưng hắn không trả lời câu nào. Nói chính xác hơn là hắn không thể trả lời. Mỗi khi hắn muốn cất tiếng nói với nàng rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, rằng hắn xin lỗi, hắn đã sai rồi thì cổ họng như bị đá chặn lại, không thể phát ra tiếng....

Rồi dần dần bóng hình nàng cứ thế cách xa thật xa, mờ nhạt rồi cuối cùng trở nên vô hình. Hắn đã nhiều lần cố gắng đuổi theo bóng hình đó nhưng càng đuổi nàng càng xa rồi khỏi hắn....

Mỗi lần như vậy, hắn đang trong giấc ngủ đều bất tỉnh linh thức dậy, cả người căng thẳng, mồ hôi lạnh đầy trán.

Ngày qua ngày, tình yêu, kí ức về nàng trở thành nỗi ám ảnh với hắn. Những giấc mơ không chỉ dừng lại ở những câu hỏi oán trách, mà còn là đoạn kí ức hắn phụ nàng được lập lại....

Ở Lễ hội Đông Xuân, hắn ra tay đánh nàng đến ho ra máu.... Hắn không tiếc lời vũ nhục nàng là loại gái lầu xanh.... Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt khinh rẻ, coi thường....

Ở Đảo Quỷ, hắn nói mặc kệ sống chết của nàng.... nói những lời bội bạc, phụ lại tình yêu của nàng.... ôm trong tay người con gái khác, xoay người rời đi, mặc nàng rơi xuống dòng dung nham nóng bỏng....

Đoạn kí ức này cứ lặp đi lặp lại như muốn nhắc hắn phải luôn nhớ đến sự thật rằng:

Kẻ xua đuổi nàng đi là chính hắn!

Kẻ đẩy nàng vào đường cùng là chính hắn!

Nhưng.... Hắn cũng không phải là hung thủ duy nhất....

Sau cùng, tất cả mọi chuyện đều là cái bẫy của..... Orochimaru....

Thù cũ thù mới chồng chất lên nhau. Bây giờ, lí do duy nhất giữ hắn còn sống đó chính là giết chết Orochimaru, trả thù cho gia tộc, trả thù cho nàng.... Rồi sau đó, hắn sẽ đi theo nàng, xuống Địa ngục chuộc lỗi với nàng....

-----

- Đây là nơi nghi lễ diễn ra!

Kakashi chỉ tay lên tấm bản đồ da đặt trên bàn.

Xung quanh, mọi người theo hướng chỉ tay nhìn theo, đồng loạt nhú mày.

- Thầy chắc là nơi này chứ? - Tenten không tin hỏi lại. - Nhìn ta trông có giống nói đùa không?

- Không hẳn.... Nhưng mà thầy biết chúng ta không thể đến được nơi này mà....

- Phải đấy! Đây là núi Fuyu thuộc Tuyết quốc! - Ino đồng tình.

- Thì? - Kakashi vẫn bộ dạng thản nhiên, ung dung.

Ino có hơi bất mãn, không ngại gọi lại chuyện cũ.

- Từ sau.... ngày hôm đó, toàn bộ chúng ta chính thức trở thành kẻ thù xuyên quốc gia của cả Tuyết quốc và Băng quốc đấy! Cần em nói luôn là kẻ thù gặp kẻ thù thì phải làm gì không?

- Giết nhau à? - Kakashi hơi nhướn mày bình thản hỏi lại, hại Ino tức điên lên thiếu chút nữa là giết ông già này.

- Tất nhiên! Chẳng lẽ là bắt tay chào nhau chắc!??

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61: Trọng Thương

- Ng... Người là....

Tenten một bộ dạng kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm như không tin vào mắt mình. Sao có thể chứ?

Đằng nào cũng đã lộ rồi, che giấu thêm để làm gì nữa. “Hắn” đưa tay kéo mũ xuống, mái tóc đen nhánh xoã xuống trên vai dưới câu niệm chú dần ngả sang màu hồng phấn quen thuộc....

- Mới có 4 tháng mà đã không nhận ra ta, phũ quá đi! - Sakura mở miệng châm chọc.

Không chỉ riêng Tenten mà một tốp binh sĩ xung quanh, 20 người được đặc biệt chọn cho nhiệm vụ lần này, đồng loạt há hốc mồm khó tin. Không phải tin đồn là Thánh nữ đã qua đời rồi sao? Tất cả đều rơi vào trạng thái không thể ngạc nhiên, sững sờ hơn được nữa, chỉ trừ.... Kakashi. Bởi từ đầu đến giờ, lòng mày ông không ngừng chau lại.... Vậy là những gì ông đoán đã đúng....

- C..... Cậu còn sống? - Tenten vẫn chưa hết kinh ngạc, ngờ hỏi lại.

- Tất nhiên là ta còn sống.... Nhưng không phải là nhờ các người! - đôi mắt đỏ ngầu bắn ra tia sát khí.

Tenten đương nhiên hiểu Sakura đang ngụ ý cái gì, trong đôi mắt loé lên tia ánh sáng, mở miệng muốn giải thích.

- Về chuyện đó..... Không phải như cậu nghĩ đâu.... Thực ra....

- Nói nhảm đủ rồi! - Như biết Tenten lại định nói cái gì là “hiểu lầm” hay bất cứ giải thích gì cho chuyện ngày hôm đó, Sakura càng thêm tức giận, quát - Nhiệm vụ của ta hôm nay đến đây không phải là nghe bất cứ lời lừa bịp nào cả! Giao viên pha lê cầu vòng ra đây!!!

Nhắc tới viên pha lê cầu vòng, lý trí Tenten dần được đánh thức khỏi áy náy, mặc cảm tội lỗi ban nãy.

"Tĩnh lại đi! Cậu ấy không còn là Sakura của ngày xưa nữa! Cậu ấy.... đã thay đổi rồi!" Tự nhắc nhở bản thân, nàng ngược lên nhìn thẳng vào con mắt đỏ như máu kia, lòng càng thêm khẳng định.

'Đúng, đó không phải là Sakura bạn mày nữa, đó là..... kẻ địch của mày!'

- Không! Tôi sẽ không đưa! - Nàng thẳng thừng cự tuyệt.

- Ta cho cậu cơ hội cuối. Đưa viên pha lê đây!

- Không! - Tenten quyết không thay đổi câu trả lời.

Nở một nụ cười lạnh đến rợn tóc gáy, Sakura trầm giọng nói.

- Vậy thì đừng trách ta ác!

Lời vừa dứt, đã thấy Sakura lặng lẽ dịch chuyển ra sau lưng Tenten, trên tay là một quả cầu đỏ, bất ngờ đánh úp xuống sau lưng Tenten.

- Cẩn thận!!! - Kakashi hoảng hốt lớn tiếng hô lên với Tenten.

Bản thân Tenten nàng cũng cảm nhận được nguy hiểm sau lưng, dùng tốc độ nhanh nhất xoay người lại, đồng thời dồn hết sức mạnh vào quả cầu vàng đang hình thành trên tay, hướng đến quả cầu đỏ kia.

“BÙMMMM!!!!!!”

Hai nguồn pháp thuật va chạm nhau, gây nên vụ nổ lớn (lợn nổ vú

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 62: Giết chết tình yêu

\*Note: hình ảnh trên chỉ mang tính chất minh họa.\*

\*\*\*\*\*

Đêm khuya thanh vắng, tĩnh lặng. Trên bầu trời tối đen không có lấy một tia sáng, chỉ toàn những bóng mây đen lượn lờ cuốn theo chiều gió. Thời điểm này đã là cuối xuân nhưng thật kì lạ, tiết trời lại lạnh lẽo, u ám đến kì lạ, không mang một chút ấm áp nào của mùa xuân. Muôn hoa đáng lẽ lúc này phải khoe sắc rực rỡ, cây cối đâm chồi nảy lộc nhưng gần như một mùa xuân đã sắp trôi qua mà khắp mọi miền trên địa cầu, không có lấy bất kì một bông hoa nào nở rộ, không có lấy một chồi non nhú mầm, cây cối xơ xác, khẳng khiu như trong mùa đông....

Tựa như..... mùa xuân đã chết rồi....

Giữa một khu rừng héo hắt, không sức sống, có một cây hoa anh đào đứng sừng sững trên bãi đất trống quen thuộc. (Cái cây ở chap 38 ý)

Vẫn là nơi này, có điều cảnh vật đã đổi thay. Xung quanh không còn là cánh rừng xanh tốt, sum xuê nữa mà đã gần như trở thành cánh rừng chết. Cây hoa anh đào xanh tốt chỉ chít lá kia nay cũng đã trụi sạch lá. Chỉ còn lại bông hoa độc nhất vô nhị vẫn kiên cường trên cành cây kia. Có điều, sẽ còn kiên cường được bao lâu khi mà một bông hoa chỉ còn sót lại có đúng 1 cánh hoa bám trụ trên đài hoa?

Câu trả lời là, sẽ không còn bao lâu nữa đâu, nhất là khi người đó đã xuất hiện....

Giữa bãi đất trống không đột nhiên xuất hiện một cột khói đỏ, kể đó là một bóng người hiện ra giữa làn khói đang dần tan.

Người đó không ai khác chính là Sakura, người được cho là đã chết trong dòng dung nham nóng tới hàng nghìn độ.

Nàng chậm rãi rảo bước tới bên cây hoa anh đào, áp bàn tay lên thân cây khô héo, sần sùi phủ đầy vết rạch, xước không rõ là từ đâu. Nàng khẽ khép đôi mắt lại, cảm thụ sự sống từ trong cây.

- Không còn được bao lâu nữa, phải không? - nàng khẽ nói.

Đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng.

- Cũng đúng, ta đã như thế này, ngươi cũng không còn tồn tại được bao lâu nữa. Chỉ bằng....

Bàn tay đặt trên cây thu lại rồi nắm chặt. Khi mở ra lần nữa, trong bàn tay trống không đã xuất hiện một đốm lửa hồng, từ từ bùng cháy rực lên, lan ra khắp bàn tay nàng.

- .....để ta giúp ngươi thật nhanh rời khỏi cái thế giới bẩn thỉu này.....

Dứt lời, nàng đưa bàn tay với ngọn lửa cháy mãnh liệt chạm vào thân cây.

Đáng tiếc, ngay khi chỉ còn cách một đoạn, một vật phóng vút tới, va mạnh vào tay nàng rồi rơi xuống đất.

Bị đau, Sakura theo phản xạ co tay lại, ngọn lửa cũng biến mất. Nhìn vết xước thâm tím hơi rỉ máu trên tay, lại liếc tới viên đá thô ráp nằm trên mặt đất, nàng cười lạnh, nói với người đứng cách xa sau lưng.

- Lâu rồi không gặp mà ngươi vẫn rất thích dùng hành động cực đoan với ta, đúng là thói quen không thể thay đổi một sớm một chiều, phải không....  
Hoà vương.....?Hòa vương, cũng chính là Sasuke nghe được lời mĩa của nàng mà lòng không khỏi chua xót.

- Xin lỗi nàng, là ta quá nóng vội, buộc phải làm tổn thương nàng.

Nàng cười khẩy một tiếng, xoay phắt người lại đối diện với hắn, khom lưng cúi đầu làm bộ cung kính nói.

- Không sao, tiểu nữ không đủ tư cách trách Hoà vương ngài. Dù sao, ngài không cố ý giết ta đã là phúc ba đời nhà ta rồi!

Nghe giọng nói, thái độ xa cách của nàng, tim hắn tựa như bị ai đâm một mũi dao vào vậy. Lại nghe tới một câu “không cố ý giết ta” của nàng, tim hắn còn đau hơn. Quả nhiên nàng hận hắn vì chuyện đó, hận rất sâu là đằng khác. Sao bọn họ lại trở thành thế này chứ?

- Sakura, đừng dùng giọng đó với ta nữa, ta không phải vua của nàng, nàng cũng không phải thần dân của ta.

Sakura dài giọng “A” một tiếng như vỡ lẽ, làm bộ “ngây ngô” nói:

- Phải rồi, là lỗi của ta. Ta không nên gọi như vậy bởi suy cho cùng, ta cũng “chẳng là gì cả” đối với ngài mà!

Hắn biết, nàng là đang cố ý nhắc nhở hắn về chuyện ngày hôm đó, từ đầu đến giờ là vậy. Phải làm thế nào nàng mới chịu hiểu là hắn hối hận rồi, rằng đối với hắn, nàng không phải chỉ là bốn chữ vô tình như vậy?

Đáng tiếc, đời này hắn đã hết cơ hội đó rồi....

Ngước mắt lên nhìn trực tiếp vào nàng. Đã bốn tháng không gặp nàng, hắn nhớ nàng đến chết mất. Sakura của hắn vẫn đẹp như vậy, mái tóc hồng không thay đổi nhưng tại sao đôi mắt nàng lại đỏ như vậy? Quan trọng hơn, ngày hôm đó không phải Quý vương đã thả nàng xuống hồ rồi sao?

- Làm sao nàng còn sống? Không phải Quý vương đã thả nàng trong chiếc lồng xuống dung nham rồi sao?

Nghe câu hỏi của hắn, trong mắt nàng phút chốc nhuốm đầy hận thù, tàn nhẫn không chút che giấu, nhìn thẳng vào hắn. Nàng cũng không cần phải làm cái bộ dạng cung kính đáng khinh với hắn nữa. Hắn không xứng!

- Để ta sửa lại cho đúng, người thả chiếc lồng chứa ta xuống không phải là Quý vương, đó là Ngươi!

Siết chặt tay, hắn buộc phải thừa nhận.

- Đúng, là ta thả nàng xuống! Nhưng sao nàng có thể sống được?

- Cũng không có gì! Thực ra nếu ngươi lúc đó chịu đứng đó một lúc nhìn ta rơi xuống rồi chết chìm theo chứ không ôm “tình yêu” bỏ đi trước thì sẽ thấy được ngay khi đáy lồng chạm vào dung nham, thân ảnh ta cũng đồng thời biến mất khỏi đó! - nghe giọng như nói đùa nhưng thực chất chính là lời vạch tội hắn.

Làm như không để ý tới lời vạch tội của nàng, hắn hỏi tiếp:

- Ai đã cứu nàng?

- Ngươi nghĩ còn có thể là ai? - nàng giễu cợt nhìn hắn hỏi ngược lại.

- Là Quý vương? - hấn kinh ngạc thốt lên, nhìn nàng không tin nổi - Làm sao có thể.....

Đối với sự kinh ngạc trong mắt hấn, nàng càng thêm khinh thường. Thử nghĩ xem, một người sống bên nàng gần một năm lại là người tuyệt tình ruồng bỏ nàng, còn một người vừa gặp chưa đến nửa ngày, nói chuyện chưa đến một câu lại là người đồng cảm mà ra tay cứu nàng. Haha! Cuộc đời đúng thật là buồn cười!

- Quý vương thấy ta quá đáng thương nên ra tay cứu giúp. Nhờ vậy mà ta mới còn cái mạng ở đây nói chuyện với ngươi! - giọng nàng nồng đậm giễu cợt, khinh thường. Bỏ người ta chết rồi lại giả vờ vui mừng khi người ta còn sống, đời này đúng là chỉ có mình hấn!

Thấy hấn chỉ im lặng nhìn nàng, Sakura tốt bụng giải thích thêm một chút.

- Quý vương tuy nổi tiếng là kẻ tàn nhẫn, độc ác nhưng ông lại là người coi trọng tình nghĩa, căm ghét sự phản bội nên khi đó không nỡ để ta chết mới ra tay giúp đỡ. Đồng thời còn chăm sóc giữ lại cái mạng này cho ta suốt nửa tháng - nàng nhếch mép cười

- Cũng có đôi khi, kẻ tuyệt tình nhất không phải là quý - Mà là con người các ngươi! Nàng âm thầm dùng ánh mắt biểu thị lời này của mình.

Hiển nhiên hấn thấy rõ được ngụ ý của nàng, trong lòng càng thêm bất đắc dĩ, thống khổ. Càng nói, hấn càng biết mình không có khả năng thay đổi nàng về lại như xưa một cách dễ dàng nữa. Hiện giờ hấn không có cách kéo nàng về lại bên mình nhưng cũng không có nghĩa là hấn sẽ để cho nàng ngày một rời xa mình hơn.

- Tại sao nàng muốn hủy đi cái cây đó?

- Thích! - nàng tùy hứng trả lời.

- Nàng thích hủy diệt đi một mảnh trái tim của mình sao? - hấn khổ sở nói.

Nghe vậy, nàng cũng không thấy ngạc nhiên, tò mò vì sao hấn biết, chỉ hơi nhớ ra việc mình đến đây làm hôm nay là gì. Không sai! Cây hoa anh đào này chính là một góc trái tim của Sakura. Trước đây, vì để bảo vệ nó trong sạch, nàng đã tách nó ra chôn xuống đây. Cũng từ nó mọc lên một cây hoa anh đào. Không phải nhiệm vụ, lần này là nàng tự nguyện đến đây hủy đi nó!

Cũng muộn rồi, không nên phí thì giờ ở đây với loại người này, nên nhanh chóng cho xong việc.

- Tim của ta, ta muốn làm gì với nó, đến phiên ngươi can thiệp sao?

- Rốt cuộc thì nàng hận ta đến mức nào mà sẵn sàng đốt trụ cả tim mình? - hấn nén đau nói lên nỗi lòng mình.

Liếc mắt có cảm hận, có khinh thường nhìn hấn, nàng lạnh nhạt hỏi ngược lại.

- Ngươi không phải là người biết rõ nhất sao?

Hấn bi thương nhìn nàng chán ghét mình đến cực độ, môi khẽ mấp máy gọi tên nàng....

- Sakura.....

- Đừng gọi tên ta! - nàng trừng mắt căm thù nhìn hấn, đôi mắt đã đỏ càng thêm đỏ - Bất kể là ai trong các ngươi cũng không có tư cách gọi tên ta!!!

Nàng không chỉ hận hấn, mà còn hận cả bọn họ, những người mà nàng từng coi là bạn bè. Nàng hận họ lừa dối nàng, bỏ rơi nàng vào lúc nàng cần họ nhất!

Đúng là “bạn bè tốt” làm sao!!!

Giữa hai người đột nhiên rơi vào im lặng, không ai mở miệng nói câu nào. Không gian trở nên dị thường đến kỳ lạ..... Cho đến khi.....

- Ta sẽ không để nàng làm vậy! - hấn quyết tâm, khẳng định.

- Ngươi nghĩ ngươi làm được sao? - nàng bật cười ra tiếng - Cần ta nhắc lại với ngươi ta là ai không? - Nàng là ai không quan trọng! Ta sẽ không để nàng hủy đi hy vọng duy nhất của nàng, bất kể thủ đoạn!

- Kể cả phải tổn thương ta?

Hấn thoáng dao động, người có chút cứng nhắc. Hấn không hy vọng làm tổn thương nàng, hấn đã hại nàng quá nhiều rồi. Nhưng nếu đó là cách cuối cùng, Sasuke hấn cũng không ngại dùng.

- Phải! Miễn sao có thể giữ được nàng bên cạnh, điều gì cũng được!

- A~~~~~ Đã hiểu! Vậy thì lúc này.... ta nên thử xem ngươi làm được không....

Sakura rút thanh kiếm đeo sau lưng ra, đồng thời, dùng tốc độ của gió đánh úp tới sau lưng hắn.

Nhận thức được nguy hiểm sau lưng, hắn cũng nhanh xoay người né, rút thanh katanaka đeo bên hông đỡ một kiếm chết người của nàng.

“Keng!.... Keng! Keng....”

Tiếng dao kiếm liên tiếp vang lên chói tai. Trên bãi đất trống, hai thân ảnh liên tục di chuyển, chiêu thức đều nhắm vào chỗ hiểm của đối phương.

Chỉ có điều, từ đầu đến giờ, Sasuke chỉ phòng thủ chứ không thấy tấn công, hoàn toàn không muốn tổn thương đến Sakura.

Còn nàng thì lại một mực ra sát chiêu, ép buộc hắn phải tấn công, đánh lại nàng. Đó chính là điều Sakura mong chờ!

Khi đã đạt được đúng những gì nàng mong muốn, làm cho hắn chuyên tâm tấn công thì là lúc nàng hoàn thành lí do hôm nay nàng tới đây....

Nếu hắn không để nàng trực tiếp hủy đi cái cây, nàng sẽ gián tiếp làm điều đó....

Thanh katanaka của Sasuke hướng đến bụng của Sakura, vốn nghĩ nàng sẽ như ban nãy né tránh dễ dàng, vì với khả năng hiện tại của Sakura thì điều này là không khó, không ngờ.... nàng đứng chắn ngay trước mũi kiếm hắn.... Đến lúc hắn muốn thu kiếm lại thì cũng đã muộn rồi...

“Phậpppp....”

Thanh katanaka sắc bén không chút do dự đâm xuyên qua bụng nàng ra đến quá sau lưng. Gần như cả thanh kiếm đi hết qua thân hình nhỏ nhắn của nàng....

“Ưc!!!”

Máu từ miệng nàng trào ra, chảy xuống hoà với dòng máu đang không ngừng chảy như suối ở vết thương, nơi thanh kiếm vẫn còn nằm nguyên ở đó....

Sasuke như chết lặng nhìn thảm cảnh trước mắt. Cả người nàng be bét máu me ghê rợn, thắm đỏ cả váy áo, tràn xuống đất.... Tay cầm kiếm của hắn run rẩy, không nói nên lời, cả người lâm vào trạng thái chết đứng....

Vết thương ghê rợn như vậy, mà sao ngoài sắc mặt trắng bệch, nàng không hề có chút biểu cảm nào gọi là đau.... Cặp mắt kia lạnh lùng, căm thù nhìn hắn.... Đôi môi đỏ ngập máu mấp máy....

- Tất cả những ân tình gì ta nợ ngươi trước đây.... đều đã trả hết bằng một nhát kiếm này.... Từ nay về sau.... ta với ngươi là kẻ thù, gặp, giết không tha....

Nói rồi, nàng từ từ lùi lại phía sau, mặc cho lưỡi kiếm đang từ từ cứa vào da thịt theo từng di chuyển của nàng, cho đến khi thanh kiếm ra hết khỏi người mình....

Sasuke lúc này mới hoàn hồn, nhìn thanh kiếm nhuộm dòng máu đỏ tươi, trên đó còn từng giọt nhỏ xuống đất....

Từ nàng chảy ra bao nhiêu giọt máu thì hắn như bị bấy nhiêu mũi dao cứa vào tâm can.... Tại sao nàng lại ép hắn làm vậy?

- Trên thế giới này không thể một lúc có hai chúng ta! Ngươi chết ta sống, ngươi sống ta chết! Lần sau gặp lại, ta sẽ không dễ dàng bị thương như thế này đâu!

Để lại nụ cười tàn nhẫn và vũng máu dưới chân, như mọi lần, nàng hoà vào gió biến mất.....

“Keengggg....”

Hắn buông thanh kiếm trong tay, ném nó ra thật xa rồi khụy xuống đất....

“Aaaaaaaa....”

Sasuke ngửa đầu lên gào thật to, phát tiết hết đau khổ, khó chịu trong lòng....

Âm thanh thê lương vang vọng đến góc vách khu rừng.... Nghe như một con thú đang chịu hành hạ đến chết đi sống lại....

Đó đúng là Uchiha Sasuke bây giờ....

Lúc này, hắn chỉ còn biết tự hỏi bản thân....

Tại sao lại thành ra thế này?

Có phải là ông trời trừng phạt hắn vì đã bỏ rơi nàng nên để nàng sống rồi mặc cho bọn họ giết hại, thù hận lẫn nhau thế này sao???

Tại sao từ tình yêu lại biến thành thù hận thế này???

Hắn biết sai rồi, có cần phải tàn nhẫn với hắn thế không?

.....

Bắt giác ngược nhìn lên phía trước, một hình ảnh thu vào trong tầm mắt làm hắn sững sờ....

Cây hoa mới ban nãy còn đỏ nay đột nhiên khô quắt lại rồi dần mục nát, tan vỡ thành những mảnh vụn, từ gốc đến ngọn....

Hiểu rồi! Hắn hiểu rồi! Nàng chính là muốn dùng cách này để hủy đi trái tim mình!

Cái cây đó có chứa hy vọng, tình yêu với hắn còn sót lại, vì vậy cách tốt nhất để hủy nó còn là để cho hắn tự tay dập đi tình yêu đó. Cái cây là một phần trái tim nàng, có liên kết với nàng. Vì vậy, nàng mới để hắn đâm nàng một nhát, cũng chính là để hắn tự tay giết chết hy vọng đó.....

Nở nụ cười ưu thương, hắn thàn nói....

- Sakura.... Nàng thật tàn nhẫn....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 63: Chọn lựa khó khăn

- Rốt cuộc các người giấu ta điều gì?

Sasuke vừa mới về đến Bắc thành liền đến thẳng đại sảnh, nơi nhóm Tenten đang tập trung. Không nói năng kể lễ mất thì giờ, hắn thẳng tay túm cổ Naruto, âm lãnh hỏi.

- Cậu có vấn đề à? Vừa về lên con là sao? - Naruto vờ nhún mày khó hiểu.

- Trả lời ta!!! - Sasuke phẫn nộ gằn giọng lên, gằn như là rất mất kiên nhẫn.

Không chỉ mình Naruto mà tất cả bọn họ đều hiểu hắn đang hỏi gì, đành bất đắc dĩ thở dài. Dù sao chuyện này cũng không thể giấu được nữa, mà cũng không nên giấu. Hắn cần phải biết!

Kakashi đi đến bên hai người, gỡ tay Sasuke ra, tránh gây oánh nhau.

- Em bình tĩnh đã! Ngồi xuống đi, ta sẽ kể hết mọi chuyện cho em nghe!

Dù nóng vội nhưng hắn cũng im lặng ngồi xuống ghế, không phản bác lại gì.

Thấy hắn đã bình tĩnh một chút, Kakashi ôn tồn bắt đầu giải thích.

- Ta biết em đang khó hiểu tại sao Sakura lại trở thành thế này? Con mắt đỏ đó là sao? Và có cách nào để đưa Sakura quay trở về như cũ không? Ta sẽ trả lời đầy đủ các câu.

- .....

- Trước hết, nó trở thành thế này là do bản thân đã phải gánh chịu quá nhiều đau thương trong một thời gian ngắn. Nói cụ thể ra thì là bị lừa gạt, bị phản bội trong tình yêu, bị bạn bè bỏ rơi vào lúc mình cần họ nhất! Trong một khoảnh khắc, nó đã cho là mình mất hết tất cả, cảm giác như cả thế giới quay lưng lại với mình.

Sasuke im lặng cúi đầu, rơi vào trầm mặc. Không cần nói cũng biết thầy là đang gián tiếp nhắc đến tội lỗi của hắn.

- Vì vậy, tình yêu, tình bạn hoá thành thù hận. Nó muốn cả thế giới phải trả giá vì hành động này, vậy nên, nó đã chọn tiêu diệt cả thế giới!

- Cái gì??? - hắn giật mình sững sờ.

- Thời điểm mà Sakura mất tích trong ngục tại Konoha, chính là nhờ Kabuto giúp nó ra. Và trong khoảng thời gian 2 tháng mất tích, nó đã hợp tác với Orochimaru để trả thù em....

- .....



- Nhưng là sau đó Sakura đã tha thứ cho em nên mọi chuyện đều bình yên. Chỉ là, theo ta đoán thì trước đó Kabuto và Sakura đã đánh cược gì đó với nhau, và hẳn đã lợi dụng điều đó để tạo nên xích mích giữa hai người. Về phần này, ta nghĩ em cũng đã đoán ra rồi....

Đúng là hẳn đã đoán ra..... Nhưng lúc đó cũng đã quá muộn, tất cả mọi thứ đã xong xuôi hết rồi.....

- Có điều em không hiểu.... Tại sao hẳn lại để em và Sakura quay trở lại với nhau, rồi lại tìm cách khiến nàng ấy lại hận em? Tại sao hẳn không lo nghĩ rằng biết đâu nàng sẽ lại tha thứ cho em? - Đây chính là khúc mắc lớn nhất mà hẳn không hiểu.

- Hẳn không lo, bởi vì hẳn biết chắc mình không cần lo!

- Ý thầy là sao?

- Bản thân em cũng tự thấy rồi, Sakura bây giờ ngoài hận thù ra thì không còn tình thương nữa!- Là do con mắt đó đúng không?

- Gần như là vậy! Truyền thuyết đã từng kể rằng khi tạo ra người Thiên giới, Thần Đế đã tạo cho họ một khả năng gọi tên là “đôi mắt phản chiếu trái tim”. Đôi mắt này có màu huyết, chỉ xuất hiện vào thời điểm trái tim chịu đau đớn nhất về mặt tinh thần. Vì khi đó trái tim bị tổn thương quá sâu sắc nên theo bản năng thuần túy nhất là phải trả thù. Mà người thiên giới đôi khi dễ bị dao động nên đôi mắt này còn có khả năng loại bỏ hết tất cả các thứ tình cảm, cảm xúc và chỉ để lại có thù hận trong trái tim. Lúc đó, họ sẽ không khác gì một cỗ máy chỉ biết giết chóc chỉ biết trả thù, mất đi nhân tính!

- Nếu bình thường thì con mắt vẫn sẽ giữ nguyên màu đúng của nó. Nhưng khi bị thương tổn quá lớn, nó sẽ chuyển sang màu huyết. Màu huyết này chính là máu chảy từ vết thương trên trái tim tạo thành. Vết thương càng lớn, máu chảy càng nhiều, đau đớn càng lớn, thù hận càng sâu, tất cả đều thể hiện qua sắc đậm của con mắt. Cũng từ đó, lí tính, tình cảm bị triệt tiêu đi, thay thế bằng hận thù, tàn nhẫn.

- Vì để tránh trường hợp xấu này xảy ra, Thần đế đã tạo một phong ấn di truyền trên mỗi người Thiên giới, nằm ngay trong trái tim. Phong ấn này nhằm để khoá lại khả năng kia, bảo vệ trái tim một phần khỏi những thương tổn, giữ lại nhân tính, tình cảm cho họ kể cả khi con mắt chuyển sang màu huyết. Nhưng, phong ấn chỉ có tác dụng trong MỘT LẦN! Nếu chịu phải thương tổn còn lớn hơn cả thương tổn trước thì là lúc khả năng bộc phát hoàn toàn và mãi mãi..... Đến lúc đó thì không gì có thể ngăn cản được sự trả thù của một vị thần.....

Kể xong một mạch, ông quay ra nhìn Sasuke, lúc này cả người đã cứng đờ, có kinh ngạc, có hãi hùng, có lo sợ, có hối hận, có đau lòng..... Hẳn luôn biết bản thân mình đã gây ra những thương tổn sâu sắc cho nàng nhưng không ngờ nó lại nặng nề đến thế. Cũng đúng, còn gì đau hơn khi mình vì người đó mà vứt bỏ mọi thứ, còn người đó lại chỉ lừa gạt mình..... Và giờ cả thế giới phải gánh chịu sự báo thù của nàng chỉ vì mình..... Lúc này hẳn không còn hy vọng nàng tha thứ cho mình nữa, sau tất cả mọi chuyện thì hẳn một chút không đáng, chỉ cần nàng dừng vì sai lầm của hẳn mà đổ tội cho thế giới là được.....

- Có cách nào ngăn nàng lại không?

Ông hơi nghĩ gì đó rồi gật đầu trả lời.

- Có một cách!

- Là gì?

Kakashi và mọi người đồng thời nhủ mảy may do dự không biết nên nói hay không?

Cuối cùng vẫn là phải nói.

- Trái tim là nơi chứa mọi sự thù hận, cũng là ngọn nguồn của “đôi mắt phản chiếu trái tim”, để ngăn Sakura lại, chỉ có một cách là..... đâm xuyên qua trái tim nó.....

“Xoẹt!”

Trong chớp mắt, Sasuke đã đứng đối diện Kakashi, trên tay là thanh kiếm đặt kề lên vai ông. Ánh mắt hẳn lạnh toát không có chút ấm áp, giọng áp bức.

- Ta sẽ không để kẻ nào giết nàng!

Kakashi không hề tỏ ra nao núng, lo sợ bởi thứ nhất, ông đã quá quen với hành động tùy hứng, vô lễ của thằng học trò này rồi. Thứ hai, đây không phải là chuyện hẳn nói không là không. Một là Sakura chết, hai là cả thế giới chết. Ông bình tĩnh nhấc tay lên gạt thanh kiếm còn nồng đậm mùi máu tanh tươi xuống khỏi vai.

- Ta không nói kẻ khác giết nàng, bởi chúng ta đều không đủ khả năng làm vậy. Người duy nhất có thể làm được và cứu lấy thế giới..... là em...

“Người duy nhất có thể làm được và cứu lấy thế giới..... là em...”

Sasuke mất thăng bằng ngồi phịch xuống ghế, nét mặt thần thờ, tái nhợt đến đau lòng.....

Nói như vậy, hẳn là người duy nhất có thể cứu lấy thế giới, nhưng như vậy cũng tương đương với việc phải tự tay giết nàng..... lần nữa.....

Ông trời đang trêu ngươi hẳn hay sao? Tại sao cứ hết lần này đến lần khác đẩy nàng và hẳn vào thảm cảnh tương tàn một mất một còn?

Không đúng! Có trách cũng là trách hắc vì đã quá ngu si, ích kỷ, không tin tưởng vào nàng, người vì yêu hắc mà sẵn sàng từ bỏ tất cả, mà trong khi đó lại tin vào lời nói của địch, kẻ thù của cả gia tộc. Đây không gọi là ngu thì gọi là gì?

Đã bao nhiêu lần hắc ước mình có thể quay ngược trở lại thời gian ngày hôm đó, lựa chọn cứu nàng.....

Đã bao nhiêu lần hắc mơ thấy nàng bị giày vò trong đau khổ, ánh mắt tuyệt vọng nhìn hắc.....

Đã bao nhiêu lần hắc bỏ lỡ cơ hội để nói với nàng rằng hắc yêu nàng như thế nào.....

Nhưng...

Đáng tiếc, thời gian trôi qua không thể lấy lại được nữa.....

Đáng tiếc, hắc không thể lấy lại được cũng như hối hận về những đau khổ, tuyệt vọng đã gây ra cho nàng.....

Đáng tiếc, kiếp này hắc không còn cơ hội nói ra tình cảm thật sự của mình nữa rồi.....

'Sai một li, đi một dặm'

Giờ hắc mới thấm thía ý nghĩa câu nói này.

- Còn cách nào khác đưa nàng trở lại như cũ không? - hắc rầu rĩ hỏi, dù biết chắc là không có khả năng nhưng vẫn phải hỏi.

- Không còn! - ông lắc đầu - Phong ấn đã mất, một khi con mắt đã kích hoạt thì sẽ là mãi mãi, cho đến khi người đó chết mới thôi. Kể cả khi em có chết trước mặt nó thì nó cũng sẽ không dừng lại cho đến khi cả thế giới bị hủy diệt! Không còn cách nào khác ngoài cái chết!

Ông không muốn bắt ép Sasuke phải chọn cứu thế giới, mọi chuyện cứ để nó suy nghĩ kĩ đi. Tự mình chọn sẽ cảm thấy tốt hơn là bị ép buộc.

Mọi người theo ra hiệu của Kakashi lui ra ngoài. Trước khi bước qua cửa, ông có quay lại nói một câu với người vẫn thẫn thờ trên ghế.

- Hai ngày nữa bọn ta sẽ khởi hành đến Tuyệt quốc để ngăn chặn Orochimaru thực hiện kế hoạch..... Sakura cũng sẽ ở đó..... Em có hai ngày để suy nghĩ và ra quyết định.....

Nói rồi, ông đóng cửa ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho Sasuke.

Hai ngày từ từ trôi qua, hắc vẫn giam mình trong đó, không rời nửa bước.....

Hắc đã có hai ngày để ra quyết định.....

Cũng giống như lần ở Đảo quỷ, hắc chỉ có thể chọn một, chỉ khác là....

Lần này, một bên là cả thế giới, bao gồm cả gia đình, dân chúng của hắc.....

Một bên thì vẫn là người con gái hắc yêu.....

Có nàng thì thế giới không tồn tại. Hàng trăm hàng nghìn sinh mệnh vô tội sẽ bị hủy diệt sạch sẽ khỏi Hạ giới chỉ vì sai lầm của mình hắc....

Nhưng.....

Để thế giới tồn tại thì nàng không được tồn tại trong đó. Cứu lấy hàng nghìn sinh mệnh đó, hắc sẽ phải giết nàng..... Một lần nữa phụ bạc nàng.....

Hắc đã nợ nàng quá nhiều, có chết cũng không trả hết. Nếu chỉ đơn thuần là nàng muốn mạng của hắc, hắc sẽ không do dự mà cho nàng..... Chỉ là, nàng không những hận hắc mà còn hận cả thế giới đến thấu xương thấu tủy.....

Lúc này, cảm giác gánh trên vai trọng trách cứu lấy cả Hạ giới thật nặng nề, cơ cực..... Chẳng ai muốn cảm giác này cả nhưng là hắc không có quyền lựa chọn khác.....

Hắc đã có quyết định rồi.....

'Sakura.....

Nếu biết có ngày hôm nay thì khi đó ta sẽ không giữ nàng lại bên mình để rồi vô tình yêu nàng.... Ta tình nguyện khi đó không phong ấn nàng, không đuổi theo nàng khi nàng bỏ trốn.....

Như vậy, nàng sẽ không phải nuôi tiếc thế giới này mà trở về bên gia đình mình.....

Nàng sẽ sống hạnh phúc, vui vẻ ở nơi nàng thuộc về chứ không phải ngày ngày chịu bao thống khổ, bị thù hận giày vò do một tay ta gây nên ở cái nơi xa

lạ, tuyệt tình này.....

Thứ lỗi cho ta đã không đem lại cho nàng cuộc sống bình yên, ấm cúng mà nàng hằng mơ ước, cuộc sống mà nàng xứng đáng có.....

Xin lỗi..... vì tất cả những gì đã gây ra cho nàng.....

Xin lỗi..... vì.... đến cuối cùng vẫn không chọn nàng.....'

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 64: Đụng độ Akatsuki

Trong một căn phòng tối tăm chỉ được chiếu sáng bằng vài ánh lửa lập loè, mờ ảo như có như không, có một nam nhân tóc đen dài xoã rũ rũ. Lão ngồi trên tọa cao, hai bên có hai đóm lửa nhỏ đủ để chiếu sáng một phần gương mặt hắc.....

Đôi mắt hẹp dài màu vàng thẫm, xung quanh viền mắt bôi tím thành hai vệt dài đến tận giữa mũi. Làn da lão trắng bệch không chút sức sống, tưởng như người chết, đôi lập với mái tóc đen dài xoã rũ trước mặt. Gương mặt thì hốc hác tựa như chỉ có da bọc xương. Điềm có thể khiến người ta ghê sợ là nhìn nét mặt lão lạnh lùng, đôi mắt âm hiểm, độc ác, đầy mưu mô, xảo quyệt, đúng với bản chất con người lão. Hơn nữa, nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy trong mắt có vài phần giống con rắn thành tinh.

Lúc này, đôi mắt lão đang hướng đến cửa lớn đối diện, lối đi vào căn phòng âm u này, như đang chờ đợi điều gì, chính xác hơn là chờ ai đó....

“Kéttttttttt.....”

Đột nhiên, cánh cửa được đẩy ra từ ngoài....

Ánh mắt lão hơi loé lên khi nhìn thấy người bước qua cánh cửa đó, cước bộ chậm rãi đến trước mặt lão một khoảng thì dừng.

- Ngươi đến hơi muộn đấy..... Yahiko! - lão hơi rít lên thành tiếng, nói với người trước mặt bằng giọng khàn khàn.

Người trước mặt, chính là Yahiko - thủ lĩnh Akatsuki, đối với thái độ của lão, dừng dung vẫn là một bộ mặt lạnh vô cảm, cất giọng lạnh dưới âm độ nói.

- Gọi ta đến có chuyện gì? Không phải chúng ta đã kiểm hết đồ trong nghi lễ cho ngươi rồi sao?

- Đúng là đã đủ nhưng lần này ta muốn nhờ ngươi tìm một thứ khác.....

Yahiko khẽ nhíu mày. Lão rắn độc này lại định giờ trò gì đây?

- Ta không rảnh! - Yahiko thẳng thừng cự tuyệt, xoay người đi ra cửa thì bị giọng nói của hắn làm cho khựng lại.

- Cứ đi đi nếu ngươi muốn để “cô ta” chết..... - hắn nhấn mạnh hai chữ “cô ta”, giọng đầy hàm ý.

Không khó để hiểu ra “cô ta” là ai. Trên đời này có 3 nữ nhân quan trọng nhất với Yahiko. Một là mẫu thân nhưng bà đã chết từ khi hắn còn bé. Thứ hai là Konan, thủ lĩnh phụ nhân tương lai. Nhưng là lúc này nàng vẫn hoàn toàn bình yên và an toàn ở Akatsuki. Chỉ còn lại người thứ ba, cũng là người đang trong tình trạng khủng hoảng, bấp bênh, lạ thường nhất là Sakura, người được coi như là muội muội cưng của tổ chức. Đặc biệt, ẩn trong Sakura còn rất nhiều bí mật mà mọi người chưa biết, mà lão rắn độc này lại nắm rõ ràng bí mật đó.

- Ngươi muốn gì, Orochimaru? - giọng Yahiko ảm đạm tức giận, lạnh lùng.

Nếu lão già này có ý định tổn hại thì có chết bọn họ cũng liều mạng với lão.

- Ha ha! Bình tĩnh! Ta đâu ngu đến nỗi nhờ ngươi đi hại cô ta được - hắn cười lớn giễu, khoe miệng nhếch lên, cười thâm thúy.

- Trái lại, biết đâu đi lần này, các người có thể cứu được cô ta đấy.....

----- Tội rồi! Mọi người dừng lại nghỉ ngơi đi! - Kakashi xuống ngựa nói to với mọi người.

Tất cả dừng lại ở trên sườn núi, trước một hang động.

Sau khi phân chia mỗi người một việc, kiểm củi, nhóm lửa, nấu bữa tối xong xuôi thì 6 người ngồi xung quanh bếp lửa dùng bữa.

- Cứ đà này thì bao giờ đến nơi? - Tenten hướng thầy thắc mắc.

Giải thích chút, chuyến đi này diễn ra khoảng 1 tháng sau vụ pha lê cầu vòng vừa rồi, Tenten cũng tạm được cho là gần bình phục, không cụt không què hay để lại di chứng gì nên kiên quyết đấu tranh, đòi đi cho bằng được. Cuối cùng dưới làn sóng biểu tình dữ dội, nàng được theo cùng miễn sao hứa không gây họa hay đi một mình.

Nghĩ một chút, ông trả lời.

- Chắc trưa mai sẽ vượt qua núi này, đến biên giới Tuyết quốc. Đi tiếp tầm nửa ngày nữa thì đến núi Fuyu.

- Thế bao giờ Nghi lễ diễn ra? - đến lượt Ino hỏi.

- Vào khoảng 3 ngày nữa, đúng vào Nguyệt thực giữa đêm đó.

- Diễn ra trong bao lâu? - Naruto hỏi.

- Chỉ trong 3 phút, đến khi Nguyệt thực kết thúc, nghi lễ cũng hoàn thành.

- Nghĩa là chúng ta chỉ có cơ hội trong khoảng 3 ngày để.... - Naruto muốn khái quát lại kế hoạch, lại vô tình động vào nỗi đau nên tránh của mọi người.

- Im miệng đi! - Ino gằn giọng quát, trừng mắt lườm y.

Nhưng lời nói ra rồi không rút lại được....

Sasuke vốn im lặng ngồi từ đầu đến giờ liền đứng lên, không nói gì lẳng lặng đi ra ngoài, vẻ mặt âm trầm, nhiều suy tư không nói ra được.

Đợi đến khi hắt khuất bóng sau vách đá, lập tức bốn ánh mắt muốn lóc thịt bắn đến Naruto. Tenten tức giận vơ ngay viên đá bên cạnh phóng thẳng đến mồm Naruto, miệng lầm bầm chữ: “Đồ ngu!!!”

Viên đá chuyển động thẳng nhanh dần đều, đâm bụp phát vào răng cửa Naruto, làm y đau quá, ôm mồm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

Kakashi nhìn học trò tương tàn, chỉ biết lắc đầu ngao ngán chứ không can thiệp. Bởi vì đảng nào thằng này cũng đáng ăn đòn. Ăn ở cả thôi!

....

Sasuke nặng nề bước ra đến ngoài, tìm một chỗ yên tĩnh cách đó xa một chút mà suy tư.

Chỉ còn có khoảng ba ngày nữa là hắn sẽ phải làm việc đó rồi....

Hết thở dài rồi lại thở dài, ánh mắt buồn bã hướng đến nơi phương xa.....

Đưa tay xuống bên hông, hắn lấy ra một con dao găm.

Chuôi dao được làm bằng bạc, có chạm khắc hoa văn tinh xảo kèm theo nạm đá ruby trên đó. Vỏ dao cũng bằng bạc được nạm những viên đá quý màu đỏ, trắng, pha lê trong suốt sáng lấp lánh.

Rút lưỡi dao ra khỏi vỏ, lưỡi dao sáng chói dưới ánh trăng. Không biết nghệ nhân nào làm ra thứ vũ khí này, không chỉ đẹp mà còn tốt. Nhìn qua cũng thấy lưỡi dao sắc bén tuyệt đối, mũi dao cứng nhọn nhờ kỹ thuật và chất liệu làm nên rất tốt. Đặc biệt, kì lạ là dù được nạm nhiều đá quý, lại được làm 100% từ bạc nhưng thanh chuỷ thủ lại rất nhẹ, dễ linh hoạt sử dụng. (\*chuỷ thủ = dao nhé, gọi là chuỷ thủ cho nó nghệ thuật tí

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 65: Thoả thuận

- Đ.... Đại hoàng huynh!?

Sasuke và Tenten dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Itachi bằng xương bằng thịt trước mắt mình, ánh mắt đan xen kinh ngạc đến phát sốc rồi đến vui mừng, chỉ thiếu chút nữa mà lao đến ôm Itachi.

Không chỉ có hai người họ ngạc nhiên mà cả Naruto, Ino cũng đơ toàn tập, nhìn Itachi như thể nhìn ma hiện hồn. Cũng chỉ có Kakashi là hơi bất ngờ tí thôi!

- Sasuke, Tenten, đã lâu lắm rồi..... - Itachi trầm giọng mở miệng, đè nén niềm vui, xúc động trong lòng khi đứng trước người thân lâu ngày không gặp.

Là nữ nhân, Tenten lòng dạt dào cảm xúc, đôi mắt rung rung, môi khẽ mấp máy, có trăm ngàn lời muốn hỏi nhưng hết thảy đều tắc nghẽn lại khi nghe lời nói tỏ rõ bất mãn của thủ lĩnh Akatsuki.

- Cậu làm gì ở đây, Itachi?

Lúc này bọn họ mới chú ý đến trang phục không bình thường của Itachi...

Khoan đã! Đây không phải là đồng phục của Akatsuki sao!?

- Hoàng huynh..... Huynh là.....

Nhận thấy ánh mắt nghi hoặc kèm câu hỏi của Sasuke, Itachi cũng không phủ nhận, thẳng thắn thừa nhận.

- Đúng! Ta là thành viên của Akatsuki.

- Sao..... Sao có thể.....

Đối với sự thừa nhận của Itachi, bọn họ thêm một lần há hốc mồm, tròn to mắt. Trong vòng không quá 5 phút liên tục nhận được hai bất ngờ, đây không biết là tốt hay xấu đây?

- Truyện dài lắm, có cơ hội ta sẽ kể lại với đệ và mọi người..... Còn việc quan trọng bây giờ..... - Itachi rời tầm mắt đến Tenten đang bị Zetsu không chế  
- ..... Phải đảm bảo an toàn cho Tenten đã.....

Deidara náo cá vàng, không hiểu ghé sang bên Sasori hỏi thăm

“Này, cậu ta nói thế nghĩa là sao? Mà sao lại “liếc mắt đưa tình” với thằng không ra người ngợm (Ý chỉ anh Zetsu đấy) kia?”

Sasori phải nói là chán không còn từ gì để nói nữa.... Đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, tình thế căng thẳng thế này mà cái thằng dở hơi này lại phun ra một câu làm người ta tức hộc máu nữa thì thôi rồi lượm oi..... May mà thằng Zetsu không nghe thấy chứ không kiểu này xảy ra nội chiến mất.

Sasori lúc này chỉ còn nước kìm nén xúc động muốn giết người xuống, quay mặt đi, tự lẩm bẩm với mình: “Mình không quen nó..... Mình không quen nó.....”

- Cậu định phản lại bọn ta? - Yahiko cất tiếng, vẻ mặt thâm trầm nhìn Itachi.

- Sẽ không! Mọi người là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không làm gì tổn hại đến các người!

- Vậy thì sao lại ngăn cản hần? - Yahiko càng thêm nhún mày.

- Vì tôi thấy đây không phải việc chúng ta nên nhúng tay vào.....

Thấy Thủ lĩnh vẫn có vẻ thâm trầm, nguy hiểm, Itachi bình tĩnh tiếp lời.

- Mặc dù Sasuke là hoàng đệ của tôi nhưng không có nghĩa là tôi tha thứ, dung túng cho những hành động bội tình của nó với Sakura. Tôi biết bằng tình cảm Akatsuki dành cho con bé thì sẽ không ngồi yên nhìn nó chịu ủy khuất như vậy, nhất là sau khi nhìn nó ngày ngày điên cuồng tập luyện để trả thù.....Nghe đến đây, hội Kakashi không nhận được khó tin, không ngờ Sakura lại chiếm được tình cảm của tổ chức máu lạnh nhất thế giới. Thật là khiến cho người ta phải khâm phục! Và cũng không ngờ, Sasuke và Itachi lại quen nhau.... Như vậy thì, Sasuke và bọn họ đúng là đồ ngu ngốc khi mới che giấu năng chuyệ này..... Nếu không, tất cả mọi chuyện sẽ không đi đến ngày hôm nay, năng từ đồng minh đã trở thành kẻ địch nguy hiểm nhất phải bị tiêu diệt.....

Kakashi khẽ liếc nhìn sắc mặt đầy đau đớn, day dứt và bàn tay nắm chặt đến bật máu của hần, có lẽ hần cũng đang nghĩ đến điều đó....

- .....Nhưng chuyện này tôi cũng có lỗi. Sasuke cũng chỉ vì muốn tìm được tôi nên mới bất chấp tất cả để có được thông tin từ Karin, và từ đó đã dẫn đến sai lầm ngày nay. Tất cả mọi sai lầm cũng chỉ vì tình huynh đệ, gia đình, cái này không đáng để chúng ta đòi lấy tính mạng của nó.

- Vì?

- Vì tình cảm của Sasuke cho tôi khi đó cũng giống như tình cảm chúng ta dành cho Sakura, sẵn sàng bất chấp mọi đạo lý để bảo vệ nó. Chúng ta có thể sai lầm, sao nó không thể sai lầm?

Lời này của Itachi có tác động tương đối lớn đến bọn họ. Cũng đúng, nếu đặt bọn họ vào vị trí của Sasuke khi đó, còn Sakura là Karin thì bọn họ cũng chọn như hần thôi. Ngẫm nghĩ cho kỹ, cái sai ở đây không phải là tình huynh đệ mà là câu trả lời cuối cùng của hần khi đó với Quý vương.

///- Đối với người..... Nàng là gì?

- Chẳng là gì cả.///

- Kể cả là vậy đi nữa, hấn cũng đâu cần phải nói những lời tuyệt tình như vậy? Tại sao không giải thích với nó đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện mà chọn phủi sạch quan hệ, tổn thương nó? - Konan lớn tiếng chất vấn, trong lòng đầy tức giận.

Nàng và mọi người khi đến tìm Sakura đã nghe Quỷ vương kể lại mọi chuyện xảy ra lúc đó. Đến cả một kẻ tàn độc như Quỷ vương còn không khỏi tức giận, đồng cảm với Sakura thì làm sao bọn họ lại không muốn giết tên khốn bội bạc kia?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 66: Giải pháp tốt nhất?

- Giờ thì chúng ta làm gì với nó đây? - Deidara vừa nói, vừa hất hất mặt vào cái thanh chủy thủ lấp la lấp lánh trên bàn kia.

- Hay là đem bán đầu giá đi!!! Đồng đá quý nạm trên thanh này đủ để chúng ta cả đời ăn chơi sa đọa đấy! - Kakuzu mắt sáng quắc lên nhìn vào nó, trong đầu đang tưởng tượng ra mưa tiền rơi xung quanh mình.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 67: Nói lời chia tay với nhau

\*\*\*Note: Chap này hơi mang tính troll một chút \*\*\*

Bộ dạng của nàng làm Sasuke rất hài lòng, cầm lấy chiếc hộp trong tay nàng, lấy ra từ trong hộp một chiếc vòng tay đá màu hồng.

Trong lúc Sakura còn đang sửng sốt, hấn đã nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, đeo chiếc vòng vào.

- Sau khi nàng quyết định không trở về Thiên giới nữa, ta đã sai người tìm bằng được chiếc vòng này ở ven hồ. Ta vẫn lưu giữ nó đến giờ.

- Tại sao? - nàng thất thần hỏi lại.

Hấn vuốt ve bàn tay nhỏ bé của nàng, ôn nhu trả lời.

- Vì nó là thứ khởi đầu cho tất cả mọi chuyện giữa chúng ta.

Thấy nàng vẫn ngây người ra, hấn tiếp lời.

- Chiếc vòng này là thứ đã phong ấn sức mạnh nàng, giữ nàng lại bên ta. Nếu không có nó, chúng ta sẽ không như bây giờ, sẽ không có ngày hôm nay.

Nàng cúi đầu xuống, ngón tay lướt trên mặt đá nhẵn, bất chợt dừng lại ở nơi hơi nổi lên. Một vết màu nâu đỏ.

- Đây là vết mốc đánh dấu thời điểm ta có được nàng, Sakura.

Một dòng ký ức lướt qua trong tâm trí nàng.

- Đó là khi chàng liều mạng với đàn sói cứu ta rồi bị trọng thương. Vết máu này là lúc đó tháo nó ra dính vào.

- Ừ, là nó. Cũng là nhờ khi đó, trái tim nàng thực sự thuộc về ta....

Đôi mắt lục bảo lúc này đã long lanh, ngấn lệ vì cảm động. Nhớ lại khi đó hấn một mình đánh lại cả bầy sói hoang để cứu nàng. Hấn một thân đẫm máu đầy thương tích vẫn liều mạng bao bọc, bảo vệ nàng khỏi bầy sói. Hấn trong lúc hôn mê vẫn không ngừng gọi tên, níu giữ nàng ở lại....

Sasuke nói không sai, cũng là khi đó trái tim nàng rung động mãnh liệt trước hấn, hình bóng hấn đã khảm sâu vào tim nàng khi đó rồi....

- Nàng biết không.... - hấn tựa đầu vào bờ vai run run của nàng - nó rất quan trọng đối với ta. Nhờ nó, ta đã tìm ra tình yêu của đời mình....

Tình yêu của đời hấn.... là nàng sao.....

Nước mắt không kim nén được mà trào ra, có điều, là nước mắt của hạnh phúc.....

Thấy nàng khóc, hắn trở nên lúng túng, bối rối, động tác vụng về gạt đi nước mắt nàng, đồng thời, xỏ ra câu hết sức là..... ngu.

- Nàng khóc cái gì chứ? Hay là nàng nghĩ nó sẽ phong ấn sức mạnh của mình nên khóc vì không trốn được đi chơi? Yên tâm, bây giờ thì cái vòng này không còn sức mạnh phong ấn nữa đâu! Có khóc thì khóc vì ta sẽ cấm nàng đi chơi đi là vừa!

Lời của hắn làm nàng đang khóc cũng phải bật cười nín khóc.

- Chẳng cùng giới phá vỡ không khí lãng mạn cảm động nhì! Chẳng yên tâm, ta sẽ không khóc vì bị cấm túc đâu, trình độ của chàng còn chưa đủ nha! Ta cứ trốn đây!!!^^

- Nàng dám!!! - hắn nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

Nhìn nàng cười khúc khích trong vòng tay mà Sasuke không khỏi bức mình, cần tìm người giải tỏa nỗi buồn gấp. Sakura còn đang mãi cười vì chọc được hắn nên không để ý nguy hiểm đang tình rập. Cầm bắt ngờ bị nâng lên, tiếp theo, nàng chưa kịp phản ứng gì thì đã có đôi môi hung hăng hôn xuống.

'Cười đi! Giỏi thì nàng cười nữa đi!'

Sakura thì chỉ có thể than thầm trong lòng, mặc hắn làm gì thì làm.

'Tên này cũng bá đạo quá đi...'

\*\*\*\*\* End Flashback \*\*\*\*\*

Trái tim nàng thất lại, từng con đau cắt da cắt thịt truyền đến, đầu nàng đau như búa bổ..... Từng dòng kí ức như làn sóng xô mạnh vào đầu nàng....

Khi con ngựa của nàng điên cuồng chạy loạn đến vực, hắn liều mạng đuối theo kéo nàng sang trong lúc hiểm nguy đó. Nép vào lòng hắn, nàng cảm thấy thật ấm áp, an toàn....

Khi nàng say rượu ngủ thiếp đi, hắn lặng lẽ bế nàng về phòng, nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn rồi rời đi....

Khi con sói hoang hung dữ lao đến phía nàng, hắn thân đầy thương tích vẫn ôm nàng vào lòng che chở, bảo vệ đến nỗi bị trọng thương suýt mất mạng....

Khi nàng trốn ra ngoài rồi gặp nguy hiểm, hắn tức giận giết sạch kẻ đó, phần nộ đến không thèm nói chuyện với nàng....

Khi thấy nàng trong cung chán nản, hắn xây nguyên một vườn hoa anh đào rộng lớn cho nàng chạy chơi thỏa thích....

Rồi muôn vàn những kỉ niệm hạnh phúc, vui vẻ bên hắn.....

Cảm xúc, tình yêu lần nữa dạt về trong trái tim rạn nứt của nàng....

Đúng, nàng yêu hắn, yêu hắn rất nhiều....

Yêu cái cách hắn lạnh lùng, luôn tỏ vẻ không quan tâm tới nàng nhưng thực ra bất cứ lúc nào nàng cô đơn, nguy hiểm, hắn luôn bên cạnh nàng....

Yêu cái cách hắn yêu chiều nàng, rồi về mặt bất đắc dĩ của hắn khi nhìn nàng giờ mỹ nhân kế sau mỗi lần nàng trốn đi chơi không xin phép....

Mặc kệ kẻ khác nói gì đi chăng nữa, khoảng thời gian đó với nàng rất thật, nàng cũng cảm nhận được tình yêu của hắn với nàng không hề giả dối....

Nàng yêu hắn, trước là thế, giờ vẫn vậy. Nàng hận hắn bao nhiêu thì yêu hắn bấy nhiêu, tình yêu dành cho hắn không hề thay đổi....

Giết hắn? Nàng làm không nổi!

'Không giết hắn? Lẽ nào ngươi cam chịu bị hắn lừa gạt bao lâu nay? Bị hắn không thương tiếc vứt bỏ?' Một giọng nói cay độc vang lên trong đầu nàng.

'Ta chịu! Ta không quan tâm đó là thật hay giả, chỉ cần biết rằng ta đã rất hạnh phúc khi đó! Ta yêu hắn!'

'Nhưng hắn không yêu ngươi! Trước là vậy, bây giờ cũng vậy! Ngươi bị tình yêu làm cho mù quáng rồi hay sao mà không nhận ra người hắn yêu là ai? Là Karin! Là vì cô ta, hắn không do dự, sẵn sàng trơ mắt bỏ mặc ngươi chết!!!' Giọng nói đó lộ rõ phần nộ đến cực điểm, đầy căm thù....

Lời nói cay nghiệt đó đã thành công khơi dậy nỗi đau đến tận xương tủy của Sakura. Hốc mắt nàng ảm ướt, lệ trào ra.....'Thử nghĩ xem, nếu hắn thực yêu ngươi, hắn có tuyệt tình, tàn nhẫn đến thế không? Ngươi cần gì phải luyến tiếc hắn như vậy? Nên nhớ, tất cả những đau khổ chúng ta phải chịu ngày hôm nay, là do hắn! Kẻ như vậy không đáng sống!!!'

'Cho dù là vậy, ta cũng không giết nổi hắn! Ngươi ở trong thâm tâm ta không phải biết rõ sao? Ta yêu hắn, bất kể hắn đã từng làm gì có lỗi với ta, ta vẫn sẽ yêu hắn!' Sakura như gào lên với chính mình.

"Ta biết..... Đó là lí do tại sao, ta mới chiếm lấy quyền kiểm soát thân thể và tâm trí này....."

Khi giọng nói lạnh lẽo đó kết thúc, cũng là lúc con đau đến chết đi sống lại ập xuống toàn thân nàng, từ đầu đến chân.....

- Sakura!!!

Cửa đột nhiên mở ra, hai thân ảnh chạy vào.

Điều đầu tiên Konan và Yahiko nhìn thấy khi vào đó chính là thân hình Sakura đang co quắp lại trên sàn đá vì đau đớn, lăn đi lộn lại, bên tai là tiếng gào thét thống khổ của nàng.

Cả hai người hoảng hốt lao đến, giữ chặt chân tay nàng lại, ghì xuống rồi điểm huyết cử động của nàng. Mặc dù người không còn vùng vẫy dữ dội nữa nhưng vẫn run lên từng hồi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi ướt đầm trán.

- Sao lại thế này? - Konan hoảng sợ, nghẹn ngào nói, đôi mắt ứa nước.

Bọn họ sau khi ra khỏi hầm một đoạn thì chợt nghe thấy tiếng động lạ liên tiếp từ đó vọng ra. Nghe ra đó là tiếng vũ khí va chạm từ bấy phát ra nên bọn họ cho là có kẻ đột nhập, liền quay lại. Do vượt qua bấy có lâu một chút nên không đuổi kịp được kẻ đó, cứ nghĩ hắn là cao thủ nào đó mới vượt qua 50 căn phòng bấy. Nào ngờ, khi qua phòng thứ 50, đẩy cửa vào phòng này thì thấy Sakura thành ra thế này quả thực là bọn họ cực sốc.....

Và còn kinh hoàng hơn khi nhìn vào đôi mắt đỏ xanh luân phiên đổi màu liên tục. Đó là bằng chứng cho thấy lúc này nội tâm nàng đang đấu tranh mãnh liệt thế nào.....

Đang trong lúc hai người lo lắng không biết nên làm gì thì Sakura hướng ánh mắt cầu xin, tha thiết về phía Konan, thều thào, khó nhọc lên tiếng.

- Giết... Giết... t..... a..... ta..... Giết... t.... ta..... đi.....

- Cái gì? - Konan bị lời nàng dọa cho hoảng, không tin vào tai mình, hỏi lại.

- X.... Xin.... t...tỷ..... gi...iết.....ta.... đi....đi..... L....àm....on.....

Ánh mắt tha thiết, khẩn cầu của nàng làm Konan sững sờ, đôi mắt hồ phách đau lòng nhìn nàng, nghẹn ngào hỏi:

- Tại sao?

Trong đôi mắt lấp loè vốn bi thương, đau đớn nay hiện lên một tia nhu tình, dễ dàng lọt vào mắt họ.

- T..... Ta..... Yêu..... Hắn.....

Ra là vậy, tất cả chỉ là vì một chữ “tình”. Sakura vì người mình yêu mà sẵn sàng từ bỏ sinh mệnh của mình chỉ vì muốn hắn được an toàn. Nàng rời bỏ tất cả chỉ để có được những ngày tháng không rõ thực hư bên hắn. Đối với một người si tình như vậy, có thể chết vì người mình yêu cũng đủ rồi.....Đối với thỉnh cầu của nàng, Konan không thể đáp ứng được, dù nếu có rất muốn giải thoát cho Sakura khỏi kiếp khổ tình này nàng cũng không thể bởi lẽ..... định mệnh đã sắp đặt rằng Sakura buộc phải chết dưới tay hắn.....

Konan hướng ánh mắt cầu khẩn đến Yahiko, xin hắn hãy nghĩ cách làm gì đó đi, không thể để thế này được. Hắn sắc mặt âm trầm, gơ tay đánh xuống gáy Sakura, làm nàng trực tiếp bất tỉnh.....

-----

Ba ngày sau, vào đêm trăng rằm, cũng đã gần tới lúc diễn ra nghi lễ, chỉ còn tầm nửa tiếng nữa thôi, vận mệnh của cả thế giới sẽ được quyết định bởi một nhóm người.

Trên dãy núi Fuyū quanh năm bao phủ bởi băng tuyết, giá lạnh, không gian tĩnh lặng, âm u, tầm tối thì ngày hôm nay, cả dãy núi được những ngọn đèn, đuốc thấp sáng rực lên. Từng tốp hắc y nhân che kín mặt đứng canh giữ nghiêm ngặt, đi tuần tra cẩn thận, hàng rào người được trải rộng đến nỗi một con ruồi cũng không bay qua được. Những người này ai cũng là sát thủ được huấn luyện bài bản, trang bị vũ khí tinh xảo. Vượt qua được bọn họ đúng là một “mission impossible” (^^)

- Chúng ta không qua nổi đâu! - Tenten khẽ nói với những người bên cạnh.

- Tổ không thích bị quan đầu nhưng Tenten nói đúng đấy! Nếu có qua được cũng chỉ là linh hồn của chúng ta thôi! - Ino đồng tình với ý kiến của bạn.

- Sẽ được thôi! Với mấy món của Haruka chế thì chiến thắng là.....

- Giỏi lắm được 1/10..... - Naruto rầu rĩ ngắt lời Kakashi.

Ông liếc mắt lờ mờ ba người kia.

"Thế hệ trẻ này nay thật là..... quá bị quan rồi, biết thế ngày xưa cho bọn chúng học một khóa tăng động, lạc quan thái quá của thằng Gai kia....."



Bị lừa, Tenten nhỏ tiếng bất mãn.

- Bọn con nói gì sai? Có sức mạnh đánh đã khó thắng. Đẳng này ở Tuyệt quốc lại không sử dụng được sức mạnh thì có mà thắng bằng niềm tin và hy vọng.....

- Tất nhiên là ta biết, vậy nên trước đó mấy ngày ta mới bảo các con lo mà đối xử tốt với nhau đi, sau này chết cũng không hối hận. Bây giờ ta nhân từ cho các con 3 phút nói lời chia tay.

Cặp số 1: Neji và Tenten.

- Tenten, ta không biết kiếp sau còn có cơ hội gặp lại nàng không nên ta muốn nói luôn: đời đời kiếp kiếp, cho dù ta đầu thai thành cái gì đi chăng nữa thì tình yêu của ta đối với nàng sẽ mãi không đổi! Ta biết chúng ta có khởi đầu không tốt cho lắm (nếu không muốn nói là rất tệ) nhưng ta không hối hận vì đã quen nàng!..... Ta yêu nàng..... - Neji thâm tình nói, làm Tenten nước mắt rung rung, trực vỗ oà thành tiếng khóc.

Nàng cũng nghẹn ngào bày tỏ lòng mình.

- Neji, ta biết kiếp này ta đối xử với chàng không tốt lắm, toàn gây gỗ, mắng chàng não phăng, não cá vàng, mặt dày, đầu bò não lợn, biến thái, yếu sinh lý..... vân vân và mây mây..... Nhưng ta đối với chàng là thật lòng. Ta cũng tuyệt không hối hận vì ngày đó trốn ra ngoài chơi rồi oánh nhau với chàng, rồi còn 3 lần bày trò với chàng trong bữa tiệc sau đó..... Ta cũng yêu chàng.....

Neji cũng cảm động không kém bởi lời nói chân thành,..... “sâu sắc” và lời lẽ rất chi là..... “giản dị, gần gũi với đời thường” của nàng. Hắn cảm thấy thật hạnh phúc.

Còn các vị ngoài cuộc xung quanh như Naruto, Ino, Kakashi thì phải nói là..... cạn lời rồi.....

Cặp số 2: Ino và Naruto (với tư cách là bạn bè)

- Naruto này, đẳng nào cũng sắp chết rồi, bà đây sẽ nhận xét thẳng thắn luôn, từ có hơi thô tục thì chú cố gắng mà chịu. Chú là chú hết sức là..... ngu, đàn, não hạt nho, háo sắc, háo tiền, nói chung là cái gì cũng chán, được mỗi cái là có tinh thần bạn bè, làm việc cũng không đến nỗi nào, lạc quan một cách rất là đáng ghét..... à nhầm..... đáng khích lệ

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 68: Đợi ta....

Note: Có thể kết hợp nhạc khi đang đọc.

\*\*\*\*\*

- Thừa ngài, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi! - Kabuto cung kính báo với Orochimaru.

- Tốt! Đưa cô ta đến đó đi là vừa!

- Vâng!

Sau khi thuộc hạ đã lui xuống, hắn cất bước đi tới tấm bản đồ da treo trên tường, đặc ý quan sát vùng lãnh thổ màu tím, màu tượng trưng cho Lôi quốc, bao trùm khắp toàn bộ lục địa.

- Chỉ một lúc nữa thôi, cả thế giới này sẽ là của ta! Ha ha ha.....!!!

-----

- Cổ máy kia là vật chứa đúng không? - Tenten chỉ chỉ về phía cổ máy nhìn giống khẩu đại bác đằng xa.

- Đúng! Lão răn độc kia đã chế tạo ra nó giống với khẩu đại bác khổng lồ, sử dụng các loại máy móc để biến nó thành thứ vũ khí bất khả chiến bại. Có điều năng lượng nạp cho mỗi lần dùng là rất lớn..... - Kakashi cẩn thận phân tích.

- Đó là lí do tại sao hắn cần sức mạnh của Sakura, để vận hành cổ máy! - Ino nhíu mày.

- Được rồi! Bây giờ làm theo kế hoạch, được đến đâu thì hay đến đó thôi, nhưng bắt buộc phải ngăn cản nghi lễ diễn ra, nếu không ta sẽ phải..... - giết Sakura. Lời này ông không nói ra, lí do cũng là bởi người học trò bên cạnh.

Ông cũng biết là dù Sasuke đã quyết định chọn thế giới, bỏ rơi nàng nhưng với tính cách của Sasuke theo như ông đoán thì có lẽ nếu sau khi Sakura chết, hắn sẽ.....

-----

Trong đêm tối, một tốp hắc y nhân cầm đuốc đi hàng đôi tuần tra. Đến khi đi qua một tảng đá to thì bất ngờ bốn bàn tay vờ ra bịt mắt tóm lấy hai kẻ cuối hàng, kéo ra sau đá. Và vài giây sau, hai người mặc hắc y nhảy ra từ sau tảng đá, đứng vào vị trí ban nãy của hai tên bị kéo đi ban nãy mà không hề bị phát hiện hay nghi ngờ. Và hai thám hàng giả mạo này chính là Naruto và Neji.

Với trang phục này kèm theo cầm mấy cây đuốc làm màu, bọn họ đã dễ dàng vượt qua hàng rào người, cửa kiểm soát. Sau khi đã đi theo bọn họ đứng một vòng khu vực rồi thì Naruto hơi hua hua cây đuốc, ra ám hiệu cho hội kia.

Nhận được ám hiệu, bọn họ bắt đầu hành động, di chuyển đến gần khu vực đó, chờ Neji ra tay.

Về phía Neji, khi biết bọn họ đã tới gần thì lấy trong tay áo ra một cái hộp nhỏ, làm theo lời Haruka dặn, mở cái hộp ra và bấm cái nút đỏ trong đó.

“Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!....”

Liên tiếp hàng chục tiếng nổ vang lên, nơi nào mà đội tuần tra vừa đi qua, là nơi đó nổ. Thật ra thì lúc này nhân cơ hội đi tuần, cả hai đã lên thả xuống tủy những viên bi nhỏ ở khắp nơi. Viên bi nhỏ đó là thuốc khí dạng nén, mà cái thuốc này chính là cái thuốc nó dùng trong quả tên lửa “Ăn đi con” ở trận phản kích trước đây, có điều đây là hàng đậm đặc nồng độ 100%.

Và tiếp theo là hàng loạt tiếng khóc cười nếu rất chi là thảm hại....

Tiếng động lớn này đã đánh động đến Orochimaru và Sakura. 'Bọn chúng đã đến!'

- Giết sạch! Một người cũng không bỏ sót! - lão gần lên ra lệnh điều quân đến nơi bị tấn quân.

Tuy bom của Haruka đã hạ được hàng rào sát thủ ngoài kia nhưng địch đâu chỉ có vậy..... Phía bên trong, hàng loạt sát thủ đen ồ ạt xông ra đông như kiến. Một trận đổ máu diễn ra....

Sáu con người liên hợp chống lại hàng trăm tên sát thủ, nghe có vẻ không khả quan lắm.....

Nhưng thực tế có phần nhẹ nhàng một chút là từ này tới giờ chỉ có địch chết chứ bọn họ thì vẫn còn nguyên vẹn. Cái này là đương nhiên, phải biết trình của mình thì mới dám liều lĩnh thực hiện chuyển đi một chiều đến đây chứ!

Đôi mắt đỏ liếc về phía nơi hỗn loạn, khẽ nheo lại nguy hiểm. Cánh tay mảnh khảnh khẽ đưa lên, lập tức theo đó, giữa nơi hỗn loạn và nơi thực hiện nghi lễ đây nổi lên một dãy núi băng to dày, vươn lên cả chục mét, hoàn toàn ngăn cách giữa hai nơi.

Trong lúc băng còn chưa nhô quá cao, Sasuke cố dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến vượt qua nó. Mặc dù 5 người kia đã cố gắng mở đường, song quân số địch quá đông, sức đã bắt đầu đuối nên không tài nào xử lý kịp chướng ngại..... Không thể vượt qua.....

Nhìn dãy núi băng vươn lên cao ngút, không kẻ nào qua được, Sakura mới thoáng hài lòng, lạnh lùng quay đầu nói.

- Tiến hành đi!

Ở trên lớp băng xanh biếc là hàng loạt những vật trong danh sách chuẩn bị cho nghi lễ, không thiếu một thứ gì. Tất cả đều được xếp kín thành hai ngôi sao năm cánh, chỉ riêng phần tâm được để trống, còn lại các cánh đều kín đầy.

Nàng bước vào đứng giữa tâm ngôi sao thứ nhất, đồng thời bị xích lại, còn tâm ngôi sao thứ hai chính là để vật chứa, là cỗ máy.

Khi tất cả đã đứng đúng vị trí cũng là lúc Nguyệt thực bắt đầu.

Xung quanh, các thầy tế đọc to thần chú....

Các vật tế đồng thời toả sáng mãnh liệt, hai ngôi sao bùng sáng và từ đó một cột sáng vàng phóng thẳng lên trời cao. Đến một độ cao nhất định, hai cột sáng đó uốn ngang hình vòng cung, nối liền với nhau. (Giống hình chữ U lộn ngược lại)

Hai cột sáng thông nhau, liên kết hoàn thành. Giờ là lúc chuyển giao năng lượng từ vật chủ là Sakura sang vật chứa, cỗ máy.

Cơ thể nàng toả ra những tia sáng, đốm sáng xanh lục nhạt rồi liên tiếp bay thẳng lên, theo hướng rẽ cột sáng đến thẳng vật chứa, bay vào nó.

- Nghi lễ bắt đầu rồi....

Qua lớp băng trong suốt, bọn họ đều chứng kiến nghi lễ tiến hành. Đã quá muộn để ngăn cản rồi, nhất là khi không có thanh chủy thủ....

Thừa lúc Sasuke còn đang thất thần, một tên giờ kiếm đánh về phía hắn.

“Phập!”

Mũi kiếm đâm xuyên qua ngực, máu trào ra nhưng không phải là máu của hắn, mà là của tên đánh lén đó.....

Thân thể ngã xuống đất, để lộ ra đằng sau là một người không quá xa lạ.....- Người là..... thủ lĩnh Akatsuki...?

Và tiếp đó, vốn quân ta đang bị yếu thế thì này hàng trăm người mặc đồng phục Akatsuki liền tiếp kéo đến, giết sạch bọn hắc y nhân kia.

- Lên đi anh em!!!!

- Đập chết mịa chúng nó đi!!!

.....

Tiếng của Hidan và Deidara hùng hổ hô hào lớn đến át cả tiếng thành viên khác.

- Deidara! - Yahiko hướng Deidara vừa xông vào gọi.

- Rõ thừa thủ lĩnh!

Sau tiếng nhận lệnh của Deidara cũng là lúc tiếng nổ oanh tá trắng vang lên, một đoạn tường bằng nhảy mất sụp đổ nát vụn! Sở dĩ tên cuồng bom này dám chơi loại lớn hàng cấm mà không sợ lỗ tuyệt là vì biết rõ con rắn độc trong kia để đảm bảo nghi lễ đã cho dọn sạch núi tuyết từ trước rồi.

Trong lúc Sasuke còn đang thất thần, khó hiểu thì Yahiko đã ném tới hắn một thanh chủy thủ sáng lấp lánh. Hắn cầm vật duy nhất quyết định sinh mạng của hàng trăm nghìn người trong tay mà càng khó tin, không phải bọn họ luôn muốn bảo vệ Sakura sao? Sao lại.....

- Nên nhớ, chúng ta làm việc này không phải vì thế giới, mà là vì thực hiện ước nguyện cuối cùng của em gái bọn ta..... - Em gái bọn họ, chính là Sakura.....

Ước nguyện cuối cùng của nàng.....? Hắn không hiểu!

- Người tốt nhất là nhanh lên đi, chúng ta sẽ mở đường cho người!

Các thành viên thường Akatsuki thì xử lý bọn ở ngoài, còn ban lãnh đạo, thì cân lũ bên trong.

Chỉ mất một lúc, lũ canh gác bên trong đã chỉ còn là cái xác, đũa còn thơm hơn là còn không có nổi xác sau khi bị nổ tung. Orochimaru và Kabuto buộc phải ra tay.

- Ta lo Orochimaru, các người lo gã còn lại đi - Sasuke nói, đi tới hướng lão.

Lão già đó là kẻ đã gây quá nhiều nỗi bất hạnh cho bọn họ, lão phải chết!

Thanh katanaka của hắn cùng với các chiêu thức thâm độc nhanh như chớp đánh xuống lão. Hắn dồn hết tức giận bao lâu nay xuống từng đòn đánh vào chỗ hiểm như muốn băm vằm hắn. Nếu không tại lão, có lẽ lúc này hắn và nàng đã đang sống hạnh phúc bên nhau rồi, cả hai sẽ không phải chịu nỗi đau giày vò mỗi ngày nữa.....

Orochimaru dù có khả năng đỡ được đòn của hắn nhưng lão cũng đã già, không còn nhanh nhẹn, sung sức như xưa nữa và kết quả đã được quyết định.....

“Phập!”

Mũi kiếm nhọn hoắt đâm xuyên qua chính giữa tim lão rồi rút xoẹt ra, máu bay thành hình vòng cung, bắn lên tuyết!

- A ha ha ha.....

Bị đâm đã sắp chết đến nơi rồi mà lão còn ngửa mặt lên trời cười ha hả, chỉ vào mặt hắn, sung sướng nói:

- Cho dù người có giết ta cũng không ngăn được cỗ máy đâu! Ngay khi nghi lễ kết thúc, cỗ máy sẽ tự vận hành theo chế độ hủy diệt thế giới! Cho dù ta không có được thế giới cũng không để kẻ nào có được nó!- Ta sẽ ngăn cản nghi lễ!

- Đúng rồi! Cản đi! Giết người người yêu đi! Giết đi! Ta cá là nàng sẽ hận người lắm đấy! Ha ha ha..... Hộc! Phụt!!!

Lão ôm ngực hộc ra ngụm máu đen ngòm rồi tắt thở, chết không nhắm mắt! Cũng cùng lúc đó, Kabuto toàn thân bị Akatsuki xé ra làm trăm mảnh, chết không toàn thây!

Sasuke nặng nề bước tới phía nàng, muốn bước vào ngôi sao nhưng lại bị bật ra.....

Sakura gần như đã lấy lại thần trí, nhìn thấy hắn ở bên ngoài, nàng muốn chạy ra đến bên hắn nhưng bị xích chặt, không thể đi được, chỉ có thể vô lực dõi theo từng bước chân của hắn.....

Nhìn hắn dùng sức gắng đi xuyên qua kết giới.....

Nhìn hắn cắn răng nhin từng con đau buốt đi vào trong đây..... khoé môi hắn chảy xuống dòng máu đỏ thẫm khi bước thành công được qua kết giới.....

Nhìn hắn kiên cường cất từng bước khó nhọc để đi lại trong luồng sáng mạnh mẽ, đến trước nàng..... rút ra con dao sáng chói.... hướng nó hạ xuống nơi trái tim nứt vỡ của nàng đang đập từng hồi.....

Từ con mắt lục bảo, một giọt lệ trong suốt tràn ra.....

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, khoé môi kéo lên một nụ cười cay đắng, chờ đợi khoảnh khắc đó đến.....

.....

“Phập!”

Từng giọt, từng giọt máu đỏ theo dòng chảy trên lưỡi dao, rơi xuống nổi bật trên nền băng xanh biếc.....

Cột sáng lập tức biến mất, từng luồng sáng tan ra thành hư vô trong màn đêm.... Hai ngôi sao cùng những vật tể, dây xích đều tan thành muôn vàn đốm sáng nhỏ phiêu tán trong không gian tựa như những con đom đóm nhỏ.....

Cả người nàng vô lực, ngã khụy xuống đất.....

Ngay khi nàng tưởng mình sẽ cô độc ngã trên mặt băng lạnh lẽo thì một vòng tay ấm áp ôm lấy nàng, tiếp theo, nàng rơi vào vòm ngực hương thơm quen thuộc.....

Khi mọi người chạy đến đã nhìn thấy từ xa trên mặt băng xanh biếc, một thân ảnh mặc hắc bào đang ngồi ôm chặt trong vòng tay một nữ nhân hồng y..... Không gian xung quanh lập loè muôn vàn đốm sáng tạo nên một khung cảnh âm đạm, tĩnh lặng.....

Nằm trong lòng hắn, nàng cảm thấy thật an toàn, ấm áp, hạnh phúc, lắng nghe từng nhịp tim đập của người nàng yêu..... bàn tay nhỏ nhuộm đầy máu yếu ớt tìm đến bàn tay hắn, run rẩy nắm chặt.....

- Đối... với chàng..... ta là gì?

Nàng vẫn luôn muốn biết câu trả lời, bất kể sự thật có phũ phàng thế nào, nàng cũng muốn nghe chính miệng hắn lần cuối nói ra.....

Hắn lặng thinh không trả lời, đôi tay vẫn gắt gao ôm chặt nàng..... Hốc mắt đã hồng lên, hàm răng cắn chặt, trong lòng đau đớn không sao tả xiết.....

Tựa trong ngực hắn nên nàng đã không thể thấy được những biểu cảm khác thường này, khoé môi khẽ kéo lên nụ cười chua xót, trái tim càng thêm rỉ máu..... Bên miệng trào ra một dòng máu đỏ tươi, ánh mắt nàng mờ đục, mi mắt nặng nề.....

Nàng..... không còn nhiều thời gian nữa rồi....

Trước khi sinh mệnh hoàn toàn rời khỏi mình, nàng dùng nốt sức lực còn lại, yếu ớt nói lên lời trăng trối từ sâu thẳm trong trái tim....

- Chàng biết không..... ta chưa từng hối hận..... vì những gì ta đã chọn.....

Đó..... cũng là âm thanh cuối cùng vọng đến từ người trong lòng hắn.....

Không còn hơi thở nhẹ phả vào ngực hắn.....

Không còn hơi ấm của sự sống trong vòng tay hắn.....

Bàn tay nhỏ bé của nàng trượt khỏi tay hắn, rơi xuống nền băng lạnh thấu xương.....

Hắn biết..... nàng..... đã đi rồi.....

“Tách....

Tách....

Tách....”

.....

Nước mắt đã không kim nén được mà thành từng dòng lăn dài trên gương mặt hắn.....

Hắn cắn chặt răng để mình không phát ra tiếng khóc trước mặt mọi người, tay cứ thế ôm chặt nàng không buông.....

Giọt lệ mặn chát rơi xuống trên gò má trắng nhợt của nàng.....

- Ta yêu nàng.....

Tiếng hắn nói từ trong tiếng khóc nức..... Đây mới là tiếng lòng của hắn từ bao lâu nay.....

Nhưng..... bây giờ có nói cũng để làm gì?

Nói hắn yêu nàng, nàng cũng không sống lại được.....

Nói hắn yêu nàng, hiểu lầm cũng sẽ không giải được.....

Nói hắn yêu nàng, quá khứ cũng sẽ không thay đổi.....

Chỉ là một câu nói nhưng tùy vào thời điểm lại có thể quyết định cả tương lai, vận mệnh.....

.....

Tất cả mọi người đều bị khung cảnh bi thương này làm cảm động, không khỏi rơi nước mắt.....

Konan cuối cùng cũng đã hiểu được ước nguyện cuối của Sakura.....

Muội đã không chọn sai.....

Hoá ra hắn cũng là kẻ si tình như vậy..... Quảng thời gian trước đó đúng là sự thật.....

Hắn yêu muội..... rất nhiều..... chỉ là không thể thừa nhận điều đó thôi, dẫn đến bi kịch lúc này.....

- Ta sẽ không để nàng phải cô đơn nữa đâu, Sakura..... - hắn khẽ nói, một tay vươn ra nhặt thanh chủy thủ còn nhuốm máu nàng, xoay mũi dao hướng đến mình.

Khi hắn muốn đâm mũi dao vào tim mình thì bất chợt, con dao phát sáng lên, tự động vọt ra khỏi tay hắn, bay lên cao.....

Khi mọi người còn đang trơ mắt khó hiểu thì bầu trời đêm vốn đang tối đen chợt hiện ra một luồng sáng, chiếu thẳng xuống bao trùm nơi đây.....

Từ trên trời cao, một thân ảnh sáng chói đáp xuống mặt đất, thu lấy thanh chủy thủ vào trong tay áo, hạ xuống đứng trước mặt hắn.

Khi ánh sáng chói lòa vụt tắt, tầm mắt của mọi người đặt trên một lão nhân già râu tóc bạc phơ, khuôn mặt ôn hoà, hiền lành, thân người cao lớn, khoác hoàng bào tượng trưng cho thân phận cao quý.....

Người này không phải ai khác chính là Đấng tối cao, người tạo lập ra vũ trụ này cùng các thế giới, Thần đế!

Nhìn hắn về mặt bề phong Ngài, càng ôm chặt, bảo hộ người trong lòng, Ngài lại liếc đến gương mặt tái nhợt, không còn hơi thở, sự sống trong lòng hắn, không khỏi thở dài.....

Ngài đã từng nghe, chứng kiến rất nhiều câu chuyện tình bi thương nhưng đây là bi kịch đau lòng, cay đắng nhất mà Ngài từng tận mắt chứng kiến.

Nữ nhân đến chết vẫn vì muốn bảo vệ người mình yêu, người mà nàng luôn nghĩ là cấm hận nàng, nhưng lại không hề hay biết rằng, người đó yêu nàng đến nhường nào, đành ôm đau đớn, thống khổ mà ra đi.....

Còn nam nhân dù rất yêu nàng nhưng đến cuối cùng vẫn không thể chọn nàng, chỉ còn cách lấy cái chết để ở bên cạnh nàng. Hắn yêu nàng nhưng lại vì mặc cảm tội lỗi mà không thể nói yêu nàng trong phút giây cuối cùng.....

Ngài mặc dù không thể thay đổi bi kịch này bởi vì Ngài cũng như Yuki, không thể chen vào vận mệnh của bọn họ, nhưng..... không có nghĩa là Ngài không thể cho họ một khởi đầu mới.....

- Uchiha Sasuke, câu chuyện tình cảm sâu sắc mà bi kịch của các ngươi đã tác động rất lớn tới dân chúng Thiên giới và Ngục giới, bọn họ đã thỉnh cầu ta cho các ngươi một cơ hội làm lại từ đầu và..... ta cũng đã đồng ý!

- Thật? - Đôi mắt đen tuyền đầy hy vọng nhìn về phía Ngài, hắn bần chồn đến nỗi không thém để tâm đến lễ nghi với Đấng tối cao.

- Phải! Có điều..... - Ngài thở dài - .....Linh hồn của nàng đã bị phong ấn trong thanh chủy thủ kia, không thể đầu thai chuyển kiếp. Nếu muốn linh hồn nàng được giải phóng thì ngươi..... sẽ phải chịu lời nguyền tình ái. Đây là lời nguyền đáng sợ nhất, nếu ngươi làm được th.....

- Ta đồng ý! - không đợi Thần đế nói nốt, hắn đã vội đồng ý, không hề nao núng, do dự làm Ngài cũng phải giật mình bất ngờ.....

Mặc kệ lời nguyên đó có đáng sợ thế nào, chỉ cần có thể gặp lại nàng, làm lại từ đầu, cho dù bị tra tấn, hành hạ bao lâu, hấn cũng cam nguyện.....

Khẽ đặt lên trán nàng một nụ hôn cuối, hấn nhẹ vuốt tóc nàng, ôn nhu nhìn nàng như trước đây.....

'Sakura, kiếp này ta đã không đáp lại được tình yêu nàng dành cho ta. Kiếp sau gặp lại, ta nhất định sẽ dùng cả cuộc đời, tính mạng, trái tim này đền lại cho nàng gấp trăm ngàn lần..... Đợi ta.....'

---

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 69: Một khởi đầu mới

Sân bay Uchiha, Tokyo, Nhật Bản.

- Con kia, đi đứng kiểu gì đấy!/? - một thằng mặt choai choai mở cửa xuống xe, chỉ vào mặt cô gái ngồi trên mặt đất, thô lỗ chửi.

Trên mặt đất, một cô gái mái tóc hồng xoa tới lưng đang gượng ngồi dậy, trong tay ôm một cậu bé tầm 5 tuổi gầy guộc, ăn mặc rách rưới.

Nàng lờ đi thằng ảm ỉ đằng sau, ân cần hỏi han cậu bé.

- Em không sao chứ?

Đứa bé mắt rơm rớm nước lắc đầu, có lẽ là do sợ.

Thấy từ nãy đến giờ chỉ có mình độc thoại, gã cảm thấy sự sỉ nhục không hề nhẹ. Từ trước đến giờ, gã là đại thiếu gia của một tập đoàn có tiếng, người xung quanh xu nịnh đến không xuể. Nay lại bị một con oắt con khinh bỉ, thờ ơ thế này quả là NHỤC!!!

Gã giận chó đánh mèo, quay sang nhục mạ đứa bé 5 tuổi vô tội.

- Thằng nhóc chết tiệt, mày có mù hay không mà ngồi giữa đường, cản đường của tao? Đồ ăn xin bẩn thỉu, đồ con hoang!

Đứa bé như bị nói trúng vào nỗi đau, nước mắt trào ra trông rất tội nghiệp, làm nàng không khỏi đau lòng, đồng thời trợn mắt tức giận, đứng phắt dậy quay sang quát lại tên kia.

- Anh câm miệng! Loại người như anh có quyền gì mà mắng nhiếc nó? Đồ vô văn hoá!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 70: Ngày đầu tiên đi làm

- Cô gái kia là ai vậy?

- Hình như là người thư việc cho chức trợ lý tổng giám đốc thì phải....

- Trời ơi, sao lại có người xấu xí như vậy?

- Xấu thế mà cũng được mời thư việc! Thật là..... không hiểu ai rảnh mời cô ta nữa....

.....

Vừa đặt chân vào sảnh lớn, nàng đã nghe không ít lời bàn tán sôi nổi về nàng. Nếu là người khác thì sẽ thấy cô đơn, tủi nhục, còn nàng đây thì muốn cười sung sướng còn phải nén.

Quả không khổ công đêm qua nàng nghĩ ra cách này, còn dậy từ sớm, dậy công đi mua đồ rồi làm cho mình..... xấu tệ hại.....

Mái tóc hồng thướt tha, tuyệt vời thì nay đã bị che khuất bởi một mái tóc giả màu đen xỉ lăm từ sợi polyme tổng hợp. Đã vậy, nàng còn vuốt hết tóc lên buộc ra sau thành cái đuôi ngựa. Tóc thì như thế, còn mặt thì..... đôi mắt lục bảo đẹp lung linh thì bị cái kính bà già của nàng là cho mất hết sức quyến rũ. Dĩ nhiên, đây là kính 0°. Đôi môi hồng nhuận, chúm chím thì bị đánh cho đỏ hoe choét, lông mi cong vút, quyến rũ bị mascara cho đậm kinh khủng, nhìn như lấy mực đen chất lên không bằng..... Tch Tch.... Dễ sợ.....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 71: Hậu quả nói xấu sau lưng bị phát hiện.....

Hôm sau, Sakura vừa lết đến phòng đã gặp ngay Ryuna đang pha cà phê.

Nhìn thấy cốc cà phê, mặt mũi nàng méo xệch, hằm hằm mặt xuống nhớ đến cái ngày nhục nhã nhất đời nàng hôm qua!!!

Nhận thấy sắc mặt..... không được tốt lắm, liền kéo ghế ra hỏi thăm.

- Có chuyện gì sao?

Sakura phi vèo tập tài liệu trên bàn, vô tình dè vào công tắc máy bộ đàm.....

Nàng hung hăng đập bàn, ngồi xuống ghế, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại.

- Cậu nghĩ tổng giám đốc là người thế nào?

Ryuna chống cằm suy nghĩ một chút, rồi vui vẻ nói.

- Là người đẹp trai nhất tớ từng gặp, lạnh lùng, nghiêm khắc nhưng tớ nghe người ta bảo Tổng giám đốc đối xử tốt với nhân viên.....

- Đối xử tốt với nhân viên á? A ha ha.....!!! - Sakura nghe xong mà giận quá hoá rồ, ôm bụng cười sằng sặc, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi nhoe nhoét ra.

Nhìn bộ dạng này của nàng người nào không biết còn tưởng là con nào trốn trại.

Sakura cười no nê rồi mới bình tĩnh ngồi ngay ngắn trên ghế, mặt mày lưu manh y như Tenten, nhảy ra khoác vai Ryuna lúc này đang ngơ ngác.

- Nay, tớ nói cho cậu biết, đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá người khác! Cái người mà cậu bảo đối xử tốt với nhân viên hôm qua vừa hành tở đến chết đi sống lại xong! Anh ta mắc cái bệnh tâm lý biến thái gì đó nên nhìn tớ không vừa mắt mà hại tớ như thế này!

Vừa nói, nàng vừa cời gậy cao gót, giơ bàn chân sưng tấy đỏ ửng đến xây xước rỉ máu lên, trong mắt hận không thể băm vằm tên khốn nạn kia!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 72: Quan tâm?

Ngày hôm sau, Sakura mang theo tâm trạng nghi ngờ và lo sợ đến tập đoàn làm việc.

Nghi ngờ vì tối qua rõ ràng nàng nằm gục ở phòng làm việc mà ngủ mà, thế quái nào lúc tỉnh dậy đã ở nhà? Định tìm Tenten hỏi xem cô có đến đón nàng không nhưng lúc dậy đã không thấy Tenten đâu, chỉ có một bức thư ở trên bàn ghi:

“Tớ có việc bận, 1 tuần sau mới về! Sống tốt nhé! - Tenten xinh tươi rạng ngời”

Thế là nàng đành ôm cái giả thiết là mình bị mộng du nặng, rất rất nặng..... Có khi xong việc phải đi khám thôi... nếu nàng còn sống mà ra khỏi đây.....

Vâng, nàng đây sợ là sợ hôm qua chưa xong việc đã..... “mộng du” đi về nhà, tên biến thái kia đã vốn không vừa mắt với nàng rồi, kiểu này bị hấn hành xong, nàng chỉ còn đường chết.....

Quả nhiên, vừa đến phòng, chào Ryuna một cái, đặt mông xuống ghế đã nghe thấy “lời mời gọi từ Địa ngục”

“Sang ngay phòng tôi, mang theo hộp sơ cứu và 2 chậu nước ấm kèm theo khăn bông”

2 chậu nước kèm khăn, một hộp sơ cứu, hẳn cho nàng là quý ba tay chắc? Đây không gọi là hành hạ thì gọi là gì? Nàng khóc không ra nước mắt.....

Và trước ánh mắt chia buồn đầy cảm thông của Ryuna, nàng đã anh dũng ra chiến trận, kèm theo lời vĩnh biệt đầy cảm xúc.

- Ryuna, tớ đi đây..... Hẹn không ngày gặp lại.....

.....

Một lúc sau, Sakura bộ dáng hết sức đầu tranh kịch liệt mới hai tay vác ba thứ, gõ cửa đi vào phòng Tổng giám đốc.

- Để lên bàn cạnh sofa - hẳn ra lệnh.

Và thế là Sakura tiếp tục xiên xiên vẹo vẹo đi đến cạnh sofa và vất vả lắm mới đặt hai chậu nước và cái hộp nặng trĩu xuống.

Nàng vừa quay đầu lại định chuồn nhanh thì đập ngay vào mặt nàng là bộ mặt lạnh băng, âm u, đặng đặng sát khí nhìn nàng.

Và trước khi nàng kịp phản ứng thì hẳn đã không chút lưu tình đẩy nàng ngã phịch xuống sofa. Bất chấp Sakura phản kháng, Sasuke ghi chặt nàng đang không ngừng gầy dựa xuống ghế.

Sakura thì khổ rồi, mặc kệ cả người đang mệt mỏi, chân đang buốt vì đi giày cao gót, vẫn liều chết khua chân múa tay đập loạn xạ cả lên!

Thôi thì đã vào phòng này đặng nào chẳng chết, vấn đề là chết như thế nào thôi! Nàng đây có chết cũng phải đập hẳn vài cái trả thù cho trước đây, như thế thì xuống âm phủ cũng không thấy hối hận lắm vì đã sống đến 20 năm, cuối cùng chết một cách lãng xẹt thế này!

Sakura càng giãy đạp, sắc mặt hẳn càng thêm âm trầm, lạnh lẽo đến mức nàng đang chiến hăng hái cũng phải run rẩy.

- Ngồi im!!! - hẳn gầm lớn, giọng phần nộ cực điểm, mùi sát khí nồng đậm.

Nàng bất động, mặt tái mét. Tay chân dần thả lỏng, mắt nhắm lại.

'Bye Bye cuộc đời, em đi nhé!'

Nằm im đấy, cứ nghĩ là hẳn sẽ giết nàng rất dã man như lấy băng gạc thắt cổ nàng, bắt nàng uống loạn thuốc dẫn đến ngộ độc mà chết. Hay là ấn đầu nàng xuống nước dẫn đến sặc nước chết?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 73: Phản kháng

\*\*\*\*Chap này tặng cho Evergreen\_Libra và Sakuraduong312003 nhé!^^ \*\*\*\*

Trong đại sảnh yên tĩnh không bóng người, ánh đèn vàng mờ nhạt không rõ. Bỗng..... từ vách tường, một cái đầu thò ra.....

Cái đầu khê xoay xoay một cái rồi lại thụt vào.....

Đúng lúc này, bảo vệ cầm đèn pin đi vào trong sảnh, bấm thang máy chờ. Trong lúc chờ, đột nhiên ông nghe thấy tiếng “lạch cạch” đều đều rợn rợn từ hướng WC.

Là một người rất tận tâm với công việc, ông nén sợ, nuốt ực một cái rồi rón rén bước đến hướng phòng WC.

Gần đến ngã rẽ, ông bất chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lốc cộc trên sàn. Mà tiếng động này lại dứt quãng, không liên tiếp, nhưng nó ngày một gần phía trước.

- Ai.... Ai đó? - ông run rẩy lên tiếng.

Tiếng giày dừng lại.

Cả đại sảnh lẫn nửa roi vào yên lặng đến đáng sợ.



Khi ông bảo vệ tiến gần đến vách tường, muốn rẽ thì vèo một cái, một cái đầu đen xì không mặt thò ra.....

- Aaaaaaa!!!

Ông bảo vệ bị dọa cho hét ầm lên như con gái rồi co giò cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng rồi khỏi đây.

Đến khi ông chạy ra khỏi cửa chính, một bàn tay trắng thò ra, kéo cái đen xì trước mặt xuống, để lộ mái tóc hồng, khuôn mặt xinh đẹp đầy khó hiểu.

- Quái! Có cái gì đầu mà hét to thế nhỉ?

Sakura gãi gãi đầu băn khoăn một chút rồi nhún vai mặc kệ. Nàng cầm chiếc áo khoác đen trên tay rồi thông thả bước ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn đồng hồ trên điện thoại đã là 8.30 rồi, nàng lắc đầu thở dài.

'Ai đòi lại như mình đây cơ chứ? Ngủ hết giờ làm việc thì không nói làm gì, ban nãy vào nhà vệ sinh một lúc..... lại ngủ tiếp..... Haizzzz.....'

Vừa bước xuống cầu thang, đột nhiên có một chiếc Lamborghini phóng vèo đến "kít" một cái, không báo trước phanh gấp chắn ngang trước Sakura.

Sakura giật thót tim!

Mẹ nó, nếu ban nãy nàng ra muộn 1 giây, bước xuống 1 bước nữa thì giờ này có khi nàng đang tung tăng trên thiên đường rồi cũng nên.....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 74: Tư vấn cura gái!

Bị tiếng động lớn làm cho thần trí bưng bít, Sakura vội vàng rút đầu né tránh, đẩy Sasuke ra, đứng hẳn dậy tạo khoảng cách an toàn với hắn.

Thấy nàng tránh xa mình, tim hắn có chút nhói lên.

'Nàng cần thời gian để làm quen lại' Hắn chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Về thẳng "bảy sắc cầu vòng" vừa xông vào, khi nhìn thấy một người đang lúng túng đứng cạnh bàn, một người đang ngồi trầm mặc, giữa hai người có khoảng cách, thì cái mặt râu mèo ỉu xìu, thất vọng tràn trề than:

- Uể? Sao hai người trông xa cách thế? Không có gì hot à?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 75: Rắc rối nhỏ trong nhà ăn

Sakura nằm trên giường sợ hãi nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn kỹ đoạn tiếp theo. Trong đầu nàng đang không ngừng tưởng tượng ra hình ảnh con ma mặc váy trắng muốt, tóc đen dài rũ rượi che mất 3/4 khuôn mặt, chỉ để lộ ra con mắt đỏ sọc. Máu đỏ tươi chảy ra từ khoé mắt, lăn thành từng dòng trên gương mặt nhộp nhấp, nhào nhoét bị phân hủy chưa hoàn toàn..... Đây là hậu quả của việc thức đêm cây phim ma đấy.....

Sakura gần như nằm giả chết trên giường, đến thở cũng không dám thở mạnh, đầu óc căng như dây đàn bởi..... nàng đã căng tai ra mà không nghe thấy bước chân nào cả..... Ngoài phim ảnh ra thì đúng là chỉ có ma mới làm được như vậy.....

Bỗng nhiên, giường lún xuống, một vật rắn chắc vòng qua người nàng, kéo cả nàng lẫn chăn tựa vào một vật rộng, cứng, mà cũng hơi..... ấm???

Tưởng ma là người chết mà, sao lại ấm được? Chẳng lẽ nó đi cuốn máy sưởi ở đâu đó gắn vào người??? Cũng có thể là thời đại này ô nhiễm môi trường nên không những có người X-men mà còn xuất hiện cả X-ma???

Đang lúc "thỏa sức đề trí tưởng tượng bay bổng", Sakura bỗng cảm thấy lại có thứ gì đó mềm mềm, ấm áp lên má, lướt nhẹ trên làn da mịn màng của

nàng, thi thoảng hơi nhún xuống. Di chuyển chán chê trên má nàng, dần dần, vật đó lướt nhẹ đến vành tai, cắn nhẹ.....

Này, hình như nàng bắt đầu định hình ra đây là vật gì rồi đây. Ngoài cái mồm ra còn cái gì vào đây nữa?

Tuy biết là cái gì, nàng sống chết không mở mắt hay cựa quậy, nằm im như chết!

Không nhận thấy được bất cứ phản ứng gì từ Sakura, cái miệng càng thêm càn quấy, hết hôn, cắn lên tai nàng, thổi hơi nóng vào tai làm cả người nàng khẽ run rẩy.

Sakura cắn răng nhẫn nhịn chịu đựng.... Qua một lúc, cái mồm kia bỗng nhiên rời đi, nàng cứ tưởng nó bỏ cuộc rồi, ai ngờ.....

“Áaa má ơi... Đau quá!!!” Sakura la toáng lên, nước mắt lưng tròng, méu máo ôm cái má đáng thương bị nheo đến đỏ lừ.

- Tỉnh rồi không định dậy à? - một thanh âm trầm khàn đầy quyến rũ vọng bên tai.

Nghe thấy cái giọng mà nàng cực không muốn nghe nhất, nổi kinh hoàng còn hơn cả tưởng tượng nhìn thấy ma ban nãy.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76: Mờ ám....

“Cởi ra!”

“Còn lâu!”

“.....”

“Áaaaa..... Anh làm gì vậy? Buông ra!!!”

“Ngồi yên!”

“Anh tránh ra, tôi tự làm.... Biến thái!!!”

“.....”

“A....Đau.... Nhẹ thôi.....”

“.....”

“Ừm...”

.....

Naruto và Shikamaru áp tai vào cửa, nghe thấp thoáng được một loạt âm thanh..... mờ ám này không khỏi hồng mặt, tự động lui ra xa cánh cửa, vừa đi vừa bàn luận.

- E hèm..... Thật là..... nhanh quá đi! Mới như vậy mà đã..... con gái nhà lành rồi.... - Naruto ho khan một tiếng, đầy ản ý nói.

- Không thể tin được..... Tch tch.... Hoá ra bao lâu nay tôi đánh giá nhầm cậu ta.... Cũng đều là đàn ông cả mà thôi..... - Shikamaru ngao ngán lắc đầu.

- Tôi quá hối hận vì đã theo cậu đến đây.... Hồng cả tâm hồn trẻ thơ.....

- Là cậu kéo tôi đến đây đây chứ! Than vãn cái nỗi niềm gì!!! - Shikamaru liếc xéo cậu một cái.

- Rồi rồi.... Có gì tìm chỗ khác nói! Kéo thẳng kia biết anh em mình ở đây nói xấu nó, bị chôn sống là cái chắc! - Naruto bá cổ Shikamaru đi ra thang máy.

- Ồ! Không nên để “ngày khai trai” của cậu ta bị gián đoạn, không thì khổ cho anh em mình thôi chứ ai! - Shikamaru gật đầu đồng tình.

- Chuẩn men!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 77: Bye Bye First Kiss

“Roẹt”

- Aaa..... Tránh ra.....

Sakura khiếp đảm hét lên, hai tay phản xạ nhanh hơn não che trước ngực, nhích người lui xa khỏi hắn, sát vào thành giường, không màng tới vết thương ở lưng.

Nhìn thấy lưng nàng sắp đập vào thành giường, Sasuke khẽ nhủ mày, một vuron tay ra ôm thắt lưng Sakura, kéo nàng sát vào ngực mình. Bàn tay còn lại trượt xuống váy nàng.....

“Roẹt”

Sakura còn chưa kịp định hình lại thì đã cảm thấy phía dưới mát lạnh. Váy của nàng đã bị xé rách, chịu chung số phận với cái áo kia.....

Miêu tả một cách chân thực thì trên người nàng lúc này còn có mỗi bộ bra màu đen và còn đang bị cái thằng xé áo ôm chặt chứ..... Á đù..... Không cần nghĩ nhiều, một người trong sáng như Sakura cũng thừa sức biết chuyện gì sắp xảy ra.....

Chính vì vậy, mặt nàng trắng bệch, tròng mắt nhìn hắn, hai tay kiên cường che chặt trước ngực, cả người không ngừng giãy dụa ra khỏi vòng tay hắn. Trong thâm tâm Sakura bắt đầu hoang mang, lo sợ. Không sợ sao cho được, có ai sắp ngang nhiên bị cưỡng hiếp mà còn bình tĩnh được không? Có mà tâm lý có vấn đề!!!

Không thể, nàng mới 22 tuổi, không thể để cả cuộc đời mất trắng tại tên khùng này được!!!

Giọng Sakura có phần run rẩy nhưng vẫn tràn đầy nộ khí, hét lên:

- Anh cứ ra! Đừng động vào tôi!! Đồ háo sắc biến th..... Ừm.....

Lời còn chưa kịp nói hết thì đôi môi anh đào đã bị khoá chặt lại.

'BÙM!!! Bye bye nụ hôn đầu nha con!!! ☺ ☹' Inner mặt trông dâm dâm nói.

Sakura bất động, tròn tròn mắt, không dám tin nhìn gương mặt điển trai, tuấn mỹ cận kề ngay trước mắt..... Thế này..... là thế nào???

Sasuke tuy khép hờ mắt không nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc nhưng qua tay ôm nàng, hắn vẫn có thể cảm nhận được người nàng cứng đờ lại, run lên từng cơn.

Rất tốt, hắn chỉ cần có vậy.....

Đôi môi bạc càng được nước tiến tới, hung hăng gặm mút, tham lam chiếm lấy hết vị ngọt trong miệng nàng, hút sạch từng ngum không khí quý báu.....

Sakura bị hôn đến nghẹt thở, đầu óc choáng váng, mê muội, lý trí gần như đã bị nụ hôn đầu này xua đuổi không còn một mống. Trái tim nàng ngày càng đập những nhịp nhanh, mạnh như sắp bắn văng ra ngoài đến nơi rồi. Một người đến giờ mới mất first kiss như Sakura đương nhiên không thể chống cự được với nụ hôn mạnh như vũ bão, lại ngọt ngào như đường của Sasuke. Mà, nàng cũng có cảm giác muốn đón nhận nó.....

Hài lòng với biểu hiện của Sakura, hắn khẽ dời khỏi đôi môi anh đào, lướt nhẹ môi trên làn da trắng mịn của nàng, trượt xuống cằm cổ trắng nõn nà, lại ra sức hôn lên đó, dùng răng gặm cắn nhẹ, đủ để lại trên đó những vết đỏ hồng.....

Cả người nàng run lên, nơi cô bị nụ hôn truyền đến cảm giác tê tê, buồn buồn. Sakura khẽ run run mở miệng, phát ra những thanh âm ngậm nga, quyến rũ mà chính nàng cũng không dám tin là mình lại “nói” như vậy.- Ừm..... Nhột..... quá..... Nhẹ..... - hai tay Sakura từ lúc nào đã vòng lên ôm lấy cổ hắn.....

“Chết tiệt!!!” Sasuke nhìn không được, nhỏ giọng chửi thề một tiếng. Nàng không biết rằng thanh âm của nàng lúc này có bao nhiêu phần quyến rũ, làm hắn chết mê chết mệt không? Dục vọng thoáng chốc đã hiện rõ trong mắt hắn....

Mới đầu, hắn chỉ định xé hết váy sao của nàng, cấm không cho nàng ra ngoài, tiện dọ nàng một chút vì cái lời hắn thôi! Kết quả ai ngờ hắn lại nỏ ham muốn với nàng. Mà muốn cũng không làm được, đúng là tự mình làm khổ mình! Quá ngu rồi!

“Reenggggg..... Reenggggg.....”

Trong căn phòng yên tĩnh, không khí mờ ám đã hoàn toàn bị tiếng chuông điện thoại bàn phá vỡ. Đầu óc Sakura vốn đang trên mây trên gió cũng bị tiếng chuông kéo xuống mặt đất. Nàng giật mình nhìn tình cảnh thân mật của bọn họ bây giờ, vội vàng đẩy hắn ra, kéo chăn che người lại, lui ra mép giường đằng sau.

Phũ phàng bị đẩy ra, Sasuke có hơi tiếc nuối thở dài, tự an ủi mình rằng thế này cũng tốt. Hắn không muốn vì dục vọng nhất thời mà làm nàng bị tổn thương, cũng không muốn phá đi mối quan hệ giữa bọn họ hắn đang vất vả dựng nên.

Sasuke ngồi thẳng dậy, vươn tay lấy điện thoại, kéo trả lời nghe máy.

Ôm khư khư chắn trên người, Sakura cúi gằm mặt xuống, gần như chúi mũi vào trong chăn. Không có gương ở đây nhưng nàng cá là mặt mình đỏ không khác gì trét son đỏ lên mặt cả rồi. Hồi tưởng lại việc ban nãy, mặt nàng càng thêm nóng bừng, lòng càng rối rít trách móc bản thân.

Trời ơi là trời!!! Sao nàng có thể làm ra cái loại chuyện đó chứ???? Không phản kháng được thì không nói làm gì, nhưng cũng không thể cứ dễ dàng mà tiếp nhận như vậy được!!! Lại còn cái gì mà ngâm nga cái khi gió gì đó, còn ôm hắn nữa mới kinh! Sakura, nền giáo dục 22 năm của mày để làm cái F\*ck gì???

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 78: Tận dụng thời cơ lấy lòng người đẹp.....

- Vì..... tôi đã có người trong lòng rồi.....

Sakura “thật lòng” nói, khuôn mặt ửng hồng lên vì “e thẹn”. Vì để đề phòng Sasuke đọc được gì giả dối từ mắt mình, Sakura cúi gằm mặt xuống, đối diện với vòm ngực rộng của Sasuke, trong lòng có chút thấp thỏm, lo lắng không biết hắn có đột nhiên nổi khùng lên mà giết nàng không nữa? Từ góc độ này, Sakura không thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt Sasuke nên không thể đoán được gì.

Cũng chính là vì hành động này, nàng đã bỏ lỡ những biến động cảm xúc ngàn năm có một của Sasuke. Nét mặt hắn lạnh lẽo hơn cả băng Bắc Cực, đặng đặng sát khí. Ánh mắt hắn lúc này không chỉ bùng lên lửa giận mà còn cả ghen, và ghen chiếm là chủ yếu. Nhưng sâu trong đó còn che giấu tia đau đớn, toan tính, âm độc, tàn nhẫn.....

Đột nhiên, Sakura cảm thấy bàn tay hắn dưới eo nàng đang siết chặt lại. Eo vừa là nơi nhạy cảm, vừa là nơi tập trung nhiều máu buồn nhất của nàng. Vì vậy, cảm giác của Sakura lúc này đúng là đau “buồn”. Đau vì bị hắn hung hăng bóp, buồn là buồn cười như bị thọc lết. Tuy nhiên, nàng dám mà mở miệng cười thử một tiếng, đại gi!

Cảm thấy thân thể người trong lòng đang khẽ run lên, Sasuke mới để ý tới bàn tay mình dưới eo nàng, liền buông lỏng bàn tay ra.

- Sakura..... - hắn gọi tên nàng, thanh âm chứa đựng nhiều cảm xúc khó nói.

Bất ngờ bị gọi tên, Sakura có hơi giật mình, toát mồ hôi lạnh. Nàng hoảng hốt, vẫn không ngẩng mặt lên, phân vân không biết có nên đáp lại hay không thì.....

“Phịch!”

Sasuke đẩy nàng ngã xuống giường, bàn tay đệm ở đằng sau tránh cho vết thương bị va đập.

Và trước sự kinh ngạc cùng bất ngờ của Sakura, Sasuke không hề có bất kì hành động thân mật nào khác như mọi lần, hắn chỉ kéo chăn đắp lên người nàng rồi không mặn không nhạt nói:

- Nghỉ sớm đi - rồi rời khỏi căn hộ.

Sakura bất động nằm trên giường, mắt dõi theo hắn đến khi khuất sau cửa phòng.

Hắn cứ thế mà đi sao?

Đầu tiên, nàng cảm thấy..... khó chịu không vì cái gì cả, chỉ chun chút thôi. Rồi sau đó là niềm vui sướng cùng tự hào về bản thân ập đến, kết hợp lại là tự sướng!

'Sao tự nhiên mình bội phục trí thông minh của mình thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 79: Bello rivederti, Veronica.

- E hèm... - Tsunade lần nữa hắng giọng phá nốt số không khí mờ ám cò lòn vồn trong phòng.

Bà đưa mắt nhìn về hai người mới ban nãy còn.... nằm đè lên nhau, nay tạm thời đã ngồi ngay ngắn dậy, giữa hai người miễn cưỡng gọi là có khoảng cách, thì ngao ngán lắc đầu thờ dài.

Tch Tch..... Giời trẻ ngày nay.....

- Hn..... Có chuyện gì? - Sasuke thái độ bình thản như không có chuyện gì xảy ra, nhưng giọng nói không che giấu bức bối.

Nhiều khi hẳn nghĩ rằng hình như bọn họ không có duyên với cái gì gọi là riêng tư thì phải, cứ đến cao trào là lại có vấn đề chen ngang....

Sakura thì không bình tĩnh được như ai đó, mặt nàng từ nãy giờ đỏ rực lên, nóng đến gần bốc khói rồi, chỉ mong có cái lỗ nào sâu cho nàng chui xuống. Đòi nàng có thể nhục hơn được nữa không, bị người ngoài nhìn thấy họ sẽ nghĩ gì về nàng??? Ôi danh dự của tôi.....

- Tôi đến đưa cháo với thuốc.

Nói rồi bà tiến lại, đặt khay cháo nóng hổi, bốc hơi nghi ngút lên tủ đầu giường, bên cạnh là vỉ thuốc.

- Cô Haruno, cô cảm thấy thế nào rồi?

- Hả? Sao cơ? - Sakura vốn đang đầu óc trên mây trên gió thì bất ngờ bị kéo xuống, giật phắt mình ngơ ngác nhìn bà.

- Cô còn đau bụng không? - Tsunade vẫn kiên nhẫn hỏi.

- À không.... không! Hết rồi - nàng lúng túng trả lời.

Kì lạ là lúc nhìn thấy Tsunade, tự nhiên Sakura cứ thấy quen quen, hình như gặp ở đâu đó rồi thì phải. Hừm.... Nhưng mà ở đâu?

Trong lúc Sakura lục tung trí nhớ lên thì Sasuke đã đuổi khéo Tsunade ra ngoài rồi. Căn phòng rộng thênh thang lại chỉ còn lại hai người.

- Há miệng ra nào.

Bất ngờ một thìa cháo nóng đưa đến trước mặt Sakura làm nàng khó hiểu nhìn đến người cầm thìa, liền há hốc mồm, mắt tròn xoe, mặt xanh lét.

'Ôi mẹ ơi, boss tôi cao, người đàn ông đẳng cấp nhất thế giới đang... hạ mình đút cháo cho con? Đây đúng là ác mộng kinh khủng nhất đời con rồi! ToT Tiếp xúc nhiều với hành động thân mật của hẳn quá đâm ra làm nàng hơi hãi.

Có một sự thật mà nàng quên mất là có hàng trăm triệu thiếu nữ mơ được hẳn đút cháo cho mà còn không được! Nàng đây lại coi là ác mộng! Người khác thì mong được hẳn chạm tới dù chỉ một cái, nàng đây thì lại cầu hẳn tránh xa ra còn không kịp! Đúng là ngược đời....

Sakura nghiêng đầu né tránh thìa cháo, cười gượng gạo lấp bắp:

- T.... Tôi tự.... tự ăn được.... Không phiền đến Ngài

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 80: Say rượu

Trên xe buýt vắng tanh, một cô gái ủ rũ ngồi tựa đầu vào cửa kính. Đôi mắt xanh lục bảo không thấy đâu vẻ năng động mọi ngày nữa, thay vào đó là sự bối rối, bồn chồn....

Đây là lần đầu tiên trong đời Sakura rơi vào tình trạng cảm xúc bất ổn định thế này và tất cả là nhờ cái vị khách không mời mà đến kia!

Đầu tiên là chẳng nói chẳng rằng, dùng một cái xuất hiện trước mặt người ta, hại nàng suýt nữa vào viện vì nhồi máu cơ tim. Không sao, cái này nàng tạm nuốt được, kể cả vụ ngang nhiên bị “bắt cóc” đưa đến nhà hàng 6 sao nữa. Không vấn đề, đằng nào đồ ăn cũng vào mồm mình, mình cũng chẳng thiệt

xu nào cả!

Rồi thì sau đó bị “thăm vấn” suốt 4 tiếng đồng hồ, nói đến mọi cả miệng, cạn kiệt nước bọt. Vẫn ổn, đằng nào nói cho bà chằn này nghe cũng không sao, dù bị hăm dọa một chút nhưng Sakura biết bà cáo cụ này sẽ không tiết lộ tung tích của nàng với “họ” đâu!

Bữa tối dài dằng dặc hôm đó có lẽ cũng chỉ như buổi họp mặt bạn bè thôi nếu như Ino không đột ngột nói đến một chuyện chẳng liên quan gì cả, nhưng chính nó lại làm đầu nàng loạn cả lên cho đến giờ.....

\*\*\*\*\* Flashback \*\*\*\*\*

- Hình như tên Uchiha đại tổng kia có ý gì đó với cậu thì phải? - Ino chống cằm, nở nụ cười thích thú quan sát sắc mặt biến đổi như tắc kè hoa của Sakura.

Nói giống tắc kè hoa cũng không sai lệch là mấy vì khuôn mặt vốn đang bình tĩnh của Sakura nay gần như đã chuyển đúng qua bảy sắc cầu vồng. Nàng vội vàng lấp bắp phủ nhận:

- Đ.... Đâu có.... Cậu hoang tưởng à? Cậu nhìn ra điểm nào là anh ta thích tớ chứ? Hay là lại suốt ngày đeo kính râm ra về ngẫu đến nỗi đuôi rồi hả? - nàng cười gượng gạo trên ngược lại.

- Tớ có nói là anh ta thích cậu đâu! Làm gì mà chưa đánh đã khai thế hả?

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 81: Quà hồi lộ....

- Sao nào? - Sasuke khoanh tay, tựa lưng vào ghế, đặc ý nhìn người con gái đang há hốc mồm kinh ngạc phía trước.

Sakura chớp chớp miệng, khó tin nhìn cái đùi gà, rồi lại cắn thêm miếng nữa cho chắc. Nhai rồi nuốt, vẫn đúng là hương vị thơm lừng, ngon từ thịt, ngọt từ xương đây, nàng càng thêm bất ngờ, sững sốt nhìn hân, nghi hoặc hỏi lại.

- Cái này có phải là anh làm không?

- Em nghĩ là ai? - Hân nhếch mép cười.

- Không phải đây là đồ ăn liền bán ở siêu thị đấy chứ? - nàng vẫn ngờ vực.

- Hừ! Siêu thị làm ngon được thế này chắc!? - Hân lạnh giọng khinh thường nói.

Lúc này thì Sakura đã ngậm miệng lại, im phăng phắc ngồi tận lực “chiến”. Má ơi, lần đầu tiên nàng ăn được những món ngon tuyệt vời thế này! Gà chiên giòn màu vàng nâu, lớp vỏ giòn tan, bên trong thịt mềm, mềm mềm rất vừa phải, còn có một chút cay cay làm đậm vị. Có thể nói món này còn ngon hơn cả KFC, lại còn đảm bảo vệ sinh thực phẩm hơn, ai dám bán cho hân gà đều! Bên cạnh đó còn không thiếu các món khác bày biện trên bàn, sushi cá ngừ tươi ngon, súp miso, salad rong biển, cà ri hải sản,..... Tất cả đều ngon tuyệt vời, ngon hơn cả nhà hàng 6 sao lần trước hân dẫn nàng đi!

Sakura học mặt vào ăn, mắt hết cả hình tượng thực nữ. Bây giờ thích nữ cái con khi gì nữa, đối bỏ xừ ra đi được, hôm qua say rượu nàng nòn hết sạch bữa tối ra rồi còn đâu!!! Nàng vừa ăn vừa âm thầm cảm thán:

"Tch Tch....Tay nghề của hân tốt thế này mà không đi thi MasterChef thì đúng là uổng phí một tài năng trẻ!"

Suốt cả bữa chỉ có mình Sakura chơi cả mâm, còn hân thì chỉ ngồi đó xem tài liệu trên tay, đến bữa cũng không thèm động, thi thoảng nâng tách cà phê lên nhấp vài ngụm.

Đang yên đang lành, đột nhiên nàng ăn phải miếng ớt cay xé lưỡi, lập tức cuống quýt vớ lấy bát canh học tốc uống. Nhưng khổ nỗi là bát canh còn đang bốc hơi nghi ngút, uống vào còn nóng đến bỏng lưỡi, chẳng giúp được gì! Cho chừa cái tội tham ăn!

Mặt Sakura nóng bừng vì cay, cái lưỡi nhỏ đỏ rát lè ra, đôi mắt đảo liên tục tìm nước hạ nhiệt, lại vừa hay nhìn trúng tách cà phê của Sasuke. Không cần để ý hân thái độ của hân, vì có đồng ý cho hay không cũng như nhau cả thôi, nàng vội vội tách cà phê đưa lên uống.

Sasuke thấy hành động của nàng thì giật mình sững sốt, nhanh tay giật lại cái tách nhưng đã quá muộn. Lời hân muốn nói đã tắc nghẽn ở cổ.

- Đừng uống, cái đó.....

“Phụtttttt!!!”

Toàn bộ cà phê trong miệng Sakura như mưa phùn mùa xuân “nhẹ nhàng” đáp xuống thế giới đồ ăn trên bàn. Đĩa tong son hào hải vị rồi..

- Cái con khi gì thế này!??? Đáng quá!!! - mặt nàng nhăn như khi ăn ớt, tay không ngừng dùng giấy ăn trên bàn vuốt sạch cà phê đáng ghét còn dính trên lưỡi, thiếu chút nữa là nhét cả giấy ăn vào mồm luôn cho đỡ đắng!

Sasuke khẽ thở dài lắc đầu. Từ xưa đến nay Sasuke hẳn có bao giờ động vào đồ ngọt đâu, cà phê cũng là đen nguyên chất không đường sữa, đắng ngắt ra hẳn cũng uống được! Trước đây hẳn không nói cho Sakura biết để nàng mất công đi pha đi pha lại chẳng qua là để trêu nàng tí thôi! Hẳn đứng dậy, tốt bụng rót một cốc nước lọc cho đưa đến cho nàng rồi lẳng lặng kê ghế đến bên cạnh Sakura, rút khăn giấy....

Sakura bây giờ đủ thấm lắm rồi, còn hơi sức đâu mà để ý đến hẳn đang ngồi cạnh mình nữa! Nàng như giật lấy cốc nước, uống một hơi hết sạch. Tạm đây lùi được vị đắng là lưỡi trong miệng, nàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, than thầm. Hôm nay sao mà đen quá vậy?

Đau lòng mà nói thì vận đen của nàng vẫn chưa hết đâu....

Đột nhiên, cảm bất ngờ bị nắm lấy rồi xoay sang bên cạnh, rồi có cái gì đó mềm mềm chấm chấm dưới cằm.

- Này! Anh làm cái trò gì vậy!? Bỏ ra!!! - Sakura liền giật mình là toáng lên, liều mạng giãy dụa! Mới “sáng sớm” còn chưa đủ xui hay sao?

- Yên nào, cà phê dính đầy dưới cằm rồi.... - Hẳn giữ chặt cằm nàng, tay tiếp tục lấy giấy lau vết cà phê ban nãy Sakura phun ra còn dính lại dưới môi, cằm

Sakura từ sáng đến giờ tâm trạng vẫn không tốt lắm nên liền sinh ra khó chịu, bực bội với hẳn.

- Bỏ ra, có lau cũng không đến lượt anh!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 82: Hơi bị ức chế rồi đấy!!!

....Tặng em cho tôi.... tôi sẽ rất vui lòng nhận món quà này....

Sakura tròn tròn mắt, mồm há hốc, miệng ú ớ không nói được câu nào. Mặt nàng lại càng nóng ran, nhiệt độ truyền đến đầu bàn tay đang vuốt ve trên má nàng, càng làm Sasuke thêm thích thú. Nàng lại đang xấu hổ rồi!

Sakura cảm thấy thật quẫn bách, khổn khổ, đường cùng. Bán mình vì công việc, chưa bao giờ nàng nghĩ mình sẽ rơi vào thảm cảnh thế này cả! Quá nhỏ!!! T-T

- Còn.... Còn cách nào khác không? - nàng lí nhí hỏi.

- Có! - hẳn gật đầu.

- Là gì? - Sakura hai mắt sáng lấp lánh, vồ lấy hẳn như vớ được phao cứu sinh hỏi.

Sasuke cúi đầu, môi khẽ sát bên tai nàng, khẽ thì thầm:

- Làm bạn gái tôi.

Người Sakura cứng đờ. Thế này khác quái gì so với bán mình đâu? Chẳng qua là thêm được cái mác “bạn gái” bên ngoài thôi!!! Không thể nào!

Hơn nữa, Ino đã mò đến đây rồi, sớm hay muộn gì “họ” cũng đến đây thôi.... Tương tượng “họ” biết mình có bạn trai, không khéo nàng phải sống trong “tù” nốt phần đời còn lại cũng nên....

Hai tay Sakura chống trước ngực, dùng lực đẩy hẳn ra, cúi thấp đầu áp ứng, không biết nên từ chối thế nào thì đã nghe tiếng cười phá lên của người phía trước.

Nàng khó hiểu ngẩng đầu lên, mắt chom chớp mồm đớp đớp nhìn hẳn, trên đầu xuất hiện ba dấu hỏi chấm.

Cười sáng khoái một hồi, cười đến mức chảy cả nước mắt, Sasuke đưa tay vỗ vỗ má nàng, thích thú chiêm chọc:

- Tôi chỉ đùa thôi, không thể tin được là em tin! Em á, nấu ăn không biết, kỹ thuật hôn vẫn còn non, chọn em làm bạn gái thì hỏi xem tôi được lợi gì? Có mà khổ cả đời!

Cảm thấy một sự xúc phạm không hề nhẹ, Sakura tức đến sôi máu, mặt đỏ phừng phừng xông lên túm cổ áo hắn lay lay, không giữ hình tượng hiền lành, thực nữ nữa.

- Không biết nấu ăn thì sao? Thì sao? Anh cảm chắc? Thằng nào quy định trên đời này phụ nữ phải biết nấu ăn? Gordon Ramsay là nam đấy mà cũng biết nấu ăn còn gì!!! Rồi, bà đây không biết hôn đấy, ý kiến gì hả? Không phải hôn đều phải do đàn ông chủ động sao? Bây giờ là chế độ nữ quyền rồi, đàn ông là osin của phụ nữ, thức tỉnh đi!!! Mà làm như anh hôn tốt lắm không bằng mà còn chê người ta!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 83: Bị bắt tại trận!

Kể từ sau vụ quả cáp, ôm ấp trong bãi phế tích ấy, cả hai đã có thêm chút tiến triển nho nhỏ trong vụ tình cảm. Tuy mới chỉ là chút nho nhỏ, Sakura còn chưa có cảm xúc gì nhiều với hắn, mới chỉ đỡ ghét một chút nhưng Sasuke lại cứ như là sắp lấy được vợ đến nơi rồi, suốt ngày...

“Em yêu, sáng em muốn ăn gì?”

“Em yêu, đợi anh đưa em đi làm!”

“Em yêu, làm việc vui vẻ!”

“Em yêu...”

“Em yêu...”

....

Cả ngày cứ “em yêu” như vậy làm Sakura chóng hết cả mặt. Gọi một, hai lần thì nàng còn thấy ngọt ngào nhưng tưởng tượng cả ngày đi làm một mõi, về đến nhà là có một tên trốn trại lải nhải bên tai bạn em yêu em iếc này nọ 24/7 thì hỏi xem bố ai không lên con điên được!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 84: Người tình bí mật?

Bị ánh mắt đàng đàng sát khí chiếu đến, Sakura không rét mà run, cảm giác căng thẳng thần kinh khiến nàng sắp không chịu nổi mà chết ngất luôn mất rồi... Sakura cố lùi về phía sau, định nhân lúc này mà chạy trong vô vọng, nói đùa chứ không chạy thì ở đây chờ chết chắc? Nhưng mà.... nàng vừa nhúc nhích một chút thì cái ánh mắt kia càng thêm âm u, lạnh lẽo, khốc liệt như đang uy hiếp rằng: “Em dám chạy thử xem, anh sẽ cho em chết không toàn thây!!!”

Sakura: \*khóc không ra nước mắt\*

Không chỉ một mình kẻ gây họa là nàng chịu trận mà tất cả mọi người trong hội trường đều không hên mà cùng ngậm mồm im như tờ, lạnh toát cả người. Tất nhiên là trừ ba người Naruto, Ino, Sai, họ đã quá quen với lạnh Bắc cực này rồi, thậm chí còn đang trong tâm trạng cười trên nỗi đau người khác, chờ xem kịch hay!^^

Nhìn cái mặt đen như đất nòi của ai đó, Sai biết xem ra không mong chờ gì quý ngài này phát biểu được câu nào rồi, liền chữa cháy.

- Haha... Xem ra hôm nay quý ngài Uchiha ki bo không chịu cho tôi một lời vàng ngọc nào rồi!!! Ha ha....

Sai gạt micro lên tiếng phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo này, tức thì cả hội trường cười rộ lên, Sakura mới thở phào nhẹ nhõm được một chút.

Sasuke dù rất muốn xuống ngay sân khấu dạy cho cái người kia một trận nhưng hắn không thể không để cho bạn hắn mặt mũi được, đành thu lại sát khí lẫn hàn khí, bực bội gạt lại micro, nói qua loa vài câu.

Không sao, chỉ vài câu đấy cũng đủ thời gian cho Sakura liều mạng chen chúc ra khỏi đám đông, chạy thực mạng về phía cửa rồi, và có lẽ sẽ trốn thoát thành công nếu không có....



- Cô Haruno, mời cô đi theo chúng tôi! - Hai người đàn ông mặc comple bất ngờ chắn trước mặt nàng, ngăn cản nàng trở về với thế giới tự do của người sống...

- Xin lỗi, nhầm người rồi! - nàng lạnh mặt đi vòng qua họ, hai tay liền bị giữ lại.

Máu oánh nhau trong người Sakura nổi lên!

Nàng nhấc một chân nhanh như cắt đánh về.... hạ bộ của người bên phải. Tuy chiêu này có hơi khốn nạn và bẩn bựa nhưng vì sinh tồn, danh dự cũng phải vứt!

Người đàn ông vì bảo vệ “sinh mạng” của mình, liền xoay người né, tay buông lỏng. Bộ móng tay dài được gọt dũa đầu ra đẩy cắm phập vào mu bàn tay anh ta, đau bất ngờ khiến anh ta buông tay nàng ra.

Thế nhưng do lâu ngày không dùng võ, cộng thêm ngày xưa không chịu học đến nơi đến chốn, rất nhanh sau đó nàng liền bị người còn lại khống chế. Vì họ đứng gần cửa, mọi người lại tập trung vào sân khấu nên không ai biết đằng sau vừa xảy ra chút ẩu đả và kẻ thất bại ngang nhiên bị áp giải vào phòng bên trong toà biệt thự.

Trước khi khuất bóng sau cánh cửa, Sakura không khỏi cảm hận nhìn Ino, đang đắc ý nhún nhún mày với nàng, cười sung sướng trên tai hoạ của người khác.

'Này thì làm bà mất mặt trước Sai này!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 85: Người trong lòng....

'Không thể nào.... Không thể nhanh đến thế được chứ.... Chắc mình nhìn nhầm....' Sakura thầm an ủi mình nhưng cũng chẳng có tác dụng gì vì...

- Không biết ngài Uchiha đây có quen biết cô gái nào tên là Sakura không? - người đàn ông tóc đỏ cười hỏi.

Sasuke khẽ nhíu mày, không vội trả lời mà hỏi ngược lại.

- Không biết cô gái ngài cần tìm trông như thế nào?

Anh ta không chút do dự, thẳng thắn đưa ra miêu tả đánh giá.

- Rất đặc biệt! Có tóc hồng phấn, mắt xanh lục, mặt mũi miến cường cũng cho là nhìn được, trên cổ tay còn có ấn kí hoa anh đào. Tính tình xấu xấu bản bản, cực thù dai, tham ăn như một con lợn! Ngoài ra, phía trước phăng lì!

Khoé miệng Sakura giật giật, hoàn toàn cạn lời với cái người đang thoải mái mà sỉ nhục nàng. Có cần phải hạ nhục người ta đến vậy? =.='

Ngoài kia, sắc mặt Sasuke không được tốt cho lắm. Tuy mặt ngoài vẫn lạnh te nhưng trong lòng đã xuất hiện hoài nghi về thân phận của người đàn ông này. Có khi nào.....

- Người này tôi không quen.... - hần mặt không thay đổi nói dối - Nhưng... ngài Alexandra có quan hệ gì với cô gái này?

Sakura giật mình run bần bật, mồ hôi chỉ trong vài giây ngắn ngủi tuôn như suối, thấm ướt cả mảng áo sơ mi trắng.

'Bỏ cha bỏ mẹ rồi! Ông trẻ kia mà phun ra sự thật ra thì mình xác cmn định rồi! Nhưng mà tổ sư nhà nó, nhờ đâu ông lại ngựa mồm bịa linh ta linh tinh gì thì mình còn tham nữa.... Bây giờ làm thế nào đây....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 86: Đến Mahattan, Mỹ

Khoé môi Sakura giết từng từng, trong đầu khó mà kìm lại được những hình ảnh đen tối.

Hắn nói đêm nay ở lại, 100% là không có mục đích tốt. Nam cùng nữ ở trên một cái giường ngoài ngủ còn có thể....

Tương tượng đến đây, trán Sakura lấm tấm mồ hôi lạnh, đôi mắt trong vắt ánh lên sự hoang mang, hoảng sợ. Tất cả đều dễ dàng thu hết vào trong con mắt đen tuyền sâu thẳm.

Sasuke không nói gì, chỉ cúi xuống ngậm lấy cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng hôn mát. Hắn biết làm vậy là không phải với người đã có chủ như nàng nhưng hắn không kiềm chế được. Bảo hắn từ bỏ một người hắn đã chờ đợi bao lâu như vậy đúng là còn khó hơn hái sao trên trời. Vậy thì.... cứ để hắn được buông thả một lần này đi....

Như mọi khi, Sakura bị hôn đến không kịp trở tay, đầu óc trong chốc lát rơi vào trạng thái mê man, tim đập thình thịch như sắp bắn ra khỏi lồng ngực. Hương vị ngọt đắng của rượu còn theo nụ hôn sang khoang miệng Sakura như chất kích thích làm nàng bạo dạn ôm lấy cổ hắn, nhiệt tình đáp trả.

Đúng lúc này, Sasuke đột nhiên cắt đứt nụ hôn, đẩy nàng ra, ánh mắt như đang khổ sở, đè nén điều gì....

Bất ngờ bị đẩy ra, Sakura không hiểu tại sao, chỉ biết thở hổn hển, ngơ ngác nhìn hắn, ánh mắt mê man, nửa tỉnh nửa mơ.

Sakura cứ nghĩ hắn sẽ tiếp tục nhưng ngoài dự đoán của nàng, Sasuke không hề có hành động quá trớn nào khác. Hắn chỉ đơn giản là duỗi cánh tay ra để nàng gối lên, tay còn lại siết chặt đuôi eo Sakura, kéo nàng sát vào lồng ngực mình.

- Ngủ đi.

Sakura: ....

Kì thực là nàng bắt đầu hối hận vì một phút giây tốt bụng của mình rồi đấy. Nhìn hắn nói năng, hành động đầu ra đầy thể này là biết ngay hắn không say đến mức không đi được, nàng bị chơi xỏ rồi!!! Chết tiệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 87: Mất tích!

“Aaaaaaaa.....!!!”

Sakura sợ xanh mặt thét chói tai. Lúc này nàng không quan tâm đến cái gì gọi là hình tượng nữa, sống chết vùng vẫy khỏi vòng tay lạnh băng, không chút sức sống đang siết chặt mình. Bao nhiêu bài căn xé, cáo cấu, võ vẽ gì từ bé đến giờ đều được lôi ra vận dụng triệt để vào “con ma” đằng sau.

Nhưng là bất luận Sakura có ra tay dã man thế nào, hai cẳng tay lạnh lẽo vẫn không lúc nào buông lỏng. “Con ma” dường như cố ý đùa giỡn nàng, đẩy nàng ngã xuống sofa rồi nằm đè lên, gục đầu vào cổ nàng ra sức cắn, hôn.

Sắc mặt Sakura lúc này đã không còn chút tia hồng hào nào rồi, cả người lạnh run với suy nghĩ: Con ma này không phải chơi gái chán chê ở Địa ngục rồi nên hiện hồn lên đây định cường bức nàng tìm thú vui mới đấy chứ?

Không biết “Con ma” này nghe được suy nghĩ của nàng xong có chết vì cười không đây!

Thấy giấy dựa vô dụng, Sakura rung rung nước mắt, nghẹn giọng sợ hãi, yếu ớt cầu xin.

- Ngài.... Ma à.... Xin.... Xin ngài tha ch.... cho tôi...một mạng..... Hức hức.... Tôi còn.... mẹ già trăm tuổi và anh trai tàn tật.... Hức hức.... mắc bệnh Down..... ở nhà....

Sasori đang.... ở tầng trên bất giác hắt xì một cái....

“Con ma” nghe xong thì thiếu chút nữa lăn ra đất ôm bụng cười sặc sụa, vất vả lắm mới đè nén lại được, khàn khàn giọng nói:

- Đổi lại ta được gì?

Sakura bây giờ bị dọa sợ phát khóc rồi, còn đâu tâm trí mà nhận ra cái giọng hết sức quen thuộc này nữa.

- Tôi sẽ cúng gà luộc và thấp hương xin cho ngài hàng năm.... à không, hàng tuần....

- Không cần! - “Con ma” giọng có chút bực bội khi bị lên bàn thờ - Chỉ cần cô phải làm theo bất cứ việc gì ta nói....

'Bất cứ việc gì....' Sakura khóc không ra nước mắt. Nàng muốn kháng nghị, có được không?

Đương nhiên là không được! Nghĩ gì “con ma” buông tha cho nàng dễ thế!

- Nếu không nghe lời.... - “nó” khẽ hôn lên từ cằm cổ của nàng xuống đến xương quai xanh, và còn định xuống dưới nữa nhưng là Sakura đã quá hãi mà hét toáng lên.

- Được rồi! Tôi sẽ nghe lời, không bao giờ dám có ý kiến gì nữa!

- Ngoan lắm!

Hài lòng với câu trả lời của Sakura, “con ma” từ từ ngẩng đầu lên khỏi hõm vai nàng, gương mặt tuấn tú đậm ý cười nhìn đối diện với Sakura.

Ánh sáng yếu ớt từ TV hắt lên khuôn mặt hắn, những đường nét quen thuộc từ từ hiện rõ lên trong màn đêm, làm Sakura tròn tròn mắt, kinh ngạc hô lên:

- Uchiha Sasuke!!!

- Ủ, anh đây.... - ai đó cười vô si đáp lời, mũi còn không biết điều cọ cọ lên mũi nàng.

Xâu chuỗi lại các sự kiện, Sakura rút cuộc đau lòng nhận ra rằng mình đã bị lừa một cách trắng trợn. Lửa giận xộc lên tận não, nàng phần nỏ đẩy mặt hắn ra, quát âm lên.- UCHIIHA, ANH LÀ ĐỒ KHỐN NẠN!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 88: Giam giữ

Khi Sakura tỉnh dậy, đập vào mắt nàng là một căn phòng xa lạ. Mà xa lạ thế nào tính sau đi, bây giờ nàng còn đang bận chửi tên khốn nạn kia dám dùng thuốc mê lên nàng đây, hại nàng bây giờ vẫn còn hoa mắt chóng mặt.

Mất một lúc để Sakura chửi xong, cũng tỉnh táo dần. Lần này nàng rất bình tĩnh, không vội chạy loạn tìm đường thoát. Mặc kệ đây là chỗ khi ho cò gáy nào, hắn đã bắt nàng đến đây đương nhiên đã có chuẩn bị sẵn, làm gì có chuyện dễ dàng để nàng chạy thoát như vậy. Và lại Sakura cũng không muốn tốn calo vào mấy việc vô nghĩa như vậy, kiểu gì cũng có người tìm ra nàng....

Aizzz.... Mà nghĩ gì thì nghĩ, Sakura cũng không quên chuyện lần trước. Thật là một sự sỉ nhục lớn khi có một sự thật mình bị bắt cóc ngay trong cái khách sạn mình đã thiết kế ra. Đòi đúng là quá khốn nạn mà....

Nhìn thời gian chắc nàng đã ngủ gần đúng một ngày rồi, một ngày chưa có cái gì vào bụng. Nàng cầm cự đến giờ là nhờ mấy miếng khoai tây chiên cuộn ở phòng anh trai, ăn lúc trong thang máy trước khi bị bắt cóc.

Xuống giường, Sakura đi lại một vòng trong phòng tìm xem có bánh trái gì không để ăn đồ cho đói, kết quả chả mò ra cái khi gió gì cả! Nản quá, nàng mới phải mò ra đến ngoài, ai ngờ vừa mở cửa ra, nàng đã gặp ngay cái kẻ nàng không muốn gặp nhất, chính là hung thủ bắt cóc Sakura.

Vừa thấy Sakura đứng ở cửa nhìn hắn, Sasuke liền buông hết tài liệu trong tay lên bàn, ánh mắt ôn nhu, yêu thương nhìn nàng.

- Em đã tỉnh?

Thế nhưng đáp lại hắn chỉ là sự im lặng, vẻ thờ ơ cùng tia chán ghét loé lên trong mắt của người hắn yêu. Sakura cứ coi hắn là không khí, không buồn nhìn hắn quá 3 giây, đi thẳng ra cửa phòng phía trước.

Nén lại đau đớn, khổ sở trong tim, Sasuke đứng dậy đi nhanh về phía Sakura, giữ tay nàng, kéo lại.

- Em không được ra khỏi căn phòng này!

Vốn đã không ưa gì hắn, nay lại nghe hắn ra lệnh hạn chế tự do của mình, Sakura không duy trì tính tình lịch sự được bao lâu, liền tức giận tròn mắt, gắt:

- Anh muốn giam lỏng tôi? Tôi đã nói rồi, tôi không phải con chó hay thú cưng của anh, tôi - là - CON - NGƯỜI!!! - Sakura hét lên, nhấn mạnh từng chữ.

Với thái độ của Sakura, hắn vẫn một mực duy trì dịu dàng nói chuyện.

- Bất kể em là gì cũng đều thuộc về anh. Anh không muốn em cảm thấy mình bị giam cầm....

- Vậy thì thả tự do cho tôi đi! Để tôi về nhà, với gia đình của tôi!

- Không thể! - Hắn lắc đầu cười khỏ, ngón tay khẽ vuốt ve trên má nàng - Nếu để em đi rồi, em sẽ vĩnh viễn không bao giờ về bên anh nữa....

Sakura có hơi sững người lại vì lời của hắn. Giọng hắn nghe không hề giả dối, ánh mắt bi thương, thống khổ, lại có sợ hãi sẽ mất đi một thứ gì quý giá. Trước đây nàng cũng đã từng nhiều lần nhìn thấy ánh mắt này của hắn khi nhìn nàng, lúc ấy nàng vẫn cứ nghĩ rằng mình chỉ nhìn nhầm, nhưng có lẽ nàng đã sai....

Lúc này trong đầu nàng chợt hiện về một đoạn hình ảnh, chiếc lồng sắt, dòng dung nham đỏ rực, vách đá nhọn, thân ảnh một nam nhân mặc hắc y ôm một cô gái tóc đỏ. Sakura không chỉ thấy được mà còn cảm nhận được hơi nóng bốc lên, miệng có vị mặn chát của nước mắt, vị tanh nồng của máu.... Bên tai nàng văng vẳng một câu nói....Chẳng là gì cả....

Ánh mắt nàng rũ xuống, che đi cảm xúc phức tạp, hỗn loạn trong tim, thanh âm nhẹ nhàng mà chua chát.

- Chúng ta ngay từ khi bắt đầu đã định sẵn sẽ chẳng là gì của nhau, tại sao phải tiếp tục làm khổ nhau đến nước này nữa? Buông tay đi....

Sasuke khẽ giật mình trước lời nàng nói nhưng rồi cũng nhanh chóng bình thường lại, không có vẻ gì ngạc nhiên cả. Gần đây hắn phát hiện rằng nàng nhiều khi có khả năng nhớ lại một số chuyện kiếp trước, rồi sẽ sớm có một ngày nàng nhớ ra tất cả. Hắn chưa sẵn sàng để đối mặt với nàng lúc đó....

Sasuke nâng cằm nàng lên, cúi đầu nhìn vào đôi mắt lục bảo ẩn chứa nhiều cảm xúc hỗn loạn, thâm tình nói như khẳng định.

- Anh đã từng ngu ngốc mà bỏ lỡ em một lần, sẽ không bao giờ có lần thứ hai! Anh không buông tay, đến chết cũng không buông tay!

Nói rồi cúi sát lại gần hôn lên môi nàng. Một nụ hôn nhẹ nhàng hiếm có, tình cảm sâu đậm lại khiến cho mọi cảm xúc trong tim Sakura nay đã hỗn loạn càng thêm phức tạp, đôi lông mày nhíu chặt lại.

Nàng từng khẳng định nàng không tin vào tình yêu, không bao giờ muốn yêu, nhưng lúc này đây, nàng không biết mình có yêu hắn không nữa, nếu có thì sao lại cảm thấy hận, chán ghét hắn? Nếu không thì sao lại cảm thấy khổ sở như lửa đốt chính mình? Nàng thật muốn thử tiếp nhận hắn một lần lúc này nhưng lại do dự, hoảng hốt, sợ hãi không thôi, sợ bị phản bội, sợ bị bỏ rơi, sợ hắn sẽ có lúc không còn yêu mình nữa....

Nàng hoàn toàn không biết nên thế nào đây nữa....

.....

Cả ngày hôm đó, hai người rơi vào tình thế khó xử, không biết nên đối diện với nhau thế nào. Sakura thì một mực né tránh hắn, ở lì trong phòng, có mời nàng ra ngoài nàng cũng không ra. Sasuke vẫn đến giờ đưa cơm cho nàng, muốn nán lại bên nàng một chút nhưng không muốn làm khó Sakura nên lại thôi. Mặc dù ở chung một nhà nhưng thời gian họ gặp mặt ít đến thảm thương..

Chỉ cho đến buổi đêm, sau khi Sakura đã đi sâu vào giấc ngủ, Sasuke mới có cơ hội lại gần nàng. Hồi còn ở Hoả quốc, Sakura khi ngủ luôn có thói quen đập tung chăn, mỗi lần như vậy đều là hắn chỉnh lại chăn cho nàng. Không có gì đáng ngạc nhiên là bây giờ vẫn vậy....

Sau khi đắp lại chăn bông cho Sakura, bảo vệ nàng khỏi cái lạnh đầu đông, hắn im lặng ngồi xuống giường, bên cạnh nàng. Bàn tay nhịn không được dụi dụi vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng. Nhìn gương mặt Sakura đang say ngủ, hắn buông một tiếng thở dài đầy ảo não.

Hắn từng rất tự tin rằng có thể khiến nàng nhanh chóng yêu lại hắn, rằng việc này rất dễ dàng. Có điều, hắn đã sai rồi, việc này không những không dễ dàng gì mà còn quá khó khăn là đằng khác. Tất cả những gì hắn làm chỉ e là càng làm nàng chán ghét hắn thêm. Tệ hơn, nàng có thể sẽ nhớ lại chuyện cũ....

Lâu rồi Sasuke mới cảm thấy cực kì bất lực thế này. Hắn có thể là một người thành công rực rỡ trong sự nghiệp nhưng lại là một kẻ thất bại thảm hại trong tình yêu....Lần nữa ảo não thở dài, hắn cúi đầu áp một nụ hôn lên trán Sakura rồi đứng lên ra khỏi phòng.

Vừa mới khép cánh cửa phòng phủ lại, bên tai liền truyền đến giọng nói châm chọc.

- Trông cậu có vẻ bi lụy vì tình quá nhỉ?

Sasuke lạnh lùng liếc mắt đến nơi phát ra âm thanh, không nói gì, chỉ thản nhiên đi đến bàn làm việc, ngồi xuống ghế rồi nhàn nhạt trả lời.

- Không phải ngày xưa lúc theo đuổi Tenten trông cậu còn thảm hại hơn tôi sao, Neji?

Người tên Neji nghe vậy liền đen mặt, không khỏi nhớ lại quá khứ đen tối, bất mãn lâu bâu.

- Điều tại cái gen biến thái di truyền của họ nhà cậu mà ra! Không thể tin nổi trên đời lại có một cô gái bề ngoài thì xinh đẹp, bên trong lại biến thái, bệnh hoạn như vậy....

- Tenten mà nghe được thì cậu xác định đấy... - Sasuke cẩn thận nhắc nhở.

- Biết rồi! Không cần cậu nhắc! Chỉ cần cậu không ngửa mồm nói linh tinh gì cho cô ấy là được!

Sasuke khinh thường với cái nhìn uy hiếp, đề phòng của Neji dành cho mình.

- Đừng có dùng cái ánh mắt đấy với tôi! Đi mà dùng với Shikamaru, cậu ta đang ở cùng với Tenten ở Bắc cực.

Vừa nghe hôn thê của mình đang ở Bắc cực với thằng đàn ông khác, Neji liền nhảy dựng lên, dùng tốc độ ánh sáng chạy đến trước bàn Sasuke, đập rầm một cái, hung dữ quát:

- Cậu là cái đồ khốn nạn! Sao dám quăng vợ tôi đến Bắc cực? Nhờ cô ấy ngửa miệng ăn thịt hết gấu trắng hay chim cánh cụt thì sao? Lại còn thằng khi gió Shikamaru nữa, nó làm cái quái gì ở đấy? Sao cậu có thể nhẫn tâm đẩy bạn mình vào chỗ chết thế hả!!!? Hả!!!!?

Hoá ra cái mà Neji lo không phải là Tenten sống khổ sở ở đấy mà là sợ cô làm thịt hết động vật quý hiếm trên đấy, làm chúng nó tuyệt chủng thì lại trở thành tội phạm của nhân loại. Và tệ hơn, không biết Tenten có thêm “món lạ” không mà thịt luôn cả thằng Shikamaru bất hạnh kia, nếu có thì lúc đấy không khéo cô bị từ hình vì tội giết người mất! Đây mới là cái Neji lo....

Ngẫm nghĩ lại một chút, Sasuke cũng hơi e sợ rằng có khả năng đấy thật, em gái hắn thì cái gì chẳng dám làm....

- Mai tôi sẽ cho người đến giám sát 24/24!

Neji nghe xong liền đỏ mặt hỏi.

- Tôi tưởng cậu phải cho người giám sát từ lúc cô ấy đặt chân lên cái đảo đấy rồi chứ?

- Trước đây cũng có nhưng chỉ là giám sát 1 tháng 1 lần thôi.

- Ờ rồi, thế thì cậu cứ xác định là tháng này nếu đến sẽ tìm thấy một bộ xương trắng đi, đấy là của thằng Shikamaru đấy! - Neji chán nản phát tay phán, rồi ngồi phịch xuống sofa, nét mặt đăm chiêu, tập trung nghĩ cách giấu xác thằng nạn nhân xấu số kia như thế nào đây?

Mặc dù ba ngày sau khi thuộc hạ của Sasuke đến Bắc cực thì mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ lắm như vậy. Cùng lắm Tenten mới “lỡ tay” thịt được năm con gấu trắng thôi mà. Còn về phần Shikamaru thì cũng không đến mức chỉ còn lại bộ xương trắng, vẫn còn nguyên da bọc ngoài xương. Chỉ là Shikamaru có chút chấn thương “nhỏ nho” như: đầu có “vết” vết bầm tím, tay trái, chân trái trật khớp, tay phải, chân phải gãy xương. Nhưng mà không cần lo, tất cả đều được Tenten “chuyên nghiệp” xử lý, băng bó đầu ra đấy lại rồi, chắc khoảng vài chục năm nữa hoặc cùng lắm là đến lúc sắp chết thôi thì Shikamaru có thể tháo băng đi lại bình thường ấy mà....^^

Tạm thời đó là chuyện sau này, quay trở về với hiện tại.

- Ngoài việc đến trừu chọc anh vợ tương lai của cậu vài câu rồi ngồi tiên đoán số phận bi thảm của Shikamaru, cậu đến đây còn việc gì khác không? - Sasuke có chút không kiên nhẫn nhắc.

Lúc này thì hai người mới dừng xoay quanh chủ đề “bi kịch của thằng bạn xấu số” kia, chuyển sang việc chính, nét mặt của Neji thoáng chốc nghiêm túc hẳn.

- Anh vợ cậu đang lật tung cả cái thành phố New York này lên để tìm em gái đấy, chắc chẳng bao lâu nữa sẽ lần được đến đây.... Còn về phần chị vợ của cậu thì vẫn chưa biết được tin em gái mất tích, tạm thời chưa cần lo!

- Hn.... - Sasuke gật đầu, xem như hài lòng với tin tức Neji mang tới.

Nhưng mà đối với vẻ mặt hồ hững, không cảm xúc của hắn như mọi ngày, Neji lại không hài lòng tí nào, bất mãn kháng nghị.

- Này! Tôi cực khổ chịu xa hôn thê bốn năm rồi để sang Anh làm gián điệp, liều lĩnh đến báo tin tức cho cậu! Lại còn mất bao công sức chế tạo ra cái vòng chết tiệt kia để cậu thuận lợi giấu vợ khỏi anh chị! Thế mà cậu chỉ “Hn” một tiếng thôi á? “Hn” là cái khi gì tôi còn chẳng biết!!! Làm ơn nói tiếng người đi!.... - Neji hiện đang rất bức xúc, mồm mép liên thoảng nói vè vè không biết mòi, bộc lộ hết bất mãn cùng khổ cực bao năm qua của mình.

Ra sức phung phí bao nước bọt quý giá, làm ô nhiễm môi trường không khí, mục đích chính của Neji là mong hắn rũ lòng nhân từ cho mình được nghỉ phép một năm đi du lịch với hôn thê.

Ai ngờ, nói tầm được nửa tiếng, cái gì cũng kể lể hết rồi, kể cả việc mình đi nặng hết giấy chùi đít trong toilet cũng đã nói, cái Neji nhận được không những không phải là kì nghỉ phép mình mơ ước, thậm chí cái tên kia còn không buồn ngẩng đầu lên cho anh một ánh mắt thương hại, chỉ là một cái....

- Hn....

Neji: \*Tức sắp học máu\*

Sau đó, cảm thấy mình và hắn không thể nói chuyện được thêm một giây phút nào nữa, nếu cứ tiếp tục thì không chừng anh sẽ vào viện vì nhồi máu cơ tim mất, Neji chính thức bỏ cuộc rồi đi.

- À, suýt quên! - Ra đến ngưỡng cửa, Neji chợt nhớ gì đó liền quay lại, lấy trong túi áo ra một cái lọ nhỏ đặt lên bàn Sasuke - Đây là loại thuốc Ino mới nghiên cứu ra, nhờ tôi đưa cho cậu, có lẽ sẽ giúp một chút cho giấc ngủ của cậu.

- Hn... - Ánh mắt hắn không hề liếc ló thuốc lấy một lần, vẫn như cũ dừng trên tài liệu trong tay.

Chỉ đến khi Neji chán nản rời đi, Sasuke mới tạm buông tài liệu xuống bàn, ánh mắt miễn cưỡng đảo qua lọ thuốc màu đen. Hắn thở dài một hơi rồi quyết định quăng lọ thuốc vào ngăn kéo bàn, đóng lại rồi tiếp tục làm việc, hoàn toàn không có ý định dùng thuốc.

Đằng nào nhiều năm như vậy rồi cũng không khá lên được, uống nữa cũng để làm gì chứ....

-----Bị giam lỏng được hai ngày, Sakura bắt đầu cảm thấy kì lạ.

Tại sao mãi anh trai nàng vẫn chưa đến? Chẳng lẽ ông trẻ này thực sự ăn hại đến vậy? Hay là.... tín hiệu trên tay có vấn đề?

Nghĩ vậy, Sakura xắn tay áo bên phải lên, cả người dừng lại khi nhìn cái vòng đen cuốn chặt cổ tay phải nàng, che kín ẩn kín hoa anh đào trên đó.

- Cái gì thế này? - Sakura nhủ mảy lấy tay muốn giặt vật màu đen ra, không ngờ lại bị dòng điện từ nó giật một cái.

Chỉ cần thế này nàng đã đủ hiểu ra rằng chừng nào cái vòng đen xì chết tiệt này còn ở trên tay thì anh nàng đừng mơ tìm ra được nàng.

Ẩn kí hoa anh đào màu đỏ trên tay Sakura được vẽ lên tay nàng từ khi Sakura mới có khoảng 1 tháng tuổi bằng một loại dung dịch màu đỏ không phai không hại với con người.

Đây không phải là màu vẽ bình thường gì mà là chứa hỗn hợp các người máy nano siêu nhỏ, có chức năng định vị cực tốt và bền. Bất kể Sakura ở đâu, trên trời hay dưới biển, thậm chí ở lòng đất hay ngoài vũ trụ đi chăng nữa, người máy nano trên tay đều có thể phát tín hiệu vị trí hiện tại của Sakura đến gia đình nàng nếu họ muốn tìm. Đây là công nghệ bí mật của riêng gia tộc Alexandra, do đích thân ông nội nàng nghiên cứu ra, ông cũng đồng thời viết ra phần mềm duy nhất có thể phát hiện và giải mã được tín hiệu đặc biệt trên đó phát ra mà các phần mềm khác không giải tín hiệu hay phát hiện ra nó.

\*\*\*Người máy nano là công nghệ người máy siêu siêu nhỏ, di chuyển trong môi trường nước, được áp dụng trong khoa học và y học. Các bạn có thể gặp công nghệ này trong các bộ phim khoa học viễn tưởng.

Tất cả thành viên trong gia tộc Alexandra trên tay đều có ẩn kí tuy mang hình khác nhau nhưng đều là dung dịch chứa người máy nano.

Thế nhưng hiện giờ, Sasori đã dùng phần mềm tìm kiếm tín hiệu của Sakura nhưng không thấy đâu, chứng tỏ đã có người nghiên cứu ra cách chặn tín hiệu này và dùng lên người Sakura. Thế nên anh mới phải dùng cách tìm kiếm thủ công hiệu quả chậm này.

Nghĩ tới tương lai bị nhốt ở đây đến già, Sakura bắt đầu hoang mang, đứng ngồi không yên, tìm cách muốn tháo cái thứ chết tiệt kia ra.

- Đừng tốn công nữa, em không tháo được đâu! - Sasuke bất ngờ đi vào phòng, thấy nàng vậy liền buông lời khuyên.

Ánh mắt Sakura nhìn hắn phần nộ đến tột độ, lửa giận bốc ngùn ngụt, hướng hắn quát:

- Anh... Đồ khốn khiếp! Mau tháo cái vòng này ra!!!

- Không thể! - Hắn lắc đầu buồn cười nhìn nàng - Anh đeo nó cho em đâu phải để tháo nó ra.

Mấy ngày nay dù hắn đối xử với nàng không tệ, nếu không muốn nói là khá tốt, nhưng cả ngày cứ ngồi ru rú trong phòng, không có Internet, TV, máy tính, điện thoại hay bất kì thiết bị có thể dùng để liên lạc, mất hết tự do và nhân quyền thì nàng không thể chịu nổi! Nàng không thích gây sự nhưng là hắn bắt ép nàng đấy!!!

Sakura nhanh rút lấy con dao lam mình lấy từ phòng tắm lúc trước, giờ lên cổ mình trực cửa.

- Nếu anh không tháo cái vòng ra, tôi sẽ chết ở đây cho anh xem!!! Vài ngày qua, Sakura đoán ra rằng chắc hẳn mình có lợi gì cho hắn nên hắn mới kiên quyết giữ nàng lại. Nếu lúc này dùng mạng sống mình đe dọa hắn thì chắc là có 30% thành công, dù sao thì nàng cũng phải thử....

Mất thấy con dao lam mỏng manh sắc bén kề trên cổ Sakura, tim hắn thất lại, cả người cứng đờ vì căng thẳng, ánh mắt sâu thẳm ẩn tia lo lắng không rời khỏi cổ nàng, sợ nàng sẽ làm tổn thương chính mình.

Trong lòng hắn lo lắng, hoảng sợ là thế nhưng bề ngoài lại ra vẻ lạnh nhạt, lãnh đạm nói.

- Em không dám đâu!

- Ai bảo không? - Tay hơi động miết nhẹ lưỡi dao lam lên cổ, một đường máu chảy ra từ vết cứa trên cổ.

Dòng máu đỏ tươi chói mắt nổi bật trên nền cổ trắng mịn làm tim hắn thất lại, nhói lên từng cơn như bị chính con dao kia đâm vào. Ánh mắt hắn thoáng dao động nhưng sắc mặt lãnh đạm không đổi, lại lạnh lẽo thêm mấy phần. Sasuke không nhanh không chậm bước lại gần nàng, thấp giọng ra lệnh.

- Buông con dao ra!

Trong lòng Sakura bắt đầu run sợ khi nhìn hắn từng bước lại gần nàng, đặc biệt sắc mặt lạnh lẽo của hắn đã dọa nàng chết khiếp.

- Lui... Lui lại... Anh mà tiến nữa là... là tôi... tôi cắt cổ tự sát đấy.... - Giọng nói lấp bắp, hoàn toàn không có sức đe dọa. Kỳ thực, nàng mới chỉ mạnh mẽ thôi, mới sống có 22 năm, nàng còn chưa hưởng thụ hết mùi đời đâu. Còn hấn nếu vẫn tiếp tục, có khi nàng phải đổi kế hoạch....

Trời quả thực rất chiều lòng nàng, bước chân của hấn không hề dừng lại, thậm chí còn nhanh hơn, thoáng chốc đã đến trước Sakura.

Sasuke trong lòng căng thẳng, ánh mắt đã không che giấu được sự lo lắng dành cho nàng, mặc dù hấn biết, người cần lo lắng là chính bản thân hấn...

Ngay khi Sasuke đến trước mặt nàng, con dao lam trên cổ nhanh như cắt chuyển hướng đâm đến ngực hấn.

“Phập” một tiếng, lưỡi dao lam đâm xuyên qua lớp áo soni đen vào trong da thịt hấn. Trong phút chốc, một mảng áo ướt đầm, máu nhiễm ướt bàn tay run rẩy vẫn đang đặt trên con dao lam găm trên ngực hấn.

Sakura tròn tròn mắt nhìn máu đỏ tươi không ngừng chảy ra, thậm chí lên tay nàng, trong lòng dấy lên nhiều cảm xúc, có kinh ngạc, có khó hiểu, có sợ hãi, có đau xót....

Hấn có thể tránh dễ dàng, sao hấn lại không tránh? Sao lại để nàng đâm một nhát như vậy?

Bỗng một bàn tay to phủ lên bàn tay nhỏ bé của Sakura, nhẹ nhàng kéo nó ra khỏi con dao lam vẫn găm trên ngực hấn, cẩn thận nâng niu như bảo vật.

Sakura sợ hãi muốn rút tay lại nhưng không được, nàng hé miệng ngẩng đầu lên muốn nói gì đó nhưng khi bắt gặp ánh mắt đau xót, nhu tình của hấn nhìn bàn tay nàng, lời muốn nói đều tắc nghẽn ở cổ họng.

- Sao lại không cẩn thận vậy? - Hấn nhẹ giọng trách cứ, cũng tự trách mình khi dọn phòng đã để quên mất dao cạo râu trong nhà tắm, thế nên nàng mới phát hiện mà dùng nó, dẫn tới bị thương như thế này.

Sakura nhìn theo tầm mắt hấn, mới phát hiện trên tay mình có vài vết xước nhỏ hơi rướm máu, chắc là do khi cầm dao lam bị cửa phải. Nhưng mà....

Khẽ nhìn vết thương vẫn không ngừng chảy máu trước ngực hấn, chắc đã cắt phải tĩnh mạch rồi, Sakura không khỏi cảm thấy tội lỗi, môi mấp máy, lúng túng không biết nên nói gì.

Rõ ràng người bị thương nặng là hấn, người bị đâm cũng là hấn nhưng hấn lại chỉ để tâm đến mấy vết xước không đáng kể của người đâm là nàng. Điều này càng làm nàng thấy chột dạ, áy náy....

Nhận thấy ánh mắt khó xử của nàng nhìn vết thương trên ngực mình, Sasuke khẽ vuốt ve gò má nàng, mỉm cười ôn nhu trấn an nàng.

- Không sao, chỉ là vết xước nhỏ thôi....

Không hiểu lúc đó có hiệu ứng ánh sáng từ đâu chiếu đến, Sakura cảm thấy nụ cười của hấn tỏa sáng đến rực rỡ, ấm áp lạ thường, mang theo sự yêu thương, sủng ái vô tận.

Nàng ngây ngốc nhìn hấn, mặt nóng ran, trái tim đập mạnh mẽ như sắp bắn vèo ra khỏi lồng ngực đến nơi rồi. Trước đây nàng cũng từng thấy hấn cười nhưng lại không làm cho nàng có cảm giác mãnh liệt như bây giờ....

Thấy vẻ mặt nàng ngây ngốc nhìn mình, thậm chí còn đỏ bừng lên, khoé môi hấn không kìm được giương cao. Hấn biết sức hấp dẫn của bản thân không tệ nhưng không ngờ là cao đến thế, để nàng cứ dờ người ra nhìn mình chết mê chết mệt thế này hấn cảm thấy có lỗi quá đi!

Thế là, hấn mặt dày lấy cớ để “đánh thức” Sakura, cúi đầu hôn phớt lên môi nàng. Chỉ là một nụ hôn phớt nhưng hiệu quả không tồi, Sakura mặt đỏ bừng như sắp bốc khói, cúi đầu xấu hổ không nhìn hấn nữa, trong lòng thầm mắng bản thân sao có thể dấn dột mà bị mê hoặc như vậy....

Chút áy náy với Sasuke ban nãy đã bị nụ hôn trộm của hấn đá văng mất, cũng không định hỏi tới vết thương của hấn, đằng nào hấn cũng bảo là không sao mà, lo gì! Cuối cùng, nàng chỉ biết trừng mắt nhìn hấn một cái rồi giận dưng đùng đùng bỏ vào phòng tắm, khoá cửa lại.

Nhìn nàng bỏ đi như vậy, không đoái hoài gì tới thương tích của hấn, Sasuke cũng chỉ biết thở dài, đè nén lại cảm giác mất mát, tự giễu bản thân. Hấn mong gì chứ, mong nàng ít ra sẽ vì hấn mà đau lòng một chút, như vậy thì chỉ ít hấn cũng có thể thấy được nàng không hấn chỉ chán ghét hấn mà cũng có chút cảm xúc với hấn. Kết quả là hấn mong chờ vô ích rồi....

-----

“Cạch....”

Sakura hé mở cánh cửa vào thư phòng, thò đầu vào ngó nghiêng trái phải rồi mới tiến vào trong. Đèn phòng vẫn bật, thấy hấn nhắm mắt ngã lưng tựa vào ghế, Sakura mon men mò đến bàn làm việc, động tác hết sức nhẹ nhàng đặt hộp cứu thương trong tay xuống bàn.

Mặc dù lúc trước nghĩ thì cứ nghĩ là bỏ mặc hấn đấy nhưng nàng vẫn cứ thấy khó chịu không yên, nhờ hấn bị ngoại tử hay dao đâm sâu quá ảnh hưởng đến tim thì sao? Dù sao thì lúc đấy nàng cũng dùng lực không nhỏ, máu cũng chảy không ít, bộ dạng hấn lại hoàn toàn không để ý đến “vết xước” này nên nàng... có hơi lo lo.

Tất nhiên, Sakura một mực không chịu thừa nhận là mình thực lòng lo lắng, quan tâm hấn, cứ khẳng định rằng đây là do mặc cảm tội lỗi!

\*\*\*\*\*

Vẫn như cũ, 90 vote, 95 comment là có chap mới nhé! =)))

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 89: Thổ lộ

Sau khi đã kiểm tra chắc chắn lần nữa rằng Sasuke đã thực sự ngủ, nàng mới dám... liếc nhìn “động tay động chân” một tí.

Sakura cực lực đè nén hồi hộp, khẩn trương trong lòng, giữ cho ngón tay không run rẩy để mà.... cời khuy áo somi của hấn ra....

Nàng không ngừng liên tục thăm nhắc nhở mình.

'Minh sẽ không làm gì tội lỗi hết...'

'Minh là con ngoan trò giỏi, công dân mẫu mực, chủ nhân tương lai của đất nước....'

'Minh sẽ không.... cưỡng bức.... ai cả.... Ừc!'

Sakura nuốt “Ừc” một cái, ánh mắt hết sức khó khăn chống lại sự cám dỗ cận kề ngay trước mắt. Mặc dù từ bé không những sống quanh bao nhiêu mỹ nam bo đì chuẩn đến từng milimet mà còn nhiều lần đã man tàn bạo vô nhân đạo chà đạp các soái ca, nhưng mà lần này Sakura vẫn không tài nào cảm nổi ánh mắt thèm thuồng nhìn lồng ngực trắng kiện của ai đó....

'Ông trời ơi là trời, trời có cần phân biệt đối xử thế không mà cho hấn sinh ra đẹp một cách đã man từ đầu xuống chân, từ trong ra ngoài, từ tế bào đến các cơ quan thế này....' Sakura thăm ai oán, tay không nhịn được chạm lướt qua làn da trắng rắn chắc của Sasuke, lại một hồi than thở.

Da hấn trắng còn hơn cả da con gái là nàng đây, bụng sáu múi, cơ thịt rắn chắc khỏe mạnh, chẳng có tí mỡ thừa nào cả, sờ bóp rất sướng tay nha! Nếu mà so sánh hấn với các soái ca nhà nàng thì đúng là so một đỉnh Everest với một vực thẳm Marian! Không hề nói quá!

Bây giờ thì Sakura bắt đầu hiểu vì sao đám đàn bà phụ nữ tiểu thư tìm mọi cách để trở thành phu nhân Uchiha rồi. Bất luận về đáng người, sự nghiệp, quyền lực, khí chất đều đạt cấp độ hoàn hảo, bảo sao người ta thèm, đến nàng cũng.... hơi thèm thèm đây này....

'Tao nhớ không nhầm mục đích chính của mày đêm nay hình như là để chăm sóc vết thương cho người ta chứ đâu phải là đứng sàm sờ bắt hợp pháp người ta nhỉ?' Inner không nhịn được trêu về mặt với cái mồm há hốc tong tòng dài và đôi mắt như chết đói chết khát của Sakura, nhỏ giọng nhắc nhở. Nó cũng thích ngắm soái ca lắm nhưng mà không ngắm đến mức mất mát phong độ thế kia chứ!

Bị nhắc nhở, Sakura khó nhọc rời ánh mắt đi chỗ khác, lấy giấy lau lau dãi dính đầy trên mép rồi bắt đầu “công việc”.

Phải nói là quá trình tiếp theo quá gian nan, vất vả với Sakura. Vừa bôi thuốc, băng bó cho hấn, lại vừa phải không chế ánh mắt háo zai và hành động của mình để không ngứa mồm ngứa răng ngứa tay ngứa móng mà bầu, vẹo, cắn, xẻo thịt hấn.

Có một điều đáng tiếc nuối là Sakura không chịu nói ra suy nghĩ này. Thực ra chỉ cần nàng mở miệng nói ra “ước nguyện cao cả” này, hấn không do dự sẵn sàng dâng hiến cả thân mình này mặc cho nàng “chà đạp” chứ đừng đùa!!! Đáng tiếc.... Tch Tch....

Sau khi nhìn vết thương đã được bôi thuốc xong trông không đến nỗi nào, tạm đảm bảo hấn sẽ không đến nỗi bị ngoại tử hay nhiễm trùng chết dưới tay nghề mình, nàng hài lòng lấy miếng băng ego dán lên. Thế là xong, thời khắc tra tấn tinh thần sắp kết thúc! Sakura thu dọn đồ nghề trên bàn vào hộp, quay lưng lại với hấn nên không nhận ra nguy hiểm rình rập sau lưng. Cặp mắt vốn khép chặt kia không biết đã mờ từ lúc nào, ánh mắt đen thẳm đầy nguy hiểm nhìn bóng lưng nàng, đôi tay chậm rãi đang rộng chuẩn bị ôm chầm lấy nàng. Chỉ là khi âm mưu sắp thành công thì...

- Đùng có mà nghĩ tới chuyện đây....

Sasuke cứng người, cánh tay bất động dừng giữa không trung, cuối cùng đành bực bội buông xuống. Thấy Sakura từ đầu đến cuối vẫn không thèm quay lưng lại nhìn mà vẫn biết mình định làm gì, hấn không khỏi nhủ mảy mòi.

- Sao em biết?

- Cái bóng! - Sakura thần nhiên chỉ vào cái bóng hai bọn họ chiếu trên bàn, đèn phía sau lưng họ vẫn bật nên không khó nhìn ra.

Nghe nàng giải thích, Sasuke vẻ mặt bỗng trở nên đăm chiêu, giọng nghiêm túc nghi vấn.



- Không biết từ khi nào em trở nên thông minh như vậy?

Khoé miệng Sakura giật giật, gân xanh nổi cuộn cuộn trên trán, đây là đang chửi nằng từ trước đến giờ vẫn ngu sao! Khốn nạn!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 90: Chết....

“ĐOÀNG!!!”

Tiếng nổ súng chói tai vang lên, viên đạn lao xe gió bắn đến nhưng Sakura không cảm thấy gì ngoài ảm áp, an toàn khi được hân ôm lấy bao bọc, che chở. Nàng như người mất hồn, ngây ngốc dựa vào người hân, vô thức muốn tận hưởng thêm hơi ấm đó.

Bỗng, cảm thấy phía trên người bên trái dính ướt, Sakura nhìn sang thấy không biết trên chiếc áo trắng đã thấm ướt máu từ lúc nào. Rõ ràng nàng không cảm thấy đau gì, sao lại...

Sakura giật mình sững sốt, vội vén áo khoác tây trang của Sasuke ra, liền thấy một mảng áo sơ mi đen bên trong phía sườn bụng đã ướt sũng máu. Nàng sững người nhìn vết máu loang lổ trên áo hân, thậm chí nhỏ giọt xuống sàn, một mùi tanh nồng sộc lên mũi làm trong tim Sakura dâng lên cảm giác khó hiểu, đau đớn khó tả, cứ như người bị thương là nàng chứ không phải hân.

Hân chấn đạn cho nàng.... Sao hân lại làm vậy?

Lúc này Sasuke đã ôm nàng đến một góc nấp an toàn không bị dính đạn, hân chẳng may gì đến vết thương của mình, việc đầu tiên lại là lo lắng hỏi nàng:

- Em có sao không?

Sakura bỗng cảm thấy sống mũi cay xè, nước mắt không biết sao lại tuôn trào không ngớt, làm Sasuke đã lo lại càng thêm lo, luống cuống tay chân không biết nên làm thế nào.

- Ngoan, nín đi nào.... Em bị thương ở đâu để anh xem.... - Dễ ngọt một hồi nàng vẫn cứ rung rung nước mắt, hân liền làm mặt lạnh đe dọa - Nếu em không trật tự lại anh sẽ đẩy em xuống dưới kia đấy....

Ai ngờ, nghe xong Sakura còn khóc to hơn, còn dọa ngược lại hân.

- Anh mới cầm miệng lại đi.... Còn nói nữa tôi đâm cho anh vỡ mồm bây giờ.... Hức hức....

- ..... - Ai đó biết điều ngậm miệng lại, chỉ dám than trong lòng.

'Bạo lực.... Quá bạo lực....'

Có điều, hân có thể chắc chắn là nàng không bị thương rồi....

Sakura đang khóc dở còn chưa đã thì nghe thấy tiếng “Dinggg...” của thang máy, rồi một giọng đàn ông trung niên the thé hét ra lệnh.

- Lôi con ả kia ra đây cho ta!!!

Tiếp đó, có tiếng bước chân rầm rập khắp nơi, dần dần đến gần chỗ bọn họ đang nấp.

Sakura lúc này đầu còn rảnh mà khóc nữa, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh.

- Chúng ta làm sao bây giờ? Bị bắt là chết tươi luôn đấy?

Sasuke nhàu mày suy nghĩ có vẻ rất đăm chiêu, thế nào cuối cùng lại thở ra một câu làm Sakura muốn đâm vỡ mồm hân.

- Chúng ta cùng chờ đợi..... và cầu nguyện....

'Bình tĩnh.... Bình tĩnh.... Đừng táng vỡ mồm hân.... Đừng nhét vào mồm hân giày Converse.... Hồng cả giày xịn....' Sakura nghiêng răng kèn kẹt, hết sức nhẫn nhịn, thầm nhắc nhở mình đừng có nóng nảy quá mà gây ra án mạng ở đây.

Nhìn vẻ mặt méo xệch vì tức giận mà không dám làm gì của Sakura, hân nhếch môi buồn cười, quên cả đau đớn, choáng váng viên đạn gây nên. Hân đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng, nở nụ cười ảm áp.- Đừng lo, em sẽ không sao đâu....

Sakura ngẩng người nhìn hắn, trong tim lại không nén được cảm động, ảm áp. Nàng muốn mở miệng hỏi vết thương của hắn có làm sao, không ngờ còn chưa có cơ hội thì bọn họ đã bị đám người kia phát hiện.

- Con à đó ở đây!!! - Một tên hô to gọi đồng bọn, hướng nòng súng về phía bọn họ, hét - Muốn sống thì ra đây!

"Tiêu rồi, làm sao đây?" Sakura lo lắng nhìn Sasuke bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh, chứ thực ra trong lòng đã rối thành một mảnh rồi.

"Đoàng!" Tên đó bắn một phát đạn cảnh cáo.

Lúc này, đồng bọn của chúng đã tập trung đến, vây quanh phòng, cả hai hoàn toàn không có cơ hội trốn hay chờ đợi gì nữa.

- Con à nào là Veronica, rút ra đây! - giọng đàn ông trung niên ban nãy thét lên, gọi đích danh nàng.

Sasuke nhìn Sakura đang hoảng sợ, nhẹ giọng trấn an bên tai nàng: "Đừng sợ, có anh ở đây rồi..." rồi nắm tay nàng cùng ra ngoài.

Cả hai người đồng thời lộ diện sau vách tường, hắn kéo nàng ra sau lưng mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn gã đàn ông trung niên cầm đầu.

- Ông muốn gì, Anderson?

Người đàn ông được gọi là Anderson hiển nhiên rất kinh ngạc nhìn hắn trong chốc lát, nhưng khi nhìn đến Sakura sau lưng hắn, ánh mắt lão ta đầy khinh bỉ, coi thường, căm hận.

- Hết lên giường với Chủ tịch Alexandra rồi lại cặp kè với Tổng giám đốc Uchiha, cô không khác gì một con điếm cá, cô Veronica!

Nghe xong lời này, sắc mặt Sasuke u ám, toàn thân tản ra sát khí. Còn mặt Sakura đầu tiên nghệt cả ra, rồi lại khó hiểu nhàu mày, trên đầu lòi ra ba dấu hỏi chấm, độc thoại nội tâm.

"Tao biết lần gu thẩm mỹ của tao hơi dị nhưng mà.... thế méo nào lại bảo là tao "lên giường" với cái loại đàn ông yếu sinh lý kia? Tao chưa thiếu thốn đến mức loạn cmn luân nhé!"

'Chắc cái lão này là bảo mình ngủ chung giường đấy thôi!'

'Ừm, chắc thế....'

Và thế là Sakura tròn mắt vô tội, hồn nhiên thừa nhận.

- Đúng là chúng tôi từng ngủ chung giường với nhau! - Nhớ lại hồi bé, nàng cau kinh mắng - Cái loại đàn ông yếu sinh lý này chẳng được cái tích sự gì! Cả đêm thay đổi tư thế liên tục, hại bà đây nửa đêm ngủ cả xuống giường!!! Khốn nạn!!!

Tất cả người trong phòng lần lượt méo mặt, trên trán đầy hắc tuyến. Có người còn mang ánh mắt ngưỡng mộ, thương cảm gửi gắm cho người nào đó....

Thực tế, câu chuyện mà Sakura muốn nói là ông anh trai nàng đêm ngủ hết lăn bên nọ rồi lăn bên kia. Tưởng tượng trên một cái giường kingsize, một cô bé đáng thương còn chưa tròn 6 tuổi nằm cạnh thằng đàn ông 18 tuổi đang ngủ say đến dãi chảy tong tòng khắp mặt, đã thế cả đêm không hiểu mơ gì mà cứ lăn lông lốc khắp giường. Cứ như thế, cho dù cái giường nó có là cỡ king king size nữa thì cô bé đáng thương vẫn không tránh khỏi số phận nghiệt ngã là bị hất bay xuống sàn. Một câu chuyện trong sáng thế này qua cách diễn đạt độc đáo của Sakura thì lại mang một nghĩa hết sức không phù hợp với trẻ nhỏ. Đến cả người lão luyện như Anderson và Sasuke cũng hiểu lầm. Đó là lời giải thích cho cái khuôn mặt mà đất nòi còn phải bái làm sư cụ của hắn bây giờ....

Vâng, và mấy ánh mắt ngưỡng mộ, thương hại kia mang ý là:

"Thế lực ngài Alexandra thật là tuyệt vời, một đêm chiến ác tới mức làm con gái người ta ngã cả xuống sàn...."

"Ngài Alexandra thật đáng thương, cả đêm "hăng hái" đến mất ngủ như thế mà còn bị người ta nói là yếu sinh lý...."

Có thể kết luận rằng, nạn nhân của tất cả mọi việc luôn luôn là Sasori, thêm một lần tiếc thương cho anh khi có một đứa em gái.... "đáng tự hào" thế này.... Cũng không thể quên chia buồn cho người chồng tương lai đáng thương của ai đó. Nếu không phải đủ trấn tĩnh nhớ lại rằng cái ngài Alexandra, Sasori kia là anh ruột vợ mình, có khi hắn bị khủng hoảng tinh thần rồi đứt mạch máu não mà chết cũng nên....

Thế mà cái hung thủ kia vẫn hết sức hồn nhiên, vô tội nhìn mọi người, thậm chí thắc mắc.

'Tại sao mọi người lại nhìn tao với ánh mắt kì quái thế kia?'

'....' Inner bảo trì im lặng tuyệt đối. Một lúc sau, nó bỗng dưng nói: 'Nếu cho tao một câu nói tả mày, tao đảm bảo không thể tìm được câu nào hay và trung thực hơn câu này: Thông minh đột xuất, ngu bất thành hình....'

'....'

Bỏ qua câu chuyện có ảnh hưởng không tốt đến IQ và tâm hồn của chúng ta này, quay trở về chuyện chính.

Anderson nhìn Sakura đầy oán hận, địch thù, chĩa súng vào mặt nàng, quát.

- Cảm ơn!!!

- Ông điên à, tôi có nói gì đâu mà cảm? - Sakura mặt không biểu cảm ngắt lời lão. Mắng người thì mắng đúng sự thật một tí chứ!

Tất cả mọi người đồng loạt đổ mồ hôi, Sasuke không phải ngoại lệ....

Bị Sakura ngắt lời như thế, khí thế báo thù của lão cũng tụt giảm đáng kể. Sống bao nhiêu năm lần đầu tiên lão gặp phải người chỉ nói cũng có thể làm lão tức muốn học máu....

- Tôi hỏi cô, có phải cô bảo Sebastian giết con gái tôi không?

- Con gái ông là ai? Tôi quen à?

- .... - Thật sự là lão có một cảm giác ức chế không hề nhẹ - Là Cecillia Anderson! Có người đã nói là vì cô nên anh ta mới giết Cecillia, quăng xác nó cho chó sói ăn, đúng không?

Nghe như vậy, con người nào đó bắt đầu “thông minh đột xuất” lại, cúi đầu suy nghĩ, xâu chuỗi lại mọi chuyện. Cuối cùng nàng cũng hiểu ra, anh trai nàng chắc biết được một phần tại ả mà nàng mất tích, rồi nghe ả sĩ nhục nàng nên nổi điên lên, giết ả. Sau đó, để tiết kiệm thịt, đem ả làm bữa phụ cho ba con thú cưng kia. Bây giờ cha ả, là lão già này biết chuyện, đến tìm nàng báo thù.

Nhờ phúc ông anh ăn hại của Sakura, lúc này bọn họ có thể bị bắn chết tươi bất kì lúc nào.... Đúng là ăn hại mà....Nhìn vẻ mặt của Sakura, người sống hơn 50 năm trên đời như lão cũng đoán ra là con gái lão chết không toàn thây một phần là do nàng, sát ý nổi lên, ánh mắt long sông sọc nhìn nàng, bóp cò.

“ĐOÀNG!!! ĐOÀNG!!!”

Hai viên đạn với tốc độ tia chớp bắn đến! Một viên đạn bắn vào bả vai Sasuke, hắn không suy chuyển. Nhưng viên đạn thứ hai đã bắn trúng ngay khớp xương đầu gối Sasuke, hắn khụy xuống, mảy nhíu chặt lại.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Sakura không kịp định thần đã thấy hai người đàn ông kéo hắn đi, mặc cho hắn kháng cự lại, làm vết thương rách ra, máu chảy thành dòng trên sàn nhà. Trái tim nàng lại bất giác thất lại, quận đau từng cơn, ánh mắt ngây ngốc như người mất hồn nhìn hắn liêu liếm vết thương thoát khỏi không chế của đám thuộc hạ của lão, cố gắng chạy đến phía nàng.

- Hôm nay ta nhất định sẽ bắt cô xuống làm nô lệ cho nó! Nó chết cũng phải có kẻ chết theo!!! - Dứt lời, ngón trỏ lão bóp cò.

Sakura nhắm chặt mắt, chờ đợi khoảnh khắc đạn bay xuyên tim đến.

“ĐOÀNG!!!”

1s....

2s.....

3s.....

Vẫn chẳng thấy có cảm giác gì cả, nàng khẽ hé mắt nhìn phía trước, vẫn là lão già kia trong tư thế giờ súng đứng, nhưng khác là trên ngực lão, áo loang lổ máu, máu đỏ tươi không ngừng chảy ra. Phía sau lão bỗng vang lên một giọng nữ lạnh lẽo làm Sakura chết đứng người.

- Ông sẽ là kẻ xuống địa ngục cùng con ả đó...

“Rầm!!!”

Thân hình lão đổ ập xuống sàn, chết không nhắm mắt. Đám thuộc hạ của lão giật mình sợ hãi, nhưng còn chưa kịp rút súng ra bắn lại thì đồng loạt trúng đạn giữa trán mà chết.

Trong căn phòng lúc này ngoài xác chết nằm la liệt trên sàn thì chỉ còn ba người còn sống, Sakura, Sasuke,.... và một người phụ nữ trong bộ âu phục đen, mái tóc trắng muốt như tuyết, đôi mắt xanh trong suốt như băng, gương mặt xinh đẹp mà lạnh lẽo, tàn nhẫn.

Sakura sững sờ, kinh hãi tròn to mắt, môi run rẩy nhấp nháy một chữ:

- Chị....

Không ngờ, nàng vừa dứt lời, khẩu súng màu trắng muốt trong tay người nàng gọi là “chị” đổi hướng thẳng đến vị trí tim trên ngực Sasuke, ánh mắt tàn khốc nhìn hắn.

- Chị! - Thấy vậy, Sakura sợ hãi hét gọi một tiếng, không do dự chạy đến chắn trước Sasuke.

- Tránh ra.... - Cô lạnh giọng ra lệnh, ngón trỏ kéo chốt súng.

- Chị, nghe em nói đã.... - Sakura kiên quyết không di chuyển, khẩn thiết nhìn cô - .... Anh ta là ân nhân cứu mạng của em, chị không thể giết anh ta được!

- Là ân nhân cứu mạng của em chứ không phải của chị!

- Chị là chị ruột của em, Yuki!

- Sakura! - Yuki mất kiên nhẫn nhìn nàng, hận thù sâu đậm trong ánh mắt bắn xuyên thẳng đến Sasuke sau lưng nàng - Chẳng nào chị còn sống, hán phải chết!

Ánh mắt quyết liệt như không thể không giết hán của Yuki làm Sakura căng thẳng, lo sợ. Đây không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy loại ánh mắt này của Yuki. Mỗi lần chỉ cần nghe tới chữ “Uchiha” thôi là chị nàng lại có ánh mắt hận thù đáng sợ này. Điều này không khỏi khiến Sakura thắc mắc hai người này có thù oán gì với nhau?

Đang hoang mang không biết nên làm thế nào, bỗng có một bàn tay ấm áp quen thuộc đẩy nhẹ nàng sang một bên. Rồi Sasori không biết đến từ lúc nào kéo nàng ra khỏi mặt trận, giữ chặt nàng không cho chen vào. Lúc này hai người một nam một nữ đối diện nhau, phía trước không còn vật chắn, nòng súng trắng trên tay Yuki hướng thẳng đến tim hán.

- Anh làm gì vậy? Buông em ra!!! - Sakura giãy dụa thoát khỏi tay của Sasori nhưng không thành công, chỉ trơ mắt nhìn hai người trước mắt.

Cảm thấy không thể nói chuyện với Sasori, nàng chuyển hướng nói với Yuki.

- Chị, chị từng dạy em sống phải biết báo ơn người đã cứu giúp mình, sao bây giờ chị lại muốn giết người đã cứu mạng em?

- Cứu mạng em? - Yuki cười mỉa - Em đã quên, nhờ “ơn cứu mạng” của hán mà hằng đêm em thường nằm mơ ác mộng mình bị một người cầm dao đâm xuyên tim, đến nỗi cứ mỗi mùa đông vết sẹo trên ngực lại đau đến thấu xương tủy!!!

Nghe xong, người sùng sốt, kinh ngạc không chỉ có Sakura mà còn cả Sasuke. Hán không ngờ, chỉ tại một phút giây sai lầm của hán đã hại nàng phải sống khổ sở suốt 22 năm, chịu giày vò về thể xác lẫn tinh thần như vậy.... Đúng ra khi đó, người đáng và nên chết nhất phải là hán mới đúng, không phải nàng....

- Chị.... Chị nói đó là vết bớt? Tại sao bây giờ lại là sẹo? Chị biết những gì về giấc mơ đó? - Sakura khẩn trương dồn dập hỏi, nàng cần và muốn biết nguồn gốc của tất cả những thứ đã hành hạ nàng từ khi còn bé.

Ánh mắt Yuki thoáng chút phức tạp, dường như không có ý định trả lời nàng, chỉ nhìn Sasuke, giọng nói cay nghiệt:

- Cậu không biết ta mong chờ cái ngày này thế nào đâu, Uchiha....

Sasuke vẫn nhìn nàng, đôi mắt đen thẳm như muốn khám sâu hình bóng nàng vào trong tim, mang theo tình yêu sâu đậm vô tận dành cho nàng.

- Tôi yêu cô ấy, điều đó chưa bao giờ thay đổi cả....

- Không, cậu chưa bao giờ yêu nó cả. Nếu yêu nó, khi đó cậu đã không đối xử như vậy với nó....

Sasuke nhắm mắt lại, môi nhếch lên một nụ cười chua chát. Đã có người từng nói câu này với hán, người đó nói không sai! Khi đó, hán không biết yêu nàng, không biết rằng yêu một người là đem lại hạnh phúc cho người ấy chứ không phải là làm người ấy đau khổ, tuyệt vọng....

Hán đã từng có cơ hội thứ hai nhưng lại ngu ngốc mà lãng phí nó, cho dù chịu khổ chờ đợi hàng tỷ năm sau chỉ để được gặp lại nàng, hán vẫn không xứng đáng để có thêm cơ hội được yêu nàng lần nữa....

“ĐOÀNG!!!”

Khoảnh khắc nhìn thấy viên đạn bắn xuyên qua ngực hán, nhìn thấy hán ngã xuống, Sakura chết lặng người, cảm giác đau đớn như bị mũi khoan khoét sâu vào trong tim, đục một lỗ hổng trống rỗng lớn trong đó.

Khoé môi nàng bắt chợt trào ra dòng máu đỏ thẫm, cả người vô lực, trước mắt tối sầm lại, tiếp theo, Sakura hoàn toàn mất đi ý thức, rơi vào trong bóng tối....

\*\*\*\*\*

Các má vote nhanh quá, thế nên tăng chỉ tiêu một chút nhé! 125 vote và 125 comment là ra chap mới!

Các bạn vote vui vẻ! ^ \_ ^

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 91: Gia đình quái dị

Lời tác giả:

Có độc giả góp ý rằng mình viết hơi dài dòng và ngắn nên mong mọi người sau khi đọc xong chap này cho mình xin ý kiến của các bạn về cách viết của mình, nếu có gì chưa hay mình sẽ thay đổi lại cho phù hợp. Các bạn comment nhẹ tay một chút nhé, em bị yếu tim, sợ đỡ không nổi gạch đá đâu!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 92: Thanh mai trúc mã

- Danny! Cô cháu mình đi du lịch Phần Lan! Cô chịu hết nổi rồi! - Sakura vừa lên phòng liền vớ lấy cái Vali nhét quần áo vào. Nét mặt trông như bị khủng hoảng tinh thần hạng nặng.

- Cháu chờ cô nói câu này cả tuần rồi đó.... - Danny mắt rung rung lệ, xúc động không thôi.

- Không thể hiểu nổi sao ban đầu cô lại muốn sang đây dưỡng bệnh cơ chứ? Đứng là đầu óc có vấn đề! Dưỡng bệnh cái con khi, có mà đi tìm cái chết!!!

- Cô mới chỉ sang đây dưỡng bệnh thôi đấy! Tưởng tượng xem cháu sống ở đây suốt 5 năm trời thì ác mộng như thế nào? - Càng nghĩ, Danny không khỏi thương thay cho cái số phận bị bạc đãi của mình. Chắc hẳn kiếp trước cậu là Bin Laden hại người nhiều quá nên kiếp này bị rơi vào cái gia đình quái dị thế này.

Hai cô cháu nhanh chóng thu dọn hành lý gọn nhẹ rồi bắt xe đến sân bay.

- Thích đi máy bay tư nhân hay đi máy bay chung? Cô nhớ hình như mấy cái phi cơ mà mẹ cháu tặng cô sinh nhật năm 14 tuổi ở đây thì phải!

Danny không hề suy nghĩ mà lập tức trả lời, một câu trả lời làm Sakura cứng họng.

- Đi máy bay chung đi! Lên đây còn ngắm gái đẹp được chứ đi máy bay tư nhân toàn mấy thằng phục vụ sừu nhi mặt mụn!

- ..... - Sakura kì thị nhìn thằng cháu mới 5 tuổi.

- Cô nhìn gì cháu?

- Có cô là mỹ nữ ở đây rồi, cháu cần gì ngắm thêm ai nữa! Ngắm cô đây này! - Sakura hất tóc, chớp đôi mắt lục bảo long lanh đầy quyền rũ.

Danny không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên rồi tầm mắt dừng lại ở ngực nàng, khinh thường bĩu môi.

- Đồng bằng của cô làm sao so sánh được với Everest của mỹ nữ phương Tây!

Bị cháu mình nói vào nỗi đau bao lâu nay, Sakura che ngực tủi thân, uất hận trừng mắt nhìn Danny.

- Đi máy bay tư nhân!

Vì một phút giây sai lầm chọc giận bà cô, Danny uất ức, phụng phịu ngồi ở phòng chờ đợi máy bay riêng của bà cô chuẩn bị.

Sakura thì cực kì sáng khoái nhâm nhi ly cà phê Chồn, ăn bánh macaron, thích thú trả thù thằng cháu 5 tuổi. Đứng đợi động vào bà đây nha cưng!!!

Hai người đang một lớn một nhỏ cứ thế ngồi đầu mắt nhau! Bỗng, có người bắt ngờ đặt tay lên vai nàng, nhẹ giọng gọi.

- Sakura?

Lúc bấy giờ Sakura mới thôi độ mắt, quay lại nhìn xem là ai. Vừa nhận ra người đàn ông thân hình cao ráo, cân đối, mặc tây trang chỉnh tề, mái tóc nâu,

giương mặt tuần tú, thân thiện, nàng mừng rỡ hô lên.

- Anh Tokuro!

Tokuro mỉm cười ôn nhu, dịu dàng xoa đầu nàng, đùa nhẹ:

- Vẫn còn nhớ anh à? Tưởng em cho anh vào dĩ vãng rồi chứ?

- Nào dám! Nào dám! Em làm sao dám quên người ngày xưa suốt ngày làm hộ bài tập cho mình, cũng sao quên được đệ tử em đã khổ công truyền dạy môn “trốn học nghệ thuật”? - Sakura cười vui vẻ đùa, tình nghịch nháy mắt. - Học hành thế đấy! Đi học dám nhờ người khác làm bài hộ! Còn dạy hư một thế hệ chứ! Tch.... Tch.... - Danny vẫn thì vạ ban nãy, nay có cơ hội báo thù, nó đương nhiên phải đim hàng cô nó thật tốt!

Sakura mặt biến sắc, hung hăng lườm nguyệt Danny. Thằng oắt con này chưa biết sợ phải không! Càng lớn càng hư!

Tokuro lúc này mới thấy cậu nhóc tầm 4,5 tuổi ngồi đối diện nàng. Khi nhìn thấy cái mũi của nó giống giống Sakura, nét mặt cũng hơi hao hao giống nàng, ánh mắt anh nặng trĩu, giọng nói có chút khổ sở.

- Đây là..... con trai em?

Sakura vẫn đang bận độ mắt với Danny, không để ý tới sự khác thường của anh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

- Nó mà là con em thì nó đã không sống tới ngày hôm nay rồi! Cháu với chả chết, đồ bất hiếu!

Nghe vậy, Tokuro mới thờ phào, ánh mắt, giọng nói nhu hoà lại.

- Đây là cháu của em?

- Vâng! Là con của chị họ em, Konan. Chắc anh vẫn còn nhớ?

Tokuro gật đầu, mỉm cười hoà ái, đi đến trước Danny, cúi xuống trước cậu, thân thiện bắt tay, dùng tiếng Pháp lưu loát giới thiệu làm quen.

- Chào cháu, chú là thanh mai trúc mã của cô cháu, Tokuro. Rất vui được gặp với cháu!

Danny cũng lịch sự bắt tay, hung hăng liếc xéo bà cô một cái rồi nhìn Tokuro bằng ánh mắt đầu thương cảm, chân thành nói.

- Chào chú, cháu tên là Daniel, chú có thể gọi cháu là Danny. Rất vui được gặp chú! Đồng thời, cháu rất chân thành chia buồn với chú khi có một tuổi thơ bất hạnh bị người khác lợi dụng và đầu độc!

Tokuro: “....”

Sakura: “....” Thằng cháu mắt dạy....

Tokuro quay sang nhìn Sakura, khoé môi giật giật, nở nụ cười gượng gạo.

- Cháu em... thật dễ thương....

Danny đặc ý vành mặt hất cằm lên nhìn Sakura đang tức sôi máu muốn nhảy lên bóp chết tươi thằng cháu bất hiếu này.

Kim chế lại suy nghĩ muốn giết người của mình, Sakura bỗng nở một nụ cười hết sức kinh dị nhìn Danny, giọng dịu dàng đến đáng sợ.

- Danny à, cô nghĩ cha mẹ cháu sẽ rất lo lắng khi cháu cứ thế bỏ đi đấy! Hay là.... cô đưa cháu về nhà nhé, cô không ngại đi chơi một mình đâu!

Sakura vừa dứt lời, chưa quá một tích tắc sau, Danny từ ghế vọt đến ôm chân nàng, nét mặt mui phần nịnh nọt, chân chó lấy lòng, nói dối không chớp mắt.

- Kia cô xinh đẹp, cô đừng để ý tới lời nói ngu si của một đứa trẻ năm tuổi chứ! Cô xinh đẹp của Danny là hoa hậu thế giới, à nhầm, hoa hậu vũ trụ mới đúng! Bo đi thừa mỗ của mấy bà già phương Tây kia làm sao địch nổi cô chứ!

Tokuro: “....”

Sakura nghe mình được tăng bốc lên tận trời mà lòng phoi phoi, mát hết cả dạ, cười thỏa mãn, hài lòng vỗ đầu Danny.

- Cháu ngoan! Cháu ngoan!

Tokuro: “....” Tại sao anh nghe lời Sakura thế nào cũng như khen: “Chó ngoan! Chó ngoan!” thế nhỉ? Danny thấy biểu hiện hài lòng của bà cô, ánh mắt gian xảo, miệng lưỡi ngọt xoét.

- Cô xinh đẹp tuyệt mỹ, diễm lệ, perfect thế này mà đi chơi một mình không an toàn chút nào nha! Chi bằng.... để cháu đi cùng hộ tống cô, cô nhé!

Tâm hồn ai đó vẫn đang phon phòn, được khen đến sưng tai, phát tay sáng khoải đồng ý:

- Có lí! Cô cô chuẩn tấu cho cháu làm ôsin dài hạn đi theo xách đồ!

- Dạ! Ôsin tuân lệnh!

Tokuro: “.....”

Nhìn hai cô cháu nhà này, Tokuro thật không biết nói gì. Vẫn biết Sakura hơi dị một chút nhưng không ngờ lại nặng đến mức này, còn lấy bệnh cho cả đứa cháu mới 5 tuổi. Thật..... Cạn lời.....

Phon phòn một hồi, Sakura mới nhớ bên cạnh còn có Tokuro, liền phát tay đuổi Danny lui xuống, cười hỏi:

- Anh đang định đi đâu vậy?

Sau một hồi bị xem là không khí, Tokuro cũng đã được công nhận lại là con người hoàn chỉnh, cảm giác lúc này thật là khó tả....

- Anh đến Phần Lan có chút việc.

- Ở đâu vậy?

- Lapland(\*), miền Bắc Phần Lan.

- A! - Sakura mừng rỡ reo lên một tiếng - Vậy là cùng đường với em rồi! Em đang định đến đó trượt tuyết và ngắm cực quang!

Danny không biết chui từ xó nào ra, nghiêm túc bổ sung:

- Chúng ta đi hai người!

- Em và ôsin đang định đến đó chơi!

Danny: “....” Tũn thân chui lại xó.

Nghe Sakura nói sẽ đến đó, Tokuro khẽ nhủ mảy lo lắng, nhẹ giọng trách cứ.

- Giữa mùa đông lạnh thế này mà đến đây du lịch, em có ổn không đấy?

(\*): Lapland ở Rovaniemi là một thành phố nằm gần cực bắc (cách 5km) – nơi có ngôi làng của ông già Noel hay nữ hoàng tuyết. Lapland là nơi có nhiệt độ thấp nhất ở Phần Lan, có thể xuống tới -47.5°. Lapland là thành phố du lịch nổi tiếng của Phần Lan với nhiều hoạt động thú vị đặc biệt là trượt tuyết vào mùa đông và ngắm cực quang.

- Không sao! Không sao! Từ bé tới giờ em khỏe vạm thế này, sao lại sợ mấy cái lạnh còn con kia được! - Sakura ưỡn ngực, sắc mặt hồng hào, chống tay ra vẻ ta đây còn mạnh hơn cả Superman.

Hàng mảy Tokuro càng nhủ chặt lại, hiển nhiên là không tin tưởng. Ánh mắt âm áp toát lên sự lo lắng không nguôi.

- Thời tiết lạnh như vậy, vết bớt trên ngực em sẽ đau đấy. Hay là thôi đừng đi, anh đưa em đến Florida chơi, ở đây khí hậu nhiệt đới sẽ tốt cho sức khỏe em.

- Em sẽ không sao mà! - Sakura mỉm cười dịu dàng trấn an anh, ánh mắt nàng kiên định nhìn anh.

Tính cách của nàng anh còn lạ gì, một khi Sakura đã quyết định làm điều gì thì sẽ không bao giờ thay đổi. Tokuro khẽ thở dài, vờn tay xoa đầu nàng, ánh mắt đầy bất đắc dĩ nhìn Sakura nhưng cũng ẩn chứa sự yêu thương, cưng chiều.- Được rồi.... Em thích thì cứ đi đi! Có điều, anh sẽ đi cùng em. Em đi một mình anh không yên tâm, phải có người chăm sóc em chứ!

Danny lại từ một xó xinh nào đó chui ra, bất mãn gào to kháng nghị:

- Làm ơn đi, cháu không phải người vô hình, cháu có tồn tại ở đây đấy!!!

Sakura mặt lạnh quay đầu lại nhìn bóng dáng nhỏ bé đáng thương, không hề mủn lòng, phũ phàng quăng một câu:

- Khác quái gì nhau?

Danny ghen hờn, cảm thấy một sự khinh bỉ không hề nhẹ từ người bà cô. Ý cô nó là nó tồn tại hay không cũng như nhau, đều là người vô hình! Sự đả kích này làm bé rưng rưng nước mắt, tự động ôm gối chui lại về xó, tiếp tục tũn thân, hay nói chính xác là tự kỉ.

Cuộc đời nó sao mà éo le quá đi...

Thấy Danny đã trật tự, Sakura quay lại đối diện với Tokuro, nét mặt thay đổi 180° so với cái mặt lạnh ban nãy với Danny, cúi đầu ái ngại liếc nhìn anh.

- Cảm ơn anh, Tokuro.... nhưng anh giúp em nhiều quá rồi, em không muốn làm phiền.... A!

Sakura còn chưa kịp nói xong, bên má liền bị ai đó hung hăng nhéo một cái đến ửng đỏ, làm nàng đau đến rom róm nước mắt, vô cùng đáng thương nhìn Tokuro.

Tokuro lúc này sắc mặt không tốt lắm, hiếm khi trở nên nghiêm khắc thế này với nàng. Anh không che giấu bức bối, nhéo nàng thêm cái nữa, trầm giọng nói:

- Giữa chúng ta không có cái gì gọi là làm phiền cả! Chúng ta lớn lên với nhau, mấy cái thứ khách khí như cảm ơn, xin lỗi này anh rất không thích từ em nói! Đẹp hết đi!

Nghe vậy, Sakura đầu tiên là sững sờ, sau đó trong lòng liền cảm động không thôi.

Tokuro và nàng là thanh mai trúc mã, bên cạnh một đồng anh trai hơn cả chục tuổi gồm kết nghĩa lẫn ruột thịt ra, chỉ có Tokuro bằng tuổi nàng. Vì thế, với nàng, đó không chỉ là một người anh lúc nào cũng sẵn sàng, chăm sóc nàng chu đáo, mà còn là một người bạn thấu hiểu được suy nghĩ, tâm sự của nàng. Gặp được một người như vậy, không thể không cảm thán rằng ông trời quá ư là ưu ái nàng rồi!

- Thật tốt khi em quen được một người anh trai tuyệt vời kiêm bạn thân siêu good như anh!

Tokuro không nói gì, chỉ thoáng ngậy người vài giây rồi cúi đầu khẽ hôn lên trán Sakura, ừ nhẹ một tiếng.

Sakura không tránh, cũng không phản kháng lại hành động thân mật này bởi nàng được nuôi dạy theo giáo dục Đông - Tây kết hợp, tư tưởng với mấy chuyện này tương đối thoáng.

Với lại, cũng không phải lần đầu tiên Tokuro hôn trán nàng, đây là chuyện hết sức bình thường giữa anh trai, em gái. Hồi bé, mỗi lần trước khi đi ngủ, Sasori và đồng anh trai kết nghĩa cũng thường hôn trán nàng thế mà.

Tuy nhiên, có một điều nàng chưa từng ngờ tới. Nàng coi Tokuro như anh trai, bạn thân mình, nhưng Tokuro đối với nàng có đơn thuần chỉ là anh trai với em gái, bạn với bạn không?

Câu trả lời đã được thể hiện rất rõ ràng trong đôi mắt anh khi hôn lên trán nàng. Nghe câu nói hồn nhiên, cảm kích của nàng, ánh mắt đó không phải là vui mừng, hài lòng mà là khổ sở, đau đớn, thất vọng.....Đáng tiếc, Sakura đã để lỡ mất câu trả lời đó. Khi nàng ngẩng đầu lên nhìn Tokuro, trong mắt anh vẫn là sự ôn nhu, hoà nhã ngày thường.

Tuy nhiên, không phải không ai nhìn thấy những cảm xúc đó....

Suốt cả dọc chuyến bay, Danny không ngừng cứ dùng ánh mắt đánh giá, sẫm soi khắp khe quét Sakura N lượt, hại nàng nổi da gà từ da đầu xuống đến da bàn chân.

Nhìn chán bà cô rồi, nó lại dùng cái ánh mắt quái dị, biến thái đẩy lên người Tokuro. Chỉ khác là Tokuro không hề có biểu hiện như Sakura, hành động tao nhã, rất tự nhiên như thường, mặc kệ cho Danny soi mói.

Đến Lapland, sau khi đã bọc đủ các thứ khăn bông, mũ bông, bao tay da, quần áo đủ các loại chất liệu len, bông, da, phao,... lên người Sakura, Tokuro mới tạm yên tâm để nàng xuống máy bay. Tất nhiên, anh cũng không quên cho người hộ tống Sakura, cứ như sợ gió sẽ thổi bay nàng không bằng.

Khi Tokuro sang khoang trống khác, chuẩn bị lấy thêm áo ấm mặc vào, Danny bỗng dưng xông vào khoang, khoá trái cửa lại.

- Có chuyện gì vậy, Danny? - Tokuro ngưng động tác lấy áo, mỉm cười hoà ái nhìn cậu bé.

Bắt gặp ánh mắt nghiêm túc, chín chắn đến từ một đứa trẻ 5 tuổi, Tokuro hơi ngạc nhiên rồi cũng dần hiểu ra.

- Cứ hỏi đi!

Danny không do dự, giọng nói non nớt nhưng đầy kiên định, khí thế vang lên.

- Chú thích cô Sakura? - Đây là một trong số ít lần Danny gọi cô nó bằng tên tiếng Nhật, chỉ khi nói chuyện quan trọng liên quan đến cô, nó mới dùng tên này.

- Không! Chú không thích Sakura! - Anh khẽ lắc đầu phủ nhận, làm Danny hí mắt nghi ngờ.

Đang lúc nó muốn lên tiếng vạch trần Tokuro, anh lại cắt lời Danny, ánh mắt thâm tình, nói:

- Chú yêu Sakura....



Lông mày Danny càng nhúu chặt nhưng vẫn không nói thêm bất cứ điều gì, chỉ đứng im, nghiêm túc nhìn anh.

- Chú yêu cô ấy cũng đã được 17 năm. Kể từ lần đầu tiên gặp mặt năm 5 tuổi tại vườn hoa anh đào trong dinh thự Alexandra tại Nhật, chú đã không thể cưỡng lại rung động trước cô ấy mất rồi....

Ảnh mắt anh trở nên xa xăm, ký ức 17 năm trước nhanh chóng ùa về, từng hình ảnh vẫn còn rõ nét đến tận bây giờ, chưa từng bị thời gian xoá nhoà.....

\*\*\*\*\* Flashback \*\*\*\*\*

- Cha, con không muốn đến đâu! Con còn chưa làm bài tập cho ngày mai! - Trên ghế sau ô tô, một cậu bé tóc nâu, gương mặt bầu bĩnh, dễ thương của trẻ con đang nhăn lại, phụng phịu.

Người đàn ông trung niên bên cạnh có khuôn mặt giống với cậu bé, nhẹ nhàng xoa đầu cậu, dỗ dành.

- Ngoan nào, Tokuro! Bài tập để tối về làm cũng được. Hôm nay ngài Alexandra mời gia đình chúng ta đến dự tiệc mừng thọ ngài, nếu không đến thì quá thất lễ rồi.

- Chỉ là sinh nhật thôi mà, cần gì phải mời phức tạp như vậy! Phiền phức! - Tokuro bĩu môi, cực bất mãn kháng nghị.- Con trai, phải là những người ông ấy coi trọng mới được mời đến, đây là một vinh dự đối với chúng ta!

- Hừ! Chán chết! - Tokuro cứng đầu, khoanh tay trẻ môi bất mãn, ngoảnh mặt đi nhìn ra ngoài cửa kính.

- Ở đó có rất nhiều đồ chơi và bạn trẻ bằng tuổi con, sẽ không chán đến thế đâu! Nếu con còn hư nữa thì... một tháng không xem TV - Có thể thấy, kinh nghiệm dỗ con của ông cực cao siêu, vừa đe dọa vừa dỗ dành, thủ thuật vừa đấm vừa xoa cuối cùng cũng ép Tokuro, một đứa trẻ non nớt, phải chịu thua hoà hiệp.

Đến dinh thự Alexandra to lớn, xa hoa, tráng lệ, khách khứa nườm nượp ra vào, toàn là những nhân vật làm mưa làm gió trên thế giới, tiếng tăm lừng lẫy.

Sau khi xuất trình thiệp mời, người hầu trong nhà dẫn hai người đến gặp chủ nhân bữa tiệc, ông Thomas Alexandra, người đứng đầu gia tộc kiêm chủ tịch tập đoàn Alexandra, người được mệnh danh là Quý vương trên thương trường.

- Chúc mừng sinh nhật, ngài Alexandra! - Cha Tokuro cúi đầu chúc, cho người dâng quà lên.

Bắt gặp người đến là ai, Thomas sáng khoái lại gần, vỗ vai cha Tokuro, nét mặt gần gũi, trẻ hơn nhiều so với độ tuổi thật của ông, cười nói:

- Ngài Alexandra gì chứ! Cứ gọi chú Thomas là được rồi! Cháu gọi xa cách thế kia làm chú đau lòng quá!

Cha Tokuro cũng không có ý kiến gì với lời của ông, thuận theo gọi một tiếng:

- Chú Thomas!

- Đúng rồi! Ngoan quá! Ngoan quá! - Ông Thomas nghe xong tấm tắc khen, tay còn vỗ mạnh hơn như sắp đập gãy lưng cha Tokuro rồi cũng nên.

Cha Tokuro bị đập như vậy cũng chỉ biết dờ khóc dờ cười. Sở dĩ hai người có hành động tự nhiên, không câu nệ thế này là vì ông của Tokuro và Thomas vốn là bạn thân nổi khổ từ bé. Thân thiết với cả đời con cháu cũng là chuyện thường.

- Đây là con cháu, nhóc Tokuro, phải không? - Thomas để ý đến nhóc con đứng cạnh đó, từ nãy đến giờ cứ ngơ ngác nhìn mình.

Bị hỏi, Tokuro vội vàng tỉnh lại, cúi thấp người.

- Cháu chào ngài ạ!

- Ngài nghiêm gì nữa chứ! Gọi ông nội đi xem nào! - Thomas rất không hài lòng với cách gọi xa cách kiểu kia, trông ông đáng sợ lắm hay sao?

- Dạ, cháu chào ông nội ạ!

- Ừm... Nghe rất xuôi tai đấy! - Thomas gạt gù đắc ý, trong mắt loé lên tia gian xảo nhìn Tokuro. Bỗng...

“Hu hu hu..... Ông nội ơi.....” Hai bóng đen phá cửa vụt vào phòng, ôm lấy chân ông, gào khóc thảm thiết.

“Cứu cháu với..... Hu hu.....”

“Cháu chết mất.... Oa oa oa.... Con bé nó giết cháu mất ông ơi.....”

“Ông đòi lại công bằng cho cháu với.... Hu hu hu.....”

....

Trong phòng ngập tiếng khóc bi thương, thảm thiết, mà hai cái tiếng khóc thét này lại từ mồm.... hai thằng đàn ông mà ra....

Thomas méo mặt, khoé môi giật giật nhìn hai thằng cháu lớn tướng ôm chặt chân mình mà bù lu bù loa....

Năm nào cũng xảy ra mấy cái kiểu tình huống dở khóc dở cười thế này, lần này lại bị người khác nhìn thấy. Tch Tch.... Mất mặt quá....

- Hai thằng oắt này, lại chuyện gì nữa? - Ông xoa xoa thái dương, lười biếng hỏi.

Không đến lượt hai thằng đàn và kia trả lời, Konan vừa mới đến, đứng tựa lưng vào cửa, khoanh tay, khinh thường nhìn hai thằng kia.

- Không có gì đâu ông! Chúng nó chơi bài thua Sakura, bị phạt phải hôn nhau. Hai thằng này không chịu nên chạy đến đây ăn vạ ấy mà.... Tch Tch.... Thằng đàn bà....

Thomas: “.....”

Cha Tokuro: “.....”

Tokuro: “.....”

Đầu Thomas rơi xuống mấy cái hắc tuyến, cúi đầu không biết khóc hay nên cười nhìn hai thằng cháu. Ông nên vui vì cháu gái ông là một nhân tài chơi bạc hay là nên buồn vì nó lại có tính tình quái dị đến vậy.....

Bị vạch trần, Deidara và Hidan đang ôm chân ông đồng thời nín thin thít, xấu hổ không biết nói gì thì bị Konan bồi thêm câu:

- Hai thằng đàn ông 17 tuổi chơi bài thua đứa em gái 5 tuổi! Chúng mày không đáng sống trên đời này đâu, chặt đất quá!

Deidara, Hidan: tiếp tục tủi thân, thảm cảm thán, bọn họ đúng là không đáng sống thật....

Thomas mệt mỏi phát tay, cho người gỡ hai con “bạch tuộc” dính ở chân mình ra, chán nản không buồn nhìn.

- Lôi hai chúng nó về chỗ cũ đi, muốn hôn gì thì hôn, đừng để ông nhìn thấy rồi lên con đầu tim là được.... - Rồi nhìn sang Tokuro, cười bí hiểm - Cháu có muốn đi cùng chúng nó không? Ở đây.... có nhiều trò vui lắm....

Konan, Deidara, Hidan không hện mà quay phắt lại nhìn ông nội, ánh mắt quái dị như lên án hành vi lừa đảo trẻ con của ông.

'Ông nội là đang gián tiếp giết hại trẻ nhỏ đấy à?'

Đáng tiếc, nạn nhân thực sự là Tokuro thì lại không nhìn ra ánh mắt khác thường đó, ngu ngốc tin lời ông mà đi xuống địa ngục.

Bốn người, ba thanh thiếu niên, một trẻ con đi đến vườn hoa anh đào sau dinh thự. Nào ngờ vừa bước đến ngưỡng cổng thì nghe bên trong vọng ra giọng nữ non nót pha lẫn mừng rỡ reo lớn:

- Ba con 7, ba con 5, bộ 9, 10, J, Q, K! Á há há!!! ù rồi!!! ù rồi!!!

\*\*\*\*\*

Lần này nhẹ nhàng tình cảm thôi, 128 vote, 128 comment là up chap mới nhé! ^^

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 93: Họ hàng bản bựa!

Bốn người vừa vào liền thấy giữa một vườn cây hoa anh đào nở rộ rực rỡ, trên thảm cỏ xanh có trải chiếu đặt bàn.

Ngồi khoanh chân bên bàn là một cô bé tóc hồng, mắt xanh đang cười đến híp mắt hưởng thụ chiến thắng huy hoàng. Trong khi đó, ngồi đối diện cô bé là một cậu thiếu niên tóc cam, mặt mũi xám ngoét vì thua một đứa bé kém mình 12 tuổi.

Tokuro còn chưa kịp định hình thì thấy hai ông anh ôm chân ông Thomas ban nãy đã sung sướng reo lên chạy lại, chỉ vào cậu thiếu niên kia, cười ha hả trên nỗi đau của người khác.

- Ha ha ha..... Thằng Yahiko thua rồi kia..... Nhục!

- Thế mà thằng nào ban nãy còn huênh mặt lên bảo thắng chắc! Á há há.... Anh cười vào mặt chú..... Há há há....

Sasori, Kakuzu, Kisame, Tobi thấy vậy đồng loạt nhảy lên hùa theo anh em đổ thêm dầu vào lửa, tiện trả luôn thù ngày xưa bị Yahiko bắt nạt.

- Thấy ban nãy chú vênh lắm mà, sao bây giờ im thế cưng! Há há há....

- Cưng à, đừng xúc động quá mà khóc nhé! Chỉ là một thằng lớp 11 thua một đứa bé còn chưa tốt nghiệp mẫu giáo thôi! Ô hô hô! ^^

- Cưng cứ thoải mái tức đến vỡ mạch máu não đi! Anh đảm bảo sẽ hậu táng chú từ tể mà!

- Chuẩn bị đi hôn bồn cầu nhà vệ sinh nhé cưng! Hắc hắc!

.....

Cả lũ đàn ông xông lên mồm mép liến thoắng công kích Yahiko. Trong khi đó, anh vẫn rất nhàn nhã, thu lại cái mặt xám ngoét ban nãy của mình, liếc mắt đảo qua Deidara và Hidan đang nói hăng hái, nhẹ giọng hỏi như không.

- Thằng Deidara và Hidan chưa hôn nhau đâu thì phải....

Tức thì sáu ông tướng im bật, ánh mắt lần lượt không hẹn mà hướng đến hai ông lăm mồm nhất, lúc này mặt xanh lét, cười bí hiểm một cái....

5 phút sau....

“Oẹ.....”

“Oẹ.....”

Deidara và Hidan tựa vào thân cây nôn thốc nôn tháo, mặt hết xanh rồi lại đến trắng, bao nhiêu thức ăn từ trưa, sáng, tối qua, đại loại là bất cứ cái gì chưa tiêu hoá đều xả hết ra từ đường mồm xuống sông....

Sasori đứng gần đó thấy vậy không khỏi lên tiếng chê trách.

- Ô nhiễm môi trường quá....

Deidara và Hidan lần lượt quay ra trợn trừng mắt nhìn Sasori, ánh mắt như muốn lóc thịt lột da thằng ngửa mồm kia.

- Trùng gì tao, đi mà nhìn hội kia kìa! - Sasori hất cằm ra hướng hội Konan đang tụm lại kia.

Cách đó không xa, một hội Konan, Kisame, Kakuzu, Tobi đang chụm lại, cả lũ tranh nhau kiểm view đẹp nhất để xem ảnh trên Ipad đời mới nhất, nghiêm túc đưa ý kiến chọn lọc.

- Ảnh này nét nhất này! Lấy ảnh này đi!

- Cứ để không thế này xấu lắm, đứa nào sửa đi!

- Cứ để chị lo! Chỉ cần năm phút với Instamag và Fotorus, đảm bảo sẽ trở thành tác phẩm nghệ thuật luôn!

- Xong nhớ gửi cho ông đây để còn đăng lên Instagram, Facebook, Twitter,.... - Có nên gửi đi tham dự cuộc thi nhiếp ảnh thế giới không chúng mày?

- Gửi đi! Đoạt giải là cái chắc! Không đoạt giải tao không làm người!

- Tao sẽ để tiêu đề bằng chữ bảy sắc cầu vồng ghi: Tình yêu vượt giới tính!

.....

Hai người nào đó càng nghe càng choáng váng, con buồn nôn vừa nguôi lại xộc lên tận não. Và sau khi hai anh vô tình liếc mắt nhìn nhau..... dòng sông chính thức chuyển màu đục ngầu, mùi “thơm” thoang thoang đâu đây....

Mặc kệ hai thằng kia đi, Sasori chuyển mục tiêu tấn công.

- Sakura, em chưa xử lí thằng Yahiko này!

Lập tức hàng loạt ánh mắt như mũi tên bắn đến người Yahiko, Sakura xoa xoa cằm, nhíu mày trầm tư suy nghĩ. Nên cho hôn ai đây ta?

Ngay khi ánh mắt Sakura sáng quắc, vừa nghĩ ra nạn nhân xấu số chịu trận tiếp theo, Yahiko liền ngoắc tay gọi cô bé lại, thì thầm gì đó bên tai.

Không hiểu Yahiko nói gì với Sakura mà đôi mắt lục bảo kia sáng lên như đèn ngọn hải đăng, nở một nụ cười đều đặn, lưu manh không đỡ nổi nhìn chằm chằm Konan, hại cô liên tục rét run, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, linh cảm xấu ập đến....

Quả nhiên, linh cảm phụ nữ không sai...

- Anh Yahiko hôn chị Konan bằng nụ hôn kiểu Pháp 5 giây và nụ hôn kiểu Ý 10 giây đi!

Konan: “....”

Sasori: “....”

Tobi: “....”

Kisame: “....”

Kakuzu: “....”

Tất cả đều sững người bất động, mặt không biểu cảm nhìn Sakura, ngay cả hai ngài đang tích cực làm ô nhiễm môi trường nước cũng không khỏi choáng. Tất nhiên là trừ Yahiko ra, nếu để ý kĩ sẽ thấy mặt anh đang phôi phôi, hớn hớn đi đến gần Konan.

Konan thấy nguy hiểm tới gần, liền tỉnh táo lại, vội nhảy ra sau Sasori, lấy anh làm lá chắn, còn mình thì khẩn thiết xin Sakura:

- Sakura, chị là chị em! Sao em có thể hãm hại chị thế chứ!?

Sakura không biết xấu hổ, thản nhiên mặt dày trả lời:

- Chị à, chị rất tốt nhưng em rất tiếc! Anh rề hứa sẽ cho em 10% cổ phần tập đoàn Akatsuki nếu anh ấy hôn được chị! Thế nhé, chúc chị hôn vui vẻ!

Konan nghiêng răng nghiêng lợi, trợn trừng mắt nhìn Yahiko đang ung dung đi tới, đỏ mặt quát.

- Vớ vẩn! Anh rề cái con khi! Chị thả lấy thằng Sasori còn hơn là lấy điều hoà chiều lạnh di động kia!

Đến lượt Sasori lau mồ hôi lạnh. Bà chị à, chúng ta là chị em họ đấy, khẩu vị của em đây chưa tẹt đến mức thế đâu...

Sắc mặt của Yahiko sầm xuống, ánh mắt giết chóc đâm xuyên qua Sasori đang sợ tới sắp tè ra quần, nhắm thẳng vào Konan.

- Em thử nhắc lại một lần nữa xem!

Konan không biết sống chết, lì lợm gân cổ lên thách thức. - Không phải thách! Bà đây nói luôn! Bà không thích lấy loại cục băng Nam cực như anh, thả lấy thằng Sa.... Ừm....

Konan còn chưa kịp nói hết thì Sasori vội quay phắt lại bịt mồm cô, ánh mắt sợ hãi, lưng áo ướt đầm mồ hôi, khẩn thiết cầu xin.

- Con lạy má! Má thương con thì má trật từ giùm con cái! Con còn muốn sống tới 100 tuổi nhé! Con không thích chết trẻ đâu!

Dứt lời, còn chưa đợi Konan kịp phản ứng gì, Sasori vội vã hai tay kính dâng Konan lên trước Yahiko, mặt nịnh nọt, lấy lòng.

- Boss à, em dâng phu nhân lên rồi nhé! Boss cứ từ từ thưởng thức!

Mọi người xung quanh đồng loạt nhìn Sasori với cặp mắt khinh bỉ, coi thường. Thằng hèn...

Yahiko hài lòng gật đầu, vươn tay ra đón lấy Konan, không ngờ cô liễu mạng gãy dựa, quyết liệt kháng cự khỏi anh.

- Anh buông tôi ra! Nếu không tôi đây gọi..... gọi hội Phụ nữ đến đánh hội đồng anh bây giờ!

Mọi người, không có ngoại lệ, đều đồng loạt im lặng, triệt để càn lời...

Yahiko trừng mắt, ánh mắt lạnh lẽo làm khí thế bùng bùng của cô suy giảm đáng kể, nhưng vẫn lì lợm kháng cự đến cùng.

- Tôi nói là tôi làm đấy! Không muốn bị tấn thì b....

- Nếu em còn nói nữa thì anh không ngại “xử lý” em luôn đâu. Dù sao thì xảy ra quan hệ trước khi cưới cũng bình thường mà....

Konan: “....” Im phăng phắc....

Mọi người: 'Còn có trẻ con ở đây đấy hai ông bà ạ....'

Cứ thế, Konan nước mắt lưng tròng bị ai đó không thương tiếc lôi đi chỗ khác, phần hận nhìn Sakura như muốn hét lên:

“Chị hận em...”

Sakura cũng nhìn lại cô bằng ánh mắt ngây thơ vô (số) tội kèm theo thương cảm sâu sắc: “Em vô tội! Mà chúc chị may mắn...”

Nhìn theo bóng dáng chị và anh rẽ cút thế “tình cảm tình cảm” rồi đi, Sakura quay lại nhìn sáu ông anh đang bất động phía trước, cười “ngọt ngào” một cái.

- Còn ai muốn chơi bài với em nữa không?

Không quá mấy giây sau đó, sáu ông lần lượt chạy toé khói ra khỏi vườn hoa, chỉ lần lượt buông lại một câu.

- Anh đi lau vườn!

- Anh đi lau lá cây!

- Anh đi đếm gạch!

- Anh đi nôn tiếp!

- Anh đi....

- Anh đi....

Không thiếu một lí do quái gở nào được đưa ra, lời còn chưa dứt người đã không thấy đâu, chỉ còn lại khói bụi bay mờ mịt trong vườn.

Nói đùa chứ đến Konan thân với con bé thế kia còn bị hành cho tởm, bọn họ chưa đại ở đây chờ chết nhé! Phấn đây!

Sau khi sáu đàn anh lần lượt co giò chạy mất, cả vườn cây chỉ còn lại Sakura.... và một cậu bé mặt đang ngáo đá nhìn nàng.- Cậu muốn chơi à? - Sakura nhoen miệng cười, hỏi.

Khuôn mặt dễ thương, đáng yêu, nụ cười ngây thơ, ngọt ngào phối hợp thêm với khung cảnh vườn hoa anh đào nở rộ thơ mộng, lãng mạn làm nền, quả thực đây là sự mê hoặc trí mạng đối với cậu bé năm tuổi....

Tim Tokuro đập thình thịch như muốn bay phọt ra ngoài, mặt đỏ bừng lên, tròn mắt nhìn chăm chú bóng hình nhỏ bé kia, một cảm xúc khác lạ dâng lên....

Bây giờ cậu đã hiểu thế nào gọi là “Yêu em từ cái nhìn đầu tiên” rồi....

Bị nhìn chăm chăm như vậy, Sakura cũng không khỏi xấu hổ, hai gò má trắng xuất hiện rặng mây hồng e thẹn, càng hại cho cậu bé mặt đỏ phừng phừng bốc hơi, trên đầu hiện ra mấy cái trái tim lượn vòng quanh.

- E hèm... Tóm lại... cậu có chơi không? Không thì để tớ còn về....

- Chơi! Chơi chứ! - Tokuro chạy về lại, lấy tốc độ sét đánh ngồi phịch xuống đối diện Sakura.

Sakura nhanh nhẹn xếp, tráo, chia bài, cười giảo hoạt, nháy mắt tinh nghịch nói:

- Luật chơi đơn giản, ai thua phải làm một việc cho người thắng! Cậu nhìn thấy các anh chị tởm thảm thế nào rồi đấy, có muốn chơi không? - Miệng thì hỏi nhưng tay lại thoăn thoắt chia bài, cứ như chỉ hỏi cho có lệ.

Tokuro đương nhiên là thấy hết được mấy ông bà đàn anh đàn chị kia bị hành tới bến thế nào, nhưng mà.... cậu không cưỡng lại được nụ cười tuyệt mỹ của cô bé....

Thôi thì sống chết có số, chết dưới tay mỹ nhân cũng thấy đáng....

Thế là, Tokuro quả quyết gạt đầu, sợ gì không chơi!

Sakura âm thầm cười khỏn nạn một cái, thêm một nạn nhân xấu số....

Năm phút sau....

“Hu hu hu..... Ông nội ơi.....” Sakura khóc thất thanh tông nát bét cái cửa dự phòng chạy vào.

Thomas: “.....”

Thư phòng có hai cửa ra vào, cái thứ nhất bị hai thằng cháu bất hiếu kia đập đổ, cái thứ hai bị đứa cháu gái cưng của mình tông cho nát bét! Đứa nào đập nốt ba cái cửa sổ đi cho đủ bộ!

“Choang!”

“Cho dù ông có xua đuổi thế nào, tình yêu của cháu với câu ấy vẫn không thay đổi!”

“Tình yêu của cháu với cậu ấy là trường tồn bất diệt, như ngọn lửa vinh quang Olympic mãi không bao giờ tắt!”

“Xin ông hãy chúc phúc cho tụi cháu!”

“.....”

Rồi, lúc này ông Thomas đã chính thức nổi giận. Ông quét mắt nhìn sáu thằng, ánh mắt lạnh lùng, lãnh khốc đúng chất của Quý Vương trên thương trường làm cả bọn suýt nữa tè ra quần nhưng vẫn không buông.

Thấy vậy, ông “cười” híp mắt lại, nụ cười “tươi” đến đáng sợ, giọng nói “nhẹ nhàng”, “êm ái”.

- Không phản đúng không?

Sáu thằng run rẩy gật đầu, trong lòng nảy sinh dự cảm không lành.

- Nhìn thấy cái bàn đá mạ năm lớp kim cương này không? - Ông bỗng chốc chuyển chủ đề, ánh mắt “hoà ái” lướt qua chiếc bàn bên cạnh. Sáu thằng chậm chạp gật đầu, trán đầm đìa mồ hôi lạnh.

- Ừm... Không lượn ngay thì kết cục sẽ như nó này....

Dứt lời, ông phất tay một cái, cái bàn lập tức bị hất bay lên không trung, nhận một chương vỡ tung thành trăm nghìn mảnh vụn, khói bụi bay tán loạn khắp phòng.

Nhìn những mảnh vỡ lá tả rơi xuống trước mặt mình, sáu thằng nuốt ực một cái, mặt tái nhợt như tờ, người lão đảo không vững.

Sáu ông quay lại nhìn nhau.

“Mày ơi, nếu tao nhớ không nhầm, ông nội luyện Giáng Long Thập bát chương....”

“Mày nhớ không nhầm đâu, ông còn học Cửu Âm Bạch Cốt Trảo nữa....”

“Hình như ông còn luyện cả Càn Khôn Đại Na Di đến tầng thứ 7 rồi nữa....”

“Có cả Nhất Dương Chỉ thì phải....”

“Chúng mày đừng quên ông nội thành thạo Thái Cực Quyền nữa....”

“Đưa nào quên ông nội đoạt giải Nhất cuộc thi võ thuật Thế giới tao và võ mồm....”

Nói xong, sáu ông không hẹn mà quay sang, bắt gặp gương mặt đang mỉm cười “điều hòa” của ông, tất cả rùng mình, cả người liên tục đổi sang bảy sắc cầu vồng. Cuối cùng, cả lũ kinh dị như gặp ma, hét toáng lên một tiếng rồi giẫm đạp lên anh em, chạy mất dép.

Nhìn hướng bọn cháu bắt tài chạy, Thomas thở phào một hơi, đẩy mắt ánh lên tia hài lòng.

'Cuối cùng chúng nó cũng chịu dùng cửa....'

Sakura ngồi trong lòng ông dù đã quen với mấy màn bạo lực như vừa rồi cũng không khỏi run lên cầm cập. Cô bé ngẩng đầu ngược nhìn ông nội, ánh mắt mang theo sự kính nể, hâm mộ tuyệt đối.

Ông nàng quá ư là ngẫu!

Cha con Tokuro vẫn đang choáng váng, hết nhìn cánh cửa rồi lại nhìn đến ông Thomas, trong lòng thán phục không thôi.

Một người đàn ông lợi hại, đẳng cấp, pro thế kia, đến sáu thằng cháu còn sợ xanh mặt mèo ra, đối thủ trên thương trường không khiếp đảm mới lạ.

- Cháu cưng của ông, làm sao cháu khóc? - Đối với cháu gái cưng này, ông Thomas lại quay về bản tính hiền lành như bột.

Bị khơi dậy nỗi đau, Sakura tức sôi máu, trợn trừng mắt lườm Tokuro, giọng nói trẻ con véo von.

- Cậu ta đánh thắng cháu!

- Và....? - Ông nhưn mày, dựa theo tính con bé thì không dễ dàng tức đến hộc máu thế này, chắc còn có lí do khác.

Sakura nghiêng răng nghiêng lợi, lần thứ N lườm Tokuro đang nhìn nàng với vẻ mặt vô tội kia, cực kì không cam lòng nói:

- Cháu thua, cậu ta.... bắt cháu.... hôn má....

- Hôn má ai?

- .... Hôn cậu ta.... - Sakura cúi đầu uất ức.

Thomas và cha Tokuro nghe xong, đầu tiên là ngây người ra, sau đó nhìn nhau....

“Phụt..... Ha ha ha.....”

Hai người ôm bụng cười phá lên, không hề giữ hình tượng trước thế hệ sau mà ngoác mồm cười đến chảy nước mắt, méo cơ mặt. Tiếng cười này càng làm mặt Tokuro sáng ngời như ánh mặt trời, trái lại, mặt Sakura thì u ám như trời bão.

- Thảm nào thấy mặt con từ lúc vào cứ phoi phoi như tắm gió xuân.... Hoá ra.... lừa được con gái nhà lành.... Há há há.....

- Thằng nhóc này.... Có tố chất.... Có tố chất...

Thomas huých nhẹ vào cháu gái đang phụng phịu, nháy mắt cố ý đá đều.

- Kia cháu.... Thua rồi phải làm theo chứ.... Quân tử nhất ngôn!

- Cháu là đàn bà phụ nữ!

- Thế à? Bây giờ ông mới biết đấy!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 94: Phát hiện

- Danny, lấy hộ cô cái kính.

- Dạ! Cô xinh đẹp tuyệt vời của cháu, kính của cô đây aaaa.....!!! - Danny hai tay ngoan ngoãn đưa kính cho Sakura, còn khom lưng cúi gập người 90° một cái, bộ dạng mười phần là một đứa trẻ lễ phép, con cái nhà có giáo dục.

Thế nhưng, những hành động này lại dọa cho Sakura rùng mình run sợ, da gà nổi đầy người, nhìn Danny như nhìn xác ướp sống dậy.

"Thằng này nó lên con à?" =.=?

Từ lúc xuống máy bay đến giờ, không hiểu sao nó cứ nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ tuyệt đối, tôn kính, sùng bái cứ như nàng là thần thánh phương nào không bằng. Chưa kể Danny còn cực kì nghe lời Sakura, nàng bảo gì nó làm nấy, nói gì nghe nấy, không có lấy nửa câu cãi.

Mới đầu, nàng còn rất hưởng thụ việc này, càng về sau, Danny càng ngoan ngoãn đến đáng sợ, dọa nàng cứ thấy ròn rợn thế nào ấy.

Bây giờ, Sakura chỉ mong nó cứ khinh bỉ nhìn mình, bỏ thuốc xổ vào cốc của nàng như trước, đá đều nàng cũng được. Chứ cứ kiểu này nàng đứt mạch máu não mà chết mất!

Trái lại với tâm trạng khiếp đảm của Sakura, Tokuro vẫn hết sức bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, chỉ lo chỉnh lại áo khoác bông cho Sakura để gió lạnh không bị lừa vào khi ra ngoài.

- Cô xinh đẹp, dễ thương, cô có muốn uống một cốc ca cao nóng không?

- Kh.... Không.... Cảm ơn cháu.... - Khoé môi nàng giật đùng đùng, khó nhọc từ chối. Rõ ràng là thằng cháu này có vấn đề nặng, cực nặng rồi!

Trước khi lên máy bay, cả lúc trên máy bay, lúc nào nó cũng nhìn mình với ánh mắt coi thường, khinh bỉ. Thế mà vừa xuống máy bay là nó thành thế này. Có khi nào nàng nên cho nó đi khám bác sĩ tâm lý không?

Danny sao không nhìn ra ánh mắt quái dị của nàng nhìn mình. Có điều, sự sùng bái, ngưỡng mộ trong mắt cậu vẫn không thay đổi. Cậu biết cô cậu khôn nạn, bản bựa nhưng không ngờ cô lại có tấm lòng cao cả, vĩ đại như vậy. Thật là một tấm gương sáng cho thế hệ cậu noi theo!

Sakura không hề biết rằng trong tâm thức của Danny, nàng đã được tôn vinh lên làm bậc Thánh mẫu, idol của lòng nó rồi cũng nên!

- Hai người đi chơi vui vẻ nhé! - Sau khi đưa Sakura và Danny đến khu trượt tuyết, Tokuro nhẹ nhàng hôn lên trán nàng rồi xoay người rời đi.

- Ồ? Chú không chơi cùng cô cháu à? - Danny kinh ngạc thốt lên hỏi. Không phải ông chú này thích quần lấy bà cô cậu lắm sao? Sao bây giờ cứ thế mà đi.



- Chú không trượt tuyết! - Tokuro mỉm cười từ chối.

Bỗng, một ý tưởng loé sáng trong cái đầu bé nhỏ tăm tối của Danny. Nó nở một nụ cười âm hiểm, gian trá, mắt híp lại một đường nhìn nằng, dọa cho Sakura lẫn nữa rợn tóc gáy.

- Không sao! Không sao! Không biết thì học sẽ biết! Cô cháu là một thiên tài trượt tuyết, từng năm lần vô địch giải trượt tuyết cấp trường, thành phố đây! - Nói xong như sợ Tokuro không tin, cậu còn lôi ra mấy cái cúp vàng từ trong túi, mồm mép liến thoắng vừa kể vừa tặng bốc Sakura lên tận trời. Sakura: “.....” Wow! Nàng không biết cái túi áo của nó lại toàn nằng đến vậy, đút một đồng cúp vào mà áo không bị phồng lên. Cứ như túi thần kì của Doraemon vậy.....

Sau một hồi nước bọt văng tung toé, Danny cũng chịu nói vào trọng điểm.

- ..... Vậy nên, cô cháu sẽ là một giáo viên tốt đạt tiêu chuẩn quốc gia! Đảm bảo không quá hai tiếng chủ sẽ thành thạo môn trượt tuyết..... Hoặc là chết mất xác vì lở tuyết hay không cháu cũng chịu!

Sakura: “=,=’” “Thằng này có cần thiết phải thêm câu cuối vào không....”

- Thực ra là.... - Tokuro bây giờ mới có cơ hội lên tiếng, muốn nói gì đó, không ngờ còn chưa kịp thì đã bị Danny kéo tay lại vào trong khu trượt tuyết.

Cái mồm bé xinh lại bắt đầu phun mưa.

- Chú không phải lo! Khả năng chết mất xác chỉ chiếm 60, à nhầm, 59,9% thôi!

Tokuro: “....”

Sakura: “....”

Mày lại bắt đầu hạ nhục cô mày rồi đây.... Cơ mà cô mày thích! ^^

Ít ra Danny như thế này còn đỡ sợ hơn so với một Danny ngoan ngoan biết nghe lời lúc trước. Nhớ lại khi đó, Sakura rùng mình nổi da gà.....

Tokuro cứ thế bị lôi lôi kéo kéo, bắt buộc phải thay đồ trượt tuyết, nhiều lần muốn chen vào giải thích điều gì với Danny, nhưng mà nó cứ nói không ngừng nghỉ thế kia, anh chen bằng niềm tin và hy vọng à?

- Nói tóm lại, chú với cô học vui vẻ nhé! Bái bai! Cháu đi cura gái đây!!!^^ - Dứt lời, cậu phấn đi ngay lập tức.

Ánh mắt Tokuro đầy bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười nhìn theo bóng dáng Danny.

Thật ra, anh không phải không biết trượt tuyết, chỉ là không muốn trượt thôi. Cũng không phải anh không biết thành tích huy hoàng của Sakura, vì thực tế anh chính là người đào tạo nàng trong suốt 5 năm đó mà. Nói trắng ra, Sakura đã giỏi, Tokuro còn đẳng cấp hơn.

Tuy nhiên, Tokuro hiểu tại sao Danny lại làm vậy, nó muốn tạo cơ hội cho hai người gần gũi nhau hơn. Về điều này, anh cảm ơn Danny con không kịp nữa là trách nó!

- Vậy..... bây giờ anh dạy em hay em “dạy” anh đây, sư phụ? - Sakura nhíu mày xoa xoa cằm “suy nghĩ”.

Tokuro bật cười xoa đầu Sakura, nắm tay nàng nhẹ nhàng dẫn đi.

- Đi! Anh dạy em mấy trò mới!

Nghe vậy, Sakura hí hửng, lon ton theo bước Tokuro, hoàn toàn không để tâm đến bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Trong suy nghĩ của nàng, đây hết sức bình thường, chẳng có gì kì quái cả!

Thế nhưng, trong mắt người xung quanh..... trong mắt hần, hành động này mang một tầng ý nghĩa khác.....

- Thấy rõ rồi chứ? Hai người họ không đơn giản như những gì cậu nghĩ.

Trong căn phòng tăm tối, ẩm mốc, không một ngọn đèn, chỉ được chiếu sáng nhờ tia sáng từ máy chiếu ba chiều đặt ở trong phòng.

Đối diện với hình ảnh ba chiều giữa phòng, một người đàn ông bị xích sắt, gông kim khoá chặt trên tường, tóc tai lộn xộn, quần áo rách nát lộ ra những vết thương ghê rợn còn rỉ máu trên người. Toàn thân từ trên xuống dưới không nơi nào lành lặn, đến trên gương mặt tuyết mịn, tái nhợt cũng có một vết xước dài bên má phải. Dưới chân hần là vũng máu chảy lênh láng đủ để cho thấy người này đã bị tra tấn dã man thế nào..... Viên đạn ngày đó đã không bắn trúng tim hần, ít nhất là không giết được hần. Sau khi tỉnh dậy, hần đã thấy mình đang ở trong căn phòng này và đón chờ hần là những đòn tra tấn, hành hạ về không chỉ thể xác mà còn về tinh thần của Yuki. Cô ta muốn hần phải tận mắt thấy người mình yêu đang hạnh phúc bên người đàn ông khác mà bản thân bất lực không thể ngăn cản.

Ánh mắt kia không một lúc nào rời khỏi hình ảnh ba chiều của hai người trước mắt, thống khổ, đau đớn trong mắt hắn hiện ra rõ rệt.....

Người con gái tóc hồng đang nở nụ cười ngọt ngào nắm tay chàng trai kia là người hắn yêu sâu đậm, yêu đến tận xương tủy..... Hắn luôn thích ngắm nàng cười, khi đó nàng thực đẹp, nụ cười của nàng đem lại cho hắn cảm giác hạnh phúc, ấm áp khó tả.

Thế nhưng bây giờ nàng đã cười, hắn lại không hề cảm thấy gì khác ngoài đau khổ, chua xót. Đơn giản là vì nàng không cười với hắn, mà là với một người đàn ông khác, vui vẻ với một người khác..... không phải hắn....

Trong miệng dâng lên vị mặn chát kết hợp với vị tanh nồng. Hắn khóc, đã bao lâu rồi hắn không khóc như vậy, đã lâu, rất lâu lắm rồi, đến hắn cũng không thể nhớ được nữa....

Tuy vậy, hắn vẫn nhớ rõ được lần cuối mình khóc, đó là vào ngày nàng chết dưới tay hắn, ngày hắn đã lựa chọn vứt bỏ nàng, chính tay hắn kết liễu người đã từng vì hắn vứt bỏ tất cả.....

Chàng biết không..... Ta chưa từng hối hận..... vì những gì ta đã chọn.....

Cả khi đó lẫn bây giờ, hắn không hiểu ý nghĩa lời này, rốt cuộc là nàng không hối hận vì đã chọn về phe Orochimaru, trả thù hắn hay là vì sao?

- Cậu và nó sẽ mãi mãi không thuộc về nhau! Từ bỏ đi!

Giọng nữ lạnh lẽo, vô cảm được loa khuếch đại vang vọng bên tai hắn. Đôi mắt Sasuke trở nên lạnh lùng, giọng nói đầy kiên định.

- Không bao giờ!

- Nó đã yêu người khác và đang sống rất hạnh phúc! Còn cậu, đang phá đi hạnh phúc mà nó vất vả có được sau hàng tỷ năm bị giam giữ! - Giọng nói cực kì phẫn nộ, đè nén cảm hận - Lẽ nào cậu đã quên khi xưa là kẻ nào hại nó thành như vậy?

Một câu này đã thành công đánh thẳng vào tâm lý Sasuke, ánh mắt hắn trĩu nặng, thanh âm trầm thấp, khàn khàn.

- Tôi không quên!.... Nhưng tôi cũng không quên lý do mà tôi chấp nhận hứng chịu lời nguyền đó.

- Lời nguyền sẽ chỉ cho cậu cơ hội được gặp lại nó, nhưng không có nghĩa là nó sẽ phải yêu cậu lại như trước kia!

- Vậy thì tôi sẽ làm cho cô ấy yêu tôi lại lần nữa! - Hắn thấp giọng khẳng định, ánh mắt quyết liệt, chết cũng không bỏ cuộc - Yuki, cho dù chị làm thế nào cũng không ép tôi từ bỏ được đâu!

Sau câu nói đó của hắn, căn phòng thoáng chốc rơi vào tĩnh lặng.

- Ha! Cậu tưởng ta không có biện pháp ép buộc cậu sau! - Giọng nói Yuki đầy mỉa mai, khinh thường phóng đại trong loa - Cậu đánh giá thấp ta quá rồi, Uchiha.....”Tít..... Cạch!”

Cánh cửa thép trong bóng tối chậm rãi mở ra, ánh sáng chói từ ngoài chiếu vào làm mắt hắn không thích ứng được nheo lại. Chỉ thấy ở ngoài cửa có một vật to dài khoảng 15m trườn vào, phát ra âm thanh như tiếng rần rít.

Khoảnh khắc nhìn thấy rõ thứ tiến vào là gì, sắc mặt hắn trầm xuống.

Trăn Anaconda, vua của loài trăn, một trong số những loài đáng sợ nhất với đòn tấn công hung tàn giết chết con mồi.

- Yên tâm, thú cưng của ta sẽ nhẹ tay với cậu..... chỉ ít là sẽ không chết được....

“Chơi vui nhé, Ana....”

-----

- Hôm nay hai người chơi vui không? - Danny hưng phấn chạy đến cạnh Tokuro, nháy nháy mắt đầy ẩn ý hỏi.

Tokuro xoa xoa đầu cậu nhóc, mỉm cười đầy cảm kích.

- Vui lắm! Cảm ơn cháu!

- Không cần cảm ơn đâu, chỉ cần đưa cháu vài tỷ đô la làm quà biếu là được ấy mà! - Danny không khách khí nói, lập tức ăn ngay một cái đập không thương tiếc của bà cô.

- Vài tỷ cái con khỉ! Có mà cô mày cho mày vài tỷ đô la tiền âm phủ! Xuống đây mà tiêu dần!

Danny: “Cô, cô là đang rửa cháu chết sớm đây à?” =.=’

- Chứ còn sao nữa!

Danny: “.....”

Tokuro thấy tình hình cô cháu căng thẳng liền tách hai người sang hai bên.

- Thôi, chúng ta về khách sạn thay đồ đi, còn đi ăn tối nữa chứ!

- Hai người cứ về trước đi, em đi có việc một chút! - Nói rồi không đợi hai người kia kịp phản ứng gì, nàng đã đóng cửa xe lại nhấn ga phóng đi mất.

Nhìn chiếc xe Ferrari đỏ chót khuất sau ngã rẽ, hai chú cháu lần lượt lắc đầu thờ dài, rồi lại nhìn nhau.

- Cháu muốn ăn gà nướng!

- Từ từ để chú đặt trước nhà hàng đã....

.....

- Còn không mau ra đây!

Sakura bước xuống xe, thản nhiên nhìn chiếc xe đen phía trước bị con Ferrari của nàng chặn lại trong ngõ cụt.

Biết mình không còn đường thoát, người trong chiếc xe đen kia đành lộ diện. Một người đàn ông mặc áo khoác đen trùm khăn đeo kính che kín mặt xuống xe, đi đến trước Sakura, cung kính cúi đầu quỳ xuống.

- Thuộc hạ ra mắt tam tiểu thư Alexandra!

Sakura nhíu mày nhìn anh ta, lạnh giọng tra hỏi:

- Nói, ai cử cậu đến theo dõi ta? Là chị hay anh?

Từ lần ở sân bay lúc gặp Tokuro, nàng đã nhận ra người này bám theo nàng từ Pháp đến tận đây. Bất kể nàng đi đâu anh ta đều bám theo, giữ một khoảng cách nhất định sau bọn họ nhưng vẫn bị nàng phát hiện. Thấy anh ta không có địch ý nên nàng mới một mình đến đây vạch trần, đoán chừng người này lại anh hoặc chị cử theo dõi mình, vấn đề là: Để làm gì?- Tiểu thư, bất kể là ai cũng là vì để bảo vệ an toàn cho cô.

- Cậu cho là ta ngu thế sao! - Sakura cười lạnh, rút dưới bốt ra một khẩu súng lục màu bạc, chậm rãi lắp ống giảm thanh lên, từ tốn phân tích.

- Những người hộ vệ anh chị ta lên cử đến không bao giờ giữ khoảng cách gần như cậu vì họ luôn sợ ta dễ dàng phát hiện. Những người dám bám theo với khoảng cách sát thế này thường là để chụp ảnh hoặc ghi hình lại. Ta nói đúng không?

Sakura nhướn mày hỏi như không hỏi, nhìn người quỳ trước sắc mặt có hơi tái nhợt, tay chân run rẩy, nàng thầm khinh thường. Mới thế này đã sợ rồi, đúng là tên nghiệp dư!

- Theo ta quan sát, trong thời gian theo dõi, cậu không cầm bất cứ cái camera nào nên ta đoán hẳn là cậu sử dụng camera mini cài áo rồi. Bằng chứng là đây.....

Sakura vươn tay gỡ cái huy hiệu chữ “A” uốn lượn màu đen trên áo anh ta xuống, đưa lên soi dưới ánh nắng mặt trời, ngắm nghía một lúc rồi nhàn nhạt nói.

- Xem ra là thuộc hạ chị phải đến rồi...

Soi dưới ánh mặt trời, góc dưới bên phải ở mặt sau huy hiệu có thấy một hình bông hoa tuyết trắng, đây là biểu tượng của chị nàng.

Người kia nghe vậy không khỏi toát mồ hôi lạnh. Vốn trước khi đi thực hiện nhiệm vụ này đã có người nhắc anh ta phải cẩn thận nhưng là anh ta coi thường nghĩ rằng tiểu thư sẽ không đủ tinh tường để nhận ra nên mới lơ là. Không ngờ mới theo dõi có một ngày đã bị vạch trần, mà có khi ngay từ khi bắt đầu đã bị phát hiện rồi cũng nên.... Người nhà Alexandra đúng là không thể coi thường....

- Chị ta đang ở đâu?

- Tiểu thư..... Chuyện này..... - Anh ta lộ ra vẻ khó xử, nếu để chủ nhân biết anh ta nói cho tiểu thư thì đảm bảo sẽ bị làm cho đến muốn chết không được, muốn sống không xong.

Như nhận ra được lo sợ của anh ta, Sakura cười lạnh, dí nòng súng lên đầu anh ta.

- Nếu thành thật khai báo, ta còn có thể đảm bảo cho cậu một con đường sống bình an sau này. Cậu cũng biết gia đình ta chiều ta thế nào rồi, phải không?

Anh ta có chút dao động, nhưng vẫn cúi đầu duy trì im lặng.

- Còn nếu cậu muốn đổi đầu với ta, trung thành với chị đến cùng.... - Ngón tay thon dài khẽ kéo chốt “cách” một tiếng - ..... Anh chị ta từng dạy rất nhiều cách để khiến người ta sống đỡ chết đỡ đó.....

Lời của Sakura dọa anh ta lạnh sống lưng, lưng áo thấm đầy mồ hôi.

- Cậu xem phim 21 Jump Street không? Hà?

- ..... Có.... Tiểu thư.... tôi có xem...

- Ừm... tốt! - Nàng hài lòng gật đầu một cái - Nhớ đoạn cuối Schmidt bắn vào đầu của ông thầy bán ma túy không?

- Là vào.... vào bộ phận sinh dục của ông ta.....

- Trí nhớ tốt! Thế.... có muốn làm chút tiểu phẫu đổi giới tính không? Ta có thể làm giúp cậu, miễn phí luôn! Đỡ phải sang Thái lan! - Sakura nở một nụ cười “thiên thần”, hương nồng sừng từ trán anh ta xuống dưới.....

- Tiểu thư! - Anh ta bị dọa sợ nhảy dựng cả lên, run rẩy bỏ ra sau, mặt mũi xanh lét.

Thấy vậy, Sakura tỏ ra “thất vọng”, “u u” than thở.

- Sợ ta tới vậy à? Không sao, ta không làm cũng được.... Hay là để Ana làm nhé!!!

Nghe hai câu đầu anh ta còn thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa được bao lâu thì bị câu cuối của nàng dọa cho khiếp vía.....

Phàm là thuộc hạ của chủ nhân thì đều biết Ana là “cái” gì! Nói đùa chứ bị “cắt” bằng một phát súng còn đỡ, chứ nếu bị “cắt” bằng một đóp của Ana, không khéo lại.....

Bị suy nghĩ của mình hù dọa, anh ta kiên trì trung thành không nổi nữa, liền cúi rạp xuống cầu xin Sakura.

- Tiểu thư tha mạng! Thuộc hạ sẽ khai báo hết tất cả! Xin cô để lại cho thuộc hạ con đường sống!

'Đúng là chỉ cần lời Ana ra, mọi chuyện đều có thể giải quyết! Ngày xưa quyết định nuôi nó đúng là không phải sai lầm!^^' Inner cảm thán.

'Thế mà ngày xưa còn nào định đòi ngâm rượu nó há!' Sakura khinh bỉ nhìn Inner.

'Dạ! Đây chỉ là một phút lỡ làng của cuộc đời thôi mà chị!'

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 95: Con trần mặt dày!

- Đi du lịch đây biển chán rồi đến chỗ tôi à, Itachi?

Yuki đẩy ly trà vừa rót còn nghi ngút khói đến trước Itachi, còn mình thì từ từ thưởng thức ly trà đang cầm trên tay.

Itachi không khách khí nhận lấy ly trà, động tác tao nhã nâng lên nhấp một ngụm, thản nhiên nói:

- Cậu biết vì sao tôi đến mà.

- Thì? Tôi phải quan tâm chắc?

Itachi khẽ nhún mày, đặt ly trà xuống, nét mặt có chút khó xử.

- Hai tháng cũng đã đủ rồi, cậu còn định giam nó đến bao giờ nữa?

“Rắc rắc....”

Ly trà trong tay Yuki bị bóp vỡ trong phút chốc, mảnh vỡ từ ly trà rơi lạch cách lên bàn. Nước trà màu vàng pha lẫn vài giọt máu đỏ nhỏ xuống mặt bàn bằng ngọc. Ánh mắt Yuki toát lên sự lạnh lùng, căm hận, phần nộ nắm tay siết chặt đến trắng bệch.

- Đủ? Cậu ta mới chỉ bị giam trong hai tháng, còn Sakura thì sao, nó đã bị nhốt trong một con dao hàng thiên niên kỉ ở dưới địa ngục! Cho dù có giam cậu ta đến chết cũng không đủ để bù lại quãng thời gian nó phải chịu đựng!

- Nhưng nó cũng đã phải trả giá cho sai lầm của mình. 100,000 kiếp trải qua cảm giác bị người mình yêu nhất phản bội, lừa gạt, bị bức đến con đường cùng phải từ tìm đến cái chết! Như thế chưa đủ sao!?

- Chưa đủ! Chưa bao giờ là đủ cả! Tôi sẽ khiến cậu ta phải mặc ruộng trong ngực, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

- Fuyuno Yuki!!!

Itachi bắt ngờ thét lên gọi cả họ tên lúc trước của Yuki, làm cô giật mình, sững người trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trên bàn, những mảnh vỡ và giọt nước đổ trên bàn ban nãy nay đang lơ lửng giữa không trung. Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, một thuộc hạ vừa bước vào muốn báo cáo, bất gặp cánh phi vật lý này không khỏi trợn mắt khiếp sợ.

Thấy biểu hiện này của thuộc hạ, Yuki nhàu mày, ngón tay khẽ động, lập tức hàng loạt mảnh vỡ với những giọt nước bay với tốc độ ánh sáng đâm xuyên qua cổ con người xấu số kia, ghim lên bức tường phía sau.

Nhìn người đàn ông ngã xuống, chết không nhắm mắt, Itachi lắc đầu, bất đắc dĩ hỏi:

- Có cần phải ra tay ác độc thế không? Dù sao cũng là thuộc hạ của cậu....

Yuki thậm chí còn không buồn liếc mắt để tâm đến xác chết kia, phát tay đóng sầm cửa lại, tiện tay khoá chốt, giọng nói lạnh băng, vô cảm.

- Đến gõ cửa trước khi vào còn không làm được, tôi còn giữ lại kẻ vô dụng này làm gì!

Yuki thở dài, nhắm mắt trấn tĩnh, cố bình ổn lại tâm trạng của mình. Đạo này cứ hề gặp chuyện gì liên quan tới cậu ta và Sakura là cô lại dễ kích động, mất kiểm soát sức mạnh của mình.

Đây đã là người thứ 5 bị giết trong vòng hai tháng vì vô tình bắt gặp Yuki lúc cô đang kích động và làm một số thứ lơ lửng rồi. Cứ tiếp tục thế này không được tốt cho lắm, sớm muộn gì cũng bị lộ....- Cần tôi gọi người mang thuốc đến không? - Itachi liếc qua vết thương trong bàn tay Yuki, lúc này mạnh tay bóp nát ly trà nên chắc bị mảnh vỡ đâm xước qua.

- Không cần! Tôi vẫn đủ sức để tự chữa thương.

Bàn tay Yuki phát nhẹ, một làn khói trắng xuất hiện bao bọc quanh bàn tay bị thương, một lúc sau mới từ từ biến mất, để lộ ra một bàn tay lành lặn, không tí vết.

- Lâu hơn trước kia.... - Theo dõi xong cả quá trình, Itachi bắt ngờ nói - Sức mạnh của cậu đang yếu đi, Yuki....

Yuki không phủ nhận, thái độ hờ hững không quan tâm.

- Chừng nào còn ở cái thế giới này thì sức mạnh của tôi sẽ còn tiếp tục yếu đi. Cũng chẳng sao, đằng nào cũng có về được Thiên giới nữa đâu.... trừ khi chết....

- Cậu định trở về? - Anh nhướn mày, ngạc nhiên hỏi.

Yuki khinh bỉ liếc nhìn Itachi, không hề che giấu sự coi thường, giễu cợt trong giọng.

- Vẫn tưởng cậu thông minh, xuất sắc thế nào, ai ngờ.... Cậu nghĩ tôi tìm mọi cách để đầu thai xuống được đây, vào trong gia đình này chỉ để chơi chán rồi khi sức mạnh yếu đi thì tự từ để về chắc? Thần kinh!

Itachi ngượng ngừng gãi đầu. Người ta chỉ đoán thời mà, có cần coi khinh nhau thế không!

Tuy nhiên, Yuki vô tình nhắc lại vấn đề đang cần tranh cãi ở đây, lý do vì sao hôm nay Itachi lặn lội đến tìm cô.

- Rốt cuộc cậu muốn thế nào mới chịu tha người?

Cô vốn định phủ phàng trả lời là “còn lâu” nhưng bỗng cảm giác được ai đó đang đến, liền chán nản, thờ dài thườn thượt.

'Mình còn chưa trả thù cho bố, con bé này đã vội xông đến rồi.... Tình với cha yêu.... Đúng là nhảm nhí, vô dụng!' Yuki than thầm.

Biểu cảm thay đổi đến chóng mặt của Yuki làm Itachi ngạc nhiên thắc mắc.

- Sao vậy?

- Hừ! Còn sao chẳng gì nữa! Thằng em cậu đúng là số may mà!

- ???

- Vị “cứu tinh” của nó đang đến rồi! - Yuki cực kì không tình nguyện giải thích - Và khôn nạn thay, người này có sức ảnh hưởng với tôi còn lớn hơn cả cậu!

Itachi đầu tiên là ngu ngơ không hiểu mô tê gì cả, lúc sau mới biết dùng đến não mà suy nghĩ, hiểu ra rồi liền cười hóm hờ, búng tay “tách” một tiếng, à lên rõ to.

Cái mặt này làm Yuki cực kì ngứa mắt, cô không hề thương tiếc một đấng soái ca hàng sắp tuyệt chủng, phát tay điều khiển nguyên cả cái âm trà bay thẳng vào mặt ai đó.....

'Cười đi! Giỏi thì cười nữa đi!'

.....

Đứng trước cánh cửa thép bóng loáng, nét mặt Sakura thất thần, bàn tay đặt trên cửa do dự không biết nên mở ra không.

Đằng sau cánh cửa này là người hại nàng khổ sở gần hai tháng suy nghĩ, hấn đối với nàng là thế nào? Chắc chắn hấn đã chiếm một vị trí quan trọng trong tim nàng rồi, nếu không vì sao vừa nghe thuộc hạ của chị tã thoang thoảng một người đàn ông bị bắt đến có ngoại hình giống hấn, Sakura đã vội vàng tìm đến đây! Nhưng là nàng không xác định nổi cảm giác trong tim. Yêu? Nàng không dám khẳng định! Hận? Vì sao lại hận?

Tự bản thân Sakura không thể xác định được, vậy thì gặp hấn, hỏi hấn đi! Dường như đây đã là cách tốt nhất rồi!

Nghĩ vậy, Sakura hít một hơi lấy dũng khí, cánh tay đẩy mạnh cửa.

“Cạch.....”

Cánh cửa từ từ hé mở, một mùi máu tanh nồng, mùi ẩm mốc ập vào mũi làm dạ dày Sakura cuộn trào, khó khăn kìm nén cảm giác buồn nôn.

Bên trong phòng tối đen như mực, Sakura phải dựa vào ánh sáng từ ngoài hắt đến mới miễn cưỡng nhìn được.

Mặt sàn nhót nháp, càng vào bên trong, mùi máu tanh tươi càng đậm, trái tim Sakura như lơ lửng trên vực. Tại sao lại nhiều máu như vậy, hấn.... có ổn không?

Như để trả lời cho câu hỏi của Sakura, phía trước mắt xuất hiện một người nằm trên mặt đất, đưa lưng lại về phía nàng. Chỉ riêng trên lưng thôi đã chẳng chít những vết thương sâu hoắm vào trong da thịt, có chỗ còn có thể thấy vào tận xương.

Khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt nàng nhoè đi, sống mũi cay xè, vội vã lao đến, không quản quần áo bị dính bẩn, ngồi phịch xuống cạnh hấn, lật người hấn lại.

Dưới ánh sáng yếu ớt chiếu đến, một gương mặt thân thuộc hiện ra....

- Sasuke.....

Nước mắt bỗng không kìm được tuôn trào thành dòng, hai bàn tay nàng run rẩy ôm lấy mặt hấn, giọng nói nghẹn ngào lay gọi.....

- Sasuke..... Sasuke..... Em đến rồi.... Anh mau dậy nhìn đi..... Em đến rồi đây.....

Làn da hấn lạnh buốt, đôi môi khô rát, tím ngắt lại, gương mặt tiều tụy, đầy vết bầm tím, vết xước dài còn rỉ máu trên gò má hấn. Trái tim nàng lạnh buốt, đau đớn như bị ngàn vạn mũi kim sắc nhọn cứa vào.....

Kì lạ, rõ ràng người bị thương là hấn, sao nàng lại thấy đau như chính mình là người hứng chịu những vết thương đó.....

Mặc cho Sakura lay gọi thế nào, Sasuke cũng không tỉnh dậy, một dấu hiệu cũng không có. Cũng phải, một người đàn ông dù khỏe mạnh đến đâu, nếu chịu qua cường độ tra tấn dã man, khốc liệt của Yuki thì không chết đã là may mắn lắm rồi.....

Ý thức được rằng với tình trạng này, cho dù nàng gọi đến khăn cổ hấn cũng không tỉnh dậy được, bây giờ phải đưa hấn ra khỏi đây đã.

Sakura khoác tay hấn lên vai mình, gắng sức đỡ hấn đứng lên nhưng cứ đi được vài bước lại gục xuống. Cho dù Sakura là người từng học võ thì sức lực nàng cũng không khá lên được bao nhiêu, dù một người đàn ông to cao gấp đôi mình vẫn hết sức khó nhọc.

Đang lúc nàng loay hoay không biết làm thế nào, bỗng trước mắt xuất hiện một con trăn khổng lồ, miệng đỏ lòm, hàm răng sắc nhọn đủ để nghiền chết con mồi, ánh mắt khát máu, hung tợn....

Người khác mà gặp cảnh này chắc ngất xỉu rồi cũng nên, còn nàng, phải nói là mừng phát khóc còn không kịp.

- Ana honey!!!Ana vốn đang tính xử lí hai con mồi trước mắt kiểu gì, nuốt chửng, làm xá xú, không ngờ nghe thấy giọng nói quen quen. Nó cúi xuống trước mặt Sakura, hít hít ngửi ngửi để nhận dạng, rồi thè cái lưỡi đỏ sọc ra liếm mặt nàng một cái, chớp chớp miêng nghĩ gì đó.....

'Mùi này quen quen..... Ngọt ngọt, thơm thơm, vị giống đồng hoa trong vườn mình lỡ đuôi phá hôm kia, giống cô chủ thật..... Aizzz..... Đáng tiếc cô chủ

mất tích 4 năm rồi..... Chán th..... Mà khoan!

Ana tròn trĩnh mắt nhìn chăm chăm Sakura, cái mặt dờ dẩn ra vì kinh ngạc trong giây lát. Sau khi định thần lại, Ana vội vồ đến, cái đầu to tướng cọ cọ vào mặt Sakura làm nũng, lè lưỡi liếm mặt nàng, cười híp cả mắt lại, miệng phát ra tiếng rít mừng rỡ, đến cái đuôi cũng ngoáy tí thò lò không thôi....

- Ủ.... Ta cũng nhớ mày lắm, Ana! Ngoan! Ngoan!

Ana vui đến nỗi cái mặt cọ mạnh quá, đẩy ngã cả nàng ra sau, may mà nó kịp thò đuôi ra làm đệm đỡ nàng. Còn Sasuke không may mắn đến vậy, ngã ngửa ra đằng sau, đầu, lưng va đập mạnh xuống đất, đau đến nỗi làm hân hôn mê cũng khờ rên lên....

Sakura hoảng sợ, vội đỡ hân dậy, ôm vào lòng mình, ánh mắt tha thiết hướng Ana khẩn cầu:

- Làm ơn, hãy giúp ta đưa anh ấy ra khỏi đây.....

Ana vốn đang hưng phấn vì gặp lại cô chủ, không lắng nghe gì gât đầu đồng ý luôn, đuôi nhẹ nhàng cuốn cả hai người lại nhấc lên, trườn mình theo đường ra bò đi....

Ana không những đưa hai người ra ngoài mà còn một mạch đưa hai người đến bệnh viện tư nhân gần nhất, lại còn đặc biệt tốt bụng thẳng tiến vào đại sảnh nữa, giờ thì hay rồi....

“Áaaaa..... Rắn... Rắn!!!”

Trong sảnh truyền đến tiếng la hét thất thanh của các bệnh nhân lẫn người nhà, các bác sĩ, y tá,.... Cả đại sảnh hỗn loạn, người người chạy trốn sống trời chết, liều mạng chen chúc chạy ra cửa....

“Rắn!!!”

Cái đuôi to tướng của Ana ngang nhiên đập xuống chặn trước cửa, cái mồm với hàm răng như hàm cá mập kèm theo cặp mắt hung tợn bonus thêm thân hình dài lêu nghêu chiếm đến 1/2 đại sảnh khổng lồ đã thành công dọa mọi người đứng hình im phăng phắc.

- Có người bị thương nặng ở đây, làm ơn cứu anh ấy được không? - Sakura lên tiếng, lúc này mọi người mới nhận ra có một cô gái đỡ một chàng trai, và cả hai vẫn bình an đứng cạnh con rắn.

Ana quắc mắt nhìn đám bác sĩ kia, cái lưỡi đỏ ngòm như vô ý lè ra một cái....

- Đây! Đến đây! Đặt anh ta lên cáng đi! - Một bác sĩ thức thối nhận ra ý của con rắn, vội vàng kéo theo mấy người khác chạy đến, nhanh nhẹn thực hiện các thao tác cấp cứu.

Ana hài lòng gật đầu một cái, bỗng dưng quay phắt sang nhìn người phụ nữ đầu tiên hét gọi nó là rắn, hơi há mồm ra, hung ác trừng mắt một cái....

'Bà mày đây là rắn! Rắn cái con khỉ! Bà đẳng cấp hơn rắn nhiều!'

Thấy động tác muốn nuốt chửng người của con nào đó, Sakura hơi vỗ vỗ lên thân nó, nhẹ giọng dỗ:- Ngoan nào, Ana! Không được ăn thịt người, thịt người chán lắm, toàn xương xẩu với các chất độc hại thôi! Về nhà ta cho cưng ăn mười phần thịt bò bít tết thượng hạng nhé!

Ana nghe lời, từ bỏ ý định muốn ăn thịt người. Nó hơi cúi đầu, cọ cọ vào mặt Sakura, ánh mắt nũng nịu, mắt chom chớp mồm đớp đớp nhìn nàng.

- Được rồi! 20 phần thịt, kèm theo 5 đĩa rau, miễn bình luận!

“Rít....” Ana càng thêm đáng thương nhìn nàng. Nó ghét ăn rau lắm a....!

- No! Phải ăn rau! Không ăn làm sao mà tiêu hoá tốt được! Cấm cãi! Ý kiến ý cò gì nữa là khỏi ăn bít tết, thịt gà nướng cũng khỏi! - Sakura kiên quyết nói, ý chí không hề bị ánh mắt của nó làm lung lay.

“Rít....” Ana cuối cùng đành thỏa hiệp, ủy khuất gật đầu một cái, mặt mày ủ rũ, đau khổ, khác hẳn so với bộ dạng oai phong ban nãy.

Dù gì nó cũng giúp mình như vậy, Sakura thấy nó như vậy cũng không đành lòng, nhẹ nhàng xoa đầu Ana, buông lời dỗ dành.

- Không khóc, nếu nghe lời sau này cho mày ăn hân cả cân tôm hùm, mực tám món, rượu vang 1978 nữa nha! Bây giờ về nhà trước nhé!

Cái bản mặt của con nào đó tươi tỉnh cả lên, hân hờ ra mặt, nghịch ngợm liếm mặt Sakura một cái rồi mới ve vẩy cái đuôi, uốn éo về nhà.

Các thể loại bệnh nhân, y tá, bác sĩ, dân chúng đến xem kịch vui....: “.....”

Con rắn kia có phải là rắn thành tinh rồi hay không? Còn biết ăn vạ kì kèo thêm bớt như đúng rồi!

Khóc á? Nhìn đầu ra nó khóc! Có mà làm bộ làm tịch, nước mắt cá sấu thì có!

Khẩu vị của trần cũng tốt ghê! Thích ăn bít tết, cua rang me, mực xào, uống rượu vang 1978 cơ đấy! Kén chọn thật!

Vốn nghe người ta nói da trần dày, không ngờ dày thật! Da mặt con trần này phải sánh ngang với chiều dài Vạn Lý Trường thành chứ không đùa!

Mà..... dạo này xu hướng chọn nuôi thú cưng của phụ nữ cũng quá ư là..... độc đáo đi.....

Đến cuối, vẫn là nhờ sự thúc giục của Sakura, các bác sĩ mới lấy lại tinh thần làm việc, vội đẩy bệnh nhân vào phòng cấp cứu. Bệnh viện sau cơn hỗn loạn cũng trở lại bình thường.

.....

- Xem nào..... Bệnh nhân bị mất máu nghiêm trọng, cơ thể suy nhược nặng, một vài vết thương bị nhiễm trùng khá nặng dẫn đến phát sốt. Lại ở lâu trong môi trường thiếu vệ sinh dẫn đến vài bệnh về đường hô hấp. Bàn chân phải bị trật khớp, xương ống tay trái gãy đôi, xương ngón tay út tay phải bị chệch, não có dấu hiệu bị chấn thương, cần thời gian theo dõi.....

Nghe bác sĩ trình bày một lèo bệnh trạng của Sasuke, sắc mặt Sakura tái nhợt như tờ, môi bị cắn chặt đến nứt da, trong lòng căng thẳng, lo lắng....

- Bác sĩ..... Anh ấy sẽ ổn chứ?

Bà bác sĩ thờ dài phiền não, bỏ kính mắt xuống, lắc lắc đầu.

- Hiện giờ thì không hề ổn chút nào..... Trên người anh ta chẳng chít thương tích, nếu tôi nhớ không nhầm còn có dấu hiệu bị trúng độc nữa.....- Độc? - Sakura sững sờ nhìn bà.

- Đúng! Hình như là bị..... rắn khổng lồ cắn hay thì phải.....

Rắn khổng lồ.....

Có độc.....

Sakura âm thầm nghiêng răng nghiêng lời, ánh mắt hung dữ, lửa giận bốc cháy ngùn ngụt.

Hừ! Ngoài con trần kia còn cái gì vào đây nữa! Ana khổng lồ do chế độ ăn hơi bị..... dinh dưỡng..... Còn trần có độc đơn giản là vì đây là giống lai giữa trần Anaconda và rắn hổ mang.

Bây giờ thì nàng hiểu vì sao con trần “tâm hồn ăn uống” này lại vô cớ đến phòng tra tấn rồi, còn làm gì nữa ngoài hành hạ, chà đạp nạn nhân như món đồ chơi! Hèn gì mà lúc gặp nàng tự nhiên thấy nó lau mồ hôi lạnh, có nguyên nhân cả đấy.....

Và, để xử lý con nào đó, Sakura đã bắt nó nửa năm chỉ được gặm rau ăn đậu phụ, động vào một miếng thịt thôi sẽ tăng thời hạn ăn chạy theo cấp số nhân! Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này.....

Bắt gặp vẻ mặt căng thẳng pha lẫn phần nộ không rõ nguyên do của Sakura, bác sĩ vội trấn an.

- Nhưng không cần lo, chúng tôi đã cho bệnh nhân dùng thuốc bài trừ chất độc ra rồi. Hiện giờ bệnh nhân đang trong phòng ICU\*, qua một tuần nữa sẽ chuyển về phòng bệnh riêng.

\*ICU - Intensive Care Unit: phòng bệnh cho những trường hợp bệnh nặng.

Nghe thế này Sakura mới tạm nguôi giận, tiếp tục hỏi.

- Vậy mất bao lâu nữa mới trở về như bình thường được?

- Hmm.... - Bác sĩ lật lật xem giấy tờ trong tay rồi đưa ra câu trả lời - Sớm nhất chắc cũng phải mất tầm nửa năm...

Thế cũng coi như là khả quan rồi. Chịu qua đợt tra tấn dã man vô nhân đạo của chị suốt hai tháng, không đến nỗi sống thực vật là ông trời đã yêu lắm rồi!

- Có lẽ một tuần nữa sẽ tỉnh, thế này là khá sớm so với bình thường đấy! Thường thì đa số những người được đưa đến trong tình trạng này không sống thực vật thì cũng què chân cụt tay, bị lột một lớp da, lòi dạ dày, chết tươi con đười ươi nha! Bạn trai cô may mắn đấy! Ha ha!!!

Sakura: “....”

Người ta bảo bác sĩ ăn nói khéo léo, ngôn từ của bác sĩ này cũng quá ư là.... máu me đi.... Với lại....

- Bác sĩ, đây không phải bạn trai cháu! - Có một hiểu lầm cần phải được xử lý ngay đấy, ai là bạn gái hấn chứ!

Bà bác sĩ già không cho là vậy, lại nghĩ rằng Sakura đang xấu hổ, liền vỗ vai nàng cười sang sảng.



- Cháu xạo vừa thôi! Cháu nên nhìn cái mặt mình lúc chờ cậu ta ngoài phòng cấp cứu đi! Không phải bạn trai mà lo đến mặt mũi trắng bệch ra như bị người chết à?

- Cháu..... - Sakura cứng họng.

Tuy nàng không thể nhìn biểu cảm trên mặt khi đó nhưng nàng nhớ cảm giác hoang mang, lo sợ khi chờ ở ngoài cửa, không biết lúc cánh cửa kia mở ra, đón chờ nàng là điều gì.....Chỉ cần nghĩ hấn sẽ chết, Sakura đã không chấp nhận nổi rồi.

Sẽ không chết đâu! Chắc chắn hấn sẽ vượt qua được! Nàng tin, tin hấn sẽ không rời bỏ nàng..... lần nữa.....

-----

Một tuần sau....

- Vào đi! Cháu còn định đứng đó đến bao giờ! Chần chừ nữa là cậu ta ngủ quên luôn bây giờ! - Vẫn là quý bà bác sĩ lần trước, lúc này đang ra sức thúc đẩy ai đó tiến vào.

- Hay là.... để sau khi anh ấy ngủ dậy rồi vào sau.... - Sakura lúng túng từ chối, suýt nữa ăn nguyên một tập tài liệu bay vào mặt.

Quý bà bác sĩ tức sôi máu, không khách khí quát thẳng vào mặt Sakura.

- Mày đùa bác à! Bác mày đừng nói khản cổ ở đây ba tiếng đồng hồ chỉ để nghe mày nói “để sau” thôi á.....

Sakura không nói gì, lặng lẽ chỉ vào tấm biển xanh to tương chiếm cả nửa hành lang bên cạnh, trên đó ghi: “Đi nhẹ nói khẽ cười duyên. Ôn ào phạt một năm lao động công ích không lương!”

Quý bà bác sĩ “.....” Tại sao bà làm ở đây 8 năm rồi mà lần đầu tiên nhìn thấy cái biển này?

Đặc biệt, câu kia được lặp lại và ghi bằng 500 thứ tiếng khác nhau trên thế giới, bao gồm cả tiếng Ai Cập cổ đại. Không hiểu thằng nào rảnh thế mà còn thừa mực in bằng tiếng Ai Cập cổ đại, chẳng lẽ để cho xác ướp khi nhập viện đọc chặc? Thần kinh!

- A! Còn có cả tiếng người ngoài hành tinh kia!

Quý bà bác sĩ “....” Thật à.... =.=’

Thấy quý bà bác sĩ đang phân tâm bởi cái bảng, Sakura lén lút xoay người tính chuồn đi, không ngờ.....

- Đứng lại! Định chuồn đi đâu đấy cưng? - Quý bà một tay xách cổ áo sau nàng, dễ dàng nhấc bổng lên.

Sakura: \*toát mồ hôi lạnh....\*

- Bây giờ cưng thích thế nào? Nhẹ nhàng tình cảm hay là dùng bạo lực bệnh viện? Hà!!!

....

“Râm!!!”

Sakura nằm sõng soài trên mặt đất, cánh cửa phía sau bị quý bà bác sĩ đóng “xoạch” lại, ngăn cách phòng bệnh với bên ngoài.

Sakura đứng là khóc không ra nước mắt, túi thân úp mặt trên sàn. Vốn nghĩ mình trẻ khỏe, oánh nhau với quý và sẽ có cơ may thắng.

Khốn nạn thế nào, quý bà này từng hai lần đoạt huy chương bạc giải võ thuật thế giới. Mà một người đẳng cấp như vậy chỉ trong có vài giây đã hạ đo ván con tép riu như nàng, phũ phàng quăng nàng vào phòng bệnh, mặc nàng tự lực cánh sinh....

Nếu biết sớm lai lịch của quý bà này, nàng thà tự mình đi vào còn hơn là khinh địch làm liều rồi bị đập cho te tua, thâm thể này..... Thật là nhục.....

- Cuối cùng cũng chịu vào à.....

Từ trên giường truyền đến giọng nói khàn đặc pha lẫn ý cười. Sakura ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt như nhìn thẳng hể của hấn, nàng ngượng chín cả mặt, vội vàng đứng phắt lên chính chu là bản thân.Sau hơn hai tháng không gặp mà lần đầu tiên nhìn lại nhau, nàng lại trong bộ dạng nhếch nhếch đang hôn đất thế này..... Mất mặt quá.... Sao hôm nay toàn gặp phải mấy loại chuyện thế này.....

- E hèm.... Anh.... Anh tỉnh rồi?

- Em còn hỏi.... Mới có hai tháng không gặp em đã bị quáng gà nặng rồi à?

- Anh.....!!!

Sakura trợn mắt thờ phỉ phò, cảm thấy một sự xúc phạm không hề nhẹ! Nàng thì lo lắng không biết nên nói gì với hắn, không ngờ mình mới nói được một câu đã bị hắn táng ngay cho cứng họng rồi!

Về mặt quần bách, ức chế của Sakura tuyệt đối là liều thuốc bổ cho người nào đó. Hắn mỉm cười ôn nhu, ngoắc ngoắc ngón tay phải gọi nàng lại.

Sakura lì lợm không ra, khoanh tay hất mặt ra chỗ khác. Mắng nàng à, ờ, nàng không ra đây, làm gì được nhau!

'Cái loại mày chỉ đáng thể thôi! Còn làm bộ choảnh chó gì nữa!' Inner khinh bỉ nói.

'Mắc mớ gì đến mày!' Sakura không chịu thua quát lại.

'Chỉ là tao không đành lòng nhìn mày si nhục độ sang choảnh của loài chó thôi! Loại mày á..... chó nó còn hơn! ☺ □ ☺ □ ☺ □'

'.....'

- Khụ khụ..... Khụ khụ..... - Sasuke bỗng nhiên ho dữ dội, ho đến mức sặc sụa như phổi sắp bắn ra ngoài.

Thấy vậy, nàng cũng chẳng còn tâm trí nào mà choảnh với chả chó nữa, khăn trương chạy đến cạnh đỡ Sasuke ngồi dậy, nhanh nhẹn kê gối tựa sau lưng, vuốt ngực hắn, hốt hoảng hỏi:

- Làm sao rồi? Anh có ổn không? Có cần em gọi bác sĩ không?....

Sasuke sắc mặt tái nhợt, chăm rãi lắc đầu, hắn khẽ nở nụ cười trấn an nàng.

- Anh không sao....

- Nhưng mà.....

- Anh không yếu đến thế đâu.... Em yên tâm.... Với lại....- Nói đoạn, bàn tay phải quấn kín băng trắng nắm lấy tay nàng, siết chặt - .... Anh còn phải khoẻ nhanh thì vợ mới chịu sinh con cho anh chứ, phải không... vợ?

Mặt Sakura bốc khói, đỏ đến không thể đỏ hơn được nữa! Tên này đang ôm mà vẫn còn nghĩ ra trò chọc ngoáy nàng, chẳng hiểu hắn có ốm thật không nữa!

Sakura tức đến nghiêng răng nghiêng lợi chối:

- Ai là vợ anh chứ? Bỏ tay em ra! - Sakura cố giật mạnh bàn tay ra khỏi tay Sasuke, ngoài ý muốn động đến ngón út bị gãy làm hắn đau đến trắng mặt nên đành thôi.

Sasuke nhân cơ hội kéo nàng ôm vào lòng, bắt chắp vết thương trước ngực nhói lên.

- Ngoan nào, anh thể hiện tốt như thế vẫn chưa đủ sao.... Chịu qua thử thách của chị vợ thật không dễ dàng gì a.....

Lời của hắn đụng đến nơi mềm nhất trong tim Sakura, cảm giác áy náy lại dâng lên.

- Về chuyện chị làm với anh, em... - “xin lỗi”.

Hai chữ cuối còn chưa kịp nói ra, tay hắn đã che lại môi nàng. Sasuke yêu thương, thâm tình nhìn nàng, ngón tay khẽ vuốt ve gò má ửng hồng, giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng như gió xuân vang bên tai nàng.....- Anh nhớ em, Sakura....

Cặp mắt lục bảo bỗng ươn ướt, những cảm giác khác lạ mãnh liệt trời dậy. Trước kia, nàng vẫn chưa thể thấu hiểu được những cảm xúc này, giờ nàng hiểu rồi, đó là yêu, yêu cái người đáng ghét luôn thích bắt nạt nàng từ ngày đầu gặp gỡ, cái người luôn thích.... sàm sỡ nàng này, yêu cái người luôn đem đến cho nàng cảm giác thân thuộc, ấm áp này....

- Em... Em cũng nhớ anh.... nhớ nhiều lắm...

Khoé môi Sasuke càng thêm nhếch lên, chột, hắn khẽ cúi đầu, mắt khép hờ, môi bạc từ từ rút ngắn khoảng cách đến làn môi anh đào....

Sakura hiểu hắn định làm gì, bật cười nhẹ một tiếng rồi nhắm mắt lại, hé môi.....

“Xoạch!!!”

Chỉ còn một chút nữa thôi là có ngay một nụ hôn năm giây kiểu Pháp, thế mà đúng lúc này ông trời lại ngửa tay chen ngang!

Cả hai đồng thời quay phắt ra, bắt gặp kẻ phá đám đang đứng sừng sững ở cửa, mặt hai người lập tức một đen một đỏ.

Tại sao..... Tại sao hắn chỉ muốn hôn nàng một cái thôi mà cũng gian nan thế? Há!???

Sớm không đến, muộn không đến, cứ cần đúng lúc này là sao!???

Mặt Sasuke đen như đất nòi, u ám như trời sắp nổi giông bão. Ánh mắt lạnh khốc, sắc lạnh như trăm ngàn lưỡi dao bắn đến kẻ phá đám.

Itachi lúc bấy giờ đang dần thối dần nát mặt ra, đứng bất động ngoài cửa, biểu cảm như: “

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 96: Itachi Vs Sasori!

Hello! Au đã trở lại và ăn hại hơn xưa!^^

Chap này coi như là hài về Itachi và Sasori, dành cho những bạn thích hai nhân vật này, các bạn khác có đọc hay không cũng không sao, ráng chờ couple chính ở chap sau nhé!

Chúc các bạn đọc vui vẻ!

\*\*\*\*\*

Izumi mỉm cười rạng rỡ nhìn Itachi, gật đầu.

- Lâu rồi không gặp, Itachi!

- Lâu quá rồi ấy chứ! - Itachi chống tay vào tường, ngao ngán hồi tưởng - Aizzz... Kể từ hồi nỡn nhân duy nhất như em chuyển sang nước ngoài sinh sống, khu phố nhà mình càng ngày càng chán! Em không biết thôi chứ có mấy thằng thích em còn đòi tự tử đi theo em cơ!

Trán Izumi rơi xuống mấy cái vạch đen, khoé miệng giật giật, cười gượng gạo giải thích:

- Em có chết đâu mà đòi tự tử đi theo....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 97: Hoang mang....

- Bà xã, anh đói...

- Thử?

- Anh muốn ăn....

- Đồ ăn ngay trước mặt anh đây còn gì!

- Không.....Anh muốn bà xã đút cơ!

- Anh không có tay chắc!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 98: Hồi còn sống, tớ cũng sợ ma lắm!

- Sakura....

- .....

- Anh biết em chưa ngủ, mở mắt ra.....

Trong bóng đêm, Sasuke nhìn người con gái nằm đối diện đang từ từ mở mắt ra, cặp mắt xanh trong vắt sụp xuống, không dám nhìn thẳng vào hắn càng làm hắn lo lắng, gặng hỏi.

- Em đã như thế này suốt từ sáng rồi, em cảm thấy không khoẻ chỗ nào sao?

Sáng nay sau khi đi dạo về, Sakura liền trở nên kỳ lạ. Nét mặt phiền muộn, luôn tìm cách né tránh, tạo khoảng cách với hắn, ánh mắt nàng nhìn hắn phảng phất hoang mang, lo sợ làm hắn bỗng dưng cảm thấy thấp thòm không yên.

- Em ổn... - Nàng uể oải trả lời, nghiêng người nằm quay lưng lại với hắn.

- Không, em không ổn! - Hắn vươn tay giữ vai Sakura, để cả hai ngồi hẳn dậy, ngón tay khẽ nâng cằm nàng, lo lắng hỏi - Sáng nay em ra ngoài gặp chuyện không vui?

Sakura bị ép nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm, không có cách nào nói dối, đành khai thật.

- Thật ra.... cũng không hẳn là chuyện xấu.... Sáng nay..... em có gặp chị....

- Chị em? Yuki? - Hắn nhướn mày, trong lòng có chút bất an.

- Ừm.... Là chị ruột của em....

Nhận được sự khẳng định của Sakura, bất an trong lòng Sasuke chỉ có lớn hơn chứ không ít đi.

Yuki là ai chứ, là một trong vài người biết được toàn bộ quá khứ của hai người họ, cũng là người có sức uy hiếp lớn nhất đến kế hoạch lấy vợ của hắn!

Nếu mà Yuki đã tìm đến Sakura nói chuyện thì đảm bảo chẳng có gì tốt lành cả.

Sasuke cố đè nén lo lắng trong lòng, tiếp tục hỏi:

- Chị em nói gì với em?

Sakura chần chờ một lúc, rồi cũng quyết định kể lại cuộc nói chuyện giữa chị em nàng cho Sasuke. Lúc nhắc đến câu hỏi kì lạ của Yuki, giọng nàng không che giấu lo lắng, hoang mang, vô tình không để ý đến sắc mặt người đối diện lúc trắng lúc xanh.

Quả nhiên, Yuki đã tiết lộ về quá khứ bọn họ, vậy..... nàng có tin không?

- Em.... nghĩ chị ta có ý gì? - Hắn khàn giọng hỏi, bàn tay có chút run rẩy, trong lòng nơm nớp lo sợ chờ câu trả lời của nàng.

- Em cảm thấy.... chị như đang cố gọi lại cho em về một điều gì đó quan trọng mà em đã từng quên.

- Em hay có những giấc mơ, ảo ảnh lặp đi lặp lại về hai người một nam một nữ mặc trang phục cổ trang. Em không hiểu tại sao mình lại mơ đi mơ lại chỉ xoay quanh cuộc sống bọn họ, trong đó có hai khung cảnh làm em rất sợ, tim cũng bất giác nhói đau....

Sasuke kiềm chế sự hoảng hốt của mình, tay siết chặt hai vai Sakura, mặc dù trong lòng đã biết rõ tất cả nhưng thanh âm không giấu nổi khản trương.

- Hai cảnh đó..... như thế nào?

Sakura nhíu mày, nhớ lại con ác mộng khủng khiếp hành hạ nàng suốt một thời gian dài, cảm giác khổ sở chân thật đến mức nàng còn tưởng rằng mình chính là cô gái trong mơ đó.- Một cảnh ở trong lòng núi lửa đang sôi sục, nam nhân kia tuyệt tình xoay người đi, trên tay ôm một nữ nhân tóc đỏ, bỏ mặc lại nữ nhân đã từng gắn bó khăng khít với hắn trước kia trong cái lồng sắt rơi xuống dòng dung nham nóng rực..... Trước đó, hắn một câu “Chẳng là gì cả!” không chút may mảy phải sạch quan hệ trước đây của bọn họ.....

Cả người Sasuke lạnh toát, kí ức qua lời của nàng như sống dậy lại ngay trước mắt. Hắn không quên, làm sao quên được cái ngày hắn máu lạnh quay lưng lại với nàng, mặc kệ sông chết của nàng cơ chứ!

Sakura không nhận ra sự khác thường của hắn, đầu óc lúc này đều đang tập trung vào những “ảo ảnh” đó.

- Khung cảnh thứ hai lại là ở một ngọn núi băng tuyết phủ trắng, trên mặt băng xanh biếc, giữa một cột sáng, nam nhân đó.... tàn nhẫn đâm lưỡi dao sắc bén xuyên qua lồng ngực nữ nhân hắn đã từng bỏ rơi kia.... máu.... có rất nhiều máu.... lênh láng....

- Đủ rồi! Đừng nói nữa! - Sasuke ôm chặt nàng vào lòng, cảm nhận thân thể nàng từng hồi run rẩy vì sợ, trái tim hắn như bị giày xéo.

Nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của hắn, Sakura dần bình tĩnh lại, ánh mắt phức tạp.

- Em từng nghĩ đó chỉ là giấc mơ, một con ác mộng không có thật.... cho tới khi gặp anh.... Sasuke.... nam nhân trong giấc mơ của em.... giống hệt anh....

Hắn giật mình, chợt dạ, cả người cứng nhắc....

- Vết sẹo bẩm sinh trên ngực em, cũng trùng khớp với vị trí lưỡi dao đâm xuyên qua trái tim nữ nhân trong mơ.... Ngay cả cảm giác thân thuộc đến khó tả mỗi khi em ở bên cạnh anh trong khi trước đó chúng ta chưa từng biết nhau....

- Em bắt đầu nghĩ rằng.... đó không chỉ đơn thuần là giấc mơ, ảo ảnh.... cảm xúc chân thật đó như thể em đã từng trải qua tất cả, như thể đó chính là.... ký ức của em...

Sakura khẽ ngược mắt lên nhìn hắn, đôi mắt lục bảo hiện lên tia mong chờ.

- Sasuke, anh có mơ những giấc mơ, thấy những ảo ảnh giống như em không?

Có.... Anh có thấy.... Không ngày nào anh không nhớ về nó.... nhớ về sai lầm, hối hận lớn nhất cả đời mình.... nhớ về hồi ức hạnh phúc của chúng ta.... nhớ về em...

Em biết nỗi đau nhất của anh khi lần đầu gặp lại em sau hàng tỷ năm là gì không...

Đó là anh vẫn có thể nhớ em, nhưng trong mắt em, anh chỉ là một người xa lạ.... một người chỉ tồn tại trong giấc mơ hư ảo của em...

Hắn rất muốn nói với nàng như vậy, nhưng không thể.... Hắn biết, chỉ cần hắn thừa nhận, hắn có thể sẽ vĩnh viễn mất nàng, sẽ không có bất kì cơ hội nào khác cho hắn nữa đâu....

Hắn cũng biết, hắn có thể giấu diếm nàng được bao lâu nữa chứ! Nàng đang dần nhớ lại, sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian.... Khi đó cho dù hắn muốn hay không cũng phải đối mặt....

Nàng sẽ nhớ lại, nhưng không phải lúc này. Giấu được bao lâu thì cứ giấu đi, thay vì lo sợ, hắn sẽ dốc sức làm nàng yêu hắn, yêu đến không thể rời hắn đi được nữa....Hạ quyết tâm, Sasuke mỉm cười ôn nhu, cúi đầu áp môi lên trán nàng, giọng nói ấm áp pha lẫn quan tâm, lo lắng vang lên bên tai nàng

- Em suy nghĩ quá nhiều rồi, Sakura. Có phải gần đây chăm sóc anh mệt quá không? Có cần anh.... - lén môi bạc khẽ chạm lên vành tai nàng, nhẹ nhàng cắn - ...giúp em thư giãn một chút không?

Tai bị hắn treu đùa như vậy liền đỏ ửng, hai gò má phồng hồng. Sakura tức giận đẩy hắn ra, yếu ớt trách.

- Em đang nghiêm túc đây.... Anh có nghe không hả? Đây.... um....

Đôi môi trượt xuống cằm cổ trắng nõn của nàng, để lại những dấu hôn ửng hồng nổi bật. Sasuke không dừng lại, vừa treu đùa, vừa nói.

- Anh đang nghe, em cứ nói đi...

Sakura phát điên. Hắn cứ như thế này bảo nàng nói bằng niềm à?

- Sa\_su\_ke!

Nàng điên tiết gằn lên từng chữ một, tay hung ác véo mạnh lên ngực hắn một cái.

Cả người Sasuke cứng đờ, nghiêng rãnh nghiêng lợi chịu đựng. Nàng véo đâu không véo, lại véo đúng phải.... điểm nhỏ nhô lên trước ngực hắn....

\*\*\*Điểm gì hồng hồng trước ngực đàn ông, bà con tự hiểu nhé!^^

Sakura cũng thấy hắn có điều gì đó không ổn, ngộ ngộ trong lòng Sasuke, muốn tránh tay hắn, liền bị hắn quát.

- Ngồi yên!

Sakura lập tức không dám cự quậy, nàng khó hiểu ngược lên, bắt gặp vẻ mặt khổ sở nhìn đến toát mồ hôi của hắn, càng thấy kì quái. Bỗng, cảm thấy dưới đùi có vật gì cứng cứng chọc vào....

Hiểu ra, trong phút chốc mặt Sakura hết hồng rồi lại đến xanh lét, rồi cuối cùng chuyển sang trắng bệch. Đầu Sakura căng như dây đàn, nàng run rẩy đầy cảnh giác nhìn hắn.

- Em cảnh cáo trước, anh mà dám.... vớ vẩn gì với em.... em....

- Em làm sao? - Sasuke nổi hứng đùa giỡn, ánh mắt lang sói dọa Sakura chết khiếp, nàng phun ngay ra một câu.

- Em cắt đấy!

Mặt Sasuke xám ngoét, cánh tay siết chặt dưới eo nàng, tròng mắt.

- Em dám!

- Em có gì không dám! - Sakura hất cằm, mặt căng cứng không coi ai ra gì - Anh mà chọc tức em cẩn thận em triệt sản anh luôn đấy!

Sắc mặt hắn càng thêm tệ hại, đen kịt như trời sắp nổi giông bão làm Sakura cảm thấy cực kì vui vẻ. Bỗng, hắn cười một cái, một nụ cười làm người ta lạnh sống lưng.

- Anh... Anh cười gì vậy? - Sakura run sợ lui ra sau, liền bị hắn kéo lại, khuôn mặt ma mị kẻ sát lại.

- Anh chỉ cười thôi, em làm gì mà trông căng thẳng vậy? Hừm? - Sasuke nhẹ giọng hỏi, nụ cười càng thêm tà ác.

- Hơ hơ... Em có căng thẳng gì đâu... Anh... Anh cười thì cứ cười đi, em phấn đấy! Anh... bảo trọng! - Dứt lời, Sakura không thương tiếc lấy chân đã mơn nghiền lên... vật đàn ông của Sasuke.

Rồi trong lúc hắn mặt trắng bệch ôm phía dưới vì đau, nàng nhanh chóng nhảy xuống giường, co giò lên mớ cửa chạy ra ngoài, mặc cho hắn ở bên trong đau đớn gào lên - Sakura, em còn dám chạy nữa thì sau này đừng trách anh ác!

Thần kinh, ở lại thì kiểu gì cũng chết! Chi bằng chạy đi biết đâu còn đường sống.

Và thế là Sakura bất chấp tất cả bỏ chạy, cho rằng chạy thì may ra sống, có điều, nàng đã quên rằng đây là đâu, lúc nào!

Xin nhắc lại, đây là bệnh viện, lúc này là 12 giờ đêm!

Chạy được một lúc, Sakura mới dừng lại, dựa vào tường thở hổn hển nhìn xung quanh.

Ban này chạy thực mạng nên không để ý, cả hành lang một màu trắng xoá, dài rộng thênh thang không một bóng người, sâu hun hút không thấy kết, ánh đèn trắng le lói, chập chồn hư ảo, tạo một cảm giác rùng rợn, lạnh lẽo.

Sakura nuốt ực một cái, run rẩy đi vài bước. Mùi thuốc sát trùng đậm đặc, không khí heo hút, chết chóc dọa nàng dựng tóc gáy. Cả hành lang im lặng chỉ có duy nhất tiếng bước chân của nàng vọng lại, bỗng.

- Chào cậu!

- Aaaaa! - Sakura giật mình, khiếp vía hét lớn, đang định bỏ chạy thì cô gái đó bắt đầu nói.

- Đừng sợ, tớ chỉ muốn hỏi nhà vệ sinh ở đâu thôi mà!

Lúc này Sakura mới im mồm, quay lại nhìn cô gái đằng sau. Cô gái tóc đen, mặc bộ đồ bệnh nhân màu trắng, nước da có hơi nhợt nhạt, có lẽ là do bị bệnh. Gương mặt cô bầu bĩnh, dễ thương, có vẻ trạc tuổi nàng.

Nhận ra ban này mình có hơi quá đáng mà hét vào mặt người ta, nàng vội cúi đầu rồi rít xin lỗi.

Cô gái đó mỉm cười, lắc đầu nói không sao cả.

- Xin lỗi nếu đã dọa cậu, tại tớ không biết nhà vệ sinh ở đâu cả nên....

- Không sao, để tớ dẫn cậu đi, tớ biết đường!

Cả hai vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, không khí lúc này mới bớt đi vẻ ghê rợn, u ám.

Qua cuộc trò chuyện, Sakura mới biết cô gái này họ tên là Rebecca Dawn, người lai giữa gốc Anh và Ý, hiện đang sống ở London cùng gia đình người anh trai.

Nghe Rebecca là người lai, Sakura mừng rỡ nói, nàng cũng là người lai. Ông nội nàng là người gốc Ý chính hiệu, bà nội là người Nhật, cha nàng mang nét Tây đặc trưng, sau này lấy mẹ nàng là người Anh lai dòng máu Pháp, không hiểu sức mạnh của gen thế nào lại đẻ ra ba anh em mặt mũi mang đặc nét phương Đông.

Rebecca cười khen rằng thậm nào nàng đẹp thế, thừa hưởng hết tinh hoa của 4 dòng máu của 4 nước toàn mỹ nhân, soái ca mà. Sakura được khen phồng cả lỗ mũi, cũng đùa lại.

- Cậu cũng là mỹ nhân mà, ai lấy được cậu sau này chắc phải mỗi ngày tự hào về vợ lắm!

Nụ cười trên môi Rebecca cứng lại, vẻ mặt bỗng ảm đạm, phảng phất u buồn.

- Ủ, hy vọng là vậy....

Đến trước cửa nhà vệ sinh, Rebecca dừng lại cảm ơn Sakura, rồi nhờ nàng một việc.

- Nếu sau này cậu đến Rio, có gặp một người đàn ông phương Đông tầm 34 tuổi, tóc dài màu vàng, mắt xanh, họ là Vasconcellos, tên là.... - Rebecca khựng lại trong giây lát, ánh mắt sững sờ.- Sao.... Sao vậy? - Sakura thấy cô có vẻ không ổn, tò mò hỏi.

- Không sao.... - Đôi mắt màu xanh biếc của Rebecca đầy lưu luyến, ưu thương nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt hướng đến phương xa, cô lặng lẽ nở một nụ cười chua xót.

- Nếu có gặp người đó, hãy giúp tớ chuyển lời này đến anh ấy.... “Hãy quên em đi, sống thật tốt, thật hạnh phúc, sống cả phần của em nữa....”

Sakura chết lặng, nụ cười của cậu ấy, giống hệt nụ nhân trong giấc mơ của nàng.... trước lúc trút hơi thở cuối cùng, nữ nhân đó cũng cười như vậy....

Sakura đột nhiên có dự cảm không lành, đưa tay muốn chạm vào vai cô, nhưng....

- Rebecca, cậu.... - Sakura kinh hãi nhìn bàn tay xuyên qua thân thể cô, không thể tin được ngược lên nhìn Rebecca, sắc mặt trắng bệch.

Rebecca vẫn cười tủm tỉm, giọng:

- Cậu có vẻ rất sợ ma nhĩ.....Hồi còn sống, tớ cũng sợ ma lắm nha!

Sakura hoá đá, sống lưng lạnh toát, mặt tái như tờ, mắt tròn trắng.

Rebecca buồn cười nhìn biểu cảm của nàng, khẽ nói.

- Veronica, rất vui được làm quen cậu. Anh trai cậu kể rất nhiều về cậu đó!

Thân ảnh của Rebecca dần trở nên trong suốt, rồi cuối cùng hoàn toàn biến mất ngay trước mắt Sakura.

Nàng.... Nàng còn chưa nói tên mình cho cậu ấy.....

Cũng cùng lúc đó, trong một căn phòng bệnh tại đây, một tiếng “bíp” dài phát ra từ máy theo dõi nhịp tim. Trên màn hình, nhịp tim hiện lên chỉ còn là một đường thẳng....

Một sinh mạng đã rời đi đến thế giới khác....

Khi Sasuke tìm đến, Sakura đứng bất động tại chỗ, mặt mũi nàng tái nhợt, rõ ràng là đã bị dọa cho sợ mất hồn.

Nghe thấy giọng Sasuke, nàng mới miễn cưỡng nhúc nhích được, người run như cầy sấy, chậm rãi quay đầu nhìn hấn.

Nào ngờ, mặt mũi còn chưa nhìn rõ, nàng chỉ thấy đúng bộ tóc đen, trang phục bệnh nhân trắng muốt, nước da trắng của hấn.... trông không khác gì Rebecca ban nãy.....

“Bịch!”

Sakura lập tức ngất xỉu trên sàn...

.....

Ngày hôm sau, Sasuke vì lo nàng ở bệnh viện sẽ xuất hiện tình trạng như đêm qua, đành xuất viện sớm hơn so với dự định. Đàng nào hấn cũng khỏe rồi, ở đây cũng chẳng để làm gì, lại còn suốt ngày bị làm phiền đúng lúc phong thủy nhất! Vẫn là về nhà tốt nhất!

Sakura sau khi tỉnh lại thần kinh đã ổn định hơn, nàng vẫn luôn cho rằng chuyện gặp gỡ cô gái hôm qua chỉ là một giấc mơ, cho đến khi....

- Sasuke, anh đọc lại cho em, chữ trên này ghi gì? - Sakura mặt xanh lét chỉ vào tấm bảng tên trên tường ngoài phòng bệnh.

Sasuke nhàu mày khó hiểu, Sakura đã bắt hấn đọc đi đọc lại dòng chữ này 9 lần rồi đấy.

Vốn cả hai đang trên hành lang đi ra thang máy xuống tầng hoàn thành thủ tục xuất viện, bỗng nhiên nàng kéo hấn lại đứng trước một căn phòng bệnh trống, rồi căng lò mắt ra, mồm há hốc, biểu cảm khiếp sợ nhìn dòng chữ tên bệnh nhân ghi trên tấm biển trước cửa phòng.

Qua một lúc đờ đẫn nhìn đến suýt rơi cả tròng mắt, Sakura run rẩy kéo tay áo hấn, bắt hấn đọc thành tiếng cái tên trên tấm biển kia.

Và đây là lần thứ 10.

- Rebecca Dawn. Cần anh đánh vần từng chữ cái không?

Sakura mặt trắng nhợt gật đầu.

- R-E-B-E-C-C-A\_\_D-A-W-N. Được chưa?

Sakura không có phản ứng, tiếp tục dán mắt vào tấm biển, sắc mặt không hề tốt lên chút nào, chỉ có tệ hại hơn.

Hôm qua lúc hắn tìm thấy Sakura, nàng cũng có biểu cảm y như thế này, hại hắn cả đêm hoảng sợ, lo lắng không thôi.

Bây giờ nghe đến cái tên xa lạ này, nàng lại thành ra thế này, bảo hắn bình tĩnh sao được.

Vệ sĩ bên cạnh nhận được ánh mắt của ông chủ, liền túm lấy một cô y tá đi ngang qua, giọng lạnh băng tra hỏi:

- Bệnh nhân ở phòng này đâu rồi?

Cô y tá nhỏ bé bị vệ sĩ to cao dọa cho hãi hồn, lắp bắp trả lời.

- Bệnh.... Bệnh nhân phòng này là cô... cô Dawn đã qua đời vào nửa đêm qua.... Sáng... Sáng nay gia đình đã.... đã đưa đi an táng rồi....

Nửa đêm....

Sakura âm thầm nuốt nước bọt....

Hôm qua cô gái đó cũng tan biến ngay trước mặt nàng vào..... nửa đêm hôm qua....

- Sakura, em làm sao vậy? Thấy chỗ nào không ổn? - Cảm thấy cơ thể trong lòng run lên bần bật, Sasuke khẩn trương hỏi, tay vỗ lưng trấn an nàng. Sakura của hắn sao đêm qua trở về cứ như gặp ma thế này?

Sakura nào còn tâm trạng để ý đến hắn nữa, giãy khỏi vòng tay hắn, vồ lên túm cổ áo cô y tá, dồn dập truy hỏi:

- Có.... Có ảnh Rebecca Dawn không?

Cô y tá nước mắt rùng rùng lắc đầu như điên. Tại sao mới sáng đi làm cứ bị khủng bố liên miên thế này? T-T

Người vệ sĩ kia thấy vậy không nói không rằng rời đi, lúc sau trở lại trên tay cầm theo một tập hồ sơ bệnh nhân, bìa có ghi: “Rebecca Dawn”, cung kính hai tay đưa cho nàng.

Cánh tay Sakura run rẩy tiếp lấy, khẽ mở ra, đập vào mắt là tấm ảnh chụp một cô gái tóc đen mắt xanh nở nụ cười rạng rỡ, không hề giống cô gái tới qua vì.... căn bản người đều là một người.

Về phần biểu cảm của Sakura, chỉ có thể tả ngắn gọn thế này: nhìn ảnh, hoá đá, nhìn Sasuke, cười một cái, sau đó..... thực tế là không có sau đó.

Vì nào ai đó bị khủng hoảng không nhẹ nên lập tức ngưng hoạt động tạm thời. Từ đó dẫn đến tình trạng bất tỉnh nhân sự hiện nay.....

Sau vụ này Sakura có thể rút ra bài học để đời. Đừng dại chạy lông nhông ở ngoài giữa đêm, cho dù có tức người yêu đến thế nào đi nữa thì cũng không được phép bỏ nhà đi bụi. Trên hết, phải xác định ý chí nếu sau khi chiến tranh thất bại: một là anh đi, hai là anh để lại hết tài sản cho tôi rồi đi, chọn một trong hai, miễn mặc cả! ^^

\*\*\*\*\*

Chap mới có lúc nào còn từ thuộc vào lượng vote và comment của các bạn nhé! Bái bai! =))

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 99: Bí ẩn....

“Veronica.... Cậu đã hứa là sẽ chuyển lời giúp mình rồi mà....” Một cô gái gương mặt trắng bệch, cười tủm tỉm nói.

“Nhưng cậu đã không giữ lời hứa....” Rebecca thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên tàn nhẫn, ác độc.

“Ồ dưới kia mình cô đơn lắm... Hay là cậu xuống kia với mình đi....” Dứt lời, Rebecca mặt dữ tợn, tròng mắt trắng dã nổi đầy tơ máu, cánh tay xương đầy thối rữa duỗi về phía Sakura, môi khẽ nhếch lên, một dòng máu đỏ sẫm từ miệng chảy ra, hốc mắt, mũi, tai, lần lượt trào ra máu lênh láng cả khuôn mặt, nhỏ giọt lên bộ váy trắng muốt.



Khung cảnh lúc này muốn có bao nhiêu dọa người liền có bấy nhiêu, đủ để dọa cho dân nghiện phim kinh dị như Sakura sợ đến hồn phi phách tán, mặt không thể trắng hơn được nữa, run rẩy lùi về sau.

Nhưng phía sau lưng đụng phải bức tường, Rebecca bất thình lình kề sát mặt nàng, giọng nói của quý dữ....

“Đi với tớ đi, Veronica.... Cũng xuống địa ngục nào.....”

“Aaa\_\_\_\_\_!”

Sakura ngồi bật dậy, trán nhễ nhại mồ hôi, liên tục thở dốc.

'May quá, chỉ là mơ.... mơ không có thật....'

Nàng thở nhẹ nhõm một hơi, lau mồ hôi trên trán, kéo chăn nằm xuống ngủ tiếp.

Dừng! Thế quái nào lại có chăn ga gối đệm ở đây? Tiệm giặt là chắc?

Sakura trợn mắt ngồi bật dậy lần nữa, há hốc mồm đảo mắt một vòng quanh phòng.

Ghế sa lông, đèn, tủ, giường, thảm....???

Đưa tay kéo rèm cửa cạnh giường, Sakura hoá đá nhìn từng đụn mây trắng xoá lượn lơ ngoài cửa kính, bỗng có một cảm xúc không nói nên lời....

Mới bất tỉnh có một lúc thôi mà đã bị người ta đem đi Tàu khựa bán rồi à.... Đời nàng có thể nhẹ hơn được nữa không?

- Em tỉnh rồi à?

Sasuke vừa đi vào liền bắt gặp khuôn mặt giàn dụa nước mắt pha lẫn ngạc nhiên của Sakura, vội tiến lại ngồi xuống giường, vươn tay kéo nàng vào lòng.

- Nín đi, làm sao lại khóc? Ai trêu em? - Hấn vụng về lau nước mắt trên mặt nàng, lòng xót xa không thôi.

Sakura vì vừa trải qua chấn động tâm lý không nhỏ nên thần kinh đâm ra có vấn đề không nhẹ, thấy hấn xong còn khóc to hơn.

- Oa oa oa.... Là anh bắt nạt em.... Anh định bán em đi Tàu khựa đúng không.... Hức hức..... Đồ xấu xa..... Oa oa oa.....

Sasuke đầu tiên là ngậy người ra, rồi dần vỡ lẽ hiểu ra, ánh mắt bất đắc dĩ pha lẫn cung chiêu, ngón tay xoa xoa hai má nàng.

- Đồ ngốc, anh mất bao công sức, khổ sở sống dở chết dở mới đem em dính lại bên người mình, rảnh đầu mà đem em đi bán!

Sakura được lời của hấn xoa dịu, lúc này mới ngưng khóc. Nhưng còn chưa được bao lâu thì bị câu tiếp theo của hấn chọc cho tức ói máu.

- Hơn nữa, có bán em cũng chẳng được bao nhiêu, trong khi nuôi em béo mập đã đủ chết tiền rồi, quá thiệt hại kinh tế mà. Vội lại.... chắc gì đã có ai chịu mua đứa lười như em.... - Sa.suke! Em. Giết. Chết. Anh!!!

Sakura như con mèo xù lông, hung dữ nhe răng múa vuốt xông đến tấn công hấn, há mồm ngoạm lấy bên cổ hấn cắn một cách dã man, vừa cắn vừa lăm bằm.

“Chết này.... Bà đây cắn chết này....”

Sasuke bật cười nhìn xuống cái đầu hồng đang rúc trên cổ mình, không hề ngăn cản, cứ để mặc nàng cắn cho thỏa thích. Dù sao cũng không cắn chết hấn là được.

Sau một lúc gặm cắn, Sakura méo mào ôm cái mồm mồm như của mình, không cam lòng nhìn dấu vết mình mình cật lực day nghiền trên cổ hấn chỉ hơi hồng hồng lên, thậm chí còn không có dấu răng in trên đấy. Đùa nhau à, da hấn là da hà mã hay bê tông cốt thép mà cứng thế?

- Hừ! Không chơi với anh nữa! - Nàng giận dỗi hất mặt nhìn sang nơi khác.

Sasuke đầu để yên cho nàng như vậy, cúi đầu cọ môi bên tai Sakura trêu ghẹo, tay trượt xuống ôm lấy eo nàng, cười nham hiểm.

- Dối à? Để xem anh xử lí em thế nào..... - Dứt lời, hai tay liên tục thọc lét eo nàng, thành công chọc cho Sakura bật cười khanh khách, tay chân giãy dụa đạp, la oai oái xin tha.

Nghe nàng cười như sắp bắn phôi ra ngoài, hấn mới dừng tay, ôm nàng vào lòng, giả bộ nghiêm mặt cảnh cáo.

- Lần sau còn dám dối nữa, em có xin thế nào anh cũng không tha! Rõ chưa?

- Rõ rồi! Rõ rồi! - Nàng dụi dụi đầu vào lồng ngực hấn, cười híp mắt lăm nũng, giọng nói không che giấu được mùi vị hạnh phúc, ngọt ngọt trong tim, hoàn toàn quên chuyện “Hồi còn sống tớ cũng sợ ma lắm” văng ra khỏi não.

- Ừm..... Ngoan lắm.....

Sasuke hài lòng ấn lên trán nàng một nụ hôn, bàn tay dịu dàng vuốt mái đầu hồng trong lòng, khoé môi nhếch lên một nụ cười cưng chiều, yêu thương.

Lâu lắm rồi hắn mới thấy nàng cười như vậy, đặc biệt là với hắn....

“Cộc cộc cộc!!!”

Bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, một giọng nói cung kính truyền vào.

- Chủ nhân, còn 15 phút nữa máy bay sẽ đáp cánh xuống thành phố Tokyo.

- Ta biết rồi, lui xuống đi! - Với người khác, giọng hắn vẫn lạnh băng như thường.

Nghe thuộc hạ của Sasuke bẩm báo, Sakura nhồm dậy từ trong lòng hắn, ngạc nhiên hỏi.

- Sao chúng ta lại đến Tokyo?

- Em không thích Tokyo?

- Không phải! - Sakura vội lắc đầu - Nhật Bản là quê hương thứ 4 của em, sao không thích được!

Khoé môi Sasuke giật giật.

Quê hương thứ 4..... Rốt cuộc em có bao nhiêu quê hương nữa đây? =.=’

- Chỉ là..... em đã viết đơn từ chức rồi khỏi tập đoàn rồi, đến nhà cũng không có để ở, quay về sẽ..... ừm.....

Sakura sững sờ tròn mắt nhìn gương mặt phớt đại trước mắt, môi bị ai đó hung hăng chiếm trọn, không hề nhẹ nhàng mà tàn ác chà đạp lên cánh môi mềm mại của nàng, đủ để cho thấy tâm trạng người nào đó rất không tốt! - Sasuke..... Anh..... Anh làm sao vậy? - Kết thúc nụ hôn dài đằng đẳng, Sakura mặt ửng đỏ, thờ hồn hên, đôi mắt mơ hồ nhìn hắn, liền bị biểu cảm phẫn nộ trên gương mặt kia đoạn cho cúi rạp đầu xuống.

- Anh không sao, ngoài việc cảm thấy tức muốn giết người vì bị vợ mình sỉ nhục thì mọi thứ đều ổn!

Sakura ngơ ngáo, đầu hiện lên ba dấu hỏi chấm, năm chữ “Em- đã- làm- gì- sai?” hiện rõ mồn một lên mặt.

- Còn làm gì sai nữa! - Hắn đột nhiên quát lên, làm nàng sợ hết hồn co đầu rụt cổ - Em là đang khinh bỉ chồng mình không nuôi nổi vợ, không chăm sóc cho vợ từ từ thế chứ gì! Chồng em là ai chứ! Là tỷ phú, nhân vật của công chúng, người đàn ông toàn năng đấy! Em tự hào về chồng em một chút đi!!!

Sakura ngây người ra, rồi rón rén gờ tay muốn phát biểu.

- Có ý kiến gì?

- Anh..... Anh là đang nói ai vậy? Em..... chưa kết hôn.....

Wow! Hắn nên khen IQ siêu thấp vô đối của nàng hay là tức quá mà lao đầu luôn ra ngoài máy bay tự sát đây? Cách thứ hai có vẻ hay hơn.....

Trong lúc Sasuke đang đấu tranh nội tâm sâu sắc, bên nội tâm của Sakura cũng khởi lửa chiến tranh không kém.

‘Con thiếu năng này, tao đã dẫn là lấp nảo vào trước khi nói chuyện cơ mà!!! Mày vứt nảo đầu rồi!’ Inner vừa gào rú vừa cầm dép phi liên tiếp vào mặt chính chủ. Mặc dù không trúng phát nào nhưng ít ra cũng giúp nó trút không ít giận.

‘Khó quá, tao có bỏ ra lúc nào đâu, sao mày cứ quát tao thế!’ Sakura chính chủ bực bội cãi lại.

‘Không quát chẳng lẽ khen mày! Rất tiếc, thứ lỗi cho tao không thể dối lòng!’

‘.....’

‘Tao hỏi thật lòng, nảo mày ngoài để trang trí làm đẹp hộp sọ ra còn chức năng gì khác không?’

‘Ừay! Tao còn không biết nảo có chức năng này đấy! Cảm ơn mày đã dạy!’ Nàng hồ hởi nói.

‘.....’

‘Uể, sao mày im lặng thế?’

Inner chán đời, xoay lưng lại, nẫu mề, ừ rừ phát tay đuổi Sakura.

'Thôi mày đi đi, rút ngay ra khỏi đây..... Đừng để tao nhìn thấy mày nữa.....'

'Vị?'

'Hàng ngày bắt tao nói với phiên bản lỗi của mình, xin lỗi, tao chịu không nổi, thần kinh tao mong manh, yếu ớt lắm.....'

'.....'

Mặc dù đã nhiều lần nói đến vấn đề này nhưng không thể không công nhận lại rằng: Có vài lúc Sakura thông minh vô đối, nhiều lúc còn lại, não nàng đúng là chỉ để làm đẹp cho hộp sọ.....

Không chỉ Inner chán nản, Sasuke cũng nản. Từ lúc xuống máy bay, về đến căn hộ hai người ở chung trước kia, Sasuke im phăng phắc không nói một lời, dù Sakura có nói gì đi chăng nữa hắn cũng không đáp.

Đến nửa đêm.....

- Sasuke.....

Sakura mặc váy ngủ hồng hai dây, ôm chăn món men vào phòng ngủ hắn. Sakura kiên quyết không chịu thừa nhận rằng mình lo cho hắn vì lúc tối sau khi làm bữa tối cho nàng xong hắn cũng bỏ ăn luôn đâu, chỉ là cảm thấy áy náy, tội lỗi thôi, còn vì sao lại cảm thấy như vậy thì nàng chịu!

Inner âm thầm lắc đầu thương thay cho Sasuke.

'Khổ thân thằng bé, yêu ai không yêu, yêu đúng phải đưa chuyên dùng não để trang trí!'

Sakura rón rén đến bên giường, nhỏ giọng gọi:

- Sasuke, anh ngủ chưa?

Không có tiếng trả lời.

- Sasuke? - Sakura kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

Kết quả vẫn thế, trên giường im lặng.

Qua vài lần như vậy, gân xanh bắt đầu nổi đầy trên trán nàng, lửa giận bốc cao ngàn ngút.

'Giời lắm! Chưa có ai dám coi khinh bà mà không bị đánh cho suýt thành thái giám đâu! Bà đây cho anh biết tay!'

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 100: Chuyện xưa.....

.....

Điểm đi điểm lại cũng chẳng thấy ai nên hờn, Sakura chán nản tựa vào ghế, âm thầm khinh bỉ bản thân mình sao quen toàn người quái dị thế này..... Bạn bè anh em những lúc cần thế này ở đâu chứ! Cả cái con Tenten kia nữa, mất hút cả nửa năm trời rồi...

Ồ..... Dừng!

Sakura giật mình đứng dậy, nghĩ tới gì đó, mặt lập tức hớn hờ cả lên, vớ vội lấy túi và điện thoại, chạy ra ngoài.....

.....

“King koong....”

“King koong... King koong....”

“King koong... King koong... King koong....”

“King koong... King koong... King koong.... King koong....”

Giờ phút này Sakura đang đứng bấm chuông điên loạn trước cửa nhà trọ.

Ban nãy nàng đến phòng ký túc xá của hai người họ ở đại học, được biết là sau khi nàng chuyển đi một thời gian, Tenten cũng chuyển ra ngoài sống. Hỏi một chút liền biết được địa chỉ nhà trọ của cô, Sakura tức tốc tìm đến đây.....

Nhưng là, nàng bấm chuông liên hồi 15 phút, nút chuông cũng lồm cồm xuống rồi mà chẳng thấy ma nào ra tiếp cả, trong khi đó, liếc qua khe cửa rõ ràng vẫn thấy giày dép đầy đủ?

Lòng kiên nhẫn của ai đó vốn đã có giới hạn, nay lại bị đứng cửa 15 phút đồng hồ quý giá. Người ta có câu thời gian là vàng là bạc, thế này mất bao nhiêu núi vàng bạc của nàng rồi!

Sakura nổi giận đùng đùng, co chân dồn lực tung một cước vào cửa, nào ngờ, một cơn gió bất chợt thổi đến, cánh cửa lặng lẽ mở ra.....

Sakura: “.....”

Hơ hơ.... Cửa không đóng à..... Hẳn người đóng cửa là một con người có tấm lòng bao la thương người, cố tạo điều kiện tốt nhất cho bọn cướp xông vào thế này cơ mà....

Tạm không nói về chuyện đấy, Sakura lảng lảng đi vào trong, không tốt bụng như người đóng cửa trước mà khoá cửa lại.

Bên trong nhà im hơi lặng tiếng, rèm cửa ngăn cách ánh sáng bên ngoài chiếu vào, căn phòng tối om, nhìn qua đúng là có chút lờ mờ....

Bỗng, tầng trên truyền đến tiếng la rên đứt quãng.

“A..... Dừng..... Dừng lại.....”

Mặt Sakura trắng bệch. Giọng nữ này không phải của Tenten thì còn của ai nữa. Với lại, thanh âm đứt quãng kiểu này nghe như bị..... cưỡng bức.....

Không cần nghĩ nhiều, nàng cầm đầu cầm cổ chạy lên trên, lần theo tiếng động, tay thủ sẵn cái xẻng trực phang vào tên cưỡng bức.

Bắt chước Superman trong phim, Sakura hiên ngang đập bay cửa, trên tay là vũ khí giữ gìn hoà bình..... cái xẻng, khí thế xông pha trận địa....

“Cút ngay đồ dê..... Ặc!”

Chữ “xòm” còn chưa kịp ra khỏi họng, Sakura đã cứng mồm, hoá đá trước cảnh tượng....

Tenten, bạn thân nàng cùng một người đàn ông tóc nâu..... khoả thân..... đè nhau trên giường..... Quần áo hai người vứt tứ tung trên sàn gỗ, nàng còn nhìn thấp thoáng được cả bra bị xé..... Khụ khụ! Hai vị này có vẻ đang chiến đấu rất..... kịch liệt nha.....Tenten và Neji cũng bị Sakura đột ngột xông vào làm cho hết hồn, động tác đình chỉ. Tenten ngượng chín mặt lấy chăn che đi thân thể hai người, lúng túng ho khan.

- Khụ khụ..... Sakura..... Sao..... Sao cậu.....

- Dừng! - Nàng nhắm mắt quay đi, ngắt lời Tenten - Tớ không nhìn thấy gì hết.... Coi tớ là không khí đi.... Hai người..... E hèm..... tiếp tục chiến đấu..... Fighting!

Rồi dùng tốc độ ánh sáng phẫn ngay ra khỏi đây, biến đi càng xa càng tốt.

Đến khi chỉ còn lại Tenten với Neji trong phòng, cả hai nhìn nhau, thở dài, cũng chẳng còn tâm trạng đấu mà hăng say chiến đấu nữa.

Neji vừa giận vừa ức, mặt lạnh như tiền. Bảo anh không ức sao được, nhờ “phúc” thằng Sasuke kia, gửi “vợ tương lai” hẳn sang Nam cực sinh sống, hại hẳn bị cấm dục suốt mấy tháng trời. Đến lúc có cơ hội, đang chuẩn bị vào đoạn cao trào thì lại bị vợ thằng kia cầm xẻng xông đến phá nót! Đùa nhau à!!!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 101: Nhớ lại....

“Xin lỗi vì tất cả những gì ta đã làm với nàng, Sakura.... ta yêu nàng...”

Sakura sững người nhìn hắt, đôi mắt đã ngấn lệ từ lúc nào. Câu chuyện hắt kể như một chiếc chìa khoá mở tung hết cánh cửa căn phòng giam giữ kí ức kiếp trước của nàng.

Nàng hiểu rồi.... hiểu tất cả rồi....

Kí ức, sự thật, thống khổ hoà lẫn như dòng nước lũ chảy xiết dội thẳng vào tim Sakura.

Người ngay trước mắt nàng đây, không sai, chính là người nàng yêu, cũng là kẻ đã ruồng rẫy nàng trong lúc nàng cần hắn nhất, là kẻ luôn sẵn sàng quay lưng lại với nàng, là kẻ không ngại dùng đôi tay đã từng ôm nàng để kết liễu cuộc sống của nàng....

Vậy mà giờ đây, hắn còn dám nói hắn yêu nàng? Hắn có tư cách sao?

Vết sẹo trên ngực đột nhiên nhói lên, cơn đau dữ dội ập đến, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt làm nàng co người lại, tay ấn chặt ngực để giảm đau đớn hết mức có thể.

- Sakura, nàng làm sao vậy? Sakura!

Sasuke sợ hãi ôm lấy nàng, nhìn gương mặt nàng trắng bệch, cánh môi thâm tím, không ngừng ôm ngực ho ra máu, hắn lập tức bế nàng muốn đi đến bệnh viện.

Điều hắn không ngờ là nàng dù đau đến đầu óc mơ hồ, tay chân yếu ớt cũng cố hết sức né tránh khỏi vòng tay hắn, ngã xuống sàn đá lạnh lẽo như băng.

- Tránh xa.... ta ra.... Đừng dùng đôi tay ghê tởm đó.... chạm vào ta....

Ánh mắt của nàng làm hắn sững người bất động. Đôi mắt đỏ không còn dịu dàng, tình nghịch như xưa mà tràn đầy căm ghét, đau khổ, hận thù.... tất cả chỉ dành cho một mình hắn....

- Ta hận ngươi....

Bỏ lại hắn đằng sau, Sakura gắng sức bám vào bức tường, bước chân chao đảo không vững đi ra khỏi phòng, nàng muốn rời khỏi đây, rời xa khỏi hắn....

Bàn tay áp trên ngực siết chặt, nàng cắn chặt môi, kìm nén lại dòng nước mắt. Thân thể nặng nề, một khối áp lực lớn vô hình đè xuống, trước mắt, khung cảnh bỗng trở nên mờ nhạt rồi hoàn toàn tối đen....

Trong bóng tối, nàng lần nữa thấy mình đang đứng trên một hồ băng, còn hắn đứng ngay trước nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng. Trước ngực ướt đầm, nàng cúi đầu xuống, một con dao cắm trên ngực nàng. Thì ra cái ướt đầm đấy chính là máu nàng, Sakura nhếch môi, một cười cay đắng, chua xót....

Nàng vĩnh viễn không quên được ngày đó, cảm giác lưỡi dao lạnh lẽo, tuyệt tình của hắn đã đâm xuyên qua tim nàng, cả cơ thể yếu ớt, sức lực bị hút cạn trong chốc lát, chất độc từ lưỡi dao truyền vào cơ thể, gãy vỡ, hành hạ nàng đến tận lúc chết.....

Khi đó, chịu đựng tra tấn thể xác, nàng vẫn kiên cường ôm một tia hy vọng hỏi hắn một câu..... Đối với chàng, ta là gì?

Hắn đã không đáp, chính sự im lặng của hắn đã dập tắt tia hy vọng đó ngay từ lúc nó mới chớm nở. Giấy phút đó, nàng mới hiểu được một sự thật rằng mình vẫn chẳng là gì trong mắt hắn, rằng hắn căm ghét nàng thế nào, cho dù nàng có chết hắn cũng sẽ không vì thế mà bỏ thí cho nàng một câu hay một từ thôi cũng được..... Nhưng mà, nàng không thể không chết mà yêu hắn mất rồi, yêu đến sẵn sàng tặng sinh mạng này cho hắn..... để hắn cứu lấy thế giới của hắn, cứu lấy người hắn yêu..... chỉ là..... người đó không phải nàng.....

Sau khi trút hơi thở cuối cùng, linh hồn lìa khỏi xác, nàng tưởng rằng mình sẽ được về nhà, về Thiên giới, tất cả mọi đau khổ sẽ kết thúc, nhưng sự thật không phải vậy.....

Chết chỉ là sự khởi đầu cho một nỗi đau khác!

Linh hồn nàng bị hút vào trong con dao đã lấy mạng nàng. Bên trong đó là một nơi lạnh lẽo thấu xương, không gian bị bao phủ trong bóng tối trải dài như vô tận.

Sự trừng phạt cho những kẻ sa ngã như nàng không đơn giản chỉ là cái chết, mà còn là sự tra tấn linh hồn sau khi chết.

Đói, khát, lạnh lẽo, nóng bức, cô đơn, đau đớn là những thứ luân phiên giày vò nàng hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, thậm chí đau đớn triền miên khiến nàng dần mất đi khái niệm về thời gian.

Những lúc bị hành hạ, nàng luôn nhớ đến hắn, hắn đang ở đâu? Liệu hắn có tới cứu nàng không?

Chờ đợi, chờ đợi, rồi lại chờ đợi, hàng tỷ năm nàng vẫn ôm mình chịu đựng đau đớn, cô đơn, còn hắn.... hắn chưa từng và sẽ không bao giờ xuất hiện..... Trái tim dần nguội lạnh, tình yêu hao mòn, tàn lụi rồi hoá thành hư vô, chỉ còn lại sự cô đơn, sợ hãi tồn tại trong nàng.....

Đây chính là cái giá nàng phải trả vì đã yêu người không nên yêu, một cái giá quá đắt.....

Rồi đến một ngày, có luồng ánh sáng trắng đầu tiên sau một quãng thời gian vô tận, xuất hiện và đưa nàng ra khỏi nơi tăm tối đó, đến thế giới này, một lần nữa được sinh ra.....

.....

Mí mắt chậm rãi nâng lên, ánh nắng vàng ấm áp xua tan đi bóng tối bao phủ trong mắt nàng.....

Nếu không phải cảm giác đau nhói ở tim cùng con tê dại toàn thân, Sakura còn tưởng tất cả những gì xảy ra trước đây chỉ là một giấc mơ khủng khiếp.....

Trước mắt là trần nhà màu trắng, mùi thuốc sát trùng nồng đậm trong không khí, nàng là đang ở bệnh viện rồi. Nhưng... tại sao chi bị ngắt thở cũng phải nhập viện?

- Bệnh tim của em tái phát nặng, mất máu quá nhiều dẫn đến tình trạng nguy kịch. May mà cấp cứu kịp thời mới tạm thời giữ được mạng sống cho em

Sakura không ngạc nhiên khi người này đột nhiên xuất hiện ở đây, ánh mắt không dời trần nhà, khàn giọng hỏi.

- Chị cũng biết?

Yuki không phủ nhận, gật đầu khẳng định.

- Phải! Tất cả mọi chuyện kiếp trước chị đều biết rõ!

- Vậy tại sao chị không nói với em? Tại sao lại để em đến với hấn mà không ngăn cản? - Sakura bất thành linh quay đầu nhìn thẳng vào Yuki, cao giọng chất vấn.

Đối diện với sự tức giận, khổ sở trong mắt Sakura, Yuki chỉ biết thờ dài, giọng nói vẫn hết sức nhẹ nhàng, bình tĩnh.- Em đến thế giới này là để bắt đầu cuộc sống mới, trưởng thành như những người bình thường, có một kỉ ức mới. Bọn chị không rảnh tốn sức làm em quên đi rồi sau này lại giúp em nhớ lại.

- Vội lại, cũng không phải chị chưa từng ngăn cản hai người, là em lặn lội tới cứu hấn đấy, nhớ chứ!? Hơn nữa, trong thời gian hấn bị thương, vẫn là em chọn ở lại bất chấp sự phản đối của anh chị!

Đến nước này thì Sakura không nói được gì nữa, im lặng quay đầu nhìn lại lên trần nhà, từ chối tiếp chuyện.

Yuki nhìn biểu hiện của Sakura, trong lòng bỗng có chút bất lực.

- Chị biết những gì em trải qua trong băng đầy năm không dễ dàng gì. Cho dù hấn có hứng chịu lời nguyện tình ái cũng không đủ chuộc lại lỗi lầm.

Lời nguyện tình ái....

Nghe đến 4 chữ này, ánh mắt nàng có chút dao động nhưng nhanh chóng biến mất.

Tuy vậy, một tia cũng không thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Yuki. Chỉ một cái liếc mắt cô đã dễ dàng đọc thấu tâm tình của Sakura lúc này.

Bối rối, khó hiểu, nghi hoặc.....

'Ùm.... Thế thì coi như thắng ranh kia vẫn còn cơ hội rồi.....'

- Em nghỉ ngơi đi, có gì khó chịu cứ ấn chuông báo, đừng có mà chịu đựng. Em hại cả nhà lo lắng cả tháng trời rồi đấy!

- Cả tháng? - Sakura giật mình, nàng hôn mê gì mà đến cả tháng?

- Thế là còn ít đấy! Với tình trạng thể thảm của em, trong quá trình điều trị lại còn xuất hiện nhiều chuyển biến xấu, bác sĩ còn kết luận khả năng tim ngừng đập có thể xảy ra bất cứ lúc nào! Cũng may..... - Yuki dài giọng đầy ảm ý - ..... hấn truyền cho em 700cc máu, còn ra sức mời tất cả các chuyên gia về tim tới, chưa kể một ngày 24/24 túc trực bên giường bệnh.

- Khi vài chuyên gia đề ra biện pháp thay tim, hấn lập tức tình nguyện hiến tim. Và biện pháp này được mọi người thống nhất..... tán thành.

Yuki nói đến đây, tim Sakura như treo lơ lửng giữa không trung, kích động chống tay ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, run sợ lắp bắp.

- Hấn..... Hấn.....

- Chưa chết! - Yuki cười bí hiểm quan sát biểu cảm của Sakura, tiếp lời - Ngay lúc hấn vừa nằm trên bàn giải phẫu, chuẩn bị tiêm thuốc mê thì y tá phụ trách trông coi chạy đến thông báo, ngón tay em bắt ngờ cử động, rồi còn nói mớ.

- Bác sĩ sau khi kiểm tra xong thì nói bệnh bỗng nhiên có chuyển biến tốt, ý thức bắt đầu hồi phục, không quá bao lâu nữa sẽ tỉnh lại.

Sakura vừa nghe hấn không chết, bất giác thở nhẹ một hơi rồi giật mình trước cảm xúc của bản thân, nhếch môi tự giễu.

Nàng luôn lo lắng, sợ hấn sẽ gặp chuyện không may, còn hấn thì sao? À đúng rồi, hấn lúc nào cũng chỉ mong nàng chết sớm đi một chút thì càng tốt biết bao. Có lẽ bây giờ chịu bỏ ra chút công sức cũng là vì để nàng khi nhớ lại rồi thì chịu buông tha cho hấn, đừng đeo bám làm phiền đến cuộc sống của

hắn nữa mà thôi. Nhất định là vậy! Nếu thế thì nàng sẵn sàng toại nguyện cho hắn. - Em muốn xuất viện.

- Vì.....? - Yuki nhướn mày hỏi.

- Em muốn sang Rio.

- Không được!

Yuki còn chưa kịp nói gì, cánh cửa đã bị kéo phất ra, giọng nói trầm thấp khản trương, lo lắng vội vàng xen ngang.

Sakura đưa mắt nhìn ra cửa, bất gặp khuôn mặt xanh xao, đôi mắt đầy mệt mỏi, quần áo xộc xệch nhiều nếp nhăn, tóc tai lộn xộn. Lần đầu tiên kể từ khi quen hắn nàng bất gặp hắn trong bộ dáng nhếch nhác này, Sakura vừa thấy ngạc nhiên, vừa thấy đau lòng, khổ sở.

Mới vừa rồi Sasuke đứng bên ngoài nghe hai người trò chuyện bên trong mà như ngồi trên đồng lửa. Nhiều lúc hắn kích động muốn xông vào ôm lấy nàng, giải thích tất cả, chỉ là với tình trạng lúc này của nàng, hắn có nói gì cũng bằng thừa.

Hắn có thể nhìn, kiểm chế nhưng chỉ cần nghe tới việc nàng muốn bỏ đi, não như hoạt động theo bản năng, đẩy cửa xông vào ngăn cản, dẫn tới tình huống này.

Yuki lờm lạng Sasuke một cái, ho khan một tiếng phá bỏ sự im lặng phức tạp này.

- Khụ..... Về chuyện đây thì tính sau đi. Chị ra ngoài có việc, hai đứa từ từ nói chuyện.

Nói rồi Yuki vơ lấy áo khoác trên ghế, bước ra đến cửa bỗng nghe thấy giọng nói hàm ý mỉa mai của Sakura từ trên giường truyền đến.

- Chị cứ cố ý rời đi như vậy, cẩn thận lúc sau quay lại rồi mất công đi nhặt xác cô em gái này lại kìa!

Lời này ngoài mặt là nói với Yuki nhưng lại như cái tát thẳng vào mặt Sasuke. Ý ám chỉ rõ ràng là để hắn và nàng ở một mình trong phòng thì phòng này sẽ có thêm một người tử vong nữa là nàng.

Đối với sự khiêu khích của Sakura, Sasuke chỉ đứng im đó, bàn tay siết chặt.

- Em nghỉ ngơi đi.... - Yuki lắc đầu thờ dãi, bỏ lại một câu rồi rời phòng.

Nếu là trong tình cảnh trước đây, có lẽ cô sẽ phải đi nhặt xác em gái thật. Còn bây giờ..... mọi thứ đã thay đổi rồi.

Sau khi Yuki đi, khói lửa chiến tranh càng thể hiện rõ rệt, lan toả khắp phòng.

- Sao vậy, thấy tôi chưa chết nên bất ngờ quá à? - Giương mặt Sakura lạnh te, ánh mắt sắc bén giễu cợt, châm chọc.

- Thật ra cũng không phải là chưa từng chết bao giờ. Xin lỗi vì tôi đã sống lại nhé, làm hỏng hết kế hoạch về cuộc sống mới của anh rồi!

- Cũng xin lỗi vì thời gian qua đã làm tốn thời gian vàng bạc, quý báu của ngài, “hoàng thượng”!

- Đáng lẽ thời gian đó phải để “ngài” dùng với người- ngài- thực- sự- yêu, dùng với con “kỹ nữ” như tôi thật là phí phạm! À nhầm rồi, tôi còn không bằng nổi một góc của “kỹ nữ” cơ mà, tôi “chẳng là gì cả”, thật đáng khinh bỉ, phải không?

- “Ngài” giữ im lặng như vậy có phải là không tán thành lời tôi nói không?

- Không sao, tôi hiểu mà! Dù sao một người, không đúng, một “cái thứ” ăn hại, bần tiện như tôi sao có thể cùng suy nghĩ với người thân phận cao quý như “ngài” chứ!

Sakura ra sức nói những lời lẽ đay nghiến, cay nghiệt gián tiếp nhằm thẳng vào hắn. Những lời nghiệt ngã hắn nói với nàng, những gì hắn đã làm với nàng trong quá khứ chỉ trong phút chốc được khơi dậy hoàn toàn. Người ta nói hãy để quá khứ trôi đi vĩnh viễn, không bao giờ quay lại nữa, nàng lại không làm nổi điều đấy. Có những ký ức mà ta dùng cả đời cũng không thể quên được!

Nhưng dù nàng có dùng lời lẽ ra sao, Sasuke vẫn một mực giữ im lặng nhìn nàng.

Bị nhìn chăm chăm như vậy, Sakura đang mắng chửi cũng thấy mắt tự nhiên, nhếch môi giễu.

- “Ngài Uchiha”, ngài không cảm thấy cứ nhìn tôi như vậy sẽ rất bẩn mắt ngài sao?

- Không! - Hắn bắt chợt lên tiếng phủ nhận, chậm rãi bước tới sát bên giường nàng, vươn tay ra....

Sakura lập tức nhích người nghiêng ra xa, theo bản năng né tránh bàn tay hắn, gương mặt biến sắc nhìn hắn.

- Ngài..... Ngài muốn làm gì?

Thấy nàng cánh giác, sợ hãi tránh mình như ôn dịch, cánh tay hấn cứng lại giữa không trung, môi kéo lên nụ cười khổ.

- Em sợ anh tới vậy sao?

- Sai rồi! Phải là tôi ghê tởm anh, ghê tởm loại người lấy phụ nữ ra làm trò đùa, một thứ đồ chơi như anh!

- Nếu anh nói, anh chưa từng coi chuyện của chúng ta là trò đùa, tình cảm anh đối với em là thật, em có tin không?

- Tôi sẽ tin đó là một lời nói dối hoàn hảo! Cả hai chúng ta đều biết chắc rằng tôi chưa từng là gì của anh, trước đây là vậy và sau này cũng mãi chỉ là vậy!

Không đúng.... Em là người anh yêu....

Hắn rất muốn nói điều này nhưng cổ họng lại tắc nghẽn không thốt lên lời, hắn có tư cách gì mà nói chứ!

- Anh phải làm gì em mới chịu tha thứ cho anh? - Hắn thu lại cánh tay giữa không trung, khó nhọc lên tiếng.

Sakura cười lạnh, lúc này mới nói không phải là đã quá muộn rồi sao.

- Anh để tôi đi, thề rằng sẽ không bao giờ tìm đến tôi nữa, tôi sẽ tha thứ cho anh!

- Em biết điều đó là không thể mà. Kể cả có chết, anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh!

- Được! Vậy anh không cần chết đâu, để tôi chết là được!

Dứt lời, Sakura nhanh chóng cầm con dao trên tủ, nhảy xuống khỏi giường bệnh, giờ cao con dao, lưỡi dao loé sáng, đâm thẳng xuống ngực mình, hướng vị trí con tim đang đập.....

- Sakura!

\*\*\*\*\*

120 vote, 120 comment sẽ có chap mới nhé! =)))

Không comment dấu “.”; “,” và mỗi comment phải nhiều hơn 5 ký tự là chữ hoặc số.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 102: Thách thức

“Sakura!”

Ngay khi Sasuke xông đến vươn tay giữ chặt cổ tay nàng, Sakura lập tức nghiêng người tránh khỏi cánh tay hấn chuyển hướng mũi dao đâm ngược lên trên, nhằm hướng ngay chính giữa cổ hắn mà đâm.

Ngay khi mũi dao nhọn hoắt chạm đến yết hầu hắn, chỉ cần thêm một milimet thôi là đâm xuyên qua da, nàng dừng tay.

- Nếu anh không thề, tôi sẽ giết chết anh!

Đối với sự đe dọa của Sakura, Sasuke kì quái thờ nhẹ nhõm một hơi làm nàng khó hiểu nhíu mày.

- Anh thờ phào cái gì? Muốn chết đến vậy sao?

Sasuke cười khề, hơi cúi đầu xuống khiến mũi dao lạnh lẽo đâm qua da, máu đỏ thấm từng giọt chảy trên lưỡi dao.

- Chết dưới tay em cũng được, miễn sao em không tự làm tổn bản thân mình.

Sakura sững sờ trong chốc lát, như nhớ ra điều gì, nàng cười lạnh.

- Anh tưởng nói những lời này thì tôi sẽ không giết anh sao? Tôi đã từng ngu một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai đâu!

Sasuke lắc đầu, bàn tay bất chợt nắm lấy bàn tay đang cầm dao của Sakura, hơi nhấc lên cao....



- Anh không mong em tha thứ cho anh. Dù sao cái mạng này vốn dĩ là anh nợ em, em có giết anh cũng không oán hận!

- Muốn chết, tôi sẽ không cho anh chết dễ dàng như vậy!

Dứt lời, mũi dao chuyển hướng xoẹt một đường dài đâm sâu trên bả vai trái hắn, cắt rách áo sơ mi đen.

Một nhát chưa đủ, chưa bao giờ là đủ, tức giận, đau khổ, hận thù tích tụ bao năm khi bị nhốt trong không gian đen tối đó bùng lên mãnh liệt, che mờ mắt nàng.

Một giọng nói ngoan độc vang lên xúi giục.

'Hắn đã cướp đi tất cả của chúng ta, mạng sống, tương lai, hạnh phúc.....'

'Vì lý gì mà chỉ chúng ta phải chịu khổ sở, đau đớn giày vò trong khi hắn sung sướng bên cạnh ả ta.....'

'Hắn phải trả giá cho tất cả.....'

'Giết hắn.....'

'Bất hắn phải chịu nỗi đau dao xuyên tim.....'

'Giết hắn.....'

Bị bóng tối thù hận lấy mất lý trí, đôi mắt Sakura trở nên đỏ sọc đầy khát máu, hung dữ, con dao trong tay vung lên đâm đến ngực Sasuke.

Hắn không tránh, một chút cũng không, chỉ nhắm mắt lại chờ đợi....

Trong chốc lát, quãng thời gian hạnh phúc trước đây hiện lại trước mắt.

Trước hoàng hôn đỏ rực rỡ, hắn ôm nàng trong lòng, hôn lên mái tóc nàng, hứa rằng sẽ làm bất cứ việc gì vì nàng, chỉ cần nàng muốn.

Trong rừng cây bạt ngàn, dưới tán hoa anh đào, hắn nói rằng người hắn yêu là nàng, nàng đã tin và trở về bên hắn.

Vậy mà hắn đã làm được những gì?

Nàng từng nói nàng muốn một tương lai hạnh phúc, chính tay hắn đã đẩy nàng đến bờ vực thẳm, rồi dùng đôi tay này kết liễu cuộc đời nàng. Chưa hết, hắn còn để nàng bị đau đớn hành hạ hàng tỷ năm trong bóng tối lạnh lẽo. Nàng tin hắn, cho hắn cơ hội thứ hai, hắn đáp lại lòng tin của nàng bằng việc bỏ đi cùng người con gái khác, mặc kệ sống chết của nàng.

Hắn nói rằng nàng là người hắn yêu. Không bao lâu sau đó, trước mặt mọi người, hắn mắng nàng là kỹ nữ, khinh bỉ nàng, đánh nàng.

Đừng hỏi vì sao mọi chuyện lại đi đến ngày hôm nay, còn không phải là do một tay hắn gây nên sao? Nợ máu trả máu, giết người phải đền mạng, hắn sẵn sàng rồi.....

Lưỡi dao tuyệt tình đâm xuống..... nhưng đã không đến đích.....

- Sakura!

- Sasuke!

Sasori cùng Itachi kịp thời xông đến tách hai người ra xa, vì vậy, Sasuke may mắn giữ được mạng, nhưng bản thân hắn không cho là như vậy.

- Anh làm gì vậy, bỏ em ra!

Itachi ghi chặt hắn lại, nhanh chóng rời ra xa khỏi phòng, để lại Sasori một mình ứng phó với Sakura.

- Em điên rồi, Sakura! Giết người phải đền tội đó! - Sasori một tay giữ chặt nàng, một tay gỡ con dao ra khỏi bàn tay em gái rồi vứt ra xa, tránh cho nó lại làm điều gì ngu xuẩn.

- Đền tội? - Sakura cười khinh thường, mỉa mai - Vậy có kẻ nào phải đền tội cho em năm đó không? Tại sao em phải chết một cách nhục nhã, bị cướp hết tất cả trong khi hắn được sống với cái danh “giết kẻ ác cứu thế giới”? Anh nói đi! Anh nói đi!!!

Sakura gần như hét lên, ánh mắt thống khổ, tuyệt vọng. Bàn tay ôm ngực, ấn chặt vết thương nơi thẳng vào tim, yếu ớt nói.

- Hắn ghét em, hắn căm thù, hắn giết em vì đã ngăn trở hắn đến với người hắn yêu, vậy sao kiếp này lại cứu em, lại nói yêu em?

- Hắn lừa dối em, đánh em, mắng em thậm tệ, nói rằng em chẳng là gì với hắn, vậy sao kiếp này lại nói rằng tất cả mọi chuyện trước đây đều là thật?

- Hẳn là đồ nói láo! Em hận hẳn, em muốn giết chết hẳn!

Nước mắt không kìm nén nổi tuôn rơi, nước mắt vì những tủi nhục, khổ đau.

Từ trước tới giờ em gái trong mắt Sasori luôn là người lạc quan, yêu đời, nay rơi vào tình trạng vật vã như vậy, người làm anh như thế này cũng đau lòng.

Sasori vòng tay ôm em gái vào lòng, tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng như hồi bé, hôn lên trán Sakura, dịu dàng thì thầm bên tai nàng.

- Khóc hết ra đi.... Có anh trai ở đây, mọi chuyện sẽ ổn thôi....

Nghe vậy, Sakura không nhẫn nhịn nữa, ở trong lòng Sasori khóc rống lên, nói ra hết những buồn bực, khổ sở cất giấu bao lâu nay.

Itachi sau khi kéo Sasuke đến sân thượng không bóng người mới chịu buông tay, nghiêm mặt vào thẳng vấn đề chính.

- Náo loạn thế là đủ rồi đấy! Anh biết chuyện của hai đứa, cũng biết những gì Sakura đã phải trải qua, nhưng giết lẫn không phải là giải pháp!

- Em nợ cô ấy! Chính tại em mà cô ấy phải một mình gắng gượng bằng đây năm! Dùng mạng mình trả cho cô ấy là tất cả những gì em phải làm!- Cứ cho là Sakura giết em đi, sau đó thì sao? Em chết rồi, bỏ lại nó tiếp tục một mình sống nốt cõi đời còn lại? Bỏ rơi nó lần nữa? Hả!???

Sasuke sững người bất động, tròn tròn mắt nhìn Itachi. Đúng vậy, hẳn chưa từng nghĩ tới điều này, chết đi rồi sao nữa?

Hài lòng với phản ứng của hẳn, Itachi hạ giọng tiếp lời.

- Điều Sakura muốn không phải là báo thù, đó chỉ là cái vỏ nguy trang bên ngoài che giấu sự sợ hãi, hoang mang trong lòng. Cái mà nó thực sự muốn là hạnh phúc, là tương lai tươi sáng. Cô đơn, đau khổ quá nhiều năm đã khiến nó mất đi hy vọng vào cuộc sống!

- Sakura xua đuổi em vì nó quá sợ hãi, sợ bị phản bội rồi cái giá phải trả sẽ là tính mạng bản thân. Nó muốn giết em báo thù cũng là vì yêu quá sinh hận! Vậy thì chứng minh rằng em đã thay đổi, là nơi vững vàng, kiên cố để đặt niềm tin, để yêu.

- Dùng mạng mình để trả lại nợ máu năm đó, hãy dùng cuộc đời này của em để thắp sáng lại hy vọng trong Sakura, đền lại cho nó những gì nó đáng được nhận trước kia! Nhớ cho kỹ rằng, mục đích em đến thế giới này chính là như vậy!

.....

Sau khi dỗ Sakura ngủ, Sasori lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, điều vài bác sĩ, y tá trực ở trong lẫn ngoài, còn mình thì đi thẳng lên sân thượng.

Khi thấy bóng dáng hai anh em Uchiha đứng kia, việc đầu tiên anh làm là xắn tay áo sơ mi lên, việc thứ hai là tiến lại gần và việc thứ ba là tung nắm đấm đánh tới tấp lên mặt Sasuke.

- Thằng khốn! Sao mày dám làm thế với em gái tao?

- Bây giờ còn dám nói yêu nó, đòi giữ nó lại, mày nghĩ nó là đồ chơi lúc cần thì dùng không cần thì vứt chác!

- Mẹ kiếp!!! Ông không đánh chết mày thì đúng là có lỗi với cái chức danh “anh trai nạn nhân” quá mà!

Sasori ra tay không hề nhẹ, nếu không muốn nói là rất nặng, đánh cho hẳn mặt mũi bầm dập vẫn thấy mình quá nhẹ tay.

Nghe em gái kể xong, mặc dù Sasori không hiểu được hai đứa gặp nhau từ lúc nào mà có cả tình sử vĩ đại như vậy nhưng ai thêm quan tâm cái này có thật hay không. Vấn đề chính là thằng này dám bắt cả hai tay, lừa tình Sakura, làm tổn thương em gái cưng của mình, cứ đánh cho sưng tay, hà dạ đã rồi tính sau!

Nhìn bạn mình đánh em trai mình đến máu me be bét, Itachi cũng không hề có hành động gì gọi là ngăn cản, thậm chí là có phản ứng hộ. Để cho nó chịu vài Hít nữa đi, miễn sao không chết là được!

Đánh cũng đánh đã tay, mắng cũng mắng sưng mồm rồi, Sasori hung dữ xách cổ áo hẳn, trừng mắt quát:

- Còn để ông thấy mày ve vãn em gái ông trong phạm vi bán kính 5km nữa, rồi xem ông đây có biến mày thành đàn bà suốt phần đời còn lại không!!!

- Tôi sẽ không từ bỏ cô ấy! - Sasuke từ nãy giờ im lặng chịu đòn bỗng lên tiếng.

- Mày dám! Có tin ông thiên mày luôn bây giờ không? - Sasori nổi điên gầm lên. Đừng thách ông đây, ông làm thật đấy!

Sasuke nhếch môi cười khẩy, giọng khàn khàn tự tin khẳng định.

- Thế thì anh sẽ không bao giờ có cháu mà bé đâu!

- Mày....! - Hiên nhiên Sasori đã thực sự bị chọc tức - Mày nghĩ Sakura chịu gả cho mày á? Xin lỗi đi, ông mặc kệ trước đây nó yêu mày thế nào nhưng

bây giờ khác rồi, nó hận mày còn không kịp nữa là!

- Bây giờ khác, sau này cũng sẽ khác! Nếu anh cho tôi ba tháng, tôi sẽ khiến cô ấy yêu lại tôi!

- Đây là điều không thể! Hận một ngày, hai ngày có thể xóa, nhưng cả tỷ năm như vậy, xóa bỏ trong ba tháng? - Anh cười lạnh - Nằm mơ đi!

- Anh không tin! Được, vậy thế này đi. Nếu trong vòng ba tháng, Sakura yêu lại tôi, anh không được phép ngăn cản chúng tôi. Còn nếu tôi thất bại, toàn bộ tài sản của tôi sẽ thuộc về anh, đồng thời tôi sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời cô ấy!

"Wow..... Thăng này chịu chơi thật!" Itachi âm thầm cảm thán.

Sasori có vẻ không ngờ tới điều này, liền nảy sinh cảnh giác, nheo mắt nghi ngờ quan sát địch.

Thăng này có âm mưu gì chẳng?

- Sao, có dám chơi không? - Sasuke lên giọng khiêu khích. Đàn ông bị thách thức trắng trợn như vậy, lòng tự trọng bị xúc phạm nhất định sẽ không từ chối. Quả nhiên.....

- Ông đây có gì không dám! Chơi thì chơi, sợ gì! Có điều..... - Sasori thấp giọng, ánh mắt nguy hiểm, tàn ác - .....nếu mày thất bại, toàn bộ tài sản của mày sẽ là của Sakura và mày..... phải công khai tự tay cắt vật tượng trưng cho đàn ông ngay trước toà nhà Empire State rồi đi chuyển giới, cả đời bán thân đi làm gái điếm!

Vị khán giả ngoài kia sồn da gà, mồ hôi lạnh đầm đìa. Thế này thì quá hiểm rồi, kể cả Sasori thắng hay thua cũng không mất gì, còn nếu Sasuke thua..... ừm..... sẽ mất nhiều thứ đấy.....

- Được!

Ánh mắt hai người ác liệt công kích đối phương, nồng nặc mùi thuốc súng.

Sau cái bắt tay thỏa thuận, chiến tranh giữa anh vợ và em rể chính thức bắt đầu từ đây!

\*\*\*\*\*

125 vote, 125 com thì ra chap mới luôn nhé bà con! =))

Không comment dấu “.”; “,” và mỗi com phải nhiều hơn 5 kí tự là chữ hoặc số. Com phải có nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 103: Ghen tị

Sau sự kiện thách thức hoành tráng vừa rồi, Sasori tức tốc gửi Sakura đến Rio, Brazil với lí do dưỡng bệnh theo nguyện vọng của em gái.

Tại nơi này, anh đặt hết niềm tin vào thằng bạn thân nhất của mình.

- Mày nhớ chưa, Deidara, nhất định phải chăm sóc em gái tao từ tể đấy! Còn nữa, phải giám sát nó thật chặt, không cho phép bất cứ giống đực nào lại gần nó, thằng nào tiến tới trong phạm vi bán kính 5m phải diệt sạch! - Sasori nắm chặt tay thằng bạn, tha thiết dặn dò, nhờ cậy.

Deidara mặt lạnh giật tay ra khỏi cặp móng chó kia, nhủu mày hung ác trừng mắt, gằn giọng.

- Nói như mày thì chỉ cần tao lại gần Sakura là phải thất cổ tự tử luôn à?

- Thăng điên, tất nhiên mày là ngoại lệ.....

Chân mày Deidara dẫn ra, người giãn chưa được bao lâu thì bị chọc cho tức phọt máu.

- .....vì tao có coi thằng lưỡng tính như mày là giống đực bao giờ đâu!

Deidara nổi điên, co chân hung ác đạp Sasori ngã lộn cổ vào trong xe, đóng sầm cửa lại quát lên với tài xế.

- Mau đưa thằng trốn trại này cút ngay là khỏi tầm mắt ông! Nhanh!!!

Tài xế hoảng sợ đạp chân ga phóng vút đi, để lại trước cổng toà biệt thự hùng vĩ đồ sộ một người đàn ông tóc vàng dài che khuất nửa mặt đang nổi điên quát mắng, một đoàn vệ sĩ mặc vest đang khổ sở nhìn cười và một cô gái tóc hồng đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Em cười cái gì? Muốn ăn đòn à? - Deidara giậm cá chém thót quay phắt lại trừng Sakura.

Sakura biết điều nín cười, mặt mày nịnh nọt ra ôm tay Deidara, hết sức khôn lỏi nói.

- Em cười là cười vào mặt anh Sasori, rõ ràng anh Deidara đây đẹp trai, manly ngồi ngồi thế này ra. Đàn ông gặp anh đảm bảo bị khí thế của anh áp bức, đàn bà nhìn thấy anh liền bị vẻ đẹp nam tính của anh hớp hồn! Em gái nói đúng không? - Sakura cười tinh nghịch đưa tay anh, nịnh hót tung anh lên chín tầng mây.

- Nói dối không chớp mắt! - Deidara bẻ ngoài thì cau mày vờ bất mãn chứ trong lòng đã sung sướng cười hơ hớ ra rồi.

- Thầy cô dạy phải nói thật, em là một học sinh rất biết nghe lời mà! - Sakura chớp mắt vô tội nói, chọc cho Deidara cười phả lên.

- Ha ha! Mồm mép khá lắm, em gái! Được, anh thích! Thương!

- Khả khả! - Sakura cười khoái trá, mắt sáng quắc - Anh trai là số một! Em muốn ăn tất cả các món đặc sản của Brazil!

Deidara hào phóng vung tay ra lệnh cho người vào thông báo cho đầu bếp chuẩn bị, mặt tươi phơi phới khoác vai Sakura dẫn đi vào trong.

Sakura và Deidara không phải anh em ruột nhưng mối quan hệ rất tốt không khác gì người thân ruột thịt, cũng giống như với Konan, Yahiko, Itachi và nhiều người khác, đều là chơi với nhau từ bé đến lớn. Cũng chính nhờ những tác động “không lành mạnh” của thể hệ đàn anh đàn chị này mới một phần hình thành nên tính cách khôn nạc, thích chơi lầy của Sakura và thể hệ con cháu sau này. Về chuyện tình cảm của Sakura, Deidara cũng đã nghe Sasori và Itachi thuật lại. Chính vì để đề phòng bất trắc, anh còn mời gần chục chuyên gia tư vấn tâm lý đến để điều trị tinh thần cho em gái.

Nhưng là không hiểu sao biểu cảm, thái độ, hành động của Sakura hết sức bình thường, bình thường đến đáng sợ.

So với con người mất long sông sọc cầm dao chém giết mấy hôm trước thì một Sakura bình tĩnh, phong độ thế này đúng là làm người ta choáng, cứ như hai con người khác nhau vậy.

Thậm chí, Deidara bắt đầu hoài nghi, liệu em mình có mắc bệnh đa nhân cách không vậy ta?

Anh cũng thử mời bác sĩ về khám thử, kết quả hoàn toàn bình thường, không có vấn đề gì. Đúng là kì quái, chẳng lẽ bị ma nhập?

“Phập!”

Một con dao bạc phóng vút đến, lưỡi dao đâm xuyên qua lưng ghế, ghim ngay sát mặt Deidara, chỉ cách có xấp xỉ 1mm.

Đây chính là cái giá phải trả vì dám nghi ngờ Sakura bị ma nhập, còn có ý định mời thầy đồng về.

Sakura xoay xoay con dao bạc thứ hai trong tay, giọng nói nhẹ nhàng, phảng phất mùi uy hiếp.

- Anh có ý kiến gì về vấn đề sức khỏe tinh thần của em sao?

Deidara mặt tái mét, lắc đầu như điên.

- Ừm.... Tốt! - Sakura hài lòng đặt con dao xuống bàn ăn, tiếp tục dùng bữa.

Thấy Sakura sau khi suýt giết người xong mà vẫn ăn uống ngon lành như thường, Deidara vừa sợ vừa kính nể.

- Wow.....! Em gái, em luyện phi dao lúc nào mà đẳng cấp thế?

Bàn tay cầm đĩa của Sakura hơi khựng lại, cúi đầu trầm mặc, ánh mắt khẽ liếc sang con dao bạc sáng chói bên cạnh, một tia bi thương xẹt qua trong mắt....

Kể từ khi nhớ lại kiếp trước, không chỉ những kí ức, cách suy nghĩ sống lại mà những kĩ năng, thói quen trước đây cũng dần hình thành lại như xưa. Nàng vẫn nhớ, từ cách cầm đến phi dao này là do một tay hấn dạy nên.

Còn nữa, trong những ngày gần đây, nàng thường xuyên mất ngủ, cảm giác nằm một mình trên chiếc giường rộng lớn, xa lạ thật trống vắng, cô đơn. Thật nhớ cảm giác ấm áp khi nằm trong lòng ngực rắn chắc, có một vòng tay rộng lớn ôm lấy nàng, rồi mỗi sáng tỉnh dậy sẽ có một nụ hôn áp lên trán nàng, đôi mắt triu mến, yêu thương nhìn nàng.

Sakura nhếch môi cười chua xót, cố gạt bỏ những hoài niệm đó ra khỏi đầu. Nhớ để làm gì chứ, dù sao những điều đó chưa bao giờ là thật, tất cả đều là giả dối!

Đối với Sakura mà nói, nhớ lại vừa là một điều may mắn, vừa là một nỗi bất hạnh.

Nàng phát hiện ra được rằng kẻ mà nàng đã suýt giao hết tương lai cho lại là kẻ đã khiến cho cuộc đời trước của nàng khốn khổ, nhục nhã, tuyệt vọng thế nào! Biết trước được bản chất con người hắn, nàng đã có cơ hội cứu vãn lại tương lai của mình. Đó là một may mắn!

Nhưng biết được thì sao, nàng đâu thể rút lại được tình cảm mình đã đặt lên hắn cả hai kiếp! Nhớ lại quá khứ, nàng tuy không còn mơ lại những con ác mộng nữa nhưng cũng không làm nàng khá lên được khi biết những gì nàng vẫn nghĩ là mơ đều là thật! Và nàng đã phải trải qua quãng thời gian còn kinh khủng hơn cả sống trong địa ngục, đó mới là điều bất hạnh nhất! Ngày đó ở bệnh viện, sau khi nổi cơn điên loạn rồi tỉnh lại, Sakura đã nghĩ rất nhiều.

Bây giờ bị lụy, đau khổ vì tình thì đúng là chỉ dễ làm trò cười cho nhân loại, càng làm hắn đắc ý hơn. Với lại, cái trò khóc lóc khổ sở đòi chết vì tình đã quá lỗi thời rồi!

Đã từng trải qua cái chết một lần ở cái tuổi quá trẻ, nàng đương nhiên ý thức được mạng sống đáng quý như thế nào. Sau cùng thì không dễ gì mới được ban cho một cơ hội làm lại từ đầu, nàng không dại mà chơi kiểu “thất tình tự tử” đâu!

Vì vậy, mấy ngày nay, Sakura cực kì biết hưởng thụ, một ngày ngoài ăn, ngủ, chơi ra thì chẳng còn việc gì cả! Theo như cách tả của Sasori trước đây thì Sakura không khác gì một con lợn chính hiệu! Cơ mà nàng cũng chẳng quan tâm!

Thực tế, Sakura cũng không vô công đòi nghề đến vậy, ăn trộm nhà người ta thì phải đóng chút vai trò có ích chứ. Mà ở đây, chức năng của nàng là đuổi gái hộ Deidara. Ví dụ như thế này.....

Vào một ngày trời xanh mây trắng nắng vàng, dưới bóng râm mát mẻ, Sakura đang nằm dài trên ghế dựa uống Coca lạnh, ngắm trời ngắm đất ngắm mây, ngắm cây ngắm cỏ ngắm hoa ngắm vườn, bỗng từ xa truyền đến tiếng cãi nhau âm ỉ ở công truyền đến hết sức nhức đầu, làm tụt hết mood của nàng.

Dạo này nàng đây đang rất khó ỡ, đến Deidara cũng phải biết điều tránh xa. Lâu lâu tâm trạng mới tốt lên được một chút, vậy mà có kẻ dám chán sống làm tụt hứng của nàng, phải xử!

- Cái qué gì ồn thế? - Sakura nhú mày hỏi vệ sĩ sau lưng.
- Thừa tiểu thư, là hôn thê của thiếu gia đến! - Vệ sĩ đằng sau cung kính trả lời - Thuộc hạ sẽ đi xử lí ngay, tiểu thư tiếp tục nghỉ ngơi.
- Không cần! Cho vào đây! - Giải quyết luôn một thể cho đời rách việc!
- Vâng!

Vệ sĩ tức tốc rời đi, vài phút sau trở lại đem theo một người phụ nữ ăn mặc sang trọng đến.

Sakura liếc mắt đánh giá sơ bộ. Người phương Đông, cao trên 1m60, tóc nhuộm nâu đỏ, mặt mũi trông cũng được coi là mỹ nữ, dáng người hoàn hảo, mặc toàn đồ hàng hiệu. Nhìn là biết chắc là tiểu thư nhà giàu nào rồi, tính cách sang choảnh, kiêu căng y như loại “kẻ thứ ba” chuyên đi phá vỡ hạnh phúc người khác trong ngôn tình. Tạm thời kết luận là thế.

Thấy cô ta đến gần, Sakura không buồn nhúc nhích, tiếp tục nằm, thái độ thờ ơ, coi người trước mắt là không khí.

Nếu là như các trường hợp khác, có lẽ đối phương đã nổi điên quát mắng rồi, đằng này, cô ta vẫn duy trì nụ cười trên mặt, dịu dàng bắt chuyện.

- Chào em, chắc em là Veronica, em gái của anh Deidara, chị đã nghe anh em kể rất nhiều về em. Chị là Kanna Izzu, hôn thê của Deidara.

Chỉ qua lời này của Kanna, Sakura đã có thể hoàn thiện đánh giá về người này. Bà phù thủy này không đơn giản chút nào, tính cách âm hiểm, ngoan độc, rất có đầu óc tính toán, khác hẳn với bọn tiểu thư bánh bèo kia.

Đảm bảo Deidara rất ghét mẹ phù thủy này, thế nên mới cấm không mẹ này bước chân vào nhà, còn cho người đuổi đi. Có lẽ trở thành hôn thê được chẳng qua là do hai gia đình tự đính ước với nhau, bất chấp Deidara phản đối. Chắc bà phù thủy này đã biết trước thân phận của nàng nên mới có biểu hiện thân thiện, lấy lòng thế kia để đạt lừa được ấn tượng tốt của nàng.

Loại này khó chơi nhất, hơn hẳn so với vụ Cecillia trước đây, nhưng không sao, nàng vẫn thừa sức cân được.

- Rất tiếc, tôi chưa từng nghe kể về cô và cũng chẳng phải chị em gì của cô, phiền gọi đúng họ của tôi - Sakura nhàn nhạt trả lời, thái độ hờ hững.

Nụ cười của Kanna thoáng chốc cứng đờ nhưng nhanh chóng tươi trở lại, cười ngọt ngào.

- Chưa nghe rồi sẽ nghe kể. Sớm muộn gì chúng ta cũng là người một nhà, gọi tên không phải sẽ gần gũi hơn sao!

Loại này không những khó chơi mà còn mặt dày, dễ thắng được, nàng còn phải mặt dày hơn, đánh nhanh thắng nhanh.

- Không có hứng nghe! Dù sao mấy loại câu chuyện cũ rích như cô tôi nghe phát chán rồi.
- Làm sao em biết được chuyện của chị chứ? Câu chuyện của ai cũng có nét riêng biệt mà! - Mẹ phù thủy tiếp tục mặt dày.

Sakura lười không thèm suy nghĩ, cứ thế đọc một mạch ra.

- Cô là tiểu thư của một gia đình giàu sang, từ nhỏ được chiều chuộng vô đối. Lớn lên nhờ vào thế lực gia đình trở thành diễn viên nổi tiếng. Cô đem lòng yêu thầm Deidara từ nhỏ và thề rằng lớn lên sẽ gả cho anh ấy.

- Hai gia đình môn đăng hộ đối dễ dàng đính ước, cô đạt được sự yêu quý từ mẹ Deidara để bà chỉ chấp nhận con dâu là cô. Không ngờ, Deidara không đồng ý, ra sức phản đối cuộc hôn nhân này, bất chấp ngăn trở từ bố mẹ, chỉ muốn kết hôn với một cô gái với gia cảnh bình thường, chắc là vì anh đã yêu sâu đậm cô gái đó rồi.

- Đường đường là một người gia thế hiển hách, học hành giỏi giang, lại quen Deidara từ bé, nay thua dưới tay người bình thường như vậy, hẳn cô sẽ không phục, tìm đủ mọi cách để chia cắt hai người. Cuối cùng, bằng một thủ đoạn bẩn tiện, bí ối nào đó, cô đã khiến cô gái kia hiểu lầm và rời đi, vĩnh viễn không trở lại.

- Sau này khi biết được mọi chuyện, anh tôi trở mặt thành thù với cô, sống chết không chấp nhận kết hôn với cô, thậm chí cách mặt, cấm không cho cô bước chân nửa bước vào nhà anh tôi.

Nói xong một lèo, Sakura nhếch môi châm chọc trước vẻ mặt tái mét của Kanna, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng lên người Kanna.

- Tôi nói đúng chứ, cô Izzu?

Kanna siết chặt bàn tay, trán đầm mồ hôi lạnh, căng thẳng cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn trực tiếp vào mắt Sakura, sợ sẽ bị nàng nhìn thấu suy nghĩ, phanh phui các bí mật còn lại.

- Vậy là đúng rồi à? Tch.... Câu chuyện thật nhạt nhẽo, quá tầm thường! Lẽ ra nếu thêm chi tiết sai người hạ độc nữa thì câu chuyện sẽ hay hơn phải không?

Kanna rung mình run sợ, mặt trắng bệch, đôi mắt tròn trố, không thể tin được nhìn Sakura, môi mấp máy, rõ ràng là bị dọa sợ đến không nói nên lời.

- Ồh.... Vậy là có à? - Sakura làm vẻ ngờ ngàng, rồi vờ suy tư hỏi - Có phải là một loại độc không màu không mùi không vị, bơm trong không khí, hít vào một thời gian dài sẽ gây ra ung thư phổi rồi dẫn đến tử vong không? Sau đó, cô tạo hiểu lầm giữa hai người, thành công khiến cô gái đó tuyệt vọng bỏ đi, đến chết cũng hiểu lầm rằng người mình yêu không yêu mình, đúng không? - Cô..... Cô..... - Kanna run rẩy khuyu xuống, che miệng khóc nức thành từng tiếng.

Biểu hiện này rơi vào trong mắt Sakura, trong phút chốc, kí ức kiếp trước dội về. Cũng là trong kiếp trước, Karin, à ta xuất hiện và dùng phương thức tương tự thế này để sát hại thái hậu, vu tội cho nàng, gián tiếp dẫn đến kết cục bi thảm của chỉ mình nàng sau này.

Mặc dù sau này biết hẳn vốn không thuộc về nàng nhưng nàng vẫn căm thù những kẻ dùng thủ đoạn ngoan độc thế này! Vì sự ích kỉ của mình mà hành hạ người khác, vui vẻ lắm sao?

Bàn tay Sakura nắm chặt như muốn bóp nát tay vịn gỗ, ánh mắt chuyển lạnh như băng, áp lực vô hình đè lên khiến Kanna không dám thở mạnh.

- Deidara đã biết chưa?

Cô ta run rẩy lắc đầu, cúi rạp xuống cầu xin.

- Xin cô..... Tôi van xin cô đừng nói cho anh ấy biết..... nếu không..... nếu không..... - ánh mắt Kanna bỗng xẹt qua một tia ác độc không rõ.

- Nếu không thì sao? Giết tôi? - Nàng cười khinh bỉ - Chỉ bằng cô thì làm gì được tôi? Nên nhớ, cô còn sống được sau khi nói chuyện với tôi là vì tôi còn nể mặt mẹ anh tôi. Nhưng còn anh ấy liệu có để cô sống yên không khi biết sự thật thì tôi không dám chắc..... Giờ thì cút ngay, đừng có ở đây làm bẩn mắt tôi nữa!

Sau khi Kanna bỏ chạy, người vệ sĩ sau lưng nàng bất ngờ lên tiếng.

- Tiểu thư, làm sao cô biết được chuyện này? - Đến cả anh ta là thuộc hạ thân cận mà mới chỉ nghe phong phanh, Sakura lại có thể kể tường tận đến vậy, còn biết được cả điều mà thiếu gia không biết nữa.

- Tôi từng nghe Sasori làm nhảm linh tinh lúc say rượu năm năm trước. Vốn nghĩ chỉ là chuyện đùa thôi nên lúc này nói suy đoán của mình ra, không ngờ..... - Sakura ảo não thờ dài, buồn bã ngước lên bầu trời xanh biếc không gợn mây. Đúng là thời buổi này chuyện hư cấu đến mấy cũng có thể xảy ra, bản thân nàng đã và đang trải nghiệm quá rõ ràng cái hư cấu này rồi....

- Anh tôi có yêu chị ấy không?

- Có, rất yêu! - Anh ta không chút do dự khẳng định - Ngoài cô gái đó ra, tôi chưa từng thấy thiếu gia cười hạnh phúc, ấm áp, yêu chiều tuyệt đối như vậy với người phụ nữ nào khác cả!

- Anh ấy rất chiều tôi đấy còn gì! - Nàng nổi hứng chọc ngoáy anh chàng vệ sĩ, làm anh ta đỏ mặt lúng túng.

- Tất nhiên, vì tiểu thư như em gái ruột thiếu gia mà..... Còn đối xử như với người mình yêu thì vẫn chỉ có cô gái đó thôi! - Nhớ tới điều gì đó, ánh mắt anh vệ sĩ đầy buồn bã - Sau khi cô gái đó bỏ đi, thiếu gia như phát điên, lục tung khắp nơi lên tìm kiếm cô gái đó nhưng không hề tìm được, cho đến bây

giờ hay sau này.....có lẽ sẽ không bao giờ tìm được nữa.....

- Đừng nói cho anh ấy biết.....

- Nhưng.....

- Chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không được phép tiết lộ! - Sakura cắt lời, thấy sự bối rối, lúng túng của thuộc hạ, nàng nhẹ giọng khuyên - Có những việc biết cũng chẳng tốt lên được, thậm chí còn tệ hơn, thà đừng biết còn hơn.....Dù thấy rất không phải nhưng anh cũng không thể không phủ nhận lời tiểu thư. Thiếu gia đã quá khổ sở để tìm cô gái đó rồi, nếu biết người đã không còn thì sẽ thành thế nào nữa.....

- Thuộc hạ sẽ không nói nửa lời!

- Ừ..... Ra ngoài đi, tôi muốn ở một mình.....

Người thuộc hạ cung kính cúi đầu rồi lui xuống, còn lại một mình Sakura trong khu vườn tĩnh lặng.....

- Chị thật may mắn.....

Đúng, người con gái đó thật may mắn, hơn nàng rất nhiều. Không phải nàng ghen vì người đó chiếm được tình yêu của anh, mà là vì dù đã mất, chị vẫn còn được người đàn ông chị yêu nhớ mãi không quên, một lòng chung thủy.

Còn nàng, nàng đã từng chết dưới tay người nàng yêu. Người nàng yêu không một phút giây nào không mong nàng sẽ chết thật nhanh, vĩnh viễn cắt khỏi hẳn để hắn có thể làm người hùng trong trái tim người hắn yêu.

So với chị ấy, kẻ còn sống như cô thì thảm hơn nhiều so với một người đã chết. Thật khiến nàng ghen tị mà.....

.....

- Tiểu thư, có người muốn gặp cô!

Vừa nằm yên tĩnh chưa được bao lâu đã có người vào đánh thức, dạo này số nàng cũng đen quá đi.....

- Giống gì? - Sakura không buồn mở mắt, hỏi.

- Thừa tiểu thư, là giống đực!

- Không gặp! - Nói đùa, không phải Deidara đã tuyên bố không được phép để giống đực lại gần nàng cơ mà, còn có người hỏi làm gì? Dĩ nhiên trừ vệ sĩ ra, theo cách nói của Sasori thì anh chưa từng coi họ là đàn ông.

Người hầu lúng túng không biết nên làm thế nào, vừa sợ đắc tội với vị khách ngoài kia cũng sợ làm tiểu thư bực bội của thiếu gia phật ý. Cuối cùng, chúa cũng phái người xuống cứu rồi cô.....

- Cô “sân bay”, cháu đến sao dám không chào?

Giọng nói trẻ con kiêu ngạo vang lên, vừa lọt vào tai đã chọc cho Sakura nổi đóa, bất chấp hình tượng, hung ác xông đến người vừa có những phát ngôn không thiện ý.

- Thằng cháu bất hiếu kia, vừa gọi cô là gì cơ! Mày giỏi thì nhắc lại cho cô xem!

Danny bị vẻ mặt muốn cắt tiết người của ai đó dọa cho cong đít chạy, không quên quăng lại vài câu đâm thọt.

- Cô à, cháu biết cháu giỏi rồi, cô không cần khen đâu! Cơ mà cháu dù ham sống sợ chết cũng phải biết nghe lời cô mà nhắc lại chứ, cô “sân bay” nhii!!!

- Mày..... Mày đứng lại cho cô!!!

- Cô đùa cháu à! Cô đã thấy ai đang bị ma nữ với thân hình bức tường đuổi rồi bị gọi đứng lại thì đứng lại luôn chưa!!?

Nói thế này thì khác quái gì chê Sakura xấu như ma, thân hình không lồi không lõm, phẳng như bức tường. Phải biết nỗi đau của Sakura chính là bị người ta chê là lép như tường!

- Aaaa..... Lâu không gặp mà thích bắt nạt rồi nhè! Cô không là phẳng mày thì đúng là quá có lỗi với trời cao mà!

Qua một hồi đuổi bắt, vẫn là sức người trường thành thắng một đứa bé. Dù chiến thắng không oai phong cho lắm nhưng kệ, ai ngắm mà lo.

Sakura mặt mũi đen xì xì túm cổ áo Danny, dễ dàng nhắc bóng khỏi mặt đất, đưa lên trước mặt, cười nguy hiểm một cái.

- Hề hề..... Cháu giỏi lắm mà, sao tự nhiên cảm như hén thế kia!?

Danny biết mình yếu thế, đành giờ chiều nũng nịu, nịnh hót cũ.

- Cô à, thật ra cô cũng đừng buồn vì mình..... không mọc “đôi nũ”.....

- Hm..... Ý cháu là gì? - Sakura nheo mắt nguy hiểm

- Khoa học chứng minh những người “đôi nũ” có chiều cao khiêm tốn thường rất thông minh, IQ cao vô đối..... Với lại, có một câu triết lý rất đúng đắn..... - Danny hơi ngập ngừng rón rén nhìn Sakura như hỏi xin ý kiến.

- Nói!

Danny do dự nhìn nàng một lát, rồi cũng lấy hết dũng khí mở miệng.

- ..... Bưởi, táo, lê rồi sẽ thành mướp, chỉ có bức tường vẫn mãi trường tồn với thời gian.....

Sakura mặt lạnh te trong giày lát, quay sang nói với người hầu đang khiếp sợ sau lưng.

- Đem cho tôi cái bàn là đến đây!

Cô người hầu đi được 10m cách đó vẫn nghe rõ mồn một tiếng gào khóc bi thiết như gà bị cắt tiết của Danny bé nhỏ đáng thương.

Tiếng “gà bị cắt tiết” này đã làm kinh động đến một vị khách đang đến trước cổng vườn.

- Sakura, Danny vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đừng quá nặng tay với nó.....

\*\*\*\*\*

130 vote, 130 comment là có chap mới nhé! Không comment dấu “.”; “,” và mỗi com phải nhiều hơn 5 kí tự là chữ hoặc số. Com phải có nghĩa.

Spoil: Chap sau anh Sặc sẽ lên sàn, xác định là sẽ ăn quả ghen nặng khi nhìn thấy chị Sak “tay trong tay” với.....^^

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 104: Đánh ghen!

Sakura vừa quay lại liền bắt gặp Tokuro đang tựa lưng lên thân cây, nở nụ cười âm áp, ôn nhu nhìn mình.

Sakura mặt lạnh quay sang liếc xéo Danny một cái, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được hăm dọa.

- Nhớ đấy, cô mày đây nhất định sẽ trả thù này!

Rồi buông tay thả cậu bé đáng thương xuống đất, lúc quay sang nhìn Tokuro, cái mặt lạnh te đã biến mất, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ, gò má ửng hồng, đến trước anh, dịu dàng hỏi.

- Sao anh lại đến mà không báo trước vậy?

Danny tức giận trợn trắng mắt, ngón tay run rẩy chỉ chị Sakura, bỗng có cảm giác không nói lên lời.

Hai mặt..... Đúng là “sân bay” hai mặt mà!

Tokuro cũng nhìn thấy sự thay đổi vèo vèo của Sakura, chỉ cười thâm rồi làm bộ trách cứ, uất ức nhìn nàng:

- Em đó, lần trước cứ thế quăng anh với Danny một mình bơ vơ lạc lõng ở Phần Lan..... thật là làm tổn thương trái tim của anh quá đi.....

Ở chung lâu ngày với Danny, Tokuro ít nhiều gì cũng học được không ít tài diễn xuất từ nó. Lúc này, anh đang tui thân ôm ngực, ánh mắt buồn bã như muốn nói: “Cả thế giới đều ruồng bỏ tôi..... Hức hức.....”

Bộ dạng này làm Sakura choáng váng, vừa cảm thấy tội lỗi, vừa thêm hận thẳng cháu sau lưng đang thích thú giờ ngón tay cái ủng hộ Tokuro.

Dù gì thì cũng là mình sai trước, nàng cũng nhân từ không xử lí thẳng cháu bất hiếu đằng sau, áy náy nhìn về mặt “bi thương” của anh.

- Em xin lỗi, là do em có việc gấp quá nên..... Hay là hôm nay em dẫn hai người đi chơi quanh Rio nhé, xem như đền bồi thường, anh thấy thế nào?



Như chỉ đợi có vậy, mặt ai đó tươi tỉnh hẳn lên, rồi rít gật đầu.

- Đi! Đi chứ! Đương nhiên là có rồi! Chúng ta đi luôn đi! - Rồi không đợi nàng kịp phản ứng, nắm tay nàng kéo ngay ra chiếc Rolls-Royce Phantom Limo\* đỗ gần đó.

\*\*\*Rolls-Royce Phantom Limo với trị giá 3,8 triệu USD. Xe có những trang bị đẳng cấp của Rolls-Royce và có khả năng chống đạn.

Sakura vừa sợ vừa sốc nhìn Tokuro mặt mày hớn hở phía trước, không khỏi tự hỏi.

'Rốt cuộc thằng cháu bất hiếu kia "luyện" Tokuro đến cấp độ nào rồi?'

.....

- Tại sao lại đưa em đến đây?

Sakura mặt vô cảm nhìn cái cửa hàng hoá trang rực rỡ bảy sắc cầu vồng trước mắt, thi thoảng quàng cho hai chú cháu kia ánh mắt lạnh cóng.

Thảm nào lúc Tokuro kéo nàng lên xe cứ ra sức đòi tranh quyền lái xe của nàng, hoá ra, có mục đích cả.....

Danny bị bà cô quắc mắt như vậy, theo bản năng lảng lạng nấp ngay sau chân Tokuro, lấy anh làm khiên chắn đạn.

Tokuro một mình tự lực cánh sinh chống lại Sakura, có hơi run run, gãi đầu cười gượng.

- À thì..... anh nghe chị gái em nói rằng dạo này tinh thần em không tốt lắm nên..... anh với Danny mới theo đến đây tìm cách giúp em thư giãn..... vừa hay ở Rio đang diễn ra Carnival\*.....\*\*\*Carnival hay còn gọi là Lễ Hội Hoá Trang thường diễn ra trong tháng hai. Carnival bao gồm một buổi diễu hành kết hợp các yếu tố của loại hình xiếc, lễ hội đường phố công cộng. Mọi người hoá trang và đeo mặt nạ trong các buổi ăn mừng. Carnival ở Rio de Janeiro, Brazil là carnival lớn nhất và là lễ hội nổi tiếng nhất thế giới, kéo dài 1 tuần với khoảng 2 triệu người tham gia mỗi ngày.

- Hai người có đúng thật là muốn giúp em giải trí không đấy? - Sakura híp mắt nghi ngờ.

Tấm lòng thành không những không được cảm kích mà còn bị hoài nghi, trái tim mong manh của Danny bị đá thương không hề nhẹ. Cậu rung rung nước mắt thò đầu ra sau chân Tokuro, ầm ức trề môi.

- Cô! Cô thật quá đáng! Nếu không phải vì lo cho sức khỏe của cô, cháu và chú cũng không cần tốn sức lặn lội đến đây như vậy! Lại còn biết cô thích Carnival nên lên kế hoạch chuẩn bị tất cả! Vậy mà..... Hức hức..... Cô không thích thì thôi! Không chơi với cô nữa!!!

Danny càng nói càng tủi thân, cuối cùng nức nở, giật dỗi xoay người bỏ đi. Mới đi được vài bước, thân hình bé nhỏ đã bị đôi tay thon dài kéo lại.

Sakura ôm Danny trong ngực, cảm động hôn tới tấp lên gò má phúng phính hồng hào của cậu.

- Danny của cô quan tâm cô như vậy, sao cô lại không thích chứ! Cô thích lắm! Để cô hôn một cái làm quà cảm ơn nào..... Chụt! Chụt!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 105: Chết vì gái là cái chết tê tái!

"Cộp..... Cộp....."

Tiếng bước chân ngày càng gần. Sakura khăn trương kéo lại váy áo đang toi tả, tim vì căng thẳng mà đập thình thịch như sắp bắn ra ngoài.

Trời ạ, sao nàng lại rơi vào cái tình cảnh đáng xấu hổ này chứ! Nếu để bị bắt gặp như thế này, nàng thà chết bỏ nó đi cho rồi.....

Nàng thì đang vội chết đi được, hấn lại ung dung như không có chuyện gì, giữ chặt lấy cổ tay nàng giờ lên đỉnh đầu.

- Anh bị điên à? Bỏ tôi ra! - Vì sợ bị nghe thấy, Sakura đè thấp giọng xuống hết cỡ, cũng không dám giãy dụa nhiều, càng dễ dàng cho hấn khống chế.

- Em chưa đồng ý..... - Giọng hấn khàn khàn, nghe như đang khổ sở nhẫn nhịn điều gì lắm.

- Anh nói cái gì cơ? - Sakura khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, liền bị ánh mắt của hấn làm cho rùng mình khiếp sợ.

Này..... Nếu nàng không mắc bệnh đui thì có phải hay không hấn đang nhìn nàng với ánh mắt hổ nhìn mồi vậy..... Cái loại ánh mắt đói khát kia.....

Sống lưng Sakura lạnh toát, hoảng sợ lui ra sau, nhưng phía sau đã là bức tường rồi, nàng còn lui đi đâu được nữa.

Đột nhiên, Sasuke cúi xuống, ghé sát mặt bên tai nàng, đầu lưỡi nóng bỏng liếm nhẹ lên vành tai mẫn cảm, làm Sakura giật nảy mình.

- Em vẫn chưa đồng ý có để anh theo đuổi hay không.....

- Tôi không đồng ý! - Nàng thẳng thừng từ chối.

Thần kinh, khó lắm mới tạm thời thoát được khỏi hân, nàng đầu ngu mà dính vào lần nữa!

Ai đó lại không hài lòng với câu trả lời này, hơi thở đầy mùi dục vọng phả vào tai nàng như khiêu khích.

- Được thôi, vậy thì anh cũng không ngại mà ở nơi này muốn em.... Em nghĩ sao nếu cơ thể quyến rũ này bị người ta nhìn thấy..... Hừm!?

Nói đoạn, hân cúi xuống nhìn làn da trắng nõn ửng hồng lộ ra trước ngực, chiếc áo lót xộc xệch như có như không che bộ ngực.....

Bị cặp mắt lang sói của hân nhìn không sót một nơi trên ngực, Sakura ngượng chín mặt, hận không thể móc mắt hân ra cho hà dạ.

- Anh dám uy hiếp tôi?

- Anh thì có gì không dám! - Hân bắt chước y nguyên giọng điệu của nàng trước đây - Em chỉ có hai sự lựa chọn. Một là đồng ý, đôi bên có lợi. Hai là không đồng ý, mai em chuẩn bị lên báo trang nhất đi là vừa!

Sakura nghiêng răng ken két, máu sắp trào lên mồm, ánh mắt căm tức nhìn cái bản mặt ngả ngớn, khốn nạn kia.

Đúng là nàng đã đánh giá quá thấp độ vô sỉ của hân mà!

.....

- Quái lạ, rõ ràng là có tiếng động mà, sao không thấy ai?

Cô phục vụ ngỡ ngàng quét mắt nhìn cả tầng hai không bóng người, ngẩn ra một lúc rồi nhún vai mặc kệ đi tiếp lên tầng ba.

Ở trong gian phòng thay quần áo chật hẹp, Sakura thờ phào nghe tiếng bước chân ngày càng nhỏ đi rồi biến mất.

Không chỉ Sakura mà người cái người đang ôm chặt nàng trong ngực lúc này cũng nhẹ nhõm không kém. Nhẹ nhõm vì sao, vì kẻ phá đám đi rồi, để hân.....- Chúng ta tiếp tục!

- Cái gì??? O\_o

Sakura kinh hãi tròn tròn mắt, tay chân hành động theo bản năng đẩy lồng ngực hân ra, nghiêng đầu né nụ hôn kia.

Bờ môi hân trượt khỏi đích ngắm là cánh môi anh đào của nàng, rơi xuống cắn cổ trắng nõn, tà ác mót mạnh.....

- Cái tên cầm thú này, anh bỏ tôi ra....

Mọi nỗ lực giãy dụa, phản kháng muốn thoát khỏi hân của Sakura đều thành công cốc. Bàn tay ôm sau lưng nàng càng ngày càng làm loạn, kéo dây áo lót của nàng xuống, phía trước hai nụ hoa đỏ e ấp dần lộ ra.....

Mặc dù của Sakura cùng lắm cũng chỉ là 76A nhưng người ta có câu: yêu ai yêu cả đường đi. Trong mắt Sasuke, Sakura của hân vẫn là đẹp nhất, quyến rũ nhất.....

Nụ hôn nồng cháy theo một đường trượt xuống ngực, để lại những dấu hôn ửng hồng trên làn da mịn màng..... Và khi bờ môi bạc bao trọn một nụ hoa, lý trí Sakura bị đánh bay, miệng cất tiếng rên khe khẽ đầy mê hoặc.....

- A..... Sasuke..... Ừm.....

Thú tính bộc phát, hân càng thêm điên cuồng mót vào, đầu lưỡi lướt qua trêu chọc, bàn tay còn lại không hề rảnh rỗi mà xoa nắn phần ngực bên kia.....

Hai người hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng mãnh liệt.....

- Sakura the Wall..... Where are you now?

(Bức tường Sakura, cô đang ở đâu?)

Bên ngoài bỗng vọng đến giọng nói non nớt đầy lo lắng của Danny, kế tiếp là tiếng cười nói trấn an của Naruto.

- Aizzzz..... Cháu lo gì chứ? Cô cháu đi cùng chú Sasuke mà, có lẽ lát nữa sẽ về thôi....

'...Còn chưa biết thế nào đâu, có khi cháu chuẩn bị Vĩnh viễn từ biệt cô đi là vừa.....' Ai đó nghĩ thầm.

- Không ổn! “Bức tường” nhà cháu ở với chú mặt than kia sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ? - Càng nghĩ, Danny càng lo lắng không thôi.

- Chuyện gì xảy ra? - Naruto không hiểu, ngây thơ hỏi lại.

- Ví dụ như..... tai nạn “giường chiếu” ngoài ý muốn.....

- ???

- Chú bị ngu à? Là xảy ra quan hệ tình dục ý!

Ở trong một gian thay đồ nào đó gần đây.

Bức tường nhà Danny: “.....”

Chú mặt than: “.....”

Naruto mặt tái mét, khiếp sợ lau lau mồ hôi trên trán.

Thằng nhóc này mới 5 tuổi mà đã biết..... Thật không hiểu ngày nay người ta dạy gì bọn trẻ con nữa.....

- Cháu..... Cháu đừng lo..... Chú..... “mặt than” là bạn thân chú, thằng này mắc bệnh cuồng không gian riêng tư, sẽ không ở cái nơi công cộng này..... làm loạn với cô cháu đâu.....

- Ủm..... Cũng có lý..... - Danny gật gù tạm yên tâm.

- Được rồi, vậy chúng ta đi chọn trang phục tiếp đi, còn nhanh đi chơi nữa không muốn! Naruto hào hứng kéo tay Danny lôi đi lên tầng khác. Nhân lúc cậu bé không để ý, Naruto quay đầu liếc mắt nhìn về phía khu thay đồ, lắc đầu cảm thán.

'Tôi đây chỉ giúp được đến thế thôi... Các cậu tự xử lý phần còn lại nhé....'

Sau khi hai chú cháu kia đi xa, hai người cũng chẳng còn đầu tâm trạng mà tiếp tục nữa.

Sakura mặt đỏ hồng dựa vào lồng ngực trần rắn chắc của hắn, miệng còn thở dốc, đầu óc mơ hồ sau cơn kích thích nửa chừng vừa rồi.....

Ôm thân hình mềm mại trong ngực mà chẳng làm được gì, Sasuke vừa thương thay cho cái số phận bi thảm của mình, vừa nuối tiếc hôn lên trán nàng, không quên nhỏ giọt dục dục.

- Lần sau anh hứa sẽ thỏa mãn vợ thật tốt.....

Sakura bực bội cắn cắn lên làn da trước ngực hắn, làu bàu.

- Hừ! Ai cần anh.....

Cắn xong, nàng mới chợt nhận ra hắn có điều khác thường. Cả người cứng nhắc như khúc gỗ, nhiệt độ cơ thể tăng đột biến, phía dưới lại có cái gì chọc chọc nàng.....

Bằng kinh nghiệm trước đây, Sakura không khó khăn để hiểu được nguyên nhân. Nhưng khác mỗi lần này nàng không hề có biểu hiện hoang mang hay sợ sệt gì mà cái đầu nhỏ xinh kia còn nảy ra một ý định xấu xa.....

- Sasuke..... - Sakura ngọt ngào gọi tên hắn, môi như có như không cọ lên ngực hắn.....

- Ủ..... Ủ.....? - Hắn cắn răng chịu đựng sự khiêu khích trắng trợn của nàng, vẫn ra vẻ ta đây rất bình tĩnh.

Ai đó không dễ bỏ cuộc, hành động lớn mật hơn, đầu lưỡi ướt át liếm nhẹ một cái....

- Em đã đồng ý cho anh cơ hội rồi, anh sẽ ngoan ngoãn nghe theo em chứ?

Sasuke làm sao địch lại nỗi sự quyến rũ chết người thế này chứ, tinh thần đã có dấu hiệu bất ổn, bị quấy phá nặng.

- Ủ..... Sẽ..... sẽ ngoan ngoãn nghe hết.....

- Bất kể là em yêu cầu điều gì?

- Bất.... Bất kể là yêu cầu gì....

Sakura hài lòng với câu trả lời này, tiếp tục dùng chất giọng mê hoặc đi lừa tình người ta.

- Vậy..... anh sẽ mặc đồ em đưa chứ?

- Mặc..... Mặc hết! - Hắn không buồn nghĩ, gật đầu đồng ý hết, chính vì cái bệnh đại gái này mà bị “vợ thân yêu” chơi một vỏ hết sức đau.

Ai đó cười thầm, vớ lấy bộ trang phục hoá trang treo bên cạnh, dúi vào tay hắn rồi mở cửa chạy vụt ra ngoài, quăng lại một câu:

- Anh có 5 phút để thay, không nhanh là bọn em bỏ lại đấy nhé!

Phải mất vài giây sau đó Sasuke mới định thần lại, cười ngớ ngẩn lắc đầu nhìn ra cửa.

'Tch Tch..... Không biết lần này em giờ trò gì để trị anh đây?'

Nghĩ vậy, hắn giơ bộ trang phục diêm dúa trong tay lên xem thử, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, mặt hết xanh lét, trắng bệch rồi đen xì như đất nôi.....Chết tiệt..... Bị lừa rồi.....

.....

Sakura trong bộ trang phục hồng bước xuống tầng một, thu hút hàng loạt cái nhìn từ du khách và hội Tokuro.

Mái tóc hồng buông xoã sau lưng, trên đầu có đeo một vương miện lông vũ có đính viên hồng ngọc phát sáng rực rỡ. Áo ngực ôm sát có nhiều sợi kim tuyến lấp lánh buông xuống với những đường cắt may tinh xảo làm bộ ngực trở nên đầy đặn, tôn lên từng đường cong quyến rũ.

Bộ váy lụa yếu điệu xê tả dài quét đất để lộ ra cặp chân thon dài trắng nõn nà, những viên đá quý toả sáng nạm trên thắt lưng, hoa văn độc đáo thêu bằng chỉ vàng trên lụa tạo sự quý phái, sang trọng cho trang phục. Phía sau lưng có một đôi cánh thiên thần phủ lớp lông vũ mềm mượt.

- Woww! Con vịt xấu xí hoá thành thiên nga, bức tường bị tróc sơn cũng có ngày được dát vàng!

Tâm trạng trầm trồ, khen ngợi của mọi người lập tức bị một câu nói của Danny đánh bay sạch sẽ. Tất cả không hện mà cùng quay đầu nhìn đi chỗ khác, tiếp tục làm việc của mình.

Nếu không phải nể tình ban nãy Danny có đóng một chút chức năng làm “chó gác cổng” cho mình, sợ rằng giờ phút này Sakura đã không để cậu còn sống mà đứng đây nói năng như thế rồi.

- Thêm cái vòng vàng trên đầu nữa là thành một thiên thần đích thực rồi đó! - Tokuro cười ảm áp khen, ánh mắt không lúc nào rời khỏi nàng, gò má ửng hiện vết hồng hồng.

Ít ra cũng nghe được câu xuôi tai, Sakura cũng nguôi giận, đỏ mặt che miệng giả vờ ra vẻ thẹn thùng.

- Ngại quá..... Em làm sao sánh được với đẳng cấp thiên thần.....

Danny nhìn Sakura như nhìn quý.

'Quái, sao hôm nay bà cô đồ tính rồi à? Thường thì phải tự tăng bốc mình lên chín tầng mây chứ?'

- .....Vì một người ở đẳng cấp cao với vợ như em thì bố thiên thần cũng không sánh được! Á há há!!!

Danny: “.....”

Cậu sai lầm rồi, quá sai rồi..... Sao cậu có thể quên bệnh hoang tưởng của bà cô không chỉ sánh ngang với vũ trụ mà còn trường tồn với thời gian chứ? Tội lỗi... Tội lỗi...

- Đây, thằng kia không đi cùng với em à, Sakura? - Naruto lên tiếng thắc mắc.

Sakura đang định trả lời, bỗng từ sau truyền đến giọng nói đầy bức bối, rất không tình nguyện vang lên.

- Tôi đây!

Sasuke vừa bước xuống bậc cầu thang cuối cùng, hàng chục con mắt dồn đến, cả tầng một lặng ngắt như tờ.

Thân hình cao ráo, cân đối, tỉ lệ người hoàn mỹ, cơ ngực rắn chắc, bụng sáu múi, đang người cơ bắp vạm vỡ một cách cân đối. Cộng thêm với khuôn mặt trời sinh đẹp trai, lạnh lùng, tinh tế thì đúng là qua ư là hoàn hảo rồi.

Nhưng mà..... cái quần lót dây phụ nữ gắn lông diêm dúa, màu hồng khoe khoe chột chội ôm sát mông kia là sao chứ?

“Phụt..... Há há há.....”

Naruto là người đầu tiên phá lên cười, kéo theo một tràng cười ầm lên vang đến tận tầng 3.

Mấy người du khách với nhân viên thì cười lẫn cười bỏ ra sàn, ngay cả người nghiêm chỉnh như Tokuro cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Naruto và Sakura thì không nói làm gì, đây đương nhiên là hai người ngoạn mục ra cười to nhất, cười đến nước mắt đầm đìa, sái cả quai hàm.

Mặt Sasuke đen đến không thể nào đen hơn được nữa, phần nộ lớn giọng quát.

- Câm miệng!

Cái mặt đen xì nhăn nhúm lại vì tức trông rất khôi hài càng chọc cho mọi người cười to hơn. Thậm chí tiếng cười đã thu hút cả những người bên ngoài vào trong, dẫn đến tiếng cười chỉ có tăng chứ không có giảm, danh tiếng của Sasuke đang dần bị hủy hoại bởi không phải ai khác chính là vợ tương lai của hắn.

Tất nhiên là ai đó chịu không nổi sự mất mặt này, giật đùng đùng bỏ lên thay lại quần áo cho tử tế. Lúc xuống lần nữa tiếng cười vẫn không ngớt, chỉ là “hung thủ” thì đã chuồn mất, cháu “hung thủ” và thằng “tình địch” cũng không thấy đâu, còn lại mỗi thằng bạn thân đang run rẩy nằm trên sofa với cái mồm méo xệch.

Cuộc đi chơi bị hủy bỏ! Chắc chắn chẳng cần phải tham dự Carnival thì tinh thần của Sakura cũng đã được cải thiện vượt mức đề ra rồi.

Còn hắn, lần đầu tiên trong cuộc đời Uchiha Sasuke này nhục đến mức phải trốn đi bằng cửa sau. Hắn thề, thù này hắn nhất định phải báo!

Tuy nhiên, sự việc chưa dừng lại tại đó.

Sáng hôm sau, Sakura vừa dùng bữa vừa đọc báo. Nào ngờ vừa lật trang đầu tiên đã thấy ngay lại hình ảnh ngoạn mục hôm qua, tựa đề to tướng trên cùng in đậm dòng chữ: “THỜI TRANG MỚI LẠ, ĐỘC ĐÁO TRONG CARNIVAL RIO 20\*\*!”

Sữa trong mồm phun hết lên mặt báo, và sau đó là một bữa sáng với những tiếng cười khá ồ ồ khó quên....

Sau tất cả, người đáng thương nhất vẫn là Sasuke. Từ khi bức ảnh được đăng báo, có không dưới 200 cuộc điện thoại gọi đến mời hắn làm người mẫu quảng cáo Bikini cho..... cả nam lẫn nữ.

Đương nhiên là tất cả lời mời bị từ chối hết sức phũ phàng nhưng phải công nhận một điều, chết vì gái là cái chết tê tái mà.....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 106: Tình địch vs Tình địch

Mấy ngày nay, Sasuke vừa hết lòng dốc sức cura Sakura, lại còn lo đối phó với tình địch gây khó dễ nữa, thật là khổ hết chỗ nói.

Tình địch ngang nhiên nắm tay, ôm vợ- của- hắn- ngay- trước- mặt- hắn, hắn nổi cơn ghen lồng lộn muốn giết thẳng tình địch chó má kia, lại bị nàng tức giận ngăn cản. Điển hình là vụ sáng nay.

- Sasuke, anh thử động vào một sợi lông tơ của anh Tokuro xem! Có tin tôi cách mặt anh đến già không?

Sasuke uỷ khuất rụt nấp đầm đìa lại, tay buông cổ áo Tokuro ra, mặt tràn ngập vẻ thương tâm, uất ức nhìn Sakura.

- Em.... Em bất công.... Rõ ràng là hắn được ôm em, hôn trán em, sao anh không được? Anh là bạn trai em mà....

- Bạn trai đang trong thời kỳ xét tuyển! - Sakura cười lạnh nhún mạnh - Với lại, anh ấy khác, anh khác!

Ủầy, câu này đụng vào đúng nỗi đau của hắn rồi. Sasuke cúi đầu tủi thân vì bị phân biệt đối xử.

Trong khi đó, trái ngược với bộ dạng thảm hại của Sasuke, Tokuro mặt cười tươi phơi phới, kiêu ngạo hất mặt đi lướt qua hắn, trắng trợn khoác vai Sakura như khiêu khích hắn.

- Sakura, còn một tháng tới là sinh nhật em rồi, em thích quà gì?

Nghe vậy, Sakura mới giật mình sức nhớ ra cũng sắp tới sinh nhật 23 tuổi của mình.

Aizz.... Lại thêm một tuổi, sắp thành bà già đến nơi rồi...

Nhớ đến tình trạng tay trong tay của mình và Tokuro, liếc mắt lại thấy biểu cảm ghen tức dữ dội của Sasuke, Sakura cười lạnh, nghiêng người dựa vào lòng anh, vờ nũng nịu nói.

- Gì cũng được..... Anh Tokuro tặng gì em cũng thích....!!!

Tokuro được Sakura hùa theo, càng thêm vênh váo nhìn Sasuke đang tức muốn học máu kia.

Cứ tưởng rằng hắn sẽ nổi điên xông lên tách hai người ra, không ngờ hắn lại bình tĩnh đến lạ thường, mỉm cười ôn nhu hỏi nàng.

- Sinh nhật này anh nhất định sẽ tặng cho em món quà tốt nhất.

- Hà!?? Là.... Là gì? - Sakura có chút tò mò thắc mắc.

Ai đó ra về thần bí, không chịu tiết lộ nhanh, ngoắc ngoắc tay gọi nàng:

- Lại gần đây, anh chỉ nói cho em thôi.....

Sakura nửa tin nửa ngờ, khó tránh khỏi chần chừ, cảnh giác nhìn hắn. Nhưng cuối cùng sự tò mò cũng đã gạt hết mấy cái nghi vấn kia đi, chậm rãi tiến lại.

Thấy tốc độ Sakura quá chậm, hắn vươn tay kéo mạnh nàng, ôm chặt trong lòng, ghé môi sát bên tai nàng thì thầm.

- Thân thể xử nam hàng độc có một không hai này tặng hết cho em thoải mái sử dụng đó.....

- Anh.... Anh.... - Mặt Sakura đỏ bừng, cắn răng thẳng thừng từ chối - ..... Tôi... không cần hàng chất lượng kém!

Cái gì cơ? Hàng chất lượng kém?

Sasuke nhíu mày, không tự chủ được nhìn xuống bản thân. Bo đỉ chuẩn, sáu múi, cơ thịt rắn chắc, đạt chứng nhận đảm bảo an toàn vệ sinh thực phẩm, sao nàng lại có thể đánh đồng hắn với hàng vỉa hè, chợ đêm kém an toàn lại không ngon miệng thế kia chứ?- Em yêu, muốn đánh giá hàng hoá phải tự mình kiểm tra.

- Hừ! Không phải tôi sờ nắn đến phát chán rồi sao! Rõ ràng là kém chất lượng! - Sakura hùng hổ nói, không để ý đến nội dung có hơi..... lệch lạc, quan trọng nhất là cái mặt gian xảo của ai đó.

- Ồ..... Em sờ lúc nào vậy, sao anh không nhớ? - Sasuke cực kì “ngây thơ” cao giọng nói, cố ý để cả cái phòng này không ai không nghe được.

Mà Sakura thì vẫn chưa nhận ra ý đồ của hắn, thấy hắn cao giọng cũng khi thế bưng bưng cao giọng theo:

- Nào anh có vấn đề à, không phải hôm qua trong gian thay đồ tôi còn dùng cả miệng để kiểm hàng rồi sao!??

Cả căn phòng im re, hàng loạt ánh mắt không thể tin được bắn về phía Sakura.

Dùng miệng để kiểm hàng.....

'Xin Chúa thứ lỗi cho con vì đã có những suy nghĩ.... không trong sáng nhưng quả thực là con không thể không nghĩ như vậy..... Amen!' Đây là lời thú tội của đa số người phục vụ ở đây.

Đến người như Tokuro cũng khó tránh khỏi có những suy nghĩ không nghiêm chỉnh, mặt biến sắc lúc trắng lúc xanh.

Sakura cũng bắt đầu nhận ra điều bất thường, cẩn thận ngẫm nghĩ lại lời mình ban nãy xong suýt nữa sốc quá mà cắn đứt lưỡi.

Sao..... Sao nàng có thể nói ra mấy lời..... đen tối như thế? Trời ạ, sao nàng không tự vẫn luôn đi cho rồi..... Nhục..... Thật quá nhục.....

Sakura chán nản gục đầu xuống, không còn mặt mũi nào mà đối diện với ánh mắt của người đời nữa, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa tên khốn trước mặt.

- Đã dùng qua miệng để kiểm tra rồi thì đương nhiên kết quả không thể sai được rồi, phải không? - Sasuke nhếch môi cười đến khốn nạn, cố tình lớn giọng nhắc lại.

- Anh.... Vô liêm sỉ!!!

- Bây giờ em mới biết à? Tch tch.... Chậm quá đấy.....

Lửa giận của Sakura cháy ngợp trời không cách nào hạ xuống, cũng không cách nào trút được ra ngoài. Nàng cảm thấy tiếp tục nói với tên này không khéo đứt mạch máu não rồi chết luôn cũng nên!

- Tôi không thèm nói chuyện với loại người như anh nữa! - Sakura đẩy mạnh hắn ra, giận đùng đùng bỏ đi lên tầng.

- Là không thèm nói hay là không thể nói lại được đây, em yêu?

Một câu đâm trúng tim đen Sakura, hai nàng suýt nữa bước hụt mà lăn từ cầu thang xuống.

Sasuke nhìn bóng lưng cứng đờ của Sakura mà cất tiếng cười sảng khoái.

Khà khà.....! Sau bao nhiêu năm, nàng vẫn không phải là đối thủ của hắn!

Đến khi bóng nàng khuất sau cầu thang, nét mặt Sasuke lập tức thay đổi 180°, không còn vẻ trêu đùa, cợt nhả nữa.

- Hừ! Thử động vào cô ấy nữa xem, có tin tôi chặt tay anh không? - Ánh mắt Sasuke sắc bén, lãnh huyết chiếu thẳng lên Tokuro.

- Anh nghĩ anh là ai mà ngăn cản tôi? Anh tưởng tôi sợ anh chắc..... ngài Uchiha? - Tokuro không chút lo sợ, cười lạnh, nhìn thẳng vào mắt hắn như khiêu chiến.- Anh nên như vậy, nếu không..... - khoé môi hắn kéo lên một nụ cười ma quỷ - .....cái công ty nhỏ bé cha mẹ anh để lại sẽ không còn tồn tại được lâu đâu.....

Bàn tay Tokuro siết chặt.

Chỉ trong vòng có mấy ngày nay, tập đoàn Universe với người đứng đầu là Uchiha Sasuke liên tục chèn ép công ty của anh, cướp nhiều khách hàng lâu năm, các gói thầu đem lại lợi nhuận cao, siết chặt khâu kiểm tra chất lượng trên thị trường và xuất khẩu, dẫn đến ảnh hưởng không nhỏ tới nguồn thu nhập của công ty, giá cổ phiếu suy giảm rõ rệt.

Mặc dù cả hai đều là tập đoàn lớn trên thế giới nhưng Tokuro buộc phải thừa nhận, hắn thực sự là một nhân tài xuất sắc, rất có bản lĩnh trên thương trường, bản thân anh không thể nào địch lại!

Thật ra, nếu muốn, anh có thể nhờ ông Thomas giúp đỡ nhưng như vậy thì còn gì là danh dự nữa.

Tự mình không thể đánh lại tình địch mà phải đi nhờ người khác, anh đâu còn mặt mũi mà đứng trước mặt Sakura mà nói yêu nàng nữa!

- Anh nghĩ tôi sẽ dễ yên cho anh làm vậy sao! Dù anh có dùng thủ đoạn gì đi nữa, tôi sẽ không từ bỏ bất cứ thứ gì, kể cả công ty lẫn Sakura.

“Thứ”?

Sắc mặt Sasuke bỗng lạnh đi mấy phần, sát khí bao trùm xung quanh.

- Ăn nói cho cẩn thận, Sakura không phải là “thứ”, cô ấy là người con gái tôi yêu, là người xứng đáng được hưởng những gì tốt nhất. Và tôi, có đủ khả năng để cho cô ấy mọi thứ!

- Nhưng nếu cô ấy không cần những thứ vật chất tầm thường đó? Cô ấy muốn tình yêu chân thành, sự thấu hiểu, sự chung thủy! Một người mới chỉ quen biết cô ấy được có một năm như anh làm sao cho cô ấy được những thứ đó?

Sasuke bỗng cười phá lên, tiếng cười làm người ta rợn tóc gáy. Hắn cười khẩy, khinh thường nhìn Tokuro.

- Sakura sinh vào 28/3, thích ngủ nướng, lúc ngủ luôn ôm gối, trước khi đi ngủ và sáng thức dậy rất thích có một nụ hôn trên trán, thích đồ ngọt, ghét ăn rau, ghét đồ quá cay. Thích đọc truyện tranh, ngôn tình và các truyện mang tính hư cấu nặng, các tác giả yêu thích là Diệp Lạc Vô Tâm, Cửu Lộ Phi Hương, J.K Rowling, C.S Lewis.

- Thích màu tông ấm, đặc biệt là hồng đào, trắng. Loài hoa yêu thích nhất là hoa anh đào, ghét hoa ăn thịt người dù cả đời chẳng gặp bao giờ.

- Sakura thích nuôi rắn, phượng hoàng, mèo trắng, đã từng nuôi một con phượng hoàng hồng đặt tên là Haruka và một con mèo trắng tên Fuyuki. Ghét nhất động vật có kích thước nhỏ hơn 6cm, có 6 chân trở lên.

- Quan niệm sống là: “Sống phải biết hưởng thụ, tội quái gì phải yêu, kết hôn làm gì cho khổ. Độc thân là số 1”.

Mặt Tokuro vị biến sắc, khó tin nhìn hắn, kinh hãi không nói nên lời.

Do sự che giấu kín kẽ của ông Thomas nên dù người có quyền lực nhất trời cũng không thể tra ra. Vậy sao hắn có thể biết rõ từng sở thích, sở ghét của nàng như vậy? Đến anh sống chung với nàng từ bé cũng phải mất mấy năm mới khám phá được gần hết về nàng.

Nhưng chỉ bằng này thông tin vẫn chưa thấm vào đâu, Sasuke không khách khí nói thêm vài vấn đề hoi..... nhạy cảm.....

- Trên ngực, vị trí trước tim có vết sẹo dài khoảng 3cm. Số đo ba vòng: 76 - 60 - 93. Có nhiều máu buồn, điểm mẫn cảm ở trên vành tai, cần cổ, sau gáy, trên ngực trái, dưới eo bên phải, thích nhất được hôn ở môi, cổ, gáy và được ôm từ phía sau.

Biểu cảm sau đó của Tokuro trông vừa đáng sợ vừa thê thảm đến đáng thương, kinh hãi đến không thốt nên lời. Trong khi đó, Sasuke vẻ mặt đắc ý vì giành được chiến thắng đi lướt qua anh, cười sảng khoái, giọng nói cao ngạo khiêu khích.

- Nhóc con, trước khi cậu hoàn tất quá trình tiến hoá thành con người thì chúng tôi đã yêu nhau từ lâu rồi. - Rồi liền ngang bỏ đi.

Muốn đấu với hần? Còn non tay lắm!

.....

“RẦM!!!”

Sakura hung hăng đóng sập cửa phòng, thở phì phò vì tức.

Mặt dày, vô liêm sỉ, khôn nạn, bại hoại, bê tha (bê đê + tha hoá), dâm tặc,..... à không, chỉ bằng những từ này sao diễn tả đủ bản chất con người hần!

Bê ngoài thì ra vẻ lịch sự, nho nhã, chứ bên trong thì mục ruỗng, thối nát ra sao chỉ có nàng đây biết rõ! Đúng là lưu manh giả danh tri thức! Sao kiếp trước nàng nhìn không ra bản chất thật của hần?

Nghĩ đến đây, đôi mắt nàng trầm xuống, nhuộm màu bi thương.

Phải rồi, kiếp trước thời gian nàng và hần sống hoà thuận bên nhau không nhiều, tính ra cũng chỉ khoảng một năm. Sau đó thì nàng chết, đừng nói là tìm hiểu nhau, đến nhìn mặt nhau cũng không thể, với lại, lúc đó hần vẫn còn căm ghét nàng....

Không rõ vì sao bây giờ hần đột nhiên thay đổi như vậy, còn nói yêu nàng, không từ thủ đoạn ép nàng làm người yêu hần.

Sakura chưa từng dám quên bài học xương máu từ kiếp trước, vậy nên ngoài mặt coi như chấp nhận nhưng lại cố tình chèn ép hần, tỏ ra thiên vị, thân mật quá mức với người đàn ông khác, mục đích chính là để đả kích lòng tự tôn đàn ông của hần, buộc hần từ bỏ nàng.

Thế nhưng..... bất kể dù nàng có cố gắng chọc tức hần thế nào, hần vẫn một mực cam chịu, không nổi giận, không đánh nàng, không mắng nàng, nhất quyết không từ bỏ nàng. Chính vì điều này càng làm Sakura khó hiểu hơn.

Nếu hần nói hần yêu nàng, luôn một lòng chờ đợi nàng, tại sao trước đây lại đối xử tàn độc với nàng như vậy? Có phải là do tội lỗi hay đánh mất rồi mới biết trân trọng? Nhưng nàng làm gì quý giá đến mức hần sẵn lòng chịu lời nguyền kia chỉ để cả hai có thể gặp lại nhau?

Thật quá lằng nhằng, phức tạp! Nhưng dù là vì lý do gì đi chăng nữa, có một sự thật không thể thay đổi. Hần đã từng vì người con gái khác phản bội lại nàng và giết chết nàng!

Nàng, Sakura này sẽ không bao giờ tha thứ cho hần! Nàng đã sai lầm một lần rồi cái giá phải trả cho sai lầm đó quá đắt, sẽ không có lần thứ hai đâu!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 107: Kết hôn?

Từ sau ngày hôm qua, không hiểu hai người đã nói chuyện gì mà ngay hôm nay, Tokuro viện cớ có việc gấp nên sang Nhật, bắt chập Sakura có nú giữ lại thể nào cũng đi.

Tokuro đi rồi, người sung sướng nhất là ai, đương nhiên là Sasuke rồi. Nhìn cái mặt hớn hờ của hần lúc đi ra sân bay tiễn tiễn tịch tịch, Sakura càng thấy nghi ngờ.

Đợi đến sau khi hai người lên xe limo về lại biệt thự, Sakura mới quay sang tra hỏi hần.

- Hôm qua anh đã nói gì với anh Tokuro? Không phải là anh giờ thủ đoạn bản bựa gì đe dọa anh ấy chứ?

- Em yêu, sao em lại có thể nghĩ xấu về anh như vậy? Anh còn cần phải dùng thủ đoạn với hần sao? - Sasuke lười biếng dụi mặt vào tóc nàng.

Sakura không khách khí gạt phắt cái đầu trên vai mình ra, nghiêm túc nhìn hần.

- Nếu không thì sao đang yên đang lành anh Tokuro lại chạy về Nhật? Anh còn dám nói dối tôi?

Thấy thái độ nàng quyết liệt như vậy, Sasuke thở dài, thu lại vẻ đùa giỡn, nghiêm túc ngồi đối diện Sakura.

- Công ty thẳng đó.....

- Anh nói năng lịch sự một chút đi!



- Hừ! Công ty..... cậu ta gặp khó khăn nên phải về trụ sở giải quyết.

- Là do anh làm? - Sakura tức giận trừng mắt nhìn hắn, cao giọng mắng - Anh có biết tập đoàn đó đối với anh Tokuro có ý nghĩa thế nào không? Đó là tất cả những gì cha mẹ quá cố của anh ấy để lại, sao anh có thể làm như vậy!??

- Các tập đoàn đấu đá lẫn nhau trên thương trường là chuyện bình thường, chỉ trách số cậu ta đen đui gặp phải anh.

- Có cả trăm ngàn tập đoàn trên thế giới, sao anh cứ chỉ nhắm vào một mình anh ấy?

Ánh mắt hắn đầy bất đắc dĩ nhìn nàng, cánh tay vươn ra kéo Sakura vào lòng.

- Sakura, em giả ngốc hay là ngốc thật vậy? Đây là cuộc chiến giữa tình địch, nếu anh ta không đủ khả năng thắng được thì anh ta không xứng với em. Anh sẽ không bao giờ nhường em cho một kẻ thất bại như vậy!

Nàng sững người im lặng cúi đầu, ánh mắt phức tạp. Một người là thanh mai trúc mã của nàng, một người là người nàng từng yêu đến thấu xương tủy. Nàng chưa từng dám nghĩ sẽ có ngày hai người đấu đá nhau một sống một còn như vậy chỉ vì nàng.

Dù quyết tâm rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn, biết rằng người đàn ông này gần như bất khả chiến bại, sẽ không có khả năng thua, nàng vẫn không tránh được lo lắng vẩn vơ giống kiếp trước. Thế nhưng, nàng cũng lo lắng cho Tokuro nữa.

- Tôi biết... nhưng mà..... anh hãy nhẹ tay với anh Tokuro một chút, anh ấy mồ côi cha mẹ từ nhỏ, ngoài chúng tôi ra, anh ấy không còn nơi nào để nương tựa nữa....

- Em lo lắng cho thằng đó? - Sasuke không vui nhìn nàng, khó chịu hỏi - Sao trước đây anh mất cha, mẹ sống thực vật, anh trai bỏ đi, một mình vừa phải trị quốc, vừa chăm lo cho em gái, lại không thấy em lo lắng như vậy?

Sakura ban đầu còn đang lo lắng cho hắn, nay nghe hắn nhắc lại chuyện cũ, cảm hận trong lòng dâng lên.

- Vậy lúc tôi bị vu oan tội giết người, bị người đời khinh thường, rẻ rúm, anh đang ở đâu? Khi tôi suýt chết trong dung nham, anh đang làm gì? Khi tôi một mình chịu trăm ngàn đau đớn trong bóng tối, mong chờ từng giây từng phút sẽ được gặp lại anh, anh đã từng một lần nào nghĩ đến tôi, nghĩ đến những gì anh từng hứa với tôi không? - Uchiha Sasuke, anh muốn tôi phải lo lắng cho anh, sao anh không tự hỏi mình xem anh có xứng đáng với những lo lắng đó không? Anh muốn khiến tôi yêu anh, thử hỏi bản thân xem anh đã từng làm những gì với tôi mà còn muốn tình yêu của tôi?

Nói đến đây, viên mắt Sakura đã ướt át, vài giọt lệ không nén được mà rơi xuống, giọng nói đứt quãng, nghẹn ngào.

- Nếu ngay từ đầu đã chán ghét tôi, tại sao khi đó anh không để tôi chết luôn đi.....cứu tôi làm gì rồi còn khiến tôi yêu anh..... Tại sao lại quay lưng lại với tôi khi tôi cần anh nhất..... Tại sao lại đánh tôi, giết tôi..... Lẽ nào tôi yêu anh nhiều như vậy vẫn không đáng để chiếm được một vị trí nhỏ trong mắt anh ư.....

Những chuyện cũ nếu đã không nhắc đến thì thôi, nói rồi mới là vấn đề nan giải. Đây chính là khúc mắc lớn nhất trong lòng nàng và là cái dằm găm chặt trong tim hắn. Chừng nào cả hai còn chưa giải quyết được vấn đề này thì e là bất kể những nỗ lực muốn bắt đầu lại của hắn sẽ thành công cốc.

Nhưng hắn không thể giải thích với nàng rằng đó là vì ích kỷ của bản thân, vì muốn cứu những người vô tội, trong đó có cả gia đình của hắn. Như vậy có thể sẽ khiến nàng nghĩ rằng trong mắt hắn, nàng chỉ là một vật hy sinh, còn không bằng nổi những người xa lạ kia, lúc đó tình hình sẽ còn tệ hơn bây giờ.

Hoặc..... có thể nàng sẽ hiểu cho nỗi khổ của hắn và tha thứ chăng? Khả năng này là quá nhỏ, hắn không muốn mạo hiểm đẩy mối quan hệ của bọn họ đến bên bờ vực thẳm lần nữa.

Vì vậy, đối với câu hỏi của Sakura, hắn chỉ còn cách im lặng mà ôm nàng trong lòng, đặt những nụ hôn lên dòng nước mắt mặn chát trên gò má nàng, trên đôi môi anh đào mềm mại kia.

“Xin lỗi..... Xin lỗi..... Xin lỗi em.....”

Đó là tất cả những gì hắn có thể nói.....

.....

Bước vào biệt thự, Sakura cúi thấp đầu che đi đôi mắt sưng đỏ còn nhiễm nước. Vốn nàng định một đường lên thẳng phòng riêng nghỉ ngơi, không ngờ khi đi qua phòng khách lại bắt gặp hai người phụ nữ lạ mặt trong đó.

Sakura tạm dừng bước, ghé sau vách tường nhòm vào.

Chà..... Nghe tình hình có vẻ căng...

“Ta không quan tâm ông dùng cách gì, bằng mọi giá đem nó xuống đây ngay!” Người phụ nữ phương Đông tóc vàng ăn vận quý phái giận dữ hét vào mặt ông quản gia.

Quản gia vẫn một mực cung kính, cúi đầu bình tĩnh trả lời.

“Phu nhân, thiếu gia tâm trạng không được tốt, nói không muốn gặp bất kì ai bây giờ, kể cả phu nhân. Phiên người quay trở về, khi khác lại đến.”

Người phụ nữ dường như bị chọc giận đến đỏ mặt, uy nghiêm quát.

“Hỗn xược!!! Ta là mẹ nó, sao nó dám nói những lời như vậy!!!”

“Thôi..... Hay là để khi khác chúng ta lại đến? Chứ cứ làm loạn thế này.....” Người phụ nữ trung niên bên cạnh nhỏ giọng khuyên ngăn.

Lúc này Sakura mới chú ý đến người phụ nữ này. Mặc dù cũng ăn vận sang trọng, trông cũng thuộc tầng lớp giàu có nhưng cả người bà ta không có chút khí thế quý tộc, uy nghi như người tóc vàng. Để ý kĩ, Sakura lại thấy đáng về bà ta có chút chật vật, sa sút, gương mặt khô sớ, phiền não. Với lại, không hiểu mắt nàng có mờ không, sao lại thấy bà ta có chút quen quen.....

“Thiếu gia cũng hạ lệnh, nếu nhìn thấy bất cứ kẻ nào liên quan đến gia tộc Izzu, lập tức cho người giết không tha. Thế nên, tôi nghĩ tốt nhất là bà Izzu đừng bao giờ đến đây nữa. Nếu không phải nể mặt phu nhân, bà đã không còn sống mà đứng ở đây đâu, khôn hồn biết thân biết phận một chút.”

Mặt bà Izzu hết xanh rồi lại trắng, cả người sợ đến run rẩy nép sau phu nhân kia.

“Wow..... Không nghĩ tới bác quản gia ngày thường trông hiền lành lại mồm lưỡi sắc bén như vậy..... Mình có nên ra thăm thọt cùng vài câu không nhỉ.....?”

Sakura nghĩ lại vẫn là thôi đi, mặt mũi thế này nàng không muốn ra đâu, tụt hết khí thế, hơn nữa còn chưa tìm hiểu rõ nguyên nhân ngọn ngành, làm gì có bằng chứng mà mắng người ta. Tạm thời nàng cứ nghe lỏm trước đã.

“To gan! Ông chỉ là kẻ hầu hạ ăn lương ở đây, sao dám ăn nói như vậy với phu nhân Izzu cao quý! Con trai ta sao lại nuôi cái loại người xác xược này cơ chứ!” Vị phu nhân tóc vàng trông như bị chọc giận không nhỏ, cơ mặt nhăn nhúm vì tức, vút hét về đoàn trang, quý tộc lúc đầu.

Bị mắng vậy, ông quản gia bình tĩnh ngẩng đầu, không khách khí nhìn thẳng vào hai người phía trước, ánh mắt lạnh nhạt đầy khinh thường.

“Tôi có thể là một người hầu không tốt nhưng ít ra tôi cũng nuôi dạy con gái tôi, Rebecca, thành một người lương thiện, chính trực. Quan trọng nhất, con gái tôi không phải là kẻ đi cướp hạnh phúc của người khác, không phải là kẻ giết người!”

“Jason Dawn! Ông dám.....”

“Phu nhân Vasconcellos, với tất cả lòng kính trọng, tôi hỏi bà một câu. Là một người mẹ, bà có nghĩ đến cảm nhận của thiếu gia không khi bị chính người mẹ như bà tước đoạt đi hạnh phúc vì lợi ích riêng của bản thân bà?”

Phu nhân đứng lặng người, dờ dẩn hồi lâu.....

Đúng, bà chưa từng nghĩ đến cảm nhận của con trai, nghĩ đến cảm xúc của nó. Từ bé, bà luôn cố áp đặt mọi sự lựa chọn của mình vào con, từ việc chọn trường, ngành học, thậm chí cả bạn đời tương lai, bất chấp ý kiến của con.

Bà vẫn luôn cho rằng cuộc liên hôn giữa hai gia tộc sẽ đem lại cho con trai một tương lai tươi đẹp, rằng con trai sẽ hạnh phúc khi cưới được người vợ xinh đẹp, tài giỏi mà bà đã chọn kia, rằng việc loại bỏ tất cả “hạt sạn” trong cuộc đời con, bao gồm cả cô gái đó là đúng đắn. Nhưng..... có thật những gì bà làm là đúng không, con trai bà có thật là hạnh phúc không?

“Còn bà Izzu.....” Ông lạnh lẽo, ghé tầm nhìn người phụ nữ đang tái mặt run rẩy “..... Đừng có dùng cái vẻ đáng thương kinh tởm đó để đi cầu xin thiếu gia, sẽ chỉ chọc giận thiếu gia hơn thôi! Vốn đã biết trước hậu quả mà vẫn làm ra loại hành động độc ác như thế, kết cục của gia tộc Izzu ngày hôm nay hoàn toàn là do chính tay các người gây nên mà thôi!”

Nấp sau vách tường, Sakura khiếp sợ che miệng, cổ nuốt lại tiếng hét trong họng.

Jason Dawn.....Rebecca Dawn.....

Phu nhân Vasconcellos.....

Deidara Vasconcellos.....

Nếu sau này cậu đến Rio, có gặp một người đàn ông phương Đông tầm 34 tuổi, tóc dài màu vàng, mắt xanh, họ là Vasconcellos.....

Không thể nào..... Người đàn ông mà cô gái đã chết ở bệnh viện đó nhắc tới..... không phải chính là anh Deidara chứ.....

Cứ tưởng kiếp trước của nàng đã đủ chất ngôn tình SE rồi, không ngờ đến chuyện tình của anh nàng cũng bị kịch không kém.....

Oh shit! Cái định mệnh.....

.....

- Anh, ăn chút gì đi.... Cứ uống rượu suốt thế này, bệnh dạ dày của anh lại tái phát đấy....

Tiến vào phòng, Sakura gạt hết những chai rượu rỗng tuếch nằm ngổn ngang trên bàn xuống đất, đặt khay thức ăn nóng hổi lên mặt bàn.

- Anh không muốn! Em ra ngoài đi!

Trong góc căn phòng tối tăm, một người đàn ông nhếch nhác, đầu tóc rũ rượi, gương mặt hốc hác, tiều tụy ngồi phệt trên sàn, bên cạnh la liệt chai rượu.....

Trông bộ dạng thê thảm đến đáng thương này mà nàng không khỏi giật mình tự hỏi, đây chính là người anh trai Deidara hào hoa, phong nhã của nàng sao?

Sakura bỗng nhớ lại bản thân mình kiếp trước cũng không khác gì Deidara lúc này..... Vì tình mà thành ra như vậy..... có đáng không?

- Ăn một chút đi..... Anh đã bỏ bữa hai ngày nay rồi.....

- Anh đã nói là không muốn rồi! Em ra ngoài ngay! - Deidara không kiên nhẫn, lần đầu tiên nóng nảy cao giọng với đứa em gái này.

Sakura không vì vậy mà tức giận, bình tĩnh lại gần anh, nhẹ giọng khuyên.

- Sức khỏe anh không tốt, không ăn là không được, sẽ chết đó.

- Chết!? - Deidara nhếch môi cười khổ sở - Chết đi sẽ được gặp cô ấy, như vậy không phải rất tốt sao....

- Chị ấy không muốn gặp anh sớm vậy đâu, chịu khó ở lại đây vài chục năm nữa rồi muốn đi đâu thì đi!

- Nói nhảm! Em thì biết cái gì chứ!? - Deidara bực bội gắt, cầm lấy chai rượu mới mở bên cạnh, muốn tiếp tục nốc....

- “Hãy quên em đi, sống thật tốt, thật hạnh phúc, sống cả phần của em nữa....”

Cánh tay Deidara khựng lại trong chốc lát.

- Em nói vớ vẩn cái gì vậy!? Ra ngoài đi!!!

Sakura mỉm cười bí hiểm, cúi người nhẹ nhàng gạt lấy chai rượu trong tay anh, thanh âm vô tội vang lên.

- Em đang định tiết lộ cho anh vài thứ về Rebecca Dawn. Nhưng anh đã đuổi em thế này..... aizzzz..... em đành đi vậy.....

Nói rồi, nàng làm bộ thất vọng xoay người rời đi. Không ngoài dự đoán, còn chưa xoay nổi mấy độ đã bị giữ chặt. Ánh mắt vốn u buồn của anh nay loé lên tia hy vọng, mừng rỡ.

- Em... Em biết cô ấy!?

- Em không chỉ biết về cô ấy, em còn biết cô ấy đang ở đâu.- Cô ấy có khoẻ không? Có sống tốt không? Có.....

- Deidara! - Sakura cắt ngang lời anh, không đành lòng nhỏ giọng nhắc - Đừng hỏi những điều anh đã biết trước câu trả lời....

Tia hy vọng trong mắt Deidara lặng lẽ biến mất trong chốc lát, thay vào đó là sự đau đớn, thống khổ, hối hận....

Lẽ ra ngày đó anh nên bỏ mặc ả đàn bà họ Izzu để tiện kìa chết đuối trên sông....

Lẽ ra ngày đó anh không nên nghi ngờ cô qua lại với người đàn ông khác mà đuổi cô đi....

Lẽ ra ngày đó anh nên đuổi theo giữ cô lại, giải thích cho cô nghe, nói rằng anh yêu cô tới nhường nào.....

Như vậy..... hai người sẽ không chia cách vĩnh viễn như hôm nay.....

Sakura nhìn người anh đứng chết lặng trước mắt, lòng dấy lên niềm thương cảm, ngậm ngùi.

- Em không biết rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra hiểu lầm gì nhưng em cá rằng chị ấy sẽ không vui về gì khi bắt gặp bộ dạng sa sút này của anh.

- Em đã từng gặp chị ấy ở bệnh viện, trước khi ra đi, chị Dawn đã nhờ em chuyển lời này đến anh: “Hãy quên em đi, sống thật tốt, thật hạnh phúc, sống cả phần của em nữa....”. Vậy nên.....

Sakura lấy trong túi ra một phong bì trắng muốt có dính vài vệt nâu đặt lên bàn cạnh đó.

- .....Ăn mặc cho tử tế vào rồi đến địa điểm ghi ở mặt sau phong bì này. Nhớ là chỉ khi đến nơi rồi mới được mở nó ra.

- Còn nữa, trong mấy ngày anh vắng mặt, chuyện của tập đoàn em đã nhờ Hidan xử lí. Tối nay em sẽ lên máy bay về Rome, anh cứ yên tâm mà đi.

Bước ra đến cửa, Sakura không khỏi quay lại nhìn người anh nàng một thời kính trọng đang thất thần khuytu trên sàn, khẽ thở dài.

- Chúc anh..... lên đường bình an. Em mong đây là lần đầu tiên và cũng là cuối cùng phải gặp anh trong bộ dạng này. Tạm biệt.

-----

- Chào mừng cháu đã trở về, Sakura!

Ông Thomas mừng rỡ nước mắt ôm chặt đứa cháu gái cưng nhất của mình trong lòng, cười không khép được miệng.

Ôi trời, lần đầu tiên sau 4 năm ông cũng được ôm cục cưng, một cảm giác thật là..... Yomost! ^^

- Ông nội..... Cháu nhớ ông! - Sakura mỉm cười ngọt ngào làm nũng trong vòng tay ấm áp tình thân.

- Hừ! Nhớ thế sao cả bốn năm trời không về thăm nhà một lần!? Sao hồi đấy tự nhiên cháu nghe thằng chồn kia xui dại đi học đại học ở Nhật làm gì!?

- Hồi đấy cháu đang ở tuổi trấu tre, thích chơi dại, ông cũng trải qua rồi phải thông cảm cho cháu chứ.....!

- Hừ! - Ông hừ lạnh, ngoảnh mặt đi vờ giận.

- Không phải hồi bằng tuổi cháu ông cũng bỏ nhà đi bụi sang Nhật mấy năm trời còn gì! Cháu còn chưa chấp vụ năm ông 15 tuổi một lúc cưa 15 cô đâu đấy!

Nhắc lại “lịch sử huy hoàng” hồi sửu nhi, ông Thomas không khỏi bồi hồi hoài niệm.

'Chà..... Hồi đó mình ngẫu thật, 15 tuổi cưa đố 15 hot girl trong 15 phút..... Kỷ lục này nên được ghi vào sử sách mới đúng.....'

Tự sướng được một lúc, ông mới nhận ra hình như mình trúng chiêu đánh lạc hướng của cháu gái rồi thì phải. Ông nhanh chóng vuốt tóc lấy lại phong độ, ra vẻ uy nghiêm rắn dạn.

- Ít ra ông đi bụi còn mang được người yêu về. Còn cháu thì sao, đi một mình, về cũng một mình! Quá kém cỏi!

Sakura cảm thấy danh dự bị xúc phạm, lên tiếng phản đối:

- Này, cháu ông quyến rũ, đẹp ngời ngời, bo đi chuẩn thế này làm gì có chuyện thiếu người yêu. Hồi học đại học, số thư tình gửi cho cháu đủ để mở xưởng đồng nát, chocolate trong valentine ăn cả năm cũng không hết. Chẳng qua là chưa có ai cùng đẳng cấp xứng đáng với cháu thôi!

- Áo tưởng sức mạnh vừa thôi cháu! Thức tỉnh đi! Cái thằng yêu nỏ “sân bay” của cháu chưa ra đời đâu!

Sân bay.....

Sân bay.....

Sân bay thì sao? Sao mọi người kì thị “sân bay” thế? Không có “sân bay” thì làm sao máy bay cất cánh được! Làm ơn biết quý trọng một chút đi!

Sakura tủi thân ôm ngực dịch ra xa ông nội, đôi mắt xanh ngập nước, đầy uất ức, không cam lòng.

- Ai nói người đó chưa ra đời chứ!

Ngoài cửa bỗng xuất hiện một bóng người quen thuộc tiến lại.

Tokuro cười ôn hoà đi đến ngồi bên cạnh Sakura, nhẹ nhàng xoa đầu an ủi nàng, vẽ mặt cưng chiều.

Thấy hai người tình cảm tình cảm như vậy, ông Thomas bật cười vui vẻ.

- Tokuro, cháu nói xem người đó là ai, nó ăn gì ông cưng!

- Cháu thích ăn gà khò thân chấm chuối, ông nhớ cúng cho cháu nhé!

- Ok ok!

Cả hai mãi nói chuyện với nhau, không để ý tới sắc mặt Sakura có chút biến hoá.

Nếu nàng không nhầm thì.....

- Hôm nay có chuyện gì mà cháu đến thăm ông già này vậy?

- Cháu.....

- Cháu hơi mệt, muốn đi nghỉ một chút.

Sakura đột nhiên cắt lời Tokuro, đứng bật dậy, không đợi hai người kia kịp phản ứng đã xoay người nhanh chóng rời đi. Chỉ là khi nàng vừa đi được hai bước, bàn tay đã bị giữ lại. Tiếp theo, thanh âm đồng đặc đầy quyết tâm của anh vang lên.

- Cháu muốn kết hôn với Sakura!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 108: Em \_\_\_\_ chết \_\_\_\_ chắc!!!

Hôm nay tự nhiên nổi hứng up chap mới cho mn =>) nhớ Vote và Comment nhé!

\*\*\*\*\*

“Cháu muốn kết hôn với Sakura!”

Lời vừa nói ra đã khiến cả phòng im lặng trong chốc lát, nụ cười trên mặt ông Thomas thay thế bằng vẻ nghiêm túc, ánh mắt sắc bén quan sát hai người.

- Cháu thử nhắc lại một lần nữa xem.....

Trước áp lực nặng nề từ bề trên tỏa ra, Tokuro có chút run mình nhưng không hề do dự mà nhắc lại.

- Cháu muốn kết hôn v....

- Ông nội, anh ấy nói đùa đấy, ông đừng để ý! - Sakura đột nhiên giật mạnh tay ra khỏi bàn tay anh, cười gượng gạo vài tiếng phá cỡ bầu không khí căng thẳng này, len lút ánh mắt cảnh cáo liếc Tokuro.

- Thật là đùa? - Ông nhưn mày nghi hoặc.

Sakura vội gạt đầu, không để ý đến biểu cảm khác lạ của Tokuro, giọng chắc nịch khẳng định.

- Vâng, chỉ là trò đùa vui! Từ trước tới giờ chúng cháu chỉ coi nhau như anh em, đâu phải là tình yêu nam nữ!

Bàn tay Tokuro bắt giác nắm chặt, nghiêng đầu giấu đi khổ sở, mắt nhắm trên khuôn mặt.

'Lẽ nào..... lời tỏ tình của anh chỉ như trò đùa trong mắt em thôi sao.....'

- Thực ra.....

- Anh ra ngoài chút được không, em có chuyện muốn nói riêng với ông! - Sakura lần nữa nhấn tâm cắt đứt lời anh.

Bao lời muốn nói của Tokuro bị đánh gãy không thương tiếc, cuối cùng thay thế bằng một từ đầy chua chát, cay đắng, không cam lòng.....

- Được....

Đến khi cánh cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn hai ông cháu, Sakura uể oải ngồi phệt xuống sàn, ôm mặt rầu rĩ.

- Ông trời ơi, tôi đã làm gì sao mà ông cứ đẩy tôi vào mấy cái tình huống trớ trêu này vậy? Giải quyết một người còn chưa xong, người khác đã tìm tới cửa.....

Ông Thomas nghe thấy vậy, kinh ngạc thốt lên.

- Cái gì? Vẫn còn “Thánh” khác không kì thị “sân bay” của cháu à?

- ..... - Thôi quên đi, nói ra còn lằng nhằng hơn..... cơ mà..... - Ông sẽ không định đồng ý..... “bán” cháu đi đấy chứ?

Ông Thomas liếc xéo cháu gái một cái, bắt mồm hừ lạnh một tiếng.

- Ông đây là con người văn minh, hiện đại, dân chủ! Máy cái kiểu ép hôn hay môn đăng hộ đối khi gió đẩy chỉ dành cho mấy ông bà già chậm tiến hoá thôi!

- Pháp luật quy định là hôn nhân phải dựa trên tình yêu chân thành và sự tự nguyện từ hai người. Cháu muốn lấy ai thì lấy, miễn sao cả hai đứa đều yêu nhau là được!

Sakura không khỏi nhìn ông nội bằng con mắt đầy ngưỡng mộ. Nhìn cho kỹ đi, đây mới chính là người ông xuất sắc của năm!

- Nhưng..... - ông dừng lại, ngại ngùng nhìn nàng - .....dù sao thì ông cũng muốn Tokuro làm cháu rể.....

Nghĩ lại, Sakura nàng xin rút lại lời khen ban nãy.- Cháu xem, hai đứa sống gần nhau từ bé, hiểu rõ về nhau. Xét về điều kiện thi học vấn, công việc đều ổn định.

- Ông à, cháu hiện đang thất nghiệp.....

- Ông là đang khen Tokuro, cháu bót hoang tưởng đi!

- .....

- Vội lại, nhìn cháu mặt mũi ngáo đá, ngu ngu thế kia, đứng cạnh một Tokuro đẹp trai, tuấn tú, cool ngầu thì đúng là chỉ để làm nền cho người ta thôi! - Càng nghĩ, mặt ông không che giấu thất vọng.

Về mặt này đã thành công chọc tức Sakura. Nàng chịu hết nổi rồi, mắt mọi người có vấn đề à, có người đẹp lù lù ngay đây sao không biết đường mà thương thức!

- Thế thì ông còn muốn bọn cháu kết hôn làm gì? Cháu..... xấu thế cơ mà!

- Chính vì thế mới phải kết hôn, cháu teo não mà không nhận ra?

- Nhận ra cái gì? - Sakura ngu ngơ hỏi lại, liền nhận ngay cái liếc mắt đầy khinh bỉ của ông.

- Đây mới gọi là tình yêu chân thành, cháu xấu xấu bần bần thế kia nên chắc chắn cái Tokuro yêu không phải ngoại hình mà là tính cách, con người cháu.

- Ông đã quan sát rất kỹ suốt 18 năm rồi, cái cách nó nhìn cháu..... ừm, nói thế nào nhỉ..... tha thiết, cưng chiều, ấm áp, như nhìn vợ tương lai của mình vậy. Aizzz..... Đáng tiếc cháu quá bại não để nhận ra..... - Ông ngoay ngán lắc đầu, thờ dài thườn thượt.

Thấy ông thờ dài, nàng cũng rầu rĩ thờ dài theo. Đứng là trước đây nàng đã không nhận ra, chỉ cho đến khi nhớ lại kiếp trước, nàng mới ý thức được rằng chàng trai trưởng thành cùng mình đã đem lòng yêu mình. Chỉ là.....

Hình bóng hần bỗng nhiên hiện ra làm rối loạn suy nghĩ, tâm tư nàng.....

.....bất kể là kiếp này hay kiếp trước, bất kể nàng có cố làm gì để quên con người phụ bạc kia đi chăng nữa, nàng vẫn không thể ngừng nghĩ về hắn, ngừng yêu hắn. Vậy nên.....

'Cảm ơn anh vì đã luôn ở bên cạnh em, Tokuro, nhưng xin lỗi..... em không thể yêu anh.....'

- Ông, mai cháu muốn sang Canada....

Biết lý do vì sao, ông Thomas cũng không có ý định ngăn cản. Chuyện riêng của bọn trẻ cứ để chúng nó tự giải quyết đi.

- Ủ..... Đi bao lâu? Cần ông báo trước cho thằng Hidan không?

- Không cần đâu. Lâu rồi chưa đến thăm anh ấy, cháu định cho anh ấy một bất ngờ.

- Ừm.....

- Vậy..... cháu đi nghỉ trước.....

Sakura quay người đi ra cửa, khuôn mặt nặng nề suy nghĩ. Bàn tay nàng vừa chạm vào nắm cửa, sau lưng truyền đến giọng nói tiếc nuối của ông.

- Nếu cháu đã không có ý định đến với nó thì dứt khoát một chút, đừng mập mờ không rõ, làm nó hy vọng vô ích.

Sakura bất động, trầm mặc. Đứng là chuyện này cần phải giải quyết thật nhanh để anh có thể ngừng lãng phí thêm thời gian bên nàng mà đi tìm người con gái khác thích hợp hơn. Nhưng muốn nhanh thì phải thật phủ phàng, nói những lời có thể sẽ tổn thương anh ấy. Nhớ tới sự khổ sở, đau đớn trong ánh mắt của Tokuro lúc ban nãy, nàng càng thêm áy náy, không nỡ làm vậy.

- Cháu sẽ tìm thời điểm thích hợp để nói..... còn về chuyện cháu sang Canada, ông đừng nói gì với anh ấy.

- Ông sẽ giúp cháu tránh mặt nó một thời gian, tốt nhất là cháu nên chuẩn bị nhanh lên.

- Cháu biết..... Cảm ơn ông.....

.....

Hoàn tất thủ tục kiểm tra ở cổng cuối, Sakura được đoàn vệ sĩ hộ tống lên phi cơ riêng. Trong lúc chờ máy bay cất cánh, nàng tiện tay bật TV lên xem tin tức quốc tế, ngay lập tức trên màn hình xuất hiện tin nóng hổi nhất hiện nay.

“Sáng ngày X tháng Y năm 20ZZ, tập đoàn Izzu, một trong top những tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới, đã chính thức tuyên bố phá sản vì không thanh toán được khoản nợ ngân hàng lên đến hàng trăm nghìn tỷ USD.

Chủ tịch Izzu đã nhảy lầu tự tử tại trụ sở chính của tập đoàn ngay sau đó.....”

Trên màn hình chiếu lại cảnh một người đàn ông nhảy từ tầng 65 xuống, thi thể đầm máu đã được máy quay làm mờ, cảnh sát nhanh chóng phong tỏa hiện trường, ngăn chặn phóng viên chen chúc xung quanh. Khung cảnh hỗn loạn chưa từng thấy.....

“.....Hiện vẫn chưa xác định rõ nguyên nhân vì sao một tập đoàn với bề dày lịch sử phát triển hàng trăm năm lại mắc phải khoản nợ khổng lồ như vậy. Chúng tôi sẽ cập nhật thông tin mới nhất trên kênh XXX.....”

Không chỉ trên kênh quốc tế, hầu như trên mạng, báo chí đều phủ kín tin tức này, thậm chí có toà báo còn mạnh dạn viết bài đăng:

“Chủ tịch Vasconcellos từng có hôn ước với tiểu thư Izzu Kanna, tại sao bây giờ thấy nhà “hôn thê” gặp nguy không ra tay cứu giúp?”

Sakura đọc xong mà âm thầm thương thay cho toà báo này. Deidara ghét nhất là bị nhắc đến chuyện có hôn ước với gia tộc Izzu, đến nàng là em gái cũng còn bị cấm không được nhắc đến chữ “Izzu”, đừng nói là người xa lạ khác. Thôi, xem như toà báo này xác cmn định rồi.....

Một phút mặc niệm bắt đầu.....

Một phút mặc niệm kết thúc.....

Vừa mặc niệm xong chưa được bao lâu, nàng lại chuẩn bị mặc niệm tiếp cho một con người xấu số khác.

“Chủ tịch Vasconcellos, ngài có cảm nhận gì khi gia đình của người “suýt đã trở thành vợ ngài” sụp đổ?“. Trên màn hình, một cô phóng viên nhỏ vượt qua sự ngăn cản của vệ sĩ, đến đứng trước Deidara, đưa mic về phía anh, hỏi.

Deidara vốn đang bước đi bỗng dừng bước, cặp mắt sắc bén lạnh lùng quét qua cô phóng viên vừa đặt câu hỏi.

Vệ sĩ sau lưng vội tiến lên đẩy cô phóng viên đó sang bên, không ngờ Deidara lại ngăn cản. Tiếp theo, anh lại làm ra hành động khiến quần chúng sửng sốt, không ngoại trừ Sakura.

Deidara tiến sát lại gần cô gái đó, cánh tay mạnh mẽ vòng xuống ôm chặt thắt lưng cô, kéo lại. Bàn tay còn lại nắm lấy bàn tay cầm Mic của cô, nâng lên. “Tôi chưa từng coi đó là vị hôn thê của mình, gia đình cô ta gặp chuyện có liên quan gì tới tôi!”

“Không phải trước đây có tin đồn rằng ngài và tiểu thư Izzu là thanh mai trúc mã, tình cảm mặn nồng sao?” Cô phóng viên đó không hề có bất cứ biểu hiện cảm xúc gì với việc bị..... sàm sỡ công khai, thái độ hờ hững chuyên nghiệp đến đáng sợ.

Trên đời này có mấy cô gái nào kháng cự lại được sức quyến rũ menly của Deidara, Sakura buộc phải nhìn cô phóng viên nhỏ bé này với cặp mắt khác.

Hơn nữa, bị nhắc đến điểm cảm kị mà Deidara không những không nổi giận, trái lại còn cất tiếng cười sảng khoái trả lời.

“Tin đồn chỉ là tin đồn. Mặc dù chúng tôi từng là thanh mai trúc mã nhưng từ lâu tôi đã chấm dứt tất cả các mối quan hệ với cô ta, đừng nói là yêu đương, đến người xa lạ cũng không bằng.”

“Tôi có thể hỏi vì sao không?”

“Đơn giản là vì tôi đã phải lòng người con gái khác. Tôi yêu cô ấy và nguyện cùng cô ấy đi đến cuối cuộc đời này.”

“Dù không biết hiện giờ cô ấy có chịu tha thứ cho những sai lầm tôi đã gây nên và chấp nhận nguyện vọng này của tôi không nhưng tôi sẽ làm tất cả khiến cô ấy cam tâm tình nguyện trở thành phu nhân của Deidara này.” Nói đến đây, ánh mắt Deidara trở nên âm áp, dịu dàng hiếm có nhìn cô gái trong tay.

Mà cô phóng viên cũng không giữ được vẻ mặt bình thản nữa, khoé môi kéo lên nụ cười nhẹ.

“Chúng ta cùng xem xem ngài sẽ khiến điều đó thành hiện thực bằng cách nào.....”

“Không phải em biết rất rõ cách đó sao?” Anh cười nhẹ, một nụ cười cưng chiều, sủng ái, không báo trước hôn lên trán cô gái.

Xung quanh như vỡ ãm lên tiếng hò hét toán loạn, đèn flash từ máy ảnh loé lên liên tiếp, các thợ chụp ảnh đua nhau chụp lại khoảnh khắc này.

“Bốp!”

Quyển tạp chí trong tay Sakura rơi xuống đất, cầm cũng theo đó mà rớt xuống. Mặt nàng lúc này trông giống hết lúc gặp ma ở bệnh viện, có thể nói là nghiêm trọng hơn một chút: “ㄟ0ㄟ”

Nàng đang xem cái móe gì đây!???

Không chỉ Sakura mà còn vô số người khác đồng cảnh ngộ thê thảm với nàng khi coi đoạn live này trên TV. Ví dụ như ở Mỹ, Sasori đã ngất xỉu sau khi xem xong, hiện đang trên xe cấp cứu vào viện. Ở Anh, Yuki vừa đổ nhăm cả lọ mù tạt vào bể cá. Ở Nga, Kakuzu vừa lỡ tay đánh rơi vỡ tan tành cả bộ bàn cờ vua tính xảo 100% làm từ kim cương mà mình quý hơn cả mạng. Ở một nơi nào đó dưới đại dương, chiếc tàu ngầm do Itachi lái đã va chạm phải cá voi sát thủ. Cả hai không bị làm sao nhưng tình hình là con cá voi đó đang rất rất rất tức giận..... thế nên có khả năng là sẽ có người “bị làm sao” đây.....

Về phần Sakura, cũng phải mất một lúc để lấy lại bình tĩnh. Chuyện của anh, tốt nhất là mình đừng nên biết thì hơn, biết chỉ tỏ choáng quá mà ngất thôi.

Cơ mà phải thừa nhận một điều, lời Deidara nói rất xúc động và..... rất giống lời một người từng nói với nàng..... Không biết là lời thật lòng hay chỉ là đùa giỡn như trước kia đây.....

Nghĩ tới hần, về mặt Sakura âm thầm đi trong chốc lát nhưng rồi khoe môi nhanh chóng kéo lên nụ cười đắc ý, hả hê.

Aizz.... Nàng rất tò mò, không biết cái bản mặt của gấn trông như thế nào khi phát hiện bị nàng cho “leo cây” nhỉ?

Càng tưởng tượng Sakura càng không nhịn được cười ra tiếng. Tuy nhiên, nụ cười đó không duy trì được bao lâu khi nhìn ra cửa sổ, cái người mà nàng đang cười lại ngồi ngay bên cửa sổ, đối diện nàng trong chiếc phi cơ vừa đỗ vào vị trí bên cạnh.

Dường như cảm nhận được ai đó đang nhìn mình, Sasuke bất giác quay ra cửa sổ, vừa vặn bắt gặp khuôn mặt khiếp sợ như thấy ma của người đã cho hần “leo cây”. Lửa giận mới nguôi ngoai một chút lại bùng cháy dữ dội, hận không thể đốt cháy nàng.

Lông tơ trên người không hện mà dựng đứng như cột cờ, một cơn lạnh lẽo bao trùm từ đầu tới chân nàng....

Ặc..... Thôi nát rồi.....

Sakura đứng hình, bất động hồi lâu, có vẻ như là đã bị dọa sợ quá mức, chỉ đến khi thấy hần đứng dậy xuống máy bay, thân kinh nàng mới miễn cưỡng hoạt động lại được.

- Cát.... Cát cánh nhanh! - Sakura loạng choạng chạy vào buồng lái, khẩn trương nói với phi công rồi quay sang chỉ ra ngoài, ra lệnh cho đoàn vệ sĩ - Tất cả các anh xuống máy bay, bằng mọi giá ngăn cản không cho bất kì ai lên đây!

Khi tất cả vệ sĩ đều đã xuống cũng là lúc máy bay chuyển động, từ từ tăng tốc độ, hướng đường băng thẳng tiến.

Sakura nhanh chóng về vị trí, thắt dây an toàn rồi nhìn ra cửa sổ. Không ngoài dự đoán, phía dưới đang có một màn trình diễn võ thuật hết sức vi diệu. 1 chọi 6, nghe con số thì hầu như ai cũng cho rằng 6 người kia thắng chắc, nhưng thực tế lại không như vậy.

Dựa theo hiện trạng ngoài kia thì 6 người đàn ông lực lưỡng đang nằm chổng vó trên mặt đất, mặt mũi bầm dập, chính là 6 vệ sĩ của nàng. Còn kẻ thắng xuất sắc là cái kẻ đứng hiên ngang nhìn theo phi cơ của nàng đang lao vun vút trên đường băng.

Từ xa trông thấy 6 vệ sĩ ưu tú bị đập cho te tua, còn hần thì vẫn lãnh lặn không mất sợi tóc nào, Sakura vừa thương vừa sợ.

Thương là thương mấy người kia vì nàng mà bị ăn đập, sợ là sợ cái bộ mặt hầm hập không khác gì bị quýt nợ kia của hần. Nếu như..... nàng bị hần bắt được thì..... Ừc..... Thật không dám tưởng tượng....

Dưới mặt đất, Sasuke nhìn chiếc máy bay mất hút trên bầu trời, bàn tay siết chặt, âm thanh khớp xương kêu răng rắc kết hợp với vẻ mặt hung hăng, đáng sợ đúng là làm người ta rùng mình.

Hần liếc mắt nhìn đám người nằm lán lộn trên mặt đất, tùy tiện xách cổ áo một người, dễ dàng một tay nhấc lên.

- Máy bay đó đi đâu?

Giọng nói âm lãnh, ma quỷ thành công dọa người vệ sĩ khiếp vía, lắp bắp trả lời.

- Ca..... Canada.....

- Thành phố nào?

- Là..... Là Ottawa.....



Sasuke buông tay vút người về sĩ xuống đất, xoay người quay lại phi cơ, hạ lệnh cho trợ lý sau lưng.

- Đến Ottawa.

- Vâng!

Ngồi trên máy bay chờ trợ lý hoàn tất thủ tục xin cất cánh, Sasuke nghiêng chặt răng nhìn lên bầu trời xanh qua cửa sổ, ánh mắt ở đỉnh điểm của sự lạnh giá, phần nộ.

- Sakura, nếu để anh bắt được, em\_\_\_chết\_\_\_chắc!!!

\*\*\*\*\*

Chap sau hơi bị hot nhé! Muốn có chap sớm tùy vào vote vs com của mn=))

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 109: Lần đầu tiên.....

Note: chap này hơi.... “tối” một chút, yêu cầu các bạn cân nhắc kĩ trước khi đọc, au không chịu trách nhiệm cho mọi tình huống xảy ra sau đó! Lần này sẽ nhẹ nhàng tình cảm thôi! =))

Chúc các bạn đọc vui vẻ!

\*\*\*\*\*

- Ôi má ơi, cuối cùng cũng thoát rồi!!

Xuống máy bay, Sakura mừng rỡ nước mắt quỳ xuống hôn lấy hôn để mặt đất, không buồn để tâm đến ánh mắt kì thị của hành khách và nhân viên qua đường cũng như nghĩ đến đã có bao nhiêu xe chờ chất thải từng lần bánh qua vị trí này.

Tuy nhiên, cái vui mừng đó chưa kéo dài được bao lâu thì đã bị tàn nhẫn đánh tan.

- Thoát cái gì cơ?

Sakura hoàn toàn đứng hình trong gió.

Má ơi, cái giọng này không phải là của tên kia sao?

Không thể nào! Rõ ràng nàng đã cho hắn hít khói bụi máy bay lúc ở Rome rồi mà..... Sao có thể đến nhanh như vậy? Lẽ nào nàng nhận nhầm người?

Nghĩ vậy, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên với hy vọng nho nhỏ rằng người phía trước không phải hắn.

Tầm mắt đầu tiên chạm phải đôi dày da đen, rồi đến quần âu, cao nữa là đến áo khoác dài, cuối cùng là một khuôn mặt lãnh khốc, uy nghiêm, ánh mắt sắc như dao bắn thẳng vào nàng.

“Aaaaa\_\_\_!”

Nàng mặt trắng bệch, hoảng sợ la lên, bật ngửa ngã ngồi ra sau.

- Hết cái gì mà hết, em chán sống rồi sao? - Sasuke nhú mày đe dọa, Sakura dù sợ đến mấy cũng lập tức im miệng, nhưng vẫn không phục, lấp ba lấp bắp.

- Vô lý..... Tại sao anh lại đến trước tôi? Rõ ràng tôi đi trước anh những một lúc mà! Quá..... phi vật lý!

- Tch..... Chẳng có gì phi vật lý cả. Máy bay của em còn phải dừng ở Mỹ để nạp nguyên liệu rồi mới bay tiếp đến đây. Còn chuyến bay của anh một đường thẳng đến đích, đương nhiên là đến trước rồi! Còn em..... - Hắn khom người, cánh tay vòng dưới eo Sakura kéo nàng đứng dậy, ôm vào trong ngực mình, ghé môi bên tai - ..... quá vô phép tắc rồi!

- Anh..... Anh dựa vào đâu mà nghĩ tôi như vậy!? Anh mới là đồ vô phép tắc! Biến thái!!! - Sakura bực bội giãy dụa, ra sức đẩy bức tường chắn trước mắt ra nhưng không thành công.

Vốn tâm trạng hần đã không tốt vì một lần bị cho “leo cây”, một lần bị hít khói, bây giờ “hung thủ” không những không ăn năn hối lỗi, còn mắng hần.

Được! Đã vậy từ nay không hiền lành, từ tế gì nữa, nàng không thích mềm thì hần sẽ chơi cứng!

Sasuke không buồn nói gì, mạnh mẽ kéo nàng đi, bất chấp sự kháng cự bèn bỉ của Sakura, trực tiếp quăng vào xe, quát lên ra lệnh cho tài xế.

- Đến khách sạn!

Và thế là, mặc dù tinh thần kiên cường kháng chiến của bạn Sakura rất đáng ca ngợi nhưng đến cuối cùng bạn vẫn không tránh khỏi số phận bị người ta vác lên vai như vác đồ vật, lên thẳng phòng Tổng thống của khách sạn hạng sang nhất thủ đô Ottawa. Cả chuyến đi từ sân bay đến khách sạn, rồi lại trong thang máy từ tầng 1 lên đến phòng, Sakura không ngừng dùng không ít thủ đoạn để tìm cách thoát, kể cả khi đã bị hần quăng lên giường rồi đè lên. Tuy nhiên, quãng đường di chuyển dài, lại thêm chênh lệch múi giờ gần như đã rút cạn sinh lực nàng, khí thế sa sút chỉ bằng một nửa so với ban đầu.

Hoàn toàn bị áp đảo về tinh thần lẫn thể xác, nàng chỉ còn nước cam chịu để hần nằm đè lên, chân tay bị giữ chặt.

- Nghịch đủ rồi chứ?

Một đôi môi khẽ lướt qua vành tai nàng, thi thoảng như đùa giỡn cắn nhẹ lên đó làm nàng rùng mình run rẩy.

Không được! Phải tỉnh táo! Không được để hần quyến rũ! Hôm nay nàng nhất định phải giải quyết triệt để mọi chuyện!

- Rốt cuộc anh muốn gì?

Hần ngẩng đầu dậy, ánh mắt có chút bất đắc dĩ. Mỗi lần nàng hỏi câu này, bọn họ liền cãi nhau ngay sau đó. Hy vọng lần này sẽ không như thế nữa.

- Không phải anh đã nói rất rõ ràng mục đích của mình rồi sao?

- Tôi không tin anh!

Lấy lại nhịp thở ổn định, Sakura bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hần, nói ra suy nghĩ của mình.

- Tôi biết con người anh không phải như vậy. Cũng giống như những người khác, anh cũng khao khát quyền lực, anh sẽ không tốt với người ta nếu không vì một lợi ích gì. Anh sẽ càng không vì bất kỳ một người con gái nào mà từ bỏ lợi ích và lòng tự tôn của mình.

- Đừng vội phủ nhận lời của tôi. Thử nghĩ xem đi không phải tôi là ví dụ rõ ràng nhất hay sao?

- Nếu trước đây tôi không phải là Thánh nữ, liệu anh sẽ chịu liếc mắt tới tôi sao? Nếu không phải cần giết tôi để cứu lấy thế giới của anh, e là cả đời trước, anh cũng không buồn quan tâm tới sống chết của tôi, đúng không?

Hần ngậy người người, trầm mặc nhìn nàng, thật lâu sau mới cười nhạt thốt lên:

- Em luôn tìm cách né tránh anh..... tất cả đều là vì những lý do này sao?

- Bất cứ ai rơi vào tình huống của tôi đều sẽ như vậy thôi.

Hần không nói gì, ánh mắt nhìn nàng đầy bất đắc dĩ, không biết làm thế nào.

Nàng không hiểu, vĩnh viễn sẽ không hiểu.....

- Mấy ngày qua, tôi đã nghĩ rất nhiều rồi. Kiếp này anh tìm đến tôi chỉ đơn giản là vì cảm thấy áy náy, muốn chuộc lại lỗi. Vậy..... - nàng quyết tâm nhìn thẳng vào mắt hần, hạ quyết định nói - ..... Tôi tha thứ cho anh, mặc kệ là anh đã từng làm gì tôi đều tha thứ hết! Chỉ xin anh hãy buông tha cho tôi đi.....

.....bởi nếu anh cứ tiếp tục như vậy, em sợ rằng mình sẽ không kim lòng được mà chạy về bên anh mất..... Em không muốn phải nếm trải cảm giác cô đơn, đau đớn vô tận kia lần nữa.....

Lần môi bạc bắt ngờ phủ xuống, nuốt trọn mọi lời nói của nàng. Mới đầu chỉ là chạm nhẹ nhưng sự mềm mại của nàng khiến hần không kháng cự lại được mà tham lam ngấu ngiến, đưa lưỡi tiến sâu vào chiếm lấy sự ngọt ngào.....Lần này Sakura không ngăn cản, cũng không giãy dụa, môi khẽ hé mở đón nhận nụ hôn điên cuồng của hần, cánh tay vòng lên ôm cổ hần, kéo sát lại như khuyến khích.....

Nếu đã định trước không thể ở bên nhau, trái tim hần sẽ không bao giờ thuộc về nàng vậy thì chỉ hôm nay thôi, hãy để nàng một lần cuối hoàn toàn thuộc về hần.....

Sự khuyến khích của nàng không nghi ngờ gì là liều thuốc kích thích mạnh nhất đối với hần. Chỉ hôn thôi chưa đủ, hần muốn nhiều hơn nữa.....

Bàn tay luồn vào dưới tầng áo mỏng manh, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng, nhạy cảm khiến Sakura bật lên từng tiếng rên khẽ, gò má đỏ ửng....

Những nụ hôn trượt dần xuống cổ, vai, xương quai xanh rồi gặp phải sự cản trở của lớp áo. Sasuke dừng lại, nhú mắt nhìn cái “chướng ngại vật” kia, không nói không rằng xé nó tan tành thành những mảnh vụn, đến bra sau đó cũng chịu chung số phận.

Sakura quần bách nhìn hấn, nhỏ giọng bất mãn.

- Đây là chiếc áo em thích nhất đấy.....

- Mai anh sẽ mua cho em cả tủ!

Sakura không chịu thua, vào thời điểm sôi máu này cố tình che người quay đi làm khó hấn.

- Không biết, em muốn áo ngay bây giờ! Nếu không có, anh đừng mơ tiếp tục!

- Sakura, em.....! - Hấn nghiêng răng nghiêng lợi gần lên, ngọn lửa dục vọng trong người bùng cháy mãnh liệt mà không có chỗ phát tiết.

Nàng mỉm cười trắng trợn khiêu khích, làm bộ nhồm dẫy muốn xuống giường.

- Aizz..... Không có chứ gì? Vậy em đi đây nh.....

Còn chưa kịp nói xong, cả người nàng bị đè mạnh xuống đến nghẹt thở, đôi môi đáng thương lại bị hung hấn cắn nát.

Lại qua một hồi môi lưỡi dây dưa, hấn mới chịu buông tha đôi môi đã sưng đỏ của nàng, hôn một đường đến bên tai, tà ác nói.

- Vốn anh còn định sẽ dẫn em đi mua quần áo nhưng nghĩ lại thái độ của em ban nãy, chắc là không cần rồi....

Sakura khó tin tròn trắng mắt, giọng nói đứt quãng.

- Anh..... Vậy anh định để em..... không mặc gì cả ngày chắc?

- Đúng vậy..... Đàng nào cả ngày cũng chỉ cần anh ngắm thôi là được..... - Hấn cười đáp, không để ý đến sắc mặt tái xanh của người nằm dưới thân, khẽ hôn lên tai nàng, tiếp lời - ..... hơn nữa, em khi không mặc gì..... đẹp lắm.....

Cứ như vậy, Sakura không thương tiếc bị hấn lột sạch từ trên xuống dưới, đến quần áo của hấn bị cởi ra lúc nào nàng cũng chịu. Khi hai cơ thể trần trụi áp sát nhau, nàng mới bắt đầu lo sợ chuyện sắp xảy ra, tay níu chặt vai Sasuke, đôi mắt lục bảo ướt át nhìn lên.

- Sasuke, em sợ..... Người ta bảo lần đầu sẽ rất đau.....

- Sẽ không sao..... - Hấn ôm chặt nàng, khẽ hôn lên đôi môi anh đào, nhẹ giọng trấn an - ..... Tin anh, được chứ?

Nàng gật đầu, đôi tay nhỏ bé ôm hấn thật chặt, chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận.....

“A\_\_\_! Đau.....”Khoảnh khắc tấm màng mỏng manh bị đâm toạc, một cơn đau đón ập tới khiến nàng hét lên, từng giọt nước mắt trào ra, lăn dài trên má.

Sasuke ghi chặt nàng trong lòng, hàng mày nhíu chặt, cả người cứng đờ, căng thẳng.

'Chết tiệt! Chặt quá.....’

Cái đau như xé toạc cơ thể làm nàng không ngừng vẫy vùng, muốn đẩy hấn ra xa nhưng chỉ hơi cử động cũng khiến phía dưới nhói lên.

Thấy nàng đau đến nức nở thành tiếng, trán nhăn nhai mồ hôi lạnh, tim hấn như bị ai bóp nghẹt, yêu thương hôn lên gò má nàng.

- Nếu đau như vậy thì không làm nữa, để khi khác em hoàn toàn sẵn sàng.....

- Không! Em không sao.... - Sakura bất ngờ cắt lời hấn, môi cố gắng gượng cười trấn an hấn - Nghỉ một lúc là sẽ ổn thôi.....

Đau đến mấy nàng cũng phải chịu đựng, bởi sẽ không có cái gì gọi là “khi khác”, sau hôm nay, quan hệ giữa hai người sẽ chấm dứt. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng của nàng, tất cả đều trao cho hấn.....

Sasuke không yên tâm nhìn nàng, môi mấp máy còn muốn nói gì nữa nhưng bị ngón tay nàng chặn lại.

- Đừng lo..... Em sẽ ổn mà.....

Hấn thở dài, cánh tay càng thêm siết chặt nàng vào lòng, vỗ về như muốn phần nào giảm bớt cơn đau cho nàng.

Đợi đến khi Sakura đã thích nghi được với vật kia, sự kiềm chế của hấn cũng đã đi đến giới hạn. Thất lưng hấn chuyển động chậm rãi, từ từ đưa vật to lớn tiến nhập sâu vào cơ thể nàng.....

Tiết tấu chậm chạp này khiến nàng khó chịu, ngựa ngựa không thôi, hơi bất mãn liếc liếc khiến ai đó bật ra tiếng cười khế, thích ý trêu chọc.

- Muốn anh đến thế rồi sao?

- Anh..... Đáng ghét! - Sakura đỏ mặt mắng nhưng giọng nói mềm mại, yếu ớt lại giống như đang làm nũng hơn là mắng, càng làm hắn muốn đùa giỡn nàng.

- Ồ..... Không chịu thừa nhận sao? Vậy thì em đừng mơ tiếp tục..... - Hắn lặp lại y nguyên câu nói của nàng lúc trước, thất lung lập tức ngừng chuyển động.

Cái cảm giác lúc này như ngứa mà không được gãi, đói mà không được ăn, khát mà không được uống, đúng là gầy vò nàng mà..... Nhưng mà chẳng lẽ mở miệng xin.....? No! Thế thì quá nhục rồi!

Ngước đôi mắt long lanh, ngập nước lên, Sakura phát hiện một hình ảnh rất thú vị. Cái người mặt mũi trông có vẻ rất bình tĩnh kia lại đang nhìn nàng với ánh mắt hưng hực lửa dục, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

'Hắc hắc..... Có cách rồi!'

Sakura ở trong ngực hắn bắt đầu không yên phận ngo ngoáy, phá phách.

Ngón tay thon dài nghịch ngợm vẽ vài vòng tròn trên ngực hắn. Không sao, hắn vẫn chịu được!

Ngực nàng khẽ cọ sát nhẹ nhàng lên người hắn, khiêu khích. Không sao, vẫn..... chịu được.....

Đôi môi mềm mại hôn lên điểm hồng trước ngực hắn, chiếc lưỡi nhỏ bé, ướt át liếm nhẹ một cái....

Ruỳnh!!! Phòng tuyến cuối cùng của hắn đã sụp đổ thê thảm! Nhấn nhai là cái gì? Ăn được không?

Hai tay hắn giữ chặt eo nàng, thất lung chuyển động, vật nóng bỏng kia vọt mạnh vào.....

“A\_\_\_!”

Bất ngờ bị đâm sâu, Sakura không kịp chuẩn bị, hét lên một tiếng, khoái cảm ập đến làm từng tế bào run lên như điện giật. Nhưng đó..... mới chỉ là khởi đầu.....

Tốc độ, nhịp điệu của hắn nhanh, mạnh, mỗi lần tiến công đều dữ dội, mãnh liệt như muốn đâm đến tận cùng của nàng. Động tác hoang dã như con thú dữ mất kiểm soát muốn xông đến cắn xé con mồi ngon lành nằm dưới chân.

“A!..... Dừng.... Dừng lại..... ưm a..... đừng mà..... A\_\_\_!!!”

Tiếng ngậm mị hoặc của nàng càng khiến dục vọng tích tụ suốt bao nhiêu năm bùng lên, hôm nay không bạo phát hết nhất định không được!

Hắn đột nhiên kéo nàng ngồi lên đùi trong tư thế hai chân gấp lại, đùi chống sang hai bên, cánh tay rắn chắc nâng eo nàng lên rồi hạ mạnh xuống....

“A..... Sa.....suke..... Em..... Em không được.... ưm....”

Tư thế này khiến vật cương cứng kia càng thúc sâu bên trong, mạnh mẽ hơn, lúc ra lúc vào càng thêm hung hăng, kích thích đến từng tế bào thần kinh.....

Sakura ôm chặt cổ hắn thờ dốc, mái tóc dài khẽ đung đưa theo từng động tác lên xuống, phía dưới liên tục được lấp đầy đem lại khoái cảm chưa từng có, hại nàng vừa mê mải vừa thoải mái.....

“Em thật nghi ngờ..... không biết anh đã luyện tập với bao nhiêu cô..... mới đạt được trình độ này.....” Sung máu từ nãy đến giờ, hắn chưa từng “ra” lần nào.....

“Em đang ghen?” Khoé môi bạc nhếch lên một nụ cười quyến rũ, bàn tay không thành thật trườn lên trước ngực nàng....

“Ưm..... Ai thèm ghen chứ! Em..... chỉ tò mò thôi..... A!” Tay hắn trước ngực xấu xa bóp mạnh một cái, tà ác đe dọa.

“Em yêu, nói dối là không tốt, sẽ bị trừng phạt.....”

Sakura hờn dỗi quay đầu sang nơi khác, không thèm nói với hắn nữa. Kết quả.....

15 phút sau.....

“Sasuke..... a..... Em biết lỗi rồi..... Em có ghen..... Dừng..... Dừng như vậy mà..... Hức.....” Ai đó rốt cuộc chịu không nổi quay đầu lại nhận lỗi.

“Ngoan như vậy từ sớm có phải hơn không.....” Từ phía sau, hắn hài lòng cúi người hôn lên tấm lưng trắng không tì vết của nàng, để lại trên đó những dấu hồng nổi bật, đồng thời hơi thả lỏng tiết tấu phía dưới để nàng nghỉ ngơi một chút.

Sakura thờ ơ hất ra, xấu hổ gục mặt xuống gối, trong lòng thầm gào thét.

"Trời ạ, không nghĩ ra bề ngoài hần khoác áo vest, âu phục trong lịch sự, văn minh thế kia, bên trong lại là kẻ biến thái, cảm thú như vậy..... Hức hức..... Khổ cái thân tôi rồi....."

Đang đau khổ thương thay cho cái tấm thân tàn tạ này, bên tai truyền đến thanh khàn khàn ảm áp, cung chiều.

"Em..... là lần đầu tiên của anh."

"Hả?" Nàng kinh ngạc quay lại, tròn mắt nhìn gương mặt cận kề bên cạnh. "Vây..... những "kinh nghiệm" này là từ đâu?"

"Một phần là bản năng đàn ông, một phần là thiên phú trời cho, một phần là từ Naruto truyền dạy."

"Cái gì?" Sakura bị dọa giật nảy mình, còn khiếp sợ hơn so với ban nãy. "Anh..... "choi" cả Naruto rồi á?" Nàng vừa dứt lời, vật kia dưới thân đột nhiên thúc một cái vào thật sâu.

Nàng quay sang, đôi mắt uất ức ngập nước nhìn hần, lại bị hần lạnh lùng nhìn lại làm nàng sợ đến co đầu rụt cổ, không dám ho he câu nào.

"Sakura! Truyền dạy bằng sách vở có gì lạ lắm sao!? Anh có cần phải giáo dục lại cái đầu lúc nào cũng suy diễn vớ vẩn của em không!?" Hần tức giận gầm nhẹ, động tác dưới thân càng hung hăng, thô bạo chà đạp nàng.

"Không..... Không cần!" Sakura khóc không ra nước mắt, lắc đầu như điên.

"Đọc sách không trong sáng, rõ ràng đầu óc anh cũng đen tối có kém gì em!" Sakura âm thầm oán trách thói đời bất công.

Thấy vẻ mặt oan ức của nàng, hần nở một nụ cười nguy hiểm.

"Xem ra là thực lực của anh vẫn chưa đủ tốt, để em có hơi sức mà suy nghĩ đi chuyện khác..... Tch Tch..... Sai lầm này thật không thể chấp nhận được!"

Không thể chấp nhận được? Rồi sao!??

"Phải lập tức sửa đổi!"

Sửa đổi như thế nào? Tất nhiên là chúng ta đều biết sau đó là như thế nào rồi, một màn "bạo lực" nghiêm cấm trẻ em dưới 25 tuổi!

Không biết bao lâu sau, Sakura mệt mỏi thiếp đi. Trong mơ hồ, nàng cảm giác được một vòng tay ảm áp ôm trọn lấy nàng, một khuôn ngực vững chãi cho nàng dựa vào, một giọng nam trầm dịu dàng vang vọng bên tai.

"Anh yêu em....."

\*\*\*\*\*

Com và vote để ra chap mới nhanh nhé=))

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 110: Buông tay.....

Hôm nay lại chán đời quá up chap mới cho mọi người =)) Chỉ thông báo trước là ngược sắc sắp xong rồi thôi nhé! Đọc xong xin nhớ để lại com và vote!

\*\*\*\*\*

Sáng hôm sau, Sakura tỉnh dậy trong tình trạng toàn thân đau nhức, rã rời như vừa lăn từ đỉnh Everest xuống, đặc biệt là phần dưới.

Nhớ lại trận kịch liệt hôm qua, Sakura gục đầu vào gối, vừa đỏ mặt vừa tức. Tại sao hần có thể sung sức và..... "điều luyện" đến thế cơ chứ, làm nàng muốn sống không được, muốn chết không xong!

Quơ tay sang bên cạnh muốn đánh mắng hần, không ngờ cánh tay chạm phải ga giường lạnh lẽo không hơi ấm con người.

Nhìn khắp căn phòng rộng lớn, yên ắng không một bóng người, nàng bỗng dưng cảm thấy thật cô đơn, tủi thân khi nghĩ rằng hần đã bỏ đi.

Cũng đúng, hôm qua nàng đã ám chỉ rõ ràng đến vậy rồi. Dù sao thì kể cả hần còn ở đây, nàng vẫn sẽ rời đi, hần đi trước càng tiện cho nàng..... vậy sao lại cảm thấy trống trải thế này.....

Nén cảm giác thiếu vắng trong lòng, Sakura lấy tạm chân quần quanh người, cố lết tấm thân đang nhừ nhối xuống giường. Khó khăn đi được vài bước, đôi chân đã bủn rủn, mềm nhũn, chống đỡ không nổi cơ thể mà khuỵu xuống.

Sakura ngã ngòai trên mặt sàn lạnh giá, từng dòng nước mắt không kiềm chế được trào ra, bất chấp nằng có lau thế nào cũng không ngớt.....

“Cạch!”

Cánh cửa vốn khép kín bỗng mở ra. Khi Sasuke trong trang phục chỉnh tề bước vào đã thấy nằng đang ngòai trên sàn đá, đôi mắt đầm nước kính ngạc nhìn mình, hấn liền đau lòng không thôi, vội chạy lại bế nằng lên giường, nhẹ giọng trách cứ.

- Tại sao lại xuống giường làm gì? Sao không ngủ thêm chút nữa? Ngủ không ngon sao? Có lạnh lắm không?

Nằng không nói gì, chỉ một mực nhìn hấn, nước mắt không ngừng rơi càng làm hấn lo lắng mà luống cuống.

- Sao lại khóc nhiều như vậy? Có phải do lạnh không? Hay hôm qua anh quá đà, làm em đau phải không? Xin lỗi, lần sau anh sẽ kiềm chế..... - Bàn tay hấn vụng về lau nước mắt cho nằng, không ngờ lại bị nằng hắt ra, cặp mắt xanh đậm lệ tức giận trừng hấn.

- Tại sao anh còn ở đây? Không phải trước kia anh đã nói chỉ cần tôi tha thứ, anh sẽ buông tha cho tôi sao! Giờ tôi đã tha thứ cho anh rồi, sao anh còn chưa đi!?

Sasuke khẽ nhú mày, ánh mắt thâm trầm, độc chiếm nhìn nằng, khẳng định.

- Anh chưa từng nói như vậy! Em biết rất rõ rằng anh sẽ không bao giờ từ bỏ em!

- Tại sao anh cứ cố chấp như vậy? Tôi không còn như xưa nữa, tôi..... - nằng cúi đầu, cắn chặt môi - .....đã yêu người khác.....

Sakura vừa dứt lời, một cánh tay vươn đến thô bạo đẩy mạnh nằng nằm xuống giường, kéo tiếp thân thể bị hấn đè xuống, tấm chăn mỏng che trên người cũng bị vứt ra.

- Anh.....!

- Là ai!? - Hấn phần nộ gầm lên, nét mặt lạnh lẽo, hung dữ khiến nằng hoảng sợ lui lại, nhưng tay chân lại bị hấn ghim chặt đến đau đớn. Sasuke lúc này giống như phát điên, đầu để ý được những điều này. Không thấy nằng trả lời, hấn cho rằng nằng muốn bảo vệ tên khốn đó, lửa giận càng thêm ngút trời.

- Sakura, anh cho em cơ hội cuối, nói, rốt cuộc thằng khốn đó là ai?

- Nếu tôi không nói thì sao? Anh sẽ làm gì được tôi? - Nằng điềm tĩnh hỏi ngược lại, sự kiên kiên cường như khiêu khích đã đẩy sự nhẫn nại của hấn đến giới hạn.

Hấn cười lạnh, khuôn mặt băng giá, lãnh khốc quen thuộc này dội thẳng vào tim nằng. Về mặt này giống như lúc hấn đánh nằng, buông lời cay nghiệt miệt thị nằng ở lễ hội Đông Xuân kiếp trước. Mỗi lần về mặt này xuất hiện là một lần nằng bị hấn tổn thương. Lần này cũng vậy sao?

- Anh không thiếu cách để khiến em tự mình nói ra!

Dứt lời, hấn hung hăng hôn xuống, mặc sức cắn xé như muốn nghiền nát môi nằng. Vị máu tanh nồng từ vết rách trên môi lan toả càng làm thú tính hấn bộc phát. Bàn tay hấn lần xuống mạnh mẽ xoa nắn bầu ngực nằng, rồi xuống dưới hơn nữa.....

Đau đớn dữ dội truyền đến làm oằn người lên, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt khiến lửa giận của hấn hạ xuống, động tác dừng lại, giọng nói mang theo chút kiên nhẫn cuối cùng.

- Chỉ cần em nói hấn là ai, anh sẽ không truy cứu việc này nữa! Nói!

Sakura cắn răng nhin đau, một mực nhắm mắt giữ im lặng. Nằng chính là muốn xem xem, nếu nằng nhất quyết không trả lời, hấn sẽ làm gì? Sẽ tiếp tục, hay là buông tha cho nằng? Hấn từng nói rằng hấn đã thay đổi, sẽ không bao giờ tổn thương nằng nữa, đây chính là lúc chứng minh điều đó. Nằng muốn lần nữa nuôi hy vọng đặt cược rằng..... liệu hấn có còn xứng với tình yêu của nằng không?

.....

“A!”

Khoảnh khắc con đau khóc liệ luân phiên truyền đến, nằng biết, nằng lại đặt cược thua rồi.....

Nằng sai rồi..... Hấn chưa bao giờ thay đổi, kể cả là kiếp này hay kiếp trước, lúc nào cũng đối với nằng nhẫn tâm, lạnh lẽo, dùng đủ các biện pháp cực đoan khiến nằng chết cũng không được yên nghỉ. Người như vậy..... còn xứng đáng sao?

Mặc kệ con đau gào vò, thân thể lạnh buốt, nằng nằm yên đó, không vùng vẫy, không kêu dù chỉ một tiếng, lặng lẽ rơi nước mắt....

Đến cuối cùng thì nằng vẫn luôn là kẻ thua cuộc trong cuộc đời của mình.....

Sasuke như mất hết lý trí, điên cuồng đâm sâu vào nơi tận cùng của nàng, chôn đầu bên hõm vai nàng, để lại những dấu hôn từ cổ, bờ vai, ngực. Đến trước ngực, thân hình hắn bỗng khựng lại, mắt tròn to nhìn vết sẹo thâm màu gò ghề nổi trên làn da nàng, lý trí dần quay lại.....

Bắt gặp gương mặt nhợt nhạt vì đau của nàng, trái tim hắn như bị bóp nghẹt.....

Sao hắn lại có thể làm ra loại chuyện này.....

Sao hắn có thể đi ngược lại lời hứa mà tôn thương nàng.....

Một lần mắt nàng còn chưa đủ cảnh tỉnh hắn hay sao..... Hoá ra hắn vẫn chưa đủ bình tĩnh để kiểm soát hành vi của bản thân trong lúc ghen tuông mà chỉ biết thương tổn người mình yêu. Chẳng trách nàng không chịu tin tưởng vào hắn, lúc này đến hắn cũng không thể tin tưởng vào bản thân mình.

Hắn giống như kiếp trước..... có thể đem được cho nàng hạnh phúc không? Nhìn nàng giây phút này có hạnh phúc không?

.....

Cảm nhận được hắn đã dừng lại, Sakura dù không hiểu tại sao nhưng cũng không dám yên tâm mở mắt ra. Trái lại, thần kinh nàng căng lên như dây đàn, lo sợ rằng chỉ cần nàng tạo ra động tĩnh nhỏ cũng khiến hắn tức giận mà đánh nàng.

“Sakura.....” Hơi thở lạnh lẽo đột nhiên phả lên má khiến nàng hoảng sợ bật dậy, trong mắt nhuộm đầy hoang mang, đề phòng càng làm hắn đau xót, cũng thêm chắc chắn về quyết định của mình.

“Đừng sợ. Anh sẽ không làm em đau nữa.....” Hắn lui khỏi người nàng, giọng nói vững chắc như đã hạ một quyết định lớn lao.

“Em đi đi! Kể từ giờ phút này, anh chính thức buông tay..... Em..... được tự do.....”

-----

Khoảng 3 tháng sau.

Tại dinh thự Alexandra, Rome, Italy.

- Ông nội, Sakura có trong nhà không? - Tokuro cười rạng rỡ bước vào, trong tay cầm một bó hoa anh đào đang trong thời kì nở rộ đẹp nhất.

Ông Thomas thấy vậy liền bật cười ra tiếng, vờ nghiêm giọng trách cứ.

- Thằng oắt con này, thấy ông nội mà không chào, hỏi mỗi con bé thôi là sao? Trong mắt chú mày chỉ có gái thôi à!?

- Khà khà..... Ông biết thế là tốt đấy!

- Ồ..... Thằng này láo! - Ông nghiêng răng nghiêng lợi hăm dọa - Có tin ông đây lên con tịch thu lại cháu gái, không cho gả đi nữa không?

Tokuro không những không sợ, còn cười đến khốn nạn đáp lại.

- Ông à, hàng đã gả, miễn đòi lại; thiệp cưới đã phát, miễn thu hồi; sinh lễ ông đã nhận, miễn trả lại, Ok?

- Hừ! Oắt con, xem như lần này cháu thắng..... Sakura ở trong phòng nó, tự lên mà tìm!

Tokuro gãi đầu, hết sức khó xử nhìn ông.

- Ông, Sakura có hơn 10 cái phòng riêng, chẳng lẽ ông định bắt cháu đi gõ cửa từng phòng?

- Chứ còn sao nữa! - ông mặt ngây thơ vô số tội, cười vô liêm sỉ, vẫy tay - Tìm vui về nhé! Cần thận kéo đi nhằm vào phòng Ana, bị nó cắn cho thì khổ! Há há há!

Tokuro: “.....” Sahara lời.....

Cuối cùng thì sau 10 lần gõ cửa sai phòng từ tầng 2 lên tầng 5, Tokuro cũng mò đến được phòng Sakura đang ở. Đó chính là phòng trà, và nó ở ngay tầng 1.

Ôi cái cuộc đời.....

Trong phòng, Sakura ngồi thẩn thờ trên ghế quay lưng lại với anh, mọi sự tập trung đều dồn vào cuốn sách dày cộm đặt trên đùi nên không nhận ra có người vào.

Tokuro mỉm cười, nhón chân không tiếng động, nín thở đi đến sau lưng muốn làm nàng bất ngờ. Khi đã đứng ngay sau lưng nàng, lấy hơi chuẩn bị hô gọi thì....- Thôi đi ông tướng, thờ phỉ phò lộ liễu thế kia rồi còn bày đặt dọa ai nữa!

- Ấc ặc..... Khụ khụ....! - Tokuro bị sặc, mặt tím tái, ôm cổ ho như sắp chết.

Qua một lúc mới đỡ hơn, Tokuro cười khỏ, oán trách nhìn nàng.

- Em thật là..... Không thể nhường anh dù chỉ một lần thôi sao?

- Chỉ có ngu mới để cho người khác hù dọa mình. Rất tiếc, em không ngu! - Sakura không buồn liếc mắt trả lời, ngón tay thon dài vuốt ve những đoá hoa anh đào sinh động khắc trên lớp bìa nâu đỏ bằng da cứng cáp.

Bị nói đến vậy rồi, anh cũng không dám có ý kiến gì thêm nữa, cúi người, thân mật ghé đầu lên vai Sakura, nhìn cuốn sách vẫn chưa được mở ra trên đùi nàng, gặng hỏi.

- Chị Yuki đã gửi cuốn sách này được hơn một tháng rồi, em vẫn không chịu mở ra đọc sao?

- Em không chắc liệu mình có muốn đọc nó hay không.....

- Trong này có điều gì làm em không vui sao?

- .....Có thể cho là vậy..... -Sakura thờ dài nặng nề, nhìn đến cuốn sách, trong mắt nàng nhuốm một màu u buồn.

Hơn một tháng trước, Yuki có đến thăm nàng rồi giao tận tay cuốn sách này cho nàng. Không đợi nàng kịp hỏi điều gì, cô chỉ quăng lại đúng một câu rồi bỏ về.

“Trong này viết về tất cả mọi chuyện xảy ra ở kiếp trước, em muốn thì xem, không thì vứt đi.”

Nhắc về thăm kịch kiếp trước, Sakura chỉ muốn ném ngay cuốn sách này đi, còn rảnh đầu mà ngồi đọc lại. Nhưng là nàng bỗng thấy có điểm khó hiểu.

Tại sao lúc nàng đã nhớ lại, chị không đưa mà phải chờ đến tận lúc này mới đưa?

Hơn nữa, chị chắc chắn biết nàng vẫn có khả năng nhớ lại toàn bộ mọi chuyện, vậy thì đưa cuốn sách này không phải quá thừa thãi hay sao? Mà Yuki sẽ không bao giờ làm những việc vô nghĩa như vậy.....

Có khi nào..... trong này có ghi chép về bí mật nào đó chăng.....

Nếu là như vậy, Sakura càng không muốn mở nó ra. Biết quá nhiều bí mật sẽ chết sớm, kiếp trước nàng đã từng có một cuộc trải nghiệm rất thực tế rồi, không rảnh mà thử lại.

Tuy nhiên, dù gì thì tò mò là bản tính của con người. Sakura dù không chịu mở nhưng cũng không nỡ vứt, đôi lúc không tìm được mà muốn đọc một chút, nhưng nghĩ kĩ lại thôi, đành vừa ngồi ngắm vừa đấu tranh tư tưởng.

- Nếu không muốn thì đừng nhìn nữa, thay vào đó..... - Tokuro lấy bó hoa sau lưng ra đưa tới trước nàng - ngắm hoa tươi rực rỡ thế này có phải vui hơn không?

Sakura không bắt ngờ như đã quá quen với việc này, mỉm cười đón lấy bó hoa anh đào, ngắm nghía một chút rồi gật đầu tán thưởng.

- Xem ra mắt chọn hoa có tiến bộ rồi đấy, không thấy con sâu róm nào trong này cả.

- Đó là đương nhiên, anh ngồi soi kĩ thế rồi, làm gì có chuyện con sâu róm nào chui vào nỗi chứ! - Tokuro dương dương tự đắc nói, nghĩ đến điều gì, giọng nói càng hào hứng - Toàn bộ hoa anh đào trong đám cưới ngày kia cũng đã được kiểm tra và chọn lọc chặt chẽ rồi mới nhập đến, em cứ yên tâm là sẽ không có sinh vật gì ít hơn 10 chân ở trong đó đâu!

Nụ cười bên môi nàng nhạt dần, ánh mắt trầm xuống, một tia do dự, áy náy xẹt qua. Nàng đặt bó hoa lên bàn, chán chừ một lúc rồi ngáp ngừng nói.

- Anh đã nghĩ kĩ về chuyện kết hôn này chưa? Anh không nhất thiết phải lấy em, ngoài kia có rất nhiều người cô gái tốt hơn em. Ý em là..... em đối với anh không phải là tình yêu nam nữ, em..... cũng không còn trong sạch nữa, em..... - ngón tay thon dài bất ngờ đặt trước môi Sakura, ngăn không để nàng tiếp tục.

Tokuro không biết từ lúc nào đã đi đến trước nàng, quỳ một gối xuống, ánh mắt kiên định nhìn nàng.

- Sakura, lần thứ 10 trong vòng ba tháng, anh xin nhắc lại: “Anh không quan tâm đến những điều vớ vẩn này!”

Không đợi Sakura có cơ hội phản ứng, anh tiếp lời.

- Thời buổi hiện đại này mấy ai còn quan tâm tới vấn đề trong sạch chứ! Nếu còn thì kệ xác người ta, anh không quan tâm!

- Về chuyện tình cảm, em không cần phải cưỡng ép bản thân thay đổi, anh sẽ cố gắng phát huy bản thân, để khiến nó chuyển biến thật tự nhiên. Còn nếu không được thì không cần thay đổi cũng không sao..... - anh nắm nhẹ lấy hai bàn tay nàng mà nâng niu, ánh mắt nhu hoà, ấm áp - ....Chỉ cần em biết anh



vẫn mãi yêu em là được rồi.....

Khoé mắt Sakura đã ướt từ khi nào. Nàng thật không thể hiểu nổi, nàng không còn trong sạch, cũng đã khẳng định rằng sẽ không thể cho anh một tình yêu anh muốn, vậy tại sao, anh vẫn kiên quyết muốn kết hôn với nàng?

- Chịu hy sinh lớn như vậy vì một đứa như em.... đáng sao?

- Đáng! Rất đáng! Anh đã chờ em suốt 18 năm rồi, thứ anh yêu là con người em. Bất kể em có trở nên thế nào, tình yêu của anh đối với em sẽ không bao giờ đổi thay.....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 111: Sự thật sau tất cả

Đại sảnh dinh thự Alexandra rộng lớn hôm nay được trang hoàng lung linh, đầy ắp khách khứa được mời đến dự tiệc đính hôn, người nào cũng ăn vận sang trọng, cao quý, từng cử chỉ đều thể hiện mình là người xuất thân nhà quý tộc có gia giáo nhưng bản chất thật của họ thế nào đã bộc lộ rất rõ qua ánh mắt.

Qua lớp kính từ căn phòng trên cao nhìn xuống, Sakura nhũn mảy, có chút không hài lòng mở miệng.

- Sao lại có nhiều như vậy? Không phải bảo chỉ mời một vài người quen thôi sao?

Sasori mới mở cửa vào phòng, vừa nghe vậy cũng tiến lại ngó xuống, nhún nhún vai nói.

- Anh chịu! Tất cả khách được mời đến hôm nay chủ yếu là đối tác làm ăn của Tokuro, còn lại một phần là bạn của ông nội và gia đình mình.

Thấy sắc mặt Sakura không được tốt lắm, anh mới nhớ rằng em gái rất ghét mấy bữa tiệc với những kẻ giả tạo thế này, hơn nữa, có vẻ dạo này tâm trạng nó không được tốt cho lắm.

- Nếu em không vui thì để anh cho người đuổi bắt đi.

Nàng thở dài, mệt mỏi lắc đầu.

- Không cần, em không sao.

Sasori nhìn vậy càng không yên tâm, khẽ vươn tay xoa đầu nàng, nhẹ giọng khuyên.

- Sakura, hôm nay là ngày trọng đại, đừng miễn cưỡng bản thân phải chịu đựng điều gì em không muốn. Em thích phá gì thì phá, hôm nay anh trai hứa sẽ không đứng ngoài cười vào mặt em nữa.

Sakura liếc xéo anh một cái, một hơi kẻ sạch tội lỗi của anh.

- Năm em 7 tuổi, anh cũng nói như vậy trước khi em đổ mười lọ nước tương vào bình rượu nho lớn chuẩn bị cho khách và trộn không dưới 8 lọ mù tạt vào tủ kem cốt chuẩn bị cho món tráng miệng. Kết quả là em thì bị phạt cấm túc nửa tháng, còn anh thì ngày nào đi qua cửa phòng em cũng đứng lại, chỗ mồm vào khe cửa cười sung sướng đúng 5 phút rồi mới đi.

Bàn tay đang xoa đầu nàng khựng lại, lập tức biết ý thu về. Sasori cười nịnh nọt ôm tay em gái, ra sức lấy lòng.

- Em gái xinh đẹp tuyệt trần, em xem, hôm nay là ngày vui tháng vui năm vui, có phải nên xí xoá hết chuyện xấu trong quá khứ đi không!?

Sakura không hề bị lay động, nở một nụ cười “thân thiện” nhìn anh, giọng nói “thiên thần” vang lên.

- Sau vụ đó, em đã thề, thù này nhất định phải báo.

Sasori bất giác rùng mình run rẩy, anh cảm thấy có điều gì đó không hay sắp xảy ra với mình.

- Hôm qua, em đã “đặc biệt” vì anh mà cho người đi in một bộ ảnh 3D chất lượng siêu tốt rồi để lại trên bàn ông.

- Ảnh..... Ảnh đó là gì vậy? - Ai đó toát mồ hôi lạnh, hoang mang hỏi.

- Ảnh nóng cấm trẻ em, địa điểm: khách sạn Emerald, Mahattan, năm ngoái.

Sasori đứng hình trong gió, sắc mặt thay đổi liên tục đúng bảy màu cầu vồng, cuối cùng dừng lại ở màu xanh lét, người run cầm cập. Cảm giác lúc này của anh giống như một người mặc sịp hồng choé đang nhảy chân sáo quanh Nam Cực thì bị người ta chụp ảnh được rồi tung lên Internet. Nụ cười bên môi Sakura càng thêm “hiền từ”, nàng vỗ vỗ đầu người anh trai đáng thương của mình, ánh mắt hết sức “âm áp”.

- Hẹn gặp anh ngày mai ở đám cưới..... đây là trong trường hợp anh có thể đến được.....

Bỏ lại Sasori không biết sống chết thế nào trong phòng, nàng hiên ngang rời đi.

Aizzz.... Đúng là trút được không ít buồn bực trong lòng ra ngoài sẽ thấy nhẹ nhõm hơn hẳn mà..... Chỉ khổ cái người đen đui kia phải làm vật hy sinh.....

Dù vẫn đang khoái chí vì báo được thù, Sakura vẫn vui không nổi vì lời ban nãy Sasori nói.

'Hôm nay là ngày trọng đại, đừng miễn cưỡng bản thân phải chịu đựng điều gì em không muốn.'

Nếu nàng nói..... nàng không muốn kết hôn thì sao?

Kết hôn là nghi lễ quan trọng nhất cuộc đời của mỗi con người, bởi đó là ngày hai người dám tuyên bố với thế giới về tình yêu của họ, nguyện nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời.

Nhưng người nàng sắp lấy không phải người nàng yêu, còn người nàng yêu sẽ vĩnh viễn không bao giờ thuộc về nàng.

Nàng rất muốn bỏ chạy đến một nơi thật xa, một mình sống nốt phần đời còn lại. Chỉ là, nàng không thể bỏ lại Tokuro, anh đã vì nàng mà hy sinh rất nhiều.

Năm Sakura 12 tuổi, trên đường cùng Tokuro đi học về thì bị bắt cóc. Kẻ bắt cóc gọi điện đe dọa nếu giao tiền chậm 1 giờ sẽ rạch 2 vết mắt nàng. Nhưng khi ông nội đã giao tiền xong xuôi, hắn lại không thả nàng mà giữ lại định cưỡng hiếp. Khi đó, Tokuro không màng tính mạng, liều chết xông lên ngăn cản, thậm chí bị hắn đâm hai nhát vào bụng, còn gắng gượng dẫn nàng chạy trốn ra ngoài. Nếu sau đó không phải được đưa đến bệnh viện kịp thời, e là anh đã mất mạng.

Năm nàng 16 tuổi, trường tổ chức đi dã ngoại trên núi, không may trời mưa bão, đoàn xe bị mắc kẹt trên núi, đất sạt lở khiến 3 xe rơi xuống rừng phía dưới, 1 trong số đó là xe chở nàng và anh. Tai nạn đó đã khiến 30 học sinh thiệt mạng, 6 người bị thương nặng, số còn lại chỉ thương nhẹ. Sakura may mắn nằm trong số bị thương nhẹ, nhưng Tokuro lại là 1 trong 6 người bị thương nặng suýt chết, lý do là vì đã lấy thân bảo vệ nàng khỏi mọi va đập mạnh từ ngoài.

Nói đúng ra, cái mạng này của nàng là nợ từ Tokuro. Vậy mà nàng bây giờ chẳng lẽ lại bỏ mặc ân nhân cứu mạng của mình trong đám cưới mà anh mong đợi nhất? Hoàn toàn không thể!

Nếu nàng đã không thể làm gì khác để báo đáp anh thì phải hoàn thành ước nguyện duy nhất của anh. Đó là lý do vì sao nàng chấp nhận lời cầu hôn của anh lúc trước.

Dù là kiếp này hay kiếp trước, nếu trời đã định sẵn nàng sẽ không thể có được hạnh phúc, vậy thì cứ thế đi, ít ra nàng còn có thể khiến người khác hạnh phúc. Như vậy cũng tốt, tốt cho cả nàng..... cả hẳn.....

.....

Sau khi chính thức thông báo về lễ kết hôn ngày mai, Tokuro trong bộ âu phục chỉnh tề nắm tay Sakura tiến vào sân khiêu vũ điệu Valse đầu tiên, các đôi khác cũng lần lượt theo vào ở các điệu tiếp. Khi mọi người dồn hết sự tập trung vào sân khiêu vũ, bàn tiệc, Sakura thành công trốn ra ngoài vườn, tạm thời thoát khỏi sự ồn ào nức náo bên trong.

Cởi bỏ đôi giày cao gót vướng víu, Sakura chân trần rảo bước trên con đường đá, đi đến ngồi bên đài phun nước, ngâm đôi chân trắng vào dòng nước mát lạnh trong vắt, đùa nghịch.

Hồi bé mỗi lần có chuyện gì buồn mà không tìm được ai tâm sự, nàng lại ra đài phun nước nghịch nước, nghịch đến cả người từ trên xuống dưới ướt sũng mới thôi. Chẳng qua là bây giờ vì hoàn cảnh bắt buộc nên nàng phải giữ trang phục khô ráo, ra về một tiểu thư trang nghiêm, nét na. Thật mệt mỏi.....

Tiết trời vào đêm vẫn có chút se lạnh, Sakura chỉ mặc mỗi bộ váy hở vai không tay, dài hơi quá gối, khi có gió thổi đến, nàng không kìm được run lên.

Bỗng, từ phía sau, một chiếc áo khoác ấm áp trùm lên, che chở nàng khỏi cái lạnh, mùi hương quen thuộc khiến nàng dừng lại trong giây lát, không dám quay đầu nhìn người sau lưng là ai.

- Trời lạnh như vậy, sao không ở bên trong? - Sasuke chỉnh lại áo khoác bao bọc kín vai nàng, lo lắng trách.

Đúng là hẳn rồi.....

Sakura cúi đầu trầm mặc, tuy không hiểu sao hẳn có thể ở đây nhưng nàng cũng chẳng còn tâm trí mà để ý đến những thứ vụn vặt như vậy.

- Anh không nên đến đây, Uchiha!

Bàn tay hắn hơi cứng lại, siết nhẹ vai nàng.

- Vì sao?

- Nơi này không chào đón anh! Tôi không muốn nhìn thấy anh! - Nàng lạnh nhạt thốt lên, đứng lên tránh khỏi bàn tay hắn.

Hơi ẩm trong tay vuốt mắt, trong mắt hắn phản phát tia mắt mát, buồn bã nhìn nàng, thanh âm chua xót vang lên.

- Giữa chúng ta..... thật sự không còn cơ hội nào nữa?

- Không phải anh là người rõ nhất sao? Chúng ta đi đến ngày hôm nay, tất cả đều là do anh! Tôi hận anh! - Nàng đột nhiên kích động hét lên, lời này không rõ là nói cho hắn nghe, hay cho bản thân mình nữa.

Cánh tay hắn bỗng vươn tới, kéo nàng vào lòng.

- Anh....!

- Em hạnh phúc không?

Sakura khó hiểu ngược lên nhìn hắn.

- Anh hỏi, em có hạnh phúc với cuộc sống bây giờ không? - Hắn lần nữa lặp lại, âm thanh trầm khàn vọng bên tai khiến nàng chần chừ.

Không! Sẽ không còn là hạnh phúc mà em khát vọng nếu thiếu anh.....

Nhưng lời nói ra ngoài miệng lại là:

- Tại sao lại không chứ!? Có Tokuro ở bên cạnh, tôi hạnh phúc hơn bao giờ hết!

- Ủ..... Vậy là tốt rồi.....

Hắn cắn chặt răng, đè nén mọi khổ sở trong lòng. Đau khổ thế nào hắn cũng sẽ chịu, bắt hắn phải nhìn người hắn yêu lấy kẻ khác, hắn cũng sẽ nhẫn nhịn mà chúc phúc cho họ. Chỉ cần nàng hạnh phúc, sống thật vui vẻ là được rồi.....Cánh tay ôm nàng buông lỏng, thân hình lùi lại ra sau, hắn xoay người dứt khoát rời đi, không lời từ biệt.

Đến khi bóng dáng hắn khuất sau rừng cây, Sakura không còn giữ được vẻ lạnh nhạt, hờ hững lúc trước nữa, yếu đuối ngồi trên mặt đất, gương mặt không biết đã đắm lệ từ lúc nào.

- Nếu đã yêu đến vậy, em hà tất phải cố chấp trốn tránh, làm khổ lẫn nhau.....

Itachi nhin không được bước đến cạnh nàng ngồi xuống, thờ dài nói.

- Anh thật không thể hiểu nổi, sao em lại không thể cho nó một cơ hội? Nếu là vì những chuyện cũ thì em nên quên chúng đi, quá khứ đã là quá khứ rồi.

- Cái quan trọng là nó đã vì em mà cố gắng thay đổi rất nhiều. Mặc dù không hoàn toàn bỏ được bản tính bá đạo, thích cưỡng chế, cũng không sửa được cái mặt lạnh nhưng về phương diện khác khá tiến bộ. Nó biết em thích ăn ngon nên từ nhỏ đã đi theo đầu bếp chuyên nghiệp học nấu ăn. Trong 4 năm em học đại học ở Nhật, nó bắt Tenten đến ở cùng em để tiện chăm sóc em, đồng thời cung cấp tin tình báo cho nó.

- Tin tình báo? - Sakura ngưng khóc, ngóc đầu dậy nhìn sang Itachi.

- À..... Tức là hàng tuần, Tenten sẽ chịu trách nhiệm thông báo về tình trạng của em, kèm theo cả sở thích, sở ghét, thói quen hàng ngày của em nữa.

Sakura lúc này mới chợt hiểu ra. Hèn chi khi đó bất kể là nơi hắn sắp xếp cho nàng, trang phục, đồ ăn hắn làm đều trùng hợp đến kỳ lạ với sở thích của nàng. Hoá ra, không có cái gì gọi kỳ lạ cả, hắn đều đã biết rõ trước.

- Chưa hết, nó còn bỏ rất nhiều thời gian, công sức để tự tay thiết kế, giám sát xây dựng một ngôi nhà để hai đứa ở sau khi kết hôn. Từng thiết bị, trang trí nội thất, đến viên gạch hay loại xi măng nào tốt nhất cũng được nó tỉ mỉ chọn lựa. Aizzz.... Nhớ lại lúc đó thằng bé có bao nhiêu là kỳ vọng vào ngôi nhà đó, vào tương lai..... Chỉ tiếc..... - Itachi phiền não lắc đầu, lén quay sang nhìn những biểu cảm biến hoá trên gương mặt nàng.

Sững sờ, ngạc nhiên, khó hiểu, đau lòng, do dự, muốn hỏi nhưng lại thôi.

'Em trai à, hy vọng đây là lần cuối cùng anh phải ra tay giúp em.....'

- Sakura, không có lúc nào Sasuke không hối hận về ngày hôm đó. Điều khiến nó đau khổ nhất suốt hàng thế kỷ chính là tự tay đẩy em vào đường cùng, phụ lại tình yêu của em..... Anh xin lỗi.....

- Anh nói gì vậy? Anh có làm gì sai đâu mà phải xin lỗi. Em.....

Sakura còn chưa kịp nói hết, Itachi đã giữ chặt hai vai nàng, ánh mắt anh trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, ẩn trong đó còn có sự áy náy.

- Kịp trước, sau khi được Akatsuki cứu sống, lẽ ra anh nên trở về chứ không phải cứ thế biến mất, lúc ẩn lúc hiện khiến Sasuke nghi ngờ tìm kiếm. Như vậy thì con à Karin kia cũng không nắm bắt được nhược điểm của Sasuke rồi dùng nó để uy hiếp, khiến ngày đó trong núi lửa, hai đứa tuyệt tình.....

- Vậy..... Ở..... Sao mày lại ở đây Haruka!? Sakura đâu!???

Itachi đang cúi đầu than thở, lúc ngẩng đầu lên thì đã thấy phía trước mặt là một con phượng hoàng đang nhìn mình với cặp mắt khinh bỉ như muốn chửi:

“Đồ ngu!”

.....

Sakura không để ý tới bộ dạng mình có bao nhiêu toi tả, chạy thẳng lên phòng ngủ, lục tung tủ đầu giường, hồi lâu mới lấy ra được cuốn sách mà Yuki đưa.

Cuốn sách vừa được đặt xuống bỗng dưng tự động mở ra, các trang giấy lần lượt lật nhanh như gió, thoáng chốc đã lật được 3/4 cuốn, đến một trang rồi dừng lại.

Từng dòng chữ viết trên từng trang giấy như lưỡi dao cứa sâu vào tim nàng. Nước mắt không khống chế được, lần nữa rơi xuống.....

Nàng đã trách lầm hán suốt bấy lâu nay..... Nàng luôn cho rằng hán hận nàng, chán ghét nàng, chỉ coi nàng như kẻ thù nhưng có bao giờ nàng nghĩ rằng hán cũng có nỗi khổ riêng không thể nói.....

Trang sách trượt khỏi ngón tay nàng, lần nữa lật đến gần cuối cuốn sách, dừng lại ở một hình ảnh.

Sakura nhận ra, đó là sau khi nàng đã chết, hán ôm nàng trong tay..... hán..... đã khóc.....

Chạm tay vào bức hình, nàng như cảm nhận được từng giọt nước mắt của hán rơi lách tách trên trán, đôi mắt, sống mũi, đôi môi nàng, một âm thanh khe vọng bên tai.....

“Ta yêu nàng.....”

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 112: Không bao giờ là đủ!

Au: Mặc dù thi HK làm bài như shit nhưng vẫn đăng cho mọi người chap mới. Báo trước là Fic sắp end rồi nhé! =))

\*\*\*\*\*

Bầu trời mới hưng hửng sáng, cả dinh thự Alexandra đã sớm náo loạn tung bưng.

Một trong hai nhân vật chính của sự kiện hôn lễ trọng đại ngày hôm nay, cô dâu đã biến mất, chỉ để lại duy nhất một bức thư tạm biệt. Ấy vậy mà nhân vật chính còn lại là chú rể cùng các boss tầm cỡ khác như ông Thomas, Sasori, Yuki, Deidara,.... lại bình chân như vại ra lệnh hủy bỏ hôn lễ rồi ở trong phòng tranh thưởng trà.

- Con bé đã nói chuyện với cháu rồi chứ, Tokuro? - ông Thomas nhấp một ngụm trà trong cốc, nhẹ giọng hỏi.

- Vâng, cô ấy xin lỗi vì không thể kết hôn với cháu. Cô ấy đã từng hiểu lầm người mình yêu dẫn đến cả hai chia ly và nói rằng sẽ nhất quyết không để như vậy nữa. Cháu đã đồng ý hủy hôn rồi.

- Đồng ý dễ dàng như vậy, không hối hận sao?

- Có chứ ông. Chờ nhiều năm như vậy, đã gần biến cô ấy thành vợ mình rồi, phút cuối lại để cô ấy chạy mất, làm sao cháu không hối hận cho được? - Tokuro cười khổ, nhớ lại ánh mắt tha thiết của nàng lúc khẩn cầu mình tha thứ, trái tim lại nhói lên.

- Nhưng cháu biết cháu sẽ không thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy được, bởi cô ấy có vẻ rất yêu người đàn ông kia. Cháu không muốn Sakura vì cháu mà khó xử nên mới đồng ý. Cháu như thế nào không quan trọng, quan trọng là cô ấy sống thật tốt là được.

- Yêu một người không phải ép buộc người ấy bên mình, mà là khiến người ấy hạnh phúc.

Nghe vậy, một nửa số người ở đây cảm động, một nửa rùng mình sờn da gà.

Yuki huých tay Sasori, nhỏ giọng cảnh cáo.

- Nghe cho kỹ đi, ông tướng. Người ta kém hơn anh mười mấy tuổi mà đã có suy nghĩ chính chắn, trưởng thành như vậy. Chả bù cho một lũ đàn ông lằng nhằng các người.....

Không chỉ Sasori mà còn cả Hidan, Kisame cúi đầu chột dạ. Deidara thấy vậy được thể lên mặt.

- Đây, các chú xem lại bản thân mình đi, có khác gì mấy con chó đực đến thời kỳ động dục không? Phải như anh đây này, lúc nào cũng chỉ biết có vợ!

- Thôi mày ngậm mồm giùm cái, ằng không biết ngượng à!? Trước khi gặp Rebecca, mày có khác quái gì bọn tao? - Sasori không khách khí nhìn lướt một vòng, chỉ chó bắt lỗi.

- Đến Yahiko ngày xưa chẳng lằng nhằng hai tay nắm em đây còn gì?

- Thế cơ à..... Tán giời nhì!? - Konan như có như không nhếch môi, đảo mắt liếc qua, cái nhìn sắc như lưỡi dao chém phần phật lên người Yahiko.

Yahiko rùng mình lui lại ra sau, ra sức thanh minh cho sự trong sạch của bản thân.

- Em à..... Em bình tĩnh đã. Thằng Sasori nó nói láo! Anh ngày xưa lúc nào cũng chỉ có em, làm gì còn sức mà nghĩ tới con khác!

- Thật không? - Konan nhướn mày nghi hoặc.

- Thật! Thật hơn cả thật! Anh thề!- Ừm..... Tạm chấp nhận.....

Yahiko thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa được bao lâu thì bị câu tiếp theo của cô đánh cho khủng hoảng tinh thần.

- Một tuần ngủ sofa để chứng minh sự trong sạch!

Yahiko anh xin thề, nhất định phải đánh banh xác thằng Sasori kia!

- Còn thằng nào nữa nhì..... A đúng rồi! Chuyên gia lừa tình, thằng Itachi đâu rồi?

Itachi không giơ tay nhận hàng, hết sức bình tĩnh, môi cười quyến rũ hướng về phía Sasori.

- Tình yêu à, sao anh lại nói em như vậy chứ? Người ta buồn mà~~~

Từ già trẻ, lớn bé trong phòng lần lượt đứng hình trong gió, mặt ai trong cũng như vừa nuốt phải ruồi trâu, đặc biệt là Sasori.

- Ừc! Mày..... Mày đừng làm.... làm tao sợ.....

- Áhh \_\_\_\_!!! Cút! Đừng lại gần tao!!!

- Ông ơi, cứu cháu!!!!

Itachi uốn éo lại gần, chu môi, nũng nịu ôm Sasori, giọng nói eo éo khiến người ta rùng rợn tự động tránh như tránh dịch.

Sasori tránh không được, đánh cũng không xong, chỉ còn nước kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết, hướng phía ông nội cầu cứu chỉ để đổi lại một câu hò hững.

- Xin lỗi, mình không quen bạn nhà!!! Ahhihi! =))

-----

5 giờ chiều, Tokyo, Nhật Bản.

Sasuke dừng xe lại trước cổng một căn biệt thự rộng lớn bốn tầng xây theo phong cách châu Âu, do dự hồi lâu rồi cũng quyết định mở cổng tiến vào.

Chiếc xe băng qua rừng hoa anh đào hai bên đường, đài phun nước có đặt tượng thần tình yêu đến cửa lớn biệt thự.

Mở khoá cửa, bật công tắc điện, ánh sáng vàng trắng chiếu rọi khắp phòng. Bên trong, trang thiết bị hiện đại, đồ nội thất tinh tế, từ thiết kế đến sắp xếp đều hài hoà, cân đối, đem lại cảm giác như “nhà” cho người xem. Nhưng đối với hắn, “nhà” này không hẳn là “nhà”, vẫn còn thiếu một thứ rất quan trọng.

Sasuke đi lên thư phòng, đến trước một bức tranh được lồng khung kính trang trọng treo trên tường. Viên giấy đã hơi ố vàng, màu sắc đã phần nào phai nhạt nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ nụ cười đẹp đẽ trên môi người con gái hắn yêu.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, trong ký ức hắn, nụ cười thuần khiết của nàng khi nhìn về phía hắn chưa từng phai mờ. Cứ nghĩ đến một sự thật rằng từ nay, nụ cười đó không còn là dành riêng cho hắn nữa, Sasuke lại không nén nổi buồn bã, thất vọng.

- Nhìn cái gì mà đắm đuối vậy? Có gì đẹp lắm sao? Tránh ra cho người khác xem với!

Giọng nữ lạnh lạnh vang lên, tiếp theo, Sasuke còn chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì đã bị người ta huých một cái ngã ra sau, ngồi ngây ngốc trên sàn nhìn người kia.

Sakura sau khi đẩy hắn ra cũng chẳng buồn quan tâm hắn có biểu hiện ra sao, cứ thế sấm soi bức tranh, ra sức bắt lỗi- Cái gì thế này? Sao trên đời lại có người xấu như vậy?

- Khiếp! Da thì xin xin, mặt thì vừa béo vừa ngu, trông không khác gì đũa bại nào!

- Tóc tai kiểu gì toán loạn thế này, phong cách chó xù Rock n Roll à!?

- Nhìn kia, mắt lò đà lò dò như phê cần!

.....

Chê trách chán chê một hồi, Sakura giận dữ quay ngoắt lại nhìn hắn.

- Mắt anh đui rồi à!? Ngắm “con Godzilla” này làm chi cho tốn thời gian, người đẹp ngồi ngồi như em đứng ngay trước mắt đây không nhìn, đúng là phí của zời!

Miệng liến thoắng không ngừng vài phút, Sakura mới nhận ra điều lạ. Sao từ nãy đến giờ không thấy ai trả lời cả.

Cúi xuống thấy Sasuke không hiểu sao lại ngồi trên đất, sững sờ nhìn mình, Sakura nhú mày, tốt bụng vươn tay ra muốn kéo hắn dậy, nhỏ giọng lầu bàu.

- Bình thường thì khỏe như voi đập mãi không ra, sao bây giờ mới huých nhẹ cái đã như lông vũ bay trong gió th..... A!

Hắn đột nhiên nắm chặt tay nàng, kéo mạnh xuống khiến nàng mất thăng bằng ngã vào lòng hắn. Cánh tay hắn siết chặt tựa như muốn ghim nàng vào người, đồng thời như để chắc chắn rằng nàng thực sự đang ở đây, hắn không phải đang mơ!

Sakura cũng đoán được ý nghĩa hành động này nên không ngăn cản, trái lại còn vòng tay ôm tấm lưng lấy rộng, gò má cọ cọ bên lồng ngực hắn, môi cười ngọt ngào.

- Em đang ở đây..... Đừng lo..... Em sẽ không đi đâu hết nữa.....

Đầu hắn vùi sâu vào hõm vai nàng, hương thụ hương thơm anh đào đặc biệt chỉ có trên người nàng, thanh âm chứa đầy sự khó tin.

- Làm sao có thể..... Em không thể ở đây được.....

- Tại sao lại không thể chứ!? - Sakura nóng nảy gắt, đẩy hắn ra, hai tay cường chế giữ chặt đầu hắn, còn nhéo mạnh một cái vào mặt hắn - Anh mở mắt ra nhìn cho kỹ đi! Em đây là Sakura hàng chất lượng cao độc nhất vô nhị trên toàn vũ trụ! Anh ở đây ngắm gái được, em không được phép chác!?

Lúc này bị nhéo đau như vậy thì hắn đã tin chắc đây là hiện thực. Sakura của hắn đang ở đây đánh ghen với người trong tranh, mà người đó không phải ai khác chính là bản thân nàng. Thật hoài nghi không biết mắt ai mới có vấn đề.....

Thấy Sasuke im lặng, Sakura lại tưởng hắn vẫn không tin, trong phút giây nông nổi liền ghé sát lại hôn mạnh lên môi hắn.

Nàng ngập ngừng gặm cắn làn môi bạc, lưỡi vụng về tiến vào rồi dừng lại, trán đỏ mồ hôi không biết nên làm thế nào. Không hiểu mấy lần trước hắn làm cái trò gì mà hôn lâu thế?

Đúng lúc muốn lui ra, bàn tay hắn bất ngờ giữ chặt gáy nàng, quần lấy cái lưỡi nhỏ của nàng, miết nhẹ, dành lại thế chủ động, thần tốc tiến công.

Ohhh..... Thì ra là làm như thế.....

Sakura bị hắn gầy vò đến choáng váng đầu óc, ánh mắt trong vắt lấp lánh hơi nước, gò má phồng hồng, đôi môi đỏ sưng mọng đầy quyến rũ. Hình ảnh này lọt vào mắt hắn đã thành công kích thích dục vọng ẩn sâu trong con người hắn. Vừa mới buông ra chưa được bao lâu, hắn lại ghé tới muốn tiếp tục.

- Khoan..... Khoan đã..... Anh không thắc mắc vì sao..... em lại tới đây sao? - nàng cuống quýt lấy tay chặn lại môi hắn.

- Có quan trọng sao? - Hắn nhú mày không kiên nhẫn.

- Có chứ! Rất quan trọng là đàng kh..... Á! Anh làm gì vậy!?

Sakura giật mình hét toáng lên, để lại bàn tay không trung thực đang luồn vào trong áo nàng kia, mặt đỏ bừng, vừa tức vừa ngại trừng hắn.

- Thắc mắc có thể hỏi sau, nhưng là..... - hấn khẽ cắn nhẹ lên vành tai mẫn cảm của nàng - ..... em không thấy có chuyện khác quan trọng hơn cần làm bây giờ sao.....

Dứt lời, bàn tay càng thêm càn quấy di chuyển lên trên vuốt ve, bắt chắp mọi sự ngăn cản của nàng.

- Anh đừng có mơ! - Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đẩy mạnh hấn ra. Kết quả là đẩy thì không được, còn bị hấn kéo lại hôn xuống cổ, xương quai xanh, động tác thêm táo bạo, khiêu khích.

- Anh đang mơ mà.....

Cuối cùng, qua một lúc sau, Sakura mềm nhũn dựa vào lòng hấn, quần áo đã bị cởi ra phân nửa, đành miễn cưỡng chấp nhận số phận, mặc cho hấn bế vào phòng ngủ..... đề thuận tiện tiếp tục “chiến sự“.....

-----

Nửa đêm, Sakura khó ngủ tỉnh dậy trong trạng thái toàn thân đau nhức, eo mỗi nhừ, khắp người phủ đầy dấu hôn. Nhớ lại lúc chiều bị hấn hăng hái “ăn” sạch sẽ, hại nàng không chịu nổi mà thiếp đi, Sakura không nén nổi tức giận mắng thăm.

Tên háo sắc này ăn cái quái gì mà sung sức vậy? Trước khi ngắt nàng vẫn nhớ hấn rất sung sức, trong khi đó đã là lần thứ 4!

Quay sang bên cạnh đã không còn thấy ai, Sakura nổi giận đùng đùng ngồi bật dậy, lấy chăn che người rồi khó nhọc lết xuống giường đi tìm hấn.

Tên khốn này mà dám ăn xong chùi mép, nàng nhất định đập hấn cho ra bã!!!

Khập khiễng mò đến thư phòng, Sakura liền nghe có tiếng nói chuyện bên trong.

Hình như hấn có thói quen không bao giờ đóng kín cửa thì phải. Đã không dưới một lần nàng nhòm qua khe cửa mà nghe trộm thế này rồi.

'Mà khoan..... Kia không phải là thằng ăn hại Suigetsu sao? Hoá ra thằng này cũng đầu thai đến đây à?'

Bên trong có vẻ vẫn chưa phát hiện ra là có người rình trộm bên ngoài, tiếp tục vào vấn đề chính.

Sasuke chỉ khoác tạm áo choàng tắm đen, vạt áo mở rộng lộ ra cơ ngực rắn chắc. Hấn nhú mày nhìn tài liệu trong tay.

- Cô ta chết chưa?

- Hiện giờ là chưa nhưng đang trong tình trạng nguy kịch, e là không còn trụ được bao lâu nữa.

- Hừ! Bằng mọi giá phải cứu cô ta sống! - Ánh mắt hấn lạnh lùng, tàn nhẫn, âm thanh lạnh đến thấu xương - Chết như vậy quá dễ dàng cho ả rồi! Suigetsu thờ dài tuân lệnh, do dự nói.

- Sếp, như vậy có hơi quá không? Dù gì cũng đã 15 năm, cô ta thành như vậy coi như ngài cũng trả được hết thù rồi.... Chuyện này nếu để phu nhân biết s.....

“Rầm!”

Hấn đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, toàn thân tản ra sát khí khiến Suigetsu câm nín, Sakura bên ngoài cũng rùng mình.

- Cút!

Ý thức được mình nói sai, Suigetsu không dám ở lại thêm nữa, lập tức cúi chào rồi biến mất.

Còn lại mình Sasuke trong phòng, hấn thở một hơi đầy phiền não, không buồn liếc nhìn cửa nói.

- Vào đây.....

Ai đó vẫn chưa biết là mình đã bị phát hiện, ngơ ngác nhìn xung quanh xem xem còn nhân vật nào sẽ xuất hiện nữa.

- Sakura.....

Ai đó giật mình chột dạ, lén lút định chuồn.

- Đừng có nghĩ đến việc chạy!

Bàn chân nàng cứng đờ, cuối cùng không còn sự lựa chọn nào khác đành chuyển hướng quay lại thư phòng.

Gương mặt ngây thơ, vô tội đến đáng thương của nàng chọc cho hấn bật cười, giang tay gọi.

- Lại đây nào!

Sakura hơi dừng lại một chút, cẩn thận ngược đầu thăm dò xem có gì nguy hiểm không. Đến khi đảm bảo phía trước an toàn, nàng vui vẻ xách chân chạy tới nhào vào vòng tay hắn.

Sasuke mỉm cười ôm chặt nàng trong tay, cúi đầu hôn lên mái tóc, vàng trán nàng, cung chiều máng yêu.

- Con chuột nhất thích nghe trộm!

Sakura biết hắn không tức giận, càng thêm to gan, nhe răng cười cãi lại.

- Em thích thì em nghe trộm thôi! Anh làm gì được em chứ!?

Sasuke “Ồ” một tiếng, thấp giọng cười khẽ bên tai nàng.

- Xem ra là có người muốn một tuần không xuống được giường rồi.....

Nụ cười của Sakura lập tức cứng đờ, mặt biến sắc. Một tuần không xuống được giường, không cần nghĩ cũng biết độ thâm như thế nào rồi!

Nàng lập tức thay đổi thái độ không coi ai ra gì ban đầu, hết sức nịnh nọt rướn người lên, đôi tay thon dài ôm cổ hắn làm nũng.

- Sasuke..... Anh sẽ không..... “thú tính” đến thế chứ..... Em rất đáng thương mà..... - nói xong còn phối hợp chớp chớp đôi mắt long lanh đang rung rung nước.

Wow! Đến nàng cũng thật bội phục kỹ thuật diễn xuất của mình!

Nàng cứ trưng ra dáng vẻ như thế này, e rằng nàng có làm gì sai trái đi chăng nữa, hắn cũng không nỡ phạt nàng. Sasuke cảm thấy thật bất lực, đành chịu thua.

- Được rồi, tạm tha cho em.....

Khà khà..... Nàng biết mà!!!

Sakura cười toe toét hôn chụt một cái lên môi hắn, giẫy khoi tay hắn muốn đi xuống về phòng ngủ.

Không ngờ nàng đã quên mất hiện giờ mình chỉ quấn tạm một tấm chăn mỏng manh, một động tác giẫy nhẹ cũng đủ làm nó tuột xuống tận eo. Bao nhiêu cảnh sắc vô tình lọt hết vào mắt hắn.....

Lần này đến lượt hắn cứng người, vật nào đó không yên phận bắt đầu nhô lên, cánh tay giữ Sakura siết chặt, đem nàng ôm trở lại.

- Anh làm sao vậy?

Sakura hình như chưa nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, ngây ngô nhìn hắn. Thấy hắn nhìn mình, cũng cúi đầu nhìn theo ánh mắt hắn, rồi.....

- Áhhhh..... Dê xôm!!

Nàng hoảng hốt lấy tay che lại khung cảnh bại lộ trước ngực, mặt bốc khói vùng vẫy người muốn chạy, lại bị tay hắn đè chặt không để nàng thoát.

Sakura rùng mình trước ánh mắt “đói khát” của hắn, tuyệt đối đề cao cảnh giác trước con sói đói này.

- Anh..... Anh đừng có làm loạn..... Ban chiều còn chưa đủ hay sao?

Sasuke đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt đã bị che phủ bởi dục vọng, thanh âm nghiêm túc.

- Vội em, không bao giờ là đủ.....

Dứt lời, thân thể Sakura bị đặt lên bàn, toàn bộ giấy tờ tài liệu gì trên mặt bàn đều bị gạt hết xuống đất. Hai tay che trước ngực bị kéo lên quá đầu, không còn trở ngại gì, hắn ghé xuống tham lam cắn nuốt.....

Tiếng phản đối trong miệng nàng dần chuyển thành tiếng ngậm nga, rên rỉ quỵn rũ.....

Trong thư phòng, một màn kích tình nóng bỏng diễn ra..... Một đêm không ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 113: Cô ta.....?

Giữa trưa hôm sau, Sakura vừa tỉnh dậy, một khuôn mặt tươi cười hết sức thoải mái đập ngay vào mắt nàng.

- Chào buổi sáng, em yêu...

Sasuke cười khẽ, cánh tay chắc khỏe ôm chặt nàng vào lòng, đặt những nụ hôn lên khắp gương mặt nàng.

Sakura giờ phút này mệt gần chết, còn hơi sức đâu mà so đo với hắn, cũng không rảnh mà hỏi đêm qua làm sao hai người họ từ thư phòng về được phòng ngủ. Nàng lười biếng rúc vào lồng ngực hắn, nhắm mắt muốn ngủ tiếp.

- Sakura, dậy ăn sáng đã rồi ngủ tiếp.....

Sasuke lay nhẹ thân thể bé nhỏ trong tay, môi bạc dính sát vành tai nàng trêu chọc, giọng nói nhẹ nhàng, quyến rũ như đang dỗ trẻ con.

Hôm qua Sakura bị hắn quần lấy từ chiều đến tối, còn chưa đường sức được bao lâu thì lại bị cưỡng ép tiếp tục từ đêm đến rạng sáng nay. Bây giờ giấc ngủ ngon bị phá đám, hỏi xem nàng có điên không cơ chứ!

Và thế là, bạn Sakura trong một giây đại khờ mà vùng tay lên, giáng ngay xuống cái mặt phiền toái kia một cái bạt tai.

“Chát” một tiếng, cảm thấy cái đầu kia đã ngưng làm phiền và phần ra chỗ khác, Sakura vui mặt vào bộ ngực ấm áp của ai đó, tiếp tục ngủ ngon lành như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, yên bình chưa được bao lâu, nàng bỗng thấy có cái gì đó đang di chuyển trên người mình, từ cổ, xuống ngực, bụng, rồi xuống đến.....

“Áhhh\_\_\_\_\_”

Sakura bừng tỉnh ngồi bật dậy la toáng lên, khiếp sợ gạt phắt cái tay “bồ lão” kia ra. Khi tầm mắt vừa chạm phải vết bàn tay đỏ in trên mặt ai đó, nàng sùng sốt rồi chợt hiểu ra, biết điều im miệng cúi đầu sấm hối.

- Hừ! Không định nói gì à!? - Sasuke đen mặt, tức giận nhìn nàng.

- Em...xin lỗi.... - nàng máy móc trả lời, giọng nói rất thiếu chân thành, còn nghe ra chút giận dữ, bực bội.

- Vì cái gì? - Rõ ràng hắn mới là người bị ăn tát, sao nghe giọng nàng cứ như là nạn nhân không bằng.

Hiện giờ Sakura đang rất điên tiết, người ta đã đang buồn ngủ, hỏi què gì mà lảm nhảm! Thế nên, lại trong một phút giây đánh rơi não, nàng hung dữ chỉ thẳng vào mặt hắn, quát:

- Vì lẽ ra nên cho anh ăn mười cái tát bằng đép chứ một cái quá nhẹ rồi!

Nói xong rồi Sakura mới ý thức được mình có bao nhiêu là đần độn thì cũng muộn rồi. Sắc mặt hắn ngày càng u ám, dọa cho nàng cả người lạnh toát, không dám tưởng tượng tiếp theo hắn định sẽ xử lý nàng thế nào.

Ừm, tốt nhất là đừng nghĩ nữa, dù sao thì sau đó cũng bị hắn “làm” đến mức muốn thở còn khó khăn, sức đâu mà nghĩ cho số phận đáng thương của mình.

“Ăn” nàng xong xuôi rồi, lửa giận của Sasuke liền biến mất không tung tích, cười thỏa mãn bế nàng vào phòng tắm. Biết đêm qua và hôm nay mình đòi hỏi hơi quá có lẽ đã khiến nàng mệt nên mọi việc từ tắm rửa, thay quần áo cho nàng đều một tay hắn làm. Mà Sakura cũng không phản đối, mặc cho hắn tận tình hầu hạ, có osin ngay đây, tội gì phải khổ! Sasuke hài lòng ngắm nhìn nàng trong bộ váy hai dây trắng tinh khiết dính thân hắn chọn mua, cúi đầu hôn nhẹ lên gò má nàng rồi bế nàng đi đến phòng ăn.

Vốn Sakura còn đang ngái ngủ, nhưng mùi thức ăn thơm ngào ngạt lập tức đá bay cơn buồn ngủ. Sakura mắt mở to, liếm mép thèm khát nhìn đồng đồ ăn bày la liệt trên bàn: thịt, cá, salad, súp, bánh ngọt loại gì cũng có, chỉ nghĩ thôi cũng biết toàn là đồ ăn cao cấp.

Thấy Sakura sắp chảy dãi đến nơi rồi, hắn buồn cười lắc đầu hết cách, ôm nàng ngồi xuống ghế.

Của ngon vật lạ ngay trước mắt, Sakura mắt sáng quắc, không thèm dùng đũa, trực tiếp thò tay ra, nhắm ngay cái đùi gà rán to béo mà vớ.

Không ngờ, bàn tay còn chưa chạm được vào em đùi gà dễ thương, Sasuke không khách khí đã lấy đũa đánh bốp vào tay nàng.

- Sao anh đánh em.....?! - Sakura bị đau thu tay lại, cặp mắt long lanh đầy uất ức nhìn hắn.

- Bần! - Hắn cau mày trách rồi không đợi Sakura kịp phản ứng gì đã gắp em đùi gà đặt vào đĩa, tỉ mỉ gỡ thịt, đưa đến bên môi nàng - Há miệng nào!

Sakura ngơ ngác một hồi, hiểu ra ý của hắn liền mỉm cười ngọt ngào, phối hợp há miệng ăn.

- Ngon không? - Sasuke đưa tiếp miếng nấm hương tới, ánh mắt dịu dàng, cung chiều nhìn nàng ăn vui vẻ.

- Có! - Sakura gật đầu, cũng lấy đũa gấp thịt viên cho hắn - Anh ăn đi, từ đầu tới giờ chẳng thấy anh ăn gì cả!

Sasuke nhìn miếng thịt viên, rồi lại nhìn ánh mắt mong chờ của nàng, khoe môi nhếch lên cười xấu xa, bất ngờ cúi đầu hôn nàng.

- Lúc này chưa cần, nhưng em phải ăn thật no, tối anh mới không bị đói....

Lời này nghĩa là sao? Là muốn vỗ béo nàng, để dành buổi tối sẽ “làm thịt” chứ còn sao nữa!

Mặt Sakura đỏ bừng, vừa tức vừa xấu hổ véo mạnh lên tay hắn một cái.

- Ăn thịt nhiều không tốt, từ nay anh ăn chay đi!

- Không được..... - hắn lắc đầu cho là không phải, cắn nhẹ lên vành tai nàng - .....Nếu anh ăn chay thì ông nội bao giờ mới được bế chất..... Hừm!?

- Ai..... Ai là ông nội anh, rõ ràng là ông của em mà! Anh đừng nhận vơ!

- Em thực tế một chút đi, em yêu. Em là vợ anh, người thân của em cũng là của anh!

- Anh mới phi thực tế, em là vợ của anh khi nào!? - Sakura tức đến nghiêng răng nghiêng.

- Kể từ khi em ra đời đã định sẵn sẽ là vợ của anh, ngủ cũng đã ngủ chung, làm cũng đã làm rồi, em còn chối gì nữa? - Sasuke mặt tỉnh bơ trả lời - Chẳng lẽ em muốn có con rồi mới chịu thừa nhận!

- Anh.....!

- Không sao, vấn đề này rất dễ giải quyết! Chi bằng..... không cần chờ đến tối..... luôn và ngay..... - tay hắn đã luồn vào trong váy nàng từ lúc nào....

.....

“Râm!!!”

Cửa phòng bếp đột nhiên bị đập tung ra, bóng dáng Tenten hiện ra..... - Anh trai à, anh..... Ặc!

Tenten hoá đá, trợn trắng mắt nhìn hai người rất không đứng đắn ôm hôn nhau. Nếu cô đoán không nhầm thì cái chỗ nổi lên trong áo, sau lưng Sakura là bàn tay ông anh trai mình thì phải.....

Úi dồi ôi, mấy cái vết đỏ đỏ chói trên vai, cổ, tay kia không phải dấu hôn thì là gì..... Xem ra hôm qua chiến đấu rất ác liệt đây.....

Sasuke mặt đen thui giấu Sakura vào lòng, quay lại vẫn thấy Tenten đứng nguyên đấy, nhìn bọn họ không chớp mắt, hắn tức giận gặm lên.

- Ra ngoài!!!

“Vèo” một cái, Tenten biến mất.

Sakura núp trong ngực hắn, mặt đỏ như sắp bốc hỏa. Có phải Tenten là muốn trả thù vụ lần trước nàng phá đám lúc cô ấy với Neji đang..... nên lần này cố tình can đúng lúc này mà đến đúng không..... Trời ơi, nàng không muốn sống nữa..... Đi chết đi cho rồi..... T\_\_T

Sasuke cũng ảo não không kém. Đồ ăn đến miệng còn không được ăn, tất cả là tại cái đứa em gái mất nết kia! Cứ đợi đấy, thù này hắn sẽ tính hết lên đầu thằng em rể!

Ở một nơi nào đó trên Trái Đất, Neji bất giác rung mình....

- Em ăn tiếp đi, nếu muốn về phòng nghỉ ngơi thì gọi anh một tiếng, chân em không tiện đi lại, nghe chưa?

- Em biết rồi mà.... - nàng mỉm cười trấn an, hơi tướng người hôn phớt lên môi hắn, khẽ giục - Anh mau đi nhanh đi, đừng để Tenten chờ lâu, cũng đừng quá nặng lời với cậu ấy....

Nhắc tới “kẻ phá đám” kia, Sasuke không vui vẻ là mấy, giọng nói lộ ra vài phần tà ác.

- Em yên tâm, chỉ bằng trình nó vẫn chưa đủ gây khó khăn cho anh. Anh sẽ “quét” nó khỏi đây nhanh thôi....

Đúng là trình độ cùi bắp của Tenten chưa là gì so với con cáo cụ như hắn đây, nhưng nếu không chỉ có mỗi Tenten thì sao?

“Ủa!? Anh cũng đến đây sao, Naruto!?? Đổng vali này là thể nào?!”

Không cần biết Tenten là vô tình hay cố tình thốt lên, tóm lại, khỏi cần nói cũng biết sắc mặt hắn khủng bố thế nào.....

....

“Khổ cho cái tấm thân tàn tạ này quá cơ.... Hức hức.... Tại sao mẹ tôi mà cứ phải trăm phương ngàn kế ép tôi lấy vợ.... Hức.... Bà có còn là mẹ ruột tôi không đây.....”

“Lấy vợ là gì!? Là giống như đeo cái xích chó vào cổ mình rồi để cho người khác dắt! Một con người ưa tự do như tôi thì làm gì có chuyện chấp nhận chuyện này!!!”

“Thế nên cậu nhất định phải giúp tôi! Nếu không tôi sẽ thất cổ tự tử rồi để lại di thư tố cáo cậu chủ mưu hãm hại!”

Naruto có vẻ như đã bị dồn đến đường cùng mới dám nói những lời bố láo như vậy với cái người ác ma này.

Sasuke mặt lạnh te, hoàn toàn vô cảm với câu chuyện và lời đe dọa của cậu. Bình tĩnh chờ đến khi Naruto đã nói xong hết, hắn thông thả lấy điện thoại ra, bấm số một ai đó, ấn gọi, để loa ngoài.

Sau hai tiếng chuông, người bên kia nhận cuộc gọi.

“Alo? Sasuke à?” Giọng Kushina từ đầu dây kia truyền tới dọa cho Naruto mặt cắt không còn giọt máu, lao như chó điên tới cướp điện thoại hắn. Đáng tiếc, Sasuke dễ dàng nhắc chiếc điện thoại tránh khỏi cặp móng chó vô tội của Naruto, bình tĩnh trả lời.

“Cô Kushina, lâu rồi không gặp, cô khỏe chứ?”

Kushina bỗng im lặng hồi lâu, qua một lúc nghiêng răng kèn kẹt hỏi như khẳng định.

“Thằng oắt Naruto ở chỗ cháu!?”

“Địa chỉ là số nhà 21X, đường Y, phố Z, mời cô đến kiểm hàng.”

“Được rồi! Cháu giữ nó ở đấy, cô đến ngay!”

Sasuke cúp máy, nhìn thoáng qua ai đó nằm bất tỉnh nhàn sự trên sàn, ánh mắt như nhìn một cái giẻ chùi chân hàng tồn kho. Hắn khẽ liếc qua cô em gái đang ngồi run rẩy gần đó, lắc lắc cái điện thoại trong tay, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lọt vào tai cô lại như tiếng rít gào của quỷ.

- Tự phần, gọi mẹ, du lịch Titanic, chọn một trong ba.

- Dạ em cắt ngay ạ! - Tenten rất thức thời tron ngay điều một. Nói xong cũng xách túi, giày dép chạy ngay khỏi căn biệt thự.

Chờ đến sau khi Kushina đến dọn nốt cái “giẻ chùi chân”, cuối cùng hắn cũng được yên tĩnh hưởng thụ không gian của hai người.

Nghĩ tới cô nàng đang chờ hắn trong phòng ngủ, hắn không nhịn được cười cung chiều. Thế nhưng, đặt chân vào phòng ngủ không một bóng người, nụ cười trên môi có chút cứng đờ, lập tức chuyển hướng đi tới thư phòng.

- Em đang làm gì vậy!?

Thanh âm trầm trầm của hắn đột nhiên vang lên từ phía sau khiến Sakura giật mình hoảng hốt quay lại, vụng về đem tài liệu trên tay giấu sau lưng.

Sasuke sai bước đi tới trước mặt Sakura, không nói không rằng bế nàng lên, đi đến ngồi xuống bộ sofa mềm mại.

Sakura vốn tưởng hắn sẽ trách mắng nàng lên xem tài liệu, không ngờ câu đầu tiên của hắn lại là:

- Đúng như thế chân có đau không? Có ghế sao không chịu ngồi?

Nàng đơ người ra, tròn mắt nhìn hắn, không biết phải trả lời thế nào. Trong lòng bỗng thấy thật ngọt ngào, ấm áp.....

- Anh không trách em đọc trộm tài liệu của anh sao?

- Có gì phải trách chứ? - Hắn nhướn mày, một tay vươn ra cầm lấy tờ giấy sau lưng nàng, đảo mắt đọc lướt qua - Sớm muộn gì anh cũng kể với em điều này, em biết trước cũng chẳng sao cả.

Hắn đã nói như vậy, Sakura cũng không giấu diếm thắc mắc của mình nữa, ngập ngừng hỏi:

- Cô ta..... Kusuda Karin cũng ở thế giới này sao?

- Phải!

- Anh..... tìm cô ta để làm gì!?

- Anh thích thì tìm thôi! - Hẳn thân nhiên trả lời, có tình không để ý tới vẻ mặt hăm hăm của Sakura.

Sakura nổi giận đùng đùng, không thèm giữ dáng vẻ ngoan ngoãn, từ tể gì nữa, giật phắt tờ giấy trong tay hắn, vò nát rồi vo nó lại, quăng vào trong cái xô xinh nào đấy. Sau đó nàng hung hăng túm cổ áo hắn, ánh mắt ác liệt.- Tốt nhất anh biết thân biết phận một chút! Anh nên nhớ rằng từ trên xuống dưới của anh đều là của em, biết điều thì ngoan ngoãn mà lấy lòng em, để em điên lên thì cẩn thận em triệt sản anh luôn! Rõ chưa!?

Sasuke ngẩn người ra, trở mắt khó tin nhìn nàng một lúc, sau đó liền bật cười vui vẻ hòa theo nàng, cọ cọ mặt bên hõm vai nàng.

- Đã rõ, em yêu! Từ đầu xuống chân anh đều thuộc về em hết, anh sẽ là một người chồng thật mẫu mực, trung thành!

Sakura vẫn chưa dễ dàng dễ yên như vậy, hừ lạnh.

- Chỉ nói cho anh biết thôi, chồng không nhất định phải là một người, có chồng này có thể có chồng khác!

- Em có giỏi thì lặp lại lần nữa! - Lần này đến lượt hắn giận đến nghiêng răng kèn kẹt, cánh tay siết chặt vòng eo nhỏ của nàng.

- Không phải thách! Nghe cho kỹ đây, có chồng này cũng có thể có chồng khác! Á..... Anh mau buông em xuống!

Sasuke đột nhiên bế thốc nàng lên, đi về phòng ngủ, khoé môi nhếch lên cười tà ác.

- Buông em xuống? Sao có thể chứ, nên nhớ, anh còn chưa được “ăn bữa sáng” mà.....

Và sau đó..... à mà thôi..... chắc cũng không cần nói nhiều đâu.....

- Em muốn gặp cô ta.....

Sakura mệt mỏi dựa trên ngực hắn, mặc cho hắn xoa bóp thắt lưng đau nhức, đưa ra yêu cầu.

Sasuke khẽ nhủ mày, không phản đối cũng không vội đồng ý, nhẹ giọng hỏi ngược lại.

- Vì sao?

- Kiếp trước thảm bại dưới tay cô ta, em không phục! Kiếp này em muốn gặp lại để xem rốt cuộc cô ta có bản lĩnh gì mà thắng được em! - nàng ngược lên, đôi mắt long lanh nhìn hắn - Anh sẽ để em đi chứ?

Sasuke thờ dãi, yêu thương hôn lên trán nàng, bắt đắc dĩ phải đồng ý:

- Mai anh sẽ đưa em đi..... Nhớ là đừng nói chuyện quá lâu với cô ta, anh không muốn em tốn thời gian nghe cô ta nói linh tinh.....

- Yên tâm.... - nàng dụi dụi đầu trong ngực hắn - ....Em sẽ chỉ nói những gì cần nói.....

-----  
“Cạch..... Kíttttt.....”

Cánh cửa thép dày cộp nặng nề mở ra, bên trong tối đen như mực, ánh lửa bập bùng như có như không căn bản không thể chiếu sáng được. Mùi hôi thối, ẩm mốc nồng nặc làm người ta khó chịu bịt mũi.

- Chủ nhân, phu nhân, mời! - Người cai ngục nghiêng người cung kính nói.

Sasuke nắm chặt tay nàng, giữ lại.

- Em chắc là em muốn gặp cô ta chứ?

- Vâng.

- Ừ, vậy thì đi thôi..... - Trong mắt hắn tựa hồ có chút không muốn nhưng vẫn chiều theo nàng, kéo nàng đi vào bên trong.

Đi thêm 500m, qua 3 cánh cửa thép là đến một căn phòng nữa, nơi này còn kinh khủng hơn cả nơi đầu. Mùi máu, mùi thối rửa ghê tởm ở khắp nơi, gián, nhện, rồi bọ bọ lúc nhúc trên khe đất, khe tường nứt vỡ đầy rêu, mốc trắng.

Trong góc phòng, một người tóc đỏ rũ rượi che khuất gần như cả khuôn mặt. Chân tay dính máu be bét, chẳng chịt vết thương, vài nơi lộ ra rõ rệt cả xương trắng, mạch máu đỏ. Dáng người gầy gò quắt lại trong như que củi khô gãy, cổ, chân tay, bụng đều bị gông kiềng xích chặt như một con chó. Nếu không phải được biết trước đây là Kusuda Karin, Sakura còn không tin nổi đây là kẻ kiêu ngạo, xấc xược năm đó.

Dường như cảm nhận được có người khác ở đây, cô ta ngẩng đầu dậy, lộ ra gương mặt hốc hác bọc xương, da trắng bệch như người chết, quanh mắt

thâm sâu tới tận. Đây căn bản không phải là người, đến ma quỷ cũng không bằng!

- Là người!

Giọng ả khản đặc, the the đứt quãng. Thấy Sakura, trong mắt ả vẫn lên tơ máu, ngập đầy thù hận, căm phẫn, ác độc. Ả như nổi điên gào thét, vồ tới Sakura, giờ tay muốn bóp chết nàng.....

\*\*\*\*\*

Au: Thông báo trước, chap sau sẽ là chap cuối nhé! =))

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 114: Mãi mãi bên nàng (End)

Bàn tay còn không chạm nổi đến Sakura, cả người ả bị dây xích kéo giật lại, ngã lảo ra sau.

Sasuke cau mày kéo nàng lui lại, liếc mắt ra hiệu cho cai ngục đứng gần đó.

Cai ngục nhận lệnh, đi đến nhấn công tắc đỏ bên cạnh cửa, lập tức một dòng điện cao thế truyền qua dây xích thép đến ả.

Karin oằn người lên vùng vẫy vì con tê buốt không ngừng lan toả trên khắp cơ thể, căn ngục yên tĩnh thoáng chốc vọng ra tiếng la hét thống thiết cùng mùi thịt cháy khét.....

- Sasuke, đủ rồi!

Sakura không đành lòng nhìn tiếp, siết chặt bàn tay ý muốn hấn mau dừng lại. Nhận ra nàng đang sợ hãi, Sasuke ôm nàng vào lòng vỗ về, trấn an, đồng thời ra lệnh cho cai ngục dừng tay.

Kiếp trước nàng nghe đồn rằng người đàn ông này tàn nhẫn, máu lạnh, cũng không phải nàng chưa từng được chứng kiến điều đó bao giờ nhưng đến mức độ này thì..... Sakura nén không nổi rung mình, khẽ đẩy hấn ra, nhỏ giọng nói.

- Em muốn nói chuyện riêng với cô ta một lát, anh ra ngoài được không?

Trong mắt hấn ẩn chứa sự do dự, không yên lòng để nàng lại một mình, nhưng thấy dây xích, gông kiềng chẳng chịt trên người ả, đến cuối cùng vẫn đồng ý ra ngoài cùng cai ngục.

Sau khi cánh cửa đóng lại, Karin không còn gì phải kiêng kị, lớn giọng quát mắng:

- Con khốn! Sao mày dám ôm chàng ấy?! Loại gái lâu xanh như mày sao xứng đứng bên cạnh chàng, vị trí đó phải là của tao!!!

Vốn lúc trước còn có chút không đành lòng, muốn xin tha cho ả, bây giờ bị ả nói cho như vậy, suy nghĩ đó đều biến mất sạch. Sakura cười lạnh đáp.

- Thành ra như vậy rồi còn kiêu ngạo, cô bị điện giật đến cháy não rồi à?! Tôi có xứng hay không còn cần kẻ như cô đánh giá chắc!!

- Mày có xứng thì thế nào! Quan trọng rằng chàng ấy không yêu mày, mày quên rồi sao!? Mày quên rằng ai đã giết mày, ai đã phản bội mày sao!? Ha ha.....!!! Chàng ấy đã vứt bỏ mày chết cháy để cứu tao!!! Ha ha ha.....!!! Mày vĩnh viễn chỉ là đồ thua cuộc!!!

- Vậy thì cô còn không bằng kẻ thua cuộc này! Nhìn cho kỹ xem, hiện tại, ai mới là kẻ \_\_bị\_\_ vứt \_\_bỏ\_\_?

Hai câu đã đánh trúng tâm lý Karin, ả oán hận trừng mắt, không từ bỏ kế hoạch ly gián hai người.

- Tao bị vứt bỏ, mày cũng đã từng bị vứt bỏ, mày dám chắc chắn rằng mày sẽ không bị vứt bỏ lần nữa!? Mày rồi cũng sẽ rơi vào tình cảnh như tao thôi, muốn sống không được, muốn chết không xong!!! Ha ha ha.....!!!

Sakura khựng lại, có hơi dao động. Muốn sống không được, muốn chết không xong, cảm giác này nàng đã từng trải qua suốt hàng vạn năm. Nhưng đó là quá khứ, quan trọng nhất là hiện tại nàng đang sống rất tốt.

- Tôi không thể chắc chắn bất cứ điều gì trong tương lai nhưng kể cả có điều gì xảy ra đi chăng nữa, tôi tin anh ấy. Một người đã vì tôi mà không tiếc mạng sống, sẵn sàng chờ đợi tôi nhiều năm trời chỉ để có thể gặp lại tôi một kiếp thì không có lý gì để tôi phải nghi ngờ.- Mày..... Mày nghĩ rằng chàng thực sự vì mày sao!? Hoang đường, điều đó không bao giờ xảy ra! - Ả không tin, lớn tiếng cười nhạo phủ nhận.

Sakura không cãi lại, chỉ nhàn nhạt nói.

- Lời nguyện tình ái, kẻ trúng nó sẽ phải chịu tất cả các sự tra tấn về tinh thần. 100,000 kiếp cô đơn, không gia đình, không người yêu thương, cả đời sinh ra trong cô độc, chết cũng trong cô đơn.
- Hai mươi vạn kiếp sống nghèo khổ, cả đời phải làm con rỗi cho người khác tiêu khiển, sống vì người nào, chết cũng để phục vụ cho người đó.
- Ba mươi vạn kiếp bị phản bội bởi chính những người mình yêu thương, tin cậy nhất: bạn bè, gia đình, người yêu. Cuối cùng chết trong đau khổ.
- Bốn mươi vạn kiếp nếm trải cảm giác vĩnh viễn không bao giờ được ở bên cạnh người mình yêu, chỉ có thể đứng từ xa nhìn người đó hạnh phúc bên người khác.
- Chịu tất cả một trăm vạn kiếp bất hạnh chỉ để đòi lấy một điều ước, điều ước đó là gì tôi nghĩ cô cũng đã đoán được. Anh ấy có thật lòng yêu tôi không, tôi tự biết rõ.

Karin chết lặng người không thốt nên lời. Phủ nhận, bảo ả biết nói gì đây, sự thật đã rõ ràng như vậy. Hoá ra nhiều năm trôi qua như vậy, chàng vẫn chỉ yêu một người. ả tưởng rằng chỉ cần có thể khiến chàng cảm hận cô ta, tự tay giết chết cô ta, ả sẽ có cơ hội. Nhưng thực tế quá rõ ràng, sau khi cô ta chết, chàng tìm đủ mọi cách để cô có cơ hội ở bên cô ta lần nữa, còn với ả, chàng dồn hết mọi cảm hận lên, thậm chí không chút thương tiếc biến ả thành ra thế này.

Ả thua rồi, đã thua ngay từ khi kẻ hoạch bắt đầu....

.....

Bầu trời chiều phương Tây đỏ rực rỡ, mặt trời vĩ đại thu lại những tia nắng cuối ngày còn đang vương trên mặt nước, đám mây rồi từ từ chìm dần xuống mặt biển. Bên trên mỏm đá cao nhìn ra biển, những con gió mang theo hương mặn thối vì vu, chạm đến hai bóng hình.

- Để cho cô ta ra đi thanh thản đi, cô ta đã nhận hết những báo ứng xứng đáng phải nhận rồi - Sakura khẽ nói, âm thanh nhẹ nhàng vang lên.
- Ừ....
- Chôn cất cô ta tử tế một chút, cũng nên xem cô ta còn người thân nào không, để họ sống an nhàn nốt phần đời còn lại.
- Ừ....

Sakura nhủ mảy bắt mắt nhìn sang vẻ mặt bình tĩnh hờ hững của Sasuke bên cạnh, như vô tình mở miệng.

- Em muốn đi lấy chồng, sắp xếp giúp em mấy cuộc hẹn xem mắt nào tốt nhé!
- Em dám! - Hắn giật dử quay phắt sang trừng Sakura, thiếu chút nữa là bóp chết nàng.
- Ha ha..... Em đùa mà..... - Nàng cười trừ vỗ vai trấn an hắn, liền bị hắn kéo lại ôm vào trong ngực, hậm hực dụi đầu vào cổ nàng, nhỏ giọng oán trách.
- Đùa chẳng vui gì cả..... Sao em không kể lại xem hai người đã nói gì ở trong nhà lao, toàn nói mấy thứ linh tinh.....

Sakura bỗng dừng cười không nổi, trong mắt ảm đạm, phảng phất tia áy náy, đau lòng. Nàng đẩy mạnh hắn ra, đột nhiên vung tay lên cho hắn một cái tát. Cái tát dĩ nhiên không hề đau, nhưng đang yên đang lành bị ăn một cái như vậy, Sasuke không khỏi sùng sốt ôm một bên má vừa bị đánh, đứng đờ ra không biết làm thế nào thì đã thấy nàng quát lên với hắn.

- Đồ ngu nhà anh, thích bị hiểu lầm lắm đúng không? Tôi đánh anh này, hiểu lầm đi! Sao im lặng thế, muốn chịu đựng à, tôi cho anh toại nguyện! - Dứt lời, nàng vung tay lên muốn cho hắn thêm mấy cái bạt tai nữa, nhưng lần này cánh tay mới hạ xuống giữa chừng đã bị hắn giữ lại.

Còn không đợi nàng kịp phản ứng, hắn lần nữa ôm nàng vào lòng, hôn lên những giọt nước mắt vương trên làn mi. Lúc bấy giờ, Sakura mới nhận ra rằng mình đã khóc, vừa giận vừa đau lòng đến phát khóc.

- Em biết rồi?
- Anh còn dám hỏi!!! - Từ trong ngực hắn, nàng ngửa đầu quát lớn - Rõ ràng chỉ cần giải thích vài câu là xong chuyện, lại cứ xin lỗi lằng nhằng này nọ! Anh bị thiếu muối à, có cần em tặng cho mấy bịch Iốt không!?

Khoé môi Sasuke giật giật. Hắn phát hiện một sự thật mới mẻ là dạo này nàng có vẻ chửi rất thâm nha..... Tuy nhiên, tạm dẹp vấn đề này sang một bên, vào chuyện chính.

- Em sẽ không tin!

Sakura nổi giận ngay lập tức há miệng mắng lại, Sasuke đã nhanh chóng cướp lời.

- Anh phản bội em, si nhục em, đánh em, giết em, sau đó lại nói rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, muốn quay lại bên em, em có tha thứ nổi không?

Sakura ghen hờn, cúi đầu im lặng. Hắn nhìn biểu hiện của nàng, cười chua xót.

- Chắc chắn là không thể, đúng không? Vậy anh thà để em cứ nghĩ anh là một thằng khốn nạn đã tổn thương em rất nhiều còn hơn. Ít ra như vậy em sẽ không dễ dàng chấp nhận anh.

- Như vậy thì có gì tốt chứ!? - Sakura nhìn không nổi trách, hai người họ hiểu lầm lâu như vậy, đã uống phí không biết bao nhiêu thời gian quý giá rồi.

Sasuke cúi đầu hôn lên trán nàng, nhẹ giọng trả lời.

- Anh đã đánh mất em một lần, tất cả là vì không đủ niềm tin vào em. Theo đuổi em càng khó khăn, anh mới hiểu được rằng thứ đã đánh mất không để gì cố lại, càng phải biết trân trọng em. Hơn nữa, trước kia anh đã làm tổn thương em bao nhiêu, bây giờ cũng nên nhận lại bấy nhiêu.

- Nhưng lời nguyên kia.....

- Vẫn chưa thấm là bao so với những điều em đã phải một mình chịu đựng, nhất là khi chính anh là kẻ đẩy em vào con đường cùng đó. Xin lỗi em, Sakura.....

Đôi môi khẽ áp lên gò má, chớp mũi rồi bờ môi. Một nụ hôn nhẹ nhàng mang theo đầy ắp nỗi nhớ, hối hận.

Quãng thời gian đen tối, đau đớn kia bất chợt ủa về trong tâm trí nàng. Nàng vẫn nhớ cảm giác cô đơn bủa vây, lạnh lẽo ăn sâu vào xương tủy, đói khát giày vò nàng đến kiệt quệ, khát vọng người nàng yêu sẽ đến đưa nàng thoát khỏi mọi sự tra tấn này.....

Nhiều năm trôi qua, sau bao nhiêu biến cố thăng trầm của cuộc đời, rốt cuộc khát vọng đó đã thành hiện thực.....

Hơi thở ấm áp cùng làn môi mềm áp lên vành tai nàng, một giọng nói trầm ấm vang lên.

“Xin lỗi vì đã để nàng chờ quá lâu, ta đã đến rồi đây, Sakura..... ta sẽ không bao giờ rời bỏ nàng lần nữa.....”

-----

Nửa đêm....

Sau khi hai người trở về nhà từ vách đá, Sakura đột nhiên kéo lấy hắn, chủ động hôn. Tất nhiên là hắn làm sao mà nhận được khiêu khích này, lập tức dành lại quyền chủ động, ôm nàng đi đến phòng ngủ. Sau nhiều hồi mây mưa, đến nửa đêm Sakura không chịu nổi mà thiếp đi. Sasuke lúc này mới chịu buông tha, bế nàng đi tắm rửa rồi trở lại giường.

Ngắm nhìn nàng ngủ say sưa trong lòng mình, làn mi dài thi thoảng khẽ rung, miệng chóp chép vài tiếng, hắn cười thỏa mãn hôn lên cái miệng nhỏ kia.....

Trong mơ, Sakura thấy cái đùi gà cứ cọ cọ trên môi rất nhột, liền há miệng cắn mạnh nó một cái, cảm giác nhột biến mất, nàng vui vẻ cười tùm tùm nhai nhai.

Ngoài đời thực, Sasuke bắt đầu sờ môi dưới bị nàng cắn chảy máu, lại nhìn nàng vẫn tiếp tục ngủ ngon lành, còn cười sung sướng như vậy, hắn lắc đầu hết cách.

Bỗng, Sakura không biết đang mơ gì, hàng mày nhíu chặt, bàn tay đè chặt ngực, ngay đúng vị trí trái tim, về mặt đau đớn, hoảng hốt hơi thở gấp gáp. Nàng đột nhiên mở mắt, không báo trước hỏi.

“Đối với chàng..... ta là gì?”

Bàn tay hắn áp lên má nàng, dịu dàng vuốt ve, trong mắt chỉ có yêu thương sâu đậm dành cho người con gái trước mắt.

“Là người ánh sáng của cuộc đời ta, không có nàng, ta sẽ chẳng là gì cả.”

“Vậy..... nếu ta làm gì sai, chàng có bỏ rơi ta không?”

“Không bao giờ nữa!” Hắn khẳng định, đặt lên môi nàng một nụ hôn cam đoan. “Bất kể nàng gây ra chuyện sai trái tới đâu, ta vẫn sẽ mãi mãi bên nàng, che chở cho nàng.”

Chân mày Sakura dần ra, sự hoảng hốt trên gương mặt thay thế bằng vẻ mãn nguyện.

“Chàng biết không..... ta chưa từng hối hận..... vì những gì ta đã chọn.....”

Sasuke sững sờ. Lời này nàng đã nói trước khi ra đi, đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn không thể hiểu được ý nghĩa thực sự của nó.

“Nàng đã chọn gì?”

Sakura không trả lời, chỉ “ừm” nhẹ một tiếng, nhanh chóng quay lại giấc ngủ trong vòng tay ấm áp của hắn, bên môi đọng lại một nụ cười hạnh phúc,

miệng khẽ mấp máy, thanh âm rất nhỏ nhưng đủ để hắn nghe thấy.

“Chọn ở lại bên chàng.....”

Nàng chưa từng hối hận vì ngày đó đứng trước cánh cổng, nàng đã không đi vào để trở về Thiên giới mà lại quay về doanh trại Hoả quốc cứu hắn, cũng như quyết định yêu hắn sau này.....

Thì ra là vậy....

Khoé môi hắn kéo lên một cười hạnh phúc, cánh tay siết chặt nàng trong ngực, ánh mắt ấm áp, nhu hoà.

“Ta yêu nàng.... vĩnh viễn là như vậy.....”

\*\*\*\*\*

Còn ngoại truyện nhé! =))

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 115: Ra mắt gia đình vợ

Căn phòng ăn gia đình theo phong cách Nhật lúc này nồng nặc mùi khói lửa chiến tranh. Dãy bàn ăn rộng kéo dài từ đầu phòng tới cuối phòng là biên giới ngăn cách hai phe phái thù địch. Một bên là phe nhà gái, gồm ông Thomas, Sasori, Yuki, Deidara, Kakuzu, Hidan, Kisame, Yahiko, Konan, Tobi. Có thể thấy thế lực bên nhà rất hùng hậu, trong khi đó, bên nhà trai chỉ có Sasuke, Itachi. Xét về quân số, nhà trai đã bị áp đảo một cách rõ rệt: 10-2.

Vốn ban đầu nhà trai có cả bà Mikoto, Tenten, nhưng bà hiện đang đi du lịch vòng quanh thế giới nên không thể đến được, còn đưa em gái vô lương tâm kia thì đã bỏ đi với zai rồi. Em gái thế đấy!

Sau khi hai bên đã ngồi quan sát đánh giá đối thủ một lượt, người đầu tiên khai chiến là Sasori.

- Nhãi con, nếu ông đây nhớ không nhầm thì chú từng nói là nếu trong ba tháng không cura đồ được Sakura thì sẽ tự cắt cu trước toà nhà Empire State rồi đi chuyển giới, cả đời bán thân đi làm gái điếm mả. Không phải quá hạn rồi hai đứa mới yêu nhau sau?

Hàng loạt ánh mắt có khinh bỉ, có ngưỡng mộ đồng loạt dồn về phía Sasori và Sasuke. Dĩ nhiên, khinh bỉ chỉ dành cho mình Sasori, mấy trò biến thái này ngoài nó thì còn ai nghĩ ra nổi được nữa. Ngưỡng mộ là thần phục Sasuke dám nhận lời đầu vớ thẳng biến thái, bệnh hoạn này. Aizzz..... Uống một đời zai đẹp.....

Sasuke không hề lo lắng, bình tĩnh đối đáp đầu ra đấy.

- Vào ngày cuối cùng trong hạn anh đề ra, cô ấy đã đến tìm em và chấp nhận em. Nếu anh không tin có thể đến nhà chúng em hỏi Sakura, em rất vui lòng đón tiếp.

Khiếp! Chưa kết hôn mà đã biết điều xưng em gọi anh thế này rồi! Dễ thế, muốn lấy lòng anh đẹp trai đây hơi bị khó đấy!

Sasori vỗ mạnh bàn, lớn giọng làm ầm lên.

- Hai người chưa kết hôn đã ở chung, đây rõ ràng là bất lợi, là xúc phạm, sỉ nhục con bé! Chắc chắn chú đã “ăn” nó rồi đúng không!? “Ăn” mà không xin phép là không được! Tch Tch..... Không thể chấp nhận được loại em rề thế này, phẫn!!!

‘Liên quan!’

Mọi người lần nữa bắn ánh mắt coi thường về phía Sasori. Ở đâu ra cái loại anh vợ hách dịch thế này vậy!?

Itachi không đành lòng để em trai bị bắt nạt, mở miệng công kích Sasori.

- Tao nhớ không nhầm thì tối qua thấy mày khoác vai em người mẫu nào đi vào khách sạn XX thì phải!? Đêm qua mấy giờ đi ngủ đấy?

Mặt Sasori trong phút chốc xanh lét, sống lưng lạnh toát, anh có thể cảm nhận rõ được ánh mắt giết người của ông nội đang chiếu trên người mình. Bị thằng bạn kia phanh phui bí mật đời sống riêng tư, Sasori giận đến run người, đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Itachi.

- Thằng kia..... Tình bạn bè bao nhiêu năm mà mày sẵn sàng bán đứng tao thế à!? Vì cái gì, vì thằng em mặt hăm \*\* này à!? Hu hu..... Sao số tôi khổ thế này..... Anh với chả em..... một lũ khốn nạn..... Hu hu..... - Nói xong, Sasori ôm mặt khóc như mưa.



Sasuke đen mặt, sắc mặt Itachi và số người còn lại trong phòng cũng không tốt hơn là bao, đặc biệt là ông Thomas.

Ông nhúc đầu, tay xoa xoa hai thái dương, liếc mắt ra hiệu cho Deidara ngồi gần đó. Deidara nhận được tín hiệu, động tác rất thuần thục xách cổ áo Sasori lôi ra cửa, nhét đôi tông vào miệng rồi trực tiếp đá bay ra ngoài, phũ phàng phúi tay sập cửa lại. Xong việc, quá nhanh, gọn, nhẹ, hiệu suất rất cao, ông Thomas rất hài lòng. Thằng khai chiến quá ăn hại, để đưa khác lên thay tiếp tục chiến vậy. Lần này là đến lượt Yuki.

“Chán quá, cháu đi về đây.....” Không đợi ông kịp nói gì, Yuki cứ thế xách túi đi thẳng một mạch ra ngoài, không buồn quay đầu lại chào.

Rồi, hai chiến sĩ đã ra đi. Không sao, vẫn còn 7 đứa nữa.

- Itachi, không ngờ mày lại dám phản bội anh em, đứng trên thuyền giặc! Hôm nay tao chính thức từ mặt mày! Đường ai người ấy đi! - Kisame đứng phất dậy, hùng hô tuyên bố.

- Thế thì mời mày quay trở về biển Đông mà cắn cáp quang nhé! Goodbye, không tiễn!!!

Thấy Kisame có dấu hiệu bị tổn thương sâu sắc, Tobi xung phong cứu trợ.

- Thôi, chồn hôi về rừng đi, không tao thả Ana ra thịt hết bây giờ!

- Trẻ con sao cứ thích can thiệp vào việc người lớn thế!? Hư thân mất nét! Có tin tao mách cụ mày là đến bây giờ mày vẫn dùng bím Pampers không?

Tobi câm nín, cả phòng im phăng phắc liếc nhìn Tobi. Bím Pampers? Đùa nhau à!?

Kisame và Tobi đá đá chân Hidan và Kakuzu cầu cứu.

Hidan đang muốn đứng dậy phát biểu liền bị câu tiếp theo của Itachi đập cho ngồi xuống.

- Thằng vừa đi bệnh viện khoa tâm thần ngồi xuống! Người thần kinh không bình thường không có quyền phát biểu ở phòng này!

Hidan tức hộc máu, thiếu chút nữa rút dao xông lên chém chết thằng bạn. Hấn nổi giận dùng dùng găm lên.

- Tao phải nói bao nhiêu lần nữa với chúng mày là “Tao \_\_ bị \_\_ lạc \_\_ đường”!?

Vì hành vi gây mất trật tự công cộng, “người điên” cứ thế bị lôi ra ngoài.

Kakuzu đã nhìn quen mắt với việc lần lượt từng thằng điên bị quăng ra ngoài, hết sức tỉnh táo, bình tĩnh duỗi ra 10 ngón tay.

- 10 nghìn USD? - Itachi rút chi phiếu, bút máy ra, đặt bút viết số 10 với ba số “0” đằng sau.

Kakuzu lắc đầu.

- 10 triệu? - Thêm ba số “0” nữa.

Kakuzu vẫn lắc đầu, nhẹ nhàng phun ra con số kinh hoàng.

- 10 nghìn tỷ USD.

“Phựtttt.....!!!” Hình như có ai đó vừa phun ra máu.

- Mày đi ám sát Donald Trump à mà đòi lăm tiền thế!? Tao chỉ cần nhìn cái mặt của mày đã thấy không đáng một xu rồi! - Itachi ôm khư khư tập chi phiếu, nhất quyết không cho.

Kakuzu vẫn không hề nổi nóng như những thằng khác. Anh rất tỉnh và đẹp trai nói với ông Thomas.

- Ông nội, thằng Itachi nó bảo là Sakura nhà mình không đáng một xu, không chịu đưa tiền sinh lễ.

Itachi cảm giác như muôn vàn lưỡi dao đang bay tới chém mình, đành ngậm đắng nuốt cay viết chi phiếu, xót tiền không thôi, trong lòng càng không phục.

"Thằng khốn nạn, mày cứ đợi đấy! Bao giờ hàng của mày nhập sang, tao đánh thuế chết!"

Ai đó làm sao đọc được suy nghĩ này, phần khởi nhận chi phiếu, tự giác nhảy chân sáo ra khỏi phòng.

Bây giờ, bên phe nhà gái chỉ còn lại bốn người có khả năng chiến đấu, còn mấy đứa phò phò như Kisame, Tobi thì chỉ để làm màu!

Vợ chồng Yahiko có vẻ không có ý làm khó, chỉ đưa ra yêu cầu rất đơn giản nhưng thực tế còn khốn nạn hơn so với 10 nghìn tỷ USD ban nãy.

- 1 năm trông Danny.

Itachi sặc! Danny là ai chứ, là thằng oắt con 5 tuổi khốn nạn nhất của mọi thời đại. Trông nó thì thà đi trông chó còn sướng hơn!

Itachi muốn giúp mà bất lực, ánh mắt đầy áy náy, thương cảm nhìn Sasuke.

'Em trai à, rất tiếc lần này anh không thể giúp em được nữa..... Em..... lên đường bình an.....'

Trong khi đó, Sasuke không hề bị yêu cầu này làm khó, thản nhiên nhận lời.

- Đồng ý!

Thành công tổng được thẳng ranh con kia đi, Yahiko nhẹ nhõm thở phào, mặt mày phơi phới, hí hửng cùng vợ rồi đi, hoàn toàn không biết rằng, một câu “Đồng ý” của người kia, Danny đáng thương đã bị kết án 1 năm sang Bắc cực tị nạn.

Ông Thomas choáng váng nhìn quân số thừa thốt trong phòng, trong lòng tức giận. Không hiểu giảng hồ đồn đại lũ này quái thai, chó má thế nào chứ ông thấy chúng nó quá là ần hại! Giao cho mỗi một việc là đi bắt bẻ thằng bạn trai Sakura mà cũng không làm được!

Đối với đồng minh hữu ích duy nhất còn lại trong phòng, ông Thomas gửi gắm không biết bao nhiêu hy vọng vào Deidara, ai ngờ.....

- Ông nội, chia cắt đôi trai gái yêu nhau thật lòng là một hành vi trái với đạo đức, thể hiện sự thiếu văn minh, lạc hậu về thời đại. Hành vi này còn là biểu hiện của một xã hội chậm phát triển, một xã hội còn tồn tại những con người như vậy thì sao đất nước, thế giới này có thể.....

Deidara miệng lưỡi trơn tru tuôn ra một tràng la đại hải, rồi nào là xét về kinh tế, chính trị, thương mại, chủ nghĩa duy tâm, duy vật,..... chứng minh như thế không cho Sakura kết hôn thì Trái Đất này sẽ nổ tung không bằng.

Ông Thomas hoa mắt, chóng mặt, đầu ong ong ù ù. Ông thử lắc lắc đầu, không nghe thấy tiếng gì vọng ra, liền nghi ngờ. Phải chăng nào ông đã rơi ra ngoài rồi?

Cuối cùng vẫn là Kisame sáng suốt ra tay đánh ngất xiu Deidara vốn đang lải nhải, quăng nót ra ngoài. Thêm một người nữa phải ra ngoài bằng biện pháp cực đoan.

Phe ta một người cũng không còn, ông thật chẳng còn ý chí chiến đấu hăng hái như lúc đầu nữa, ảo não tùy tiện hỏi một câu.

- Trả lời được câu này thì ta gả cháu gái cho.  $x + 1 = 2$ ;  $x = ?$

Itachi chột dạ, xấu hổ né tránh ánh mắt khinh bỉ của Sasori từ ngoài khe cửa phóng tới.

- 'x = 1' - Sasuke điềm nhiên trả lời, càng thêm phang vào nỗi đau của anh trai.

“Wow!!! Đây mới đúng thật là học sinh đã tốt nghiệp đại học Havard loại ưu tú!” Ai đó ở ngoài cổ tỉnh cao giọng nói vọng vào.

Itachi: “....”

“Ít ra thì có thể tin được bằng tốt nghiệp tiểu học của thằng này là thật.....” Một thanh niên khác bị quăng ở bên ngoài bồi thêm.

Itachi nhục nhã cúi thấp đầu.....

“Chắc bằng tốt nghiệp mẫu giáo cũng không thể làm giả được!” Lời của một thanh niên khác bên ngoài.

Itachi ôm mặt sụt sùi, nước mắt giọt ngắn giọt dài chảy xuống.....

Kết quả của buổi ra mắt ngày hôm đó, Sasuke toàn thắng trở về nhà với vợ, còn Itachi buồn bã về nhà ôm hai em “bằng tốt nghiệp mẫu giáo” và “bằng tốt nghiệp tiểu học” để an ủi trái tim mong manh sắp tan nát của mình.

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 116: Cuộc sống hôn nhân

Sau khi kết hôn, Sasuke ngày càng sùng sủng Sakura lên tận trời, bất kể là nàng muốn gì đều hết lòng chiều theo. Biết nàng chỉ thích ăn đồ mình nấu, sáng sớm, khi nàng còn đang ngủ say thì hắn đã dậy chuẩn bị bữa sáng cho nàng rồi đi làm. Buổi trưa dù bận việc đến mấy cũng về nhà tận tay làm bữa trưa, nhìn nàng ăn hết mới yên tâm quay về tập đoàn. Đến tối cũng luôn thu xếp công việc gọn gàng để đến đúng 7 giờ là có mặt ở nhà chuẩn bị bữa tối.

Đối với sự quan tâm, săn sóc của hắn, Sakura dĩ nhiên là cảm động không thôi, cũng không khỏi áy náy vì không biết làm gì để giúp đỡ hắn. Nàng từng đề cập chuyện quay lại tập đoàn làm việc nhưng bị hắn dứt khoát từ chối. Hắn nói:

“Vợ là để yêu thương, không phải máy kiếm tiền. Mọi việc cứ để anh lo, tất cả những gì em phải làm là hưởng thụ và ngồi đếm tiền.”

Sakura lại cho là không phải.

“Thế thì em khác gì tình nhân được anh bao nuôi?”

“Khác chứ!” Hắn ôm nàng vào lòng, cung chiều hôn lên làn môi anh đào. “Em là vợ anh, là người phụ nữ duy nhất của anh, tình nhân làm sao sánh với em được!”

“Nói như thế là anh nuôi tình nhân bên ngoài!” Sakura hí mắt nguy hiểm nhìn hắn: “Khai mau, anh có giấu em lên đi “ăn phở” không đấy?”

Sasuke cười bất đắc dĩ, cả ngày hắn ngoài nàng ra cũng chỉ có công việc, còn thời gian, hơi sức đâu mà lén phéng chứ! Hắn vui đầu bên càn cổ nàng, nhẹ nhàng đặt lên những nụ hôn nồng nhiệt.

“Tại sao phải ra ngoài “ăn phở” trong khi món mình yêu thích nhất đang ở ngay trước mắt!? Hừm?!”

Hiểu ra ý hắn, Sakura đỏ mặt, xấu hổ đẩy cái đầu đang làm bừa ra, nhưng là đẩy mãi nó cũng không chút xô dịch, thậm chí càng thêm khiêu khích, cấn cấn lên da nàng, bàn tay hắn cũng bắt đầu ngo ngoáy không yên....

“Vợ à, anh đói....”

“Ra tù lạnh mà kiếm đồ ăn!” Sakura nghiêng răng nghiêng lợi giữ chặt cánh tay hư đốn kia của hắn, ngăn nó thực hiện những hành vi mất nết.

“Anh muốn “ăn” em cơ....”

“A.....!!!”

Sasuke nào để nàng dễ dàng thế, sức lực bé nhỏ của Sakura sao sánh nổi với đàn ông. Hơn nữa, trình độ lưu manh quyền rũ của hắn quá cao, nàng đỡ không nổi. Thế nên, chỉ ít lâu sau, Sakura lần thứ N bị con sói đói “ăn” sạch sẽ!

Vậy đấy, dù đêm nào người chịu thiệt cũng là nàng. Sakura vẫn cảm thấy canh cánh trong lòng về việc không giúp gì được cho hắn. Bỗng một hôm, một ý tưởng nảy ra, tối mai nàng muốn cho hắn một bất ngờ lớn!

.....

Đúng 7 giờ tối, Sasuke về nhà. Cửa vừa mở, một mùi hương thức ăn thơm ngon lượn lờ vòng quanh, tiếng “lách cách” từ phòng bếp vọng ra.

Hắn ngạc nhiên đến ngây người ra, không tự chủ được bước tới phòng bếp.

Sasuke dừng lại trước cửa nhìn vào, thấy một thân ảnh nhỏ bé đang đi đi lại lại quanh bếp, động tác cầm thìa, muôi đảo, khuấy linh hoạt như một người đầu bếp chuyên nghiệp. Mái tóc dài đã được buộc lên cao gọn gàng, gương mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi, ung ửng đỏ vì hơi nóng bốc lên khiến hắn nhìn mà vừa vui vừa xót xa. Hắn quan sát kỹ liền thấy trên ngón tay nàng có vài vết xước vẫn còn rỉ máu, trên mu bàn tay trắng nõn, vài vết phồng rộp hơi nổi lên, có lẽ là do sơ suất bị dầu mỡ sôi bắn vào.

Hàng mày nhíu chặt, hắn đang rất không vui, rất tức giận.

Đồ ngốc này, sao lại không nghe lời như vậy! Không phải hắn đã nói bao nhiêu lần là chuyện bếp núc cứ để hắn rồi sao!!! Hừ thế này..... phải phạt!!!

Đang muốn vào dạy dỗ lại vợ, bên trong có giọng nữ khác hốt hoảng vang lên.

“Không được cho vào! Cậu bị thiếu não hay sao mà đồ mật ong vào sữa đậu nành!!!”

“Vứt ngay cái lọ muối kia đi! Dốc gần hết cả lọ rồi mà vẫn muốn dốc tiếp à!?”

“Noooo\_\_\_\_!!! Tớ phải nhắc bao nhiêu lần nữa là cho dầu vào cháo trước há!!!!”

“Lạy má! Má đi giết người à mà bóp cả lọ mù tạt vào thế kia! Đồ đi ngay!!!”

.....

Trong phòng thi thoảng lại vang lên tiếng gào thét khiếp sợ chói tai của Ino. Quan sát lần lượt nguyên liệu đã qua tay Sakura, hắn mới hiểu tại sao tiếng Ino lại như heo bị chọc tiết như vậy. Cuối cùng, Sasuke nhìn không nổi nữa, trực tiếp đi đến bên Sakura, cướp lấy lọ xì dầu trong tay nàng.

Sakura ngây người nhìn hắn, lắp bắp. “Ồ..... Sao anh lại.....” Gương mặt âm trầm của hắn đã thành công dọa cho nàng câm nín, lúng túng cúi thấp đầu,

hai bàn tay chà mạnh vào nhau, vô tình động phải vết thương

Sắc mặt Sasuke càng thêm khó coi, tức giận kéo lấy cổ tay nàng, đưa lên trước mặt.

Mặc dù Sakura thấy mấy vết còn con, vớ vẩn này không có đáng phải quan tâm cả nhưng hấn thì lại đau lòng không thôi, nhẹ nhàng nâng niu bàn tay bé bỏng,

“Đã dặn em rồi, mấy việc này cứ để anh, sao không nghe lời!” Lời mang nghĩa trách cứ nhưng giọng nói lại đầy bất lực, lo lắng và giận dữ là chủ yếu.

Nàng biết hấn tức cũng vì lo lắng cho nàng nên cũng không cãi lại, hết sức ngoan ngoãn chủ động ôm hấn, làm nũng.

“Anh đã bận rộn công việc như vậy mà ngày nào cũng vì em chạy ngược chạy xuôi, em muốn học nấu ăn để giảm bớt gánh nặng cho anh.....”

Thanh âm mềm mại, ngọt ngào, lý do chính đáng như vậy, bảo sao hấn không nguôi giận cho được. Hôn lên trán nàng, Sasuke yêu thương nói.

“Em là vợ yêu của anh, làm sao có thể là gánh nặng được chứ? Với lại, được nấu ăn, chăm sóc em là niềm vui lớn nhất đời anh.”

Đến lượt Sakura cảm động, rúc sâu vào lòng hấn, cười đến rạng rỡ. Hấn cứ ngọt ngào, thâm tình như vậy, đêm nay nàng đỡ sao nổi đây....

Đúng trong khoảnh khắc lãng mạn này, một giọng nói rất không hợp thời điểm vang lên.

“Em lạy hai anh chị ạ, em chưa chết đâu nhé! Anh chị ngọt thì kệ anh chị, làm ơn đừng khoe khoang trước mặt người FA ngàn năm như em ạ!!!”

Ban nãy, Ino thiếu chút nữa đã quỵ xuống van xin hai người thôi ngay cái trò “anh anh em em nũng nịu nịu nịu” này đi, ở đầu điện thoại bên kia xem mà cô sồn hết cả da gà rồi này! Sakura vội đỏ mặt đẩy hấn ra. Nàng quên bồng mắt mấy vẫn đang kết nối với Ino, lại còn là dùng FaceTime nữa, bị bà già này nhìn thấy kiểu gì cả họ anh chị em nhà nàng cũng biết hết cho mà xem!

Nàng đã không đoán sai, vài ngày sau Sasori gọi điện thăm nàng, câu đầu tiên là:

“Em là “em gái yêu” của anh, gọi cho em sao có thể là “gánh nặng” được chứ? Với lại, được nói chuyện với em là “hạnh phúc lớn nhất đời anh”!”

Ở đầu dây bên này, Sakura còn chưa kịp rùng mình lạnh sống lưng vì cái giọng..... eo éo, nũng nịu trong điện thoại thì bên kia có tiếng đánh nhau truyền tới cùng tiếng quát.

“Thằng ngu này, có hai câu ngắn mà đọc chính tả cũng sai! Phải là thế này mới chuẩn..... Khụ khụ! E hèm!” Deidara ho khan lấy giọng, còn phối hợp chớp mắt long lanh, uốn éo đầu, ngọt ngào, mềm mại tâm tình đến lú lười.

“Honey à, được em, tình yêu của anh, dành những phút giây quý giá lắng nghe lời thổ lộ của anh như vậy, thật là một niềm vui lớn nhất kiếp đời bé nhỏ này..... Chụt chụt....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 117: Mang thai - Sinh con

Sakura rất thích trẻ con, một trong những lý do nàng kiên trì chịu đựng bị hấn quán lấy hàng đêm là vì muốn nhanh có cục cưng. Nhưng là đã nửa năm rồi vẫn chưa thấy dấu hiệu mang thai gì cả, nàng cực kì nôn nóng, thậm chí nghi ngờ phải chăng hấn bị vô sinh?

May mà kết quả kiểm tra sức khỏe toàn diện chứng minh hấn hoàn toàn khỏe mạnh, chứ nếu không nàng còn đang cân nhắc tới việc đổi chồng mới đây.....

Sasuke mà đọc được suy nghĩ này của nàng không biết có giận quá mà bóp chết nàng không nhỉ?

Tất nhiên là hấn sẽ không bao giờ đọc được nên không cần lo mấy việc vô ích này, lo xem làm thế nào để có con đã.

Theo như những gì ngôn lù dạy, sau khi hấn đi làm, Sakura rảnh rỗi ngồi moi hết đồng Durex trong ngăn tủ đầu giường ra, lấy kim chọc thủng một lỗ rất nhỏ ở đầu, đảm bảo không bị phát hiện. Để phòng chưa đủ, nàng còn nhờ Tenten mua hộ xuân được mạnh loại hương và một bộ váy ngủ đen rất sặc xi.

Tối đi làm về, Sasuke cứ ngỡ mình đã đi vào nhầm nhà. Đèn tắt hết, thay vào đó là những ngọn nến lung linh xếp thành hai hàng, mở ra một đường đến phòng ngủ.

Mặt sàn phủ kín bởi cánh hoa hồng đỏ, hương thơm kích thích phảng phất trong phòng kết hợp với hình ảnh bóng mắt của người dựa trên giường khiến thú tính của hấn bùng nổ dữ dội, lập tức lao lên làm thịt con mồi ngon.

Mặc dù bị dục vọng lấn át tế bào não, Sasuke vẫn nhớ dùng phương pháp phòng tránh. Rất tiếc, tất cả đã bị Sakura dở thủ đoạn hết rồi! Khả khả....!!!

Nhờ tính toán kỹ lưỡng chu kỳ sinh lý và thủ đoạn vô biên, hai tháng sau, hẳn dù muốn hay không muốn cũng phải đón nhận kết quả là nàng đã có thai. Tháng ngày cấm dục bắt đầu!

Lúc trước đã là ô sin của vợ, sau khi vợ có thai, vai trò của Sasuke càng được phát huy triệt để.

“Sasuke, em muốn ăn xoài!”

5 phút sau, hẳn mua xoài về.

“Em muốn uống sinh tố xoài cơ!”

Hắn lại lóc cóc đi làm sinh tố xoài.

“Em không thích sinh tố nữa, muốn ăn xoài ướp lạnh!” Người nào đó được voi đòi tiên.

Thức khác hẳn có thể chiều, nhưng cái này thì không được. Bác sĩ đã dặn không được ăn đồ lạnh, tránh ảnh hưởng tới thai nhi.

“Em yêu, ăn đồ lạnh không tốt cho em và con.”

Nhắc tới con, nàng cũng không cố chấp nữa, xoa xoa bụng gọi món khác.

“Em muốn ăn nho!”

Ai đó lại lấy áo khoác ra ngoài mua nho. Vừa mua về, còn chưa động miếng nào, nàng đã chán.

“Nho chua lắm, em thích ăn táo ngọt!”

Hắn lại ra ngoài mua. Cứ như thế, trong nhà chất đầy đủ các thứ hoa quả, mà nàng còn chẳng ăn được miếng nào, lại nói.

“Em muốn ăn súp gà anh làm.”

Người nào đó dù mệt nhưng yêu vợ như yêu mạng, vẫn hết lòng chiều theo mọi ý muốn quái đản của nàng, thậm chí quảng hết công việc lại cho Itachi, nghỉ hẳn ở nhà để tiện chăm sóc nàng.

Người ta nói cảm xúc phụ nữ có thai thường xuyên bất ổn định, giờ hẳn đã hiểu rõ vì sao người ta lại nói vậy rồi, rất rõ là đằng khác.

“Tổ sư nhà nó! Nam chính như cái \*\*! Chết m\*ẹ nó hết đi! Đẹp! Đẹp hết!!!!”

Trong thư phòng, Sakura nằm dài trên sofa đọc tiểu thuyết, xem đến mấy tình tiết cầu huyết liền không nhịn được lớn tiếng mắng.

“Nữ chính gì ngu như bò thế này! Không thể chấp nhận được, ngu vượt mức cho phép rồi!”

“Không thể tin được! F\*ck nam chính! Nó còn dám nạp con B\*tch phản diện vào hậu cung!!!!”

Ầm ỉ như vậy Sasuke muốn tập trung giải quyết văn kiện quan trọng cũng không được, đành dẹp hết sang một bên, đi đến ôm nàng vào lòng.

“Ngoan nào, nói linh tinh sẽ dạy hư cục cưng.”

Sakura đang tức, đầu rảnh mà để ý tới hắn. Trái lại, nhìn thấy cái mặt hắn càng làm nàng muốn bắt bẻ.

“Sasuke, trước đây, sau khi em chết, anh có nạp con nữ phụ phản diện kia vào làm hoàng hậu không?”

“Không có!” Sau khi nàng chết, hẳn cũng có sống được mấy ngày nữa đâu.

Sakura không chịu buông tha, nhất định truy hỏi đến cùng. “Vậy trong thời gian chịu lời nguyện, anh đã ch\*ch con nào chưa? Tóm lại anh đã mất zin chưa?”

“Cái này.....” Hẳn ngập ngừng. Nói thế nào đây, thú thực thì hẳn cũng không nhớ lắm, dù gì cũng là một triệu kiếp chứ đâu phải một hay hai kiếp.

Thấy Sasuke do dự không trả lời, nàng càng chắc chắn rằng hẳn đã mất zin rồi, liền nổi giận đùng đùng đẩy hắn ra.

“Biết ngay mà! Đàn ông đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Miệng thì thề thốt cả đời chỉ chung thủy với một người, sau lưng lại lẳng nhăng mây gió! Đúng là thời buổi này không thể tin tưởng nổi lời của lũ dục rạ!”

Sasuke khóc không ra nước mắt. Hẳn đã làm gì sai chứ, không nhớ rõ kiếp trước cũng là một tội à?

“Sao im lặng thế!? Em nói đúng rồi phải không? Tch Tch.... Đàn ông đã lãng nhãng suốt ngày gái gú thế kia, tội quái gì phụ nữ phải chung thủy giữ trinh nữa!” Nàng hùng hổ lôi kéo hắn. “Đi! Đi tìm mấy thằng zai bao về đây cho em chơi!”

Khó khăn lắm hắn mới dỗ nàng nguôi giận được. Ngày nào thần kinh cũng căng ra như dây đàn thế này, tuổi thọ của hắn cũng phải giảm cả chục năm chứ ít gì!

Ông trời ơi, đến bao giờ chuỗi ngày này mới kết thúc đây?

Cuối cùng, sau 9 tháng 10 ngày nằm trong bụng mẹ gián tiếp tra tấn cha, hai cục cưng chào đời.

Sakura mệt lử dựa vào lồng ngực Sasuke, ngắm nhìn con trai, con gái đang say ngủ trong tay hai vợ chồng, nàng cười ngọt ngào, hạnh phúc. Lúc sinh con đau thì đau thật, nhưng có con rồi cũng thấy thật đáng giá.

Về phần Sasuke, hắn thề, từ nay trở đi không bao giờ để vợ sinh thêm con nữa, hai đứa là đạt tiêu chuẩn kế hoạch hoá gia đình rồi. Nhớ lại quãng thời gian cấm dục dài đằng đẳng, rồi tiếng hét đau đớn của nàng lúc sinh con, hắn không muốn phải chịu thêm một lần nào nữa.

Nàng đâu có biết, lúc ở ngoài phòng sinh nghe tiếng kêu thảm thiết của nàng, hắn như phát điên, bứt không biết bao nhiêu tóc trên đầu mình nữa. Nhỏ tóc bản thân chưa đủ, hắn còn lôi đầu Naruto, Itachi, Deidara, thậm chí cả Hidan cũng không tha mà ghì xuống kéo tóc. Mỗi một tiếng kêu của Sakura vọng ra lại một nhúm tóc đi đời.....

Đó cũng là một lý do tại sao hắn không muốn có thêm con, đồng thời giải thích thêm nguyên nhân mà bốn người bị giật tóc xấu số kia phải đội tóc giả chùm mũ lưỡi trai ba tháng tiếp theo.....

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 118: Các cục cưng

1 năm sau khi hai cục cưng ra đời.

Hôm nay là sinh nhật tròn một tuổi của Saraki và Sarada, Sasuke vui vẻ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật lớn trên du thuyền 5 sao, đặt lộ trình đến Venice, Italy.

Hai cục cưng mới một tuổi nhưng nhờ thừa hưởng trọn vẹn nét đẹp của cả cha lẫn mẹ nên độ đáng yêu vô đối đã thành công đón hạ toàn bộ du khách được mời.

Con trai cả, Saraki được di truyền đôi mắt sắc bén của cha, màu mắt xanh của mẹ, còn lại tính cách lãnh đạm, vẻ lạnh lùng giống hệt cha. Ngược lại, cô em gái lại có đôi mắt linh động, long lanh cùng tính cách vui vẻ giống mẹ, chỉ có mỗi màu mắt, màu tóc và vài nét giống cha.

Sakura nhiều lần lo sợ con trai lớn lên sẽ lạnh lùng như băng giống cha, cứ như vậy đến bao giờ nàng mới được bế cháu đây! Vậy nên, cả ngày nàng quần quai con trai, dùng đủ mọi cách dỗ cho nó cười nhiều một chút giống em gái nhưng không mấy khi thành công. Nếu không phải có Sasuke ngầm đe dọa, có khi cậu còn chẳng buồn cười một cái.

Sarada thì khỏi nói rồi, cô bé cả ngày lúc nào cũng bật cười khanh khách, lộ ra hai lúm má đồng tiền dễ thương vô cùng. Nhưng là, liệu tâm hồn cô bé có giống với nụ cười trong sáng đó?

“Saraki, Sarada, đây là Tenji, em họ các con. Mau chào em đi!” Sakura đặt hai cục cưng xuống bên cạnh cậu bé trai tóc nâu kia. Tenji là con trai của Neji và Tenten, chỉ sinh sau hai cục cưng một tháng, tính khá nhút nhát.

Saraki mặt lạnh te quét mắt đánh giá “vật thể” trước mắt từ trên xuống dưới, ánh mắt nguy hiểm tới nỗi dọa cho “vật thể” kia sợ hãi khóc oà lên.

Sakura, Tenten, Neji đồng loạt quay sang nhìn Sasuke, hiện đang duy trì vẻ mặt lạnh như băng, gật đầu tán thưởng con trai.

“Con trai ngoan!”

Đúng là cha nào con nấy, chuyên đi áp bức người khác.....

Sarada không hiểu sao Tenji lại khóc lớn như vậy, nhưng là cô bé bị cái tiếng này làm phiền rất khó chịu. Sarada bực bội bò đến cạnh Tenji, rất phũ phàng ngoáy mũi..... huých ngã cậu..... rồi hướng đôi mắt long lanh nhìn cha chờ khen thưởng.

“Sarada của cha là nhất!” Sasuke hài lòng xoa đầu con gái cưng. Quá mạnh mẽ, quá khí thế! Thế này mới đúng chuẩn là con gái hắn!

Sarada được khen liền bật cười khanh khách, gương mặt ngây thơ, đáng yêu khiến người ta không nỡ trách mắng.

Tenten với Neji chán nản không biết nói gì hơn. Bọn họ bị anh trai bắt nạt thì thôi đi, đến con trai cũng bị hai anh em sinh đôi kia vui đập. Xem ra kiếp này nông nô không có khả năng vươn lên làm địa chủ rồi.....

“Anh đừng dạy hư con.....” Sakura huých nhẹ tay hấn, đồng thời liếc mắt cảnh cáo hai cục cưng không được làm loạn.

Hai cục cưng coi như biết thân biết phận không trêu chọc cậu em họ đáng thương nữa. Hai đứa đều rõ ràng, ở nhà mẹ là người quyền lực nhất, lão với mẹ chỉ có nước bị cha tổng cổ ra khỏi nhà. Đối với cha mà nói, con có thể có đứa khác, vợ thì chỉ có một!

“Xem Sarada càng lớn càng xinh kia! Đúng là vợ tương lai của Boruto có khác!” Naruto phấn khởi một tay bế con trai gần tròn 1 tuổi, một tay ôm vợ tiến lại. Sakura không ngờ vợ của Naruto lại chính là Hinata kiếp trước nàng đã từng gặp. Mặc dù không giao tiếp nhiều nhưng nàng cũng biết Hinata là em Neji và thích Naruto từ bé. Có lẽ nào trước đây Naruto trăm phượng ngàn kể trốn những cuộc xem mắt là vì Hinata không?

Trong lúc nàng còn đang băn khoăn, không để ý lời Naruto vừa nói, Sasuke đã khinh bỉ phun ra hai tiếng:

“Năm mơ?” Con gái cưng của hấn khi nào thì đến lượt con trai cậu ta đặt hàng trước.

Naruto không dễ dàng bỏ cuộc, tiếp tục gạ gẫm. “Ông già cổ hủ, đừng khó tính thế chứ! Tôi với cậu quen biết từ nhỏ, gia cảnh lại phù hợp, để hai đứa gả cho nhau không phải rất tốt sao?”

“Chính vì quen cậu từ nhỏ tôi mới không yên tâm gả con gái cho con cậu! Nên nhớ, con gái tôi không phải Hinata thứ 2 mà chịu nổi bản sao của cậu!”

“Hừ!” Naruto bĩu môi không phục. “Tóm lại tương lai thế nào để cho bọn trẻ tự quyết định. Tôi với cậu cứ để hai đứa ở riêng đây một lúc rồi quay trở lại xem thái độ hai đứa thế nào!”

“Được!” Sasuke để lại hai cục cưng kéo Sakura ra ngoài cùng.

Neji, Tenten cũng bỏ lại con trai, ra ngoài đi chơi.

15 phút sau.

Sáu bậc phụ huynh đứng lặng người trước cảnh tượng trong sân chơi dành cho trẻ nhỏ.

Sarada vui vẻ bật cười khanh khách ngồi trên lưng Boruto, bàn tay nhỏ bé không ngừng phát vào mõng gục cậu bé bò nhanh hơn nữa. Còn Boruto bị áp bức như vậy cũng không hề khóc hay nháo, ngược lại rất ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Sarada dù đã mệt bỏ hơi tai.

Trong khi đó, phía bên Saraki và Tenji, Tenji bị buộc dây vào thắt lưng, bò đến đâu dây kéo chiếc xe đồ chơi theo sau. Mà ngồi ung dung trên chiếc xe đó là Saraki. Hề Tenji mở miệng muốn khóc, liền bị cặp mắt sắc như lưỡi dao phía sau chiếm đến, chỉ biết im lặng cam chịu.

'Địa chủ! Đúng là đồ địa chủ phong kiến!' Tenten thầm rớt nước mắt.

Naruto nhìn cả sân chơi bị anh em nhà Uchiha thống trị, đến thằng con trai mình cũng bày ra vẻ mặt lấy lòng, nịnh bợ với Sarada, trái tim vỡ vụn thành trăm mảnh.

Đời cha bị áp bức, đến đời con cũng bị chèn ép, nỗi nhục này kể làm sao hết a.....

Đối lập với bộ dạng đau khổ của Naruto, Sasuke rất cao hứng cười lớn, vẻ mặt tự hào khi con mình ngồi lên đỉnh cao của thế giới, đập hết kẻ khác xuống dưới đáy.

Sakura muốn..... Mà thôi quên đi..... Nàng dù có cố thay đổi bản tính hai đứa con thế nào đi chăng nữa cũng không địch lại nỗi sức mạnh của gen di truyền đâu.....

Hai cục cưng mặc kệ ánh mắt của người lớn, tiếp tục thoải mái dịch ban cùng lứa. Bỗng không biết từ đâu thò ra một bàn tay trắng mũm mĩm.... đẩy Sarada ngã xuống khỏi lưng Boruto. Mông đập mạnh xuống thảm khiến cô bé nhăn mặt vì đau, vành mắt ươn ướt nước trực khóc.

Thấy con gái sắp khóc, Sakura đau lòng không thôi, muốn chạy lại dỗ con nhưng bị hấn duỗi tay ôm vào lòng, thì thầm bên tai: “Đừng nóng..... Cứ xem tiếp đi.....”

Vật nặng trên lưng biến mất, Boruto dừng lại, kỳ quái quay đầu nhìn ra sau, thấy cô bé mấy giây trước còn đang hành hạ cậu giờ nức nở khóc. Chưa hết, bên cạnh còn có một cậu bé tóc vàng, mắt màu lục ngồi cười ha hả giật giật cái khăn đỏ yêu thích của Sarada. Nói trắng ra là cô bé bị cậu ta bắt nạt.

Máu nóng bùng dậy, Boruto trợn mắt hung dữ lao đến tấn công thằng oắt con kia giành lại chiếc khăn. Bằng trò lấy thịt mờ dè người của Boruto, cậu bé dễ dàng đè đầu cười cổ thằng oắt kia, cuồn lại chiếc khăn.

Em gái song sinh bị bắt nạt, Saraki cũng không vui vẻ gì mà chơi tiếp nữa, bò đến chỗ em gái ngưng khóc, đồng thời bị cô nói gì đó với Sarada. Người lớn nghe không hiểu nhưng trẻ con lại hiểu rõ. Ba cục cưng hợp sức lật úp sắp thằng oắt kia lại, Boruto và Sarada trực tiếp cười lên lưng, chân đá đá bắt nó bò đi.

Nhưng sức trẻ sơ sinh sao đỡ nổi hai cục mỡ trên lưng, còn bò được milimet nào thằng bé đã nằm bệt trên sàn, há mồm oà khóc.

“Đi treu đứa nào không treu, lại treu con của tên ác ma kia, thấy ngu chưa con trai?” Ino cười cười đi đến, dí tay vào trán con trai, dạy dỗ. “Từ nay ra ngoài nhớ lấp nảo vào đầu, nghe chưa?”

Inojin biết sợ gật đầu dù chẳng hiểu mẹ đang nói cái gì, mà Ino cũng chẳng để ý đến điều này, quay sang nói với Sakura.

“Honey à, con gái cậu sắp cán phẳng con trai tớ rồi đấy!”

Được nhắc nhở, Sakura mới tránh khỏi vòng tay hấn, vội đến ôm con gái vào lòng, Hinata cũng nhắc Boruto ra, trả lại tự do cho Inojin.

Sasuke nhũn mày không hài lòng nhìn Inojin, ánh mắt trầm tối, lạnh lẽo.

“Tôi nghĩ ở dưới đại dương người ta cũng dạy con tốt lắm....” Ý tứ rất rõ ràng, hỏi: cậu có muốn đi du lịch đáy biển không?

‘Đương nhiên là NO, NEVER EVER!!!’

Ino thầm hô lớn trong lòng nhưng không dám mở miệng nói nửa lời, đành hướng ánh mắt cầu cứu tới Sakura.

“Thôi nào, chỉ là trẻ con chơi đùa với nhau thôi, không cần nghiêm túc vậy đâu, ông xã.”

Một tiếng “ông xã” của Sakura khiến ai đó mát lòng mát dạ, con giận nguội đi hơn phân nửa. Hấn không kiêng dè đây là nơi công cộng, cúi đầu hôn phớt lên môi nàng, cung chiêu nói:

“Em muốn xử lí thế nào cũng được.....”

Những người sắm vai quần chúng xung quanh: “.....”

Mặc dù kết hôn cũng đã hơn một năm, con cũng đã sinh, Sakura vẫn không nhịn được đỏ mặt.

Nằm trong tay mẹ, Sarada chớp chớp đôi mắt to, thấy cha mẹ hôn nhau, không hiểu hành động đó nghĩa là gì nhưng cũng khua khua tay ôm cô nàng, chu chu môi đòi hôn.

Sakura buồn cười nheo nheo gò má phúng phính của cục cưng, làm bộ nghiêm túc răn dạy.

“Sarada, hôn môi chỉ dành cho những người yêu nhau thôi. Bao giờ con lấy chồng thì chỉ hôn chồng thôi, nghe chưa?”

Sau đó, không hiểu Sakura có nhìn nhầm không mà liếc thấy Boruto ở phía trước mắt sáng quắc, vẻ phấn khởi tới mức thiếu chút nữa là thè lưỡi rồi rít vẩy đuôi nhìn chăm chăm Sarada trong tay mình. Cái mặt kia..... nói thế nào nhỉ..... giống như mặt Kakuzu khi tìm được mỏ kim cương trữ lượng lớn, giống cái mặt Deidara lúc mới cưới vợ..... Mà thôi, mặt như thế nào cũng được, miễn sao không như Sasori lúc ăn nhầm sh\*t là được!

Sarada ngây ngô tròn mắt không hiểu, bỗng nhiên mừng rỡ reo lớn, ánh mắt lấp lánh nhìn đằng sau Sakura. Nàng còn chưa kịp quay lại xem là điều gì thì cảm thấy cục cưng trên tay biến mất, một loạt giọng quen thuộc vang lên.

“Ôi cục cưng của bác hôm nay beautiful quá!!! Cho bác Sasori hôn một cái nào! Chụt chụt!!!♥□♥□♥□”

“Đem cái mồm hôi thối của mày tránh xa cục cưng ra, Sasori!” Deidara cướp lấy Sarada từ trong tay Sasori, không ngờ ôm cháu gái cưng chưa được bao lâu thì bị Itachi tiến tới cướp.

“Mày cút về với vợ mày ngay! Cẩn thận kéo vợ mày ghen mà kick mày luôn!”

Deidara lúc này mới sực nhớ tới vợ đang mang thai 5 tháng, vội co chân chạy ra đỡ vợ, nét mặt ân cần, lo lắng.

“Becca honey, cẩn thận một chút nào. Có cảm thấy say sóng, đau đầu gì không?”

Sakura nhận ra Becca, chính là hồn ma Rebecca Dawn ngày hôm đó nàng gặp ở bệnh viện. Ông trời đúng là kỳ quái, ngay cả mấy tình tiết trùng sinh trong ngôn tình cũng có thể xảy ra.

Trước đây trên TV nàng còn thấy là lạ sao anh lại tự nhiên thân mật như vậy với một cô phóng viên, hoá ra là Deidara đã biết được đó chính là Rebecca tái sinh vào một thân thể khác. Đối với người khác có lẽ sẽ hoảng sợ coi đây là truyện ma quỷ nhập hồn, còn đối với nàng thì cũng bình thường thôi.

Sau khi tìm được Rebecca, hai người kết hôn và hiện giờ cô đang mang thai tháng thứ 5. Sakura nhắm tính lại thì họ mới kết hôn được 2 tháng, rõ ràng là ăn com trước keng!

Tch Tch..... Deidara quá hư hỏng rồi!

Itachi sau khi cướp được cục cưng, không thất bại như Deidara mà dễ dàng đánh bại các đối thủ khác. Ví dụ như:



Kisame xông đến.

“Bách khoa toàn thư về cá mập phiên bản hiếm kèm theo một tháng du lịch ở Gansbaai, Nam Phi\*\*\*.” Itachi nhàn nhạt ra giá.

Kisame im lặng rút lui.

\*\*\*Gansbaai, Nam Phi (hay còn gọi là Hành lang cá mập), Gansbaai được coi là “thủ đô của cá mập trắng”. Gansbaai thu hút nhiều khách du lịch chủ yếu là nhờ cá mập trắng.

Kakuzu hung dữ lao tới.

“Mấy đếm tiền tiền tiền nhất được mạ vàng!”

Kakuzu chuyển hướng lao đầu ngược ra khỏi phòng.

Itachi liếc mắt nhìn Yuki đang nguy hiểm bước tới, chậm rãi nói: “Thế 10 triệu nạp game Ngôi Sao Thời Trang kèm theo hướng dẫn đạt top 10 tất cả các hạng.” Yuki lập tức đứng khựng lại.

.....

Thực ra tất cả các nhân vật ở đây không có ai gọi là thiếu tiền, nếu không muốn nói là thừa thãi, chỉ là bọn họ có thói quen đưa khác đưa cho thì ngu gì không nhận, có thể móc được ví đối phương tội gì không móc cho sạch. Thế nên không thể trách Itachi lợi dụng tiền tài, chỉ trách những người xung quanh anh quá khốn nạn mà thôi.

Mà Itachi bỏ mà không ít tiền mua chuộc hội kia, đến cuối cùng sự xuất hiện của ông Thomas đã khiến đồng tiền đó ra đi vô ích.

Ông Thomas không cần nói nhiều, thậm chí còn không thèm nói, “nhẹ nhàng” liếc một cái, Itachi đành ngậm đắng nuốt cay tự động hai tay dâng Sarada lên cho ông.

Nhận lấy Sarada rồi đi tới bế nốt Saraki lên, ông cười sáng khoải hai tay bế hai chất ra khỏi phòng. “Nào, để cụ đưa hai đứa đi xem quà sinh nhật nào!”

Vợ chồng Sasuke đờ người, Sasori sững sờ nhưng rồi cũng nhanh chóng ba chân bốn cẳng chạy theo, mọi người cũng rời đến sảnh chính để chuẩn bị khai tiệc.

Sân chơi trẻ em trong phút chốc vắng lặng không bóng người, chỉ còn Itachi ôm mặt nức nở vừa xót núi tiền một đi không trở lại. Anh đau khổ ngửa đầu lên trần nhà hét lớn.

“Tại sao..... Tại sao lúc nào người chịu thiệt nhất luôn là tôi???”

Deidara bỗng nhiên thò đầu vào, cười sung sướng trên nỗi đau của người khác.

“Ha ha ha!!! Bởi vì mày CÙI!!! Ha ha ha!!!”

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 119: Lén đi làm

Khi hai cục cưng được 6 tuổi, bắt đầu vào học lớp 1, con trai Naruto, Boruto suốt ngày sang rủ rê Sarada nhà nàng cùng đi học, đi về còn thường xuyên qua nhà cậu chơi.

“Saraki là anh trai dĩ nhiên phải theo cùng để trông coi em gái!” Đó là điều con trai nàng nói, nhưng thực ra nàng biết tông nó qua đẩy tán gái thì có.

Đừng tưởng Sakura không biết thằng quý tử nhà nàng nhìn trúng con bé Himawari rồi! Vào cái ngày đầu tiên nàng dẫn Saraki vào thăm cô bé lúc mới sinh, Sakura phát hiện trong mắt Saraki lúc thấy Himawari có một loại ánh mắt kiểu như là: “đời này định sẵn em là của anh!”

Buổi tối về, Sakura kể lại chuyện này cho Sasuke. Nghe xong, hần thờ phào nhẹ nhõm nói.

“May quá, bây giờ anh không phải lo ngày nào nó cũng dính lấy em như keo 502 rồi!”

Sakura giận, có mỗi hai đứa, một trai một gái thì bị cái nhà Uzumaki kia cuốn sạch rồi! Trước đây cả ngày ở nhà chăm hai cục cưng, bây giờ hai cục cưng thấy sắc bỏ mẹ rồi, nàng biết làm gì để giết thời gian đây!???

Trong một phút giây chán đời, Sakura đã đưa ra một quyết định liều lĩnh. Giấu chồng lên đi tìm việc!

Với khả năng của nàng, tuy là mấy công việc kiểu như thư kí, trợ lý thì không được, nhưng mấy việc liên quan đến ngoại ngữ thì thừa sức!

Sau hai ngày nộp đơn và hồ sơ đi 3 công ty, một công ty tài chính gọi nàng đi phỏng vấn. Trong cuộc phỏng vấn, Sakura một lúc bắn ra sáu thứ tiếng: Anh, Nga, Pháp, Ý, Brazil, Đức thành thạo khiến người phỏng vấn khen ngợi không ngớt. Vậy là nàng lập tức được nhận vào làm vị trí của một phiên dịch viên.

Công việc khá đơn giản, nhẹ nhàng, trưa có thể về trước 12h, tối có thể về lúc 6h30, hoàn toàn không lo bị hấn phát hiện nàng trốn nhà đi làm.

Cứ như vậy được một tháng làm việc thuận lợi, mặc dù có vài lần tăng ca về muộn, Sakura nói dối là đi chơi với Ino, liền an toàn qua cửa.

Nhưng đó chỉ những gì nàng nghĩ. Loại mưu mô, thủ đoạn đầy mình như Sasuke hấn đâu dễ dàng tin lời như vậy. Hấn quan sát một thời gian thấy thói quen nàng có chút thay đổi nhỏ như tối đi ngủ sớm hơn, sáng cũng dậy sớm hấn. Có vấn đề!

Vợ hấn tính cách như thế nào hấn còn lạ chắc! Trước kia tối nào bị hấn giày vò xong thì sáng hôm sau đều ngủ đến tận trưa. Cả ngày ngủ như vậy nên buổi tối nàng thường khó ngủ, làm gì có chuyện 10h tối đã đi ngủ rồi!

Đợi một buổi tối sau khi nàng đã ngủ, hấn đến hỏi Sarada và Saraki.

“Hai đứa dạo này có thấy mẹ hay đi ra ngoài không?”

Sarada chần chừ cúi đầu, lén nhìn sang anh trai.

“Bọn con đi học cả ngày làm sao biết được.” Saraki bình tĩnh trả lời, nghĩ đến điều gì đó lại nói tiếp. “Có một lần con về nhà lấy vở thấy mẹ ăn mặc nghiêm túc như đi làm, tay cầm tập tài liệu ra ngoài.”

“Con hỏi mẹ đi đâu thì mẹ chỉ nói là có việc một chút, lát nữa sẽ về. Còn sau đó có về không thì con chịu!”

Sasuke nhũn mày, vẻ mặt trầm xuống. Hấn nghĩ hấn biết vợ hấn có vấn đề gì rồi.....-----

“Sakura! Sakura! Cô nghe tin gì hot chưa!?”

Sakura vừa mới vào phòng đã thấy mấy cô đồng nghiệp xúm lại, mắt ai đầy đều sáng lấp lánh.

Sakura lắc đầu khó hiểu: “Không. Có gì mới sao?”

Một người không nhận được, hào hứng hét lên một tiếng phấn khởi, vừa nói vừa lay mạnh nàng.

“Công ty của chúng ta bị thu mua rồi!”

Sakura choáng. Đùa nhau à? Cái này thì có gì vui chứ? Khi công ty lớn thu mua, có khả năng nhân viên cũ không đạt tiêu chuẩn sẽ bị sa thải. Như vậy thì có gì đáng mừng???

Cô gái kia như hiểu suy nghĩ trong đầu nàng, xua xua tay nói tiếp.

“Không phải tôi mừng vì thế! Nghe nói chủ tịch tập đoàn thu mua hôm nay sẽ tới thị sát!”

“Thì?” Sakura hờ hững phun một tiếng, nâng cốc trà lên uống.

“Zoi oi! Cô đúng là chẳng cập nhật tin tức gì cả! Chủ tịch Uchiha đẹp trai, phong độ ngời ngời hôm nay sẽ đến đây, có ai mà không mừng chứ!!!”

“Phụttttt.....!!!” Toàn bộ trà trong miệng nàng phun như mưa ra ngoài.

Mặt Sakura tái mét, sống lưng bỗng lạnh ngắt.

“Cô..... Cô nói là ai cơ.....?” Lạy trời, hãy nói là nàng nghe nhầm đi! Làm ơn....

Người này dường như vẫn còn đang mơ mộng soái ca nên không để ý đến biểu hiện khác thường của Sakura.

“Ngoài người đàn ông toàn năng Uchiha Sasuke ra thì còn ai nữa! Ôi..... Soái ca.....” Nói rồi còn cười hão huyền, lấy gương ra soi. “Tôi phải đi trang điểm lại thật đẹp, biết đâu may ra ngài ấy nhìn trúng tôi thì sao! Ahiii!!=))”

Đến khi cô gái kia đi được một lúc rồi, Sakura vẫn chưa hết sững sờ. Bây giờ biết làm thế nào đây, chẳng lẽ trốn về nhà?

Không được, hấn đã mò đến tận đây rồi tức là đã biết hết chuyện rồi, chi bằng nàng ngoan ngoãn nhận tội, biết đâu được khoan hồng! Sống chung với hấn bao lâu nay nàng thừa biết mọi hành động chống đối lại sẽ chỉ nhận kết cục thảm hơn thôi!

....

Đang trong giờ làm việc, đột nhiên các nhân viên nữ rời khỏi vị trí làm việc, dồn hết ra cửa. Không cần đoán cũng biết hấn đến rồi.

Nàng làm việc ở cùng tầng với phòng tiếp khách nơi này nên khách quý được mời sẽ đi qua đây để đến phòng tiếp.

Một phần nào đó trong Sakura vẫn hy vọng rằng việc thu mua chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, như thế nàng may ra có cơ hội rút lui.

Nhưng là khi bị ánh mắt sắc bén của hấn quét qua, hy vọng đó nát bét.

'Cung à, chết vui về nhé! Người ta nói chết trong tay người mình yêu là cái chết sung sướng nhất đấy....' Inner ngâm ngùi an ủi.

'Ờ ờ..... Tao cũng chỉ hy vọng có mỗi vậy thôi, xác định là không còn đường sống rồi.....' Sakura tuyệt vọng, lững thững ôm theo đơn từ chức vừa mới in xong đến phòng tiếp khách.....

“Cô làm gì ở đây?” Thư ký ra mở cửa kính ngạc thốt lên.

“Tôi muốn nộp đơn từ chức cho giám đốc.” Sakura đưa ra tờ đơn, lập tức bị thư ký tức giận đẩy mạnh tay nàng, gắt nhỏ.

“Có mỗi việc này cũng làm phiền giám đốc đang tiếp khách! Cô chán sống rồi sao!? Cút nhanh!”

Sakura xoa xoa bàn tay bị đẩy, đứng nguyên si không nhúc nhích như treu tức cô ta. Giọng lớn thế này, ắt hấn hấn phải nghe thấy chứ nhỉ?

“Để cô ấy vào.” Bên trong truyền ra giọng nói trầm thấp, uy nghiêm. Thư kí dù không hiểu nhưng cũng không dám cãi, đành nhịn lại bực tức trong lòng, nghiêng người để Sakura vào.

Vào trong, Sakura lập tức thay ngay cái mặt hí hửng bằng vẻ tội lỗi, day dứt đi thẳng một mạch đến cạnh hấn.

Vị giám đốc kia thấy hành động tự nhiên của nàng liền bị dọa sợ mất mật. Có ai không biết chủ tịch Uchiha ghét nhất phụ nữ lại gần. Trong suy nghĩ của ông ta, Sakura lại gần không chỉ là tự tìm cái chết mà còn kéo theo cả ông ta chết theo. Vì vậy, ông ta không còn cách nào khác mà đại đột lao đến kéo nàng lại ra sau, cười run rẩy xin lỗi.

“Xin ngài Uchiha đừng đề ý! Tôi sẽ dạy dỗ lại nhân viên tử tế!”

“Bỏ tay!” Thanh âm Sasuke đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, ánh mắt đờ đờ sát khí bắn đến bàn tay thô thiển đang nắm tay vợ hấn.

Đột nhiên bị quát, ông ta ngơ ngác không hiểu gì, nhưng Sakura thì hiểu rõ. Không ổn, hấn ghen rồi!

Trước sự kinh hãi của người khác, Sakura đi đến, rất tự nhiên ngồi xuống đùi hấn, vòng tay ôm cổ hấn, ánh mắt lấp lánh ánh lệ trông rất đáng thương.

“Em biết lỗi rồi mà, ông xã..... anh đừng giận....”

Mọi người càng khiếp sợ hơn là hấn không những không đẩy nàng ra, nắm lấy cổ tay nàng xoa xoa, giọng nói có vẻ đã hoà hoãn hơn trước.

“Lỗi gì?”

“Đi tìm việc mà không xin phép, nói dối chồng, để người khác chạm vào quá 2 giây.” Rõ ràng mấy cái lý do này rất cù chuối nhưng Sakura vẫn phải nói, tất cả là vì con đường tươi sáng ngày mai.

Con giận của hấn hơi dịu đi nhưng ngoài mặt vẫn lạnh te. Bàn tay dùng sức lau sạch phần cổ tay nàng vừa bị thằng khác chạm vào, đến khi làn da đỏ ửng lên mới thôi.

“Tại sao lại muốn đi làm?” Hấn cất giọng nhàn nhạt, hơi nhướn mày, trong mắt xẹt qua tia sắc bén. “Cho là anh không nuôi nổi mẹ con em sao?”

“Không phải!” Sakura lập tức lắc đầu. Thật lòng mà nói thì bây giờ cái họ không thiếu nhất chính là tiền. Số tiền trong ngân hàng hiện giờ đã đủ để ba đời nhà Uchiha sống sung sướng đến già rồi, còn cần mấy đồng lương quen của nàng sao!

Nghĩ tới cảnh ở nhà một mình, Sakura ứa khuất nặn ra vài giọt nước mắt, uất ức kể: “Con đi học, anh thì đi làm, cả ngày bắt em ở nhà một mình chỉ có ăn với chơi, chán lắm! Em muốn làm gì có ý nghĩa hơn....”

Thì ra là vậy.... Hấn sợ nàng ra ngoài bị người xấu lừa gạt hay phải chịu áp lực mỗi một nên mới cấm nàng đi làm, không ngờ lại làm nàng cảm thấy buồn chán.

Sasuke thở dài, cưng chiều xoa gò má nàng. “Được rồi, lần sau nhớ nói với anh một tiếng, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho em.”

“Vậy..... công việc này.....” nàng có được làm tiếp không? Nàng đưa mắt mong chờ nhìn hấn.

“Không!” Hắn một tiếng đánh nát hy vọng của Sakura, trông nàng buồn bác cúi đầu, hắn mới tiếp lời. “Em sẽ đến tập đoàn của anh làm.”

Sakura ngẫm nghĩ một chút, lại lo lắng rằng trước đây mình đã từng làm ở đó, có khi nào sẽ bị nhận ra là bà chủ không? Như thế thì còn gì tính cạnh tranh công việc nữa.

“Em sẽ làm việc ở một chi nhánh khác của tập đoàn trong thành phố. Bây giờ anh đưa em đến đó quan sát thử luôn.”

“Anh không bận việc sao?” Nàng ngạc nhiên hỏi, lại thấy hắn mỉm cười hôn lên trán mình.

“Đưa em đến xong rồi về cũng không muộn. Để em tự đi anh không yên tâm.”

Nghe vậy, Sakura liền thấy ấm áp không thôi. Nàng nhón chân, hôn chụt lên khoé môi hắn, cười ngọt ngào.

“Ông xã, em yêu anh nhất luôn!”

Sasuke bật cười, cánh tay vòng xuống ôm thắt lưng nàng đứng dậy rồi đi, dọc đường còn trêu chọc nhau cười đến vui vẻ, không để ý đến tàn cảnh để lại.

Một màn vợ chồng ngọt đến sâu răng kéo dài trên quãng đường từ phòng tiếp khách ra đến thang máy, rồi từ thang máy ra đến bãi để xe đã khiến không ít người bị dọa đến mất hồn.

Cái gì mà chủ tịch lạnh lùng, khốc liệt, rồi còn trang nào dám khẳng định hắn còn độc thân, bọn họ giết sạch! Rõ ràng người ta không chỉ đã lấy được vợ đẹp mà còn có cả con rồi đây! Đúng là thời buổi ngày nay không thể tin nổi Internet được nữa!

Biết được tin này, bao nhiêu con tim thiếu nữ chính thức tan thành khói bụi, tất nhiên là trừ chị Sakura, bây giờ chị vẫn còn đang hưởng sự sùng ái đến vô độ của anh nam chính và nguy cơ là đến già vẫn phải hưởng sự cung chiều đó!

Bạn đang đọc truyện *Our Destiny* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.